ஓம்.

பரப்ரம்மணேநம:

தசோபநிஷத் பதவுரையோடு கூடிய

திராவிடபாஷியம்.

இதிலுள்ளவை

சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யத்துடன்

ஈச, கேந, கட, ப்ரஶ்ந, மூண்டக, மாண்டூக்ய கௌடபாத

காரிகை, தைத்திரீய, ஐதரேய, ப்ருஹதாரணிய,

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்துக்கள்.

இது

மதத்ரய வித்வான்களைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து,

கெ. அநந்தாசாரியரவர்களால்

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

இதன் விலை ரூபா 6-0-0.

தசோபநிஷத் பாஷ்யம்

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு.

		ரூ.	அ.	ப.	வி.	பி.	
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்	...	0	2	0			
கேனோபநிஷத்	...	0	2	0			
கடோபநிஷத்	...	0	9	0			
பிரச்னோபநிஷத்	...	0	7	0			
முண்டகோபநிஷத்	...	0	6	0			
மாண்டூக்யோபநிஷத் கவுடபாதகாரிகை	...	0	14	0			
தைத்திரியோபநிஷத்	...	1	2	0			
ஐதரேயோபநிஷத்	...	0	2	0			
ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்	...	1	4	0			
சாந்தோக்கியோபநிஷத்	...	1	4	0			
பயிண்டுசார்சு உள்பட ஆகமொத்தம்	...	6	0	0	0	8	0

இவ்வுபநிஷத்துகள் தனித்தனியே கொடுக்கப்படமாட்டா.

	ரூ.	அ.	ப.	வி.		பி.
பிரதிபதம் பகவத்கீதை கிரந்தம் தமிழ் எழுத்தில் கிரந்த சுலோகம் மொழி பெயர்ப்பு சங்கர ராமாநுஜ மத்வபாஷ்யத்துடன் தேர் கிலிட் பயிண்டு.	1	0	0	0	4	0
பகவத்கீதை கிரந்த சுலோகம் தமிழ் சுலோகம் சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யம் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு.	0	12	0	0	4	0
தைத்திரியோபநிஷத் பயிண்டுடன் ...	1	4	0	0	4	0
தேசிகப்பிரபந்த வியாக்கியானம் ...	3	0	0	0	5	0
வடகலை குருபரம்பரை ...	0	12	0	0	4	0
தென்கலை ஷை	0	12	0	0	4	0
தமிழ்நடையில் தெலுங்குலிபிருத்திரபாஷ்யம்.	1	12	0	0	4	0

இப்புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகி மடத்துக் கடுத்த போலீஸ் இராகவாசாரி தெரு 8 - நெ. வீ கெ. அநந்தாசாரியவர்களிடம் கிடைக்கும்.

மேல்கண்ட புஸ்தகங்கள் தவிர இதர புஸ்தகம் வாங்கி அனுப்பப்பட மாட்டாது.

உயிரெழுத்துகள்.

𑌅	𑌆	𑌇	𑌈	𑌉	𑌊	𑌋	𑍠	𑌏	𑌏	𑌐
అ	ఆ	ఇ	ఈ	ఉ	ఊ	ఋ	ౠ	ఎ	ఏ	ఐ

𑌓	𑌔	𑌅𑌂	𑌅𑌃
ఒ	ఔ	అం	అః

மெய்யெழுத்துகள்.

𑌕	𑌖	𑌗	𑌘	𑌙	𑌚	𑌛	𑌜	𑌝	𑌞	𑌟	𑌠	𑌡
క	ఖ	గ	ఘ	ఙ	చ	ఛ	జ	ఝ	ఞ	ట	ఠ	డ

𑌢	𑌣	𑌤	𑌥	𑌦	𑌧	𑌨	𑌪	𑌫	𑌬	𑌭	𑌮	𑌯
ఢ	ణ	త	థ	ద	ధ	న	ప	ఫ	బ	భ	మ	య

𑌰	𑌲	𑌵	𑌶	𑌷	𑌸	𑌹	𑌳
ర	ల	వ	శ	ష	స	హ	ళ

𑌕	𑌕𑌾	𑌕𑌿	𑌕𑍀	𑌕𑍁	𑌕𑍂	𑌕𑍃	𑌕𑍄	𑌕𑍇	𑌕𑍇	𑌕𑍈
క	కా	కి	కీ	కు	కూ	కృ	కౄ	కె	కే	కై

𑌕𑍋	𑌕𑍗	𑌕𑌂	𑌕𑌃
కొ	కౌ	కం	కః

𑌕𑍍𑌕	𑌕𑍍𑌤	𑌕𑍍𑌨	𑌕𑍍𑌯	𑌕𑍍𑌰	𑌕𑍍𑌮	𑌕𑍍𑌵	𑌕𑍍𑌷	𑌕𑍍𑌲	𑌖𑍍𑌨	𑌖𑍍𑌯	𑌖𑍍𑌰
క్క	క్త	క్న	క్య	క్ర	క్మ	క్వ	క్ష	క్ల	ఖ్న	ఖ్య	ఖ్ర

𑌖𑍍𑌵	𑌗𑍍𑌦	𑌗𑍍𑌨	𑌗𑍍𑌯	𑌗𑍍𑌰	𑌗𑍍𑌮	𑌗𑍍𑌵	𑌘𑍍𑌨	𑌘𑍍𑌯	𑌘𑍍𑌰	𑌘𑍍𑌮	𑌘𑍍𑌵
ఖ్వ	గ్ద	గ్న	గ్య	గ్ర	గ్మ	గ్వ	ఘ్న	ఘ్య	ఘ్ర	ఘ్మ	ఘ్వ

𑌙𑍍𑌕	𑌙𑍍𑌖	𑌙𑍍𑌗	𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰	𑌙𑍍𑌖𑍍𑌰	𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷	𑌚𑍍𑌚	𑌚𑍍𑌨	𑌚𑍍𑌯	𑌚𑍍𑌰	𑌜𑍍𑌜	𑌜𑍍𑌞
ఙ్క	ఙ్ఖ	ఙ్గ	ఙ్గ్ర	ఙ్ఖ్ర	ఙ్క్ష	చ్చ	చ్న	చ్య	చ్ర	జ్జ	జ్ఞ

ஸ்ரீமஹாதேவாய நம:

அவதாரிகை.

யேநாத்மநா பரேணேசா வ்யாப்தம் விச்வமசேஷத:।
ஸோऽஹம் தேஹத்வயோஸ்ஸாக்ஷீ வர்ஜிதோ தேஹதத்குணை:॥

அசக்திஸச்சித்ஸச்சாயமந்விதோऽர்தபலம் ச்ரியா।
அஜ்ஞாநாசலச்ருங்காரமங்கலிர்மம காஹதாம்॥

యేనాత్మనాపరేణేశావ్యాప్తంవిశ్వమశేషతః। సోఽహం దేహద్వయోస్సాక్షీ వర్జితో దేహతద్గుణైః॥
అశక్తిసచ్ఛిత్సచ్ఛాయమన్వితోఽర్థఫలంశ్రియా। అజ్ఞానాచలశృఙ్గారమఙ్గలిర్మమగాహతామ్॥

உலகத்திலெல்லோரும் சுகத்தை விரும்புவது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. ஆகையாலது புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷனுல் வர்த்திக்கப்படுவது புருஷார்த்தமென்று வழங்கி வருகிறது. இங்கு புருஷர்கள் என்பது நல்லறிவுடையோர். இதனால் ஸ்திரீகளும் கூட்டிக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நல்லறிவென்றதினால் புல் முதலியது தள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்கும் "ஜ்ஞாநமஸ்தி ஸமஸ்தஸ்ய ஜந்தோர்விஷயகோசரே" என்கிற மனுவசனத்தின்படி அறிவு, சுகம், துக்கம் இவைகள் உண்டாயிருந்தபோதிலும் அவைகள் சுகத்தை விரும்புவது முதலியவை பிறரால் அறிந்துகொள்ளமுடியாததாதலின் அவைகளையுங் கூட்டுவதிற்பயனில்லை. ஆகவிப்படி எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது புருஷார்த்தமெனப் பெறப்பட்டது. அதுதான் சுகமேயல்லது வேறில்லை என்பதை முன்னமே சொன்னோம். இந்த சுகமும் நித்யசுகமென்றும் அநித்யசுகமென்று மிரண்டுபடியாயிருக்கும் இதில் அநித்யசுகம் காமம் ஆதலாலிதனைத் தமிழரும் சிற்றின்பமென்பர், நித்யசுகம் பிரம்மம். இதனையே மோக்ஷமென்றும்சொல்லுகிறது. "தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாணாம் ... ... " என்று பகவான்தானே சொன்னான். தர்மம், அர்த்தம் என்பவை யிரண்டும் சுகமாகாவிடினும் சுகத்திற்கு ஸாதகமாக விரும்பப்படுதலால் புருஷார்த்தமென்று பெயர் பெற்றது. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே சிறந்தது. நிலையான சுகம் அற்ப

மானாலும், அதற்கு விரோதமாக, சிலகால மனுஷிகஸுகம் கிடைத்தாலும்
புத்திமான்கள் அதை விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால் எல்லையில்லாப் பேரி
ன்பமான மோக்ஷசுகமுண்டென்றறிந்தவன். சிற்றின்பத்தைத் தள்ளி மோ
க்ஷத்தையே விரும்புவான். இப்படி யறிவுடையோர் முக்யமாய் விரும்பு
கிற மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்குச் சாதனம் தத்வஜ்ஞானமே யல்லது மற்
றொன்று காணப்படாது, அதாவது பிரம்மத்தை யுள்ளபடியறிதல். இப்
பிரபஞ்சமானது ஜகஜ்ஜன்மாதிகாரணமான பிரம்மத்தினால் வ்யாபிக்கப்பட்
டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் என்று பெயர்பெற்றது இந்த பிரம்ம
ஸ்வரூபத்தை "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" "வசஸாம்வாச்யமுத்
தமம்" இத்யாதிகளின்படியே, இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம், அதர்வணம்
என்கிற நான்கு வேதங்களும், வேதோப ப்ரம்மணங்களான பதினெண்
புராணங்களும், ஈசாவாஸ்ய முதலான உபனிடதங்களும் நன்குணர்த்து
கின்றன. ஆனாலும், பூர்வபாகங்களில் பிரம்மாராதனமான கர்மங்களைப்
பெரும்பாலும் பேசும். உபனிடதங்களென்று பெயர்பெற்ற உத்தரபாகங்
களில் பிரம்மஸ்வரூபத்தையே மிகவும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜன
ங்கள் மோக்ஷமாகிற உயர்ந்த மித்தையின்பேரி லேறுவதற்கு, உபநிடதங்
களாகிற படிகள் முக்கியமாயிருக்கும். ஆகையால் இதினுடைய அர்த்தங்
களை எல்லோரும் அறிந்து தெளியும்பொருட்டு, தமிழில், முன்னோர்க
ளான மத்வ, சங்கர, ராமானுஜாசாரியர்கள், செய்த பாஷ்யத்தின்படி வ்யா
க்யானம் செய்யப்படுகிறது. இந்த உபனிடங்களின் பாவார்த்தங்களை எல்
லாமெடுத்துச் சொல்ல ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடி
யாதாகையால் கூறியவளவு சந்தோஷிக்கவேண்டியது. "தர்மஸ்யதத்வம்
நிஹிதம்குஹாயாம்" என்பதையுங் கைக்கொள்ளவேண்டியது.
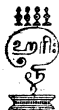
பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதத்ரய பாஷ்யத்ரயத்தை யநுஸரித்த

தசோபநிஷத்துக்களின்

த்ராவிடப்ரதிபத பாஷ்யம்.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்.

க. 𑌓𑌮𑍍. 𑌈𑌶𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ।
𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌗𑍃𑌧𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥

౧. ఈశావాస్యమిదగ్ం సర్వం యత్కించ జగత్యాం జగత్ ।
తేన త్యక్తేన భుఞ్జీథా మా గృధః కస్య స్విద్ధనమ్ ॥

(ப்ரதிபதம்.)

𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚-எது, எது. (அஸ்தி-தோற்றுகிறதோ,) 𑌇𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - இந்த சமஸ்தமான, 𑌜𑌗𑌤𑍍 - லோகமெல்லாம், 𑌈𑌶𑌾-ஈச்வரனாலே, 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂-வாஸம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது(எல்லாம்பகவானுடைய உடைமை என்றபடி,) 𑌤𑍇𑌨-ஆகையாலே, 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨-நமக்கென்கிற புத்தியை விடுவதினாலே, (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை,) 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾𑌃 - காப்பாற்றவேண்டும், 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍 - எவனுடையவும், 𑌧𑌨𑌂 - பொருளை, 𑌮𑌾𑌗𑍃𑌧𑌃 - விரும்பாதே.

ஶங்கரபாஷ்யம்.

இந்த ஈஶாவாஸ்யத்தில்-௧௮-மந்திரங்கள் ஆத்மாவுக்கு கர்மத்தைப்போக்கி நிஜமான விஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன. நாமரூப விகாராத்மகமான இந்த பிரபஞ்சமானது ஈச்வரனாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரபாவனையினாலே நாமரூபவிகாரங்கள் விட்டுப்போம். இந்த பாவத்தோடே கூடினவனுக்கு சந்நியாசமே அதிகாரம், இந்த சந்நியாசத்தினாலே ஆத்மாவை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும் உன் ஸம்பந்தம் தவிர இதர சம்பந்தத்தை விரும்பாதேயென்று ஆத்மக்ஞானிக்கு இந்த முதன் மந்திரம் ஸர்வகர்மஸந்யாஸ பூர்வகமான ஞானநிஷ்டையாலே ஆத்மஸ்வரூபமானது இரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்று போதிக்கிறது.

ரங்க ராமாநுஜபாஷ்யம்.

இந்த [illegible]த்மகமான ப்ரபஞ்சமானது, ஸர்வ ஜகத் கர்த்தாவாய ஸ்ரீயஃபதியாலே வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஜகத்தோடே கூட்டிக்கொடு ஸ்ரீயஃபதியை யுபாஸிக்கவேண்டியதேகத்தோடு கூடினவனுக போக்கியவஸ்துக்களை யனுபவிக்கவேண்டும். ஆகிலும் பிறர்பொருளை யபஹரிக்கக்கூடாது. முமுக்ஷுவுக்கு ஸர்வவைராக்கிய மிருக்கவேண்டியது அவசியமென்று இந்த முதன்மந்திரமானது வுபதேசிக்கிறது.

௨. 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑍇𑌹𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌂𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌏𑌵𑌂𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇𑌨𑌰𑍇 ॥

౨. కుర్వన్నేవేహకర్మాణిజిజీవిషేచ్ఛతగ్ం సమాః।
ఏవంత్వయినాన్యథేతో౽స్తినకర్మలిప్యతేనరే॥

(ப-ம்.) 𑌇𑌹 - இவ்விடத்தில், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 - அக்கினிஹோத்திராதி கர்மங்களை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 - செய்துகொண்டே, 𑌶𑌤𑌂𑌸𑌮𑌾𑌃 - நூறுவருஷங்களும், 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍇𑌤𑍍 - பிழைத்திருக்க விரும்பக்கடவன், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌨𑌰𑍇 - மனுஷியாபிமானியாகிற, 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 - உன் விஷயத்தில், 𑌇𑌤𑌃 - இந்த அக்கினிஹோத்திராதி கர்மங்களைக்காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 - வேறுவிதம், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லை, (𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த பிரகாரத்தினால்,) 𑌕𑌰𑍍𑌮 - அக்கினிஹோத்திராதி கர்மமானது; 𑌨𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 - ஒட்டாது.

ஸம்-ஹா.—இவ்விரண்டாவது மந்திரமானது, முதன் மந்திரத்தில் சொன்ன ஆத்மதத்வம் தெரிந்துகொள்ள சக்தியில்லாதவனுக்கு, புருஷாயுः பிரமாணமான நூறுவருஷங்களும் சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மங்களை எவ்விதத்திலே நீ கட்டப்படமாட்டாயோ அந்த விதமாய்ச்செய். உனக்கு இதைவிட வேறே மார்க்கமில்லையென்று போதிக்கிறது.

ஸா-ஹா.—புருஷாயுः பிரமாணமான நூறுவருஷபரியந்தம், நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச்செய்து பிழைக்கவேண்டும். நீ ஸர்வேச்வர பாரதந்திரனாயிருப்பதைக்காட்டிலும் வேறே அனுஷ்டானம் கிடையாது. பக்தியோகமானது அடையுமென்று இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

௩. 𑌅𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌤𑍇𑌲𑍋𑌕𑌾𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌕𑍇𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌹𑌨𑍋𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

3. అసుర్యానామతేలోకాఅన్ధేనతమసావృతాః।
తాంస్తే ప్రేత్యాభిగచ్ఛన్తియేకేచాత్మహనోజనాః॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮 - அஸுரர் முதல் பிரசித்தமான தேவாதி ஜன்[illegible]கள், (𑌯𑍇 - எதுவோ,) 𑌤𑍇 - அந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - கர்மபலமான துக்கங்களை அனுபவிக்கிற ஜன்மங்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 - அஞ்ஞானரூபமான, 𑌤𑌮𑌸𑌾 - அந்தகாரத்தினால், 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 - மூடப்பட்டு இருக்கின்றன, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌹𑌨𑌃 - ஆத்மாவைக் கொல்லுகிற, 𑌜𑌨𑌾𑌃 - ஜனங்கள், 𑌯𑍇𑌕𑍇𑌚 - எவரெவரோ, 𑌤𑍇 - அவ

[ஆ]ஏ, வெ,த்ஃ - மரணமடைந்து, தாநு - அந்த தேவாதி ஸ்தாவராந்த [மா]ன ஜன்மங்களை, அபிமஞ்தி - அடைகிறார்கள்,

ஸ்ரீ-ஸா.—தேவாதிஜன்மங்கள் கர்மபலனை அனுபவிக்கிற ஜன்மங்கள்.—அஞ்ஞானிகள், இந்த தேகம் விட்டபிறகு, அஞ்ஞானத்தினாலே மூடப்பட்ட தேவாதி ஸ்தாவரம் வரையிலிருக்கிற ஜன்மங்களில் அவரவர்கள் கர்மானுரூபமான ஜன்மங்களை அடைகிறார்கள்.—என்று இம்மூன்றாவது மந்திரம் அஞ்ஞானத்தை ஆக்ஷேபிக்கிறது.

ரா-ஸா.—அசுரசப்தவங்கள் இருளினாலே மூடப்பட்டிருக்கின்றன, எவர்கள், மனுஷ்யஜாதியா யிருந்தாலும் தேவஜாதியான பிரம்மாதிகளா யிருந்தாலும் ஆத்மஞானமில்லாமல் கேவலமான கர்மநிஷ்டர்களா யிருக்கிறார்களோ,—அவர்கள் மரணத்தை அடைந்த பிறகு பூமி, ஆகாயம், சுவர்க்கமென்கிற நரகங்களை யடைகிறார்கள்.

ச. அநேஜதேகம் மநஸோ ஜவீயோ நைநத்தேவா ஆப்நுவந் பூர்வமர்ஷத் | தத்தாவதோ(அ)ந்யாநத்யேதி திஷ்டத் தஸ்மிந்நபோ மாதரிஶ்வா ததாதி ||

౪. అనేజదేకం మనసో జవీయో నైనద్దేవా ఆప్నువన్ పూర్వమర్షత్ |
తద్ధావతోఽన్యానత్యేతి తిష్ఠత్తస్మిన్నపో మాతరిశ్వా దధాతి ॥

(ப-ம்.) அநேஜத் - சலியாததும், ஏகம் - ஒன்றானதும், மநஸ: - மனதைக்காட்டிலும், ஜவீய: - வேகமுள்ளதும், பூர்வம் - முன்னமே, அர்ஷத் - அடையப்பட்டு இருக்கிறதுமான, ஏநத்-இத்தவிடத்தில்சொல்லியிருக்கிற ஆத்மாவை, தேவா: - விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்திரியங்கள், நாப்நுவந் - அடையா, தத்-அந்த ஆத்மாவானது, தாவத: - ஓடுகிற, அந்யாந் - ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான மனோவாக் காயங்களை, அத்யேதி - அதிக்கிரமித்துக்கொண்டே இருக்கிறது, தஸ்மிந்-அந்த ஆத்மசுவரூபத்தில், திஷ்டத் - இருக்கிற, மாதரிஶ்வா-வாயுவானது, அப: - பிராணிகளுடைய சேஷ்டாரூபகர்மங்களை, ததாதி - தரிக்கிறது.

ஸ்ரீ-ஸா.—அஞ்ஞானிகள், ஆத்மதத்துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், ஜனனமரணரூபமான சம்சாரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கிறார்கள்? அவர்கள் ஜனனமரணங்களையடையும் சரீரத்தை அடைகிறார்கள், ஆத்மதத்துவங்களை யறிந்துகொண்டவர்கள், ஜனனமரணங்களை அடைகிறதில்லை.—என்று இந்த மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ரா-ஸா.—எக்காலத்திலும் சலித்துக் கொண்டிருக்கிற மனதைக் காட்டிலும் வேகமான பரபிரம்மத்தை பிரம்மருத்திராதிகள் அடைகிறதில்லை, எவ்விடத்திலும் வியாபித்துக் கொண்டு பிரம்ம ருத்திராதிகளை அதிக்கிரமிக்கிறது. வாயுதேவனிடத்தில் இருக்கிற காற்றானது ஜலம் முதலானதுகளை யடைகிறது. "ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ | பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய:" என்று சொல்லப்பட்டது.

ரு. ததேஜதி தந்நைஜதி தத்தூரே தத்வந்திகே ।
ததந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய தது ஸர்வஸ்யாஸ்ய பாஹ்யத꞉ ।

౫. తదేజతి తన్నైజతి తద్దూరే తద్వన్తికే।
తదన్తరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య బాహ్యతః॥

(ப-ம்.) (யத்-எந்த ஆத்மதத்துவமானது, ஏதத்-இப்போதுசொல்லப்பட்டதோ) தத்-அந்த ஆத்மதத்துவமானது, ஏஜதி-சலிக்கிறது, தத்-அந்த ஆத்மதத்துவமானது, நைஜதி-சலிக்கிறதில்லை, தத்-அந்த ஆத்மதத்துவம், (அவிதுஷாம்-அஞ்ஞானிகளுக்கு,) தூரே - வெகுதூரத்திலும், தத்வத் - அந்தப்பிரகாரமே, (விதுஷாம் - ஞானிகளுக்கு,) அந்திகே - சமீபத்திலும், தத்-அந்த ஆத்மதத்துவமானது, அஸ்ய-இந்த, ஸர்வஸ்ய-சமஸ்த உலகத்திற்கும், அந்த꞉-நடுவிலும், தத்-அந்த ஆத்மதத்துவமே, அஸ்ய-இந்த ஜகத்திற்கு, பாஹ்யத꞉ - வெளியிலும், (அஸ்தி - இருக்கிறது).

ஸம்-ஹா.—இப்போது சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்மதத்துவமானது, சலிக்கப்பட்டு அஞ்ஞானிகளுக்கு தூரமாயிருக்கிறது. ஞானிகளுக்கு சமீபமாயிருக்கிறது. சர்வபிரபஞ்சமும் அழிவுள்ளதென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—பிரம்மமானது சலிக்கிறதுபோலத் தோன்றும். உண்மையில் சர்வவியாபியான பிரம்மமானது சலிக்கிறதில்லை. அந்த பிரம்மமானது அஞ்ஞானிகளாகிய அசுரப்பிரகிருதிகளுக்கு தூரத்திலும், ஞானிகளாகிய தேவபிரகிருதிகளுக்குச் சமீபத்திலுமிருக்கிறது. அந்த பிரம்மமானது, இந்த பிரபஞ்சத்துக்குள்ளேயும் வெளியேயுமிருக்கிறதென்று இந்த மந்திரமானது சொல்லுகிறது.

சு. யஸ்து ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மந்யேவாநுபஶ்யதி ।
ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே ॥

౬. యస్తుసర్వాణిభూతాన్యాత్మన్యేవానుపశ్యతి।
సర్వభూతేషుచాత్మానంతతో నవిజుగుప్సతే॥

(ப-ம்.) யஸ்து - யாதொரு ஞானியானவன், ஸர்வாணி பூதாநி - சமஸ்தமான பூதங்களையும், ஆத்மந்யேவ - தன்னிடத்திலேயே, அநுபஶ்யதி - பார்க்கிறானோ, ஸர்வபூதேஷு - ஸமஸ்த பிராணிகளிடத்திலும், ஆத்மாநம் - தன்னை, அநுபஶ்யதி - பார்க்கிறானோ, (ஸ꞉ - அந்த ஞானியானவன்,) தத꞉-அந்த காரணத்தினால், நவிஜுகுப்ஸதே-நிந்தை செய்கிறதில்லை.

ஸம்-ஹா.—ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்ட எந்த ஞானியானவன், தான் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இருப்பதாயும் தன்னிடத்தில், எல்லாப் பிராணிகளுமிருப்பதாயும் பார்க்கிறானோ.—அவன் ஒருபோதும் நிந்தைசெய்கிறதில்லை யென்று இந்தமந்திரம் போதிக்கிறது.

ரா-ஹா.—எந்த ஞானியானவன், சமஸ்த பிராணிகளையும் தன்னிடத்திலிருப்பதாயும் தான், சர்வபிராணிகள் ரூபமான பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தங்களிடத்திலும்

ரூபமும் பார்க்கிறானே, அந்த ஞானியானவன் நிந்தைபண்ணுகிறதில்லையென்று அர்த்தம்.

यस्मिन् सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः॥
యస్మిన్ సర్వాణిభూతాని ఆత్మైవాభూద్విజానతః।
తత్ర కో మోహః కశ్శోక ఏకత్వమనుపశ్యతః॥

(ப-ம்.) यस्मिन् - எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில், विजानतः - ஆத்மதத்துவம் தெரிந்தவனுக்கு, सर्वाणि-சமஸ்தங்களான, भूतानि-பூதங்கள், आत्मैव - ஆத்துமஸ்வரூபமே, अभूत्-ஆகிறதோ, तत्र - அந்த ஆத்துமஸ்வரூபத்தில், एकत्वं - ஒன்றாயிருக்கையை, अनुपश्यतः-பார்க்கிறவனுக்கு, मोहः - மோஹமானது, कः-ஏது, शोकः-துக்கமானது, कः - ஏது.

ஸம்-ஸா.—முன்சொன்ன ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்டு தன் ஸ்வரூபமும் ஸர்வஸ்வரூபமும் ஒன்றென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சோகமோஹங்களெல்லாம் நாசமாய் விடுகிறதென்று இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—இந்த பிரகாரம் உபதேசகாலத்தில், ஸ்வதந்திரபரதந்திரரூபபேதத்தாலே, ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களை அறிந்தவனுக்கு, ஸ்தாவரஜங்கமங்கள்யாவும் தானாகவேயாகிறது. அப்படி தியானிக்கிற ஸமயத்தில், இராம சுக்கிரீவர்கள்போல் ஜகத்தும் பிரம்மமும் ஸம்பந்தத்தாலே ஒன்றென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு நான்ஸ்வதந்திரன் என்கிறமோஹம் கிடையாது. ஸர்வம் பரமாத்மாவினாலேயாகிறது. ஆகையால் புத்திராதிமரணத்தில் துக்கமும் கிடையாது.

௮. स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम्।
कविर्मनीषी परिभूः स्वयम्भूर्याथातथ्यतोऽर्थान्व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्यः॥

౮. స పర్యగాచ్ఛుక్రమకాయమవ్రణమస్నావిరం శుద్ధమపాపవిద్ధం।
కవిర్మనీషీ పరిభూస్స్వయంభూర్యాథాతథ్యతోఽర్థాన్వ్యదధాచ్ఛాశ్వతీభ్యస్సమాభ్యః॥

(ப-ம்.) शुक्रं - தேஜசுடையவனும், अकायं - சரீரமில்லாதவனும், अव्रणं - காயமில்லாதவனும், अस्नाविरं - நரம்பில்லாதவனும், शुद्धं-பரிசுத்தமானவனும், अपापविद्धं - தர்மாதர்மமில்லாதவனும், सः - அந்தமுன்மந்திரத்தில் சொன்னவனும், पर्यगात्-வ்யாபித்தவனும், परिभूः-சர்வகர்த்தாவும், स्वयम्भूः-தானாகவேபிறந்தவனும், कविः-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனுமாக, मनीषी-ஸர்வமும் தெரிந்தவீசனே, याथातथ्यतः-யதார்த்தமாய், शाश्वतीभ्यः-நித்தியமான, समाभ्यः-வருஷங்களின்பொருட்டு, अर्थान् - பதார்த்தங்களை, व्यदधात्-ஏற்பாடுசெய்தான்.

ஸம்-ஹா.—புண்ணியாபுண்ணியரஹிதமாய் சரீரமில்லாத பரிசுத்தமாய் தேஜோவந்தமாய் இதற்கு பூர்வமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாய் ஆகாயம்போல் எங்கும்

நிறைந்து இருப்பதாய் எல்லாவற்றிற்கு மேலான்தான பிரம்மம் நித்தியனான ஸம்வத்ஸர ப்ரஜாபதிகளின்பொருட்டு எல்லா வஸ்துக்களையும் வேறாய்ப்பிரித்த தென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—ஸர்வபூதங்களையும், பரபிரம்ம ஸ்வரூபமாயறிந்தவன், வெளுப்பாயும் ஹேயமான சரீரமில்லாததும் காயமில்லாததும் நரம்பு எலும்பு சிலேத்தண்ணீர் முதலான துர்க்கந்தமில்லாததும் பரிசுத்தமுமான பரமாத்மதத்வத்தை அடைவான். வியாஸ பராசராதிகளைப்போல் பரதத்வ விரோதிகளை அவ்மதிக்கத்தக்க சக்தியுடையவனாகி யதார்த்தமான பிரணவார்த்தங்களைத் தன் சிஷர்களுக்கு தேசிப்பான்..

௯. அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி யே அவித்யாமுபாஸதே ।
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா: ॥

౯. అన్ధంతమః ప్రవిశంతియేఽవిద్యాముపాసతే।
తతోభూయఇవతేతమోయఉవిద్యాయాగ్ంరతాః॥

(ப்-ம்.) யே - எவர்கள், அவித்யாம் - ஞானவ்யதிரிக்தமான கர்மத்தையே, உபாஸதே-அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், அந்தம் தம: - காடாந்தமான இருளை, ப்ரவிசந்தி - அடைகின்றனர், யே உ - யாவரெனின், வித்யாயாம்-தேவதாஞ்ஞானமாத்திரத்தில், ரதா:-ஆசையுள்ளவர்களோ, தே-அவர்கள், தத:-அந்த அந்தகாரத்தைக்காட்டிலும், பூய:விஸ்தாரமான, தம: - இருளை, ப்ரவிசந்தி - பிரவேசிக்கின்றனர்.

ஸம்-ஹா.—இந்த ஈசாவாஸ்யம், முதன் மந்திரத்தில் சொன்ன - ஞாநநிஷ்டாதிகாரிக்கு, ஞாநிகளுக்கு விஷயமான பிரமஸ்வரூபத்தை, அஞ்ஞாநநிந்தாபூர்வகமாய ஸபர்யகாச்சுக்ரமென்ற மந்திரம் வரையில் உபதேசித்து அந்தஞ்ஞான நிஷ்டையில் அஸமர்த்தமாக இரண்டாம் மந்திரத்தில் சொல்லியிருந்த கர்மநிஷ்டையில் ஆஸக்தியுண்டாகி கர்மம் செய்கிறவர்களுக்கு இனிமேல் சொல்லப்படுகிறது. எவர் ஞானத்திற்கு இதரமான காமத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர் பரமாத்மதர்சனமில்லாமல் அஞ்ஞானரூபமான இருளை அடைகிறார்கள். எவர் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை விட்டு சில விஷ்ணுவாதி தேவதாஞ்ஞானத்தில் ஆசக்தியுண்டானவர்களைப் போலிருக்கிறார்களோ அவர்களும் அந்த கர்மத்தை செய்கிறவர்கள் அடைகிற இருளைக்காட்டிலும் அதிகமான இருளை அடைகிறார்கள்.

விஷ்ணுவாதி தேவதாஞானத்தோடு விதிப்படி கர்மம் செய்கிறவர்கள் அந்தகர்மத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிற தேவாதிலோகங்களை யடைவார்கள்.

ரா-ஹா,—எவன், பிரம்மவித்தியாரகிதமான கர்மத்தை அடைகிறானோ? அவன் நரகத்தை அடைகிறான், எவர்கள், தங்கள் தங்கள் ஆசிரமத்தின் கர்மங்களைவிட்டு வித்யையில் விருப்பமுள்ளவர்களோ, அவர்கள், கேவல கர்மத்தினாலடையப்பட்ட நரகத்திலும் அதிக கோரரூபமான நரகத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால் வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தக்க கர்மத்தோடு ப்ரம்மவித்தையை அநுஷ்டித்தால் பரமாத்மாவை யடையலாமென்று கருத்து.

௰. அந்யதேவாஹுர்வித்யயா அந்யதாஹுரவித்யயா ।
இதி சுச்ரும தீராணாம் யே நஸ்தத் விசசக்ஷிரே ॥

౧౦. అన్యదేవాహుర్విద్యయాఽన్యదాహురవిద్యయా ।
ఇతిశుశ్రుమధీరాణాం యేన స్తద్విచచక్షిరే॥

(ப-ம்.) யே - எவர்கள், தத் - அந்த கர்மத்தையும் ஜ்ஞாநத்தையும் ந:-நமக்கு, வ்யாசசக்ஷிரே-சொல்லுகிறார்களோ, (தே-அவர்கள்,) வித்யயா - ஜ்ஞாநத்தினாலேயும், அந்யதேவ-இதரபலத்தையே, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், அவித்யயா - கர்மத்தினாலேயும், அந்யதேவ-இதரபலத்தையே ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், இதி-இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம்- ஜ்ஞாநிகளுடைய, (வசநம்-வார்த்தையை,) ஶுஶ்ரும-கேட்கிறோம்.

ஸாம-ஹா.—எந்த ஆசாரியர் எனக்கு ஞானத்தையுங் கர்மத்தையும் சொன்னாரோ, அவரே தேவதாஜ்ஞானத்தால் தேவலோக ப்ராப்தியென்றும், கர்மத்தினால்பித்ரு லோக ப்ராப்தியென்றும், இந்தப்பிரகாரம் கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டிற்கும் பலங்கள் வேறென்றுசொல்லுகிறார்? இப்படி அந்த ஆசாரியனுடைய வாக்யத்தைக்கேட்கிறோம் என்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—கேவலப்ரம்மத்யாநத்தாலே யுண்டான பலமானது வேறு, கேவல கர்மாநுஷ்டாநத்தினால் பலம்வேறு என்று ஜ்ஞாநிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

கக-வது. வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயꣳ ஸஹ।
அவித்யயா ம்ருத்யுந்தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே॥

౧౧. విద్యాంచావిద్యాంచయ స్తద్వేదోభయగ్ం సహ।
అవిద్యయామృత్యుంతీర్త్వా విద్యయామృతమశ్నుతే॥

(ப-ம்.) ய:-எவன், வித்யாஞ்ச - தேவதாஜ்ஞானத்தையும், அவித்யாஞ்ச - கர்மத்தையும், தத்-அந்த விரண்டையும், ஸஹ-ஒன்றாய், (ஏகேநைவ புருஷேண - ஒரேமனிதனாலே, அநுஷ்டேயம் - செய்யத்தக்கினதென்று) வேத-அறிந்துக்கொண்டானோ, (ஸ:-அவன்,) அவித்யயா - கர்மத்தினால் - ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, தீர்த்வா - தாண்டி, வித்யயா - ஜ்ஞாநத்தினால் அம்ருதம்-பிரம்மத்தை, அஶ்நுதே-அடைகிறான்.

ஸாம-ஹா.—எவன். கர்ம, தேவஜ்ஞாநங்களிரண்டும், ஒருவனாலே செய்வதற்கு ஸாத்யமென்று தெரிந்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகாரம் செய்கிறானோ, அவன், கர்மத்தினால் பயரூபமான மிருத்யுவைத்தாண்டி தேவதாஜ்ஞானத்தினால் தேவ, தாத்மபாவத்தை அடைகிறானென்றும் இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—எவன், பரப்ரம்மதத்வத்தையும் அதினங்கபூதமான கர்மத்தையும் ஒன்றாக யறிகிறானோ? அவன் அந்தப்பிரம்மவித்தியாங்க கர்மத்தினால் பிரம்மதத்துவத்திற்குப் பிரதிபந்தகமான பூர்வகர்மத்தைக்கடந்து பிரம்மதத்துவத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

கஉ-வது. அந்தந்தம: ப்ரவிஶந்தி யேऽஸம்பூதிமுபாஸதே।
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ ஸம்பூத்யாꣳ ரதா:॥

౧౨. అన్ధంతమఃప్రవిశన్తి యేఽసమ్భూతిముపాసతే।
తతోభూయఇవతే తమో య ఉ సమ్భూత్యాగ్ం రతాః॥

(ப்-ம்.) யே - எவர்கள், அஸம்பூதிம் - ஈச்வரோபாதி மாயாரூபமான ப்ரகிருதியை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், அந்தம் தமஃ - காடாந்தமான இருளை, ப்ரவிஶந்தி - அடைகிறார்கள். யே உ - எவரானால், ஸம்பூத்யாம் - ஹிரண்யகர்ப்பன்முதலான காரியபிரம்மத்தில், ரதாஃ - ஆசையுள்ளவர்களோ, தே - அவர்கள், ததஃ - அதைக்காட்டிலும், பூயஃ - அதிகமான, தம இவ - அஜ்ஞாந விருளையே - ப்ரவிஶந்தி - ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—எவர்கள் அவ்யாக்ருதமான மாயையை அடைகிறார்களோ? அவர்கள் பரமாத்மதத்துவமல்லாத அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள், எவர்கள் அந்தமாயையினு லுற்பத்தியாகிற காரியஸ்வரூபமான ஹிரண்யகர்ப்ப னென்கிற பிரம்மதேவனைச்சேவிக்கிறார்களோ அவர்கள்முன்சொல்லிய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஹா—எந்தமனிதர்கள் கேவலகர்மதத்துவங்களையுபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள். எவர்கள்கேவலஸமாதிரூபமான ஸம்பூதியில் இஷ்டமுடையவர்களோ அவர்களும் முன்சொன்ன இருளைக்காட்டிலும் மேலான இருளை யடைகிறார்கள்.

௧௩-ம். அந்யதேவாஹுஸ்ஸம்பவாத் அந்யதாஹுரஸம்பவாத்।
இதி ஶுஶ்ரும தீராணாம் யே நஸ்தத் விசசக்ஷிரே॥

౧౩. అన్యదేవాహుస్సమ్భవాదన్యదాహురసమ్భవాత్ ;
ఇతిశుశ్రుమధీరాణాంయేనస్తద్విచచక్షిరే॥

(ப்-ம்.) யே - எவர்கள், நஃ - நமக்கு, தத் - அந்தப்பிரமதத்தவத்தை, விசசக்ஷிரே – சொன்னார்களோ? (தே - அவர்கள், மோக்ஷஸாயனம் - மோக்ஷோபாயத்தை,) ஸம்பவாத் - கர்மபிரம்மத்தைக் காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹுஃ - சொல்லுகிறார்கள், அஸம்பவாத் - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹுஃ - சொல்லுகிறார்கள். இதி - இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம் - ஜ்ஞானிகளுடைய, (வசநம் - வார்த்தையை,) ஶுஶ்ரும - கேட்கிறோம்.

ஶம்-ஹா.—அவ்யாகிருதோபாஸநத்தையுங்காரியப்பிர்ம்மத்தினுடைய, உபாஸநத்தையும் சொன்னவர்கள், அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் அந்தகாரத்தையும் அதாவது பிரகிருதிலயத்தையும் அவ்யாகிருதத்தினாலுண்டான காரியப்பிரம்மத்தினுடைய உபாஸநத்தால் அணிமாத் யைச்வர்யங்களையும் பெறலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்யாகிருத, காரிய பிரம்மங்களினுபாஸநங்கள் பிந்நபலங்கள் கொடுக்குமென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநிகளின் வாக்கியத்தைக்கேழ்க்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது.

ரா - ஹா.—பிரம்மஸமாதியாலடையப்பட்ட பலம் வேறென்றும், அகங்காரம், டம்பம், ஹிம்சை, திருடுதல், முதலானவைகளை நீக்கிவிடுகிறநிவ்ருத்திதர்மத்தினால் அடையப்பட்ட பலம் வேறாக விருக்குமென்றும், இந்தமந்திரமுபதேசிக்கிறது.

௧௪-ஆம். 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂𑌚𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂𑌚𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋𑌭𑌯𑌂𑌸𑌹।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇॥

౧౪. సమ్భూతించవినాశంచయ స్తద్వేదోభయగ్ం సహ।
వినాశేనమృత్యుంతీర్త్వాసంభూత్యామృతమశ్నుతే॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑌃 - எவன், 𑌅𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தையும், 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂𑌚 - காரியப்பிரமோபாஸநத்தையும், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த, 𑌉𑌭𑌯𑌂 - இரண்டையும், 𑌸𑌹 - கூட, 𑌵𑍇𑌦 - தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ ? (𑌸𑌃 - அவன்,) 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨 - காரியப்பிரம்மோபாஸநத்தால், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மரணத்தை, 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - தாண்டி, 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾 - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - ப்ரக்ருதிலயத்தை, 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 - அடைகிறான்.

ஸ௦-ஹா.—எவன் காரியப்பிரம்மத்தையும் - அவ்யாக்குதத்தையும் -தெரிந்துகொண்டு உபாஸிக்கிறானோ அவன் காரியப்பிரம்மோபாஸனத்தால் ஸம்ஸாரமாகிறமிருத்யுவைக்கடந்து, அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் பிரகிருதிலயமான மோக்ஷத்தையடைகிறான் என்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—எவன் பிரம்மஸமாதியையும் காமக்ரோத லோப மோகம்முதலானவைகளைநீத்த நிவ்ருத்திதர்மத்தையும் அறிகிறானோஅவன், யோகவிரோதியான மிருத்யுவையும் - பிராப்தி விரோதியான பாபத்தையும் கடந்து - பிரம்மாநுபவரூபமான மோக்ஷத்தையடைகிறானென்று இந்த மந்த்ரம் சொல்லுகிறது.

௧௫-ஆம். 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂𑌮𑍁𑌖𑌂।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇॥

౧౫. హిరణ్మయేనపాత్రేణసత్యస్యాపిహితంముఖం।
తత్త్వంపూషన్నపావృణుసత్యధర్మాయదృష్టయే॥

(ப்-ம்.) 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨 - தேஜோமயமான, 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 - பாத்திரத்தினால், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-ஸூரியமண்டல மத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மத்தினுடைய, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - துவாரம், 𑌅𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂-மூடப்பட்டிருக்கிறது, 𑌹𑍇𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍 - ஓய் ஸூரியனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, (தவ-உன்னை,) 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇 - அடைவதற்கு, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯-ஸத்யதர்மரூபியான எனக்கு, 𑌤𑌤𑍍-அந்தவழியை, 𑌅𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁-தெரியும்படிசெய்யும்,

ஸ௦-ஹா—இதற்கு முன் மந்திரத்திற்சொன்ன பிரகாரம் கர்மத்தைச்செய்கிறவன் மரணகாலம்சமீபத்தில் வரும்போது பிரம்மஸ்வரூபத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூரியஸ்வரூபத்தை யாசிக்கிறான். ஓசூரியா உன்னுடைய மண்டலமத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மஸ்வரூபத்திற்கு மார்க்கமானது தேஜோமயமான பாத்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஸத்தியஸ்வரூபியான உன்னுடைய உபாஸநத்தால் ஸத்தியவந்தனான எனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைவதற்குரியவழியைக்காட்ட வேண்டுமென்று இந்த மந்தம் பிரார்த்திக்கிறது.

ரா-ஹா.—ஓ! சூரியனுடைய மத்யவர்த்தியானவனே-ஸத்யமான ஜீவாத்மாவினுடைய முகமாகியமனதானது. பொன்னுக்கு ஸமானமான பாத்திரத்தினால் மூ

டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த அத்புதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய பகவானைப் பார்க்கும்பொருட்டு அந்தவழியைக்காட்டும்.

கசு-ஶ்ம. பூஷந்நேகர்ஷே யம ஸூர்ய ப்ராஜாபத்ய வ்யூஹ ரஶ்மீந்
ஸமூஹ தேஜ: | யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத்தே பஶ்யாமி
யோஸாவஸௌ புருஷ: ஸோஹமஸ்மி ||

౧౬. పూషన్నేకర్షే యమసూర్యప్రాజాపత్యవ్యూహరశ్మీన్ సమూహతేజః।
యత్తేరూపంకల్యాణతమంతత్తేపశ్యామియోऽసావసౌపురుషస్సోऽహమస్మి॥

(ப-ம்.) பூஷந் - ஜகத்தை யெல்லாமிரக்ஷிக்குந்தன்மையுள்ளவனே, ஏகர்ஷே - தனக்குத்தானேயுண்டானவனே, யம - ஸர்வத்தையும் ஶிக்ஷிக்கவல்லவனே ஸூர்ய - கிரணங்களாலேஜலத்தைக்கிரகிக்கும் தன்மையுள்ளவனெ, ப்ராஜாபத்ய - பிரம்மனுக்கு சந்தானரூபமான ஓ சூரியனே, ரஶ்மீந் - கிரணங்களை, வ்யூஹ - போக்கடித்துக்கொள், தேஜ: - தேஜஸ்ஸை, ஸமூஹ - ஸம்ஹரித்துக்கொள், தே - உனக்கு, யத் - எந்த- ரூபம் - ரூபமானது, கல்யாணதமம் - அதிக சுபமானதோ, தத் - அந்தரூபத்தை, தே - உன்னுடைய, (ப்ரஸாதாத் - அநுக்கிரகத்தினால்,) பஶ்யாமி - பார்க்கிறேன், அஸௌ - இந்த சூரிய மண்டலத்தில் வஸிக்கிறவன், ய: - எவனோ, அஸௌ புருஷ: - அப்பேர்ப்பட்டயிந்த புருஷனானவன், ஸோஹம் - நானே, அஸ்மி - ஆகிறேன்.

ஸ0-ஹா.—ஓய்சூரியனே உன்மண்டலத்திலிருக்கிற புருஷனாகவேயாகிறேன். உன் கிரணங்களெல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு உன்தேஜஸ்ஸை உபஸம்ஹாரம் செய்துகொண்டால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற உன்னுடைய அநுக்கிரகத்தினலே மிகவும் சுபமான நிஜரூபத்தை நான்பார்க்கக்கடவேனென்று இந்தமந்திரமானது சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—அடியார்களை யிரக்ஷிப்பவனே! இரண்டாவதில்லாதவனேஸர்வப்ராணிகளை யடக்கும் தன்மையுள்ளவனே! உலகத்தைப்படைக்கும் தன்மையுள்ளவனே உன்னுடைய கிரணங்களை யடக்கிக்கொள் உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான ரூபத்தைக்காண்கிறேன் கண்டால் உன்னைப்போலாவேன் அப்படி உன்னைப்போலானவனே நானாகிறேன்.

கஎ-ஶ்ம. வாயுரநிலமம்ருதமதேதம் பஸ்மாந்தம் ஶரீரம் |
ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர ||

౧౭. వాయురనిలమమృతమథేదంభస్మాంతగ్ంశరీరం।
ఓంక్రతోస్మరకృతగ్ స్మరక్రతోస్మరకృతంస్మర॥

(ப-ம்.) அத - பிற்பாடு, இதம் ஶரீரம் - இந்த சரீரமானது, பஸ்மாந்தம் - பஸ்மத்தையே முடிவாகவுடையதாய், (பவது - ஆகக்கடவது,) வாயு: - சரீரத்திலிருக்கிற பிராணனானது, அம்ருதம் - நாசமில்லாத, அநிலம் - ஸூக்ஷ்ம பிராணனை, (ப்ரதிபத்யதாம் - அடையக்கடவது.) ஓம் க்ரதோ - ஓ சங்கற்ப பரமாத்துமாவே, ஓம் - ஓமென்கிறதை, ஸ்மர - ஸ்மரணைபண்ணு, (அக்ரே - முன்னே.) க்ருதம் - சொன்னபடி, ஸ்மர - ஸ்மரணைபண்ணு,

கேநோபநிஷத் ப்ராரம்ப:

ப்ரதம கண்ட:

௧ - ம. கேநேஷிதம் பததி ப்ரேஷிதம் மந: கேந ப்ராண: ப்ரதம:
ப்ரைதி யுக்த: । கேநேஷிதாம் வாசமிமாம் வதந்தி சக்ஷு: ஶ்ரோ
த்ரம் க உ தேவோ யுநக்தி ॥

౧. కేనేషితం పతతి ప్రేషితం మనః కేన ప్రాణః ప్రథమః ప్రైతి యుక్తః।
కేనేషితాం వాచమిమాం వదంతి చక్షుః శ్రోత్రం క ఉ దేవో యునక్తి॥

(ப-ம.) மந:-நெஞ்சம், கேந-யாராலே, ப்ரேஷிதம்ஸத் - பிரேரே பிக்கப்பட்டதனுல், இஷிதம் - இஷ்டத்தைக்குறித்து, பததி - விழு கிறது, ப்ரதம:-முதலில், ப்ராண: - பிராணமானது, கேந - யாராலே, யுக்தஸ்ஸந் - பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, (ஸ்வவ்யாபாரம்ப்ரதி - தன்காரியத்தைக்குறித்து.) ப்ரைதி-அடைகிறது, லௌகிகா: - லோ கத்திலிருக்கப்பட்ட ஜனங்கள், கேந-யாராலே, இஷிதாம் - பிரேரே பிக்கப்பட்ட, இமாம் - இந்தசப்தலக்ஷணமான, வாசம் - வாக்கை, வதந்தி - சொல்லுகிருர்கள், சக்ஷு: - கண்ணையும், ஶ்ரோத்ரம் - செவியையும் க உ தேவ - எவர், (ஸ்வஸ்வவிஷயே - அந்தந்தவிஷயத்தில்.) யுநக்தி - பிரேரேபிக்கிருர்.

ஸம்-ஹா.—இந்த உபநிஷத்தில் விரக்தியுள்ளவனுக்கு ப்ரம்மஞானம் - ஶிஷ்யாசார்யருடைய ப்ரச்நோத்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிஷன் ஆசானிடத்தில் ப்ரஶ்நம்பண்ணுகிருன். மனதானது யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு இஷ்டமானபொருளைவிரும்புகிறது. பிராணவாயுவானது யாரோடு கூடிக்கொண்டு தன்வியாபாரத்தை நடத்துகிறது. உலகத்துஜனங்கள் யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டு இந்த சப்தலக்ஷணமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிருர்கள். ஐம்புலன்களும் யாராலெ தத்தம் வேலையைச்செய்கின்றன.

ஸா-ஹ.—மனதானது யாராலே ஏவப்பட்டு ப்ரவர்த்திக்கிறது. வாயுவானது யாரோடுசேர்ந்து வீசுகிறது. யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்ட ஶப்த ரூபமானவார்த்தையை உலகம்சொல்லுகிறது. செவி கண் முதலிய ஐம்புலனும் யாராலே தன் தன்வேலையைச்செய்கிறது.

௨ - ம. ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மநஸோ மநோ யத்வாசோ ஹ வாசம் ஸ
உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண: । சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுரதிமுச்ய தீரா: ப்ரே
த்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா பவந்தி ॥

௨. శ్రోత్రస్య శ్రోత్రం మనసో మనో యద్వాచో హ వాచం స ఉ ప్రాణస్య ప్రాణః।
చక్షుషశ్చక్షురతిముచ్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப்-ம்.) யத்-எந்தவஸ்து, ஶ்ரோத்ரஸ்ய-சப்தத்தைகேட்பதற்குக்காரணமானதுகாதுக்கு, ஶ்ரோத்ரம்-ச்ரோத்திரேந்திரியமோ, யத்-எந்தவஸ்து, மநஸ:-மநநம்செய்வதற்குக் காரணமான மனத்திற்கும், மந:-மன இந்திரியமோ, யத் எந்தவஸ்து, வாச:-வார்த்தை சொல்வதற்குக் காரணமானவாக்குக்கும், வாசம்ஹ வாக்குமோ, (ஸ:-எந்தவஸ்து,) ப்ராணஸ்ய-பிராணத்துக்கு, ப்ராண:-பிராணனுமோ, யத்-எந்தவஸ்து, சக்ஷுஷ:-ரூபத்தை கிரகிக்கிறதற்குச்சாதனமானகண்ணுக்கு, சக்ஷு:-கண்ணுமோ, ஸ உ-அதேவஸ்துவை, தீரா:-ஜ்ஞானிகள், ஜ்ஞாத்வா-தெரிந்துக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ராதிகம்-செவிமுதலானதை,) அதிமுச்ய-விட்டு, அஸ்மாத் லோகாத்-இந்தலோகத்தினின்று, ப்ரேத்ய-மரணத்தை யடைந்து, அம்ருதா:-மரணமில்லாமல், பவந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் சிஷ்ய மனதுமுதல் ஸமஸ்தமானதும் அப்போதைக்கப்போது காரியத்தில் பிரவர்திக்கிறதற்கு அந்தபிரம்மமேகாரணம். ஆகையால் இப்படி தெரிந்துக்கொள்தேஹமரணகாலத்துக்குப்பின்மோக்ஷத் தையடையஸாதகமானது.

ஸா-ஹா.—ஶப்தங்களையறிவதற்குச் ஶ்ரோத்திரியத்தைக் கேட்கச்செய்கிறவர் அந்தபரமாத்மா. நேத்திரேந்திரியங்களைப் பார்க்கச்செய்வது அந்தபரம்புருஷன் வசநேந்திரியங்களை பேசிவிக்கச்செய்வது அந்தபகவான். பிராணனை ஸஞ்சரிக்கச் செய்வதும் அந்தபரமாத்மாவென்று எந்த ஞாநிகள் நினைத்துக்கொண்டு மரணத்தையடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்தபூமியைவிட்டு மறுபிறவி இல்லாதலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பிரம்மஸாரூபத்தை யடைகிறார்கள்

௩ - ௨௦. ந தத்ர சக்ஷுர்கச்சதி ந வாக்கச்சதி நோ மந:।
ந வித்மோ ந விஜாநீமோ யதைததநுஶிஷ்யாத்॥

3. న తత్ర చక్షుర్గచ్ఛతి న వాగ్గచ్ఛతి నో మనః। న విద్మో న విజానీమో యథైతదనుశిష్యాత్॥

(ப்-ம்.) தத்ர - அந்தப்ரம்மத்தினிடத்தில், சக்ஷு: - கண்ணானது ந கச்சதி - போகிறதில்லை, வாக் - வாக்கானது, ந கச்சதி-அடைகிறதில்லை, மந:, மனதானது, நோ கச்சதி-அடைகிறதில்லை, அத:-ஆகையால், தத்-அந்தபிரம்மத்தை,) ந வித்ம: அறியவில்லை, ஏதத் - இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, யதா - எந்தப்பிரகாரம், அநுஶிஷ்யாத்- சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கிறோ, ததா-அந்தப்பிரகாரம் [illegible]

ஸம்-ஹா.—ஶிஷ்யா இந்தபிரம்மம்கண்ணாலே பார்க்கிறதற்கு வாயினால் சொல்வதற்கும் மனதினால் நினைப்பதற்கும் சக்கியமல்லாதது. ஆனாலும் ஶிஷ்யனுக்குஎவ்விதமாயுபதேஶிக்கப்படுமோ அந்தப்பிரகாரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது

ஸா-ஹா.—ஆத்ம விஷயத்தில் எந்த கண்ணானது பிரவர்த்திக்கிறதில்லையோ அந்தகண் அந்தராத்ம பூதபரமாத்மாவை பார்க்கிறதில்லை. எந்தவாக்கானது ஆத்மவிஷயத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையோ அதுஅந்த பரமாத்மாவினுடைய ப்ரபாவத்

௬-ம. யந்மநஸா ந மநுதே யேநாஹுர்மநோ மதம்।
தேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౬. యన్మనసా న మనుతే యేనాహుర్మనో మతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்) மநஸா-மனதினால், யத்-எந்தபிரம்மஸ்வரூபமானது, ந மநுதே - சிந்திப்பதற்கசக்யமோ, (ப்ரஹ்மவித: - ப்ரம்மஜ்ஞானிகள்) யேந - எந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால், மந:-மனதானது, மதம் - அறியப்பட்டதென்று, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்களோ, ததேவ - அதையே, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபமாய், வித்தி-அறி, யத்-எந்த, இதம் - இக்கஸ்வரஸ்வரூபத்தை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமாய்,) ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா! ஜனங்களெந்த ஈச்வரஸ்ரூபம் முதலானதை யுபாஸிக்கிறனவோ அது ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது; எந்த ஸ்ரூபத்தினால் மனதானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவேப்ரம்ம ஸ்வரூப மென்று அறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—எந்த ப்ரம்மமானது மனதினாலறிவதற்கசக்யமோ; எந்த ப்ரம்மத்தினால் மனதானது அறியப்பட்டதாய் சொல்லுகிறார்களோ; அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்.

எ-ம. யச்சக்ஷுஷா ந பச்யதி யேந சக்ஷூம்ஷி பச்யதி।
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౭. యచ్చక్షుషా న పశ్యతి యేన చక్షూంషి పశ్యతి।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்) (லோக:-ஜகமானது) சக்ஷுஷா-கண்ணால், யத் - எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ந பச்யதி - பார்க்கவில்லையோ, (லோக: - ஜகமானது) யேந-எந்த அந்தக்கரணத்தோடு கூடிக்கொண்டு இருக்கிற ப்ரம்மத்தினால் சக்ஷூம்ஷி-கண்களை, பச்யதி-பார்க்கிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமென்று, வித்தி-அறிந்துக்கொள், (ஜநா:-ஜனங்கள்) யத் எந்த, இதம்-இந்தபிங்கரூபமாய் அநாத்மாவான ஈச்வரனை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ந-ப்ரம்மமாகமாட்டாது.

ஸம-ஹா,—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள், பிங்கரூபமாக உபாஸிக்கிற ஈச்வரன் முதலானதுப்ரம்மமாகமாட்டாது. ஜனங்கள்கண்களாலே பார்க்கப்பட்டதை, அந்தக்கரணத்தோடுகூடிக் கொண்டிருக்கிறவந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் நேத்திரவியாபாரங்களைக்கொண்டு பார்க்கிறார்களோ அதையேநீ பிரம்ம ஸ்வரூபமென்றறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—எந்த பரப்ரம்மத்தை சக்ஷுரிந்த்ரிய மானது பார்க்கவில்லையோ எந்தப்ரம்மத்தினால் சக்ஷுரிந்திரியம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்ளென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

அ-ம. யச்ச்ரோத்ரேண ந ச்ருணோதி யேந ச்ரோத்ரமிதம் ச்ருதம்॥
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౮. యచ్ఛ్రోత్రేణ న శృణోతి యేన శ్రోత్రమిదం శ్రుతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) (லோக:-ஜனமானது) ஶ்ரோத்ரேண-காதினால், யத்-எந்த, ப்ராம்மஸ்ரூபத்தை, ந ஶ்ருணோதி-கேட்கவில்லையோ, யேந-எந்த அந்தக் கர்ணத்தோடேகூடின ப்ராம்மத்தினால், இதம்-இந்த, ஶ்ரோத்ரம்-ஸ்ரவணவிஷயமான ஸப்தமானது, ஶ்ருதம்-கேட்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ராம்மஸ்வரூபமென்று, வித்தி - அறி, (ஜநா: - ஜனங்கள்) யத்-எந்த, இதம் - இந்த அனாத்மாவான ஈஸ்வரன்முதலானதை, உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ப்ராம்மமாய், ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள் உபாஸிக்கிற ஈச்வரன்முதலானது ப்ரம்மஸ்வரூபமாகமாட்டாது. காதினால் எந்த ஸ்வரூபமானது அறியப்படமாட்டாதோ எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால் காதுக்குவிஷயமான ஸப்தமானதறியப்பட்டதோ அதுவே ப்ரம்மஸ்வரூமென்று அறிந்துக்கொள்.

பாஷா.—எந்தபர ப்ரம்மமானது காதினால்கேட்கப் படவில்லையோ எந்தபர ப்ரம்மத்தினால் செவியின் ஸப்தமானது கேட்கப்படுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமாயறிந்துகொள்.

கூ-ம், யத்ப்ராணேனவப்ராணிதி யேனப்ராண:ப்ரணீயதே|
ததேவப்ரஹ்மத்வம்வித்தி நேதம்யதிதமுபாஸதே||

౯. యత్ప్రాణేన న ప్రాణితి యేన ప్రాణః ప్రణీయతే।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) ப்ராணேன-நாஸாபுடமத்யத்திலிருக்கப்பட்ட பிராணவாயுவினால், யத் - எந்தப்ரமமஸ்வரூபமானது, ந ப்ராணிதி - பிராணவியாபாரமுடையதன்றோ: யேந-எந்தப்ரமமஸ்வரூபத்தினால், ப்ராண: — ப்ராணவாயுவானது, ப்ரணீயதே - பிராணவியாபாரத்தைச் செய்விக்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம—பிரம்மஸ்வரூபமென்று, வித்தி. தெரிந்துக்கொள், நேதம்யதிதமுபாஸதே - என்கிறவாக்யத்திற்குஇரண்டிடத்தில் பொருள் சொல்லப்பட்டது அதுபோல் இங்குமறிந்துகொள்க.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்களாலுபாஸிக்கப்பட்ட ஈச்வரன் முதலானது பரப்ர்ம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது. பிராணவாயுவினால் எந்த பிரம்ம ஸ்வரூபமானது ப்ராண வியாபாரத்தைச் செய்யவில்லயொ எந்த் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் ப்ராண வியாபாரமானது செய்விக்கபடுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று அறியத்தக்கது.

பாஷா.—எந்த ப்ரப்மமானது ப்ராணவாயுவினால் விஷயமா யாகமாட்டாதொ எந்த ப்ரம்மத்தினால் ப்ராணவாயுவானது ப்ரகாசிப்பிக்கப் படுகிறதொ அதுவே பிரம்மமென்று சிஷ்யனே நீ அறிந்துக்கொள்.

ப்ரதமகண்ட:,

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

க - உ. 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌸𑍁𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌭𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌬𑍍𑌰
𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌥 𑌨𑍁 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯
𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍॥

౧. యదిమన్యసే సువేదేతి దభ్రమేవాపి నూనం త్వం వేత్థ బ్రహ్మణో రూపం।
యదస్య త్వం యదస్య దేవేష్వథ ను మీమాంస్యమేవ తే మన్యే విదితం॥

(-ம.) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌸𑍁𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 - செவ்வையாய் தெரிந்துகொண்டேனென்று, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌯𑌦𑌿 - நினைக்கும் பக்ஷத்தில், (𑌤𑌥𑌾 𑌨 - அப்படி எண்ணாதே) ஏனெனில், 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, (𑌅𑌤𑍍𑌰 - இவ்விடத்தில்), 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌯𑌤𑍍 - 𑌰𑍂𑌪𑌂 - எந்த ஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 - தெரிந்துகொண்டாயோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதுவும், 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 - தேவதைகளிடத்தில், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌯𑌤𑍍-𑌰𑍂𑌪𑌂 - எந்தஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 - தெரிந்துகொண்டாயோ, 𑌤𑌦𑌪𑌿 அதுவும், 𑌦𑌭𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 - அல்பமானதேயாகும், 𑌨𑍂𑌨𑌂 - திண்ணம். ஆகநீயறிந்த விரண்டுரூபமு மற்பமாயிருந்தால் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்தேனென்று நீ எண்ணுவது கூடாதென்றாயிற்று. 𑌅𑌥 𑌨𑍁 - ஆகையால், 𑌤𑍇 - உனக்கு 𑌤𑌤𑍍 - 𑌰𑍂𑌪𑌂 - அந்த, ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 - விசாரித்து அறிந்துக்கொள்ளத்தக்கதே. இப்படி ஆசாரியன்சொன்னதைக் கேட்டு சிஷன் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி நன்குயோசித்து தெரிந்துகொண்டு ஆசாரியனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾 - அறியப்பட்டதாகவே, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 - என்னுகிறேன்.

𑌸𑌂-𑌹𑌾,—ஓய் சிஷ்யா நீ, பிரம்மஸ்வரூபத்தை இவ்விடத்தில் தேவாலயத்திலாவது தேவதைகளிடத்திலாவது தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறாயொ அப்படியாகில் அது அல்பமானது. ஆகையால உனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபம் விசாரிக்கத்தக்கதென்று ஆசாரியர்சொல்லவே சிஷ்யன்கேட்டு ஏகாந்தத்தில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு குருவினால் சொல்லப்பட்ட வேதார்த்தத்தை யுக்தியால் விசாரித்து ஸ்வானுபவத்தில் நிர்த்தாரணம்செய்துக்கொண்டு ஸமீபத்திற்குவந்து நான் அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் தெரியும்படியாகவே எண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

𑌰𑌾-𑌹𑌾.—இந்த மந்திரமானது சிஷ்யனைக்குறித்து ஆசாரியன் சொல்வது நீ ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாய் நினைப்பாயேயானால் அதுநிச்சயமாய் அல்பம்தான். அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய இந்த லோகத்திலிருக்கிற ராமகிருஷ்ணாதிகளுடைய ரூபத்தை அறிந்தேனென்று நீ நினைத்தபோதிலும் அதுவும் அல்பம்தான். ப்ரம்மருத்ராதிகளிடத்தில் அந்த பிரம்ம மிருக்கிறதென்று நினைப்பாயேயானால் அதுவும் அல்பம்தான். ஆகையால் எல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபமென்று நினைக்கவேண்டும். ஓய்சிஷ்யா விபவ வியூகாதிகளைக்காட்டிலும் மேலான பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமானது உன்னால் செவ்வையாயறியத்தக்கது. அதற்குமேல் சிஷ்யன் சொல்வதாவது;

ஆசாரியரே நீங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னே அந்த ப்ர ம்மஸ்வரூபமானது அறியப்படவில்லை. இப்பொழுது என்னால் அரியப்பட்டதெ ன்று நினைக்கிறேன்.

௨ - ௨௰. நாஹம்மந்யே ஸுவேதேதி நோ நவேதேதி வேதச।
யோ நஸ்தத்வேத தத்வேத நோ நவேதேதி வேதச॥

௨. నాహంమన్యే సువేదేతి నో న వేదేతి వేదచ।
యోన స్తద్వేదతద్వేదనో న వేదేతి వేదచ॥

(ப்-ம்) அஹம் - நான், தத் - அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஸுவே தேதி - நன்றாய்த்தெரிந்துக் கொண்டேனென்று, நமந்யே - நினைக்கவில்லை, (அஹம்-நான்), தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, நவேதேதி - தெரிந்துக் கொள்ளவில்லை என்றும். நோமந்யே-நினைக்கவில்லை, வேதேதிவ-தெரிந் துக்கொண்டேனென்றும், மந்யே-எண்ணுகிறேன் யஃ-எவன், நஃ - நம க்குள், தத் - அந்த நோநவேதேதிவேதவ - நோநவேதேதி வேதச, என்கிற இந்தவாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை, வேத - தெரிந்துக்கொண் டானோ, (ஸஃ - அவன்) தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, வேத-தெரிந்துக் கொள்ளுகிறான்.

ஶ்ரு௦-ஸா.—ஓய் ஸ்வாமி நான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக் கொண்டே னென்று நினைக்கிறேன். நானந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை செவ்வையாய்தெரிந்துக்கொ ள்ளவில்லையென்று நினைக்கிறேன். நன்றாய் தெரிந்துக்கொண்டேனென்கிற ஜ்ஞா னமானது விபரீதம். ஆனாலும், வெளியில் இந்திரியங்களாலே தெரிந்துக்கொள் வதெல்லாம் நாசத்தையடைவதினால் ஸம்சயவிபரீத ரூபமான வகைகளின் ஜ்ஞானத்தைவிட்டு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டேன். இந்தபிரகாரம் நான் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறேன். தெரிந்துக் கொள்ளவில்லையென்றும் நினைக்கிறேன். நான் சொன்னவாக்கியார்த்தத்தை ஸப்ரம்ம சாரிகளில் எவன் அறிகிறானோ அவன் அந்தபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொ ண்டவனென்று சிஷ்யன் சொன்னான்.

ரிர்-ஸா.—நான் அந்தப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை செவ்வையாயறிந்தேனென்று நினை க்கவில்லை அறியவில்லையென்றும் நினைக்கவில்லை ஆனால் பிரம்ம ஜ்ஞானிகளுடைய மத்யத்தில்இவன்பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் இவன் அறியாதவனென்று எவன் தத்துவத்தை யறிந்தானோ அவனே பிரம்மத்தையறிந்தவன்.

௩. ௨௰. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய நவேதஸஃ।
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்॥

3, యస్యామతంతస్యమతం మతంయస్యనవేదసః
అవిజ్ఞాతంవిజానతాం విజ్ఞాతమవిజానతాం॥

(ப்-ம்.) யஸ்ய - எந்தபிரம்மவேத்தாவுக்கு, (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வ ரூபமானது) அமதம் - தெரியவில்லையென்கிற அபிப்பிராயமோ, தஸ்ய-அந் தபிரம்ம வேத்தாவுக்கு, மதம் - பிரம்மம்தெரிந்தது - அவனால் ப்ரம்ம மறியப்பட்டதென்கை. யஸ்ய - எவனுக்கு, (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூப

மாணது) 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 - அரியப்பட்டதென்கிற அபிப்பிராயமோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌨 𑌵𑍇𑌦 - அறியவில்லை. ஏனெனில், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾𑌂 - தெரிந்தவர்களுக்கு, 𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 - அறியப்படாது, 𑌅𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾𑌂 - அறியப்படமாட்டாதென்கிற ஜ்ஞாநமானது எவர்களுக்கு இருக்கிறதோ, (𑌤𑍇 - அவர்கள்,) 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 - செவ்வையாயறியப்பட்டதாயாகிறது.

𑌶𑌂-ஹா.—எவனுக்கு, புத்திமுதலானதுகளாலே யறியத்தகாதது பிரம்ம ஸ்வரூபமென்கிற நிச்சயமோ; அவனுக்கு தெரிந்தது ப்ரம்மமென்று நிச்சயம்.

ரா-ஹா.—எவனுக்கு பிரம்மஸ்வரூபமானது அறிவதற்குக்கூடாதது என்கிற அபிப்பிராயமோ அவனால்தான் பிரம்மமறியப்பட்டது, எவனுக்கு பிரம்மமானது அறியத்தக்கதென்கிற அபிப்ராயமோ அவனால் பிரம்மமானது அறியப்படமாட்டாது.

ஸ. ௪. 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍋𑌧𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂𑌮𑌤𑌮𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂𑌹𑌿𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑌂॥

౪. ప్రతిబోధవిదితంమతమమృతత్వంహివిందతే।
ఆత్మనావిందతేవీర్యం విద్యయావిందతేమృతమ్॥

(ப-ம்.) 𑌹𑌿 - எந்தகாரணத்தினால், (𑌮𑌤𑌿𑌮𑌤𑌃 - புத்திமானுக்கு,) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍋𑌧𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 - ஜ்ஞாநந்தோறும் கோசரிக்கிற தாயாகிறதோ அதாவது ஒவ்வொரு ஸாக்ஷி சைதந்யத்திலும் தோற்றுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தகாரணத்தால், 𑌮𑌤𑌂 - தெரியப்பட்டதாய், (𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறது) அப்படியறியப்பட்டால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 - மோக்ஷத்தை 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 - அடைகிறான்,-அதெப்படியெனில், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-ஆத்மாவினால், 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 - ஸாமர்த்யத்தை, 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 - அடைகிறான், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾-ஜ்ஞாநத்தால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - மோக்ஷத்தை, 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 - அடைகிறான்.

𑌶𑌂-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ருதியினுடைய தாத்பர்யத்தினால் பிரம்ம ஸ்வரூபம்தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கும் தெரியாதவனுக்கும் பேதமானது இங்கே ஏர்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவேத்தாவுக்கு எப்பொழுது இரண்டும் அதாவது ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றாய் தெரிகிறதோ; அப்பொழுதுதான் பிரம்மத்தை யறிந்தவனென்று அறியவேண்டியது, பிரம்மஜ்ஞாநிக்கு தன் கண்ணுக்கு தோன்றினவையெல்லாம் எப்பொழுது பேதமில்லாமல் ஒரேரூபமாய் தோன்றுகிறதோ அப்பொழுதுதான் மோக்ஷப்ராப்திரூபமான சாமர்த்யத்தை யடைந்து, ஆத்மஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷத்தை, அடைகிறானென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 என்கிறச்ருதியின்படி ஸத்யஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் அநந்தமான பரம்மத்தின் ஜ்ஞானமானது மோக்ஷஸுகத்தையடைவிக்கும். அடையும்வழியாதெனில், தன்னை யடைந்தவனிடத்தில் தயாளுவான பரமாத்மாவினால் வித்யாபலத்தை யடைகிறான் வித்யாபலத்தால் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

௫. இஹ சேதவேதீதத ஸத்யமஸ்தி ந சேதிஹாவேதீந்மஹதீ விநஷ்டி:
பூதேஷு பூதேஷு விசித்ய தீரா: ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா
பவந்தி॥

౫. ఇహ చేదవేదీదథ సత్యమస్తి న చేదిహావేదీన్మహతీ వినష్టిః।
భూతేషు భూతేషు విచిత్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப-ம்.) இஹ-இவ்விடத்தில், (ப்ரஹ்ம-ஆத்மஸ்வரூபத்தை), அவேதீத்-அறிவனேயானல், அத-அப்போது, ஸத்யம்-ஸத்யஸ்வரூபமாக, அஸ்தி-இருக்கிறன், இஹ-இந்தலோகத்தில், (ப்ரஹ்ம - ஆத்மஸ்வரூபத்தை) ந அவேதீத்-தெரிந்துக்கொள்ளாமல் போவானேயானல், மஹதீ-அதிகமான, விநஷ்டி:-நாசமானது, (பவதி - உண்டாகிறது) ஆகையால் தீரா:-ஜ்ஞாநிகள், பூதேஷு பூதேஷு-ஸமஸ்தப்ராணிகளிடங்களிலும், விசித்ய-ப்ரமத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டு, அஸ்மாத் லோகாத்-இந்தலோகத்திலிருந்து, ப்ரேத்ய-லோகாந்தரம்சென்று, அம்ருதா:-மறுபிறவி இல்லாமல் பவந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—இந்தலோகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு ஸத்ய ஸ்வரூபமேயாகிறது. இந்தஉலகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்ளாதவனுக்கு நாசமானது ஸம்பவிக்கிறது ஜ்ஞாநிகள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அத்விதீயமான ஆத்மாவை அறிந்துக்கொண்டு மரணமடைந்தபிறகு புநர்ஜநமில்லாத மோக்ஷத்தை யடைந்து ப்ரம்மாநந்தத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—எந்தமனிதர்கள் இந்தஜன்மத்தில் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை அறிகிறார்களோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தை யடைகிறதில்லை ஸத்யம். இந்த ஜன்மத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளாகாமல் போவார்களேயானல் அவர்களுக்காத்மவிநாசமான துண்டாகிறது. ஆகையால் வித்வான்கள் ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளிடத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவை தன்னைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வஸ்துவென்று த்யாநம்பண்ணி இந்த லோகத்தில் நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினல் முக்தர்களாகிறார்கள்.

த்விதீயகண்ட: ஸமாப்த:.

த்ருதீயகண்டப்ராரம்ப:.

௧. ப்ரஹ்ம ஹ தேவேப்யோ விஜிக்யே தஸ்ய ஹ ப்ரஹ்மணோ விஜயே
தேவா அமஹீயந்த | த ஐக்ஷந்தாஸ்மாகமேவாயம் விஜயோஸ்மாகமேவாயம்
மஹிமேதி॥

౧. బ్రహ్మహ దేవేభ్యో విజిగ్యే తస్య హ బ్రహ్మణో విజయే దేవా అమహీయంత,
తఐక్షంతాస్మాకమేవాయం విజయోస్మాకమేవాయం మహిమేతి॥

(ப-ம்.) ப்ரஹ்ம-முன்னல்சொல்லப்பட்ட பிரம்மஸ்வரூபமே, தேவேப்ய:-தேவதைகளையும்பொருட்டு, (அஸுரான்-இராக்ஷஸர்களை) விஜிக்யே-ஜயித்தது, தஸ்ய ப்ரஹ்மண:- அந்த பிரம்மத்தினல் செய்யப்பட்ட

விஜயே இராக்ஷஸஜயத்தில், தேவா: தேவதைகள், அமஹீயந்த-கொண்டாடப்பட்டார்கள், தே-அந்த தேவர்கள், அயம்விஜய:-இந்த அஸுரவிஜயமானது, அஸ்மாகமேவ-நம்முடையது, அயம்மஹிமா-இந்தஸாமர்த்யமானது, அஸ்மாகம்-நம்முடையது. இதி-என்று, ஐக்ஷந்த-பார்த்தார்கள்.

ஶம்-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ரம்மஸ்வரூபானது மந்தபுத்தியான ஜனத்திற்கு தெரியமாட்டாது. ப்ரம்மஸ்வரூபம் இல்லையென்று வியாமோகப்படும் என்று பரப்ரம்மசக்திக்கி த்ருஷ்டாந்தமாக இந்தமந்த்ரம் துடங்கி கதையாய் ப்ரம்மத்தின் சக்தியைத்தெரியப்படுத்துகிறது.

ரா-ஹா.—ஆத்மநாவிந்ததே வீர்யமென்று முன்சொன்னதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாய் இது தொடங்கி ஒருகதைசொல்லப்படுகிறது. பரமாத்மாவானவர் தேவதைகளுடைய க்ஷேமத்திற்காக, அசுராதிகளாகிய சத்ருக்களை ஜயித்தபடியால் அந்ததேவர்கள் பூஜிக்கபபட்டவர்களாய் இந்த அஸுரவிஜயமானது நம்மால் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்தஜயத்திற்கு அநுகூலமான சாமர்த்யமும் நம்முடையது தானென்றும், நினைத்தார்கள்.

உ. தத்தைஷாம்விஜஜ்ஞௌ தேப்யோஹ ப்ராதுர்பபூவ தந்நவ்யஜாநத கிமிதம்யக்ஷமிதி।

౨. తద్ధైషాంవిజజ్ఞౌ తేభ్యోహ ప్రాదుర్బభూవ తన్న వ్యజానం తకిమిదంయక్షమితి॥

(ப்-ம்.) தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமே, ஏஷாம் இந்த தேவதைகளுடைய, (மித்யாபிமானம்-அசத்யமானஜ்ஞானத்தை) விஜஜ்ஞௌ-தெரிந்துக்கொண்டது, தேப்ய:-அந்த தேவர்களையும்பொருட்டே, ப்ராதுர்பபூவ-யக்ஷரூபம்கொண்டு தோன்றிற்று, தே-அந்ததேவர்கள், தத்-அப்படிக்கிவந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, கிமிதம்யக்ஷமிதி - நம்மிடத்திலநுக்ரகத்தால் யக்ஷரூபங்கொண்டுவந்த பரப்ரம்மமென்று, நவ்யஜாநத-தெரிந்துக்கொள்ளவில்லை.

ஶம்-ஹா, —ப்ரம்மஸ்வரூபமானது ஸர்வாந்தர்யாமியாய் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையதாகையால் தேவதைகளுக்கு, அஸுரர்களை நாமே ஜயித்தோமென்கிற மித்யாஜ்ஞானம் பிறந்ததென்றறிந்துக்கொண்டு, மித்யாஜ்ஞானமானது நாசத்தை யுண்டுபண்ணும் தன்மையதாகையால், தேவதைகளுக்குப் பிறந்த, ப்ரம்மத்தின் மகிமையினாலாகிய அஸுரவிஜயத்தைத் தங்கள்மகிமையினாலானதாய் நினைக்கையாகிற மேற்சொல்லிய மித்யாஜ்ஞானமானது, இவர்களுக்கு அஸுரர்களால் விநாசத்தையுண்டுபண்ணி வைக்குமே என்று நினைத்து இப்படி விநாசத்தை யுண்டுபண்ணுகிற மித்யாஜ்ஞானமானது தேவதைகளைவிட்டு நீக்கவேணுமென்று, அனுக்ரகத்தினால் தன்மகிமையைக்கொண்டு பெரிய யக்ஷரூபத்தைத் தரித்து முன்னேநின்ற பரப்ரம்மத்தை இன்னதென்று தேவர்களறியமாட்டாமல் போனார்கள் என்று இந்த மந்த்ரத்தின் பொருள்.

ரா-ஹா.—முன் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமானது, எந்த ப்ரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டதோ அந்த பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறியாமலிருக்கிற தேவர்களுடைய க்ஷேமத்துக்காக யக்ஷரூபமெடுத்த பகவானுடைய

௩. தே௨க்3நிமப்3ருவஞ்ஜாதவேத3 ஏதத்3விஜாநீஹி கிமேதத்3யக்ஷமிதி ததே2தி।

3. తే௨గ్నిమబ్రువఞ్జాతవేద ఏతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి॥

(ப-ம்.) தே-அந்த தேவர்கள், அக்3நிம்-அக்நியைக்குறித்து, ஹே ஜாதவேத3:-ஓய் அக்நிதேவனே, ஏதத்3 யக்ஷம் - இந்த லோசநகோசரமான பூதத்தை, கிம்- இன்னதென்று, (த்வம்-நீ, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள்வாய், இதி-என்று, அப்3ருவந்-சொன்னார்கள். (அக்3நி: - அக்நியானவன்) ததே2தி-அப்படியே என்று, (அப்3ரவீத்-சொன்னான்.)

ஸம-ஹா.—அந்ததேவர்கள் அக்நியைக்குறித்து ஓய் அக்நிபகவானே நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற பூதத்தை நீர் இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னார்கள் இந்த தேவதைகள் வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படிக்கே செய்கிறேன் என்று அக்நியானவன் சொன்னான்.

ரா-ஹா. அந்தபகவானுடைய மகிமையை யறியாத தேவர்கள், ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தகிக்க சக்தியுள்ள அக்நியைக்குறித்து, ஓய் அக்நிபகவானே - நம்முடைய கண்ணுக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை செவ்வையா யறிந்துக்கொள்ளும் என்று சொன்னார்கள் அப்படிக்கே என்று அக்நியானவன் சொன்னான்.

௪. தத3ப்4யத்3ரவத்தமப்4யவத3த்கோ௨ஸீத்யக்3நிர்வா அஹமஸ்மீத்யப்3ரவீஜ்ஜாதவேதா3 வா அஹமஸ்மீதி।

४. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కో௨సీత్యగ్నిర్వా అహమస్మీత్యబ్రవీజ్జాతవేదా వా అహమస్మీతి॥

(ப-ம்.) (அக்3நி: - அக்நியானவன்) தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குறித்து, அப்4யத்3ரவத்-ஓடினான், தம் - அப்படியோடின அக்நியைக்குறித்து, (தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது,) த்வம்-நீ, கோ-யாராக ஆகிறாய், இதி-என்று. அப்4யவத3த்-சொல்லிற்று, (அக்3நி:- அக்நியானவன், (தத் [illegible] ம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குரித்து). அஹம்-நான், அக்3நிர்வா-அக்நியானவனாய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அஹம்-நான்; ஜாதவேதா3வா-ப்ரசித்தமான ஜாதவேதஸ்ஸோ, அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அப்3ரவீத் - சொன்னான்.

ஸம-ஹா.—அக்நியானவன், அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக் குறித்து ஓடினான். அப்பொழுது அக்நியைக்குறித்து அந்தப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது வினவுகிறது. நீயாரென்று கேட்டபோது நான் அக்நியாயும் ஜாதவேதஸ்ஸாயுமாகிறேனென்று அக்நி சொல்லுகிறான்.

ரா-ஹா.—அக்நியானவன் அந்தயக்ஷனைக் குறித்து ஓடும்போது நீயாரென்றுகேட்ட யக்ஷனைக்குறித்து அக்நிசொல்லுகிறான் நான் அக்நியென்றும் ஜாதவேதஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படுகிறேன்,

௫. தஸ்மிம்ஸ்த்வயி கிம் வீர்யமித்யபீத3ம் ஸர்வம் த3ஹேயம் யதி3த3ம் ப்ருதி2வ்யாமிதி।

౫. తస్మింస్త్వయి కిం వీర్యమిత్యపీదం సర్వం దహేయం యదిదం పృథివ్యామితి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மிந்-அப்படி பெரியரூபமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம் வீர்யம்-இதி என்னசாமர்த்தியமென்று (யக்ஷண-பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தினால், ப்ருஷ்ட:-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸ:-அந்த அக்கியானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - யாதொன்று புலப்படுகிறதோ, இதம்ஸர்வம்-இதையெல்லாம் - தஹேயம்-பஸ்மமாய்செய்வேனென்று (ஆஹ இதி-சொன்னான்.)

ஸ௦-ஹா.—பிரம்ம ஸ்வரூபமான மஹாபூதமானது, அக்கியைக்குறித்துச்சொல்லிய, ஓய் அக்கியே உனக்கு என்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, அக்கிசொல்லுகிறான், ஓய்பூதரூபமான வஸ்துவே இந்த பூமியில்ஸ்தாவரஜங்கமமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் பஸ்மமாய்செய்ய எனக்கு சக்தியுண்டென்று சொன்னான்.

ரா-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டசப்தத்தில் (அதாவது அக்கிஜாத வேதச்சப்தங்களில்) அடங்கிய அர்த்தத்தை, அக்கியானவன் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லுகிறான், அந்த பெரியபூதத்தால், உனக்கென்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று கேட்கப்பட்ட அக்கி சொல்லுகிறான். ஓய்பூதமே சுவர்க்கம் பூமி பாதாளமென்று சொல்லப்பட்ட உலகங்களில் எந்த பதார்த்தமானது இருக்கிறதோ அதையெல்லாம் பஸ்மம்செய்வேன்.

௬. தஸ்மை த்ருணம் நிததாவேதத்தஹேதி ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்ந ஶஶாக தக்தும் ஸ தத ஏவ நிவவ்ருதே நைததஶகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி।

—. తస్మైతృణంనిదధావేతద్దహేతితదుపప్రేయాయసర్వజవేనతన్న శశాకదగ్ధుంసతతఏవనివ వృతేనైతదశకంవిజ్ఞాతుంయదేతద్యక్షమితి॥

(ப்-ம்.) ததி-அப்படிக்கானல், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்த, த்ருணம் புல்லை, தஹ இதி-பஸ்மமசெய்யென்று. தஸ்மை-அந்த அக்கியின்பொருட்டு, நிததௌ-எதிரில்போட்டான், ஸ:-அந்த அக்கியானவன், தத்-அந்த புல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந-ஸமஸ்த உத்ஸாஹத்தினலுண்டானவேகத்தினல், உபப்ரேயாய-சமீபத்திற்குப்போய், தத்-அந்தபுல்லை, தக்தும்-பஸ்மம்செய்வதற்கு, நஶஶாக-ஸாமர்த்தியமுடையவனாய் ஆகவில்லை, ததஏவ-அந்த பூதத்தினிடத்திலிருந்து (தேவாந்-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திரும்பிவந்தான், ஏதத்-இந்த, யக்ஷம்-பூதத்தை, யத்-எது, ஏதத்-இதை, விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, (அஹம்-நான்) நாஶகம்-சமர்த்தனாகவில்லை, இதி-இந்தப்ரகாரம, (தேவாந் - தேவதைகளைக்குறித்து, உக்தவாந்-சொன்னான்.)

ஸ௦-ஹா.—அப்படி அபிமானமுள்ள அக்கியினிடத்தில், பிரம்மரூபமான யக்ஷணவன், இந்தபுல்லை நீர்சாம்பலாய் பண்ணுமென்று(அக்கிக்கெதிரில்)போட்டான். அந்தபுல்லைப்பார்த்து, அக்கியானவன் கொளுத்துவதற்கு சக்தியில்லாமல்லச்சைப் பட்டுக்கொண்டு, அந்தயக்ஷனிடத்திலிருந்து திரும்பி, அப்புல்லைகொளுத்துவதற்கு நான் சமர்த்தனில்லையென்று தேவதைகளிடத்தில் சொன்னான்.

ஸா-ஹா:—ஓய் அக்நிபுருஷா ஆனுல்,என்னுல் உனக்கெதிரில் போடப்பட்ட இந்தபுல்லைதகித்துவிடுமென்று அப்புல்லையெறிந்தான. அப்போதந்த அக்நியானவன், அதிவேகத்தோடு அப்புல்லை தகிக்கவேணுமென்று தன்னுலானவரையில் பிரயத்நிகப்பட்டும் அப்படிசெய்வதற்கு சக்தியற்றவனுய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு திரும்பி தேவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிருன். ஓய்தேவர்களே அந்தயக்ஷத்துடைய மஹிமையை இன்னதென்று சொல்வதற்கும், நினைப்பதற்கும், சக்தியற்றவனுய் ஆகிறேனென்ருன்.

௭. அதவாயுமப்ருவந்வாயவேதத்விஜாநீஹிகிமேதத்யக்ஷமிதி தபேதி|

౭. అథవాయుమబ్రువన్ వాయవేతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి॥

(ப்-ம்.) அத-அந்ததேவர்கள், அத-பிறகு, வாயும்-வாயுவைக்குறித்து, ஹேவாயோ-ஓய்வாயுவே, ஏதத்-எதிரிலிருக்கிற, யக்ஷம்-மஹாபூதத்தை, கிம்-என்ன, (த்வம்-நீ) ஏதத்-இதென்று, விஜாநீஹி-தெரிந்துகொள், (இதி - என்று, அப்ருவந்-சொன்னார்கள், (வாயு:- வாயுவானவன்) ததேதி-அப்படியேயென்று, (அப்ரவீத்-சொன்னுன்.)

ஸாஹா:—அந்ததேவர்கள், வாயுவைக்குறித்து ஓய்வாயுபகவானே நீர் இந்தபூதத்தை இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்படியே என்று வாயுவானவன் சொன்னுன். "அதவாயுமப்ருவன்" என்கிறவாக்கியம்முதல் "அததவந்த்ரம்" என்கிற பத்தாவது வாக்கியபரியந்த மிராமாநுஜபாஷியம் கிடையாது ஸங்கரபாஷ்யம்போல்.

௮. தத்ப்யத்ரவத்தமப்யவதத்கோஸீதிவாயுர்வாஅஹமஸ்மீத்யப்ரவீந்மாதரிஶ்வாவாஅஹமஸ்மீதி|

౮. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కోసీతి వాయుర్వా అహమస్మీత్యబ్రవీన్మాతరిశ్వా వా అహమస్మీతి॥

(ப்-ம்.) தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, (ஸ:-அந்தவாயுவானவன்) அப்யத்ரவத்-ஓடினுன், தத்-அந்தபூதமானது, தம்-அந்தவாயுவைக்குறித்து த்வம் - நீ, கோஸி - யாராக ஆகிருய் என்று, அப்யவதத் - கேட்டது, (வாயு: - வாயுவானவன், தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அஹம்-நான், வாயு:வை-பிரசித்தமானவாயுவென்று சொல்லப்படுகிறவனுய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்று,அஹம்-நான், மாதரிஶ்வா - ஆகாயத்திலும், சஞ்சரிக்குந்தன்மையுடையவனுய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அப்ரவீத்-சொன்னுன்.

ஸா-ஹா:—இப்படி தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட வாயுவானவன், அந்தயக்ஷனைக்குறித்து ஓடிவரும்போது,யக்ஷனுனவன் வாயுவைக்குறித்து நீயாரென்றுகேழ்க்க நான்பிரசித்தமான வாயுவும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரிக்கும் தன்மையுள்ள மாதரிச்வாவுமாகிறேனென்று சொன்னுன்.

௯. தஸ்மிந்த்வயிகிம்வீர்யமித்யபீதஸர்வமாததீயம்யதிதம்ப்ருதிவ்யாமிதி|

౯. తస్మింస్త్వయి కిం వీర్యమిత్యపీదం సర్వమాదదీయం యదిదం పృథివ్యామితి॥

(ப-ம்.) தஸ்மிந்-அப்படி பிரசித்தமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம்வீர்யம்-என்னஸாமர்த்திய மிருக்கிறதென்று, (தேந - அந்தபூதத்தினால், ப்ருஷ்ட:-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸ:-அந்தவாயுவானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - எந்தஸ்தாவராதிகளிருக்கிறதோ, இதம் ஸர்வம் அபி-இதெல்லாவற்றையும், ஆததீய இதி-க்ரஹிப்பேனென்று, அப்ரவீத்-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—அப்படிப்ரஸித்தனான உன்னிடத்தில் என்னசாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று, பூதத்தினால் கேட்கப்பட்டவாயுவானவன்,ஓய்பூதமே இந்தபூமியில் ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் எல்லாவற்றையும் கிரக்கும்தன்மை எனக்கிருக்கிறது என்றுசொன்னான்.

கo. தஸ்மை த்ருணம் நிததாவேததாதத்ஸ்வேதி ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்ந ஶஶாகாதாதும் ஸ தத ஏவ நிவவ்ருதே நைததஶகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி।

౧౦. తస్మై తృణం నిదధావేతదాదత్స్వేతి తదుపప్రేయాయ సర్వజవేన తన్న శశాకాదాతుం స తత ఏవ నివవృతే నైతదశకం విజ్ఞాతుం యదేతద్యక్షమితి॥

(ப-ம்.) தத்-அந்தபூதமானது, தர்ஹி-ஆனால், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்தபுல்லை, ஆதத்ஸ்வ இதி-கிரஹித்துக்கொள், இதி-என்று,தஸ்மை - அந்த வாயுவையும்பொருட்டு, நிததௌ - போட்டது, ஸ: - அந்தவாயுவானவன், தத்-அந்தபுல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந - ஸமஸ்த உத்ஸாகத்தோடுகூடினவேகத்தினால், உபப்ரேயாய-ஸமீபத்திற்குப்போய், தத் - அந்தபுல்லை ஆதாதும்-கிரஹிக்கிறதற்கு, ந ஶஶாக - ஸமர்த்தனாகவில்லை, தத ஏவ- அந்த பூதத்ததினிடத்தில் நின்று, ஸ: - அந்தவாயுவானவன், (தேவாநுப்ரதி-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திரும்பினான், ஏதத் - இது, யக்ஷம்-பூதமோ, யத்-எதுவோ, ஏதத் - இன்னதென்று, அஹம் - நான், விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, ந அஶகம் இதி - ஸமர்த்தனாயாகமாட்டேனென்று, ஸ:-அந்தவாயுவானவன், (தேவாநுப்ரதி - தேவதைகளைக்குறித்து, அப்ரவீத் - சொன்னான்.)

ஸம்-ஹா,—ஆனால்,ஓய்வாயுபகவானே இந்தப்புல்லைகிரஹித்துக்கொள்ளுமென்று யக்ஷனானவன் வாயுவுக்கெதிரில் அப்புல்லையெறிந்தான். அதைக்கண்டவாயுவானவன்,அதிவேகத்தோடு அப்புல்லையெடுக்கத் தன்னாலானவரையில் பிரயத்தப்பட்டும், எடுக்கச் சக்தியற்றவனாய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு,மறுபடியும் தேவர்களிடத்தில் ஓய்தேவர்களே அந்தபூதத்தை இன்னதென்று கண்டுபிடிப்பதற்கும், அதின் சக்தியை சொல்வதற்கும், நான்சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேனென்று சொன்னான்.

கக. அதேந்த்ரமப்ருவந் மகவந்நேதத்விஜாநீஹி கிமேதத்யக்ஷமிதி ததேதி ததப்யத்ரவத் தஸ்மாத்திரோததே।

౧౧. అథేంద్రమబ్రువన్ మఘవన్నేతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి తదభ్యద్రవత్ తస్మాత్తిరోదధే॥

(ப-ம்.) அத-பிற்பாடு, (தே - அந்ததேவர்கள்) இந்த்ரம் - தேவேந்திரனைக்குறித்து, மகவந்-ஓய்இந்திரா, த்வம் நீ, ஏதத் - இந்த, யக்ஷம்.

மஹாபூதத்தை, கிம்-எதுவோ, ஏதத் - இந்த விஷயத்தை, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள், இதி-என்று, அப்ருவந்-சொன்னார்கள், ஸ:-அந்த இந்திரனானவன், ததேதி-அப்படியே என்று, தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தஸ்மாத்-அந்த இந்திரனிடத்திலிருந்து(தத்-அந்த மஹாபூதமானது) திரோததே - மறைந்துவிட்டது.

ஸா-ஹா.—பிற்பாடு, அந்ததேவர்கள் தேவேந்திரனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரா இதோ உமக்கெதிரிலிருக்கிறபூதத்தை இன்னதென்றறியுமென; அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இந்திரன் அந்தபூதத்தின் ஸமீபத்திற்குப்போனபோது அப்பூதமானது மறைந்து விட்டது.

ரா-ஹா.—ஓய் இந்திரதேவா உமக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை இன்னானென்று கண்டுபிடியும் என்கிறவார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரன், அதிவேகத்தோடு ஓடிவரும்போது, அந்த யக்ஷனானவன், அக்கிக்கும் வாயுவுக்கும்போல்,இவனுக்குமவமானம்வேண்டாமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, உடனே மறைந்துவிட்டான்.

௧௨. ஸ தஸ்மிந்நேவாகாஶே ஸ்த்ரியமாஜகாம பஹுஶோபமாநாமுமாம் ஹைமவதீம் தாம் ஹோவாச கிமேதத்யக்ஷமிதி॥

౧౨. స తస్మిన్నేవాకాశే స్త్రియమాజగామ బహుశోభమానాముమాం
హైమవతీం తాం హోవాచ కిమేతద్యక్షమితి॥

(ப-ம்.) ஸ:-அந்த இந்திரனானவன், தஸ்மிந்நேவாகாஶே-அந்தஆகாசத்தில், பஹுஶோபமாநாம்-அதிகப்பிரகாசமான, ஹைமவதீம்-இமயமலைக்குப்புத்திரியான, ஸ்த்ரியம்-ஸ்திரீரூபமான, உமாம்-பார்வதியைக்குறித்து, ஆஜகாம-வந்தான், தாம்ஹ-அந்தபார்வதியைப்பார்த்து, ஏதத்யக்ஷம்-இந்தயக்ஷனைக்குறித்து, கிமிதி-அந்தமஹாபூதமானது என்னவென்று, உவாச-சொன்னான். அதாவது கேட்டானென்கை.

ஸா-ஹா.—பிற்பாடு, அந்த இந்திரனானவன், தேஜோமயமாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் இமயமலையின் பெண்ணான உமாதேவியைக்குறித்துக்கேட்கிறான்.ஓபார்வதி அக்குகாணப்படுகிற யக்ஷன்யாரென்று கேட்டான்

ரா-ஹா.—அவ்விடத்திலேயே, அநேக ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கிற இமயமலையின்பெண்ணாகிய,இந்த இந்திரனை யனுக்கிரஹிக்கவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ள,உமாதேவியையக்குறித்து, இந்திரனானவன்,அதிர்சநீயமான மஹிமையுள்ள இது என்னவென்றுகேட்டான்.

த்ருதீய: கண்ட:.

௧. ஸா ப்ரஹ்மேதி ஹோவாச ப்ரஹ்மணோ வா ஏதத்விஜயே மஹீயத்வமிதி ததோ ஹைவ விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி।

౧. సాబ్రహ్మేతిహోవాచబ్రహ్మణోవా ఏతద్విజయేమహీయధ్వమితి తతో హైవవిదాఞ్చకార బ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) ஸா-அந்தபார்வதியானவள், ப்ரஹ்மேதி-ப்ரம்மமென்று, உவாச-சொன்னாள், ப்ரஹ்மண:-பரப்ரம்மத்தினுடைய, விஜயேவா - ஜயத்திலேயே, யூயம்-நீங்கள், ஏதத்-இந்த, மஹீயத்வம் - சாமர்த்தியத்தையறியுங்கள், இதி-என்று, உவாச-சொன்னாள், ததோஹைவ-அந்தபார்வதீ வாக்கியத்தினாலேயே, (இந்த்ர:-இந்திரன்) ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, விதாஞ்சகார - அறிந்துக்கொண்டான்,

ஸம-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம், அக்நியும், வாயுவும், அவமானத்தையடைந்த பிறகு, பார்வதியானவள், ஓஇந்திரா அந்தயக்ஷனை என்னவென்று நினைக்கிறாய். அது பரப்ரமம். ஜயத்தையடைந்த ஸாமர்த்யம் அந்தப்ரம்மத்தினுடைய சக்தியென்று, நீயறிந்துக் கொண்டாயாவென்று சொல்ல, உன்னாலேயன்றோ ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிந்துக்கொண்டேனென்று இந்திரன் சொன்னான்.

ரா-ஹா.—அந்தபுருஷாகாரபூதையான உமையாய்த்தோன்றியலக்ஷ்மியினுடைய, "அந்தயக்ஷனை பரப்ரம்மமென்று நினைத்துக்கொள் பரப்ரம்மமாகிய பகவானுடையமுன்சொன்ன அஸுரவிஜயத்தாலே அந்தபகவானுடைய மகிமையைதெரிந்துக் கொள்" என்கிற வாக்கியத்தாலே அந்த பரப்ரம்மத்தை ஶ்ரிய:பதியென்று இந்திரனானவன் தெரிந்துக்கொண்டான்

௨. தஸ்மாத்வா ஏதே தேவா அதிதராமிவாந்யாந்தேவாந்யதக்நிர்வாயுரிந்த்ரஸ்தே ஹ்யேநந்நேதிஷ்டம் பஸ்பர்ஶுஸ்தே ஹ்யேநத்ப்ரதமோ விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி।

౨. తస్మాద్వా ఏతేదేవా అతితరామివాన్యాన్దేవాన్ యదగ్నిర్వాయురింద్రస్తేహ్యేనన్నేదిష్ఠంపస్పృశుస్తేహ్యేనత్ప్రథమోవిదాంచకారబ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த காரணத்தாலே, அக்நி:-அக்நியும், வாயு:-வாயுவும், இந்த்ர:-இந்திரனும் ஆகிய, ஏதே-இந்த, தேவா:-தேவதைகள், அந்யாந்-இதரமான, தேவாந்-தேவதைகளை, அதிதராமிவ-யோக்யதைகளாலே அதிக்ரமித்தவர்களே, யத்-எந்தகாரணத்காலே, தே - அந்ததேவர்களே, நேதிஷ்டம்-ஸமீபத்திலிருக்கிற, ஏநத்-இந்த பரப்ரம்மத்தை, பஸ்பர்ஶு:-தொட்டார்களோ, தேஹி-அந்த தேவர்களே, யத்-எந்தகாரணத்தாலே, ஏதத்-இந்தமஹாபூதத்தை, ப்ரஹ்மேதி-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, ப்ரதமோவிதாஞ்சகார-முன்னே தெரிந்துக்கொண்டார்களோ.

ஸம-ஹா.—பார்வதீ வாக்யத்தாலே, இந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று இந்திரன் தெரிந்துக்கொண்டபிறகு, அந்த இந்திரன்போல் அக்நியும்

ரிந்துக்கொண்டார்கள், இவ்விடத்தில் அக்கிவாயு இந்திரன்மூன்றுபேரும் முக்கியமா னதை முன்னேதெரிந்துக்கொண்டார்கள். அந்தகாரணத்தினால் ஐச்வர்யாதிகுணங் களோடேகூடின ஸமஸ்ததேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்.

ரா-ஹா.—பரப்ரம்மத்தின் சமீபத்தில்போய், அந்தப்பிரம்மத்தின் விஷயமாய் ஸம் வாதம் செய்தபடியால், இந்த அக்கிவாயு இந்திரன் முதலானவர்கள், இதரதேவர்க ளைக்காட்டிலும் யோக்யதைகளால் அதிக்கிரமித்த பரபிரம்மத்தை சமீபத்தில்கண்டு த ங்கள் கைளால்தொட்டு பிரம்மாநந்தத்தை யடைந்தார்கள்.

௩. தஸ்மாத்வா இந்த்ரோ திதராமிவாந்யாந்தேவாந்ஸ ஹ்யேநந்நேதிஷ்டம் பஸ்பர்ஸ ஸ ஹ்யேநத்ப்ரதமோ விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி ||

3. [Telugu-script line, illegible]

[illegible]||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்வா - அந்தகாரணத்தினால், இந்த்ர:-இந்திரன், அந்யாந் இதரமான, தேவாந்-தேவதைகளை, அதிதராமிவ - அதிக்கிரமித்தவன்போ லிருக்கிறான்; (யஸ்மாத் -எந்த காரணத்தினால், ஸஹி-அந்த இந்திரனே, நே திஷ்டம்-சமீபத்திலிருக்கிற, ஏநத்-இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, பஸ்பர்ஸ- தொட்டானோ, ஸஹி-அந்த இந்திரனே, ஏநத் - இந்த மஹாபூதத்தை, ப்ரஹ்மேதி-பரபிரம்மமென்று, ப்ரதம:-முதலவனும், விதாஞ்சகார-தெரிந் துக்கொண்டானே;

பா௦-ஹா.—இந்திராக்கி வாயுக்களில், எந்தகாரணத்தால், அக்கிவாயுக்களைக்கா ட்டிலும் முக்கியமான இந்திரன், அந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று பார்வ தியின் வாக்கியத்தால் தெரிந்துக்கொண்டானோ; அந்தகாரணத்தால் ஐச்வர்யாதி கு ணங்களாலே சமஸ்தமான தேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இந்திரன், பரப்ரம்மவிஷயஜ்ஞாநஸத்பாவத்தால், ஸமஸ்தமான தே வர்களை யதிக்ரமித்துஇருக்கிறான்; எந்தகாரணத்தினால் தன்சமீபத்திலிருந்த யக்ஷ னைபரப்ரம்மமென்று முதலில் அறிந்தான்.

௪. தஸ்யைஷ ஆதேஸோ யதேதத்வித்யுதோ வ்யத்யுததா இதீந் ந்யமீமிஷதா இத்யதிதைவதம் ||

௪. [Telugu-script line, illegible] ||

(ப-ம்.) தஸ்ய-அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, ஆதேஸ:-உபதேசமானது, ஏஷ:-இது, யதேதத்-எந்த இது, வித்யுத: - மின்னல்போல், வ்யத்யுததா-பிரகாசிக்கிறதென்பதும், இத்-மேலும், ந்யமீமிஷத்-எமைக்கொ ட்டல்போல்க்ஷணிகமென்பதுமோ, இத்யதிதைவதம்-இப்படிதேவதாவி ஷயத்தில் ப்ரம்மத்திற்கு உதாகரணம் சொல்லப்பட்டது.

பா௦-ஹா.—இந்திரன் முதலானவரால் தியாநிக்கத்தக்கின இந்தப்ரம்மஸ்வரூப மானது, மின்னலின்தேஜஸ்ஸைப்போல் அதிசீக்கிரமாய் பிரகாசிக்கத்தக்கினதும், சக்ஷுராதிந்திரியத்திற்கு மூடுதல்போல்அதிகசீக்கிரமாய்மூடப்படுகிறதும், இதுவேப்ரம் மஸ்வரூபமென்று தெரிந்துக்கொள்ளென்று உபதேசம்.

ஸ்ரீ-ஹா.—இது, அந்தவன்றந்த பரபிரம்மத்தினுடையவுபதேசம். எப்படி மின்னலானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவும் எப்படி எமைக்கொட்டுதலுடைய வீரகாசமானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவுமேமென்றறியத்தக்கது.

௫. அதாத்⁴யாத்மம் யதே³தத்³ க³ச்ச²தீவ ச மநோ(நே)ந சைதது³பஸ்மரத்யபீ⁴க்ஷ்ணꣳ ஸங்கல்ப꞉॥

౫. అథాధ్యాత్మం యదేతద్గచ్ఛతీవ చ మనో (నే) * నచైతదుపస్మరత్యభీక్ష్ణం సంకల్పః॥

(ப்-ம்.) அத² - பிற்பாடு, அத்⁴யாத்மம் - ஆத்மாவினுபதேசம் சொல்லப்படுகிறது, மந꞉-மனதானது, யதே³தத் - எந்தப்ராம்மஸ்வரூபத்தை, க³ச்ச²தீவ-அடைவதுபோலிருக்கிறதோ, அநேந-இந்தமனதினால், ஸங்கல்ப꞉.ப்ராம்மவிஷயமான ஸங்கல்பமானது, ஏதத் - அப்படிப்பட்ட இந்தப்ராம்மஸ்வரூபத்தை, அபீ⁴க்ஷ்ணம்-மிகவும், உபஸ்மரதி-ஸமீபத்தில் ஸ்மரிக்கிறது.

ரங்-ஹா.—பிற்பாடு,ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசமானது சொல்லப்படுகிறது. மனதானது, ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமான ப்ராம்மத்தை யடையவேணு மென்று இருக்கிறது. இந்தமனதினாலே பரபிரும்மவிஷயமான ஸங்கல்பம் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்று த்யானிக்கப்பட்டமனிதன், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அதிகசமீபத்தில் ஸ்மரணைசெய்கிறான். இதுவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசம்.

ரா-ஹா.—பிறகு தேஹத்தில் திஷ்டாந்தமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்தபரப்ரம்மத்தைக்குறித்து மனது அடைவதுபோலிருக்கிறது. மனதுக்கு ப்ரம்மவிஷயத்தில் ஸ்திரத்வமானது கிடையாது. யக்ஷரூபமாய் பரபிரும்மமானது ஆவிர்பவித்தபோதிலும் அதுக்ஷணம்தான் நினைக்கப்படுகிறது. மனஸ்ஸங்கல்பமான காமமானது ஸர்வகாலம் பிரம்மத்தைத் ஸ்மரணைபண்ணுகிறதில்லை. அதுபோலயக்ஷரூபமான பிரம்மமானது ப்ராதுர்பவித்தபோதிலும் நிமிஷமாத்திரம். அது தோன்றுகிறதுபோல் ப்ரம்மஸாக்ஷாத்காரமானது துஸ்ஸாத்யம்.

௬. தத்³த⁴ தத்³வநம் நாம தத்³வநமித்யுபாஸிதவ்யꣳ ஸ ய ஏததே³வம் வேதா³பி⁴ ஹைநꣳ ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ஸம்வாஞ்ச²ந்தி॥

౬. తద్ధతద్వనం నామతద్వన మిత్యుపాసితవ్యం సయఏతదేవం వేదాభిహైనం సర్వాణిభూతానిసంవాఞ్ఛన్తి॥

(ப-ம்.) தத்³வநம் நாம - பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கின பிரசித்தமான, தத்-அந்தப்ராம்மஸ்வரூபத்தையே, தத்³வநமிதி-அந்த பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கினதென்று, உபாஸிதவ்யம் - உபாசிக்கவேண்டும், ஸ꞉ய꞉-எவனொருவன், ஏதத்-இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஏவம்-முன்சொன்ன ப்ரகாரம், வேத³-உபாஸித்து அறிகிறானோ, ஏநம் - இப்படி உபாஸிக்கிறவனை, ஸர்வாணி - ஸமஸ்தமான, பூ⁴தாநி - பிராணிகளும் (இந்தப்ரகாரம் உபாஸிக்கிறதற்கு) அபி⁴ஸம்வாஞ்ச²ந்தி-பிரார்த்திக்கின்றன.

ரங்-ஹா.—பிரசித்தமான அந்தப்ராம்மஸ்வரூபமே, ஸமஸ்தப்ராணிகள் அடையத்தக்கதாய் உபாசனஞ்செய்யத்தக்கினது. இந்தப்பிரகாரம் எவன்ப்ரத்தை உபாஸி

* இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், குண்டலிதமான 'நே' என்பதில்லாமல் பாடம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

க்கிருர்கள்; அவனை ஸமஸ்தமான பூதங்களும் ப்ரார்த்திக்கின்றனவென்று, இந்தமந்த்ரம்போதிக்கிறது.

ரா-ஹா.—இந்தப்பிரகாரம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமான ப்ரம்மமானது,எல்லாப்ராணிகளாலு மடையப்படுகிறதென்று, எவன் உபாஸிக்கிருனோ;அவனை,ஸமஸ்தபிராணிகளும் விரும்புகிருர்கள்.

எ. உபநிஷதம்போ ப்ரூஹீத்யுக்தா த உபநிஷத்ப்ராஹ்மீம்வாவ த உபநிஷதமப்ரூமேதி|

౭. ఉపనిషదం భో బ్రూహీత్యుక్తాత ఉపనిషద్బ్రాహ్మీం వావత ఉపనిషదమబ్రూమేతి॥

(ப்-ம்.) (ஶிஷ்ய:-சிஷ்யனானவன் ஆசார்யம் - ஆசாரியனைக்குறித்து, போ-ஸ்வாமீ - உபநிஷதம்-ரகஸ்யமான உபநிஷத்தை, ப்ரூஹி-உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று, (உவாச-சொன்னான்,) ஆசார்ய: - குருவானவர், தே-உனக்கு, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, உக்தா-சொல்லப்பட்டது, ப்ராஹ்மீம்-பிரம்மசம்பந்தமான, உபநிஷதம்வாவ-உபநிஷத்தையே, தே-உனக்கு, அப்ரூமேதி-சொன்னேமென்று (உவாச-சொன்னார்.)

ஶம்-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டதுபோல் சிஷ்யனானவன்,ஓய் ஸ்வாமின்எனக்கு,உபநிஷத்தை யுபதேசம்செய்யுங்கோள் என்றுகேட்ட சிஷ்யனுக்கு, ஆசாரியன் சொல்வது. ஓய்சிஷ்யா உனக்கு உபநிஷத்து உபதேசிக்கப்பட்டது,அந்தஉபநிஷத்து பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்து என்றுசொன்னார்,

ரா-ஹா.—ஓய் ஆசாரியா,பகவதநுக்ரஹசாதகமான உபநிஷத்தை, எனக்கு, உபதேசம்பண்ணும் என்று, வணக்கத்துடன்கேட்ட சிஷ்யனைக்குறித்து,ஆசாரியன்சொல்லுகிருன். ஓசிஷ்யா உனக்கு,பிரம்மபிரதிபாதகமான உபநிஷத்தானது சொல்லப்பட்டது, நாங்கள் பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தை விரஸித்தபடி சொலவிவிட்டோமென்று சொன்னனுன்.

அ. தஸ்யை தபோ தம: கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா வேதா: ஸர்வாங்கானி ஸத்யமாயதனம்|

౮. తస్యైతపోదమఃకర్మేతి ప్రతిష్ఠా వేదాస్సర్వాంగాని సత్యమాయతనం॥

(ப்-ம்.) தஸ்யை-அந்த ப்ரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தையும் பொருட்டு, தப:-தேஹேந்திரியமனஸ்ஸமாதானமாகிற தபஸ்ஸும், தம:-இந்திரயங்களையடக்குகையும், கர்ம - அக்நிஹோத்திராதிகர்மங்களும், இதி - இந்த ப்ரகாரம், ப்ரதிஷ்டா ஹேதவ:, வேதா:-வேதங்களும், ஸர்வாங்கானி-ஸமஸ்த அங்கங்களும், (ஶிக்ஷா - வ்யாகரணம்-சந்தஸ்-நிருக்தம்-ஜ்யோதிஷம் - கல்பம் - இதுகள் வேதாங்கங்கள்,) ஸத்யம் - சத்தியமும், ஆயதனம் - ஸதாகம்.

ஶம்-ஹ.—தபஸ்ஸும், பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குவதும், கர்மம்முதலானதுகளும், வேதங்களும், வேதாங்கங்களும், ஸத்தியமும், சாந்தமும், தயைமுதலானதுகளும், ப்ரம்மத்தையறிந்தடைவதற்குக் காரணம்.

தாத்பர்யம்.—அந்த ப்ரம்மவித்யைக்கு முக்யமானவைகள்—[illegible] ரூபமான [illegible] ரூபமான காரகமும், அக்நிஹோத்ராதிகளான [illegible] கர்மங்களும், வேதாந்தங்கள் ஆகும், சத்யமும் [illegible] ஆகிய இவைகள் என்று அறி.

௯. 𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥

౯. యో వా ఏతామేవం వేదాపహత్య పాప్మానమనన్తే స్వర్గే లోకే జ్యేయే ప్రతితిష్ఠతి ప్రతితిష్ఠతి ॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑍋 𑌵𑌾-எவன் தான், 𑌏𑌤𑌾𑌂 - இந்த பிரம்மவித்யையை, 𑌏𑌵𑌂 - முன்சொல்லப்பட்டப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, (𑌸:-அவன்) 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஸம்ஸாரபாபத்தை, 𑌅𑌪𑌹𑌤𑍍𑌯 - விட்டு, 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇 - முடிவில், 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌯𑍇-மிகவும் சிரேஷ்ட ஸுகஸ்வரூபமான, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 - ஸுகஸ்வரூபமானப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-இருக்கிறான்.

பாவம்.—எவன் இந்தகேனோபனிஷத்தில் சொல்லியப்ரகாரம் ப்ரம்மவித்யையுதிய, இங்கேமுன்சொன்னப்பிரகாரம் தெரிந்துகொண்டானோ; அவன்ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமான அஞ்ஞானத்தைவிட்டு, ஸர்வசகத்துக்கும்காரணமான ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேருகிறான்.

ஸா-ஸா.—எவன், அங்கங்களோடு ப்ரம்மவித்யையை அறிகிறானோ அவன், மோக்ஷப்பிரதிபந்தகமான புண்ணியபாபங்களைவிட்டு, அபரிச்சின்னமான நிரதிசயஸுகத்தைத்தருகின்ற ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்யாநந்தத்தோடிருக்கிறான்.

ௐ நம:

𑌕𑌠𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭:

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯:

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀.

௧. 𑌉𑌶𑌨𑍍 𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌸𑌂 𑌦𑌦𑍌 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌸 ॥

౧. ఉశన్ హ వై వాజశ్రవసస్సర్వవేదసం దదౌ తస్య హ నచికేతా నామ పుత్ర ఆస ॥

(ப்-ம்) 𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸: - வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய பிள்ளையானவர், 𑌉𑌶𑌨𑍍 - யக்ஞபலத்தைவிரும்பி, 𑌹 𑌵𑍈 - ப்ரஸித்தமாக, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌸𑌂 - ஸர்வதநத்தையும், 𑌦𑌦𑍌 - தக்ஷிணைகொடுத்தார், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தவாஜச்ரவஸருக்கு, 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 - நசிகேதஸென்று பெயரையுடைய, 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰: - பிள்ளையானவன், 𑌆𑌸 - இருந்தான்.

ஸா-ஸா.—வாஜச்ரவஸானவர், விச்வஜித்தென்கிறயாகத்தில், [illegible], ஸர்வதநத்தையும் தக்ஷிணை கொடுத்தார். அவருக்கு நசிகேதஸென்கிற குமாரர் இருந்தார்.

ரா-ஹா—இந்த கடோபநிஷத்தில் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற்காக முதலில் ஒரு கதைசொல்லப்படுறபடுகிறது. அன்னதானுதிகளால்கீர்த்தியடைந்த வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய குமாராகிய வாஜச்ரவஸரென்கிற ருஷியொருவர் விச்வஜித்து என்கிற யாகத்தில் ப்ராமணர்களுக்கு யெல்லாதநத்தையும் தக்ஷிணைகொடுத்தார். அவருக்கு நசிகேதஸ்ஸென்கிற பிள்ளையொருவரிருந்தார்.

௨. தம் ஹ குமாரம் ஸந்தம் தக்ஷிணாஸு நீயமாநாஸு ஶ்ரத்தாவிவேஶ ஸோ(அ)மந்யத ।

౨. తగ్ం హకుమారగ్ం సంతందక్షిణాసునీయమానాసు శ్రద్ధావివేశసోऽమన్యత ।

(ப்-ம்) ஸந்தம்- பால்யத்திலேயே ஸத்குணமுடைய, தம்ஹ-ப்ரசித்தனை, குமாரம்-குமாரனை நசிகேதஸ்ஸை. தக்ஷிணாஸு-யாகதக்ஷிணைகள், நீயமாநாஸு - கொடுக்கப்படும்போது, ஶ்ரத்தா-ஆஸ்திக்யபுத்தியானது, ஆவிவேஶ - ப்ரவேசித்தது, ஸ: - அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், அமந்யத - நினைத்தார்.

ப்ர-ஹா.—வாஜச்ரவஸரானவர்பயத்தோடு, இதரஜனங்களுக்கு, பணத்தை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது,பால்யாவஸ்தையிலிருக்கிறநசிகேதஸருக்குதகப்பனுருக்கு ஹிதமான ஆஸ்திபுத்தியுண்டாகியவர்மேல்சொல்லும்வண்ணமெண்ணம் கொண்டார்.

ரா-ஹா.—அப்படி ப்ரசித்தமான ஆஸ்திகபுத்தியுடைய நசிகேதஸ்ஸை, அந்த யாகத்தில், தக்ஷிணைகளையெல்லாம், ப்ராம்மணர்களுக்கு கொடுக்கும்போது ஆஸ்திகபுத்தியானது ப்ரவேசித்தது அவர் இவ்வண்ணம் நினைத்தார்.

௩. பீதோதகா ஜக்தத்ருணா துக்ததோஹா நிரிந்த்ரியா: ।
அநந்தா நாம தே லோகாஸ்தாந் ஸ கச்சதி தா ததத் ॥

3. పీతోదకా జగ్ధతృణా దుగ్ధదోహా నిరింద్రియాః ।
అనన్దా నామ తే లోకాస్తాన్ స గచ్ఛతి తా దదత్ ॥

(ப்-ம்) பீதோதகா:-பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலத்தையுடைத்தாயும், ஜக்தத்ருணா: - புசிக்கப்பட்ட புற்களையுடைத்தாயும், துக்ததோஹா: - கறக்கப்பட்டபாலையுடைத்தாயும். நிரிந்த்ரியா:-பலஹீநங்களாயுமிருக்கிற, தா:- அந்தபசுக்களை, ததத்-கொடுப்பவனுகிய,ஸ:-அந்தயஜமானன், அநந்தா நாம-அஸுகமென்கிற, தே-எந்த. லோகா:-லோகங்கள்,ஸந்தி-இருக்கிறதுகளோ, தாந்-அந்தலோகங்களை, கச்சதி-அடைகிறான்.

ப்ர-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம் நிஸ்ஸாரமான பசுக்களைக்கொடுத்தால், அந்த யஜமானன் அஸுகமான லோகத்தை அடைகிறான்.

ரா-ஹா.—தண்ணீர்குடித்தும் புற்களை மேய்ந்தும் பாலைக்கறந்து மிருக்கிற அதாவது புல்மேய்கை முதலியதிலும், சக்தியில்லாத ப்ராக்ருதிரஹிதமான பசுக்களை ப்ராம்மணர்களையும்பொருட்டு தக்ஷிணையென்கிற புத்தியால்கொடுத்தால், ஆனந்தரஹிதமான எந்த லோகங்களிருக்கிறதுவோ அந்த லோகங்களை அந்த யஜமானன் அடைகிறுனென்று எண்ணினூர்.

௪. ஸ ஹோவாச பிதரம் தத கஸ்மை மாம் தாஸ்யஸீதி ।
த்விதீயம் த்ருதீயம் தம் ஹோவாச ம்ருத்யவே த்வா ததாமீதி ॥

౪. సహోవాచపితరంతతకస్మైమాందాస్యసీతి ।
ద్వితీయంతృతీయంతగ్ంహోవాచమృత్యవేత్వాదదామీతి ॥

(ப-ம்) ஸ:-அப்படி எண்ணங்கொண்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், பிதரம்-பிதாவைக்குறித்து, தத:-ஓதகப்பனாரே, மாம்-என்னை, கஸ்மை-எவனையும்பொருட்டு, தாஸ்யஸி-கொடுக்கபோகிறீர். இதி-என்று, த்விதீயம் த்ருதீயம்-இரண்டுமூன்றுதடவை, ஹோவாச-சொன்னார், தம்-அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, பிதா-தகப்பனார்; த்வா-உன்னை, ம்ருத்யவே - மிருத்யுவையும் பொருட்டு, ததாமி - கொடுக்கப்போகிறேன், இதி-என்று, ஹோவாச-சொன்னார்.

ஸம்-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, பூர்வச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் நினைத்து, என்னை எந்தருத்விக்குக் கொடுக்கப்போகிறீரென்று கேட்டபோது வாஜச்ரவஸர், உன்னை ம்ருத்யுவையும் பொருட்டு கொடுக்கப்போகிறேன் என்று சொன்னார்.

ரா-ஹா.—பிதாவினால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில், தக்ஷிணாவிஷயத்தில், செய்தது பிசகென்று நினைத்து, நம்மையொருருத்விக்குக்குக் கொடுத்துயாகத்தை,பூர்த்தி செய்துக்கொள்வர் பிதா என்று,அந்த நசிகேதஸ்ஸானவர் பிதாவினிடத்தில் சென்று ஓய் பிதாவே என்னையாருக்கு கொடுக்கப்போகிறீரென்று பலதடவைகள் வினவ பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு உன்னையமனுக்குகொடுக்கப் போகிறேனென்றுசொன்னார்.

௫. பஹூநாமேமி ப்ரதமோ பஹூநாமேமி மத்யம: ।
கிம் ஸ்வித் யமஸ்ய கர்தவ்யம் யன்மயாத்ய கரிஷ்யதி ॥

౫. బహూనామేమిప్రథమోబహూనాంమేమిమధ్యమః ।
కిగ్ంస్విద్యమస్యకర్తవ్యంయన్మయాద్యకరిష్యతి ॥

(ப-ம்) பஹூநாம்-அனேகசிஷ்யர்களுக்குள், ப்ரதம: - முக்கியமானவனாய், ஏமி - நடக்கிறேன், பஹூநாம் - அநேகசிஷ்யர்களுக்குள், மத்யம:-மத்யமனாய், ஏமி-நடக்கிறேன், யமஸ்ய - யமனுக்கு, கர்தவ்யம்-செய்யத்தக்கின பிரயோஜனம், கிம்ஸ்வித்-எதுஇருக்கும், மயா-என்னால், அத்ய-இப்பொழுது, கிம்கரிஷ்யதி-எதுசெய்யப்போகிறான்.

ஸம்-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம், பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸானவர், அனேகசிஷயர்களுக்குள் உத்தமசிஷ்யனாய் அல்லது மத்தியமனானசிஷ்யனாயிருக்கிற என்னை,மிருத்யுவையும் பொருட்டுகொடுத்தீர், நான் மிருத்யுவிடத்தில்செய்யத்தக்கின காரியம் என்ன, ஒன்று மில்லையே; ஆகையால் பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு, இப்படிக்கிச் சொன்னாரென்று நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டார்.

ரா-ஹா.—இப்படி பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸு பயமில்லாமல் பிதாவைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஓய்பிதாவே யமன்வீட்டைக் குறித்துக்

போகிறவர்களுக்குள் முதல்வனுயாயாவது நடுவிலவனுயாவது போகிறேன் பின் தங்கிப் போகமாட்டேன். யமன் ஸமஸ்தத்தையும்அடைந்தவனுகையால்நான்அவனுக்கு செய்யத்தக்கின காரியம் என்னயிருக்கிறது, அப்படி என்னு லவன் என் செய்யப் போகிறான் என்று தான் ஆலோசிக்கிறேன் என்று சொன்னுன்.

௬. அநுபஶ்ய யதா பூர்வே ப்ரதிபஶ்ய ததா(அ)பரே ।
ஸஸ்யமிவ மர்த்ய: பச்யதே ஸஸ்யமிவாஜாயதே புந: ॥

౬. అనుపశ్య యథా పూర్వే ప్రతిపశ్య తథాపరే ।
సస్యమివ మర్త్యః పచ్యతే సస్యమివాజాయతే పునః ॥

(ப-ம்) பூர்வே-பூர்வர்கள், யதா-எந்தப்ரகாரமோ, ததா-அந்தப்ரகாரமாய், அநுபஶ்ய-பார். அபரே-இதரமானவர்கள், யதா-எந்தப்ரகாரமோ, ததா - அந்தப்ரகாரமாகவே, ப்ரதிபஶ்ய - ஆலோசனைசெய், மர்த்ய:-மனிதன், ஸஸ்யமிவ-பயிர்போல், பச்யதே - கிழத்தனமாய் மரணத்தையடைகிறான், மர்த்ய:-மனிதன், ஸஸ்யமிவ-பயிர்போய், புந: - மறுபடியும், ஜாயதே-உண்டாகிறான்.

ஶா-ஹா.—பூர்விகர்கள், எந்த ப்ரகாரம் இருந்தார்களோ அதை ஆலோசனை பண்ணும். இப்போது இருக்கிற ஸாதுக்கள் எந்த ப்ரகாரமிருக்கிறார்களோ அதை மாலோசனைபண்ணும். மனிதன் கிழத்தனத்தையடைந்து மரணத்தைஅடைகிறான் மறுபடியும் பயிர்போலவெ உண்டாகிறான ஆகையால் அழிவில்லாத சத்தியத்தைக் கைவிடாமல் என்று யமனிடத்தில் கொடுக்கக்கடவீர் என்று சொன்னுன்.

ரா-ஹா—நம்முடைய பிதாமகர்கள் முதலான பூர்விகர்கள் பொய்வாக்கியத்தை அறியமாட்டார்களே. அதுபோல் பிதாவாகிய நீரும்பாரும், இதரஜனங்கள் எப்படியோ அது போலவும் அந்த பூர்விகர்களையும் பார்துக்கொண்டு சத்தியவாதியாயாகக்கடவீர், மின்னைமரணத்தையடையப்போகிறுனே என்றுசந்தேகிக்கவேண்டாம். உலத்தில் மனிதனுனவன் பயிர்கள் போல் நாசத்தையடைகிறதும்பயிர்போலுண்டாகிறதுமாயிருக்கிறுன். ஆகையாலே அநித்யனுனஎன்னையாராதேநித்யமான ஸத்யத்தைப்பார்த்து என்னை எமனிடத்திற்கு அனுப்புமென்றுபச்சாத்தாபத்தோடு நிற்கிறபிதாவைப்பார்த்து நசிகேதஸ்ஸு சொன்னுன்.

௭. வைஶ்வாநர: ப்ரவிஶத்யதிதிர்ப்ராஹ்மணோ க்ருஹாந் ।
தஸ்யைதாம் ஶாந்திம் குர்வந்தி ஹர வைவஸ்வதோதகம் ॥

౭. వైశ్వానరః ప్రవిశత్యతిథిర్బ్రాహ్మణో గృహాన్ ।
తస్యైతాగ్ం శాన్తిం కుర్వన్తి హర వైవస్వతోదకమ్ ॥

(ப-ம்) வைஶ்வாநர:-அக்கி, அதிதி: -அதிதியாயிருக்கிற, ப்ராஹ்மண:-ப்ராமணனாய், க்ருஹாந்-கிருஹத்தைக்குறித்து, ப்ரவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிறான், தஸ்ய-அந்த அக்கிக்கி, ஏதாம்-இந்தசாந்தியை, குர்வந்தி - செய்கிறார்கள், வைவஸ்வத-ஓய்யமதர்மராஜனே, உதகம்-ஜலத்தை, ஹர-கொண்டுவா.

ஸம்-ஹா.—பிதாவினால், யமன் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸான வர், மூன்றுராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் அவ்விடத்தில் வசித்தார். பிறகு யமனுடைய பாரியையானவள், யமனைக்குறித்துச் சொன்னவார்த்தை, அக்கினியே பிராமணவேஷ மெடுத்துக்கொண்டு அப்யாகதராய் பிராமணனுடைய கிரகத்திற்கு பிரவேசிக்கிறார், அவருக்கு கிருகஸ்தர்கள் பாத்யம்முதலான சாந்தியைச்செய்கிறார்கள்.

ஸா-ஹா.—ஸத்யவந்தரான பிதாவினால், யமனுடைய வீட்டைக்குறித்தனுப் பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், அவ்விடத்தில் அன்னமாகாரமில்லாமல் மூன்றிராத் திரி வசித்தார். அப்படிக்கிவசித்த நசிகேதஸ்ஸை வாசல்காப்போர்பார்த்து ம்ருத்யு வைக்குறித்துச் சொன்னது. அக்நியானவன் பிராமணரூபியான அதிதியாய் நம் முடைய கிரகத்தைக்குறித்துவந்தார், அவருக்கு சாந்திரூபமான பாத்தியம் முத லானவைகளை செய்கிறார்கள் ஆகையால்நீய் மிருத்யுவே நீங்களும் சாந்தியின்பொ ருட்டு ஜலம் கொடுங்கள்.

௮. ஆஶாப்ரதீக்ஷே ஸங்கதம் ஸூந்ருதாஞ்சேஷ்டாபூர்த்தே
புத்ரபஶூம்ஶ்ச ஸர்வாந் | ஏதத்வ்ருங்க்தே புருஷஸ்யால்பமேதஸோ
யஸ்யாநஶ்நந்வஸதி ப்ராஹ்மணோ க்ருஹே ||

౮. ఆశాప్రతీక్షే సంగతం సూనృతాంచేష్టాపూర్తే పుత్రపశూంశ్చ సర్వాన్ |
ఏతద్వృఙ్క్తే పురుషస్యాల్పమేధసో యస్యానశ్నన్వసతి బ్రాహ్మణో గృహే ||

(ப்-ம்) யஸ்ய-எந்த, அல்பமேதஸ:-ஜ்ஞானமில்லாத, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, க்ருஹே-வீட்டில், ப்ராஹ்மண:-பிராமணன், அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், வஸதி-வசிக்கிறானோ, தஸ்ய-அந்தபுருஷனுடைய, ஏதத்-இந்தபுசியாமலிருக்கையானது, ஆஶாப்ரதீக்ஷே - காமசங்கல்பங்களையும், ஸங்கதம் - சத்சங்கதிபலத்தையும், ஸூந்ருதாம் - ஸத்யப்ரியமானவார்த்தையையும், இஷ்டாபூர்த்தே-யாகதடாகாதிகளையும், ஸர்வாந்-சமஸ்தமான, புத்ரபஶூந்-புத்திரபசுக்களையும், வ்ருங்க்தே - நாசம்பண்ணுகிறது.

ஸம்-ஹா.—எந்த புத்தியில்லாத மனிதனுடைய கிருகத்தில் ப்ராம்மண ரூபி யான அதிதியானவன் புஜிக்காமல் திரும்பி வருகிறானோ அந்த வீட்டுக்காரனுடைய புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளையும் பசுதனகனகவஸ்துக்களை எல்லாம் நாசம் செய்து விடுகிறதந்தபாபம் என்று இந்தமந்திரத்தின் தாத்பர்யம்.

ஸா-ஹா.—அல்புத்தியுள்ள எந்த மனிதனுடையவீட்டில் ப்ராமணன் புஜிக் காமல்வசிக்கிறானோ அவனுடைய ஆசையையும்-இச்சையையும்-நல்லோர்களுடைய ச கவாசத்தினாலுண்டான பலத்தையும், சத்யப்ரியமானவார்த்தையையும் யாகதடாகா திகளையும் புத்திரபசுக்களையும் அந்தபாபமானது நாசஞ்செய்துவிடுகிறது.

௯. திஸ்ரோ ராத்ரீர்யதவாத்ஸீர்க்ருஹே மேऽநஶ்நந் ப்ரஹ்மந்நதிதி
ர்நமஸ்ய: | நமஸ்தேऽஸ்து ப்ரஹ்மந் ஸ்வஸ்தி மேऽஸ்து தஸ்மாத்ப்ரதி த்ரீந்வராந்
வ்ருணீஷ்வ ||

౯. తిస్రో రాత్రీర్యదవాత్సీర్గృహే మేఽనశ్నన్ బ్రహ్మన్నతిథిర్నమస్యః |
నమస్తేఽస్తు బ్రహ్మన్ స్వస్తి మేఽస్తు తస్మాత్ ప్రతి త్రీన్వరాన్వృణీష్వ ||

(ப்-ம்) யத்-எந்தகாரணத்தினால், மே-என்னுடைய, க்ருஹே-வீட்டில், திஸ்ர:-மூன்று, ராத்ரீ:-ராத்திரிகளை, அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், அவாத்ஸீ:-

வஸித்தீர், ஹேப்ரஹ்மந்-ஓய்பிராம்மணஸ்வரூபியானநசிகேதா, அதிதி꞉-அதிதியானவன், நமஸ்ய꞉ - நமஸ்கரிக்கத்தக்கவன். தஸ்மாத் - ஆகையால், தே-உனக்கு, நம꞉-நமஸ்காரம், அஸ்து-ஆகக்கடவது, ஹேப்ரஹ்மந்-ஓய்நசிகேதஸ்ஸே, ஸ்வஸ்தி-க்ஷேமமானது, மே-எனக்கு, அஸ்து-ஆகக்கடவது. தஸ்மாத் - அந்தகாரணத்தினால், தா꞉ப்ரதி - அந்தராத்திரிகளைக்குறித்து, த்ரீந்வராந்-மூன்றுவரங்களை, வ்ருணீஷ்வ-வாங்கிக்கொள்.

ஸாம-ஹா.—யமனானவன் பாரியைமுதலான பரிஜனங்களாலே சொல்லப்பட்டு தெரிந்துக்கொண்டு ஓய் நசிகேதா உமக்கு நமஸ்காரம் நீர் அவச்யமாய் பூஜிக்கத்தக்கவர் என்னுடைய வீட்டிற்குவந்துமூன்றிராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் இருந்தபடியால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று. ஆகையால் நீர் வஸித்த மூன்றிராத்திரிகளுக்கு மூன்றுவரங்கள் என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

ரா-ஹா.—ஓய் பிராம்மணரே நீர் மூன்றிராத்திரிகள், அன்னமாகாரமில்லாமல், யெந்தகாரணத்தால், என்னுடைய கிரகத்தில் வசித்தீரோ அந்தகாரணத்தால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று ஏனென்று கேட்டால் ஸர்விதத்திலும் பூஜிக்கத்தக்கின உமக்கு நமஸ்காரமாகக்கடவது. ஓய்பிராமணரே எனக்கு மங்களமுண்டாகவேண்டுவதற்கு, என்னிடத்தில், மூன்றுவரங்கள் க்ரஹிக்கவேணுமென்று யமன் பிரார்த்தித்தான்.

௧௦. சாந்தஸங்கல்ப꞉ ஸுமநா யதா ஸ்யாத் வீதமந்யுர்கௌதமோ மாபி ம்ருத்யோ। த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம் மாபிவதேத்ப்ரதீத ஏதத்த்ரயாணாம் ப்ரதமம் வரம் வ்ருணே ॥

౧౦. శాంతసంకల్పస్సుమనా యథాస్యాద్వీతమన్యుర్గౌతమో మాభిమృత్యో ।
త్వత్ప్రసృష్టం మాభివదేత్ప్రతీత ఏతత్త్రయాణాం ప్రథమం వరం వృణే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓய்யமனே, கௌதம꞉-கௌதமரானவர், மாபி-என்னைக்குறித்து, சாந்தஸங்கல்ப꞉-சாந்தமானசங்கல்பத்தையுடையவருய், ஸுமநா꞉ - நல்லமநஸ்ஸை உடையவராய், வீதமந்யு꞉ - கோபமில்லாதவருய், யதா-எந்தப்பிரகாரம், ஸ்யாத்-ஆவரோ, த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம்-உன்னால் விடப்பட்ட, மா-என்னைக்குறித்து, ப்ரதீத꞉-நம்பிக்கையுள்ளவரால் அபிவதேத், ஆசீர்வசனம் சொல்லுவரோ, ஏதத்-இந்தவரத்தை த்ரயாணாம்-மூன்றுவரங்களுக்குள், ப்ரதமம்வரம்-முதல்வரமாக, வ்ருணே - வரிக்கிறேன்.

ஸாம-ஹா. ஓய் யமனே சாந்தசங்கல்பமுடையவராயும், நல்லமனதையுடையவராயும், கோபமில்லாதவராயுமிருக்கிற கௌதமரானவர்-என்னைக்குறித்து கோபமில்லாமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டுவது, உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட மூன்றுவரங்களுக்குள் முதல்வரத்தின் பலனென்று நசிகேதஸ்ஸு சொன்னர். (கௌதமரென்றால் வாஜச்ரவஸருக்கும் பெயருண்டு)

ரா-ஹா.—இந்தபத்தாவது வாக்கியத்திற்கு சங்கரபாஷியத்தின் கருத்தும், இராமானுஜபாஷியத்தின் கருத்தும், ஒரேவிதமானதால் இவ்விடத்தில் ராமானுஜபாஷ்யம் எழுதவில்லை.

கக. யதா புரஸ்தாத் பவிதா ப்ரதீத ஔத்தாலகிராருணிர்மத்ப்ர ஸ்ருஷ்ட: | ஸுகꣳ ராத்ரீ: ஶயிதா வீதமந்யு: த்வாம் தத்ருஶிவாந்ம்ருத்யுமுகாத்ப்ரமுக்தம் ||

౧౧. యథా పురస్తాద్భవితా ప్రతీత ఔద్దాలకిరారుణిర్మత్ప్రసృష్టః ।
సుఖꣳ రాత్రీశ్శయితా వీతమన్యుః త్వాం దదృశివాన్మృత్యుముఖాత్ప్రముక్తమ్ ॥

(ப-ம்) ஔத்தாலகி:-ஔத்தாலகியென்று பெயரையுடைய, ஆருணி:-அருணன் பிள்ளையான வாஜசரவஸர், மத்ப்ரஸ்ருஷ்ட:-என்னாலனுமதிப்பண்ணப்பட்டவராய்க்கொண்டு, புரஸ்தாத்-முன்னால், யதா-எந்தபிரகாரமோ, ததா-அந்தபிரகாரம், ப்ரதீத:-நம்பிக்கையுடையவராய், பவிதா-ஆகப்போகிறார், ம்ருத்யுமுகாத்-மிருத்யுவினிடத்திலிருந்து, ப்ரமுக்தம்-விடுபட்ட, த்வாம் - உன்னை, தத்ருஶிவாந்-பார்த்தவராய், ததா-அப்போதே, வீதமந்யு: - கோபமில்லாதவராய், ஸ்யாத்-ஆய்விடுவர், ராத்ரீ: - இராத்திரிகளில், ஸுகம்-ஸுகமாய், ஶயிதா - உறங்கப்போகிறார்.

ஶம்-ஹா.—நசிகேஸ்ஸைக் குறித்து யமன் சொல்லுகுறான். உன்னுடைய பிதாவாகிய வாஜச்ரவஸரானவர் உன்விஷயத்தில் முன்னால் எந்தபிரகாரம் ப்ரீதியுள்ளவராயிருந்தாரோ அந்தப்ரகாரமே சுகமாய்கோபமில்லாதவராய்வரப்போகிற விராத்திரிகளில் தூங்கப்போகிறார் ம்ருத்யுவினால் விடப்பட்ட உன்னை உன்பிதாவானவர் அதிகவிச்வாஸத்தோடு பார்க்கபோகிறார்.

ரா-ஹா.—இங்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்கும், சங்கரபாஷ்யத்திற்கும்வ்யத்யாஸமில்லை ஏகாபிப்ராயம்.

கஉ. ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சநாஸ்தி ந தத்ர த்வம் ந ஜரயா பிபேதி | உபே தீர்த்வாஶநாயாபிபாஸே ஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே ||

౧౨. స్వర్గేలోకేనభయంకించనాస్తినతత్రత్వంనజరయాబిభేతి ।
ఉభేతీర్త్వాశనాయాపిపాసేశోకాతిగోమోదతేస్వర్గలోకే ॥

(ப-ம்.) ஸ்வர்கே லோகே-சுவர்க்கலோகத்தில், பயம் - ரோகம்முதலான பயமானது, கிஞ்சந-கொஞ்சமும், நாஸ்தி-கிடையாது, தத்ர-அந்தலோகத்தில், த்வம்-நீ, ந-இல்லை, தத்ர-அந்தலொகத்தில், ஜரயா - கிழத்தனத்தினால், நபிபேதி-பயப்படவேண்டாம், கிஞ்ச-மேலும், ஸ்வர்கலோகே-சுவர்க்கத்தில், உபே-இரண்டான, அஶநாயாபிபாஸே - பசிதாகங்களை, தீர்த்வா-அதிக்கிரமித்து, ஶோகாதிக: - மநோதுக்கத்தினால் விடப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, மோததே-ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஶம்-ஹா.—ஓய் யமனே சுவர்க்கலோகத்தில் நீரில்லாமல் இருக்கிறீர். அந்த லோகத்தில் வசிப்பவர் ஜிராமரணமில்லாமல் நித்தியானந்தத்தை யனுபவிக்கிறார்கள்.

ரா-ஹா.—நசிகேதாவானவ ரிரண்டுவாக்கியங்களாலிரண்டாம் வரத்தை பிரார்த்திக்கிறார். ஓய் யமனேபுனர்ஜநநமரணமில்லாததாயும் ஸர்வக்கத்தைதயும்தருவதாயும் நித்தியசூரிகளுக்கிருப்பிடமுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வசிக்கிறமுமுக்ஷுக்

னுக்கு ஸம்சாரபயமானது ஒருபோதிலும் கிடையாது. நீயும் அந்த வைகுண்டத்திலிருக்குமவர்களை வஞ்சிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவன் அவ்விடத்தில் வசிப்பவர் பால்ய வார்த்தகம்முதலான அவஸ்தைகளால் ஒருபொழுதும் பயப்படமாட்டார். பசிதாகம் துக்கம்முதலானசாரீரோபத்திரவங்களைக்கடந்து,துக்கமில்லாதவனாய்நிரதிசயபோக்கியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யானந்தத்தை யனுபவிக்கிறான்.

கங. 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌣𑍇 𑌵𑌰𑍇𑌣 ॥

౧౩. సత్వమగ్నిగ్ స్వర్గ్యమధ్యేషిమృత్యోప్రబ్రూహితగ్ శ్రద్ధధానాయమహ్యం ।
స్వర్గలోకాఅమృతత్వంభజంతఏతద్ద్వితీయేనవృణేవరేణ ॥

(ப-ம்.) 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋-ஓய்யமனே, 𑌸𑌃-அப்படி பிரசித்தனான, 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 - சுவர்க்கலோகப்பிராப்திக்கி சாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍 - அக்கினியை, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿-அறிகிறாய், 𑌤𑌮𑍍-அந்த அக்கினியை, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 - சிரத்தைபண்ணுகிற, 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍-எனக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 - சொல்லும், 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - சுவர்க்கத்தில் வசிக்கிற ஜனங்கள், 𑌯𑍇𑌨-எந்த அக்கியால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-தேவதயாயிருக்குகையை, 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைகிறார்களோ, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 - இரண்டாவதான, 𑌵𑌰𑍇𑌣-வரத்தினால், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த அக்கினியை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு, 𑌵𑍃𑌣𑍇-வரிக்கிறேன், அதாவது விரும்புகிறேன்.

ஸ0-ஹா.—சுவர்க்கத்தையடைந்தவர்கள் தேவரூபத்தையடைந்து துக்கமில்லாமல் சுகத்தையடைந்து சந்தோஷிக்கிறார்கள். ஓய் ம்ருத்யுவே அந்த சுவர்கலோகத்தை யடைவதற்குக் காரணமான அக்கினிவித்யையைத் தெரிந்துக்கொண்டநீர் அந்த வித்தையையுபதேசிக்க வேண்டுமென்று நசிகேதர்சொன்னார்.

ரா-ஹா.—ஓய் யமனே இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்டபிரம்மதத்துவங்களை யறிந்த நீர் நிரதிசயசுகமான மோக்ஷத்துக்குக்காரணபூதமான அக்நிவித்யையையறிவீர். ஓய் மஹாநுபாவனே அந்த வித்யையில் அதிக சிரத்தையுள்ள எனக்கு அந்த கிரமத்தை சொல்லும். அந்த பரமபதத்தில் வசிப்பவர்கள் ஜராமரணமில்லாத உருவத்தையடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறார்களன்றோ இந்த இரண்டாவது வரத்தை விரும்புகிறேன்.

கச. 𑌪𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌥𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

౧౪. ప్రతేబ్రవీమితదుమేనిబోధస్వర్గ్యమగ్నింనచికేతఃప్రజానన్ ।
అనన్తలోకాప్తిమథోప్రతిష్ఠాంవిద్ధిత్వమేతన్నిహితంగుహాయాం ॥

(ப-ம்.) 𑌹𑍇 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 - ஓய் நசிகேதஸ்லே, 𑌤𑍇 - உனக்கு, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸ்வர்க்கஸாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍 - அக்கினியை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍-தெரிந்துக்கொண்டவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿-சொல்லுகிறேன், 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தவாக்கியத்தை, 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 - ஒரேமனதையுடையவனாய் இருந்துக்கொ

ண்டு அறிந்துக்கொள், ஃவ்ழ-நீ, ௨நஷஙொகாதூிழ - அந்தலோகப் பிரா ப்திசாதகமோய், ௨யொ - மேலும், வ்ரதிஷுஂழ - ஸ்திதிஹேதுவாய், ஶ ஹாயாழ·ஜ்ஞானிகளுடைய புத்தியாகிற குஹையில், நிஹிதழ - இருப்ப தாயிருக்கிற, வநநழ-இந்த அக்நியை, விஜி-இப்படி தெரிந்துக்கொள்.

ஶ0-ஹா.—ஓய் நசிகெதஸ்ஸே நான்சொல்லும்வாக்கியத்தை நன்ருய்க்கொள் சுவர்க்கபலத்தைத்தருவதான அக்நிவித்யையானது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லாத ஜ் ஞாநிகளுடைய மனதிலிருப்பதாய் தெரிந்துக்கொண்டால் பிற்பாடு புநர்ஜன்ம மில் லாத ஸ்திதியை அடைவாய்.

ரா-ஹா.—விசேஷமாய் விரும்பின உமக்கு அந்தவித்யையை விசேஷமாய் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓய் நசிகேதரே நீர் சுகத்தைத்தருவான தேஜோரூப மான பரப்ரம்மத்தை அடைந்து பிற்பாடு அபுனராவ்ருத்தியை யடையலாகும். மன திஞலறியத் தக்கதான லோகத்தைத்தருவதாய் ஜ்ஞாநிகள் மனதாகிற குகையில் வஸிக்கிறதாய் இந்தவித்யையைத் தெரிந்துக்கொள்ளும்.

கரு. லொகாதிமக்ஷிஂ தமுவாச தஸ்மை யாஇஷ்டகாயாவதீர்வாயதா வா। ஸ சாபி தத்ப்ரத்யவதத்யதோக்தமதாஸ்ய ம்ருத்யு: புநரேவாஹ துஷ்ட:॥

.౧౫. లోకాదిమగ్నిం తము వాచ తస్మై యా ఇష్టకా యావతీర్వా యథా వా ।

సచాపి తత్ప్రత్యవదద్యథోక్తమథాస్య మృత్యుః పునరేవాహ తుష్టః॥

(ப-ம்.) ம்ருத்யு: - யமனானவன், லொகாதிஂ· உலகங்களுக்கெல்லாம் முதலான, தஂ - அந்த, அக்நிஂ - அக்நியை, தஸ்மை - அந்தநசிகேதஸ்ஸை யும் பொருட்டு, உவாச - சொன்னான், இஷ்டகா - செங்கல்கள், யா: - எவைகளோ, யதாவா - எந்த ப்ராகாரங்களோ, யாவதீ: - எவ்வளவுக ணக்குள்ளவைகளோ, தா:-அவைகளையும், உவாச - சொன்னான். ஸ: - அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், யதொக்தஂ - யமன்சொன்னபடிக்கு, தத்-அந்த விஷயங்களை, ப்ரத்யவதத் - மறுபடியும் சொன்னார், அத - பிற்பாடு, ம்ருத்யு: - யமனானவன், அஸ்ய·இந்தநசிகேதஸ்ஸின்விஷயத்தில், துஷ்ட:- சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு, புநரேவ-மறுபடியும், ஆஹ·சொன்னான்.

ஶ0-ஹா.—யமனாலெ சொல்லப்பட்ட அக்நியையும் அந்த அக்நிக்கிரமங்க ளையும், யமனால் சொல்லப்பட்டதுபோல் நசிகேதஸ்ஸானவன் மறுபடியும் சொன் னான். அப்பொழுது யமனானவன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து, நசிகேதஸ்ஸை ப்பார்த்து மறுபடியும் சொன்னானென்று கருத்து.

ரா-ஹா.—உலகங்களுக்கெல்லா மாதிகாரணமாயும் உபாஸனையினால் மோ க்ஷத்தைத் தருவதுமான அக்நியை நசிகேதஸ்ஸையும் பொருட்டுச் சொன்னான். யமன், அந்த அக்நிக்கனியின் எந்தலக்ஷணமுள்ள எவ்வளவு கணக்குள்ள செங்கல் முதலான கிரமங்களை கேட்டாரோ; அந்தப்பிரகாரம் யமனையும் பொருட்டுச்சொ ன்ன நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சந்தோஷப்பட்டு மறுபடியும் நசிகேதஸ்ஸைப்பார் த்துச் சொல்லுகிறான்.

௧௬. தமப்ரவீத் ப்ரீயமாணோ மஹாத்மா வரம் தவேஹாத்ய ததாமி பூய:।
தவைவ நாம்நா பவிதாயமக்நி: ஸ்ருங்காம் சேமாமநேகரூபாம் க்ருஹாண ॥

౧౬. తమబ్రవీత్ప్రీయమాణో మహాత్మా వరంతవేహాద్యదదామిభూయః ।
తవైవనామ్నాభవితాయమగ్నిః సృఙ్కాంచేమామనేకరూపాంగృహాణ॥

(ப்-ம்.) ப்ரீயமாண:- ஸந்தோஷசித்தரான - மஹாத்மா - நிர்மலரா யிருக்கிற யமனுனவர்- தம் - அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து - அப்ரவீத் - சொன்னார், தவ - உனக்கு, இஹ - இவ்விடத்தில், அத்ய - இப்பொழுது பூய: - மறுபடியும், வரம் - வரத்தை, ததாமி - கொடுக்கிறேன், (மயா உக்த: - என்னால் சொல்லப்பட்ட) அக்நி: - அக்கியானது, தவ - உன்னுடைய, நாம்நா - போரல், (நசிகேதஸ்ஸென்றும்பெயருடையதாய்) பவிதா - இருக்கப்போகிறது, அநேகரூபாம் - விசித்திரமான, இமாம் இந்த, ஸ்ருங்காம் - இரத்தினமாலையை, க்ருஹாண - கிரகித்துக்கொள்.

ஸம-ஹா.—ஓய் நசிகேதா உங்கள் விஷயத்தில் அதிகமாம் சந்தோஷ சித்தனாய் உமக்கு மறுபடியும் வரம் கொடுக்கிறேன். இப்பொழு என்னால் சொல்லப்பட்ட அக்கினிக்கு நசிகேதஸ்ஸென்று பெயருண்டாகப் போகிறது. விசித்திரமான இந்த இரத்தினமாலயை வாங்கிக்கொள்ளும்.

ரா-ஹா.—தெளிவான புத்தியையுடய யமனுனவர், ஸந்தோஷயுக்த சித்தராய் அந்த நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்துச் சொல்லுகினுருர். ஓய் நசிகேதஸ்ஸே உமக்கு மறுபடியும் நாலாவது வரத்தைக்கொடுக்கிறேன். என்னுல் சொல்லப்பட்டமோக்ஷத்தைத் தருவதான அக்கியானது நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரை யடையப்போகிறது. இந்த விரத்தினமயமான மாலையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று யமன் சொன்னுன்.

௧௭. த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரிபிரேத்ய ஸந்திம் த்ரிகர்மக்ருத்தரதி ஜந்மம்ருத்யூ । ப்ரஹ்மஜஜ்ஞம் தேவமீட்யம் விதித்வா நிசாய்யேமாம் ஶாந்திமத்யந்தமேதி ॥

౧౭. త్రిణాచికేతస్త్రిభిరేత్యసన్ధిం త్రికర్మకృత్తరతిజన్మమృత్యూ ।
బ్రహ్మజజ్ఞందేవమీడ్యం విదిత్వానిచాయ్యేమాగ్ం శాంతిమత్యంతమేతి॥

(ப்-ம்.) த்ரிணாசிகேத: - த்ருணுசிகேதனுனவர், (நசிகேதாக்கியை மூன்றுவர்த்தி அநுஷ்டித்தவர்) த்ரிபி:- மாதா, பிதா, ஆசாரியன், இவர்களால், ஸந்திம் - ஸந்தானத்தை, ஏத்ய - அடைந்து, த்ரிகர்மக்ருத் - யாகம் அத்யயனம், தானம், இம்மூன்றையும் செய்பவர், ஜந்மம்ருத்யூ - ஜனனமரணங்களை, தரதி - தாண்டுகிறார், ப்ரஹ்மஜஜ்ஞம் - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் பிறந்த எல்லாவற்றையு முணர்ந்த, ஈட்யம் - ஸ்துதிக்கத்தக்கின, தேவம் - ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதேவனே, விதித்வா - அறிந்துக்கொண்டு, நிசாய்ய - பார்த்து, த்ருஷ்ட்வா - மிதவும், இமாம் - இந்தபுத்தியினுலடையத்தக்கின, ஶாந்திம் - உபாதியை, ஏதி - அடைகிறுன்.

ஶ௦-ஹா.—நசிகேதாக்நியில் மூன்றுதரம் ஹோமம் செய்தவனுக்கு த்ருணசிகேதனென்று பெயர். அவனும், மாதா பிதா ஆசாரியன் இம்மூன்றுக்கும் கைங்கரியம் செய்து அவர்கள் சொல்லுக்கிணங்கி, யாகம் அத்யயநம், தானம் இவைகளைச் செய்பவனும் ஸ்வயம் பிரகாசனுன தேவனைத் தெரிந்துகொண்டு விராட்பதத்தை யடைகிறான்.

ரா-ஹா.—மூன்றுவர்தி நாசிகேதாக்நியை யடைந்தபடியால் த்ரிநாசிகேதனென்கிற பெயரையடைந்தவன், யாகம் அத்யயனம் தான மென்கிற மூன்று காரியங்களைச் செய்து, அல்லது பாகயக்ஞம் ஹவிர்யக்ஞம் ஸோமயக்ஞம், இம்மூன்றுமநுட்டித்து ஜீவாத்மாபரமாத்மாவின் சம்பந்தத்தை யடைந்து, அல்லது அறிந்து ஜன்மமரணங்களைத் தாண்டுகிறான். உபாஸகஸ்வரூபத்தை அறிந்து ஸ்வப்ரகாசனும் துதிக்கத்தக்கவனுமான பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து, இந்த ஜனனமரணம் தருவதான ஸம்ஸார சாகரத்தை நிவ்ருத்திபண்ணத்தக்கின சாந்தியையடைகிறானென்று யமன் சொன்னான்.

கஅ. த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரயமேதத்விதித்வாயஏவம்வித்வாம்ஶ்சினுதே நாசிகேதம்। ஸம்ருத்யுபாசான்புரத: ப்ரணோத்யஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே॥

౧౮. త్రిణాచికేతస్త్రయమేతద్విదిత్వా య ఏవం విద్వాంశ్చినుతే నాచికేతమ్ ।
స మృత్యుపాశాన్ పురతః ప్రణోద్య శోకాతిగో మోదతే స్వర్గలోకే ॥

(ப்-ம்.) த்ரிணாசிகேத: - கீழ்ச்சொல்லியபடி த்ருணசிகேதனென்று பெயரையடைந்தவன், ஏதத் - இந்த, த்ரயம் - மூன்றையும், (அதாவது யாகம் அத்யயனம் தானம்) விதித்வா - தெரிந்துக்கொண்டு, ஏவம் வித்வாந் - இந்தப்படிக்கி உபாஸிக்கிற, ய: - எவன், நாசிகேதம் அக்நிம் - நசிகேதாக்நியை, சினுதே - யாகம்பண்ணுகிறானோ, ஸ: - அவன், ம்ருத்யுபாஸாந் - ஸம்ஸாரபாசங்களை, புரத: - மரணத்திற்குமுன்னே, ப்ரணோத்ய - விட்டு, ஶோகாதிக: - துக்கத்தையதிக்ரமித்தவனாய், ஸ்வர்கலோகே - சுவர்கலோகத்தில், மோததே - ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஶ௦-ஹா.—எவன் நசிகேதாக்கினியை செவ்வையாய் தெரிந்துக்கொண்டு யாகத்தைசெய்கிறானோ அவன் அதர்மமாகிற ம்ருத்யுபாசத்தில் நின்றுவிடுபட்டுசுவர்க்கலோகத்தில் நித்தியாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இப்போது அக்நிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கும்பலனைச் சொல்லுகிறது. மூன்றுவர்வதி நசிகேதாக்கினியை யனுஷ்டித்து மூன்றுதர்மங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டு எவன் முன்சொன்ன அக்னிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கிறானோ, அவன் ராகத்வேஷாதிசம்பந்தங்களை, சரீரம் இப்பூமியில் விழுவதற்கு முன்னமே தூரத்தில்தள்ளி சோகத்திற்குக் காரணபூதமான ஸ்வர்கத்தைக்கடந்து நிரதிசய ஸுகபூதமான பரமபதத்தில் சந்தோஷிக்கிறான்.

கஅ. யோவாப்யேதாம் ப்ரஹ்மஜஜ்ஞம் தேவமீட்யம் விதித்வா நாசிகேதம் சிநுதே நாசிகேத: । ஸஏவ பூத்வா ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மக: ஶரீராந்தே ம்ருத்யுநா நஜாயதே॥

౧౮. యఏతాం బ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతాం చితింవిదిత్వాచినుతేనాచికేతం |
సఏవభూత్వాబ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతః కరోతితద్యేనపునర్నజాయతే||

(ப்.ம்.) யः - எவன், ஏதாம் - இந்த, சிதிம் - சயநத்தை, ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதாம் - ப்ரம்மாத்மகமாகிய தன்ஸ்வரூபமாக, விதித்வா - அநுஸந்தாநம்செய்துக்கொண்டு, நாசிகேதம் - நாசிகேதாக்நியை, சினுதே - சயனம்பண்ணுகிறானோ, ஸः - அவன், ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதः - ப்ரம்மாத்மக ஸ்வாத்மாநு ஸந்தாநபரனாய், பூத்வா - ஆகி, யேந - எந்த உபாஸநத்தால், புநः - மறுபடியும், நஜாயதே - பிறக்கமாட்டானோ, தத் - அந்த உபாஸநத்தை, கரோதி - பண்ணுகிறான்.

ஸா-ஸா.—எவன், ப்ரம்மத்துக்கு நாம் சரீரமாகையாலே ப்ரம்மம் நமக்கு ஆத்மாவென்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நாசிகேதாக்நியில் சயநமென்கிற கர்மவிசேஷத்தை யநுஷ்டிக்கிறானோ; அவன் மறுபிறவியில்லாமல் நித்யமாயிருக்கிற பரமபதமென்கிற நித்யவிபூதியில் பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுவித்துக்கொண்டு வாழ்வான். இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. ச்ருதப்காசிகாசாரியரும், இந்த மந்திரத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறார். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருக்கு வ்யாஸாசார்யரென்று மொருதிருநாமமுண்டு.

௧௯. ஏஷதே௨க்நிர்நசிகேதஸ்ஸ்வர்க்யோயமவ்ருணீதா த்விதீயேந வரேண। ஏதமக்நிம்தவைவப்ரவக்ஷ்யந்திஜநாஸஸ்த்ருதீயம்வரம்நசிகேதோவ்ருணீஷ்வ॥

౧౯. ఏషతే௨గ్నిర్నచికేతస్స్వర్గ్యో యమవృణీథాద్వితీయేనవరేణ |
ఏతమగ్నింతవైవప్రవక్ష్యంతి జనాసస్తృతీయంవరన్నచికేతోవృణీష్వ||

(ப்-ம்.) ஹே நசிகேதः - ஓய் நசிகேதரே, த்விதீயேந - இரண்டாவதான, வரேண - வரத்தினால், யம் - எந்த அக்நியை, அவ்ருணீதாः - கேட்டாயோ, தே - உனக்கு, ஸ்வர்க்யः - சுவர்கபிராப்தி சாதனமான, ஏஷः - இந்த, அக்நிः - அக்நியானது, உபதிஷ்டः - உபதேசிக்கப்பட்டது, ஜநாஸः - ஜனங்கள், ஏதம் - இந்த, அக்நிம் - அக்நியை, தவைவ - உனக்கே, ப்ரவக்ஷ்யந்தி - சொல்லப்போகிறார்கள், ஹே நசிகேதः - ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, த்ருதீயம் - மூன்றாவதான, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்.

ஸம-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸ்ஸே இரண்டாவது வரத்தாலே விரும்பின அக்நியை, அக்நி இன்னதென்று சொல்வதற்கு முன் ஜநங்கள் உலகத்தில் உன்பெயரோடு கூட்டி சொல்லப்போகிறார்கள். நீ கேட்ட அக்நியை எனக்குச் சொல்லி விட்டேன். நீ மூன்றாவது வரத்தைக்கேள்.

ரு-ஹா.—ஓய் நசிகேதனே இரண்டாவது வரத்தாலெ எந்த வரத்தைகேட்டாயோ; அந்த வரத்தில் சொல்லப்பட்ட அக்னிரூபமான ப்ரம்மத்தை உலகத்தில் நாசிகேதாக்நி என்று சொல்லப்போகிறார்கள். ஆகையால் மூன்றாவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். அப்படிக்கேட்கேளாவிட்டால் நான் பாபியாய் விடுகிறேன் என்று யமன் சொன்னான்.

௨௦. 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍈𑌕𑍇 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 ॥

౨౦. యేయంప్రేతేవిచికిత్సామనుష్యే ఽస్తీత్యేకేనాయమస్తీతిచైకే ।
ఏతద్విద్యామనుశిష్టస్త్వయాహం వరాణామేషవరస్తృతీయః ॥

(ப்-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍇 - மரணத்தையடைந்த, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇 - மனிதனிடத்தில், 𑌏𑌕𑍇 - சிலபேர்கள், 𑌅𑌯𑌂 - இந்த ஆத்மாவானது, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 - இருக்கிறதென்றும், 𑌏𑌕𑍇 - சிலரும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 - இல்லை என்றும், 𑌏𑌕𑍇 - சிலருஞ்சொல்லுகிறார்கள், 𑌇𑌯𑌂 - இந்த, 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 - சந்தேகமானது, 𑌯𑌾 - எதுவோ, 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 - உன்னால், 𑌅𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - தெரியப்படுத்தப்பட்டவனாய், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 - இத்தையறிந்துக்கொள்வேன், 𑌅𑌹𑌂 நான், 𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 - வரங்களுக்குள், 𑌏𑌷𑌃 - இது, 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 - மூன்றாவது, 𑌵𑌰𑌃 - வரமாய், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறது.

𑌸𑌂-ஹா.—ஓம் யமனே மரணத்தையடைந்த பிற்பாடு, இந்த ஆத்மா இருக்கிறதா இல்லையாவென்று தெரிந்துக்கொள்வதற்கு விரும்புகிறேன். இந்த சந்தேகத்தையபோக்கும். இதுதான் மூன்றாவது வரமென்று நசிகேதன் சொன்னான்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—மனிதனானவன், சர்வஸம்பந்தமற்றனாய் மரணத்தை யடைந்த பிற்பாடு சிதசிதீசுவரதத்துவ திரயசத்தியவாதிகள் ஜீவாத்துமாவுக்கு பகவத்ஸமானமானரூபமானது உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்யர்கள் இல்லையென்கிறார்கள். ஆசாரியனுடைய உம்மால்நான் ப்ரம்மவித்தியாங்க பூதமான அக்நிவித்யையை உபதேசிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் இந்தஸந்தேகத்தையும் நீரே நீக்கும் இதுமூன்றுவரங்களுக்குள் மூன்றாவது வரமாகக்கடவது.

௨௧. 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌨𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌣𑍁𑌰𑍇𑌷 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑌂 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌮𑌾 𑌮𑍋𑌪𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍀𑌰𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌸𑍃𑌜𑍈𑌨𑌂 ॥

౨౧. దేవైరత్రాపివిచికిత్సితంపురా నహిసువిజ్ఞేయమణురేషధర్మః ।
అన్యంవరంనచికేతోవృణీష్వమామో పరోత్సీరతిమాసృజైనమ్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌅𑌤𑍍𑌰 - இந்த ஆத்மவஸ்துவிஷயத்தில், 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌅𑌪𑌿 - தேவதைகளால், 𑌪𑍁𑌰𑌾 - முன்னால், 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 - சந்தேகிக்கப்பட்டது, 𑌨𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 - செவ்வையாயறியப்படவில்லை, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 - தர்மமானது, 𑌅𑌣𑍁𑌃 - சூக்ஷ்மமானது, 𑌹𑍇 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 - ஓய்நசிகேதரே, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌂 - வேறான, 𑌵𑌰𑌂 - வார்த்தை, 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 - கேள், 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌮𑍋𑌪𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍀𑌃 - நிர்பந்தம்செய்யாதே, 𑌮𑌾𑌂 - என்னைக்குறித்து, 𑌏𑌨𑌤𑍍 - இந்தவார்த்தை, 𑌅𑌤𑌿𑌸𑍃𑌜 - விடு.

𑌸𑌂-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே ஆத்மவிஷயமான இந்ததர்மமானது அதிசூக்ஷ்மமானது. இது தேவர்களாலு மறியப்படாதது. ஆகையாலிந்தவார்த்தைவிட்டு வேறே ஏதாவதுவார்த்தைக் கேளுமென்று யமன்சொன்னான்.

𑌰𑌾-ஹா.—இப்படி ஒருவராலும் நிவ்ருத்திசெய்யக்கூடாத வார்த்தைக்கேட்ட நசிகேதனைக்குறித்து யமன் சொல்லுகிறான். முன்னால் ப்ரம்மா முதலான தேவர்க

ளாலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்ட இந்தபரமபுருஷார்த்த லக்ஷண தர்மமானது அதிக ஸூக்ஷ்மமானது, ஆகையால் ஓய் நசிகேதஸே இதல்லாமல் வேறெந்த வரத்தையாவது கேளும். என்னை நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டாம்.

௨௨. 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 । 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌗𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥

౨౨. దేవైరత్రాపి విచికిత్సితం కిల త్వం చ మృత్యో యన్న సువిజ్ఞేయమాత్థ ।
వక్తా చాస్య త్వాదృగన్యో న లభ్యో నాన్యో వరస్తుల్య ఏతస్య కశ్చిత్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 - தேவதைகளால், 𑌅𑌤𑍍𑌰 - இந்த ப்ரம்மவித்யாவிஷயத்தில், 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 - சந்தேகிக்கப்பட்டதே, 𑌯𑌤𑍍 - எந்தகாரணத்தால், 𑌹𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 - ஓய்யமனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 - நீயும், 𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 - சுலபமாயறியத்தகாததாய், 𑌆𑌤𑍍𑌥 - சொன்னாயோ. 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்ததத்துவத்திற்கு, 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 - சொல்பவன், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍 - நீயில்லாமல், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - வேறொருவன், 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையத்தக்கினவனில்லை, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 - இந்ததத்துவத்துக்கு, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌃 - ஸமானமான, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - இதரமான, 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒரு, 𑌵𑌰𑌃 - வரமும் 𑌨 - இல்லை.

ஸ௦-ஹா.—ஓய் யமனே இந்த ப்ரம்மவிஷயமானது தேவதைகளாலும் சந்தேகிக்கத்தக்கின விஷயந்தான். இப்போது சொன்னதத்துவ விஷயத்திற்கு சந்தேகத்தை நிவ்ருத்திசெய்வதற்கு உங்களைவிட யாரொருவரிருக்கிறார்கள். இந்த, வரத்துக்கு ஸமானமான வரமும் கிடையாது.

ரா-ஹா.—ஓம் யமனே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான ஆபத்தர்மமானவிது தேவதைகளாலும் அறியப்படுவது சந்தேகமந்தான், இந்த ஸம்சய நிவிருத்திக்கி உன்னைவிட வேறொருவருமில்லை. இந்தவரத்தைவிட வேறொருவரங்கிடையாது.

௨௩. 𑌶𑌤𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑍇𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑍀𑌵 𑌶𑌰𑌦𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥

౨౩. శతాయుషః పుత్రపౌత్రాన్ వృణీష్వ బహూన్ పశూన్ హస్తిహిరణ్యమశ్వాన్ ।
భూమేర్మహదాయతనం వృణీష్వ స్వయం చ జీవ శరదో యావదిచ్ఛసి ॥

(ப்-ம்.) 𑌶𑌤𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 நூறுஸம்வத்ஸரம் ஆயுஸ்ஸையுள்ளவர்களாய், 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 - பிள்ளைபேரன் முதலானவர்களையும், 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 - அனேகமான, 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 - பசுக்களையும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 - யானை, பொன் முதலானதுகளையும், 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - குதிரைகளையும், 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 - கேள், 𑌭𑍂𑌮𑍇𑌃 - பூமியினுடைய, 𑌮𑌹𑌤𑍍 - பெரிதான, 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 - ஆசிரமத்தையும், 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 - கேள், 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 - எவ்வளவு, 𑌶𑌰𑌦𑌃 - ஸம்வச்சரங்களை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 - இச்சிக்கிறாயோ, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 - அவ்வளவுகாலம், 𑌜𑍀𑌵 - பிழைத்திரு.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸே நீர் துர்லபமான ஆத்மதத்துவம்விட்டு, இதரமான ஆயுச்சு புத்திரமித்திர தநகசம் முதலானதுகளைக் கேளும்.

இந்த-(உக)பஞ்சாதிக்கி இராமானுஜபாஷியமும் சங்கரபாஷியமும் ஒரேமாதிரியாகையால் இங்கு இராமனுஜபாஷியமும் எழுதவில்லை.

உச. ஏதத்துல்யம் யதி மந்யஸே வரம் வ்ருணீஷ்வ வித்தம் சிரஜீவிகாஞ்ச।
மஹாபூமௌ நசிகேதஸ்த்வமேதி காமாநாம் த்வா காமபாஜம் கரோமி॥

౨౪. ఎతత్తుల్యం యది మన్యసే వరం వృణీష్వ విత్తం చిరజీవికాంచ ।
మహాభూమౌ నచికేత స్త్వమేధి కామానాం త్వా కామభాజం కరోమి ॥

(ப-ம்.) ஏதத்துல்யம்-இந்த ப்ரம்மவித்தைக்குச் சமானமரணத்தை (அந்யம் - வேறேயெதாவது) மந்யஸே யதி - நினைப்பையேயானால் (தம் - அந்த) வரம்-வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ -கேளும், கிஞ்ச-மறுபடியும், வித்தம் - பணத்தையும், சிரஜீவிகாஞ்ச - சிரஞ்சீவியா இருக்கையும், வ்ருணீஷ்வ - கேளும், ஹே நசிகேதஃ-ஓய்நசிகேதஸே, த்வம்-நீர், மஹாபூமௌ-இந்தவிஸாலமானபூமிக்கு, (ராஜா-இராஜாவாய், ஏதி - ஆகக்கடவீர், (ஸத்யவாந் சத்தியவானான, அஹம்-நான்,) காமாநாம்-தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நடுவில், த்வா-உன்னை, காமபாஜம்-காமத்தை பாகித்துக்கொண்டவனாய், கரோமி - செய்கிறேன்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸே, வேண்டுமான தனத்தையும் ஒரு நாளும் மரணமில்லாதிருக்கும் தன்மையையும் கேட்கக்கடவாய், இந்த பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் ராஜாவாயாசக்கடவவாய். சத்தியவானாகிய நான் உன்னை தேவதைகளுக்குள் சிறந்தவனாயும் மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவனாயும் செய்கிறேன்.

ரா-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸே, முன்சொன்ன அழியாமலிருக்கும்வரத்துக்கு, சமானமாய் வேறெக்வரத்தையாவது நினைப்பாயாகில் அதைக்கொள், நீ விசாலமான பூமண்டலத்தில் விருத்தியடைகிறாய். தேவதாகணங்களுக்குள் இஷ்டத்தையடைகிறவனாய்ச் செய்கிறேன்.

உரு. யே யே காமா துர்லபா மர்த்யலோகே ஸர்வாந் காமாம்ச்சந்தத: ப்ரார்த்தயஸ்வ। இமா ராமா: ஸரதா: ஸதூர்யா ந ஹீத்ருசா லம்பநீயா மநுஷ்யை: ஆபிர்மத்ப்ரத்தாபி: பரிசாரயஸ்வ நசிகேதோ மரணம் மாநுப்ராக்ஷீ:॥

౨౫. యేయే కామా దుర్లభా మర్త్యలోకే సర్వాన్ కామాగ్ శ్ఛన్దతః ప్రార్థయస్వ ఇమా రామాస్సరథాస్సతూర్యా న హీదృశా లమ్భనీయా మనుష్యైః ఆభిర్మత్ప్రత్తాభిః పరిచార యస్వ నచికేతో మరణం మానుప్రాక్షీః॥

(ப-ம்.) மர்த்யலோகே-மநுஷ்யலோகத்தில், யே யே-எவ்வெவை, காமா:-இஷ்டங்கள், துர்லபா:-கஷ்டமானவைகளோ, தாந்ஸர்வாந்-அந்த ஸமஸ்தமான, காமாந்-இஷ்டங்களை, ச்சந்தத:-உம்முடைய இஷ்டம்போல், ப்ரார்த்தயஸ்வ-கேளும், இமா:-இந்த, ராமா:-ஸ்திரீகள், ஸரதா:-இரதத்தோடு கூடிக்கொண்டவர்களாய், ஸதூர்யா:-தூரியவாத்தியத்தோடு கூடிக்கொ

ண்டவர்களாயுமிருக்கிற, ஸதா꞉ ஸரதா:-இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகள், மநுஷ்யை:-மனிதர்களாலே, நஹீத்ருʼஶா லம்பநீயா:-அடையத்தகாதவர்கள், நசிகேத: - ஓய் நசிகேதஸே, மத்ப்ரத்தாபி: - என்னால் கொடுக்கப்பட்ட வேலைக்காரர்களால், ஆத்மாநம்-தன்னை, பரிசாரயஸ்வ-காலலம்புதல்முதலான காரியங்களை செய்வித்துக்கொள்ளும், மரணம் - மரணத்தைகுறித்து, மா அநுப்ராக்ஷீ:-கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவேண்டாம்,

௨௪-ஹா.—நரலோகத்தி லடையத்தக்கின கஷ்டமான இஷ்டங்களையெல்லாம் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், உனக்கு வேண்டியபடி அடையக்கடவாய். மரணத்தைக்குறித்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்காதே.

௨௫-ஹா.—மனிதலோகத்தில் அடையக்கூடாத வரங்களை எல்லாம் அடையக்கடவாய். என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், ரதம் தூரியமென்றும் வாத்திய விசேஷமிதுகளை யெல்லாம் அடையக்கடவாய். இந்த ஸ்திரீகளைக்கொண்டு உனக்குவேண்டிய காலலம்முதல் முதலான காரியங்களை செய்வித்துக் கொள்ளக்கடவாய். ஆனால் முக்தனானபின் வரப்போகிற ஸமாசாரங்களை பார்க்கிறதற்குவலவ லனில்லை-

௨௬. ஶ்வோபாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகைதத் ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ: । அபி ஸர்வம் ஜீவிதமல்பமேவ தவைவ வாஹாஸ்தவ ந்ருʼத்யகீதே ॥

౨౬. శ్వోభావామర్త్యస్య యదంతకైతత్ సర్వేంద్రియాణాం జరయంతి తేజః ।
అపి సర్వం జీవితమల్పమేవ తవైవ వాహాస్తవ నృత్యగీతే ॥

(ப-ம்.) ஹே அந்தக - ஓய்யமனே, மர்த்யஸ்ய - மனுஷ்யனுடைய (யேகாமா: - யாதொருபோகங்கள், த்வயா-உன்னால், உக்தா:-சொல்லப்பட்டனவோ, தே-அந்தபோகங்கள்) ஶ்வோபாவா:-காலைநில்லாதவை,(அதாவது அநித்யங்களென்கை) ஸர்வேந்த்ரியாணாம்-எல்லா இந்த்ரியங்களுடையவும், யதேதத்-யாதொரு, தேஜ:-தேஜஸ்ஸோ, (தத்-அதை) ஜரயந்தி-அழியச்செய்கின்றன. ஸர்வம்-ஜீவித, மபி-எல்லாருடைய ஆயுஸ்ஸும்கூட அல்பமேவ-கொஞ்சந்தான், (தஸ்மாத்-ஆகையால்,) வாஹா:-தேர்முதலிய வாஹநங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்) ந்ருʼத்யகீதே ஆட்டம்பாட்டுமுதலிய போகங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்.)

௨௬-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, தன்னெஞ்சத்தை, யமன் பலவருய் கலக்கிய போதிலும், ஒரு பெரிய மடுவானது, எப்படி, ஆனைகலக்கிலும் கலங்காதோ; அப்படியே சிறிதும் கலங்காமல் சொல்லுகிறார்.—ஓ ம்ருத்யுவே நீ சொல்லிய போகங்களெல்லாம், நாளையிருக்குமோ இராதோவென்று ஸந்தேகிக்கக் கூடிய தனுமையுள்ளவை. மேலும் மனிதனுடைய எல்லா இந்த்ரியங்களின் பலத்தையுமொடுக்கி விடுகின்றன. அப்ஸரஸ்ஸு முதலியவைகளின் போகங்கள், தர்மம், வீர்யம், ப்ரஜ்ஞை தேஜஸ்ஸு, யசஸ்ஸு, முதலியவைகளெல்லாவற்றையு மழியச்செய்யும் தன்மையனவாகையால் அநர்த்தங்களை யுண்டுபண்ணு மவையன்றோ. நீ, எனக்கு, நெடுநாள்

பிழைத்திருக்கும்படி, வரங்கொடுக்க விரும்புவாயாகில் சொல்லுகிறேன்; கேள், நான் முகனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மதேவனுடைய ஆயுஸும் அல்பமாயிருக்கிறது ஆகையால், நான், முதலியபேர்களுக்கு, நீ, என்ன தீர்க்காயுஸ்ஸு கொடுத்தாலும் அது அல்பமேயாகும். இஃதெடுத்துக் காட்டவேண்டியதோரரும்பொருளன்று. ஆகையால், நீ எனக்குக் கொடுப்பதாய்ச்சொன்ன இரதம் முதலியவாஹநங்கள், பாட்டுக் கூத்து முதலிய போகங்கள், இவை எல்லாவற்றையும் நீயே யநுபவித்துக்கொள் எனக்கு வேண்டாம்.

ரா-ஹா.—இப்படி யமன் பலவாறாய் ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்வதாய் எத்தனிக்க, அவைகளில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தைர்யங்கொண்ட மகாபுத்திமானை நசிகேதஸ்ஸு, யமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓய் எல்லாருக்கு மந்தத்தைக்கொடுக்கும் தேவனே, உன்னால் சொல்லப்பட்டிருந்தள்ள மனுஷ்யர்களனுபவிக்கிறபோகங்கள், நாளையில்லாத தன்மையுடையன. இரண்டொருமில்லாமல்போகிற அநித்யங்கள். ஞானேந்த்ரிய, கர்மேந்த்ரியங்களினுடையவும் மனதினுடையவும் பலத்தைவாங்கிவிடுகின்றன. அப்ஸரஃபரப்ருதிபோகங்கள், ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் துர்பலங்களாகச் செய்பவையன்றோ. பிரமதேவன் பிழைத்திருக்குங்காலமுங்கூட அத்யல்பமாயிருக்கும்போது, நாம் முதலானோர், பிழைத்திருங்கால் மெவ்வளவிலிருக்கப்போகின்றது. ஆகையால் நீண்டகாலம் பிழைத்திருக்க, வரம் வாங்குகை தகாதது. ஆகையாலிரதம் முதலிய வாகனங்கள், ஆட்டம், பாட்டு, என்னப்படுகிற போகங்கள்; இவைகளை யெல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள்; நான் விரும்பமாட்டேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"ஶ்ராவாஃ" என்கிறவிடத்தில் "ஶ்வஃ" "பாவாஃ" என்று, சங்கரபாஷ்யத்திலும், "ஶ்வஃ" "அபாவாஃ" என்று, இராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் பிரித்துப்பொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "தேஜஸ்" என்கிறபதம், சங்கரபாஷ்யத்தில், "ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்கிற பதத்தோடும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில், வருவிக்கப்பட்ட "காமாஃ" என்கிற பதத்தோடும் கூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

௨௭. நவித்தேந தர்பணீயோ மநுஷ்யோ லப்ஸ்யாமஹே வித்தமத்ராக்ஷ்ம சேத்த்வா । ஜீவிஷ்யாமோ யாவதீஶிஷ்யஸி த்வம் வரஸ்து மே வரணீய ஸ ஏவ ॥

౨౭. నవిత్తేన తర్పణీయో మనుష్యో లప్స్యామహే విత్తమద్రాక్ష్మ చేత్త్వా ।
జీవిష్యామో యావదీశిష్యసి త్వం వరస్తు మే వరణీయస్స ఏవ ॥

(ப-ம்) மநுஷ்யஃ-மனிதன், வித்தேந-பணத்தினால், நதர்பணீயஃ-த்ருப்தியடைவிக்கத்தக்கவனன்று, த்வா-உன்னை, அத்ராக்ஷ்ம-கண்டோமேயாகில், வித்தம்-பணத்தை, லப்ஸ்யாமஹே-அடைகிறோம், த்வம்-நீ, யாவதீஶிஷ்யஸி - ப்ரபுவாயிருக்கிறவரையில், ஜீவிஷ்யாமஃ - பிழைத்திருக்கப் போகிறோம், மே-எனக்கு, வரணீயஃ-வரித்துக்கொள்ளவேண்டிய, வரஃ-வரமானது, ஸஏவ - அதுவே.

௰௦-ஹா.—மிக்கபணத்தினால், மனுஷ்யன் த்ருப்தி யடைவிக்கத் தக்கவனன்று. உலகத்தில் பொருள்கொண்டு த்ருப்தியடைந்தவனைக் கண்டதில்லையன்றோ. அப்படி, எங்களுக்கு, பணத்தில் விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில், உன்னைக்கண்டமாத்திரத்தால், வேண்டிய பணத்தை யடைகிறோம். அப்படியே, பிழைத்திருக்கவிரும்பினால், நீ, யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிற வரையில், அது வுமுண்டாகிறது. உன்னிடத்தில் வந்த மனுஷ்யன், எப்படி, அல்பாயுஸ்ஸாயும், அல்பதனனாயும், ஆவான்; ஆகிலும், ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானமே, நான் வேண்டுகிற வரம்.

௩௦-ஹா.—இன்னமும், நசிகேதஸ்ஸானவர், யமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓ யமதேவா, நீ ரெப்படியாகிலு மென்னை த்ருப்தியடைவிக்க வேணுமென்றெண்ணியன்றோ; எனக்கு வேண்டியபொருள் கொடுக்கிறேனென்கிறீர்; அப்படியாகில், நீர், எனக்கு, எவ்வளவுபொருள்கொடுத்தாலும், நான் த்ருப்தியடையப்போகிறதில்லை, ஏனென்றால்; உலகத்தில், பொருளால் (பணத்தால்) எவனுக்கும் த்ருப்தியுண்டாகிறதில்லை. "நஜாது காம: காமானாமுபபோகேந ஶாம்யதி" போகத்தில் விருப்பமானது, போகத்தையநுபவித்ததால் நீங்குகிறதில்லை) என்கிற ந்யாயத்தின்படியே; எவ்வளவுபொருள்கிடைத்தாலு மின்னமும் வேணுமென்றே தோற்றுகிறது. மேலும், உன்னைக்காணவேண்டியிருக்கும்போது (அதாவது, மரணமாகவேண்டியிருக்கும்போது) பொருள்ஸம்பாதித்துப்பயனென்ன; ஆகில், அதற்காகமரணமாகாமலிருக்கும்படி வரங்கேட்டுக்கொள்ளென்று சொல்லுவாயாகில், அதுவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால்; உன்கட்டளையைமீறி, ஒருவருமென்ப்ராணனைக்கொண்டுபோவாரில்லையன்றோ, ஆகையால் நீ யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிறவரையில், நாம் பிழைத்திருப்பது திண்ணமேயாகும். இது, நான் வரம்வேண்டிக்கொண்டாலும் வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டாலு மிருக்கிறது. ஆகையால், "யேயம்ப்ரேதே" என்கிற ச்லோகத்தில் நான், முன்சொல்லும்படிசேட்டிருந்த மோக்ஷஸ்வரூபத்தை, எனக்கு நன்றாய்ச்சொல்லும்; இதுவே, நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிற வரம்.

௨௮. அஜீர்யதாமம்ருதாநாமுபேத்ய ஜீர்யந் மர்த்ய: க்வத:ஸ்த: ப்ரஜாநந் । அபித்யாயந் வர்ணரதிப்ரமோதாநதிதீர்கே ஜீவிதே கோ ரமேத ॥

౨౮. అజీర్యతామమృతానాముపేత్య జీర్యన్మర్త్యః క్వధఃస్థః ప్రజానన్ ।
అభిధ్యాయన్వర్ణరతిప్రమోదానతిదీర్ఘే జీవితే కో రమేత ॥

(ப-ம்) ப்ரஜாநந்-அறிவுள்ளவனாயிருக்கிற, ஜீர்யந் - ஜரையுள்ளவனாய், மர்த்ய: - மரணத்தையடையும் தன்மையுள்ள மநுஷ்யன், அஜீர்யதாம் - ஜரையில்லாதவர்களாய், அம்ருதாநாம் - மரணமற்றிருக்கிறவர்களுடைய, ஸ்வரூபம்-ஸ்வரூபத்தை, உபேத்ய - அறிந்து, க்வதஸ்த: - அந்த ஜராமரணங்களுள்ள வஸ்துக்களில் விருப்பமுடையவனாய், க்வ - எப்படியாவான். வர்ணரதிப்ரமோதாந்-காந்தி, போகஸங்தோஷங்களை, அபித்யாயந்-நன்றாயாலோசித்தவனாகிய, க:-எவன், அதிதீர்கே-அத்யல்பமான, ஜீவிதே-ப்ராணனிடத்தில், ரமேத-ஆசைப்படுவான்.

௰௦-ஹா.—ஜரைமுதலியவையில்லாமலிருக்கிற தேவர்களின் ஸமீபத்தையடைந்து, தனக்குச்சிறந்ததொரு ப்ரயோஜநத்தை யடையவேணுமென்றறிந்திருப்பவ

ய், அந்தரிக்ஷாதிலோகங்களுக்குக் கீழ்லோகமாகிய பூலோகத்திலிருப்பவனாயிருக்கிற, ஜரைமுதலியவையோடு கூடியமனுஷ்யன், எப்படி நீசொல்லியவண்ணம், அவிவேகிகளால் வேண்டப்படுகிற பிள்ளை, பொருள், பொன் முதலிய அநித்யங்களைவிரும்புவான், பிள்ளைமுதலியவைகளைக்காட்டிலும் சிறந்ததாய், அடையக்கூடாததாயிருக்கிற உத்தமபுருஷார்த்தத்தையடைய விரும்பினவன், அவைகளிலெப்படி ஆஸ்தையுடையவனாவான். இவைகளஸாரங்களென்றறிந்த ஒருவனும், இவைகளிலாசையுடையவனாகான். உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் மேலானவையையே விரும்புகிறார்களன்றோ; ஆகையால், பிள்ளை, மணம், என்று, எனக்கு ஆசைகாட்டவேண்டாம். மேலும், அப்ஸரஸ்ஸுக்களின், காந்திபோகஸந்தோஷங்கள், நிலையில்லாத அநித்யங்களென்றறிந்த எந்தவிவேகி, அத்யல்பமான ப்ராணனை விரும்புவான்.

ரா-ஹா—இன்னமும் நசிகேதஸ்ஸு சொல்லுகிறான்:—ஓய்யமதேவா முக்தர்கள் ஜராமரணங்களின்றி சுகமாய்வாழ்வதையும், இங்குள்ளோர் ஜராமரணங்களால் துன்பப்படுகையையுமாராய்ந்தறிந்தவன், அநித்யங்களான அப்ஸரஃப்ரப்ருதிவிஷயபோகங்களிலெப்படி விருப்பமுடையவனாவான். மேலும், "ஷூதி த்வண்ணூ" என்றுகொண்டாடப்படுகிற அப்ராக்ருததிவ்யமங்கள விக்ரகத்தையும் அப்படிப்பட்ட விக்ரஹாநுபவத்தாலுண்டாகிற போகஸந்தோஷங்களையும் நிரூபித்தறிந்தவன், அத்யல்பமான ப்ராணனில் ஆசையுடையவனாவான்,

உகூ. யஸ்மிந்நிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ யத்ஸாம்பராயே மஹதி ப்ரூஹி நஸ்தத் | யோ(அ)யம் வரோ கூடமநுப்ரவிஷ்டோ நாந்யம் தஸ்மாந் நசிகேதா வ்ருணீதே ||

౨౯. యస్మిన్నిదం విచికిత్సంతి మృత్యో యత్సాంపరాయే మహతి బ్రూహి నస్తత్ ।
యోऽయం వరో గూఢమనుప్రవిష్టో నాన్యం తస్మాన్నచికేతా వృణీతే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓயமதேவா, மஹதி-பெரியதான, ஸாம்பராயே-பரலோகத்தில், யஸ்மிந்-எந்தமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில், யதிதம்-யாதொரு என்னால் கேழ்கப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றி, விசிகித்ஸந்தி-ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ, தத்-அந்தவிஷயத்தை, ந:-என்பொருட்டு, ப்ரூஹி-சொல்லும், யோ(அ)யம்வர:-யாதொருவரமானது, கூடம்-அதிகாகஸ்யத்தை, அநுப்ரவிஷ்ட:-அடைந்திருக்கிறதோ, தஸ்மாத்-அத்தைக் காட்டிலும், அந்யம்-வேறான, வரம்-வரத்தை, நசிகேதா:-நசிகேதஸ்ஸானவர், நவ்ருணீதே-வரிக்கவில்லை.

ஸூ-ஹா.—ஓய்யமதேவனே, நான்கீழ்ச்சொல்லியபடிமற்றஎல்லாவிஷயங்களுமுபயோகமில்லாத அநித்தியப்பொருள்களாகையால், அவைகளையிட்டு, என்னைவஞ்சியாமல், என்னால் "யோ(அ)யம்வரோ" என்கிற ச்லோகததில் கேழ்க்கப்பட்ட வரத்தை எனக்குத்தாரும். இவ்வாத்மா ப்ரேதனாகிய பிறகு, உளனோ இலனோவென்றுண்டாகிய ஸம்சயம் நீங்கும்படி, மிகவுமுயர்ந்ததாகிய பரலோக ஸுகத்தையடைவதற்கு, இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தினுண்மையை வெளியாக்கும். இப்படி நசிகேதஸ்ஸு சொன்னான். இக்கருத்து, அவனுக்கு உண்மையாய்பிறந்தது. இதனாலும், பலராலும் கேட்டறியக்கூடாத ஆத்மஸ்வரூபத்தையே கேழக்க விரும்பினபடியாலும், அவிவேகி மோசம்போகிற அநித்தியமான பொருள் முதலியவற்றில் நெஞ்சு கொஞ்சமும்

செல்லாமையாலும், இந்த நசிகேதஸ்ஸைப்போன்ற முமுக்ஷு ஒருவருமில்லை என்று, ச்ருதி, நசிகேதஸ்ஸைக் கொண்டாடியிருக்கிறது.

ரா-பா.—இந்த ச்லோகத்தில் முன்னயிரண்டும் நசிகேதஸ்ஸால் சொல்லப்பட்டது. பின்னடி இரண்டும் வேதபுருஷனால் சொல்லப்பட்டது. பெரியதாகிய பரலோகத்திலிருக்கிற யாதொரு மோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ; அதையே உனக்குச்சொல்லும். எது மிகவுமுள்பொருளாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியிருக்கிறதோ; அதைவிட வேறுவரத்தை, நசிகேதஸ்ஸு வேண்டிக்கொள்ளவில்லை,

கடோபநிஷத் முதல் அத்தியாயம் முதல்வல்லி முடிந்தது.

ஸ்ரீ த்விதீயவல்லீ ப்ராரம்ப:.

க. அந்யச்ச்ரேயோऽந்யதுதைவ ப்ரேயஸ்தே உபே நாநார்த்தே புருஷம் ஸிநீத: । தயோ: ச்ரேய ஆததாநஸ்ய ஸாது பவதி ஹீயதேऽர்த்தாத்ய உ ப்ரேயோ வ்ருணீதே ॥

౧. అన్యచ్ఛ్రేయోన్యదుతైవ ప్రేయస్తే ఉభే నానార్థే పురుషగ్ం సినీతః |
తయోశ్శ్రేయ ఆదదానస్య సాధు భవతి హీయతేర్థాద్య ఉ ప్రేయో వృణీతే ॥

(ப-ம்) ச்ரேய:-உத்தமசுபமானது, அந்யத்-வேறு, ப்ரேய: - ப்ரியமானது, அந்யதுதைவ-வேறுதான், தே உபே-அவையிரண்டும், நாநார்த்தே-வெவ்வேறு ப்ரயோஜநத்தையுடையனவாய்க்கொண்டு, புருஷம்-புருஷனை, ஸிநீத:-கட்டுகின்றன, தயோ:-அவைகளுக்குள், ச்ரேய:-உத்தமசுபத்தை, ஆததாநஸ்ய-கிரகிப்பவனுக்கு, ஸாது - நன்மையானது, பவதி-உண்டாகிறது. ய:உ-யாதொருவன், ப்ரேய:-ப்ரியத்தை, வ்ருணீதே-விரும்புகிறானோ; (ஸ:-அவன்,) அர்த்தாத்-பிரயோஜநத்தில் நின்றும், ஹீயதே-நீங்கினவனாகிறான்.

ரங்-பா.—சிஷ்யனைப்பரீக்ஷித்து, வித்யாயோக்யதையைத் தெரிந்துகொண்டு, யமன் சொல்லுகிறான். நிச்ரேயஸமென்னப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு வேறு; ப்ரியதரமென்னப்படுகிற ப்ரேயஸ்ஸு வேறு; இவ்விரண்டும் பின்ன ப்ரயோஜநங்கள். வர்ணாச்ரம தர்மங்களோடு கூடியிருக்கு மதிகாரமுள்ள புருஷனை, இவைகள் கட்டுகின்றன. அதாவது, வித்யா வித்யா ரூபங்களாயிருக்கிற வவைகளாலே, புருஷன், தங்களைப்பெற முயலும்படி ஏவப்படுகிறானென்கை. ச்ரேயஸ்ஸு ப்ரேயஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகிற விவையிரண்டிலுமன்றோ; அப்யுதயம், அம்ருதத்வம், என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரயோஜநங்களை விரும்பினவன் ப்ரவர்த்திக்கிறான். ஆகையால் எல்லாப் புருஷர்களும், அவைகளால், தங்களைப்பெற முயன்று நடக்கும்படி கட்டப்பட்டார்களென்கிறது. இவ்விரண்டும், வெவ்வேறு ப்ரயோஜநங்களையுடைத்தாயிருந்தாலும், வித்யை, அவித்யை, உருவங்களாகையால் விருத்தங்களாயிருப்பதுபற்றி, ஒன்றைவிட்டல்லது, மற்றொன்றை யநுஷ்டிப்பது, ஒருபுருஷனால் கூடாதானதால், அவைகளிலொன்றாகிய அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்

ஸை விரும்பிக்கொண்டவனுக்கு, மிகுந்த சுபமுண்டாகிறது. யாதொருவன், வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ; அப்படிப்பட்ட புத்தி ஆலோசனையில்லாதமூடனானவன், பாரமார்திகமாய், நித்யமாய், ஸுகஸ்வரூபமாயிருக்கிற உத்தம புருஷார்த்தத்தில் நின்றும் நீங்கினவனாகிறான் அத்தை யிழந்தவனாகிறானென்றபடி.

ஸா-ஹா.—இனியிப்படி நல்விவேகமுடைய சிஷ்யனாகிய நசிகேதஸ்ஸைக்கண்டு, பலவாறாய் அவன் நெஞ்சைப்பரீக்ஷித்து, இவனுக்கு, மோக்ஷத்தில், மிகவும்ஸ்திரமான விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்து, இவனுக்கு தத்வோபதேசம்பண்ணத் தகுமென்றெண்ணி, இவனுக்கு மோக்ஷத்தில் மிகவும் ஸ்திரமான விருப்பமுண்டானதைப்பற்றி, யமனிவனை விசேஷமாய்க்கொண்டாடுகிறான். மிகவும் சிறந்த மோக்ஷமார்க்கம் வேறு: ப்ரியமான போகமார்க்கம் வேறு, இவ்விரண்டும், புருஷனை, தந்தம்வழியிலிழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளன. இவ்விரண்டும் பிந்நப்ரயோஜநங்கள். இவ்விரண்டினுள், மோக்ஷமார்க்கத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு, மிகுந்த நன்மையுண்டாகிறது, யாதொருவன் போகத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ; அவன், உத்தமபுருஷார்த்தத்தை இழந்தவனாகிறான். இது நிச்சயமே.

௨. ஶ்ரேயஶ்ச ப்ரேயஶ்ச மநுஷ்யமேதஸ்தௌ ஸம்பரீத்ய விவிநக்தி தீர: । ஶ்ரேயோ ஹி தீரோऽபி ப்ரேயஸோ வ்ருணீதே ப்ரேயோ மந்தோ யோகக்ஷேமாத் வ்ருணீதே ॥

௨. శ్రేయశ్చ ప్రేయశ్చ మనుష్యమేత స్తౌ సంపరీత్య వివినక్తి ధీరః ।
శ్రేయో హి ధీరోఽభి ప్రేయసో వృణీతే ప్రేయో మందో యోగక్షేమాద్వృణీతే ॥

(ப-ம்) ஶ்ரேயஶ்ச-ச்ரேயஸ்ஸும், ப்ரேயஶ்ச - ப்ரேயஸ்ஸும், மநுஷ்யம்-மனிதனை, ஏத:-அடைகின்றன, தீர:-தைர்யமுள்ளவன், தௌ-அவைகளை, ஸம்பரீத்ய-நன்றாயாலோசித்து, விவிநக்தி - விவேகித்தறிகிறான். தீர: - அப்படியறிந்த தீரனானவன், ப்ரேயஸ:-ப்ரேயஸ்ஸைக்காட்டிலும், அபி-சிறந்ததான, ஶ்ரேய:-ச்ரேயஸ்ஸையே, வ்ருணீதே - வரித்துக்கொள்ளுகிறான். மந்த: - புத்தியில்லாதவன், யோகக்ஷேமாத் - யோகம், க்ஷேமம், இவைகளைவிரும்பி, ப்ரேய:-ப்ரேயஸ்ஸை, வ்ருணீதே - வேண்டுகிறான்.

ஸம-ஹா.—இப்படி, ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, இரண்டும் புருஷனுலனுட்டிக்கக்கூடினவையாகில், ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, பலரும், ப்ரேயஸ்ஸையே விரும்பிக்கொள்வதென்கொண்டு, என்று கேட்பாயாகில் சொல்லுகிறேன். இவ்விரண்டும், புருஷனாலடையக் கூடுமாகில், புத்தியில்லாத மூடர்களுக்கு தங்களுண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் கிட்டுகின்றனவாகையால், புத்தியுடையவனே இவைகளினுண்மையை யறிந்து, சாரமான ச்ரேயஸ்ஸை, அன்னம், பாலையறிந்துகொள்வதுபோல், பிறித்து விரும்பிக்கொள்ளுகிறான். புத்தியில்லாதவன், இப்படிவகுத்தறிய சக்தியில்லாமல், சரீரரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸை யடைகிறான். ச்ரேயஸ்ஸென்பது மோக்ஷம். ப்ரேயஸ்ஸென்பது புத்திரமித்திராதிகள்.

ஸா-ஹா.—ச்ரேயஸ்ஸு. ப்ரேயஸ்ஸு, என்கிற விரண்டில், மனுஷ்யன், எத்தை வேண்டினால், அத்தைக்கொள்ளலாம்; ஆகிலும், அன்னமானது, நீரும், பாலும்

ஒன்றாய்க்கலந்திருக்கும்போது, எதைவேண்டினாலதைக்கொள்ளலாயிருக்க, அவை களில் ஸாரவஸ்துவான பாலையறிந்து, பிறித்துப், பாலையே க்ரஹிப்பதுபோல், புத்தி யுடைய தீரபுருஷன், ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, என்கிற இவைகளில் ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸையே பிறித்தறிந்து, அதையே அநுஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறான், புத்தியில் லாத மூடபுருஷன், உடலைத்தடிக்கச்செய்து, நன்றாய் இரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண் டுமென்று, அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸையே வேண்டுகிறான்.

௩. ஸ த்வம் ப்ரியான் ப்ரியரூபாம்ஶ்ச காமான் அபித்யாயன் நசிகேதோ(அ)த்யஸ்ராக்ஷீ: । நைதாம் ஸ்ருங்காம் வித்தமயீமவாப்தோ யஸ்யாம் மஜ்ஜந்தி பஹவோ மநுஷ்யா: ॥

3. సత్వంప్రియాన్ప్రియరూపాంశ్చకామానభిధ్యాయన్నచికేతోత్యస్రాక్షీః ।
నైతాగ్ంసృఙ్కాంవిత్తమయీమవాప్తోయస్యాంమజ్జన్తిబహవోమనుష్యాః ॥

(ப-ம்) ஹே நசிகேத: - ஓய்நசிகேதஸ்ஸே, ஸ: - அப்படிப்பட்ட, த்வம்-நீ, ப்ரியாந் - இஷ்டங்களையும், ப்ரியரூபாம்ஶ்ச - ப்ரியஸ்வரூபங்க ளான, காமாந்-போகங்களையும், அபித்யாயந் - விமர்சித்து, அத்யஸ்ரா க்ஷீ: - விரும்பாமல்விட்டாய், யஸ்யாம் - யாதொருமார்க்கத்தில், பஹவ: மநுஷ்யா:-அனேகமநுஷ்யர்கள், மஜ்ஜந்தி - முழுகிப்போகிறார்களோ ; ஏதாம்-அப்படிப்பட்டவித்த. வித்தமயீம்-பொருள்ரூபமாயிருக்கிற, ஸ்ருங்காம்- தப்புவழியை, நஅவாப்த:-அடையவில்லை.

ஸ௦-ஹா.—அப்படிப்பட்ட நீ, அடிக்கடி என்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டபோதிலும், மோசம்போகாமல், நான் சொல்லிய காமபோகங்களிலிருக்கிற அநித்யத்வம், அஸா ரத்வம், முதலிய தோஷங்களைக் கண்டுபிடித்து, அவைகளை விட்டுவிட்டாய், உன்னு டைய புத்திமகிமையை, நானென்ன சொல்லுவேன்; மேலும், மூடர்களிழிகிற தப்பு வழியாகிய பணம் முதலியவற்றில் ஆசைவைய்யாமல் நீக்கிவிட்டாய்.

ரா-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸை, யமன் கொண்டாடுகிறான். வாசாமகோசரமான வைபவத்தையுடைய நீ, ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும், அழகாக ஏற்பட்டிரு க்கிற, ஆசையை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்திரீ முதலிய போகங்களை, நிரூபித்து, அவைக ளிலிருக்கிற, பிற்காலத்தில் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிற தன்மையையும், துச்சம் கலந்திருக்கையையும், இன்னமும் பலதோஷங்களையும், நன்றாயறிந்து, அவைகளைத்ய ஜித்தாய், குத்ஸித ஜநங்களாலடையப்படுகிற பணம் முதலியவைகளை, நீ, அடைய விரும்பவில்லை.

௪. தூரமேதே விபரீதே விஷூசீ அவித்யா யா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா । வித்யாபீப்ஸிநம் நசிகேதஸம் மந்யே ந த்வா காமா பஹவோ(அ)லோலுபந்த ॥

४. దూరమేతేవిపరీతేవిషూచీఅవిద్యాయాచవిద్యేతిజ్ఞాతా ।
విద్యాభీప్సినంనచికేతసంమన్యేనత్వాకామాబహవోలోలుపన్త ॥

(ப-ம்.) யா-யாதொன்று, வித்யேதி-வித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ; யா ச-யாதொன்று, அவித்யேதி-அவித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ, ஏதே-இவைகள், விபரீதே-சேராதவைகள். தூரம்-விஷூசீ-மிகவும் விருத்தமார்க்கத்தையுடையவைகள். இவைகளில், நசிகேதஸம்-நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரையுடைய உன்னை, வித்யாபீப்ஸினம்-வித்யையில்விருப்பமுடையவனாக, மந்யே-எண்ணுகிறேன். ஏனெனில், த்வா-உன்னை, பஹவ:-அநேகங்களாயிருக்கிற, காமா:-போகங்கள், நஅலோலுபந்த-லோலுபனாக்கவில்லையன்றோ.

ஸம்-ஹா.—“தயொஶ்ரேய ஆததாநஸ்ய ஸாது பவதி ஹீயதேர்த்தாத்ய உப்ரேயொவ்ருணீதே” என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொல்லிய காரணத்தால், வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும் சொல்லப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, இவைகள், ஒன்றுக்கொன்று விபரீதங்கள், விருத்தமான கதியையுடையவைகள். இப்படிப்பட்ட இவைகளில், ச்ரேயஸ்ஸென்கிற வித்யையை விரும்பினவனாக உன்னை நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், உன்னை, பலவித போகங்களும், கொஞ்சமுங்கூட சலிப்பிக்க சக்தியில்லாதவைகளாயினவன்றோ.

ஸா-ஹா.—வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும், சொல்லப்படுகிற இழ்ச்சொல்லியவைகள், இருளும் வெளிச்சமும்போல், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ரூபங்களாகையாலே விருத்தங்கள். இவைகள், க்ரமமாய், மோக்ஷத்தையும், ஸம்ஸாரத்தையும், அடைவிப்பிக்கின்றன வாகையால், பிந்நமார்க்கங்களாயிருக்கின்றன. இவை யிரண்டனுள், உன்னை, வித்யை யடையவேண்டுகிறவனாய் நினைக்கிறேன். உலகத்திலுள்ள ஒருபோகமும், உன்னை மயக்கவில்லையன்றோ. விரக்தனாகையாலே, நீ, மோக்ஷமார்க்கத்தை யடையத்தகுந்த சிஷ்யனே என்று, நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, யமன் சொன்னான்,

௫. அவித்யாயாமந்தரே வர்த்தமாநா: ஸ்வயம்தீரா: பண்டிதம்மந்யமாநா: | தந்த்ரம்யமாணா: பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா: ||

౫. అవిద్యాయామంతరేవ ర్తమానాః స్వయంధీరాః పండితంమన్యమానాః ।
దంద్రమ్యమాణాః పరియంతి మూఢా అంధేనైవ నీయమానా యథాంధాః ।

(ப-ம்) அவித்யாயாம்-அவித்யையென்கிற ப்ரேயஸ்ஸில், அந்தரே-நடுவில், வர்த்தமாநா:-இருப்பவர்களாய், ஸ்வயம்-தங்களை, தீரா:-ப்ரஜ்ஞையுடையவர்களாயும், பண்டிதம்மந்யமாநா:-சாஸ்திரங்களில் வல்லமையுடையவர்களாயும், எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, மூடா:-மூடர்கள், தந்த்ரம்யமாணா:-பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தேந-குருடனால், நீயமாநா:-அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட, அந்தா யதா-குருடர்களைப்போல், பரியந்தி-சுழலுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—யாவர் சிலர், இருள்போன்ற அவித்யையின் நடுவில், அந்த அவித்யையினால் சுற்றப்பட்டு, புத்திரன், பசு, அன்னம், முதலியவற்றில் ஆசையிருந்தவ

ராய்; தங்களை, நல்லறிவுடையோரென்றும், சாஸ்திரங்களில் புலவரென்றும் நினைத்துக்கொண்டு திரிகிறார்களோ; அவர்கள், ஜன்மம், ஜ்வரை, மரணம், ரோகம்முதலியவற்றால், மீடிக்கப்பட்டு குருடனால் வழிகாட்டப்பட்டு நடக்கும் குருடர்களைப்போல், வழியல்லா வழிகளிலிழிந்து கெட்டுப்போவார்கள்.

ரா-ஹா.—இப்போது, யமன், தன்னால் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, என்கிற விரண்டுவழிகளுக்குள்; அவித்யையை நிந்திக்கிறான்.—காமகர்மங்களை லக்ஷணமாகவுடைய அவித்யையாகிற பேரிருளின் நடுவில் முழுகியிருக்கிறஜநங்கள், தங்களை, மிகவும் அறிவுள்ளவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் நினைத்துக்கொண்டு, மிகுந்த துக்கங்களினால் வருத்தமடைந்தவர்களாய், கண்ணில்லாதவர்கள் வழிகாட்ட நடக்கிற கண்ணில்லாத ஜநங்கள்போல், வழிதப்பிப் படுகுழியில் விழுந்து நாசமடைகிறார்கள். சிலர், "𑌜𑌙𑍍𑌘𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃" என்கிற பாடமிருப்பதாய்க்கொண்டு, காமங்களினாலுருக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடையவர்களாய் என்று, அதற்குப் பொருள் கூறுகின்றனர். என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பாடம், சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்படவில்லை,

௬. 𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌹𑍇𑌨 𑌮𑍂𑌢𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌶𑌮𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍇 ॥

౬. నసాంపరాయః ప్రతిభాతి బాలం ప్రమాద్యంతం విత్తమోహేన మూఢమ్ ।
అయంలోకో నాస్తి పర ఇతి మానీ పునః పునర్వశమాపద్యతే మే ॥

(ப்-ம்) 𑌬𑌾𑌲𑌮𑍍-சிறியவனையும், 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 - ஏமாந்தவனையும், 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌹𑍇𑌨 - பணத்திலாசையில், 𑌮𑍂𑌢𑌮𑍍 - அறிவழிந்தவனுயுமிருக்கிறவனைக்குறித்து, 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌃-பரலோகமானது, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 - தோற்றுகிறதில்லை. 𑌅𑌯𑌮𑍍-𑌲𑍋𑌕𑌃 இந்தலோகமானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿-இருக்கிறது), 𑌪𑌰𑌃-இதைக்காட்டிலும் வேறான, (𑌲𑍋𑌕𑌃 - லோகமானது), 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-இல்லை, 𑌇𑌤𑌿-இப்படி எண்ணங்கொண்டபுருஷன், 𑌮𑍇-என்னுடைய, 𑌵𑌶𑌮𑍍-வசமாயிருக்கையை, 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃-அடிக்கடி, 𑌆𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-அடைகிறான்.

ரங்-ஹா.—அறிவில்லாதமூடனாய், ஸாதநானுஷ்டாநமில்லாத பொருளில் மோகங்கொண்ட புருஷன், பரலோகத்தை யறிவதில்லை. இப்படி, கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த லோகமேயுள்ளது; காணப்படாத பரலோகமில்லை என்றெண்ணுகிற புத்தியில்லாதவன். ஸ்திரீ முதலிய ஸுகாபாஸங்களில் விழுந்து பாபியாய், மகாகோர துக்கமயமான நரகத்தை யடைவான்.

ரா-ஹா.—அவிவேகியாய், முன்பின் னாலோசனையில்லாத, விஷய ஸுகாபாஸங்களால் மயக்கப்பட்டவனுக்கு, பரலோக ஸாதநமானது புலப்படாது. இந்தப்படி, பரலோகத்தை இல்லை என்று சொல்லி, இந்தலோகத்திலவையாகிய ஸுகாபாஸங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறமூடன், நரகத்தையடைகிறான். ஸ்ருதப்ரகாசிகையில், "𑌸𑌂𑌯𑌮𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯" என்கிற ஸூத்திரத்தில், "𑌅𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍀" என்று பாடத்தை யாச்ரயித்து, இந்தலோகமும், பர

லோகமும், இல்லை யென்று வ்யாஸாசார்யரால் பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தபக்ஷத்தில் "தஸ்ய" என்று கூட்டிக்கொண்டு பொருள் சொல்லவேண்டும். அப்படியாகில், கீழ்ச்சொல்லியபடி மூடனானவனுக்கு, சிஷ்டர்களின் பரிக்ரகமில்லாத்தால், இந்தலோக ஸுகமுமில்லை; பரலோக ஸுகம் கொஞ்சமுமில்லை; என்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "அயம்லோகோ நாஸ்தி பர இதி மாநீ" என்கிற பாடமிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை.

எ. ஶ்ரவணாயாபி பஹுபிர்யோ ந லப்ய: ஶ்ருண்வந்தோऽபி பஹவோ யம் ந வித்யு: । ஆஶ்சர்யோ வக்தா குஶலோऽஸ்ய லப்தாऽऽஶ்சர்யோ ஜ்ஞாதா குஶலாநுஶிஷ்ட: ॥

౭. శ్రవణాయాపిబహుభిర్యో నలభ్యఃశృణ్వంతోఽపి బహవోయంనవిద్యుః।
ఆశ్చర్యోవక్తాకుశలోఽస్య లబ్ధాఆశ్చర్యోజ్ఞాతాకుశలానుశిష్టః॥

(ப-ம்) பஹுபி:-அநேகங்களால், ய:-யாதொருஆத்மா, ஶ்ரவணாயாபி-கேழ்ப்பதற்கும், ந லப்ய: - அடையக்கூடாதவனோ, ஶ்ருண்வந்தோऽபி-நன்றாய்க்கேட்டிருக்கிற, பஹவ:-பலரும், யம்-யாதொரு ஆத்மாவை, ந வித்யு:-அறிகிறார்களில்லையோ, அஸ்ய-அப்படிப்பட்ட இந்த-ஆத்மாவின் விஷயத்தில், வக்தா-உபதேசிப்பவனும், ஆஶ்சர்ய:-அருமையானவன், குஶல:-ஸமர்த்தனாயிருக்கிற, லப்தா-பெறுகிறவனும், ஆஶ்சர்ய: - அருமையானவன்; குஶலாநுஶிஷ்ட:-ஸமர்த்தனாலுபதேசிக்கப்பட்டவனாய், ஜ்ஞாதா-ஆத்மாவையறிந்துக் கொள்ளுகிறவனும், ஆஶ்சர்ய:-அருமையானவன்.

ஶம்ஹா.—பெரும்பாலும், உலகத்தில் கீழ்ச்சொல்லியபடி, அறிவில்லாதவர்களாய் பரலோகசிந்தை கொஞ்சமுமில்லாதவர்களே இருக்கிறார்கள்.—ஆயிரத்திலொருவன், உன்னைப்போல்; ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பி, ஆதமஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனாகிறான். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, அநேகர், கேழ்க்கப்பெறாமலிருக்கிறார்கள்; பலர், கேட்டும் அறிந்துக்கொள்ள சக்தியில்லாதவர்களாகிறார்கள்; பாக்கியமில்லாத ஸம்ஸ்காரஹீநர், ஆத்மாவை யறியமாட்டார்களன்றோ; இந்த ஆத்மாவைச்சொல்பவன், ஆச்சரியம்போல் ஒருகாலத்திலுண்டாகிறான்; அப்படி, கேட்டாலும், உள்ளபடி தெரிந்துக்கொள்ளுகிறவனும், ஆச்சரியமாய் பலரில் எவனோ ஒருவன் ஏற்படுகிறான்; ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யறிதலும், அறிந்தபடி சொல்லுகலும், மிகவும் அருமையான விஷயம். இந்த விசாரத்தில், ஓ நசிகேதஸ்ஸே, நீ, ப்ரவேசித்தது, மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதென்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

ரா.ஹா.—தத்வவித்துக்கள் திரளில் ப்ரஸித்தனான பரமாத்மா, அனேகர்களால் கேழ்க்கப்பட்டுள்ளவனன்று, அந்த பரமாத்மாவைக் கேழ்க்கப்பெருதலும், மிகுந்த புண்யத்தாலேயேயாகும். கேட்டிருந்தோரும், அருமையானவர்கள்; கேட்டாலும், பரமாத்மாவை யறிவது, ஸுலபமாகாதன்றோ; இந்த ஆத்மாவை யுள்ளபடியுபதேசிப்பானும், அப்படி யுபதேசத்தின்படி யறிவானுமில்லை. ஸமர்த்தர்களான சிஷ்யாசார்யர்கள் கூடுவது அச்சரியம். (ந்யாஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்)

ததிவிஷயே | யததாஸ்வேவிஷயாணாம் ச்ருதிநாம் வேத்தி ந கச்சந:" என்று பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டது.

௮. ந நரேணாவரேண ப்ரோக்த ஏஷ ஸுவிஜ்ஞேயோ பஹுதா சிந்த்யமாந: | அநந்யப்ரோக்தே கதிரத்ர நாஸ்த்யணீயாந் ஹ்யதர்க்யமணுப்ரமாணாத் ||

౮. నన రేణావ రేణ ప్రోక్త ఏషః సువిజ్ఞేయో బహుధా చింత్యమానః।
అనన్యప్రోక్తే గతిరత్ర నాస్తి అణీయాన్ హ్యతర్క్యమణుప్రమాణాత్॥

(ப-ம்) பஹுதா-அனேகப்ரகாரமாக, சிந்த்யமாந:- ஸந்தேகிக்கப்பட்ட, ஏஷ:-இந்த ஆத்மா, அவரேண-தாழ்ந்தவனாயிருக்கிற, நரேண-மநுஷ்யனால், ப்ரோக்த: - உபதேசிக்கப்பட்டவனைக்கொண்டு, ந ஸுவிஜ்ஞேய:-நன்றாயறியக்கூடாதவன், அநந்யப்ரோக்தே-வேறாகாதவனால் சொல்லப்பட்டபோது, (யா-யாதொரு) கதி:-ஜ்ஞாநமானது, (அஸ்தி-இருக்கிறதோ, ஸா-அந்த) கதி:-ஜ்ஞானமானது, அத்ர-தாழ்ந்தமனுஷ்யனுபதேசித்தபோது, நாஸ்தி-இல்லை, அணுப்ரமாணாத்-அணுபரிமாணத்தைக்காட்டிலும், அணீயாந்-அணுவாயிருக்கிற ஆத்மாவானவன், அதர்க்யம் ஹி- தர்க்கிக்கத்தகாதவனன்றோ.

ஸா०-ஹா.—யாதொரு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, என்னைக் கேழ்க்கிருயோ, இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாதாரண மநுஷ்யனால் சொல்லப்பட் டறியப்படாது. ஏனென்றால், இந்தவிஷயத்தில் உண்டென்றும், இல்லையென்றும், பலவிதமான விவாதமுண்டா யிருக்கிறதன்றே; நான் பரமாத்மாவே யாகிறேன் என்று எண்ணமுள்ள ஆசாரியனுலுபதேசிக்கப்பட்டால், அதின்பிறகு, இந்த ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தில், சந்தேகமான கதியில்லை ஆத்மஸ்வரூபம் விகல்பதூராமா யிருப்பதன்றே; அன்றியில் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லாத பரமாத்மா சொல்லப்பட்டால், வேருென்றுமென்று மறியவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் வேறறியவேண்டிய பொருளில்லையன்றே; ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவ்விரண்டுமொன்றென்றறிவதிற்காட்டில், நிஷ்டைவேருென்று மில்லையன்றே; ஆகையால், வேருெரு சிந்தையில்லை. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோக்ஷம் தப்பாதன்றே; அன்றியிலே, அபேதஜ்ஞானமுடைய ஆசாரியனுலே உபதேசிக்கப்பட்டால், அறியப்படாமல் போகாது. கேழ்க்கிற சிஷ்யனுக்கும்; பரமாத்மாவைக்காட்டிலும், நான் வேருனவனன்று என்கிற ஜ்ஞாநமுண்டாகும். ஆசாரியனுக்கு மிப்படியுண்டாகும். இப்படி ஆசாரியனுல், வேதங்கொண்டு அறியப்படவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மா, அணுபரிமாணத்தைக் காட்டிலு மணுவாயிருக்கிறது. அணுபரிமாணமானது, தர்க்கயுக்தியாலே, ஊஹிக்கக்கூடாதது. ஒருவன், ஒருவிதமாய் ஊஹிக்க மற்ருெருவன், மற்ருெருவிதமாய் ஊஹிக்க வேருெருவன், வேருெருவிதமாய் ஊஹிப்பான். ஆகையா லிப்படி, தர்க்கத்திற்கு நிலையில்லை. அணுவென்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிராததுபற்றி, இன்ன யமன் நசிகேதஸ்ஸோடு சொன்னுனென்று இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-ஹூ.—அனேக வாதிகளால் அனேகவிதமாய், சொல்லப்படுகிற இந்த ஆத்மாவானவன், பண்டிதனென்று பெயர் பெறுதற்குமாத்திரம் வேதாந்தம்படித்த தாழ்ந்த மனுஷ்யனுலே (அதாவது தேஹாத்வாபி மாநமுடைய மநுஷ்யனுலே) சொல்

லப்பட்டறியப்படான். பரப்ரஹ்மமானது ஜீவாத்மாவை சரீரமாகவுடையது, என்கிற ஜ்ஞாநமுடைய ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டால்; எப்படி அறியப்படுமோ; அப்படி, வேறொருவனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. அன்றியில், அப்படி ஸதாசாரியனா லுபதேசிக்கப்பட்டால், ஸம்ஸாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பது விட்டுப்போம். அன்றியில், அர்யனால் சொல்லப்படாமல் தானே யூஹியப்பார்த்தா லறியப்படாது. உபதேசிப்பவனாராயிருந்தாலும், சிஷ்யன் புத்திசாலியாய் ஊஹித்துக்கொள்ளுகிறவனாயிருந்தால், தானே அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது? இதற்கு ஸதாசார்யன் உபதேசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், ஏனென்றால், இந்த ஆத்மா, அணுவிலு மணுவாயிருப்பதால், தர்க்கயுக்தியைக்கொண்டு ஊஹிக்கமுடியாததன்றோ. ஆகையால் ஸதாசார்யோபதேசத்தாலே அறியவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிற பதத்திற்கு, அநந்யேந, ப்ரோக்தே, என்று விக்ரஹித்து, ஒருபொருளும். அநந்யே, ப்ரோக்தே என்று விக்ரகித்து, மற்றொருபொருளும், அப்படியே "கதிः" என்கிறவிடத்தில் அகதிः, கதிः, என்றிரண்டுவிதமாய்ப்பிரித்து, இரண்டுபொருளும்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிறவிடத்தில், ந, அந்யப்ரோக்தே, என்றுவிக்ரகித்து, ஒருபொருளும், அநந்யேந, ப்ரோக்தே, என்று, விக்ரகித்து, மற்றொருபொருளும், "அத்ர" என்கிறபதத்திற்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் என்று சங்கரபாஷ்யத்தில்போலவொரு பொருளும், ஸம்ஸாரத்தில் என்று ஒருபொருளும், "கதிः" என்கிறதற்கு, ஜ்ஞாநம். என்று ஒருபொருளும். ஸஞ்சரித்தல், என்று ஒருபொருளும், கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியில் "அநந்யப்ரோக்தே" என்று ஒருபாடமிருப்பதாய்ச்சொல்லி, அதற்கு, ஸதாசார்யனல்லாதவனாலேசொல்லப்பட்டால், என்றுபொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபாடாந்தரமிருப்பதாய், சங்கரபாஷ்யத்தில், சொல்லப்படவில்லை.

௯. நைஷா தர்கேண மதிராபநேயா ப்ரோக்தாந்யேநைவ ஸுஜ்ஞாநாய ப்ரேஷ்ட। யாம் த்வமாபः ஸத்யத்ருதிர்பதாஸி த்வாத்ருங்நோ பூயாந்நசிகேதः ப்ரஷ்டா॥

౯. నైషా తర్కేణ మతిరాపనేయా ప్రోక్తాన్యేనైవ సుజ్ఞానాయ ప్రేష్ఠ।
యాం త్వమాపః సత్యధృతిర్బతాసి త్వాదృఙ్నో భూయాన్నచికేతః ప్రష్టా॥

(ப-ம்.) ஹே ப்ரேஷ்ட இஷ்டனான நசிகேதஸ்ஸே, த்வம்-நீ, யாம் - யாதொருவித்யையை, ஆபः-அடைந்தாயோ, ஏஷா-இந்த, மதிः-வித்தையயானது, தர்கேண-ஊகத்தினால், ந ஆபநேயா - அடையத்தக்கதன்று, அந்யேந - இதரனால், ப்ரோக்தைவ - உபதேசிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, ஸுஜ்ஞாநாய- நல்லறிவின்பொருட்டு, பவதி- ஆகிறது, த்வம்-நீ, ஸத்யத்ருதிः-ஸத்யத்தில்தைர்யமுள்ளவனாய், அஸி-ஆகிறாய், பத-ஆச்சரியம், ஹே

𑌨𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃-ஓ நசிகேதஸ்ஸே, 𑌨𑌃-எங்களுக்கு, 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍-உன்னைப்போலிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾-ப்ரசனம்பண்ணுகிறவன், 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍-ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவன்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—ஆகமத்தாலாகவேண்டிய ஸதாசார்யனுலுபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மவித்யையானது, தர்க்கத்தினுல் வரக்கூடியதன்று. ஆகமந்தெரியாத தார்க்கிகன், தனக்குத்தோற்றியபடி, ஏதையோ ஒன்றைச்சொல்லுகிருன். அது பாமார்த்தமன்று. ஆகையாலிப்படி ஆகமாதீநமாயிருக்கிற ஆத்மவித்யையானது, தார்க்கிகனுக்காத வேதவித்தாயிருக்கிற ஆசார்யனுலே உபதேசிக்கப்பட் டறியப்படத்தக்கது. யாதொரு ஆத்மவித்யையை, நீ அறிய நிச்சயித்தாயோ; அவன் ஸ்வரூபமப்படிப்பட்டது. நீ, இதில் ஸத்யதிரனுயிருக்கிருய், ஆகையால் எனக்குன்னிடத்தில் அருளுண்டாயிருக்கிறது. உன்னைப்போலவே, நமக்கு, சிஷ்யன், உண்டாகவேணும்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—அந்த தேவதாவிஜ்ஞாநம் தர்க்கத்தால் வருகிறதில்லை. தர்க்கத்தில், மிகவும் ஸமர்த்தனுயிருக்கிற புருஷனும், ஆசார்யோபதேச மில்லாமல், அறிந்துக்கொள்ளான். நீ, ஸமயவானுன தீரனுயிருக்கிருய். உன்னைப்போல சிஷ்யன், எங்களுக்கு ஸித்திக்கவேணும், சிஷ்யலக்ஷணத்திற்கு, நீ, முதலிலக்கியமாயிருக்கிருய்.

௧௦. 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌶𑍇𑌵𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌹𑍍𑌯𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

౧౦. జానామ్యహగ్ం శేవధిరిత్యనిత్యం నహ్యధ్రువైః ప్రాప్యతే హి ధ్రువం తత్ ।
తతో మయా నాచికేతశ్చితోఽగ్నిరనిత్యైర్ద్రవ్యైః ప్రాప్తవానస్మి నిత్యమ్॥

(ப-ம்) 𑌅𑌹𑌮𑍍-நான், 𑌶𑍇𑌵𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿-நிதிஎன்பதையும், 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-அஸ்திரமென்று, 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿-அறிவேன், 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌃-அநித்யங்களாலே, 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍-நித்யமான, 𑌤𑌤𑍍-அந்தபரப்ரஹ்மமானது, 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇𑌹𑌿-அடையப்படமாட்டாதன்றோ, 𑌤𑌤𑌃-ஆகையால், 𑌮𑌯𑌾-என்னால், 𑌨𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃-நசிகேதசம்பந்தமான; 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃-நாசிகேதாக்நியானது, 𑌚𑌿𑌤𑌃-சயனம்பண்ணப்பட்டது. 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈𑌃-அஸ்திரங்களாயிருக்கிற, 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍈𑌃-த்ரவ்யங்களாலே, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-நித்யமானதை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿-அடைந்தவனாகிறேன்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—நானிப்படிகளை எல்லாமறிந்தும், அநித்யமான யாம்ய பதத்திற்கு வேண்டிய அக்நிசயநம் முதலிய அநித்யகர்மங்களைச்செய்தேன். நீ, என்னால் கொடுக்கப்பட்டாலும் மவைகளைவேண்டாமென்று, நித்யத்தையே விரும்புகிருய். ஆகையால் உன்விஷயத்தில, எனக்கு, ஸந்தோஷமா யிருக்கிறது, என்று யமன் சொன்னன்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—குபேரைஸ்வர்யம் முதலிய எல்லாவற்றையு மநித்யமென்றறிவேன்; அநித்யங்களாலே, நித்யபரமாத்மா, 'அடையப்படமாட்டானென்றறிவேன், ஆகையால், நித்யமான பரமாத்மா'வை அடைவதற்கு, ஸாதகமான ஜ்ஞாநத்தை, அக்நிசயநம் முதலியதால் ஸம்பாதித்தேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

நித்யம், என்பதற்கு, ஆபேக்ஷிகநித்யமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், நித்யாத்மப்ராப்திஸாதகம்என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும், பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

கக. காமஸ்யாப்திம் ஜகத: ப்ரதிஷ்டாம் க்ரதோராநந்த்யமபயஸ்ய பாரம் | ஸ்தோமம் மஹதுருகாயம் ப்ரதிஷ்டாம் த்ருஷ்ட்வா த்ருத்யா தீரோ நசிகேதோ(அ)த்யஸ்ராக்ஷீ: ||

౧౧. కామస్యాప్తింజగతః ప్రతిష్ఠాం క్రతోరానంత్యమభయస్యపారమ్।
స్తోమ(మ్)మహదురుగాయం ప్రతిష్ఠాందృష్ట్వాధృత్యాధీరోనచికేతోఽత్యస్రాక్షీః॥

(ப-ம்) ஹே நசிகேத:-ஓநசிகேதஸ்ஸே, க்ரதோ:- யாககர்மத்திற்கு, ப்ரதிஷ்டாம்- பலரூபமாயிருக்கிற, ஜகத: - லோகத்தினுடைய, காமஸ்ய--இஷ்டங்களினுடைய, ஆப்திம் - ப்ராப்தியையும், ஆநந்த்யம் - நாசமில்லாததாயும், அபயஸ்ய - பயமில்லாமலிருக்கைக்கு, பாரம் - கரையாயும் ஸ்தோமம்-ஸ்துதிக்கத்தக்கினதாயும், மஹத்-பெரிதாயும், உருகாயம் - பெருங்கீர்த்திபொருந்தியதாயுமிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம் - நிலையையும், த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து, த்ருத்யா-தைர்யத்தால், தீர:-தீரமாயிருக்கிற; (த்வம்-நீ, காமாநு-காமபோகங்களை) அத்யஸ்ராக்ஷீ:-விட்டாய்.

ரு0-ஹா.—எல்லாகாமங்களும் நிறைந்ததாய், அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதைவதம், என்கிற ஜகத்திற்கு, ஸ்திதிஹேதுவாய், எல்லாயாகங்களுக்கும் பலமாய், ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் கரையாய், ஸ்துத்யமாய், பெரிதாய், உத்தகதியாய், உத்தமஸ்திதியாயிருருக்கிற பரமபதத்தை ஆலோசித்து மகாதீரனான நீ, அநித்யங்களான காமபோகங்களைவிட்டாய். பரப்ரம்மமேயன்றோ இந்தப்படி ஸகல காமாவாப்தியையு முண்டுபண்ணிவைக்கும் என்று நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, யமன், சொன்னனென்ற இந்தச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-ஹா.—முன், நசிகேதஸ்ஸுக்குச் சொல்லியிருந்த ச்ரவணாதிகாரத்தை, இப்போது உபபாதிக்கிறது.—யாகாதிபலங்களை யுணர்ந்து, அவைகளைவிட்டு, நித்யாநந்தஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தையே, நீ விரும்புகிறாய். ப்ரம்மலோக பர்யந்தமுள்ள எல்லாபோகங்களும் அழிந்துபோமவையேயன்றோ, ஆத்மஸ்வரூபமே இவைகளுக்கு, விருத்தமாய் எல்லாகுணங்களு மொன்றாய்ச்சேர்ந்த கூட்டமாய், நித்யமாயிருப்பது என்று, நீ யறிந்தாய். என்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சொன்னான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "காமஸ்யாப்திம் ஜகத: ப்ரதிஷ்டாம் க்ரதோ:" என்கிறபர்யந்தம், காமபோகஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, மேல், ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறதென்று, ஒருயோஜனையும், ச்லோகமெல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே சொல்லுகிறதென்று, சங்கரபாஷ்யத்தில் போல்மற்றொருயோஜனையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கஉ. தம் துர்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் | அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி ||

౧౨. తం దుర్దర్శం గూఢమనుప్రవిష్టం గుహాహితం గహ్వరేష్ఠం పురాణం।
అధ్యాత్మయోగాధిగమేన దేవం మత్వా ధీరో హర్షశోకౌ జహాతి॥

(ப-ம்.) து³ர்த³ர்ஶம்-காணக்கூடாதவனாய், கூ³ட⁴ம்- மறைக்கப்பட்டவனாய், அநுப்ரவிஷ்டம்-எல்லாவற்றிலு மிருப்பவனாய். கு³ஹாஹிதம் - நெஞ்சால் நினைக்கப்படுவானாய், க³ஹ்வரேஷ்ட²ம் - அந்தர்யாமியாய், புராணம்-நித்யனாயிருக்கிற, தம்-உன்னால் கேழ்க்க விரும்பப்படுகிறவந்த, தே³வம்-பரமாத்மாவை, அத்⁴யாத்மயோகா³தி⁴க³மேந- ஜீவாத்ம ஜ்ஞாநத்தாலே, மத்வா - அறிந்து. தீ⁴ர:, ஜ்ஞானி, ஹர்ஷஶோகௌ - ஸுகதுக்கங்களை, ஜஹாதி-விடுகிறான்.

ஸ॰-ஹா:—யாதொருவனை நீ, அறியவிரும்புகிறாய்; அவன், அதிஸூக்ஷ்மஸ்வரூபியாகையாலே, மிகவும் வருத்தத்துடன் கண்டறியத்தக்கவன். ப்ராக்ருத விஷய விகார விஜ்ஞாநங்களால் மறைக்கப்பட்டவன். நெஞ்சாலறியப்படுதலா லங்குளனு யுரைக்கப்பட்டவன். விஷமமாயுள்ள வநேகாநர்த்த ஸங்கடத்திலிருப்பதுபோ லிக்காரணங்களால், அறியப்படாதவன், இப்படிப்பட்ட அநாதி புருஷனை, விஷயங்களில் நின்றும், நெஞ்சைமாற்றி, ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்த்ததனாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநத்தாலே, தெளிவாயறிந்து, இப்படியறிதலா லுயர்வு, தாழ்வு நீங்குகையால், அதுகாரணமாய் வருகிற சுகதுக்கங்களை, விட்டவனாகின்றான்.

ரா-ஹா.—மூன்றாவதுசேள்விக்கு, விடையளிக்கிறார்.—இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, "ஶ்ரவணாயாபி ப³ஹுபி⁴ர்யோ ந லப்⁴ய:" என்கிறவிடத்தில் சொன்னபடி, அறிவதற்குக்கூடாதலாய், தத்வங்களை மறைத்துவிடுகிற பாபகர்மங்களாகிய அவித்யையினாலே, மறைக்கப்பட்டதாய், எல்லாப்பூதங்களிலு மிருப்பதாய், ஹ்ருதயகுகையிலிருப்பதாய், உள்ளிருந்து நியமிப்பதால், அநாதியாயிருக்கிற தேவனென்று சொல்லப்படுகிறபொருள்- "யதை³வைஷ ஜநவிவ்ருத:" "யதா³பஞ்சாவதிஷ்ட²ந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸாஸஹ" இதுமுதலிய மந்திரங்களினால் சொல்லப்போகிற ஆத்மவிஜ்ஞாநத்தாலே, அந்தப்பொருளை [அதாவது பரமாத்மாவை] அறிந்து, ஸுகதுக்கங்களை விடுகிறான்.

௧௩. ஏதச்ச்²ருத்வா ஸம்பரிக்³ருஹ்ய மர்த்ய: ப்ரவ்ருஹ்ய த⁴ர்ம்யமணுமேதமாப்ய | ஸ மோத³தே மோத³நீயம் ஹி லப்³த்⁴வா விவ்ருதம் ஸத்³ம நசிகேதஸம் மந்யே ||

౧౩. ఏతచ్ఛ్రుత్వా సంపరిగృహ్య మర్త్యః ప్రవృహ్య ధర్మ్యమణుమేతమాప్య।
స మోదతే మోదనీయం హి లబ్ధ్వా వివృతం సద్మ నచికేతసం మన్యే॥

(ப-ம்.) மர்த்ய:-மனுஷ்யன், ஸ:-அப்படிப்பட்டவனாய், ஏதத்-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஶ்ருத்வா-கேட்டு, ஸம்பரிக்³ருஹ்ய- க்ரஹித்துக்கொண்டு, த⁴ர்ம்யம்-தர்மத்தாலாகிய சரீரத்தை, ப்ரவ்ருஹ்ய - விட்டு, ஏதம்-இந்த முன்சொல்லப்பட்ட அணும் - ஸூக்ஷ்மரூபமான பரமாத்மாவை, ஆப்ய-அடைந்து, மோத³நீயம்-ஸந்தோஷவஸ்துவை, லப்³த்⁴வா-பெற்று. மோ

மோததே-ஸந்தோஷப்படுகிறான். ஆகையால், நசிகேதஸம்-நசிகேதஸ்ஸெ ன்கிற உன்னைப்பற்றி, ஸத்ம-ப்ரமயஸ்தானமானது, விவ்ருதம்-திறக்கப்பட் டதாய், மந்யே-எண்ணுகிறேன்.

ஸ௦-ஹா.—இப்போதென்னால் சொல்லப்படுகிற ஆத்மதத்வத்தை, ஆசாரிய னிடத்தில் நன்றாய்க்கேட்டு, தானேயாக க்ரஹித்து, இந்த சரீரத்தைவிட்டு, அணுஸ் வரூபத்தை யடைந்து, ஸந்தோஷமான ஆத்மாவைப்பெற்று, ஸுகிக்கிறான் ஆகை யா லிப்படிப்பட்ட உன்விஷயத்திலந்த ஆத்மஸ்தானம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற தாய் நினைக்கிறேன்.

ர௦-ஹ.—இந்த ஆத்மவிஷயத்தில், ச்ரவணம், மநநம் நிதித்யாஸநம், முதலிய வற்றால், கர்மத்தாலாகிய சரீரத்தைநீக்கி, தனக்கந்தராத்மாவா யிருக்கிற ‹‹அணீயாந் ஹ்யப்ரதர்க்யமணுப்ரமாணாத்›› என்கிற விடத்தில்ச் சொல்லியபடி அணுரூபியான பர மாத்மாவை, பரமபதத்தில் கிட்டி இந்த வித்வானான மனுஷ்யனும், அபஹதபாப்ம த்வம் முதலிய எட்டுகுணங்களைப்பெற்று மகாஸந்தோஷத்தோடு வாழுகிறான். ‹‹ஏ ஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே›› இதுமுதலான ப்ரமாணங்களை இங்கு நினை ப்பது.

௧௪. அந்யத்ர தர்மாதந்யத்ராதர்மாதந்யத்ராஸ்மாத்க்ருதாக்ருதாத்।
அந்யத்ர பூதாச்ச பவ்யாச்ச யத்தத்பஶ்யஸி தத்வத॥

౧౪. అన్యత్రధర్మాదన్యత్రాధర్మాదన్యత్రాస్మాత్కృతాకృతాత్।
అన్యత్రభూతాచ్చభవ్యాచ్చయత్తత్పశ్యసితద్వద॥

(ப்-ம்.) தர்மாத் - தர்மத்தைக்காட்டிலும், அந்யத்ர - வேறானதும் அதர்மாத்-அதர்மத்தைக்காட்டிலும், அந்யத்ர-வேறானதும், அஸ்மாத்-இந் த, க்ருதாக்ருதாத்-கார்யகரணத்திலும், அந்யத்ர-வேறானதும், பூதாத்-முன்காலத்தியதைக்காட்டிலும், பவ்யாத்-வருங்காலத்தியதைக் காட்டி லும்; அந்யத்ர-வேறானதுமாகிய, யத்-யாதொன்றை, பஶ்யஸி-பார்க்கி றாயோ; தத்-அதை, வத-சொல்லவேணும்.

ஸ௦-ஹா.—இப்படி சொன்ன யமன் வார்த்தையைக்கேட்டு, நசிகேதஸ்ஸு, மறுபடியும் சொல்லுகின்றான்.—நான், மோக்ஷத்திற்கு யோக்யனாயிருப்பதும், நீ, எ ன்விஷயத்தில் ப்ரஸந்நனாயிருப்பதும், வாஸ்தவமானால், தர்மம், அதர்மம் முதலிய எல்லாவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை எனக் குச் சொல்லவேணுமென்று கேட்கிறேன்.

ரா-ஹா.—புண்யம், பாபம், இவைகளில் வேறாயிருக்கிற, உபாஸநமென்கிற, மோக்ஷோபாயமான பக்திஸ்வரூபத்தையும், ஸகலேதரவிலக்ஷணமா யிருக்கிற, ப்ரா ப்யமென்கிற, ப்ரம்மரூபமான உபேயஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மஸ்வ ரூபத்தையும், தெளிவாய்த் தெரிந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, இவைகளை நன்றாயுப தேசிக்கும்படி, நசிகேதஸ்ஸு, யமனைக்கேட்டார்.

கரு. ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி தபாꣳஸி ஸர்வாணி ச யத்வதந்தி। யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பதꣳ ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீம்யோமித்யேதத்॥

౧౫. సర్వేవేదాయత్పదమామనంతితపాంసిసర్వాణిచయద్వదంతి।
యదిచ్ఛంతోబ్రహ్మచర్యంచరంతితత్తేపదగ్ంసంగ్రహేణబ్రవీమ్యోమిత్యేతత్॥

(ப்-ம்.) யத்பதம் - யாதொரு ப்ராப்யஸ்ரூபத்தை ; ஸர்வே வேதா:- எல்லாவேதங்களும், ஆமநந்தி-சொல்லுகின்றனவோ, யச்ச-யாதொன்றை, ஸர்வாணி தபாꣳஸி எல்லாதவங்களும், வதந்தி - சொல்லுகின்றனவோ; யத்-யாதொன்றை, இச்சந்த:-விரும்பினவர்கள், ப்ரஹ்மசர்யம் - ப்ர்ம்மசர்யத்தை, சரந்தி-செய்கிறார்களோ, தே-உனக்கு, தத்பதம்-அந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, ஸங்க்ரஹேண-சுருக்கமாய், ப்ரவீமி-சொல்லுகிறேன். ஏதத்-இதானது, ஓமிதி-ஓமென்பதே.

ஸா-ஹா.—இப்படிகேட்ட நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, யமன் சொல்லுகிறான்.— எல்லாவேதங்களுக்கு முட்பொருளாய், தபஸ்ஸு முதலியவற்றால் அடையத்தக்கதாய், குருகுல வாஸத்தாலே யறியத்தக்கதாயிருக்கிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உன்னுடைய இஷ்டப்படி சுருங்கச் சொல்லுகிறேன். இது, ஓமென்பதேயாகும்.

ரா-ஹா.—வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், எந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ; யாதொன்றை விரும்பி வைராக்கியத்தையடைகிறார்களோ; அந்த ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இந்தப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ச்சொல்லுகிற சுருங்கின சப்தமானது ப்ரணவமே என்று, ப்ரணவத்தைக்கொண்டாடிக்கொண்டு, மேலே விஸ்தரமா யுபதேசிப்பதாய் நிச்சயித்து, இப்படி சுருங்க, நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னான்.

கசா. ஏதத்த்யேவாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஏதத்த்யேவாக்ஷரம் பரம்।
ஏதத்த்யேவாக்ஷரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதிச்சதி தஸ்ய தத்॥

౧౬. ఏతద్ధ్యేవాక్షరంబ్రహ్మఏతద్ధ్యేవాక్షరంపరం।
ఏతద్ధ్యేవాక్షరంజ్ఞాత్వాయోయదిచ్ఛతితస్యతత్ ॥

(ப்-ம்.) ஏதத்த்யேவாக்ஷரம்-இந்தப்ரணவமே, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மம், ஏதத்த்யேவாக்ஷரம்-இந்தப்ரணவமே, பரம்-ச்ரேஷ்டம், ஏதத்த்யேவாக்ஷரம்-இந்தப்ரணவத்தையே, ஜ்ஞாத்வா-அறிந்தால், ய:யதிச்சதி-யவனெதை விரும்புகிறானோ, தஸ்ய தத்-அவனதையடைகிறான்.

ஸா-ஹா.—அபரப்ரம்மம், பரப்ரம்மம் இவ்விரண்டு ப்ரணவாக்ஷரமே; இதை ப்ரதீகமாய், அல்லது, அப்ரதீகமாய், உபாஸித்தால், அபரப்ரம்மத்தை, அல்லது பரப்ரமத்தை விரும்பினபடி யடைகிறான்.

ரா-ஹா.—இந்த ப்ரணவாக்ஷரமே, பர்ப்ரம்மப்ராப்தி ஸாதகமான உபாஸநாவிஷயம், இதுவே எல்லா மந்திரங்களிலும், சிறந்து. இப்படி யறிந்தால் எதைவே

ண்டிருலதை, இந்த உபாஸகனடையலாகும், என்று இம்மந்திரத்தில், ப்ரணவ த்தைக்கொண்டாடியிருக்கிறது. மேல்மந்திரத்திலும், ப்ரணவத்தையேகொண்டாடு கிறது.

கஎ. ஏத஦ாலம்பநம் ஶ்ரேஷ்டமேத஦ாலம்பநம் பரம்।
ஏத஦ாலம்பநம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥

౧౭. ఏతదాలంబనగ్ శ్రేష్ఠ మేతదాలంబనంపరమ్।
ఏతదాలంబనంజ్ఞాత్వా బ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப்-ம்.) ஏதத்-இந்த, ஆலம்பநம்-ஆலம்பநமானது, ஶ்ரேஷ்டம்-ஶ்லாக்கியமானது, பரம்-சிறந்தது, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துக்கொண்டால், ப்ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில், மஹீயதே - பூஜிக்கப்படுகிறான்.

ஸம-ஹா.—யோகத்தில் ஜ்ஞாநத்தை நிலைபெறும்படி செய்கிற பொருளுக்கு, ஆலம்பனமென்றுபெயர். இப்படிப்பட்ட ஆலம்பநங்களுக்குள், இது மிகவும் சிறந்தது. அபர ப்ரம்மம், பரப்ரம்மம்,இவை இரண்டையும் விஷயமாகவுடையது.இந்த ஆலம்பநத்தையறிந்தவன் பராபரப்ரம்மலோகங்களில்,ப்ரம்மம்போலாய்விடுகிறான்

ரா-ஹா.—த்யாகம் முதலியதற்கு,ச்ரேஷ்டமான ஆலம்பனமாயிருக்கிற ப்ரணவத்தை யறிந்து.உபாஸிக்கிறவன், ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறான.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"பரம்" என்கிற பதத்திற்குமுன்னும், "ஏத஦ாலம்பநம்" என்று கூட்டிக்கொள்க. அப்படியே. "ஜ்ஞாத்வா" என்கிற பதத்திற்கு முன்னும் கூட்டிக்கொண்டு, இரண்டாம் வேற்றுமையாய்க்கொள்க. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில். "பரம்" என்கிற பதத்திற்கு முன்னிருக்கிற, "ஏத஦ாலம்பநம்" என்கிற பதத்திற்கு. பகுவ்ரீஹிஸமாஸங்கொண்டு இதை ஆலம்பனமாகவுடைய உபாஸநமென்று பொருளுரைக்கப்பட்டதென்றுணர்க.

கஅ. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சிந் நாயம் குதஶ்சிந் ந பபூவ கஶ்சித்। அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே॥

౧౮. నజాయతేమ్రియతేవావి పశ్చిన్నాయంకుతశ్చిన్నబభూవకశ్చిత్।
అజోనిత్యశ్శాశ్వతోఽయం పురాణోనహన్యతేహన్యమానేశరీరే॥

(ப்-ம்.) அயம்-இந்த, விபஶ்சித்-ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா, ந ஜாயதே - பிறப்பதில்லை, ந ம்ரியதே-மரிப்பதில்லை. குதஶ்சித் - ஒருகாரணத்தால். ந-உண்டாகிறவனில்லை. கஶ்சித்-ஒருவனாய், ந பபூவ - பிறந்தவனன்று, ஏனென்றால், அஜ:-பிறப்பில்லாதவன், நித்ய:- எப்போதுமுள்ளவன், ஶாஶ்வத:-காரணமில்லாதவன்,புராண:-முன்காலத்திலும்புதுயமனாயிருப்பவன், ஶரீரே-தேகமானது, ஹந்யமாநே - கொல்லப்பட்டாலும், ந ஹந்யதே-கொல்லப்பட்டான்.

ஶா.—பேதமொன்றுமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஆலம்பநமாய்ச்சொ ப்ரணவமானது, அபரப்ரம்மத்திற்கு, ப்ரதீகமாய் மந்தாதிகாரிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இனி அந்த ப்ரணவத்திற்கு ஆலம்பனமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்தாய்ச் சொல்லத்தொடங்கி, இப்படி சொல்லப்படுகிறது ஜந்மஜராமரணம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லாததாய், ஒருகாரணத்தாலுமொருவிதமாய் மாறுத லில்லாததாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, சரீரத்துக்கு, மரணம்முதலியவிகாரங்க ளுண்டானாலும் மாறுபாடின்றி ஒரேரூபமாயிருக்கிறது.

ரா-ஸா.—பிறப்பில்லாதவனுகையால், பிறப்பரல்லை. நித்யனுகையால், மரிப்பதி ல்லை. சாச்வதனுகையால், ஒருகாரணமுமுடையவனன்று முக்காலத்திலு முளனுகையா ல் முன்னொருகாலத்திலொழிவனுய்ப்பிறந்தவனன்று. அழியுந்தன்மையுள்ள சரீரத்தி லிருக்கிற இவனைஎவ்வாறு நித்யனென்றுசொல்லதென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டாம்; சரீரமழிந்தாலு மிவனழிகிறதில்லை.

௧௯. ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹந்தும் ஹதஶ்சேந் மந்யதே ஹதம்।
உபௌ தௌ நவிஜாநீத: நாயம் ஹந்தி நஹந்யதே॥

௧௯. హంతా చేన్మన్యతే హంతుంగ్ హతశ్చేన్మన్యతే హతమ్ ।
ఉభౌ తౌ నవిజానీతః నాయగ్ హంతి నహన్యతే ॥

(ப்-ம்.) ஹந்தா-அடிப்பவன், (ஏநம்-இந்த ஆத்மாவை) ஹந்தும்-அ டிப்பதற்கு, மந்யதே சேத்-நினைப்பானேயானல், ஹத: - அடியுண்டவன், (ஆத்மாநம்-தன்னை) ஹதம் - அடிக்கப்பட்டவனுய், மந்யதே சேத்-நினை ப்பானேயானுல். தௌ உபௌ - அவர்களிருவரும், (ஆத்மஸ்வரூபம் - ஜீ வாத்மஸ்வரூபத்தை) நவிஜாநீத: அறியவில்லை, ஏனென்றல், அயம்-இ ந்தஅடிப்பவன். (ஏநம் - இந்தஜீவாத்மாவை) நஹந்தி - அடிப்பதில்லை. (அயம்-இந்த ஆத்மாவானவன்) நஹந்யதே - அடிக்கப்படுகிறதில்லை.

ஶா-ஸா.—இப்படியுள்ள ஆத்மாவை, சரீரத்தையே ஆத்மாவாகநினைத்திருக்கி ற ஹந்தாவானவன். இவனையடிப்பேனென்று, அடிப்பதற்கு நினைப்பானுகில; அந்த மூடனும், அவனுலடியுண்டவனுய் நினைக்கப்பட்ட மற்றொருவன், நானடியுண்டே னென்று, தன்னை, அடியுண்டவனுய்நினைப்பானுகில்; அந்தமூடனும், ஆகியஇவ்வி ருவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவரில்லை. அவிகாரமாகிய இவ்வாத்மாவை, ஒ ருவனுமடிப்பதில்லையன்றே; ஆகையாலாகாசம்போலிருக்கிற ஆத்மா அடியுண்பதுமி ல்லையன்றே; அகையால் தர்மம், அதர்மம், இவைகளைலக்ஷணமாகவுடைய ஸம்ஸா ரமானது, ஆத்மஸ்வரூபமறியாதமூடனுக்கேயுள்ளது; வேதப்ரமாணத்தாலும், அது பற்றிவருகிற ந்யாயத்தாலும், ஆத்மஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரமில்லை.

ரா-ஸா.—ஆகவிப்படி எல்லாப்ரகாரத்தாலு மாத்மஸ்வரூப மழிவில்லாதது. ஸ்ருதிகளிலும் பாஞ்சராத்திரத்திலுமிப்படியே சொல்லியிருக்கிறது, பரமாத்மாவை ப்போலவே, ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபவிகாரமில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்வயார்த்தங்களெல்லாம் சங்கரபாஷ்யத்திலும், இராமாநுஜ பாஷ் யத்திலும், ஒருவிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையா லிராமாநு

ஜபாஷ்யத்தியபதார்த்தம், தனியாய்ச்சொல்லவில்லை. இங்கு, இராம
நுஜபாஷ்யத்திலுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும் சொல்லில் பெருகுமென்று
ஸாராம்சஸங்க்ரகம் செய்யப்பட்டது.

உ௦. 𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑍍 𑌨𑌿𑌹𑌿
𑌤𑍋 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 । 𑌤𑌮𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾
𑌦𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥

౨౦. అణోరణీయాన్మహతో మహీయా నాత్మాస్యజంతోర్నిహితో గుహాయాం ।
తమక్రతుఃపశ్యతి వీతశోకో ధాతుఃప్రసాదాత్ మహిమానమాత్మనః ॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌣𑍋𑌃 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍-அணுவிலுமணுவாய், 𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍-பெரியதிலும் பெரியதாய், 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃 - இந்தசேதநநுக்கு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾, நியமிப்பதாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃-இந்தசேதநனுடைய, 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍-ஹ்ருதயகுஹையில், 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃 - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 - தன்னுடைய, 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍-மகிமைக்கி ஹேதுவாயிருக்கிற, 𑌤𑌮𑍍-அந்தஸ்வரூபத்தை, 𑌅𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃 - காமாகர்மங்களை யநுஷ்டியாத சேதனன், 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌃 - தாரகனா யிருக்கிறவனுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 - அநுக்ரகத்தால், 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - துக்கமற்றவனாய்க்கொண்டு, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - காண்கிறான்.

ஸா-ஹா —இந்தமந்திரத்தில் ஆத்மாவைக்காண்கிற வழி சொல்லப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும், சிறிதாயினும், பெரிதாயினும்,நித்யனாயிருக்கிற ஆத்மாவினால் ஆத்மாவையுடையதாகின்றது. இந்த ஆத்மாவின் ஸம்பந்த மில்லாதது, அஸத்தாய்விடுகிறது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ப்ரம்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்தமுள்ள எல்லாப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயகுஹையிலுமிருக்கின்றது.இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிஷ்காமனாய், கர்ம மூலமாய்வருகிற விருத்தி, க்ஷயம், இவைகளைநீக்கி, விளங்கும்போது; ப்ரத்யக்ஜ்ஞாநத்தாலே காண்கிறான். அப்போது எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி ஸுகமாய் ப்ரகாசிக்கிறான். இதைவிட, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கு வேறுவழியில்லை ஆகையால், காமிகளாயிருக்கிற ப்ராக்ருத புருஷர்களாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் காணப்பட்டது.

ரா-ஹா —இரண்டுமந்திரங்களாலே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை சோதித்து, இனி அந்தஜீவாத்மாவுக்கு மந்தராத்மாவாகிய, பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று, அவன்ஸ்வரூபத்தைஜ்வலிக்கிறது. அணுக்களில்சிறந்த அணுவாய்,மகத்தில் மகத்தரமாயிருக்கிறதும், ஸகலஜந்துக்களுக்கு மந்தராத்மாவானதும், எல்லாருடைய ஹ்ருதய குஹையிலிருப்பதும், இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, அபகதபாப்மத்வம், முதலிய அஷ்டகுணங்களுண்டாகும்படி, கடாக்ஷித்து, இவனைமுக்தனுக்குகிறதும், ஆகிய இந்தகுணங்களுக்கு, இருப்பிடமானது பரமாத்மஸ்வரூபம். இந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டால், எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி, ஸுகமாயிருப்பான். இப்படி அவனைக்காண்பது; அவனுடைய அநுக்ரகத்தினாலே வரவேணுமல்லது வேறுமார்க்கத்தால், வராது.

உக. 𑌆𑌸𑍀𑌨𑍋 𑌦𑍂𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑌿 𑌶𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌕𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌦𑌾𑌮𑌦𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 ॥

౨౧. ఆసీనో దూరం వ్రజతి శయానో యాతి సర్వతః ।
కస్తం మదామదం దేవం మదన్యో జ్ఞాతుమర్హతి ॥

(ப-ம்.) ஆஸீந:-இருந்துக்கொண்டே, தூரம்.- தூரத்தில், வ்ரஜதி- போகிறான், ஶயாந:-படுத்துக்கொண்டே, ஸர்வத: - எல்லாவிடங்களிலும்,யாதி - போகிறான். மதாமதம் - ஸுகதுக்கங்களின் நடுவிலிருக்கிற, தம்- தேவம்-அந்தபரமாத்மாவை. மதந்ய:-என்னைக்காட்டிலும் வேறுயிருக்கிற, க:-எவன், ஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, அர்ஹதி-தக்கவன்.

ஸ0-ஹா.—இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, விருத்தங்களா யிருக்கிற தர்மங்களை யடைந்ததுபோல் தோற்றுகின்றது. இவைகளுக்கு சிற்சிலவழிகளாலே பரிகாரம் சொல்லிக்கொள்ளவேணும். ஆகையால், என்னைப்போல், கல்லறிவுடையதீரனால் அறியப்படுமேயன்றி, மற்றொருவராலுமறியப்படாது. ஆகையால், ஜாகரூகனை யிருந்து அந்த பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—அந்த பரமாத்மாவினுடைய அனுக்கிரகமன்றியில் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது, கூடாததென்றுசொன்னதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாகையாலே, இதரமான விடங்களில் விருத்தமாயிருக்கிற எல்லாதர்மங்களும், ஜீவாத்மாவின் வழியாய்சேர்ந்து விடுகின்றனவாகையால், விருத்தங்களாயிருக்கிற ஆஸீநத்வம்முதலியவைகளுக்கு பரமாத்ம ஸ்வரூப மாதாரமாகிறது. இப்படிப்பட்ட பரமாத்மஸ்வரூபத்தை, என்னைப்போலே பண்டிதனை யிருக்கிறவனே அறிவான், மற்ற எவனு மறியமாட்டான்.

௨௨. அஶரீரம் ஶரீரேஷு அநவஸ்தேஷு அவஸ்திதம் ।
மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி ॥

౨౨. అశరీరగ్ శరీరేష్వనవస్థేష్వవస్థితం ।
మహాంతంవిభుమాత్మానం మత్వాధీరో నశోచతి ॥

(ப-ம்.) அஶரீரம்-சரீரமில்லாததும் ,ஶரீரேஷு - சரீரங்களிலே அவஸ்திதம்- இருப்பதும், அநவஸ்தேஷு-அநித்யங்களிலே, அவஸ்திதம் - நித்யமாயிருப்பதும், மஹாந்தம்-பெரியதும், விபும்-வ்யாபித்திருப்பதுமான, ஆத்மாநம்-ஆத்மஸ்வரூபத்தை, மத்வா - அறிந்திருக்கிற, தீர: - தீரன், ந ஶோசதி-சோகத்தையடையான்.

ஸ0-ஹா.—அந்தபரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லையென்று சொல்லுகிறது ஆகாசம்போல் ரூபமில்லாமல், பெரும்பொருளாய் வ்யாபித்திருக்கிற ஆத்மாவைக்கண்டால், பின்புசோகமில்லை. பெரும்பொருளென்றால், எல்லாப் பொருளும், தன்னைக்காட்டிலும் சிறியனவாயிருக்கிற பொருள்களில் பெரிதேயானதால், இங்கு, வ்யாபியென்று தோற்றுகைக்காக, 'விபும்'என்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாநம் என்கையால்,ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவைகளுக்கு பேதமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மசப்தமானது, ஜீவாத்மாவிஷயத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, ஆகையால், இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகம்வர வழியில்லை.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—கர்மத்தாலாகிய சரீரமில்லாதவனும் நித்யனும் அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரகயுக்தனுமிருக்கிற பரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லை.

௨௩. 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 । 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 ॥

౨౩. నాయమాత్మాప్రవచనేనలభ్యో నమేధయానబహునాశ్రుతేన ।
యమేవైషవృణుతేతేనలభ్యస్తస్యైష ఆత్మావివృణుతేతనూగ్ంస్వామ్॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌯𑌮𑍍-இந்த ஆத்மாவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 - மநநத்தாலும், 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾-புத்தியாலும், 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 - அதிகமாய்க்கேட்டதாலும், 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃-அடையத்தக்கவனன்று, 𑌯𑌮𑍍-யாதொருவனை, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-வேண்டுகிறானோ, 𑌤𑍇𑌨 - அவனால், 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையத்தக்கவன், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அவனுக்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 - 𑌤𑌨𑍂𑌮𑍍-தன் ஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-காட்டுகிறார்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—இப்படி ஆத்மா அடையக்கூடாதவனாயினும், உபாயத்தாலே அடையத்தக்கவனென்று செல்லுகிறது. அந்த உபாயமானது, அத்யயநம், தாரணம், ப்ரவசநம், முதலிய இவைகள்மாத்திரமன்று. நிஷ்காமனாகிய ஆத்மாவை விரும்புதலே இதற்கு முக்யோபாயம். அப்படி விரும்புகிறவனுக்கே, இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—கேவலச்ரவண,மநந,நிதித்யாஸநங்களால்,இந்த ஆத்மா அடையப்படான். அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதியைப்பெற்றால், அவனையடையலாகும். அவன் ப்ரீதியைப்பெறுதல்,அவனிடத்தி லிவனுக்கு ப்ரீதியுண்டானலேயாகும் ஆகையால், பரமாத்மாவினிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியைப்பண்ணி யவனையுபாஸித்தால் அவனுடைய வநுக்ரகத்தாலே அவனுடைய நித்யவிபூதியில், நித்யாநந்த ஸ்வரூபமா யிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரக விசிஷ்ட திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை கண்டு மகிழலாகும்.

௨௪. 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

౨౪. నావిరతోదుశ్చరితాన్నాశాన్తోనాసమాహితః ।
నాశాన్తమానసోవాపి ప్రజ్ఞానేనైనమాప్నుయాత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍-நிஷித்தங்களில் நின்றும், 𑌅𑌵𑌿𑌰𑌤𑌃 - நீங்காதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃-சாந்தியில்லாதவனும், 𑌅𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 - நிலையில்லாதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 - மநச்சாந்தியில்லாதவனும், 𑌏𑌨𑌮𑍍 - இந்த ஆத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨-உபாஸநத்தால், 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍-அடையமாட்டான்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் நிஷேதிக்கப்பட்டக்ருத்யங்களைச் செய்துகொண்டு, உபசாந்தியில்லாமலிருக்கிற புருஷன் ஆத்மாவைப் பெறமாட்டான். சாஸ்திரப்படி இருப்பவனேபெறுவான்.

—உபாஸநாங்கமாயிருக்கிற நிஷித்தநிவ்ருத்தியில்லாதவனுக்கு. அங்க நாசம், உபாஸநாஸாத்குண்யமில்லாமையாலே, பரமாத்மப்ராப்திகிடையாமையால், துச்சரிதங்களைவிட்டு, ஸதநுஷ்டானங்களோடு கூடிய புருஷனே, பரமாத்மாவை யடைவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில், 'க' என்கிறபதம், நாலிடங்களிலிருக்கிறபடியால், இதை நாலுவாக்யங்களாக்கி அந்வயித்துக்கொள்க.

௨௫. 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌉𑌭𑍇 𑌭𑌵𑌤 𑌓𑌦𑌨𑌃 ।
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑍇𑌚𑌨𑌂 𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌾 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌃 ॥

౨౫. యస్యబ్రహ్మచక్షత్రంచ ఉభేభవతఓదనః ।
మృత్యుర్యస్యోపసేచనం కఇత్థావేదయత్రసః ॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌯-யாதொருபரமாத்மாவுக்கு, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ராம்மணர்களும், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂-க்ஷத்திரியர்களும், 𑌓𑌦𑌨𑌃-அந்நமாய், 𑌭𑌵𑌤𑌃-ஆகிறார்களோ, 𑌯𑌸𑍍𑌯-எந்தபரமாத்மாவுக்கு, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 யமன், 𑌉𑌪𑌸𑍇𑌚𑌨𑌂-வ்யஞ்சனமோ; 𑌸𑌃-அந்தபரமாத்மா, 𑌯𑌤𑍍𑌰-யாதொரு ப்ரகாரத்தி லிருக்கிறானோ, அந்தப்ரகாரத்தை, 𑌕𑌃-எவன், 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌾-இப்படிப்பட்டதென்று, 𑌵𑍇𑌦-அறிவான்.

ஸ°-ஹா.—இந்தஸாதகனைப்போல், ஸகலசராசரங்களையும் ம்ருத்யுவை உபஸேசநமாக்கிக்கொண்டு, ஸம்ஹரிக்கிற (அதாவது, ம்ருத்யுமுதலான சகலத்தையுமழிக்கிற) பரமாத்மாவை, மற்றொருவன்காணமாட்டான்.

ஏா-ஹா.—ப்ராம்மணன், க்ஷத்ரியன், என்கிறஜாதியோடு குடிகொண்டிருக்கிற சராசரங்களெல்லாவற்றையும், எவன், அந்நமாக்கிக் கொள்ளுகிறானோ; அதாவது, எவனாலழிக்கப்படுகிறதோ; யாதொருவன், ம்ருத்யுவைக்கொண்டு, அந்யங்களை புசித்து, ம்ருத்யுவையும் புசிக்கிறானோ; ஸகலஜகத்தையுமழிக்கிற அந்த பரமாத்மா, எப்படிப் பட்டவரா யிருக்கின்றாரோ; அந்த உண்மையை, இப்படிப் பட்டதென்று எவனறிவான்.

கடோபநிஷத் த்விதீயவல்லி முடிந்தது.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃.

௧. 𑌋𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇 । 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌤𑌪𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑍋 𑌯𑍇 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌾𑌃 ॥

౧. ఋతంపిబంతౌసుకృతస్యలోకే గుహాంప్రవిష్టౌపరమేపరార్ధే ।
ఛాయాతపౌబ్రహ్మవిదోవదంతి పంచాగ్నయోయేచత్రిణాచికేతాః ॥

(ப்-ம்.) 𑌋𑌤𑌂-கர்மபலத்தை, 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌-அநுபவிக்கிறவர்களாய், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-புண்யத்தாலுண்டாகிய, 𑌲𑍋𑌕𑍇-இந்தலோகத்திலிருப்பவர்களாய், 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌂-ஹ்ருதயகுகையில், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌-ப்ரவேசித்திருப்

பவர்களாய், பரமே வ்யோமந் - ஹார்தாகாசத்திலிருக்கிற, தௌ - ஜீவன், பரமாத்மா இவர்களை, பஞ்சாக்நய: - க்ருஹஸ்தர்களாயும், த்ரிணாசிகேதா: - த்ரிணாசிகேதர்களாயுமிருக்கிற, ப்ரஹ்மவித: - ப்ரமவித்துக்கள், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஸா.—நன்றாய் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லுகிறது. தன்னால்செய்யப்பட்ட கர்மபலத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, இந்தசரீரத்தில் ஹ்ருதயகுகையிலிருந்து, ஹார்தபரமாகாசத்தில் தோற்றுகிறஜீவன், பரமாத்மா, இவர்களை, பஞ்சாக்நிகளும் அதாவது க்ருகஸ்தர்களும் த்ரிணாசிகேதர்களும், ப்ரம்மவித்துக்களும், சொல்லுகிறார்கள். இவர்களில், ஒழிவன், ஸம்ஸாரி ஒருவன் அஸம்ஸாரி ஆகையால், அஸம்ஸாரியான பரமாத்மாவுக்கு, கர்மபலாநுபவ மெப்படியென்றால்; கூடியிருக்கையால், சத்திரிந்யாயத்தால் இருவரையும் கர்மபலத்தை யநுபவிக்கிறவர்களாகச்சொல்லுகிறது. கார்கபத்யம், தக்ஷிணாக்நி, ஆகவநீயம், ஸப்யம், ஆவஸத்யம், என்கிறவிவைகள், பஞ்சாக்நிகள்.

ஸா-ஸா.—"குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ" என்று ஒருவனாலுமறியப்படாததாய், ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகையால், நாமுபாஸித்துப்பெறுவ தெப்படி என்று ஸந்தேகிக்க வேண்டாம்; ஜீவபரமாத்மாக்கள், ஒரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கையால், நாம, ஸுகமாயுபாஸிக்கலாகுமென்று சொல்லுகிறது. புண்யம், பாபம், இவைகளின்பலத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, புண்யத்தாலாகிய இந்தலோகத்தில் ஹ்ருதயகுகையில் பரமாகாசத்தில், அதாவது ஹார்தாகாசத்தில் சேர்ந்திருக்கிற, அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களாகிய ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவர்களை த்ரிணாசிகேதர்களாயும், பஞ்சாக்நிகளாயு மிருக்கிற ப்ரம்மவித்துக்கள், சொல்லுகிறார்கள். இப்படி கூடியிருக்கும்போது, பரமாத்மாவை ஜீவாத்மா அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணம், அந்தபரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தாலுண்டாயிருக்கிற கர்பமென்கிற அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. இங்கு, பரமாத்மாவுக்கு கர்மபலாநுபவம், ப்ரயோஜக கர்த்ருத்வத்தாலே சொல்லப்பட்டது.

௨. யஸ்ஸேதுரீஜாநாநாமக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யத்பரம் |
அபயம் திதீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதம் சகேமஹி ||

౨. యస్సేతురీజానానామక్షరం బ్రహ్మయత్పరం ।
అభయంతితీర్షతాం పారంనాచికేతగ్ంశకేమహి ॥

(ப-ம்.) ஈஜாநாநாம் - யஜ்ஞாதிகர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு, ஸேது: - பலத்தைக்கொடுப்பது, ய: - எதுவோ, அக்ஷரம் - அருவில்லாமலிருக்கிற, பரம் ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, யத் - எதுவோ, தத் - அந்த, திதீர்ஷதாம் - முமுக்ஷுக்களுக்கு, அபயம் பயமில்லாத, பாரம் - கரையாய், (அதாவது ப்ராப்யமாய்) நாசிகேதம் — நாசிகேதாக்நியினாலடையப்படுகிற பரமாத்மாவை; (உபாஸிதும் - உபாஸிப்பதற்கு,) சகேமஹி - சக்தர்களாயிருக்கிறோம்.

ஸம்-ஸா.—வேண்டினபலத்தைத் தருகிற நாசிகேதாக்நியையும், பயமில்லாத மோக்ஷத்தைத்தருகிற ப்ரம்மத்தையும், அறிந்துக்கொள்ள நாம் சக்தர்களாயிருக்கிறோம்.

ரா-ஹா.—எல்லா பலங்களையும் விரும்பினபடி, அவ்வோஸாதநங்களை யநுஷ்டித்தபேர்களுக்கு, கொடுப்பதாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தைத் தருவதான அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, நாமுபாஸிப்பதற்கு சக்தர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால், எப்படி, உபாஸிக்கப்போகிறோமென்று பயப்படவேண்டாம்.

௩. ஆத்மாநஂ ரதிநஂ வித்தி ஶரீரஂ ரதமேவது ।
புத்திஂ து ஸாரதிஂ வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச ॥

3. ఆత్మానగ్ంరథినంవిద్ధి శరీరగ్ంరథమేవతు ।
బుద్ధింతుసారథింవిద్ధి మనఃప్రగ్రహమేవచ ॥

(ப-ம்.) ஆத்மாநம்-ஆத்மாவை, ரதிநம் – தேராளியாய், வித்தி - அறி, ஶரீரம் - தேகத்தை, ரதமேவ - தேராய், வித்தி - அறி, புத்திம் - புத்தியை, ஸாரதிம் - ஸாரதியாய், வித்தி-அறி, மந: - மனஸ்ஸை, ப்ரக்ரஹம்-ஏவச-கடிவாளமாய், வித்தி-அறி.

ஸம்-ஹா.—உபாதியாலேற்பட்ட ஸம்ஸாரியாகியஜீவன், வித்யை, அவித்யை, என்கிற இரண்டினையும் தன்னிச்சைப்படி, யநுஷ்டித்து, மோக்ஷம், ஸம்ஸாரம் இவைகளையடைவதற்கு ஸாதகமாக இரதம் முதலியவைகள் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன. ஆத்மா தேராளிஎன்றும், சரீரம் இரதமென்றும் அத்யவஸாய மென்னப்படுகிற புத்தியை ஸாரதிஎன்றும், மனதைக் கடிவாளமென்றும், நீயறிந்துக்கொள். அதாவது, புத்தியினுலேவப்பட்ட நெஞ்சுபோகிற வழியில், சரீரம்முதலியவைகள் செல்லுகின்றன என்கை.

ரா-ஹா.—இந்த மந்திரம் முதல் "ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி" என்கிற மந்திரகண்ட பர்யந்தம், ஸம்ஸாரத்திற் கக்கரையாகிய மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு, பரிகரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு, ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறது. ஆகையாலிப்படி யறிந்து தேகேந்திரியாதிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ள வேணும்.

௪. இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹுர் விஷயாம்ஸ்தேஷு கோசராந் ।
ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர் மநீஷிண: ॥

౪. ఇంద్రియాణిహయానాహు ర్విషయాగ్ంస్తేషుగోచరాన్ ।
ఆత్మేంద్రియమనోయుక్తం భోక్తేత్యాహుర్మనీషిణః॥

(ப-ம்.) இந்த்ரியாணி-இந்திரியங்களை, ஹயாந்- குதிரைகளாக, ஆஹு: சொல்லுகிறார்கள், தேஷு, அவைகளுக்குள், விஷயாந் - விஷயங்களை, கோசராந்-மார்க்கங்களாக, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: - மண்டிதர்கள், ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம்-சரீரம், இந்த்ரியம், மனஸ்ஸு, இவைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனை, போக்தா-போக்தாவென்று ஆஹு:-செல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—சரீரத்தை இழுக்கிறபடியால் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்றும் இந்திரியங்கள் செல்லுகிறவிடம்சப்தாதிவிஷயங்களாகையால், சப்தாதிவிஷயங்களை

மார்கமென்றும் சொல்லுகிறுர்கள. அறிவுடையோர், கேவலாத்மாவுக்குபோக்த்ருத்வ மில்லாமையால் சரீரம் முதலியவற்ருேடு கூடியிருக்கிற ஆத்மாவையே போக்தாவென்று சொல்லுகிறுர்கள்.

ஸா-ஹா.—இரதம்முதலியவையாசரூபிக்சப்பட்ட சரீரம் முதலியவைகளோடு கூடாதபோது ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம், இவைகளில்லாமையால்சரீராதிகளோடு குடியிருக்கிற ஆத்மாவையே, பண்டிதர்கள், போக்தாவென்று சொல்லுகிறுர்கள்.

ரு. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யயுக்தேந மநஸா ஸதா|
தஸ்யேந்த்ரியாண்யவஶ்யாநி து³ஷ்டாஶ்வா இவ ஸாரதே²꞉||

ரு. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్భవత్యయుక్తేనమనసాసదా।
తస్యేంద్రియాణ్యవశ్యానిదుష్టాశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) யஃ-து-யாதொருவன், ஸதா-எப்போதும், அயுக்தேந-நியமிக்கப்படாமலிருக்கிற, மநஸா-மனஸ்ஸாலே, அவிஜ்ஞாநவாந் - புத்தியில்லாதவனுய், பவதி-ஆகிருனே; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி, இந்த்ரியங்கள், ஸாரதே꞉-ஸாரதிக்கு, துஷ்டாஶ்வா꞉இவ - யெல்லாக்குதிரைகள்போல், அவஶ்யாநி-அஸ்வாதீநங்களாய், (பவதி-ஆகின்றன.)

ஸம்-ஹா—புத்தியென்கிறஸாரதி, மனஸ்ஸாகிற கடிவாளத்தைக்கொண்டு, குதிரைகளென்கிற இந்திரியங்களை, நன்ருய் நியமிக்கசத்தியில்லா மூடனுகிறபக்ஷத்தில், துஷ்டக்குதிரைகள்போல் அவனுக்கு, இந்திரியங்கள்வசப்படுவதில்லை.

ஸா-ஹா—இம்மந்திரத்தாலும், மேலுள்ள ஒருமந்திரத்தாலும் சரீரம்முதலியவை, தேர்முதலியதாய் ரூபித்ததற்கு ப்ரயோஜநம்சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஸாரதிமுதலியது, நன்ருயிருந்தால், குதிரைகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல், சாரதிமுதலானதாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்திமுதலியது நன்ருயிருக்கிறபக்ஷத்தில், இந்திரியங்கள் வசப்பட்டிருக்கும் இல்லாவிட்டால், ஸ்வாதீநங்களாயிரா.

சு. யஸ்து விஜ்ஞாநவாந்பவதி யுக்தேந மநஸா ஸதா|
தஸ்யேந்த்ரியாணி வஶ்யாநி ஸத³ஶ்வா இவ ஸாரதே²꞉||

சு. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతియుక్తేనమనసాసదా|
తస్యేంద్రియాణివశ్యానిసదశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) யஸ்து-யாதொருவன், ஸதா- எப்போதும், யுக்தேந-வசம் செய்துகொள்ளப்பட்ட, மநஸா-மனஸ்ஸோடு, விஜ்ஞாநவாந்-புத்தியுடையவனுய், பவதி-ஆகிருனே; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி - இந்திரியங்கள், ஸாரதே꞉-ஸாரதிக்கு, ஸதஶ்வா꞉இவ-நல்லகுதிரைகள்போல், வஶ்யாநி-வசங்களாய், பவந்தி-ஆகின்றன.

ஸம்-ஹா—யாதொருவன், முன்சொன்னபடியில்லாமல், நெஞ்சை வசப்படுத்திறபுத்திமானுயிருக்கிருனே; அவனுக்கு, இந்திரியங்கள், ஸாரதிக்குநல்லகுதிரைகள் போல் வசங்களாயிருக்கும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தமந்திரத்தின் கருத்தும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், முன்ச்லோகத்திலேயே, சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ச்லோகத்திற்கு,இராமாநுஜமுநி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

ஏ. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யமநஸ்கஸ்ஸதாऽஶுசி:|
நஸதத்பதமாப்நோதி ஸம்ஸாரஞ்சாதிகச்சதி||

౭. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్భవత్యమనస్కస్సదాఽశుచిః ।
నసతత్పదమాప్నోతిసంసారంచాధిగచ్ఛతి ॥

(ப-ம்) யஃ-யாதொருவன், அவிஜ்ஞாநவாந்-புத்தியில்லாமல், அமநஸ்க:-வசப்படாத மனஸ்ஸையுடையவனாய், ஸதா - எப்போதும், அஶுசி:-சுத்தியில்லாதவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸ:-அவன், தத்பதம்-அந்த ஸ்தாநத்தை, நாப்நோதி-அடைகிறதில்லை, ஸம்ஸாரஞ்ச-ஸம்ஸார துக்கத்தையும், அதிகச்சதி-அநுபவிக்கிறான்.

ஸம்-ஸா—நெஞ்சைவசப்படுத்திக்கொள்ளாத புத்தியாகிற ஸாரதிக்கு வருகிற அநிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. யாதொருவன், நெஞ்சைவசப்படுத்தாமல், அசுத்தனாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்த அக்ஷரப்ரஹ்மஸ்தாநத்தை அடைகிறதில்லை;மேலும், ஸம்ஸாரதுக்கத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

ரா-ஸா—எந்தமூடன், அஸ்வாதீநமானமனஸ்ஸையுடையவனாய், அசுசியாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்தபரமபதத்தைஅடைகிறதில்லை. துக்கத்தையடைகிறான். எவந்தீரன் இப்படியில்லாமல் புத்திமானாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்தபதத்தை அடைகிறான், என்று, இரண்டுமந்திரங்களாலே, இந்திரியங்களை, ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளுகையிலும், அப்படியில்லாமலிருப்பதிலும், வருகிறஸுகதுக்கங்கள் சொல்லப்படுகிறன.

அ. யஸ்துவிஜ்ஞாநவாந்பவதிஸமநஸ்கஸ்ஸதாஶுசி:|
ஸதுதத்பதமாப்நோதியஸ்மாத்பூயோநஜாயதே||

౮. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతిసమనస్కస్సదాశుచి !
సతుతత్పదమాప్నోతియస్మాద్భూయోనజాయతే॥

(ப-ம்) யஸ்து-யாதொரு, விஜ்ஞாநவாந் - புத்திமானானவன், ஸதா - எப்போதும், ஸமநஸ்க:-ஸ்வாதீநமானநெஞ்சையுடையவனாய், ஶுசி:-பரிசுத்தனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸது-அவன், யஸ்மாத்-யாதொருபதத்தில் நின்றும், பூய:-மறுபடியும், நஜாயதே-பிறப்பதில்லையோ; தத்பதம்-அந்தஸ்தாநத்தை, ஆப்நோதி-அடைகிறான்.

ஸம்-ஸா—இந்திரியங்களை வசமாகவுடையவன் புநராவ்ருத்தியில்லாத பதத்தையடைகிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கும், முன் ச்லோகத்திலேயே, இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம் சொன்னபடியால், இதற்கு இராமானுஜமுனி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

௯. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃।
𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍॥

౯. విజ్ఞానసారథిర్యస్తుమనః ప్రగ్రహవాన్నరః।
సోఽధ్వనః పారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమంపదమ్॥

(ப-ம்) 𑌯𑌃-எந்த, 𑌨𑌰𑌃-மநுஷ்யன், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌃-விவேகத்தை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு, 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍-மனஸ்ஸை வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறானோ; 𑌸𑌃-அவன், 𑌅𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃-ஸம்ஸார மார்க்கத்திற்கு, 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍-அக்கரையாயிருக்கிற, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃-வாசுதேவனுடைய, 𑌤𑌤𑍍-அந்த, 𑌪𑌰𑌮𑌮𑍍-ச்லாக்யமான, 𑌪𑌦𑌮𑍍-ஸ்தானத்தை, 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿-அடைகிறான்.

𑌸𑌂-𑌹𑌾—கீழ்ச்சொல்லியஸ்தானம் இன்னதென்று சொல்லுகிறது. யாதொருவன் விவேகியாய்நெஞ்சை ஸ்வாதீநம்செய்து கொள்ளுகிறானோ; அவன், விஷ்ணுவினுடைய பரமஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.

𑌭𑌾-𑌹𑌾—முன்சொன்ன ரூபணத்திற்கு பலம்சொல்லிமுடிக்கிறது. யவன், நல்லஞ்ஞானத்தோடு மநஸ்ஸைஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறானோ; அவன விஷ்ணுஸ்தானத்தையடைகிறான்.

௧௰. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌃॥

౧౦. ఇంద్రియేభ్యః పరాహ్యర్థా అర్థేభ్యశ్చ పరంమనః।
మనసస్తు పరాబుద్ధిర్బుద్ధేరాత్మా మహాన్పరః॥

(ப-ம்) 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃-இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃-விஷயங்கள், 𑌪𑌰𑌾 𑌹𑌿-உயர்ந்தவைகள், 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃-விஷயங்களைக்காட்டிலும், 𑌮𑌨𑌃-மனஸ்ஸானது, 𑌪𑌰𑌮𑍍-உயர்ந்தது, 𑌮𑌨𑌸𑌃 - மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-புத்தியானது, 𑌪𑌰𑌾-உயர்ந்தது, 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃-புத்தியைக்காட்டிலும, 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍-பெரியவனான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானவன், 𑌪𑌰𑌃-உயர்ந்தவன்.

𑌸𑌂-𑌹𑌾—ஆத்மாவையடைவதற்கு, புத்தி முதல் இந்திரியபர்யந்தமுள்ளவைகளைச்சேர்ந்து, அந்தந்தநாமங்களையடைகிற ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலங்களான இந்திரியாதிகளைக்காட்டிலும், மகானான ஆத்மாசிறந்தவன்.

𑌭-𑌹𑌾—வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்யாமுக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறன. ஆகையாலிதையறிந்துக்கொண்டு அப்படி [illegible]

௧௧. 𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌃।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃॥

౧౧. మహతః పరమవ్యక్తమవ్యక్తాత్పురుషః పరః।
పురుషాన్న పరం కించిత్సా కాష్ఠా సా పరా గతిః॥

(ப-ம்) மஹத:-மஹத்தைக்காட்டிலும், அவ்யக்தம்-அவ்யக்தமானது, பரம்-சிறந்தது. அவ்யக்தாத்-அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும், புருஷ:-புருஷனானவன், பர:-சிறந்தவன். புருஷாத்-புருஷனைக்காட்டிலும், பரம்-சிறந்தது, நகிஞ்சித்-ஒன்றுமில்லை. ஸா-அவன், காஷ்டா- எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்தவன், ஸா-அவன், பராகதி:-உத்தமமாகியகதியாயிருப்பவன்.

ஸா-ஸா:—கீழ்மந்திரத்தாலும், இம்மந்திரத்தாலும், உண்மையாயுள்ள (பரமார்த்தமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியப்படுத்துகைக்கு, உலகத்தில், தூரத்திலிருக்கிற ஒருநல்லநகரத்தை, நடக்கைக்குச்சோம்பின மனிதனுக்குக்காட்டவிரும்பினவன், ஸமீபத்திலிருக்கிற சோலையைக்காட்டி, இதுநல்லநகரம்; இங்குபோவோமென்றுமுன்னே, அடுத்தநகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இதைக்காட்டிலும் சிறந்த நகரம், இதற்குச்சமீபத்தி லிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவன், முன்கண்டநகரத்திலுமிது சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று ஸந்தோஷித்தபிறகு, இதிலும் சிறந்தநகரம், இதற்குச் சமீபத்திலிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்வண்ணமே, மேன்மேலுமழைத்துக்கொண்டுபோய் உத்தமோத்தமமாயிருக்கிற நகரத்தைக்காட்டி, இதற்குமேலானதொன்றுமில்லை; இதைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை; இதையே, நான், உனக்குக்காட்டவிரும்பினேனென்றுசொல்வதுபோல், அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில், அதிகப்ரயாஸமிருக்கையாலிழியாதபுத்தி, ஸுகமாயிழியும்படி, ஸ்தூலங்களான இந்திரியங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, ஸ்தூலமாகையால், புத்தி, அதில்ழியவே; அர்த்தங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அவைகளைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானமனஸ்ஸை ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானபுத்தியை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான மஹானை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; எல்லாவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற பரமார்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியச்செய்து, இதைக்காட்டிலும் மேலானபொருளொன்றுமில்லை; வேறுபொருளுமில்லை, இதுவேபராகதி: பராகாஷ்டை; என்றுசொல்லி, இவ்விதம் பெறயத்நம்செய்யவேணுமென்றுபதேசிக்கிறது. ஸ்தூலங்களை, க்ரமமாயறிந்தாலன்றோ; ஸூக்ஷ்மங்களை அறியதுகூடும். சிலர், மனதையே, பரமார்த்தமாகிய ஆத்மாவென்பர் ஒருவிதபூதஸூக்ஷ்மமே மனதென்னப்படுகிறதாதலாலது பொருந்தாது, "[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியால், மனது; பூதஸூக்ஷ்மமேயெனவிளங்குகிறதன்றோ. சிலர், புத்தியை, பரமார்த்தமான ஆத்மாவென்பர். புத்தியென்பது கரணமாகையாலிதுவும் சேராது. இது, மனதில்வேருயதும், மனதினாகிய ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமானது மென்றறிக, மஹானென்பது, எல்லாவற்றிலும் பெரியதும், அவ்யக்தமென்கிற தத்வத்திலிருந்து பிறந்ததும், ஸூத்ரமென்று பெயர்பெற்றது, மென்றுணர்க. அவ்யக்தமென்பது, எல்லாவுலகத்திற்கும்காரணமானதும், அவ்யாக்ருதமென்னப்படுவதும், பீஜத்திலும் விருக்ஷம்போல பரமார்த்தமான ஆத்மாவைப்பற்றி யொட்டிக்கொண்டுகிடப்பது மென்றுகொள்க. இப்படி, எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஆத்மாவையறிந்துக்கொண்டால், அந்த ஆத்மஸ்வ

ரூபத்தையடையலாகும். இந்த ஆத்மஸ்வரூபமே'பத'மென்கிற சப்தத்தால், ப்ராப்ய ஸ்தானமாய், முன் சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹூ—இம்மந்திரத்தாலும், முன்மந்திரத்தாலும், மோக்ஷத்தைப் பெருகிறவன், வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய இந்திரியம்முதலியவற்றில், இன்னது, இன்னதைக்காட்டிலும், முக்யமாய், வசப்படுத்தக்கடவதென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி, முக்யம், அமுக்யம், அறிந்துகொள்வதற்கே, இவைகளை குதிரைமுதலானவைகளாய் ரூபித்தது. குதிரைகளாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், வழிகளாய் (மார்க்கஙகளாய்) ரூபிக்கப்பட்டபொருள்களை (விஷயஙகளை) முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், விஷயங்களைக்கண்டு, இந்திரியங்கள்மேல்விழும்போது மீழ்க்கவருத்தப்படுகிருனன்ரே; அவைகளைக்காட்டிலும் கடிவாளமாய்ரூபிக்சப்பட்ட நெஞ்சைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக் கொளளவேண்டும். நெஞ்சுவிஷயங்களில்சென்றபோது, விஷயங்களை நீக்கிப் பயனில்லையன்ரே; அதைக்காட்டிலும், ஸாரதியாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்தியை முக்யமாய் வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இதைக்காட்டிலும்,கர்தாவாகிய ஆத்மாவைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இவன், ப்ரதாசுஞையாலே, மகான், என்றுசொல்லப்படுகிருன் இவனிச்சித்தபடி மற்றவைகள்நிற்கிறனவன்ரே; இவனைத் தேராளியாய்ருபித்துச்சென்னதமிது பற்றியன்ரே, தேராளிவிரும்பினபடியன்ரே, ஸாரதிமுதலானோர் நடப்பது. இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும்' தேராய்ரூபிக்கப்பட்ட சரீரத்தை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கோள்ளவேண்டும். இந்த ஆத்மா,எல்லாபுருஷார்த்தங்களை ஸாதிப்பதும் சரீரத்தாலன்ரே; இந்தஜீவனைக்காட்டிலும், இவனுக்குமந்திராத்மாவாயிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரதநில்நின்றுமிவனைக் கரையேற்றுகிற பரமபுருஷனை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கீழ்ச்சொன்ன ஆதமபர்யந்தமாயுளள எல்லாவற்றின் ப்ரவ்ருத்தியமந்த பரமபுருஷன் ஸங்கல்பித்தபடியன்ரே; அவனேயன்ரே அந்தர்யாமியாயிருந்து உபாஸநத்தையும் நிறைவேற்றிவைப்பவன். ஜீவாத்மாவுக்கு, கர்த்ருத்வம், பரமாத்மாவின் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறதென்று "பராத்தூ தச்ச்ருதே:" என்கிறவதிகரணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபரமபுருஷனே, உபாயம். இவனேஉபேயம். (பலம்) என்றுணர்க. "ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி" என்கிறவாக்யதாத்பர்யம்,இதுவேயாகும். இந்த அர்த்தம், ஆநுமாநிகாதிகரணத்தில், பகவத்பாஷ்யகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விஷயங்களென்பது; சந்தநம், குஸுமம். தாம்பூலம், ஸ்த்ரீ, முதலியவைகள். வசப்படுத்துகிற கிரமத்தின்படி, எல்லாவற்றையும் வசமாக்கிக்கொள்ளவேண்டியது. சரீரமானது அவ்யக்தசப்தத்தாலிங்கு சொல்லப்படிருக்கிறது. இது பலங்யாயங்களாலும் ஏற்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பாஷ்யத்தில் சொல்லியபடி, சுருக்கமாயுரைக்கிலறியப்படாதென்றுதாகரணங்களுடன் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. சங்கரபாஷ்யத்திற்கும், இராமாநுஜ பாஷ்யததிற்கும், ஸ்வயமாகவேபேதமறியப்படுகிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பரமபுருஷனை வசப்படுத்திக்கொள்வது, அவனைச் சரணமடைந்த மாத்திரத்தில் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௧௨. ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோ(அ)த்மா ந ப்ரகாஶதே ।
த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி:॥

౧౨. ఏష సర్వేషు భూతేషు గూఢోత్మా న ప్రకాశతే।
దృశ్యతే త్వగ్ర్యయా బుద్ధ్యా సూక్ష్మయా సూక్ష్మదర్శిభిః॥

(ப-ம்) ஸர்வேஷு பூதேஷு - எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும், ஆத்மா - ஆத்மாவாயிருக்கிற, ஏஷ:- இவன், கூட: - மறைந்தவனாய், ந ப்ரகாஶதே - ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி:- ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களாலே, அக்ர்யயா ஸூக்ஷ்மயா புத்த்யா - கூர்மையுடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக்கொண்டு, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மாத்மாவாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா, அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதாலனைவராலு மறியப்படுகிறதில்லை, ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களால், நன்றாயாராய்ந்தறியப்படுகிறான். என்று சங்கரபாஷ்யத்திலு மிராமானுஜபாஷ்யத்திலு மொருவிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமானுஜபாஷ்யத்தில், அவித்யையினாலென்கிறவிடத்தில், 'த்ரிகுணங்களோடுகூடிய மாயையென்கிற ப்ராக்ருதியினால்' என்று ஹேதுபேதமே விசேஷம்.

௧௩. யச்சேத்வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்யச்சேஜ்ஜ்ஞான ஆத்மனி ।
ஜ்ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சேத்தத்யச்சேச்சாந்த ஆத்மனி॥

౧౩. యచ్ఛేద్వాఙ్మనసీ ప్రాజ్ఞస్తద్యచ్ఛేజ్జ్ఞాన ఆత్మని।
జ్ఞానమాత్మని మహతి నియచ్ఛేత్తద్యచ్ఛేచ్ఛాన్త ఆత్మని॥

(ப-ம்) ப்ராஜ்ஞ:- விவேகியானவன், வாக் - வாக்கை, மனஸீ - மனஸ்ஸில், யச்சேத் - சேர்க்கக்கடவன். தத் - அதை, ஆத்மனி, ஆத்மாவிலிருக்கிற, ஜ்ஞானே, ஜ்ஞானத்தில். யச்சேத் - சேர்க்கக்கடவன். ஜ்ஞானம் - ஜ்ஞானத்தை, மஹதி - பெரியதான, ஆத்மனி - ஆத்மாவினிடத்தில், நியச்சேத் - சேர்க்கக்கடவன், தத் - அந்த ஆத்மாவை, ஶாந்தே - சாந்தமாயிருக்கிற, ஆத்மனி - பரமாத்மாவினிடத்தில், யச்சேத் - சேர்க்கக்கடவன்.

ஶ0-ஸா.— இவ்வாத்மாவை யறியும்வழி சொல்லுகிறது.—வாக்குமுதலிய எல்லா இந்த்ரியங்களையும், மனஸ்ஸில்சேர்த்து, மனஸ்ஸை, ப்ரகாசமான புத்தியில்சேர்த்து, புத்தியை, மகானென ஆத்மாவில்சேர்த்து, இதை பேதங்களொன்றுமில்லாத சின்மாத்ரஸ்வரூபத்தில் சேர்க்கக்கடவன்.

ரா-ஸா.—"அத்யாத்மயோகாதிகமேன" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாரத்தை க்ரமமாய்ச்சொல்லுகிறது. குதிரைமுதலியதாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை வசம்செய்துகொள்ளுகிறவழிஇதாகும்.கர்மேந்திரியங்கள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் இவற்றை மனஸ்ஸில் நியமித்து, மனஸ்ஸைஜ்ஞா

நத்திலும்,ஜ்ஞாநத்தை கர்த்தாவான ஆத்மாவிலும் நியமித்து, ஆத்மாவை, ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரப்ரம்மத்தில் நியமிக்கக்கடவன். இப்படிப்பட்டவனுல், விஷ்ணுஸ்தாநமடையத் தக்கதாகும். இந்திரியங்கள் போனவழிவிடாமல் நிறுத்துகை - மனஸ்ஸில் நியமிக்கை. தான்செய்த நிச்சயத்திற்கு மாறுதலின்றி யிருக்கை - மநஸ்ஸை புத்தியில் நியமிக்கை. இங்கு புத்தி என்பது வைராக்ய புத்தியை. புத்தியை ஆத்மாவில் நியமிக்கையாவது - ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்ய நினைக்கை. ஆத்மாவை, ப்ரம்மத்தில் நியமிக்கையாவது. பரப்ரம்மத்திற்கு சேஷமென்றறிகை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஆத்மநி, ஜ்ஞாநே, என்கிற பதங்களுக்கு, ஸாமாநாதிகாண்யம் சங்கர பாஷ்யத்தில், வையதிகாண்ய மிராமாநுஜபாஷ்யத்தி லென்றறிக.

௧௪. 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧𑌤। 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌾
𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌪𑌥𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿॥

౧౪. ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత ప్రాప్య వరాన్నిబోధత।
క్షురస్య ధారా నిశితా దురత్యయా దుర్గం పథస్తత్కవయో వదన్తి॥

(ப்·ம்) 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤-எழுந்திருங்கோள், 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤 - உறக்கத்தைவிடுங்கோள். 𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍-வரங்களை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯-பெற்று, 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧𑌤-அறியுங்கோள 𑌕𑌵𑌯𑌃-பண்டிதர்கள், 𑌤𑌤𑍍-அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌂𑌪𑌥𑌃-கஷ்டமானவழியாய், 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள். 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 - வாளினுடைய, 𑌧𑌾𑌰𑌾-நுனியானது, 𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑌾-கூர்மையுடைய தாகையால், 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 - அடையக்கூடாததன்றோ.

𑌶𑌂 - ஸா.—மித்யாஜ்ஞாநத்தை நீக்கி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால், இரஜ்ஜுஸர்தம், கானல் தண்ணீர், ஆகாயத்திலழுக்கு, இவைகள் உண்மையறிந்தபிறகு நீங்கிப்போகிறுப்போலே இந்த ஜகத்து இல்லையாய்விடும். அப்போது க்ருதக்ருத்யராகலாம். ஆகையா லெழுந்திருங்கோள். அநேகஸங்கடங்களுக்குக்காரணமாய், கோரமாய் ' அவித்யை, என்று சொல்லப்படுகிறஅஜ்ஞாநத்தில்உரக்கத்தைநீக்கிஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியப்பாருங்கோள். ஆசாரியர்களைக்கிட்டி அவர்கள் கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, நானே, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மாவென்றறியிங்கோள்- உபேக்ஷிக்கவேண்டாமென்று,தாய்,ஹிதஞ்சொல்லுகிறுப்போலே, அது வாளின் கூர்மையைப்போல்ஸூக்ஷ்மமாகையாலே, ஶ்ருதி உபதேசிக்கிறது, ஆகையாலே வருத்தப்பட்டு அறிந்துகொள்ளவேணுமென்று பண்டிதர்கள்சொல்லுகிறுர்கள்.

𑌰𑌾-ஹா.—இப்படி வசப்படித்துகிற வழியைச்சொல்லி அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கிறது. பகவானுல், அல்லது, ப்ரம்மவித்துக்களால், வரங்களைக்கொள்ளுங்கோள்; எழுந்திருங்கோள்; உறக்கம்வேண்டாம்;கூராயிருக்கிறவாளின்நுனையில் நடக்கிறபோது கொஞ்சம் தப்பினுலு மெப்படி மோசம்வருமோ; அப்படியேகொஞ்சம் பிழைவந்தாலுமாத்மஸ்வரூபத்தையறிவது கஷ்டமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறுர்கள், ஆகையால் தக்கபடியே அறியுங்கோள்.

௧௫. 𑌅𑌶𑌬𑍍𑌦𑌮𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌰𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌚𑌾𑌯𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౫. అశబ్దమస్పర్శమరూపమవ్యయంతథారసంనిత్యమగంధవచ్చయత్।
అనాద్యనంతంమహతఃపరంధ్రువంనిచాయ్యతంమృత్యుముఖాత్ప్రముచ్యతే॥

(ப-ம்) யத்-எந்தபரம்மமானது, அசப்தம், அஸ்பர்சம், அரூபம், அரஸம், அகந்தவத்-சப்தம, ஸ்பர்சம், ரூபம், இரஸம, கந்தம்,இவைகளில்லாததாய், அநாதி, அநந்தம் - ஆத்யந்தமில்லாததாய், அவ்யயம்-வ்யயமில்லாததாய், த்ருவம்-அசையாததாய், நித்யம்-எப்போதுமுள்ளதாய், மஹத: - மகானை ஜீவனைக்காட்டிலும், பரம்-வேறாயிருக்கிறதோ; தம்-அந்த பரப்ரம்மமான பரமபுருஷனை, நிசாய்ய-ஸாக்ஷாத்கரித்து, ம்ருத்யுமுகாத்-ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே-விடப்படுகிறான்.

ஶா - ஹா.—கீழ்ச்சொல்லியபடி ப்ரம்மம் ஸூக்ஷ்மமென்பதற்குக் காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.—சப்தம்முதல், கந்தபர்யந்தமான ஐந்து குணங்களுமுள்ள பூமி, ஸ்தூலமாயிருக்கிறது. ஜலமானது, கந்தமொன்று குறையவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. தேஜஸ்ஸானது, கந்தம், இரஸம்; இரண்டுகுறையவே ஜலத்தைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. வாயுவானது, கந்தம், இரஸம், உரூபம், மூன்றுகுறையவே; தேஜஸ்ஸிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது.ஸ்பர்சமுங்கூட நான்கு குறையவே: ஆகாசம் எல்லாபூதங்களிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. இப்படியே;இந்த குணங்களொன்றுமில்லாத ப்ரம்மம் ஸர்வ ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நித்யமான ப்ரம்மத்தையறிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறான்.

ரா-ஹா.—குணபஞ்சகவிஹீநமாய்,அந்யந்தமில்லாதவனாய்,பரிணாமவிகாரசூந்யமாய், சலநரஹிதமாய், நித்தியமாய்,ஜீவாத்மாவில்வேறுபட்டதாயுள்ளபரப்ரம்மமாயிருக்கின்ற பரமபுருஷனை உபாஸநத்தாலேஸாக்ஷாத்கரித்தால்,ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடப்படுகிறான். உரூபமுடையபொருளே அழியுமாகையால் உரூபம்முதலிய குணமில்லாத பொருளழியமாட்டாது. ஒருகாரணமுண்டாயிருந்தால் கார்யம் காரணத்தில் லயத்தையடையலாகும். காரணமில்லாத ப்ரம்மத்திற்கு நாசமெப்படிகூடும். காலம்போலே, ப்ரஹ்மம் நித்யமாயிருக்கும். மஹத: என்கிற பதத்திற்குஜீவனென்றபொருள், 'ஜ்ஞாநமாத்மநிமஹதி' என்கிற முன் ச்லோகத்தால், ஸ்பஷ்டமாகிறது. 'நித்ய' என்பதை, எல்லாவிசேஷணங்களோடும்கூட்டி அந்வயித்துக்கொள்க.

௧௬. நாசிகேதமுபாக்2யாநம்ம்ருத்யுப்ரோக்தம் ஸநாதநம்।
உக்த்வா ச்ருத்வா ச மேதா4வீ ப்3ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥

౧౬. నాచికేతముపాఖ్యానంమృత్యుప్రోక్తగ్ం సనాతనమ్।
ఉక్త్వాశ్రుత్వాచమేధావీబ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப-ம்.) நாசிகேதம் - நசிகேதஸ்ஸாலடையப்பட்டதாய், ம்ருத்யுப்ரோக்தம்-யமனால் சொல்லப்பட்டதாய், ஸநாதநம் - நித்யமாயிருக்கிற, உபாக்2யாநம்-வ்ருத்தாந்தத்தை, உக்த்வா-சொல்லியும், ச்ருத்வா-கேட்டும், மேதா4வீ-புத்திமானாய்க்கொண்டு, ப்3ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில் மஹீயதே-கொண்டாடப்படுகிறான்.

ஸா-ஷா.—யமனால் ப்ரவசநம் செய்யப்பட்டநித்யமான இந்தநாசிகேதோபாக்யாநத்தை, ஆசார்யரிடத்தில் கேட்டு, ப்ராம்மணர்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்திமான், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

ஸா-ஷா. ஸநாதநம்-ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான.

௧௭. ய இமம் பரமம் குஹ்யம் ச்ராவயேத் ப்ரஹ்மஸம்ஸதி । ப்ரயத: ச்ராத்தகாலே வா ததானந்த்யாய கல்பதே ததானந்த்யாய கல்பத இதி ॥

౧౭. య ఇమం పరమం గుహ్యం శ్రావయేద్బ్రహ్మసంసది।
ప్రయతః శ్రాద్ధకాలే వా తదానంత్యాయ కల్పతే తదానంత్యాయ కల్పత ఇతి॥

(ப்-ம்.) ய:-எவன், பரமம் குஹ்யம் - மிகவும் மறைக்கத்தக்கதான, இமம்-இந்தவ்ருத்தாந்தத்தை, ப்ரஹ்மஸம்ஸதி - ப்ராம்மணஸபையில், ச்ராவயேத்-கேழ்க்கச்செய்வானோ; ஸ:-அவன், ப்ரயத:-சுத்தனாகிறான். ச்ராத்தகாலே வா-ச்ராத்தஸமயத்தில், ச்ராவயேத் - கேழ்க்கச்செய்வானாகில், தத்-அந்தச்ராத்தமானது, ஆநந்த்யாய - எல்லாபலங்களையும் கொடுப்பதாய், கல்பதே-ஆகிறது.

ஸா-ஷா-ஸா.ஷா —இப்படி கிழ்ச்சொல்லிய அதிகுஹ்யமாயிக்கிற விதை,ப்ராம்மணர்களுடைய திரளில், அவர்களறியும்படி அர்த்தத்தோடு பாராயணம்பண்ணி அவர்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவன், அதி பரிசுத்தனாகிறான். இதை இப்படியே, ச்ராத்தகாலத்தில், ப்ராம்மணர்கள் போஜநம் செய்யும்போது, அவர்கள் கேழ்க்கும்படி பாராயணம்பண்ணினால் அந்தஸ்ராத்தமானது, அந்தமில்லாமல் வேண்டிபலங்களையெல்லாங்கொடுக்கும், "ததானந்த்யாய கல்பதே" என்பது, அத்யாயபூர்த்தியை யறிவிப்பதற்காக விரட்டிக்கப்பட்டது.

கடோபநிஷத் முதலத்யாயம் மூன்றாவதுவல்லிமுடிந்தது.

முதலாத்யாயம்முற்றும்.

கடோபநிஷத்இரண்டாமத்யாயத்தில் நான்காம்வல்லிதொடங்கப்படுகிறது.

அத சதுர்த்தவல்லீப்ராரம்ப:

௧. பராஞ்சி கானி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூஸ் தஸ்மாத் பராங் பச்யதி நாந்தராத்மந் । கச்சித் தீர: ப்ரத்யகாத்மானமைக்ஷத் ஆவ்ருத்தசக்ஷுரம்ருதத்வமிச்சந் ॥

౧. పరాంచి ఖాని వ్యతృణత్స్వయంభూస్తస్మాత్పరాఙ్పశ్యతి నాంతరాత్మన్।
కశ్చిద్ధీరః ప్రత్యగాత్మానమైక్షదావృత్తచక్షురమృతత్వమిచ్ఛన్॥

(ப்-ம்) ஸ்வயம்பூ:-ஈச்வரன், கானி-இந்திரியங்களை, பராஞ்சி - ஆத்மேதரவஸ்துவிஷயங்களாக, வ்யத்ருணத்-ஸ்ருஷ்டித்தான், தஸ்மாத்-ஆகையால், பராங்-இதரவிஷயங்களை, பச்யதி-பார்க்கிறது, அந்தராத்மந்-அந்தராத்மாவை, ந பச்யதி-பார்க்கிறதில்லை, தீர:-தைர்யமுள்ள, கச்சித் - ஒருவன், ஆவ்ருத்தசக்ஷு:-இந்திரியங்களைத்திருப்பிக்கொண்டு, அம்ருதத்வம்

ஐக்ஷத்-மோக்ஷத்தை விரும்பினவனாய், ப்ரத்யகாத்மாநம்-ப்ரத்யக்ரூபியாயிருக்கிற ஆத்மாவை, ஐக்ஷத்-பார்க்கிறான்.

ஶம்-ஹா.—ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாமல், தடைசெய்கிற ப்ரதிபந்தகங்களைச்சொல்வதற்கு, இந்தவல்லிதொடங்கப்படுகிறது. ப்ரதிபந்தகத்தையறிந்தாலன்றோ; அதைநீக்கிக்கொள்ளயத்நம்செய்யலாகும். அறியப்படாமலே நீக்கிக்கொள்வது சக்யமில்லையன்றோ, ஈச்வரன், இந்திரியங்களையெல்லாம் ஆத்மாவைக்காண்கிறசக்தியோடுஸ்ருஷ்டித்திருந்தால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதனால் ஸுலபமாயறிந்து எல்லாரும் மோக்ஷமடையலாகும். அப்படிசெய்யாமல், ஸ்தூலவஸ்துக்களைக்காட்டுகிறசக்தியோடுமாத்திரம் இந்திரியங்களைவைத்தால்: அந்தஇந்திரியங்கள், ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரவேசமில்லாதவையாயின. ஆகிலுமிவைகளைஸ்தூலவிஷயங்களில் செலுத்தாமல், மோக்ஷத்தையேவிரும்பி, எந்ததீரபுருஷன், நியமிக்கிறானோ, அவன், ப்ரத்யகாத்மாவைக்காண்கிறான்.

ரா-ஹா.—ஸ்வதந்த்ரனானஸர்வேச்வரன், இந்திரியங்களை பராக்விஷயங்களாக ஏற்படுத்துகையாலே, சப்தாதிவிஷயங்களிலேயே செல்லாநிற்கின்றன. ஆகிலும், விவேகியானதீரன், ஆறுவெள்ளமோடுகிறபோது. எதிர்நீஞ்சுவதுபோல், வருத்தப்பட்டு, விஷயங்களில்நின்றும், மீட்டு, ஆத்மவிஷயத்தில்சேர்த்து தயாநித்து, மோக்ஷத்தைஅடையவேணுமென்று விரும்புகிறான்.

உ. பராச꞉ காமாநநுயந்தி பாலாஸ்தே ம்ருத்யோர்யந்தி விததஸ்ய பாஶம் | அத தீரா அம்ருதத்வம் விதித்வா த்ருவமத்ருவேஷ்விஹ ந ப்ரார்த்தயந்தே ||

౧. పరాచః కామానసుయంతి బాలాస్తే మృత్యోర్యంతి వితతస్య పాశమ్। పரிணாம.
అథధీరా అమృతత్వం విదిత్వా ధ్రువమధ్రువేష్విహ న ప్రార్థయంతే॥ யுள்ளபரப்ப-

(ப-ம்.) பாலா꞉-அஜ்ஞர்கள், பராச꞉-பாஹ்யங்களான ஸம்ஸாரபந்தத்துக்கு காரணமாயுள்ள காமங்களை, அநுயந்தி-அநுஸரிக்கிறார்கள், தே-அவர்கள், விததஸ்ய-விஸ்தரிக்கப்பட்ட, ம்ருத்யோ꞉-ஸம்ஸாரத்தினுடைய, பாஶம்-கயிற்றை, யந்தி-அடைகிறார்கள், அத-இவர்களில்வேறாயிருக்கிற தீரா꞉-தீரர்கள், த்ருவம்-ஸ்திரமான, அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, விதித்வா-அறிந்து, இஹ-இந்தஜகத்தில், அத்ருவேஷு- அநித்யங்களிலொன்றையும். ந ப்ரார்த்தயந்தே -விரும்பமாட்டார்கள்.

ஶம்-ஹா.—அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டஆத்மஸ்வரூபத்தையறியாமையாலும், அவித்யையினால் காட்டப்பட்டபொருள்களில் விருப்பத்தாலும், ப்ரத்யகாத்மாவை ப்ராபிக்க, எல்லோரும், யத்நம்செய்கிறதில்லை. சிலதீரர்களே, நித்யமான மோக்ஷத்தையறிந்து, அநித்யமான விஷயங்களைவிரும்புகிறதில்லை.

ரா-ஹா.—அஜ்ஞர்கள், அநித்யங்களைவிரும்பி, பரமாத்மாவை ப்ராபியாமல் போகிறார்கள். புத்திமான்கள், நித்யனானவனையறிந்து மோக்ஷத்தைவிரும்பி, அநித்யங்களைவிடுகிறார்கள்.

௩. யேந ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஶப்தாந் ஸ்பர்ஶாம்ஶ்ச மைதுநாந் |
ஏதேநைவ விஜாநாதி கிமத்ர பரிஶிஷ்யதே || ஏதத்வை தத் ||

3. యేనరూపంరసంగంధంశబ్దాన్ స్పర్శాంశ్చమైథునాన్ ।
ఏతేనైవవిజానాతికిమత్రపరిశిష్యతే॥

(ப்-ம்.) யேந-யாதொரு, ஏதேநைவ-இந்த ப்ரம்மரூபஜ்ஞாநத்தாலே, ரூபம்-ரஸம்-கந்தம் - ஶப்தாந்-ஸ்பர்ஶாந் - மைதுநாந்-வ-ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம், மைதுநம், இவைகள் முதலான எல்லாவற்றையுமுண்டாகிற ஜ்ஞாநத்தை. விஜாநாதி-அறிகிறானோ, அத்ர-இந்தப்ரம்மத்தில், கிம்பரிஶிஷ்யதே-இல்லாமல்போனதென்ன.ஆகையால், தத்-ப்ராப்யமாய்ச்சொன்ன அந்தவஸ்துவானது ஏதத்வை-இந்தப்ரம்மமே,

ஶங்-ஹா.—எல்லாஜ்ஞாநங்களுமாத்மாவினுலறியப்படுகிறனவாகையால்இதுவே பரமஸ்தாநம். அகில்சரீரமேபரமஸ்தாநம், சரீரத்தாலன்றே; ஜ்ஞாநம்முதலியதறியப்படுகிறது, என்றுநிக்கவேண்டாம். ரூபம்முதலியவற்றோடு கூடினசரீரத்திற்கு, அறிகிறசக்திஇல்லையன்றே; இருந்தால் சுவர்முதலியவற்றுனுமெல்லாமறியப்படலாமன்றே; ஆகையால் ரூபாதிகளில்லாத ஆத்மா, ரூபம்முதலியவற்றோடுகூடின சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதே. அதுவேபரமஸ்தாநம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில், எல்லாம்பரமாத்பரமாய் யோஜிக்கப்பட்டிருருக்கிறது. பதப்பொருள்கருத்தில்பேதமில்லை.

௪. ஸ்வப்நாந்தம்ஜாகரிதாந்தம்சோபௌயேநாநுபஶ்யதி।மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம்மத்வாதீரோநஶோசதி॥ ஏதத்வைதத்॥

౪. స్వప్నాంతంజాగరితాంతంచోభౌయేనానుపశ్యతి ।
మహాంతంవిభుమాత్మానంమత్వాధీరోనశోచతి॥ఏతద్వైతత్॥

(ப்-ம்.) ஸ்வப்நாந்தம்-ஸ்வப்நமத்யத்தையும், ஜாகரிதாந்தம்-ஜாகரமத்யத்தையும், உபௌ-இரண்டையும், யேந - யாதொருப்ரம்மத்தால், அநுபஶ்யதி-பார்க்கிறானோ, (தம்-அந்த.)

ஶங்-ஹா.—அரும்பொருளென்று தோற்றுகைக்காகவும், ஒருக்கால்சொன்னமாத்திரத்தாலறியப்படாதென்றும், மறுத்துச்சொல்லுகிறது.

ரங-ஹா.—இந்திரியம்முதலியரூபத்தை யடைந்திருக்கிற பரமபுருஷனாலே, உறக்கம், உணர்ச்சி, இவைகளில் எல்லாவற்றையும்காண்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில் பின்னடிகளின்பதப்பொருள்முதலிய விசேஷங்களை, இரண்டாம்வல்லி, உஉ-வது ச்லோகத்தில்காண்க.

௫. யஇமம்மத்வதம்வேதஆத்மாநம்ஜீவமந்திகாத்।
ஈஶாநம்பூதபவ்யஸ்யநததோவிஜுகுப்ஸதே॥

౫. య ఇమం మధ్వదం వేద ఆత్మానం జీవమంతికాత్ ।
ఈశానం భూతభవ్యస్య న తతో విజుగుప్సతే ॥

(ப்-ம்) ய꞉-எவன், மத்⁴வத³ம்-கர்மபலத்தையநுபவிக்கிற, ஜீவம்-ஜீவனும், ஆத்மாநம்-இந்தஜீவாத்மாவையும், அந்திகாத்- அவனுக்குஸமீபத்திலிருப்பவனாய், பூ⁴தப⁴வ்யஸ்ய-ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், ஈஶாநம்-ப்ரபுவாயிருக்கிற பரமாத்மாவையும், வேத³-அறிகிறானோ, தத꞉ - அந்தபுருஷனை, ந விஜுகு³ப்ஸதே-நிந்திக்கக்கடவனல்லன்.

ஸ0-ஹா.—யவன், கர்மங்களின் பலத்தையநுபவித்துக்கொண்டு,ப்ராணாதிகளை தரித்திருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவை, எல்லாவற்றிற்கு மீசனான பரமாத்மாவென்றறிகிறானோ; அவன், பயமடைந்து, தன்னை,இரக்ஷித்துக்கொள்ள, யத்நம்செய்யான். இந்தஜீவாத்மா, பரமாத்மாவேயாகையால், நித்யனாயிருக்கிற இந்தஆத்மாவுக்கு, ஒரு காரணத்தாலுமழிவில்லையென்றறிந்தபின், பயப்படவேண்டமன்றோ.

ரா-ஹா.—மூன்றாம் வல்லி முதல் ச்லோகத்தில்ச்சொல்லியபடி, ஒருசரீரத்தில் ஸமீபத்தில், சேர்ந்திருக்கிற, ஜீவன், பரமாத்மா, இவர்களையறிந்தபுருஷன், தோஷங்களோடு கூடியிருந்தாலும், அவனை, நிந்திக்கைதகாதது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

“ஏதத்³வை தத்” என்கிறவாக்கியத்திற்கு, முன்போலவே, பதப்பொருள் முதலியவையுணர்க. “யஇமம்” என்றும்பாடம்.

௬. ய꞉ பூர்வம் தபஸோ ஜாதமத்³ப்⁴ய꞉ பூர்வமஜாயத| கு³ஹாம் ப்ரவிஶ்ய திஷ்ட²ந்தம் யோ பூ⁴தேபி⁴ர்வ்யபஶ்யத|| ஏதத்³வை தத்||

౬. యః పూర్వం తపసో జాతమద్భ్యః పూర్వమజాయత ।
గుహాం ప్రవిశ్య తిష్ఠంతం యో భూతేభిర్వ్యపశ్యత । ఏతద్వైతత్ ॥

(ப்-ம்) ய꞉-எவன், அத்³ப்⁴ய꞉ - ஜலத்திலநின்றும, பூர்வம் - முன்னே அஜாயத-பிறந்தானோ, தம்-அந்த, தபஸ꞉-ஸங்கல்பத்தினால், பூர்வம்-தேவர்களுக்குமுன், ஜாதம்-உண்டானவனாய், கு³ஹாம்-ஹ்ருதயகுஹையை, ப்ரவிஶ்ய-அடைந்து, திஷ்ட²ந்தம்-இருப்பவனாய், பூ⁴தேபி⁴꞉-சரீரேந்திரியங்களோடு கூடியிருக்கிற ஹிரண்யகர்பனென்கிற சதுர்முகப்ரம்மாவை, ய꞉-எந்தபரமாத்மா, வ்யபஶ்யத-கடாக்ஷித்தானோ, அவனே பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷன.

ஸ0-ஹா.—எவன்ப்ரத்யகாத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டானோ;அவனே,எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவென்று சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகிய ப்ரம்மத்திலிருந்து தோற்றுகிற ஜலம்முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் முன்னேயுண்டான ஹிரண்யகர்பனென்கிற, ஸகலஹ்ருதயகுஹாவாஸியாய், சப்தாதிகளையறிவதாய், கார்யகாரணபூதங்களோடுகூடியிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையறிந்தவன், ப்ரம்மத்தையறிந்தவனாகிறான்.

ரா-ஹா.—வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்குமுன், ஜலதத்வத்தில், தன்னுடையஸங்கல்பத்தாலே, சதுர்முகப்ரம்மதேவனை, எல்லாதேவதைகளுக்கும் முதல்வனாய் ஸ்ருஷ்டித்து, சரீரேந்திரியங்கள்முதலிய எல்லாவற்றையுங்கொடுத்து; இவன், எல்லாஜகத்தை

யும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறசக்தியுள்ளதனுகக்கடவன்; என்று, எவன்கடாக்ஷித்தானே. அந்த பரமபுருஷனே பரப்ரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, இரண்டுபாஷ்யங்களையும் நன்றாயறிந்து, பேதஸ்வாரஸ்யங்களைக்காண்க. "ஏதத்வைதத்" என்கிறவாக்யத்திற்கு முன்போலேபொருள்கண்டுகொள்க.

எ. யா ப்ராணேந ஸம்பவத்யதிதிர்தேவதாமயீ । குஹாம் ப்ரவிஶ்ய திஷ்டந்தீ யா பூதேபிர்வ்யஜாயத ॥ ஏதத்வைதத் ॥

౭. యా ప్రాణేన సంభవత్యదితిర్దేవతామయీ।
గుహాం ప్రవిశ్య తిష్ఠంతీ యా భూతేభిర్వ్యజాయత॥ ఏతద్వై తత్ ॥

(ப்-ம்) யா - எந்தஜீவனானவன், ப்ராணேந ஸம்பவதி - ப்ராணங்களோடே கூடியிருக்கிறானே, அதிதிः - கர்மபலங்களை யநுபவிக்கிறானே, தேவதாமயீ-இந்திரியங்களால் போகத்தையடைகிறானே, யா-எந்தஜீவனானவன், குஹாம், ப்ரவிஶ்ய, திஷ்டந்தீ - ஹ்ருதயகுஹையை ப்ரவேசித்திருக்கிறானே, பூதேபிः- ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களை சரீரமாக்கிக்கொண்டு, வ்யஜாயத-நாநாரூபனாய் பிறக்கிறானே; ஏதத்வைதத்॥

ஶம்-பா.—இந்தஜீவனே பரப்ரம்மம்.

ரா-பா.—இந்தஜீவனை சரீரமாகவுடையது, பரப்ரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கர்மத்தின்படி, தேவஜாதி, மநுஷ்யஜாதி, ம்ருகஜாதிமுதலியவற்றில் தேகேந்திரியாதிகளோடு கூடிக்கொண்டு பிறக்கிறஜீவனே, பரப்ரம்மம். அல்லது, அந்தஜீவனைசரீரமாகவுடையதே, பரப்ரம்மம். என்றுகருத்து.

அ. அரண்யோர்நிஹிதோ ஜாதவேதா கர்ப இவ ஸுப்ருதோ கர்பிணீபிः । திவே திவ ஈட்யோ ஜாக்ருவத்பிர்ஹவிஷ்மத்பிர்மநுஷ்யேபிரக்நிः॥ ஏதத்வைதத்॥

౮. అరణ్యోర్నిహితో జాతవేదా గర్భ ఇవ సుభృతో గర్భిణీభిః।
దివేదివ ఈడ్యో జాగృవద్భిర్హవిష్మద్భిర్మనుష్యేభిరగ్నిః॥ ఏతద్వై తత్॥

(ப்-ம்) கர்பிணீபிः-கர்பஸ்த்ரீகளால், கர்ப இவ-கர்பம்போல், அரண்யோः-கீழும்மேலுமாய்ச்சேர்க்கப்பட்ட அரணிக்கட்டைகளில், நிஹிதः-வைக்கப்பட்டதாய், திவேதிவே - நாள்தோறும், ஜாக்ருவத்பிः, ஹவிஷ்மத்பிः மநுஷ்யேபிः - ஜாகரூகர்களாய் ஹவிஸ்ஸைக்கொடுக்கிற மநுஷ்யர்களாலே, ஈட்யः-ஸ்துதிக்கத்தக்கதாயிருக்கிற, ஜாதவேதாः-ஜாதவேதஸ்ஸென்கிற, அக்நிः - அக்கியானது, ஏதத்வைதத் - இந்தப்ராம்மமே, அல்லது இந்தப்ராம்மத்திற்குசரீரமே.

ஶம்-பா.—யஜ்ஞத்தில், அரணி, என்கிறகட்டைகளின் நடுவில், வைக்கப்பட்ட அக்கியும், இந்தப்ரம்மமே.

ரா-ஹா.—எல்லோரும், எந்த அக்நியையாகத்தில்பூஜித்து, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடுக்கிறார்களோ அந்த அக்நியும், பகவானுடையசரீரமே.

௯. யதஶ்சோதே³தி ஸூர்யோऽஸ்தம் யத்ர ச க³ச்ச²தி।
தம் தே³வாஸ்ஸர்வே அர்பிதாஸ்தது³ நாத்யேதி கஶ்சந॥

౯. యతశ్చోదేతిసూర్యోఽస్తంయత్రచగచ్ఛతి।
తందేవాస్సర్వేర్పితా స్తదునాత్యేతికశ్చన॥

(ப-ம்) யதஶ்ச-எந்தவஸ்துவிலிருந்து, ஸூர்ய:-ஸூர்யன், உதே³தி-உதிக்கிறானோ; யத்ர-யாதொருவஸ்துவில், அஸ்தம் - லயத்தை, க³ச்ச²தி- அடைகிறானோ; தம் - அந்தவஸ்துவை, ஸர்வே தே³வா: - எல்லாதேவர்களும், அர்பிதா:-அடைந்திருக்கிறார்கள், தது³ - அதை, கஶ்சந - ஒருவனும், ந அத்யேதி - அதிக்ரமிப்பதில்லை, ஏதத்வைதத் - இப்படிப்பட்ட வஸ்து அந்தப்ரம்மமே.

ஶாம்-பா.—ஸூர்யோதயம் முதலியவற்றுக்கு, ஹேதுவாய், அத்யாத்மம், அதிதைவதம், என்றுசொல்லப்படுகிற எல்லாப்பொருளுக்கு மாதாரமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தை அதிக்ரமித்ததில்லை. அதாவது, ப்ரம்பத்தில்வெறாய் பொருளொன்று மில்லை என்கை.

ரா-ஹா.—ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிற ப்ரம்மமெல்லாப்பொருளுக்கு மந்தர்யாமியாயிருப்பதாதலால், ப்ரமத்தையொருவனு மதிக்ரமிக்கமாட்டான். தன்னைவிட்டுநீங்காத பொருளைத்தானதிக்ரமிப்பதுகூடததன்றோ; தனது நிழலைத்தானதிக்ரமிக்கமாட்டானன்றோ.

௧௦. யதே³வேஹ தத³முத்ர யத³முத்ர தத³ந்விஹ।
ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி॥

౧౦. యదేవేహతదముత్రయదముత్రతదన్విహ,
మృత్యోస్సమృత్యుమాప్నోతియఇహనానేవపశ్యతి॥

(ப-ம்) இஹ-இவ்விடத்தில், யதே³வ - யாதொருவஸ்து இருக்கிறதோ; தத்- அந்தவஸ்துவே, அமுத்ர-பரலோகத்திலுமிருக்கிறது, யத்- யாதொருவஸ்து, அமுத்ர-பரலோகத்திலிருக்கிறதோ; தத³ந்வ - அந்தவஸ்துவே, இஹ-இந்தலோகத்திலுமிருக்கிறது, இஹ- இந்தவஸ்துவிஷயத்தில், நாநா இவ-பேதமிருப்பதாய், ய:-எவன், பஶ்யதி-நினைக்கிறானோ, ஸ:- அவன், ம்ருத்யோ: - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, ஆப்நோதி- அடைகிறான்.

ஶாம்-ஹா.—பிரமன்தொடங்கி,ஸ்தாவரங்களீறாகவுள்ள ஸமஸ்தப்ராணியிலுமாத்மாவாயிருந்துகொண்டு அந்தந்தஉபாதிஸம்பந்தத்தால், பரப்ரம்மத்தில் வேறாயது போல்தோற்றுகிற ஸம்ஸாரீயானஜீவாத்மா, பரப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டதென்று, அறிவில்லாதரும் நினையாமலிருக்கும்படி, பரப்ரம்மத்திற்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும், பேதமில்லையென்பதை ஸ்பஷ்டமாய்ச்சொல்லுகிறது. இங்கு, கார்யகாரணோபாதி ஸம்பந்தத்தால், ஸம்ஸாரிபோல் அவிவேகிகளுக்குத் தோற்றுகிறஜீவனே, அங்கு, நி

த்யவிஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஸம்ஸாரதர்மங்களொன்று மில்லாதாயிருக்கிற ப்ரம்மம். அந்த சுத்தப்ரம்மமே, நாமரூபவ்யாகரணத்தாலுண்டாகிய உபாதியையநுபவிக்கிற ஜீவன் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இரண்டுமொன்றேயன்றோ; இப்படியிருக்கவிதையறியாமல், எந்தமூடன், உபாதிபேதத்தைக்காட்டுகிற அவித்யையினலழிக்கப்பட்டவிவேகத்தையுடையவனாய், பேதசூந்யமானப்ரம்மத்தை, பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மம் வேறானது; ஜீவாத்மாவாகியவன்வேறானவன்; இருவருமொருவரன்றென்கிற பேதமுடையதென்று நினைக்கிறானோ; அவன்மரணமடைந்தடைந்து ஸம்ஸாரியாகிறான். ஆகையாலப்படிநினையாமல், ஆகாயம்போல் பூர்ணமாய், விஜ்ஞாநஸ்வரூபமானப்ரம்மம், நானேயாகிறேனென்று வாக்யார்த்தம்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மா, எல்லாப்ராணிகளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பதுகூடாது நானென்றுதோற்றுகிறவனன்றோ; ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். அப்படிநானென்று தோற்றுகிற ஆத்மாவோ; நானிங்கேயேயிருக்கிறேன், என்று, ஓரிடத்திலளவுபட்டிருப்பவனாய் தோற்றுகிறான்; ஆதலால், எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பரமாத்மா ஒருவனே யந்தராத்மாயிருப்பது எப்படிகூடும்; என்கிறசங்கையைநீக்குகிறது. இவ்வுலகத்தில் நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாவுக்கு, எந்தபரமாத்மா அந்தராத்மாவாயிருக்கிறானோ; அவனேலோகாந்தரதிலுள்ள நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாக்களுக்குமந்தராத்மாவாயிருக்கிறான். பரமாத்மபேதமில்லையென்கை. தத்வவித்துக்களுக்குண்டாகிற நானென்கிறதோற்றம் கொண்டு, பரமாத்மாவை அளவுபட்டவனாய்ச்சொல்லவொண்ணாது. அவர்களுக்கு, எல்லாக்காலத்திலுமெந்ததேசத்திலும், நானென்கிற தோற்றமுண்டாகையாலே, அறிவில்லாதாருடைய நானென்கிறதோற்றம், ஜீவாத்மாவையேபற்றி நிற்பதானதால், இந்தமூடர்களின்தோற்றம் பரமாத்மா, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பதைத் தடைப்படுத்துகிறவலிவுற்றதன்று. ஆகையால், ஆத்மாக்களெல்லோர்க்கும்பரமாத்மா, அந்தராத்மாவாயிருக்கையிலொருவிரோதமுமில்லை. இந்தஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவை, நானாவாகநினைப்பவன் ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான். ஜீவாத்மாக்களைப்போல பரமாத்மாவும், சரீரந்தோறும்வேறுபட்டவனன்று. ஆதலால், பரமாத்மாவுக்கு பேதத்தைநினைப்பவன், ஸம்ஸாரியாவானென்றுகருத்து.

௧௧. 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 |
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||

౧౧. మనసైవేదమాప్తవ్యం నేహనానాస్తికించన |
మృత్యోస్సమృత్యుంగచ్ఛతియఇహనానేవపశ్యతి ||

(ப்-ம்) 𑌇𑌦𑌮𑍍-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵-நெஞ்சினாலேயே, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍-அறியத்தக்கது, 𑌇𑌹-இந்தஸ்வரூபத்தில், 𑌨𑌾𑌨𑌾-வேறுபாடானது, 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨-ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-இல்லை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿- (அடைகிறான்.

ஶ௦-ஹா.—இந்தப்ரம்மத்தை யொன்றாயறிவதற்குமுன், ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய, பேதம்தோற்றுகிறது. பின்னில்லை. இந்தஸ்வரூபத்தை மனதினலறியவேணும். இப்படியொருவிதத்தாலும், பேதமில்லாதப்ரம்மத்தில் கிஞ்சித்தாகிலும் பேதத்தை எவன்நினைக்கிறானோ; அவன், ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான்.

ரா-ஹா—இப்படி எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகிய பரமாத்மாவை சுத்தமான நெஞ்சாலறியலாகும், இதில்விரோதமில்லை. இப்படிகீழ்ச்சொல்லியதை, நிலைநிறுத்துகைக்கு, மறுபடியும் 'ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத்யும்கச்சதியஇஹநாநேவபச்யதி" என்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உத்தரார்த்தத்திற்கு, அடுத்தமுன் ச்லோகத்தில் பதப்பொருள் முதலியதுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலிங்குமுணர்க.

கஉ. 𑌅𑌂𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿।
𑌈𑌶𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇। 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍॥

൧൨. അംഗുഷ്ഠമാത്രഃ പുരുഷോ മദ്ധ്യ ആത്മനി തിഷ്ഠതി।
ഈശാനോ ഭൂതഭവ്യസ്യ ന തതോ വിജുഗുപ്സതേ॥ ഏതദ്വൈ തത്॥

(ப-ம்) 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-எல்லாப்பொருளுக்கும், 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌃-ஈச்வரனாயிருக்கிற, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - விஷ்ணுவானவர், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 - சரீரத்தின்நடுவில், 𑌅𑌂𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃-பெருவிரலளவிள்ளவராய், 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-இருக்கிறார், 𑌤𑌤𑌃 அந்தசரீரத்தில், 𑌨𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 - ஜுகுப்ஸைப்படுகிறதில்லை, 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍-இதுவேமுன்சொன்னப்ரம்மம்.

ஸ0-ஹா—அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தையேசொல்லுகிறது. பெருவிரளளவுள்ளஹ்ருதயபுண்டரீகமத்யத்தில் அங்கஉபாதிஞவளவுபட்டிருக்கிற பூர்ணபுருஷனே அதாவது ஆகாயம் வ்யாபிவஸ்துவாகினும், சிறியவிரந்திரத்தால் சிறுத்தக் காட்டுவது போல், அளவுபட்டிருக்கிற ஸம்ஸாரி ஜீவனேயே, எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனுகியபரமாத்மாவென்றறிந்தால், பின்பு ஒருவஸ்துவிலும்ஜுகுப்ஸையடையான்.

ரா-ஹா—காலத்ரயத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனுயிருக்கிற விஷ்ணுஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், அங்குஷ்டமாத்ரராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்தவஸ்துக்களோடுதனக்குண்டான ஸம்பந்தத்தாலாகிய வாத்ஸல்யத்தால், சரீரம்முதலியவற்றிலிருக்கிறதோஷங்களையும் போக்யமாய்க்கொள்ளுகிறார். இவரேமுன்சொன்னலக்ஷணமுள்ள ப்ரப்ரம்மம்.

கங. 𑌅𑌂𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌧𑍂𑌮𑌕𑌃।
𑌈𑌶𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸 𑌉 𑌶𑍍𑌵𑌃। 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍॥

൧൩. അംഗുഷ്ഠമാത്രഃ പുരുഷോ ജ്യോതിരിവാധൂമകഃ।
ഈശാനോ ഭൂതഭവ്യസ്യ സ ഏവാദ്യ സ ഉ ശ്വഃ॥ ഏതദ്വൈ തത്॥

(ப-ம்) 𑌅𑌧𑍂𑌮𑌕𑌃-புகையில்லாத, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃𑌇𑌵- தேஜஸ்ஸைப்போல் ப்ரகாசஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு, 𑌸𑌃𑌏𑌵- அவரே, 𑌅𑌦𑍍𑌯 - இப்போதினும், 𑌸𑌃𑌉-அவரே, 𑌶𑍍𑌵𑌃-வருங்காலத்திலும், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறார்) மற்றப்பதங்களுக்குமுன் ச்லோகத்திலேசொன்னபடிபொருளுணர்க.

ஸ0-ஹா—இப்படிபுகையில்லாத ஜ்யோதிஸ்ஸாய் விளங்குகிற மேற்சொல்லியபடியோகிகளால் த்யானிக்கப்படுகிறவனை பரமாத்மா, எக்காலத்திலு மிப்படிப்பட்டவனுயிருக்கிறான். இவனையொப்பாரொருவருமில்லை. ஆகையால், இந்தஆத்மாஅநித்யனென்கிறபக்ஷமும், க்ஷணபங்கபக்ஷமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

ரா-ஹா—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மா ஜ்யோதிஸ்வரூபியாய் ப்ரகாசிக்கிறார்.

௧௪. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ॥

౧౪. యథోదకందుర్గేవృష్టం పర్వతేషువిధావతి ।
ఏవంధర్మాన్పృథక్ పశ్యం స్తానేవానువిధావతి ॥

(ப-ம) 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 - துர்க்கப்ரதேசத்தில், 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 - வர்ஷிக்கப்பட்ட, 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍍-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁-மலைகளில், 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿-பிரிந்தோடுகிறதோ; 𑌏𑌵𑌮𑍍-இப்படியே, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 - தர்மங்களை, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 வேறுபட்டவைகளாய், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍-நினைப்பவன், 𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵 - அவைகளையே, 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 - அநுஸரிக்கிறான்.

ஸ0-ஸா—மறுபடியும், ப்ரம்மத்தில் பேததர்சநம்செய்யத் தகாதென்று, சொல்லுகிறது. துர்க்கமாய்உயர்ந்திருக்கிற தேசத்தில், பெய்தமழையானது பள்ளங்கிலங்களில்விழுந்து பிரிந்துசிதறியோடி அழிகின்றதோ; இப்படியே ஆத்மாவின்தர்மங்களில் பேதத்தைப்பார்க்கின்றவன், அடிக்கடிபிறந்து துன்பப்பட்டழிகிறான்.

ரா ஸா—நாநாசரீரங்களிலு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறவந்தவொருவனுடைய, தேவாந்தர்யாமித்வம், மநுஷ்யாந்தர்யாமித்வம், முதலியதர்மங்களை, வேறுவேறிடத்தனவாகநினைப்பவன், மலையருவியை யொற்றவனாய் சிதறியழிந்துவிடுகிறான்.

௧௫. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵𑌭𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿𑌗𑍌𑌤𑌮 ॥

౧౫. యథోదకంశుద్ధేశుద్ధమాసిక్తంతాదృగేవభవతి ।
ఏవంముని ర్విజానతఆత్మాభవతిగౌతమ ॥

(ப-ம்) 𑌗𑍌𑌤𑌮 - ஓ கௌதமனே, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 - சுத்தமாயிருக்கிற, (𑌉𑌦𑌕𑍇 - ஜலத்தில்) 𑌆𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍-சேர்த்திருக்கிற, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍-சுத்தமான, 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍍-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵-அப்படிப்பட்டதாயே, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறதோ, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤:-ஜ்ஞாநியான, 𑌮𑍁𑌨𑍇:-முனிக்கு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானது, 𑌏𑌵𑌮𑍍-இப்படி, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறது.

ஸ0-ஸா—உபாத்தியினுலாகிய பேதத்ருஷ்டியைநீக்கி, விசுத்தமும், விஜ்ஞாநரூபமும், பேதமில்லாததுமான ப்ரஹ்மத்தை, அறிந்துமநநம் செய்பவனுக்கு, ஜீவாத்மா பரமாத்மா, இவ்விரண்டும், நீருடன்கலந்த நீர்போல், ஒருய்விளங்குகிறது. ஆகையால் குதார்க்கிகர்கள்சொல்லுகிற பேதத்தையும், நாஸ்திகன் செய்கிறகுத்ருஷ்டியையும் விட்டு, ஆயிரம் தாய்தந்தைகளினும் சிறந்ததான வேதம் சொன்னபடி, ஆத்மா, ஒன்றே என்றறிதல், சாந்தியுடையோர்க்குத் தக்கது.

ரா-ஸா-பரமாத்மா, ஒருவனே, எல்லோருக்கு மந்தராத்மாவா யிருக்கிறான். என்றுணர்ந்தவன், பரமாத்மாவையொற்ற ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்தியாயத்தில்
காலாம்வல்லி முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

௧. 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃|
𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇|| 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍||

౧. పురమేకాదశద్వారమజస్యావక్రచేతసః।
అనుష్ఠాయనశోచతివిముక్తశ్చవిముచ్యతే॥ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) 𑌅𑌜𑌸𑍍𑌯-நித்யனாய், 𑌅𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 - பரிசுத்தமானநெஞ்சையுடைய, ஜீவாத்மாவுக்கு, 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍 - பதினொரு வாசலையுடைய, 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍-நகரமானது, (𑌭𑌵𑌤𑌿-இருக்கிறது) இதை, 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 - அறிந்துகொண்டு, 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿-சோகிக்கிறதில்லை, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚-விடுபட்டவனாகி, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-முக்தனாகிறான்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾. பதினொருவாசல்களாவது, பதினொரு இந்த்ரியங்கள் நகரமென்பது - சரீரத்தை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

“𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍” என்பதற்குமுன்போல சங்கரபாஷ்யத்தில், இந்த ஜீவன், பரமாத்மாவேயென்றும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இந்தஜீவனும் பரமாத்ம சரீரமேயென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௨. 𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑌸𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌦𑍍𑌧𑍋𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌦𑌤𑌿𑌥𑌿𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍 | 𑌨𑍃𑌷𑌦𑍍𑌵𑌰𑌸𑌦𑍃𑌤𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌦𑌬𑍍𑌜𑌾 𑌗𑍋𑌜𑌾 𑌋𑌤𑌜𑌾 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾 𑌋𑌤𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍||

౨. హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ ।
నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ ।

(ப-ம்) 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌤𑍍-க்ரீஷ்மகாலத்திலிருக்கிற, 𑌹𑌂𑌸𑌃-ஸூர்யனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌤𑍍-ஆகாயத்திலிருக்கிற, 𑌵𑌸𑍁𑌃-வாயுவும், 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌤𑍍-வேதிகையிலிருக்கிற, 𑌹𑍋𑌤𑌾 - ஹோமம்பண்ணுகிறவனும், 𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍-க்ருகத்திலிருக்கிற, 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌿𑌃-அதிதியும், 𑌨𑍃𑌷𑌤𑍍-மநுஷ்யர்களிலிருப்பதும், 𑌵𑌰𑌸𑌤𑍍 - தேவதைகளிடத்திலிருப்பதும், 𑌋𑌤𑌸𑌤𑍍 - யஜ்ஞத்திலிருப்பதும் 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌤𑍍-ஆகாசத்திலிருப்பதும், 𑌅𑌬𑍍𑌜𑌾𑌃-ஜலத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌗𑍋𑌜𑌾𑌃-பூமியிலுண்டானவைகளும், 𑌋𑌤𑌜𑌾𑌃-ஸ்வர்க்கத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾𑌃 - மலையிலுண்டானவைகளும், 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍-பெரிதாயிருக்கிற 𑌋𑌤𑌮𑍍-ஸத்யஸ்வரூபமான ப்ரம்மமே.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—இவைகளுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை எல்லாம் ப்ரம்மம்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—எல்லாவற்றிற்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பது ப்ரம்மம் - ஜீவப்ரக்ருதிகள், பராபரசரீரங்களன்றோ.

௩. 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 |
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌨𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇||

౩. ఊర్ధ్వం ప్రాణమున్నయత్యపానం ప్రత్యగస్యతి!
మధ్యేవామనమాసీనం విశ్వేదేవా ఉపాసతే॥

(ப-ம்) ப்ராணம்-ப்ராணவாயுவை, ஊர்த்வம்-மேலே, உந்நயதி-தள்ளு கிறான், அபாநம் - அபாநவாயுவை, ப்ரத்யக் - கீழே, அஸ்யதி - தள்ளுகி றான், இப்படி செய்துகொண்டு, மத்யே - நடுவில், ஆஸீநம்- எழுந்தருளியி ருக்கிற, வாமநம்-அங்குஷ்டப்ரமாணனுயிருக்கிற,பரமாத்மாவை,விஶ்வே தேவா:-எல்லாத்தேவர்களும், உபாஸதே - உபாஸநஞ்செய்கிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ராணபாநாதி வாயுக்கள் நியமமாய் ஸஞ்சரிக்கையால், இதற்குக் காரணமான ஆத்மா, சரீரத்தில் வேறாயவனொருவனுளனென்றறியலாகும். அவனே ஜீவாத்மா, அவனே, பரமாத்மா, என்று இதற்குபாவம்.

ஸா-ஹா.—ஸத்வகுணமுடையவர்களுக்கு, இந்த பரமாத்மா உபாஸநத்தால் தோற்றுகிறான்,

௪. அஸ்ய விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய ஶரீரஸ்தஸ்ய தேஹிந:।
தேஹாத்விமுச்யமாநஸ்ய கிமத்ர பரிஶிஷ்யதே॥ ஏதத்வை தத்॥

౪. అస్యవిస్రంసమానస్యశరీరస్థస్య దేహినః !
దేహాద్విముచ్యమానస్య కిమత్రపరిశిష్యతే ॥

(ப-ம்) அஸ்ய- இந்தஉபாஸநஸித்தியுடைய, தேஹிந:-ஜீவனுக்கு,ஶரீரஸ்தஸ்ய-த் நடசரீரனுயிருக்கும்போதும்,விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய-பலஹீனனு யிருக்கும்போதும், தேஹாத் - தேகத்திருந்து, விமுச்யமாநஸ்ய - மரண த்தையடையும்போதும், அத்ர -இந்தசரீரத்தில், கிம்பரிஶிஷ்யதே - என் செய்யத்தக்கதுண்டு.

ஸம்-ஹா.—இந்த ஆத்மா, இந்த சரீரத்தின் வலிவுகுறையவே, இதைவிட்டுநீங் கிப்போகும்போது, இந்த சரீரத்தில் ப்ராணம், இந்திரியங்கள் முதலானவை யொ ன்றும் நிற்பதில்லை. ஒரு நகரத்தில், அரசனில்லாதபோது, நரகத்து வேலைக்காரர்க ளெல்லாம் நரகத்தைவிட்டுப்போவதுபோல் ஆத்மா இதைவிட்டவுடனே, எல்லாமி தை விடுகின்றன. ஆகையால் சரீரத்தில் வேறாய் ஆத்மா ஒருவனுளன்.

ஸா-ஹா.—இங்கு, பரமாத்மாவை உபாஸித்து, அவனுடைய அநுக்ரஹம்பெற்ற வன், ப்ராரப்தகர்மம் நீங்கிய உடனே, முக்தனாகிறான். பின்பவனுக்கு செய்யத்தக்க வைக ளொன்றுமில்லை.

பதாங்யார்தபேதங்கள்.

"ஏதத்வை தத்" என்பதற்கு முன்போலவேபொருள்.

௫. ந ப்ராணேந நாபாநேந மர்த்யோ ஜீவதி கஶ்சந।
இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மிந்நேதாவுபாஶ்ரிதௌ॥

౫. న ప్రాణేనా నాపానేన మర్త్యో జీవతి కశ్చన ।
ఇతరేణ తు జీవంతి యస్మిన్నేతావుపాశ్రితౌ ॥

(ப்-ம்) ந மர்த்ய:, மநுஷ்யன், கஶ்சந - ஒருவனும், ப்ராணேந - ப்ராணவாயுவினால், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை, ந அபாநேந - அபாநவாயுவினாலும், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை. யஸ்மிந் - யாதொரு ஆத்மாவில், ஏதௌ - இந்தவாயுக்கள், உபாஶ்ரிதௌ - நிற்கின்றனவோ, (தேந - அந்த) இதரேண து - சரீரத்தில்வேறான ஆத்மாவினால், ஜீவந்தி - ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—ப்ராணாபாநவாயுக்கள் ஆத்மாவல்ல - இவைகளில் வேறானவனே ஆத்மா. இவைகளவனால் சேர்க்கப்பட்டவை. ஆகையால் சேர்ந்தவனன்யன். இவைகள் ஸ்வயமாய்ச்சேரா. சேர்ந்தவையெல்லா மொருவனால் சேர்க்கப் பட்டவைகளாயே காணப்படுகின்றன. ஆதலால், ஆத்மாவேறானவன்.

ரா-ஹா.—எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஜீவித்திருப்பது பரமாத்மாவினாலேயாகையால் ஜீவாத்மாக்களை ஜீவிக்கப்பண்ணுகிறவன், ஜீவாத்மாக்களில்வேறாய் பரமாத்மா. ஆகையால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யமில்லை. இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையவன் பரமாத்மா - ப்ராணன். அபானன், என்கிற வாயுக்கள் முதலான எல்லாமவனாலாகியது.

௬. ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் ।
யதா ச மரணம் ப்ராப்ய ஆத்மா பவதி கௌதம ॥

౬. హంతతఇదంప్రవక్ష్యామిగుహ్యంబ్రహ్మసనాతనమ్।
యథాచమరణంప్రాప్య ఆత్మాభవతిగౌతమ ॥

(ப்-ம்) ஹே கௌதம - கௌதமனே, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், மரணம், ப்ராப்ய - முக்தனானபிறகு, யதா ச - எப்படி, பவதி - ஆகிறானோ, இதம் இந்த, குஹ்யம் - இரகஸ்யத்தையும், ஸநாதநம் - நித்யமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தையும், ஹந்த - ஆச்சரியமாய், ப்ரவக்ஷ்யாமி - சொல்லுகிறேன்.

ஶம்-ஹா.—எந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தனாகிறானோ எதை யறியாமல் ஸம்ஸாரியாகிறானோ; அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கௌதமனே கேள்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் நிஷ்க்ருஷ்ட ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும் யோக்யனயிருக்கிற சிஷ்யனை கௌதமனே உனக்குச்சொல்லுகிறேன்.

௭. யோநிமந்யே ப்ரபத்யந்தே ஶரீரத்வாய தேஹிந: ।
ஸ்தாணுமந்யேநுஸம்யந்தி யதாகர்ம யதாஶ்ருதம் ॥

౭. యోనిమన్యేప్రపద్యన్తే శరీరత్వాయదేహినః ।
స్థాణుమన్యేనుసంయన్తి యథాకర్మయథాశ్రుతమ్ ॥

(ப்-ம்) அந்யே - முக்திபெறாத, தேஹிந: - ஜீவர்கள், யோநிம் - யோனியை, ஶரீரத்வாய - சரீரப்ராப்தியின்பொருட்டு, ப்ரபத்யந்தே - அடைகிறார்கள். அந்யே தேஹிந: - மற்றுள்ளசிலஜீவர்கள், யதாஶ்ருதம் - சாஸ்த்ர

ப்படி, யதாகர்ம-கர்மத்திற்குத்தக்கபடி, ஸ்தாணும் - ஸ்தாவரசரீரத்தை, அநுஸம்யந்தி-அநுஸரிக்கிறார்கள்.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—ப்ரம்மஜ்ஞானமில்லாத ஜீவர்கள் தங்கள் கர்மத்திற்குத்தக்க படி ஸ்தாவர சரீரத்தையும் ஜங்கமசரீரத்தையும் அடைகிறார்கள் ஆகையால்ப்ரம்மத்தை யறியவேணும்.

௮. ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: | ததேவ சுக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே தஸ்மிம்ல்லோகா: ச்ரிதாஸ்ஸர்வே தது நாத்யேதி கச்சந|| ஏதத்வை தத்||

౮. యఏషసుప్తేషుజాగర్తికామంకామంపురుషోనిర్మిమాణః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే ।
తస్మిఁల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వే తదునాత్యేతికశ్చన॥ ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) ய:, ஏஷ:, புருஷ:-யாதொருபுருஷன், ஸுப்தேஷு-உறங்கும்போதும், காமம்காமம்-ஸங்கல்பித்துஸங்கல்பித்து, நிர்மிமாண:-ஸ்ருஷ்டிபண்ணிக்கொண்டு, ஜாகர்தி-உணர்ந்திருக்கிறானோ, ததேவ-அந்தபரமபுருஷனே, சுக்ரம்-ப்ரகாசஸ்வரூபி, தத்- அந்தபரமபுருஷனே, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மம், ததேவ-அந்தபரமபுருஷனே, அம்ருதம் - மோக்ஷஸ்வரூபி, உச்யதே-இப்படிசொல்லப்படுகிறான், தஸ்மின்-அந்தபரமபுருஷனிடத்தில், ஸர்வே லோகா:-எல்லாலோகங்களும், ச்ரிதா:-இருக்கின்றன, தத்- அந்தபரமபுருஷனை, கச்சந-ஒருவனும், நாத்யேதி-அதிக்ரமிக்கிறதில்லை, ஏதத்வைதத்-இந்தபரமபுருஷனே பரப்ரம்மம்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேனென்றுமுன் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தபடி சொல்லத்தொடங்குகிறது.

ரா-ஹா.—இப்படி சிஷ்யனை ப்ரரோசனைசெய்து அபிமுகனாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதத்தை யநுஸரிக்கிறது. இந்த ச்லோகதாத்பர்யத்தால், முக்தாத்மாவுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது.

௯. அக்நிர்யதைகோ புவநம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ | ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிச்ச||

౯. అగ్నిర్యథైకోభువనంప్రవిష్టో రూపంరూపంప్రతిరూపోబభూవ ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మా రూపంరూపంప్రతిరూపోబహిశ్చ ॥

(ப-ம்) ஏக:-ஒருவனாயிருக்கிற, அக்நி:-அக்நியானவன், புவநம்-லோகத்தை, ப்ரவிஷ்ட:- ப்ரவேசித்தவனாய், ரூபம்ரூபம் - ரூபங்கள்தோறும் ப்ரதிரூப:-வேறுபட்டரூபத்தையுடையவனாய், யதா-எப்படி, பபூவ ஆனானோ, ததா-அப்படி, ஏக:-ஒருபரமபுருஷனே, ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாய், ரூபம்ரூபம் . வ்யக்திகள்

தோறும், வ்யதிரூவை:-வேறுபட்டவளுய் ஸஹிஸ்ச உள்ளும்வெளியிலும் வ்யாபித்திருக்கிறுன்,

ஸம்-ஹா—அநேகர்களான தார்க்கிகர்களாலே கலக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடைய வர்களுக்குக் கலக்கம் நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டாகவேணுமென்று, ஆதாரமு டைய ச்ருதி, அநேகவாரம் சொல்லுகிறது. எல்லா சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மாவு மொ ன்றே வேறல்ல.

ரா-ஹா.—சரீரந்தோறும் வேறுபட்டிருக்கிற எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மா வாகிய பரமாத்மா ஒருவரே. இந்த அர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படி த்ருஷ்டாந்தம் சொ ல்லி இசைவிக்கிறது

கo. வாயுயதைகொ ஹுவநம் வவிஷ்ட ரூவம் ரூவம் வரதிரூவொ வலூவ | ஏகஸ்ததா ஸவ்வஹூதாந்தராத்மா ரூவம் ரூவம் வரதிரூவொ வஹிஸ்ச॥

१०. वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव ।
एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥

(ப-ம்) வாயு:-காற்றானது.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—கீழுதாகரணம்போல் உதாகரணாந்தரம்காட்டப்படுகிறது.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதார்தம்பாவர்தம், எல்லாம்முன்போலவே கண்டுகொள்க.

கக. ஸூர்யொ யயா ஸவ்வலொகஸ்ய சக்ஷு: ந லிப்யதெ சாக்ஷுஷைர்பாஹ்யதொஷை: | ஏகஸ்ததா ஸவ்வஹூதாந்தராத்மா ந லிப்யதெ லொகது:கேந பாஹ்ய:॥

११. सूर्यो यथा सर्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषैर्बाह्यदोषैः ।
एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ॥

(ப-ம்) ஸவ்வலொகஸ்ய-எல்லாலோகத்திற்கும், சக்ஷு:-கண்ணுயிரு க்கிற, ஸூர்ய:- ஸூர்யன், யயா-எப்படி, சாக்ஷுஷை:-கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற, பாஹ்யதொஷை:-பஹிர்தோஷங்களாலே, நலிப்யதெ- ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதில்லையோ, ததா-அப்படியே,ஏக:-ஒருவனுயிருக்கிற, பாஹ்ய:-விலக்ஷணனை பரமாத்மா, ஸவ்வஹூதாந்தராத்மா - எல்லாஜீவர் களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருந்தாலும், லொகது:கேந-உலகத்தின் துன்ப த்தால், நலிப்யதெ-ஸ்ப்ருசிக்கப்படான்.

ஸம்-ஹா.—ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, என்கிற இருவருமென்றுயிருந்தாலும் ஜீவா த்மாவின் துக்கம் பரமாத்மாவுக்குத் தட்டாது.

ரா-ஹா—இந்த சரீரத்தில், ஜீவாத்மாவைப்போல் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் ஜீவ னுக்குண்டாகிற துக்கங்கள் பரமாத்மாவுக் குண்டாகிறதில்லை, என்பதற்கு த்ருஷ்டா ந்தம் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா அகர்மவச்யனன்றோ,

௧௨. ஏகோ வஶீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா ஏகம் பீஜம் பஹுதா யஃ கரோதி । தமாத்மஸ்தம் யே(அ)நுபஶ்யந்தி தீராஃ தேஷாம் ஸுகம் ஶாஶ்வதம் நேதரேஷாம்॥

౧౨. ఏకో వశీ సర్వభూతాన్తరాత్మా ఏకం బీజం బహుధా యః కరోతి ।
తమాత్మస్థం యేఽనుపశ్యన్తి ధీరాస్తేషాం సుఖం శాశ్వతం నేతరేషామ్ ॥

(ப்-ம்) வஶீ - ஸ்வாதீனனாயும், ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாஜீவர்களுக்குமாத்மாவாயும், ஏகஃ ஒருவனாயுமிருக்கிற, யஃ-எவன், ஏகம்-ஒன்றாயிருக்கிற, பீஜம்-பிஜஸ்தாநீயமானமூலப்ராக்ருதியை, பஹுதா-அநேகப்ராகாரமாக, கரோதி-பண்ணுகிறானோ, தம் - அந்தகாரணஸ்வரூபியான பரமாத்மாவை, யே தீராஃ-எந்ததீரர்கள், ஆத்மஸ்தம்-ஆத்மாவிலிருப்பவனாய் அநுபஶ்யந்தி-அறிகிறார்களோ, தேஷாம்-அவர்களுக்கு, ஶாஶ்வதம்-நித்யமான, ஸுகம்-ஸுகமானது, (பவதி-உண்டாகிறது) இதரேஷாம்-மற்றவர்களுக்கு, ந-இல்லை.

ஶம்-ஹா.—பிறருயர்ச்சி காண்பதும், ஒருவனுக்கு பாரதந்த்ர்ய மிருக்கையும் துன்பத்தைத் தருமவைகளாய்ப் ப்ரஸித்தங்கள். இவைகளில்லாத ஆத்மாவுக்கு துன்பமென்பதில்லை யாகையால், அவனை யடைவது புருஷார்த்த மாகின்றது என்று பாவார்த்தம்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய், அறியாமல் அபேதத்தை நினைப்பவர் முக்தியடையமாட்டார்.

௧௩. நித்யோ(அ)நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் । தமாத்மஸ்தம் யே(அ)நுபஶ்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் ஶாந்திஃ ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம்॥

౧౩. నిత్యోఽనిత్యానాం చేతనశ్చేతనానాం ఏకో బహూనాం యో విదధాతి కామాన్ ।
తమాత్మస్థం యేఽనుపశ్యన్తి ధీరాస్తేషాం శాన్తిః శాశ్వతీ నేతరేషామ్ ॥

(ப்-ம்) நித்யாநாம்-பஹூநாம்-சேதநாநாம் - நித்யர்களாய், அநேகர்களாயிருக்கிற சேதநர்களுக்குள், யஃ நித்யஃ-ஏகஃ-சேதநஃ-நித்யனாய் ஒருவனாயிருக்கிற எந்த சேதநன், காமாந் - விஷயாதி- இஷ்டங்களைத் தருகிறானோ, தம் - அந்தபரமாத்மாவை, ஆத்மஸ்தம் - ஜீவாத்மாவிலிருப்பவனாய், யே - தீராஃ - அநுபஶ்யந்தி - எந்ததீரர்களறிகிறார்களோ, தேஷாம் - ஶாஶ்வதீ - ஶாந்திஃ - அவர்களுக்கு சாச்வதமான சாந்தியுண்டாகிறது, இதரேஷாம் - ந - மற்றோர்க்கில்லை.

பதார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் "நித்யோ நித்யாநாம்" என்கிறவிடத்தில், நித்யஃ அநித்யாநாம், என்றுபிரித்து அநித்யங்களில் நித்யனென்றுபொருள்சொ

ல்லியிருக்கிறது. மற்ற பாவார்தம்முதலியவை,பதவுரையின்படியேஇரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௪. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 |
𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍁 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌾 ||

౧౪. తదేతదితిమన్యన్తేనిర్దేశ్యంపరమంసుఖం ।
కథన్నుతద్విజానీయాంకిముభాతివిభాతివా ॥

(ப-ம்) 𑌪𑌰𑌮𑌂-உயர்ந்ததான, 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 - வாசாமகோசரமான, 𑌸𑍁𑌖𑌂-சுகஸ்வரூபமான, ப்ரம்மத்தை,(யோகிகள்) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿-இது அந்தப்ரம்மமென்று, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மத்தை, 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍁-எவ்வழியாலே, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂-அறியலாகும், 𑌕𑌿𑌮𑍁, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌾,—அந்தப்ராம்மம் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறதா.

𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.—இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் மந்தமதியானவன்போல்வரால் அறியும்படி நன்றாய் விளங்குமா.

௧௫. 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌨 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌨𑍇𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 | 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 ||

౧౫. నతత్రసూర్యోభాతినచంద్రతారకంనేమావిద్యుతోభాంతికుతోయమగ్నిః ।
తమేవభాంతమనుభాతిసర్వం తస్యభాసాసర్వమిదంవిభాతి

(ப-ம்) 𑌤𑌤𑍍𑌰-அந்தப்ராம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - சூர்யனும், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂-சந்திரன், நக்ஷத்ரம், முதலியஜ்யோதிர் வஸ்துக்களும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃-மின்னல்களும், 𑌇𑌮𑌾𑌃-இவைகள், 𑌨, 𑌨, 𑌨, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿,-ப்ரகாசிப்பதில்லை. 𑌅𑌯𑌂-𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃- இந்தஅக்நியானது, 𑌕𑍁𑌤𑌃-எப்படிப்ரகாசிக்கும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லாம், 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂-ப்ரகாசியாநிற்கிற, 𑌤𑌮𑍇𑌵 - அவனையே, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿-அநுஸரித்து ப்ரகாசிக்கின்றன, 𑌇𑌦𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-இந்த சூர்யன்முதலானவெல்லாம், 𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌭𑌾𑌸𑌾, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿-அந்தபரப்ராம்மத்தின், ப்ரகாசத்தினால், ப்ரகாசிக்கின்றன

𑌶𑌂·𑌭𑌾.—எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்கிற ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸுகள் அந்தப்ரம்மத்தின் ப்ரகாசத்தால், ப்ரகாசிப்பதுபோல்தோற்றுகிறது. இவைகளுக்கு வாஸ்தவமான ப்ரகாசமில்லை. அக்நிதப்தமான வஸ்துவிலிருக்கிற அக்நிசுட்டாலும் அந்தவஸ்துவே சுடுகிறதென்று சொல்வதுபோல், இவைகளை ப்ரகாசிக்கிற பொருள்களாகச் சொல்வது, அதிஷ்டான ஸம்பந்தத்தாலாகும்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾,—யோகிகள் த்யானம் செய்வதற்கு ஆலம்பநமாகிய, பகவானுடைய, ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாய், "ஆதித்யவர்ணம்தமஸ பரஸ்தாத்" என்பது முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லிய, சுபாச்ரயமாயிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்கிரக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன், ப்ரகாசிக்கும்போது, மின்மினியின் ப்ரகாசம் அட

ங்கிப்போலவும்போல் அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹஜ்யோதிஸ்ஸைக்கண்டபோது ஸூரியன் முதலானவைகளின் தேஜஸ்ஸு அடங்கிப்போகிறது. இந்த ஸ்வஸ்ப தாக்தியும் அந்த பரமாத்மாவினருளா விலைகளுக்குண்டாயிருக்கிறது.

பஞ்சமவல்லீ முற்றும்.

ஷஷ்டவல்லீப்ராரம்ப:

க. ஊர்த்⁴வமூலோऽவாக்ஶாக² ஏஷோऽஶ்வத்த²ஸ்ஸநாதந: | ததே³வ ஶுக்ரம் தத்³ப்³ரஹ்ம ததே³வாம்ருதமுச்யதே | தஸ்மிம்ல்லோகா: ஶ்ரிதா: ஸர்வே தது³ நாத்யேதி கஶ்சந || ஏதத்³வை தத் ||

౧. ఊర్ధ్వమూలోఽవాక్ శాఖఏషోఽశ్వత్థస్సనాతనః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే॥
తస్మిఁల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వేతదునాత్యేతికశ్చన। ఏతద్వైతత్।

(ப-ம்) ஏஷ:-இந்த ஸம்ஸாரமாகிற, அஶ்வத்த²:-அரசமரமானது, ஊர்த்⁴வமூல:-மேல்வேருடையது, அவாக்ஶாக²:-கீழ்கிளைகளையுடையது, ஸநாதந:-ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமானது.

ஸாரம்—உலகத்தில், ஒரு விருக்ஷத்தைக்கண்டவுடன், அதற்குக்காரணமாயிருக்கிற பீஜத்தை யூகிப்பதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு, பரப்ரம்மமாகிற பீஜத்தையூகித்துக்கொள்ளலாகுமென்றும் கருத்தினால், ஶ்ருதியானது, இந்த ஸம்ஸாரத்தை ஒரு விருக்ஷமாய் ரூபித்துச்சொல்லுகிறது. இந்த ஆறும்வல்லியின் முக்யப்ரயோஜநம் இதுவேயாகும். இந்தஸம்ஸாரம், வ்ருக்ஷமாக ரூபிக்கப்படுகைக்குக் காரணம், வ்ருக்ஷசப்தத்தின் பொருளாகிய சேதநகர்மத்வம், ஸம்ஸாரத்திலுமிருக்கை. அதாவது-அறுக்கத்தக்கதாயிருக்கை அப்படியிருக்கைக்கு நிதானம்; மாயாவைபவத்தால், கானல் ஜலம்போலவும், ஆகாயத்தில் தோற்றுகிற கந்தர்வநகரம்போலவும், தோற்றி மறைகிற தன்மையுடையதாய்க்கொண்டு, ஜந்மஜராமரணம் முதலிய சோகங்களுக்குக் காரணமாய், க்ஷணந்தோறும் மாறுகிற ஸ்வபாவத்தையுடையதாயிருக்கை. அன்றியிலே, வ்ருக்ஷத்திலிருக்கிறதர்மங்கள், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கை என்றும் சொல்லலாகும். அப்படி வ்ருக்ஷத்திற்கும், ஸம்ஸாரத்திற்கும், ஸாதாரணமாயுள்ளதர்மங்களாவன-அந்தமுடைத்தாயிருக்கை, நிஸ்ஸாரமாயிருக்கை, வ்ருக்ஷம், புருஷனோ, அல்லது வ்ருக்ஷமோ; என்று ஸந்தேகத்திற்கிடமாகிறாப்போலே, இந்த ஸம்ஸாரமும், ஸத்யமோ; பரிணாமமோ; ஸத்தோ; அஸத்தோ; என்றிப்படிப்பட்ட அநேகமான பாஷண்டிகள் புத்திதோஷங்களால் வந்த ஸம்சயங்களுக்கிடமாயிருக்கை, இதனுண்மை இன்னதென்று, அறியக்கூடாதாயிருக்கை, முதலியவைகள், இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் வேதாந்தத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரப்ரம்மத்தை மூலமாகவுடையதாய், விஜ்ஞாநக்ரியாசக்தி ரூபமான ஹிரண்யகர்பனை அங்குரமாகவுடையதாய், ஸ்த்ரீபுருஷபேதத்தையுடைய எல்லாவகைப்பட்ட ப்ராணிகளையும், சாகைகளாகவுடையதாய் ஆசை என்கிற தண்ணீர்வார்த்து வளர்க்கப்பட்டதாய், புத்தி, இந்திரியம், முதலிய இதழ்களையுடையதாய் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ந்யாயம், [illegible], யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, இவைகளை, புஷ்பமாகவுடையதாய், ஸுகதுக்கங்களைப் பல

மாகவுடையதாய், சதுர்முகப்ரம்மாமுதலிய பக்ஷிகளால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட ஸத்யலோகம்முதலிய கூடுகளையுடையதாய், அவரவர்களுக்குண்டாகிய ஸுகதுக்கங்களுக்குத் தக்கபடி வுண்டான ஹாஹாகாரம், வாத்யம்முதலியவைகளின் கோலாகலமுடையதாய், இப்படி விசித்திரமாயிருக்கிறது. இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் ஆசாரியனிடத்தில் கேட்ட வேதாந்த விஜ்ஞாநத்தா லறுக்கப்பட்டழியும், இதை அரசமரமென்று சொன்னது, எம்போதும் சஞ்சலமாயிருப்பதுபற்றி இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்திற்கு மூலமாயிருப்பது ப்ரம்மமேயன்றி வேறன்று.

ரா-ஹா.—இப்படி விசித்திரமா யிருக்கிற ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறானது ப்ரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பதப்பொருள் சொல்லாத மந்த்ரகண்டத்திற்கு, பஞ்சமவல்லி எட்டாம் மந்திரத்தில் பதப்பொருள் முதலியன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அங்குபோ லிங்குமுணர்க.

௨. 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌏𑌜𑌤𑌿𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂𑌵𑌜𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌂𑌯𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌏𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

౨. యదిదంకించజగత్సర్వంప్రాణఏజతినిస్సృతమ్ ।
మహద్భయంవజ్రముద్యతంయఏతద్విదురమృతాస్తేభవంతి॥

(ப-ம்) 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 மேலும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 - பரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌸𑌤𑌿-இராநிற்கிற, 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌤𑌂-அந்தபரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட, 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌜𑌗𑌤𑍍-இந்த ஜகத்தெல்லாம், 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌤𑌂-𑌵𑌜𑍍𑌰𑌂-எடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம்போலிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌮𑌹𑌤𑍍, 𑌭𑌯𑌂-அதிகபயத்தால், 𑌏𑌜𑌤𑌿-நடுங்குகிறது. 𑌯𑍇, 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃-𑌤𑍇 இதையறிந்தவர்கள், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃-𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-முக்தர்களாகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—பரப்ரம்மமே தன்னுடைய சாஸநத்திலிருக்கும்படி எல்லாவஸ்துக்களையும் நடத்துகிறது.

ரா-ஹா.—இந்தஜகத்தெல்லாம் பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனால் சாஸிக்கப்படுகிறது. இதனுடைய ஆஜ்ஞையை ஒருவனுமதிக்ரமிக்கமாட்டான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"𑌏𑌜𑌤𑌿" என்பதற்கு, நடுங்கும்படி செய்கிறது என்று பொருள் கொண்டு, ஜகத்வாசி சப்தங்களை இரண்டாம் வேற்றுமை என்றும், மகத்பயம் என்பதை பஞ்சம் யந்தமாக்காமலே யோஜிப்பாருமுளர்.

௩. 𑌭𑌯𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 ।
𑌭𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 ॥

3. భయాదస్యాగ్నిస్తపతిభయాత్తపతిసూర్యః ।
భయాదింద్రశ్చవాయుశ్చమృత్యుర్ధావతిపంచమః॥

(ப்-ம்) அஸ்ய-இந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், ப⁴யாத்-பயத்தினால், அக்³நி:-அக்கினியானவன், தபதி - தபிக்கிறான், பஞ்சம: - ஐந்தாமவனான, ம்ருத்யு:-ம்ருத்யுவானவன், தா⁴வதி-ஓடுகிறான்.

ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.—அக்கி, ஸூர்யன்' சந்த்ரன். வாயு, ம்ருத்யு, இவர்கள்முதலிய எல்லோரும், பரமாத்மாவுக்கு பயந்து தங்களுக்கிட்ட வேலையை, ஜாகருகர்களாய்ச் செய்கிறார்கள்,

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த்³ரஶ்ச-இந்திரனும், வாயுஶ்ச - வாயுவும், என்று, ச, காரத்தோடு கூட்டிக்கொள்க. மற்ற பதங்களுக்கு, முதல் வாக்யம்போலன்வயார்த்த முணர்க.

௪. இஹ சேத³ஶகத்³ போ³த்³து⁴ம் ப்ராக் ஶரீரஸ்ய விஸ்ரஸ: ।
தத: ஸர்கே³ஷு லோகேஷு ஶரீரத்வாய கல்பதே ॥

౪. ఇహ చేదశకద్బోద్ధుం ప్రాక్శరీరస్య విస్రసః।
తతస్సర్గేషు లోకేషు శరీరత్వాయ కల్పతే॥

(ப்-ம்) ஶரீரஸ்ய-சரீரத்தினுடைய, விஸ்ரஸ:-நாசத்திற்கு, ப்ராக்-முன்னே, இஹ-இந்தப்ரம்மஸ்வரூபவிஷயத்தை, போ³த்³து⁴ம்-அறிந்துகொள்ளுகைக்கு, அஶகத்-சக்தியற்றவனாகில், தத:-அந்தகாரத்தால் ஸர்கே³ஷு லோகேஷு - ப்ருதிவ்யாதிலோகங்களிலே, ஶரீரத்வாய கல்பதே-ஜந்மத்தை யடைகிறான்.

ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.—இந்த பரப்ரம்மத்தை அறிகிறபர்யந்தம் ஜந்மபரம்பரை விடாது.

ரு. யதா²த³ர்ஶே ததா²த்மநி யதா² ஸ்வப்நே ததா² பித்ருலோகே। யதா²ப்ஸு பரீவ த³த்³ருஶே ததா² க³ந்த⁴ர்வலோகே சா²யாதபயோரிவ ப்³ரஹ்மலோகே ॥

౫, యథాదర్శే తథాత్మని యథా స్వప్నే తథా పితృలోకే।
యథాప్సు పరీవ దదృశే తథా గన్ధర్వలోకే ఛాయాతపయోరివ బ్రహ్మలోకే॥

(ப்-ம்) ஆத³ர்ஶே-கண்ணாடியிலே, யதா² - எப்படியோ, ஆத்மநி-ஆத்மவிஷயத்தில், ததா²-அப்படியே, ஸ்வப்நே - ஸ்வப்நத்தில், யதா² - எப்படியோ, பித்ருலோகே-பித்ருலோகத்தில், ததா²-அப்படியே, அப்ஸு - ஜலங்களில், யதா²-எப்படி, பரீவ த³த்³ருஶே - காணப்பட்டதுபோலிருக்கிறதோ, க³ந்த⁴ர்வலோகே - கந்தர்வலோகத்தில், ததா² - அப்படியே, ப்³ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில், சா²யாதபயோரிவ - நிழல் வெய்யில்களிலேபோல விளங்குகிறது.

ஸம்-ஸா,—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்வதில் இந்த ஜந்மத்திலேயே யத்னம்செய்யவேணும் என்று சொல்லுகிறது. இந்த லோகத்திலேயே நிர்மலமான புத்தியால் கண்ணாடியில் முகம்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது, பித்ரு

லோகம், கந்தர்வலோகம் இவைமுதலான லோகங்களில், கர்மபலங்களாகிய ஸுகபாஸங்களை யநுபவிக்க வாசைப்பட்ட காலமாகையால், அப்போது, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நெஞ்சு நன்றாய்ப்ரவேசிப்பதில்லை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபமக்கு நன்கு ப்ரகாசியாது. ப்ரம்மலோகத்தில் நன்றாய் விளங்குமாகிலும் அந்தப்ரம்மலோகத்தை யடைவது ஸுலபமன்று. ஆகையால் இந்தலோகத்தில் இந்த ஜந்மத்திலேயே நெஞ்சை நிர்மலமாக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியம்வழி தேடவேணும்.

ரா-ஹா-ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது துர்லபமென்கிறது. கண்ணுடியில் எப்படியோ, அப்படியே இவ்வுலகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது. தனது முகத்தை, நேரில், தான், பார்த்தபோது, நன்றாய் உள்ளபடியேதெரிவதுபோல்,கண்ணுடிமுதலியவற்றில் தன் முகம் முதலியவற்றைக் கண்டால், ஸ்பஷ்டமாய் தெரிகிறதில்லை. கண்ணுடியின் கோணல் முதலியதோஷங்களெல்லாம், முகத்திலிருப்பதுபோல விபரீதமாய் தோற்றுகிறதன்றோ? அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபமானது, இந்தலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறதில்லை. லோகதோஷத்தால், விபரீதமாய் தோற்றுகிறது, ஆகையாலிந்தலோகத்தில், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது சக்யமன்று. மிகவருத்தமே என்கை. அப்படியே, ஸ்வப்நத்திலே போல, பித்ருலோகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-லோகாந்தரமாகிய பித்ருலோகத்திலும், ஸ்வப்நத்தில்கண்ட விஷயமானது, ஜாக்ரத்தசையில் (உறக்கமில்லாத காலத்தில்) கண்டவிஷயம்போல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல, ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால் பித்ருலோகத்திலு மாத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது ஸுலபமல்லவென்கை. அப்படியே ஜலத்திலேபோல, கந்தர்வலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-கந்தர்வலோகமென்கிற லோகாந்தரத்திலும், ஜலத்துக்குள்ளிருக்கிற விஷயமானது, வெளியிலிருக்கிறவஸ்துபோல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால், கந்தர்வலோகத்திலும் ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப்படுகிறதில்லை. அறியலாம்போலே தோன்றுகிறதொழிய, ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாதென்கை. இப்படியே, நிழல் வெய்யில்களிலே போல, ப்ரம்மலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-ப்ரம்மலோகத்திலும், நிழல் வெய்யில்கள் கலந்தவிடத்திலிருக்கிறவஸ்துவானது, நல்லவெய்யிலிலிருக்கிறவஸ்துப்ரகாசமாய்தோன்றுவதுபோல் தோற்றுதாப்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்புடமாய்தோற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் ப்ரம்மலோகத்திலும், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிகை, சக்யமல்லவென்கை. ஆகையால் எவ்விடத்திலு மாத்மஸ்வரூபம் வருத்தமின்றி யறியக்கூடியதல்ல, ஆகையால் இந்தலோகத்திலிருக்கும்போதே, எவ்வகையிலாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொள்ள யத்நம் செய்யவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பித்ருலோகம் முதலிய லோகாந்தரங்களைப் பின்வாக்கியத்தில் சொல்லியிருக்கையால், முதல் வாக்யத்தில் இந்தலோகத்தில் என்று கூட்டிக் கொள்ளப்பட்டது. "நிழல் வெய்யில்களிலேபோல ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரம்மலோகத்தில், என்று பொருளுடைய "சாயாதபயோரிவப்ரஹ்மலோகே" என்கிற வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரம்மலோகத்தில்' நிழலும் வெய்யிலும், பிரிந்து தெரிகிறாப்போல், ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்மஸ்வரூபம், இவைகள்பிரிந்து ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கினாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப்பட்டாலும், இங்குள்ள மற்ற லோகத்தாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்

விளங்காது, என்றுமொருகருத்து, இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௬. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑍁𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑍌𑌚𑌯𑌤𑍍 ।
𑌪𑍃𑌥𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍀𑌰𑍋𑌨𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 ॥

౬. ఇంద్రియాణాంపృథగ్భావముదయా స్తమయౌచయత్।
పృథగుత్పద్యమానానాంమత్వాధీరోనశోచతి॥

(ப-ம்) 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 - வேறாயுண்டாகிற, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 இந்த்ரியங்களுக்கு, 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑌂-பேதத்தையும், 𑌯𑌤𑍍,𑌉𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑍌,𑌚- உண்டாகை, அழிகை, என்கிற விந்த விகாரங்களையும், 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்தவனாயிருக்கிற, 𑌧𑍀𑌰𑌃-விவேகியானவன், 𑌨𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿-துக்கப்படுகிறதில்லை.

ஶம்-ஸா.—இவ்வாத்மாவையறியும்வழியும், அறிதாலுண்டாகியபயனையும், சொல்லுகின்றது இந்த்ரியஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யறிந்து, இந்தஸ்வபாவம் ஆத்மாவுக்கில்லையென்று தெளிந்தவன், துக்கத்தையடையான்.

ரா-ஸா—ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவில், தேகேந்த்ரிய விகாரங்களொன்று மில்லை யென்றறிந்தவன் சோகியான்.

௭. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃𑌪𑌰𑌂𑌮𑌨𑍋𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌧𑌿𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥

౭. ఇన్ద్రియేభ్యఃపరంమనోమనసస్సత్త్వముత్తమమ్।
సత్త్వాదధిమహానాత్మామహతో౽వ్యక్తముత్తమమ్॥

(ப-ம்) 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃-இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும், 𑌮𑌨𑌃 - மநஸ்ஸானது, 𑌪𑌰𑌮𑍍-சிறந்தது. 𑌮𑌨𑌸𑌃-மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 - புத்தியானது, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍-சிறந்தது, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌧𑌿-புத்தியைக்காட்டிலும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானவன், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍,சிறந்தவன், 𑌮𑌹𑌤𑌃-ஆத்மாவைக்காட்டில், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍-சரீரமானது,𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍-சிறந்தது.

௮. 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑍋𑌽𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌏𑌵𑌚 ।
𑌯𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

౮. అవ్యక్తాత్తుపరఃపురుషోవ్యాపకో౽లింగఏవచ।
యంజ్ఞాత్వాముచ్యతేజంతురమృతత్వంచగచ్ఛతి॥

(ப-ம்) 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍,𑌤𑍁,-சரீரத்தைக்காட்டிலும், 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌃-ஸர்வவியாபியாய், 𑌅𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌃-அநுமானப்ரமாணத்தாலறியப்படாதவனாயிருக்கிற, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃-புருஷனானவன், 𑌪𑌰𑌃-சிறந்தவன். 𑌯𑌂-யாதொன்றை, 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃-ஜீவன், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்து, 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - விடுபடுகிறான். 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂,𑌚,-மோக்ஷத்தையும், 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-அடைகிறான்.

ஶம்.பா.—இந்த்ரியங்களில்வேருயவனுத்மா,என்றதால், இவ்வாத்மா வெளிப்பட்டவனுயறியத்தக்கவனென்று. எல்லாப்பொருளுக்கு முன்பொருளாயன்றோ ஆத்மதத்வமிருப்பது. இந்த கடோபநிஷத் இரண்டாம்வல்லி பதினேராம்ச்லோகத்தில் சொன்னவிஷயத்தையே இங்கும்சொல்லுகிறது. அர்த்தங்களும், இந்த்ரியங்களும், ஒருவகைப்பட்டவையாகையாலே இந்த்ரியங்களைச்சொன்னது,அர்த்தங்களுக்குமுபலக்ஷணம். அங்குபுத்திசப்தத்தால் சொன்னபுத்தியே இங்குஸத்வசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'வ்யாபக:, என்றது, ஆகாயம்முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருப்பதுபற்றி. ஸம்ஸாரதர்மங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனென்று, 'அலிங்க:, என்றதினுல், சொல்லுகிறது. ஆக, முன்சொல்லியபடி, இந்த்ரியங்கள், அர்த்தங்கள், மநஸ்ஸு, புத்தி, மகாந், அவ்யக்தம், புருஷன், இவைகள் க்ரமமாய், ஒன்றைக்காட்டிலுமொன்று சிறந்தது. இதையறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரம் நீங்கி மோக்ஷப்ராத்தியுண்டாகிறது.

ரா-பா.—முமுக்ஷுவானவன், முதலிலேசரீரத்தில் வேருயவனுத்மாவென்றறியவேணும். இந்தஜ்ஞாநமும், பரமாத்மாவினருளாலேயே வரவேணும். அவனருள் பெறுவது, அவனைச் சரணமடைவதினுலுண்டாகும் என்றிப்படி முன்சொன்னவிஷயத்தையே இவ்விடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கிரண்டு மந்திரங்களும் ஒன்றாயந்வயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இரண்டுக்கும் சேர்த்து, சங்கராமநுஜ பாஷ்யாபிப்ராயங்கள், சொல்லப்பட்டன. இரண்டுபாஷ்யங்களும் முன் ஸ்புடமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறன அதுபோல் இங்கும் விசேஷார்த்த முணர்க.

௯. ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்| ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி||

౯. నసందృశేతిష్ఠతిరూపమస్యనచక్షుషాపశ్యతికశ్చనైనమ్।
హృదామనీషామనసాభిక్లప్తోయఏతద్విదురమృతాస్తేభవంతి॥

(ப-ம்) அஸ்ய-இந்த ஆத்மாவினுடைய, ரூபம்-ஸ்வரூபமானது, ஸந்த்ருஶே-நன்றாயறியும்படி, நதிஷ்டதி-விளங்குகிறதில்லை. கஶ்சந - ஒருவனும், ஏநம்-இந்த ஆத்மாவை, சக்ஷுஷா-கண்ணுல், நபஶ்யதி-பார்ப்பதில்லை. ஹ்ருதா-பக்தியுடையதாய், மநீஷா-தைர்யமுடையதாயிருக்கிற, மநஸா-நெஞ்சினுல், அபிக்லுப்த:-அறியப்படுகிறான். யே - யவர்கள், ஏதத்-இதை, விது:-அறிகிறார்களோ; தே-அவர்கள், அம்ருதா: - முக்தர்களாய், பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

ஶம்-பா.—ப்ரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபமானது இந்த்ரியங்களால்அறியப்படாது. 'தத்வமஸி, முதலிய வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால், சுத்தமான நெஞ்சினுல் அறியப்படும்.

ரா-பா.—பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம், அல்லது அந்த பரமாத்மாவாகியபரமபுருஷனுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹமென்கிற திருமேனி, இதுகள் கண் முதலிய பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கு கோசரியாது. தைர்யமுள்ள புருஷன், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனுய், பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தனுகி, பரிசுத்தமான நெஞ்

[illegible]கொள்ளுகிறான், மகாபாரதத்திலும், "நஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பச்யதிகச்சநைநம், பக்த்யாச த்ருத்யாச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரிபச்யதீஹ" என்று, இந்த வர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்கிறது.

௧௦. 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌹 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥

౧౦. యదాపంచావతిష్ఠంతేజ్ఞానానిమనసాసహ ।
బుద్ధిశ్చనవిచేష్టతితామాహుఃపరమాంగతిమ్॥

(ப்-ம்) யதா-எப்போது, ஸமநஸா - நெஞ்சோடுகூடிய, பஞ்ச, ஜ்ஞாநாநி,-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், அவதிஷ்டந்தே-நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; புத்தி:-அத்யவஸாயமென்று சொல்லப்படுகிற புத்தியும், நவிசேஷ்டதே-அசையாமற் நிற்குமோ; தாம்-கதிம் - அந்தஸ்திதியை, பரமாம்-சிறந்ததாக, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மத்தையறிகிற புத்தியானது. எப்படியுண்டாகுமென்கிற ஸந்தேகமறும்படி யோகத்தைச்செய்வதினால், நல்லபுத்தி யுண்டாகுமென்று யோகப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—மோக்ஷத்தை யடையும்வழியைச்சொல்லுகிறது இந்தமோக்ஷகதியே உத்தமகதியாகும்.

௧௧. 𑌤𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑍌 ॥

౧౧. తాంయోగమితిమన్యంతేస్థిరామింద్రియధారణామ్ ।
అప్రమత్తస్తదాభవతియోగోహిప్రభవాప్యయౌ॥

(ப்-ம்) தாம்-அந்த, ஸ்திராம்,-நிலைபெற்ற, இந்த்ரியதாரணாம்-இந்திரியங்களை நியமிக்கையையே, யோகம்,இதி-யோகமென்று, மந்யந்தே-நினைக்கிறார்கள். ததா-அப்போது, அப்ரமத்த:-அவதானமுடையவனாய், பவதி-ஆகிறான், யோக:,ஹி-யோகமேயன்றோ; ப்ரபவாப்யயௌ-இஷ்டப்ராப்திக்கும். அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், காரணமாயிருப்பது.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—யோகமானது எல்லா இஷ்டங்களையும் உண்டுபண்ணி அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கும். அதாவது-இந்த்ரிய ஜயமேயாகும் இது, மிகவும், ஜாகருகனாயிருந்து தப்பாமல் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. யோகஸித்தியுண்டாகில் எல்லா சங்கடங்களும் விட்டுப்போகின்றன.

௧௨. 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 ।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౧౨. నైవవాచానమనసాప్రాప్తుంశక్యోనచక్షుషా।
అస్తీతిబ్రువతోఽన్యత్రకథంతదుపలభ్యతే॥

(ப-ம்) வாசா-வாக்கினாலும், நைவ ப்ராப்தும் ஶக்ய:-அடையக்கூடியதன்று, மநஸா-நெஞ்சாலும், ந-அடையக்கூடியதன்று. சக்ஷுஷா-கண்ணாலும், ந - அடையக்கூடியதன்று. அதாவது அறியக்கூடியதன்று. அஸ்தீதி-உள்ளதென்று, ப்ருவத:-சொல்லுகிறவனைக்காட்டிலும், அந்யத்ர-வேறானவனால், கதம்-எப்படி, தத்-அந்த ஆத்மதத்வமானது, உபலப்யதே-அறியப்படும்.

ஶா-ஹா.—ப்ரம்மம் அறியப்படாதாகில் ஶூந்யவஸ்துவாகும். அதாவது-இல்லையாய்விடுமென்கை. ஆதலால ப்ரம்மமறியப்படவேண்டுமெனில், அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமாதலால் ஶூந்யவஸ்துவாகாது. ஸ்வாநுபவத்திலறியப்படும். கண்முதலியவற்றாலறியப்படாது. இந்த ஸ்வாநுபவமுண்டாவதற்கு யோகஞ்செய்யவேணும்.

ரா-ஹா.—சாஸ்திர விச்வாஸமுடையச் ரத்தாவானாலறியப்படுமேயன்றி மற்றோரால், ஆத்மதத்துவமறியப்படாது.

கங. அஸ்தீத்யேவோபலப்தவ்யஸ்தத்வபாவேந சோபயோ:।
அஸ்தீத்யேவோபலப்தஸ்ய தத்வபாவ: ப்ரஸீததி ॥

౧౩. అస్తీత్యేవోపలబ్ధవ్యస్తత్త్వభావేనచోభయోః।
అస్తీత్యేవోపలబ్ధస్యతత్త్వభావఃప్రసీదతి॥

(ப-ம்) தத்வபாவேந-மநஸ்ஸினால், அஸ்தீத்யேவ-(பரமாத்மா) உளனென்றே, உபலப்தவ்ய:-அறியத்தக்கவன். உபயோ:-சாஸ்த்ரத்தாலும், நெஞ்சாலும், அஸ்தீத்யேவ-உளனென்றே, உபலப்தஸ்ய-அறிந்தவனுக்கு, தத்வபாவ:-மனஸ்ஸானது, ப்ரஸீததி-ப்ரஸந்நமாகிறது.

ஶம்-ஹா.—அசுரப்ரக்ருதிகள் செய்கிற நாஸ்திகபுத்தியைவிட்டு முதலில், ஸோபாதிகப்ரம்மத்தையறிந்து. பின், நிருபாதிக ப்ரம்மத்தையறியக்கடவன். அப்போது இவனுக்கு நிருபாதிகாத்மதத்வம் ப்ரகாசிக்கிறது இந்த ஜ்ஞானத்திற்கு, யோகமே, ஸாதநமாகையால், யோகத்தைவிடாமல் செய்யவேணும்.

ரா-ஹா.—முன்பு வேதாந்தவாக்யங்களினால், ப்ரம்மத்தை யுள்ளபடி யறிந்து, அதாவது ச்ரவணம்பண்ணி என்றபடி. நெஞ்சில். அந்தப்ரகாரத்தோடு மநநம் பண்ணவேணும். இப்படி, ச்ரவணமநநங்கள் ஸித்தித்தவனுக்கு நித்தியாஸநத்தில் பரப்ரம்மஸ்வரூபம் தோற்றும்படி மனஸ்ஸு நிர்மலமாகிறது.

கச. யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேऽஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா:।
அத மர்த்யோऽம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுதே ॥

౧౪. యదాసర్వేప్రముచ్యంతేకామాయేఽస్యహృదిశ్రితాః।
అథమర్త్యోఽమృతోభవత్యత్రబ్రహ్మసమశ్నుతే॥

(ப-ம்) அஸ்ய-இந்தமநுஷ்யனுடைய, யே, காமா:, ஸர்வே, ஹ்ருதி ஶ்ரிதா:,-மநஸ்ஸிலுள்ள எல்லாகர்மங்களும், யதா, ப்ரமுச்யந்தே, எப்போதுவிட்டு

ப்போகின்றனவோ; அத-அதின்பிறகு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், அம்ருதோ பவதி-பாபங்களால் விடப்படுகிறான். அத்ர-இந்த உபாஸநகாலத்தில், ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே-ப்ரமத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ஸா ஸா—துஷ்டங்களான காமபோகங்களில், நெஞ்சு, விரக்தியுடையதாயா கும்போது, ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி ப்ரம்மமேயாய்விடுகிறான். இங்கு காமங்களென்பது சரீரதாரணத்துக்கு வேண்டியவைகளில் வேறானவை.

ரா-ஸா.—இந்த உபாஸகனுக்கு, துஷ்காமங்களில் விருப்பமற்றுப் போனபிறகு, பூர்வோத்தராகங்கள் போகின்றன. அதாவது ப்ராரப்தகர்மத்தைக் காட்டில் வேறுபட்ட ஸகலபாபங்களும் அழிந்துபோகின்றன. இவனுக்கு பிற்காலத்திய தோஷங்களு மொட்டாமல்போகின்றன. உபாஸனத்தில், ப்ரம்மம், ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

கரு. யதா ஸர்வே ப்ரபித்யந்தே ஹ்ருதயஸ்யேஹ க்ரந்தய: |
அத மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ பவத்யேதாவதநுசாஸநம் ||

౧౫, యదాసర్వేప్రభిద్యంతేహృదయస్యేహగ్రంధయః ।
అథమర్త్యోఽమృతోభవత్యేతావదనుశాసనమ్ ॥

(ப்-ம்.) யதா-எப்போது, ஹ்ருதயஸ்ய-மநஸ்ஸினுடைய, ஸர்வே க்ரந்தய:-எல்லாமுடிகளும், இஹ, ப்ரபித்யந்தே - இங்குவிட்டுப்போகின்றனவோ; அத-பின்பு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், அம்ருத:-பவதி-பாபங்களினுல் விடப்படுகிறான். அநுசாஸநம்-உபதேசமானது, ஏதாவத்-இவ்வளவேயாகும்.

ஸா௦-ஸா.—அவித்யா மாகாத்ம்யத்தால் வந்திருக்கிற எல்லாதோஷங்களும் நீங்கினபோது ஜீவன் ப்ரம்மமேயாகிறான்.

ரா-ஸா.—உபாஸகன் இங்குசொன்னபடி யநுஷ்டிக்கக்கடவன். இவனால் செய்யத்தக்கது யிவ்வளவேயாகும். மேல்சொல்லுகிற ஸகலத்தையுமிப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு பகவான் தானே நடத்துகிறான். ஆதாத்தாலே, இந்தவர்த்தத்தை, புந: புந: சொல்லுகிறது,

கசு. சதஞ்சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தாஸாம் மூர்த்தாநமபிநிஸ்ஸ்ருதைகா | தயோர்த்வமாயந்நம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி ||

౧౬. శతంచైకాచహృదయస్యనాడ్యస్తాసాంమూర్ధానమభినిస్సృతైకా ।
తయోర్ధ్వమాయన్నమృతత్వమేతివిష్వఙ్ఙన్యాఉత్క్రమణేభవన్తి ॥

(ப்-ம்) சதஞ்ச-ஏகா ச,-நாட்ய:-நூற்றொருநாடிகள், ஹ்ருதயஸ்ய நெஞ்சில் சேர்ந்திருக்கின்றன. தாஸாம் - அந்தநாடிகளுக்குள், ஏகா-ஒன்றுயிருக்கிற, (நாபீ-நாடியானது.) மூர்த்தாநம்-சிரஸ்ஸைவழியாய், அபிநிஸ்ஸ்ருதா-வந்திருக்கிறது, தயா-அந்நாடியால், ஊர்த்வம்-மேல்லோ

கத்தை, ஆயந்-அடைந்தவனாய், அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, யாதி-அடைகிறான், அந்யா:-மற்றநாடிகள், விஷ்வங் உத்க்ரமணே-பல்வகைப்பட்ட ஸம்ஸாரகதியை யடையும்போது, பவந்தி-ஆகின்றன.

ஸம்-ஹா.—முக்தனுக்கு, ஸுஷும்நை என்கிற தலையிலுள்ள நாடியின்வழியாய் உத்க்ரமணமில்லை. மந்தாதிகாரிகளாய், ஸத்யலோகம் முதலிய லோகங்களை யடைந்து பிறகு க்ரமமாய் முக்தர்களாகிறவர்கள், ஸுஷும்நை, என்கிற மூர்த்தந்ய நாடியால் உத்க்ரமணத்தையடைந்து முக்திக்கதிகாரிகளாகிறார்கள். இதற்கு, ச்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன.

ஸா-ஹா.—ஸுஷும்நை யென்கிற மூர்த்தந்யநாடியாலே, முக்தியை, (அதாவது பரமபதத்தில் சென்று பரப்ரம்மத்தை; பரிபூர்ணனுபவம் பண்ணுகை) அடைகிறவன், நிஷ்க்ரமித்து, ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப்பெற்று, ஸந்தோஷிக்கிறான். அதில் வேறான நாடிகளால் நிஷ்க்ரமத்தை யடைகிறவன், லோகாந்தரங்களை யடைகிறான். இந்த ச்ருதி, வ்யாஸஸூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது.

கஎ. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: ॥ தம் ஸ்வாச்சரீராத்ப்ரவ்ருஹேந்முஞ்ஜாதிவேஷீகாம் தைர்யேண । தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம் தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதமிதி ।

౧౭. అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోంతరాత్మాసదాజనానాంహృదయేసన్నివిష్టః ।
తంస్వాచ్ఛరీరాత్ప్రవృహేన్ముఞ్జాదివేషీకాంధైర్యేణ ।
తంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతంతంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతమితి ॥

(ப-ம்) புருஷ:-பரமபுருஷன், ஜநாநாம் - ஜனங்களுக்கு, ஸதா-எப்போதும், அந்தராத்மா-அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதயே-ஹ்ருதயத்தில், அங்குஷ்டமாத்ர:-பெருவிரலளவுள்ளவராய், ஸந்நிவிஷ்ட:-இருக்கிறார். தம்-அந்தபரமாத்மாவை, ஸ்வாத் ஶரீராத்-தன்னுடைய சரீரமாகிய ஜீவனைக்காட்டிலும், இஷீகாம் முஞ்ஜாதிவ-இஷீகமென்கிற புல்லுக்குள்ளிருக்கிறபொருளை புல்லிலவேறுபட்டதா யறிவதுபோல், தைர்யேண-கலக்கமற்று, ப்ரவ்ருஹேத்-வேறானவனாயறியக்கடவன், தம் - அந்த வேறுபட்டவனாகிய பரமாத்மாவை, ஶுக்ரம்-பரிசுத்தனென்றும், அம்ருதம்-அம்ருதஸ்வரூபியென்றும், வித்யாத்-அறியக்கடவன்.

ஸம்-ஹா.—இப்படி கீழ்ச்சொல்லியபடி சுத்தஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தியைப் பெறும்வழி தேடவேணுமென்றுசொல்லி நிகமிக்கிறது.

ஸா-ஹா.—பரப்ரம்ம சரீரமாகையாலே வேறுபட்டஜீவனுக்கு ஸகலத்துக்கும் நியாயமகனாய் யோகஸமாதியில் அங்குஷ்டமாத்ரனாய் ஹ்ருதயத்தில் விளங்குகிற பரமாத்மாவை யறிந்தவன் முக்திக்குத்தக்கவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம்" என்கிற வாக்யம், உபதேசஸமாப்தியை யறிவிக்கும்பொருட்டு இரட்டிக்கப்பட்டது.

௧௮. ம்ருத்யுப்ரோக்தாம் நசிகேதோऽத லப்த்வா வித்யாமேதாம் யோகவிதிம் ச க்ருத்ஸ்நம் । ப்ரஹ்மப்ராப்தோ விரஜோऽபூத்விம்ருத்யுரந்யோऽப்யேவம் யோ வித்த்யாத்மமேவ ॥

౧౮, మృత్యుప్రోక్తాంనచికేతోఽథలబ్ధ్వావిద్యామేతాంయోగవిధించకృత్స్నమ్ ।
బ్రహ్మప్రాప్తోవిరజోఽభూద్విమృత్యురన్యోప్యేవంయోవిదధ్యాత్మమేవ ॥

(ப-ம்.) அத-பின்பு, நசிகேத:-நசிகேதஸ்ஸானவர், ம்ருத்யுப்ரோக்தாம்-யமனால் சொல்லப்பட்ட, ஏதாம்-வித்யாம்-இந்தவித்யையையும், க்ருத்ஸ்நம்-யோகவிதிம்-ச-ஸமஸ்தயோகாப்யாஸ க்ரமங்களையும், லப்த்வா-பெற்று, விரஜ:-விம்ருத்யு:, ப்ரஹ்ம-ப்ராப்த:-அபூத்-தோஷங்களொன்றுமில்லாதவனாய், பரப்ரம்மத்தை யடைந்தவனானான். அந்ய:-அபி-ஏவம்-வித்-அத்யாத்மம்-ஏவம்ஏவ-இப்படியே ஆத்மஸ்வரூபம் முதலியவையையறிகிற மற்றொருவனும் முக்திபெற்று ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஸம்-ஸா-ரா ஸா.—இப்படி ப்ரம்மஸ்வரூபத்தையறிந்தவனுக்கு, முக்திதப்பாதாகையால் எல்லோரும் ப்ரம்மத்தை யடைகிற மார்க்கத்தை ப்ராபிக்கவேணும்.

௧௯. ஸஹ நாவவது ஸஹ நௌ புநக்து । ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை । ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥

౧౯. సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై ।
తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః ॥

(ப-ம்) ஸ:-அந்த பரமாத்மா, நௌ-சிஷ்யாசாரியர்களாகிய எங்களை அவது, ஸஹ-இரக்ஷிக்கவேணும், நௌ-எங்களை, ஸஹ-கூடியிருக்கும்படி, புநக்து-பரிபாலிக்கவேணும், வீர்யம்-வித்யாபலத்தை, ஸஹ-கூடியே, கரவாவஹை-பண்ணுகிறோம், நௌ-எங்களுடைய, அதீதம்-அத்யசநமானது, தேஜஸ்வி-சிறந்ததாய், அஸ்து-ஆகவேணும், மா, வித்விஷாவஹை-த்வேஷமின்றியிலே இருக்கக்கடவோம். சாந்தி:-சாந்தி:-சாந்தி:-எல்லா தோஷங்களும் நீங்கவேணும்.

ஸம-ஸா—சிஷ்யன், ஆசாரியன், இவர்களுக்கு, அநவதாநத்தால்வருகிற தோஷங்கள் நீங்கிப்போகும்படி சாந்திசொல்லுகிறது.

ரா-ஸா,—சிஷ்யாசாரியர்கள், சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய நியமங்களை யநுஷ்டியாதபோது வருகிற தோஷங்கள் போகும்படி சாந்திசொல்லுகிறது; வித்யையினால றிவிக்கப்பட்ட பரமாத்மா, தன்ஸ்வரூபத்தையும், வித்யாஸ்வரூபத்தையும், ப்ரகாசிக்கச்செய்து எங்களை இரக்ஷிக்கவேணும், எங்களுக்கு வித்யைவளரும்படி எங்களைக்கூட்டிவைக்கவேணும், நியமங்களால், வித்யைக்குபலத்தையுண்டுபண்ணிகிறோம்; நியமங்களில்லாவிட்டால் வித்யைபலியாதன்றோ ; எங்கள் வித்யை ப்ரகாசிக்கவேணும்.

நாங்கள் பரஸ்பரம் தோழமையோடிருக்கவேணும். எல்லாதோஷங்களும் நீங்கவே ணும்; என்று இந்த ச்ருதிக்குப்பொருள். நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னபடிக ளை நன்றாய்ச்சொல்லி இப்படியே எல்லோரும் இந்த வித்யையறிந்தால் நசிகேதஸ் ஸைப்போலே முக்திபெறலாமென்று சொல்லி, இந்த வித்யை ஆசானிடத்தில் சிஷ் யனிருக்கும் க்ரமத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாகையாலே, அந்தக்ரமத்தில் குறைவு நேரிட்டால் அதினாலாகிய தோஷங்கள் நீங்கும்படி சாந்திசொல்லிமுடிக்கிறது. ஆக இந்த உபநிஷத்தால், பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனே, எல்லாவற்றுக்கும் காரண மென்றும், அவனே எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாவோடு மவனுக்கு மந்தரா த்மாவாய்க்கொண்டு வஸிக்கிறானென்றும், யோகிகள் தயாநிக்கிற ஸ்வரூபமு மந்த பரமபுருஷ ஸ்வரூபமே என்றும், அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அங்குஷ்ட ப்ரமாணனாய் விளங்குகிறானென்றும், தேவர்கள், திக்பாலகாகள், ஸூர்யன், சந்திரன், வாயு முத லிய எல்லோரும் அந்த பரமபுருஷனுக்கு, பயம்படுகிறார்களென்றும், மகாப்ரகாச மான திவ்யமங்கள விக்ரகத்தையுடையவனந்த் பரமபுருஷனென்றும், மூலப்ரக்ரு தி, ஜீவன், இவைகள் அவனுக்கு சரீரங்களென்றும், ஆகையால், ப்ரக்ருதி. ஜீவன், ப்ரம்மம், என்கிற விம்மூன்றுக்கும், ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும், இந்த வாத்மாவும் பரமாத்மாவைப்போலே நித்யனென்றும், இவனுக்கு அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந் தமே ஸம்ஸாரதுக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், இந்த துக்கம் நீங்குகை, அந்த பரம புருஷனை யுபாஸிப்பதாலென்றும், அந்த உபாஸநம், தைலதாராபோல் இடைவிடா மலிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷம்போல ஸ்ம்ருதியின் பரம்பரை என்றும், இந்த உபாஸநத் திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் அந்த பரமபுருஷனைச் சரணமடைவதினால் அழிந்துவிடுகின்றனவென்றும், அப்படி உபாஸநம் கைகூடினவன், மூர்த்தந்ய நாடி யாலேநிஷ்க்ரமித்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தைக்கிட்டிபரப்ரம்மாநுப வமாகிற மோக்ஷத்தை யடைகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், உபாயம். உபேயம், உபேதா, இவைகளின் ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த உப நிஷத்தின் கருத்து, இஃதேயென்று, ப்ரம்மஸூத்திரங்களில் வேதவ்யாஸரே, மூன் றதிகரணங்களால் நிச்சயித்திருக்கிறார். ஆகையால் ஜகத்து, பொய்யென்றும், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, அஜ்ஞாநத்தாலே, தன்னைப்பார்த்து, ஜகத்தென்கிறப்ர மம் வந்திருக்கிறதென்றும், ஜீவாத்மா, என்பவன் வேறுளனல்லவென்றும், உபாதி யினால், ப்ரம்மமே, ஜீவன்போல் வேறுபட்டுத்தோற்றுகிறதென்றும், இந்த உபநிஷ த்திலெங்கும் காணாத இந்த விஷய மிவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், பிறர் சொல்வது பொருந்தாதென்று கீழ்பலவிடங்களிலும் ஸ்புடமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் உண்மையறிந்துய்யவேணும்,

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்யாயம்

ஆறும்வல்லி முடிந்தது.

கடோபநிஷத்து முற்றும்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ரஶ்நோபநிஷத் ப்ராரம்ப:.

ப்ரஶ்நோபநிஷதி ப்ரதம: ப்ரஶ்ந:.

ஹரி: ஓம். ஸுகேஶா ச பாரத்வாஜஶ்ஶைப்யஶ்ச ஸத்யகாம: ஸௌர்யாயணீ ச கார்க்ய: கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயநோ பார்கவோ வைதர்பி: கபந்தீ காத்யாயநஸ்தே ஹைதே ப்ரஹ்மபரா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: பரம் ப்ரஹ்மாந்வேஷமாணா ஏஷ ஹ வை தத்ஸர்வம் வக்ஷ்யதீதி தே ஹ ஸமித்பாணயோ பகவந்தம் பிப்பலாதமுபஸந்நா:॥

సుకేశాచభారద్వాజః శైబ్యశ్చసత్యకామః ;సౌర్యాయణీచగార్గ్యః కౌశల్యశ్చాశ్వలాయనో భార్గవో వైదర్భిఃకబన్ధీకాత్యాయన స్తేహైతే బ్రహ్మపరాః బ్రహ్మనిష్ఠాః పరం బ్రహ్మన్వేషమాణాఏష హవైతత్సర్వం వక్ష్యతీతి తేహసమిత్పాణయోభగవ న్తంపిప్పలాదముపసన్నాః॥

(ப்ர.) பாரத்வாஜ:-பரத்வாஜமகர்ஷியின் குமாரராகிய, ஸுகேஶா:-ஸுகேசாவென்கிற மகர்ஷியும், ஶைப்ய:-ஶிபியின் குமாரராகிய, ஸத்யகாம:-ஸத்யகாமனென்கிற மகர்ஷியும், ஸௌர்யாயணீ-ஸௌர்யாயணமகர்ஷியின் குமாரராகிய, கார்க்ய:-கார்க்யமகர்ஷியும், ஆஶ்வலாயந:-அச்வலாயனர்குமாரராகிய, கௌஸல்ய:-கௌஸல்யனென்கிற மகர்ஷியும், வைதர்பி:-விதர்ப்பகுமாரராகிய, பார்கவ:-பார்க்கவமகர்ஷியும், காத்யாயந:-கத்யமகர்ஷிகோத்ரத்திலவராகிய, கபந்தீ-கபந்தி என்கிற மகர்ஷியும், ஆகிய, தே ஹ-ப்ரஸித்தர்களான, ஏதே-இந்த மகர்ஷிகள், ப்ரஹ்மபரா:-வேதத்தையோதினவர்களாய், ப்ரஹ்மநிஷ்டா:-வேதார்த்தத்தை யறிந்தவர்களாய், பரம்-ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மத்தை, அந்வேஷமாணா:-அறிய விரும்பினவர்களாய், ஹ வை-ப்ரஸித்தரான, ஏஷ:-இந்த மகர்ஷியானவர் தத்ஸர்வம்-அந்த ஸமஸ்தத்தையும், வக்ஷ்யதி இதி-சொல்லுவரென்று, தே, ஹ; ஸமித்பாணய:-ஸமித்துமுதலியவற்றைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, பகவந்தம்-பூஜ்யரான, பிப்பலாதம்-பிப்பலாதரென்கிற மகர்ஷியை, உபஸந்நா:-ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவேணுமென்று சரணமடைந்தார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாதனமான உபதேசமானது, பிப்பலாதரைப்போ ரால் சொல்லப்பட்டு, இம்மகர்ஷிகள்போல்வரால் கேட்கத்தக்கது. என்று இந்த விஷயத்தை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு ப்ரச்நோத்தர ரூபமாய் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸுகேசாமுதலிய மகர்ஷிகளாறுவரும், பூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில், தாங்கள், அத்யயநம்செய்து அதினலறியப்பட்ட வேதங்களிற் சொன்ன ப்ரம்மஸ்வரூபாதிகளில் தங்களுக்குண்டான ஸந்தேகங்கள் நீங்கும்படி அவைகளின் ஸ்வரூபங்களைக் கேட்கவேணுமென்று, உபஹாரங்களோடு சென்று, அவரை யடைந்தார்கள்.

ரா-ஹா.—வேதவேதாந்தங்களை யோதி தபோநிஷ்டையுடையவர்களான மகர்ஷிகளறுவரும் மகாபூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில் எல்லாதத்வார்த்தங்களையுங்கேழ்க்கவேணுமென்று, அவரிடம் சென்றார்கள்.

௨. தாந்ஹஸ ருஷிருவாச பூய ஏவ தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ச்ரத்தயா ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸ்யத யதாகாமம் ப்ரச்நாந் ப்ருச்சத யதி விஜ்ஞாஸ்யாம: ஸர்வம் ஹ வோ வக்ஷ்யாம இதி॥

౨. తాన్హస ఋషిరువాచ భూయ ఏవ తపసా బ్రహ్మచర్యేణ శ్రద్ధయా సంవత్సరం ।
సంవత్సథ్యథ యథాకామం ప్రశ్నాన్ పృచ్ఛథ యది విజ్ఞాస్యామః సర్వం హ వో వక్ష్యామ ఇతి

(ப-ம்.) பூய:ஏவ-மறுபடியும், தபஸா-தபஸ்ஸோடும், ப்ரஹ்மசர்யேண-ப்ரம்மசர்யத்தோடும், ச்ரத்தயா-ச்ரத்தையோடும், ஸம்வத்ஸரம்-ஒரு வருஷகாலம், ஸம்வத்ஸ்யத-இங்குவாஸம்பண்ணுங்கோள். (பிறகு,) யதாகாமம்-இஷ்டப்படி, ப்ரச்நாந்-ப்ருச்சத-கேளுங்கோள். விஜ்ஞாஸ்யாம:-யதி-அறிந்தோமேயாகில், ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், வ:-உங்களுக்கு வக்ஷ்யாம:-சொல்லுகிறோம். இதி-என்று, ஸ:ருஷி:-அந்த பிப்பலாதரென்கிற மகர்ஷியானவர், தாந்-அந்தமகர்ஷிகளைக்குறித்து, உவாச-சொன்னார்.

ஸ0-ஹா.—நீங்கள் முன் தபஸ்விகளாயிருந்தாலும், நமக்கு சுச்ரூஷைபண்ணிக்கொண்டு ஒருவருஷகாலமிருந்தீர்களாகில் நாமறிந்தபடி உங்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறோம் என்று அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னார்,

ரா-ஹா.—இப்போது நீங்கள் ப்ரம்மவித்தையை யறியும்படி, நாம் சொல்லவேணுமாகில் ஒருவர்ஷகாலம், ச்ரத்தாபக்திகளோடுகூடி, ஸ்திரீசிந்தை முதலியவை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யமுடையவர்களாய், நமக்கு சுச்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டு நிச்சலராயிருங்கோள், நாமுமக்கு வஞ்சனையில்லாமல் ப்ரம்மவித்யையை யறிந்தாபடி சொல்லுகிறோம் என்று, அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னாரென்று பொருள். இத்தாலிப்பன வருத்தப்பட ஸம்மதியில்லையாகில் உங்களிடம் போய்ச் சேரலாமென்று கருத்து காட்டப்பட்டது. இதனால் சிஷ்யன், ஆசாரியனுடைய ஜ்ஞானத்தை பரீக்ஷியாமல், பக்தியோடு ஒருவருஷம் குருகுலவாஸம்செய்யவேணுமென்றும், ஆசாரியன், சிஷ்யனை சோதியாமல் உபதேசிக்கை தகாதென்றும், ஸூசிக்கப்படுகிறது.

௩. அத கபந்தீ காத்யாயந உபேத்ய பப்ரச்ச |
பகவந் குதோ ஹ வா இமா: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்த இதி ‖

3. అథ కబంధీ కాత్యాయన ఉపేత్య పప్రచ్ఛ భగవన్ కుతో హ వా ఇమాః ప్రజాః ప్రజాయన్త ఇతి।

(ப-ம்.) அத-ஒருவருஷம்போனபிறகு, கபந்தீ, காத்யாயந:-கத்யர்குமாரரான கபந்தியானவர், உபேத்ய-வந்து, பகவந்-ஓபூஜ்யரான ஸ்வாமியே, இமா:ப்ரஜா:. இந்த ஜநங்கள், குத:ஹ வா - யாரிடத்திலிருந்து, ப்ரஜாயந்தே-உண்டாகின்றன. இதி-என்று, பப்ரச்ச கேட்டார்.

ஸா-ஹா.ரா-ஹா.—இப்படி ஆசார்யனாகிய பிப்பலாதமகர்ஷி சொன்னபிறகு அப்படியே ஒருவருஷகாலம் மகாபக்தி, விச்வாஸம், ச்ரத்தை, ஆஸ்திக்யம், ப்ரம்ம

சர்யம் முதலியவற்றோடு ஆசாரியனுடைய மநஸ்ஸு ஸந்தோஷிக்கும்படி குருகுல வாஸம்பண்ணி, அதனாலவர் ப்ரஸந்நரான பிறகு அந்தமகர்ஷிகளிலொருவராகிய கபந்தியென்பவர் மற்ற மகர்ஷிகள் அநுமதிப்படியே, சாஸ்த்ர க்ரமமாய் ஆசார்ய ரான பிப்பலாதரையடைந்து, இந்த லோகத்திலுள்ள ஜநங்கள் எந்த வஸ்துவிலிருந்து பிறந்தனவென்று கேட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த ப்ரச்நம், சதுர்முகப்ரம்மபரமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், பரப்ரம்மபரமென்று, இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் தாத்பர்யபேதமென்றறிக.

௪. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇 । 𑌰𑌯𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥

౪. తస్మైసహోవాచప్రజాకామోవైప్రజాపతిః సతపోఽతప్యతసతప స్తప్త్వాసమిథునము త్పాదయతే । రయించప్రాణంచేత్యేతౌ మేబహుధాప్రజాఃకరిష్యతఇతి॥

(ப்-ம்.) 𑌸𑌃-அந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃-ப்ராஜாபதியானவர், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑌃-ப்ராஜைகளிலாசையுடையவராய், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤-செய்தார். 𑌸𑌃-ப்ரஸித்தரான, 𑌸𑌃-அவர், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾-செய்து, 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍍-இரண்டை, 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇-உண்டுபண்ணினார். 𑌰𑌯𑌿𑌂-இரயி என்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂-ப்ராணனென்றும், 𑌇𑌤𑌿-சொல்லப்படுகிற, 𑌏𑌤𑍌-இவ்விரண்டும், 𑌮𑍇-எனக்கு; 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾-அநேகவிதங்களான, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃-ப்ராஜைகளை, 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃-ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகின்றன; 𑌇𑌤𑌿-என்கிறவபிப்ராயங் கொண்டார். (இப்படி) 𑌸𑌃-அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈-அந்தகபந்திமகர்ஷியைப்பார்த்து, 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚-சொன்னார்.

ஶ0-ஹா.—நான், நான்முகனாயாவேனாகவென்று, நான்முகனாக விரும்பினவன் உபாஸநம் செய்யும்போது, நானே, நான்முகனென்று, உபாஸித்து, அப்படி முன் கல்பத்தில்,உபாஸனம் செய்ததினால் வந்த புண்யத்தால் இந்த கல்பத்தில் ஹிரண்ய கர்ப்பனென்கிற நான்முகனாகவாய்,ப்ரஜைகளை, ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்று நினைத்து முன்ஜந்மதிலதான வேதார்த்த விஜ்ஞாநத்தை ஆலோசித்து, அந்த வேதார்த்தத்தை ஸ்ம்ருதியில் கொண்டுவந்து, அந்த ப்ரகாரமாகவே; ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டியதான, ரயி, ப்ராணன், என்கிற விரண்டையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். அதாவது, இவ்விரண்டும் நமக்குவேண்டிய ப்ராஜாஸ்ருஷ்டியைப் பலபடியாகச் செய்யுமென்று நினைத்து, ரயி, ப்ராணன், என்கிற, ஸூர்யன், சந்திரன், இவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தானென்கை. இப்படி, பிப்பலாதர், கபந்திக்குச் சொன்னார்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மாவானவர் ஸ்ருட்டிக்ரமத்தை வேதத்திலில்சொல்லியுருக்கிறபடி ஆலோசித்து, எல்லாஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலமான, ரயி, ப்ரணன், என்கிற ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார். இங்கு ப்ரஜாபதி, என்பது பரமாத்மாவே, ஹிரண்யகர்பனென்கிற நான்முகனேயன்று, இது காரணவாக்யமன்றோ.

௫. ஆதி³த்யோ ஹ வை ப்ராணோ ரயிரேவ சந்த்³ரமா:॥ ரயிர்வா ஏதத்ஸர்வம் யந்மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச தஸ்மாந்மூர்த்திரேவ ரயி: ॥

౫. ఆదిత్యో హవై ప్రాణో రయిరేవ చంద్రమాః । రయిర్వా
ఏతత్సర్వం యన్మూర్తం చామూర్తం చ తస్మాన్మూర్తిరేవ రయిః॥

(ப்-ம்.) ஆதி³த்ய: ஹவை-போக்தாவானவன், ப்ராண:-ஜீவன், சந்த்³ரமா:-போக்யமானது, ரயி:ஏவ-ப்ரக்ருதியே - யந்மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச-மூர்த்தாமூர்த்தரூபமாயிருக்கிற, ஏதத்ஸர்வம் - காணப்படுகிற ஸமஸ்தமும், ரயி:வா- போக்யமேயன்றோ. தஸ்மாத் - ஆகையால், மூர்த்திரேவ ரயி: - போக்யமான மூலப்ரக்ருதியே, ரயி என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸம்-ஹா.—அத்தாவென்றும், அந்தமென்றும் சொல்ப்படுகிற ஆத்தியன், சந்த்ரமா:, என்கிற எல்லாமூர்த்தியும் ரயி என்னப்படுகிறது.

ஸா-ஹா.—ப்ருதிவி ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் மூர்த்தாமூர்த்த ரூபமான ரயியென்றும், ப்ராணன் ஆதித்யனென்றும் சொல்லப்படுகிறன.

௬. அதா²தி³த்ய உத³யந்யத்ப்ராசீம் தி³ஶம் ப்ரவிஶதி தேந ப்ராச்யாந் ப்ராணாந்ரஶ்மிஷு ஸந்நித⁴த்தே । யத்³த³க்ஷிணாம் யத்ப்ரதீசீம் யது³தீ³சீம் யத³தோ⁴ யதூ³ர்த்⁴வம் யத³ந்தரா தி³ஶோ யத்ஸர்வம் ப்ரகாஶயதி தேந ஸர்வாந் ப்ராணாந் ரஶ்மிஷு ஸந்நித⁴த்தே॥

౬. అథాదిత్య ఉదయన్యత్ప్రాచీం దిశం ప్రవిశతి తేన ప్రాచ్యాన్ ప్రాణాన్ రశ్మిషు సన్నిధత్తే
యద్దక్షిణాం యత్ప్రతీచీం యదుదీచీం యదధో యదూర్ధ్వం యదంతరా దిశో యత్సర్వం
ప్రకాశయతి తేన సర్వాన్ రశ్మిషు సన్నిధత్తే॥

(ப்-ம்) அத²-பின்பு, ஆதி³த்ய:-ஆதித்யசப்தத்தின்பொருள் சொல்லப்படுகிறது யத்-எந்தகாரணத்தால், உத³யந்-உதயஸமயத்திலேயே, ப்ராசீம் தி³ஶம் - கிழக்குதிக்கை, ப்ரவிஶதி-ப்ரவேசிக்கிறானோ; தேந-அந்தகாரணத்தால், ப்ராச்யாந்-கிழக்கேயிருக்கிற, ப்ராணாந்-ப்ராணங்களை, ரஶ்மிஷு-கிரணங்களிலே, ஸந்நித⁴த்தே-சேர்க்கிறான், த³க்ஷிணாம், யத்-தெற்குதிக்கிலும், உதீ³சீம் யத், வடக்கிலும், அதோ⁴ யத் - கீழ்பாகத்திலும், ஊர்த்⁴வம் யத்-மேல்பாகத்திலும், அந்தரா தி³ஶ: யத் - மத்யபாகங்களிலும், ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், யத்-எந்தகாரணத்தால், ப்ரகாஶயதி - ப்ரகாசிக்கும்படி, செய்கிறானோ, தேந - அந்தகாரணத்தால், ஸர்வாந் - ப்ராணாந் - எல்லாப்ராணங்களையும், ரஶ்மிஷு-கிரணங்களில், ஸந்நித⁴த்தே - சேர்க்கின்றான்.

ஸம்-ஹா.—ஸமஸ்த திக்குக்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றைம் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதினுல் ப்ராணமானது ஸர்வதாரகமாயிருக்கிறது.

ஸா-ஹா—இந்த ஜீவாத்மா உதயமானபோதே, அதாவது, உறங்கி எழுந்தபோதே, எல்லாதிக்கிலுமுள்ள வஸ்துக்களும் ப்ரகாசிக்கும்படி தர்மபூதஜ்ஞாநமாகிற கிர

ணங்களாலே, ப்ராணங்களென்கிற இந்த்ரியங்களை வ்யாபிக்கச்செய்கிறு ணுகையாலே, இவன் ப்ராண சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறான்.

ஏ. ஸ ஏஷ வைச்வாநரோ விச்வரூப:
ப்ராணோऽக்நிருதயதே ததேதத்ருசாऽப்யுக்தம் ॥

ஸஏஷ வைச்வாநரோவிச்வரூப: ||
ப்ராணோக்நிருதயதே ததேதத்ருசாப்யுக்தம்.

(ப-ம்.) ஸ: - ஸ: ஏஷ:-ப்ராண:-அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனானவன் வைச்வாநர: - ஸமஸ்தங்களையும் நியமிக்கிற, விச்வரூப: - எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடைய, அக்நி: - மேலானகதியைக் கொடுப்பவனான பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய், உதயதே - விளங்குகிறான். தத் - ஸ தத் அந்த இது, ருசா - மந்திரத்தால், அப்யுக்தம் - சொல்லப்பட்டது.

ஸம்-ஸா.—இந்த பரப்ரம்மம், ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகிற தென்கிறது. எல்லா மநுஷ்யர்களுக்கு மாத்மாவாயிருப்பது பரப்ரம்மமே; எல்லாப்ரபஞ்சத்துக்கு மதிஷ்டாநமாயிருப்பதும் ப்ரம்மமே, இவ்விஷயம் இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

ரா-ஸா.—போக்தாக்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களெல்லாம், பரமாத்மாவை யாத்மாவாகவுடையவர்கள். பரமாத்மா எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவனன்றோ: என்றிந்தவிஷய மிம்மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது வைச்வாநராதி கரணத்தில், பகவத்ராமாநுஜாசார்யரால், இந்த மந்திர மிப்படியே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது.

அ. விச்வரூபம் ஹரிணம் ஜாதவேதஸம் பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம்। ஸஹஸ்ரரச்மி: சததா வர்தமாந: ப்ராண: ப்ரஜாநாமுதயத்யேஷ ஸூர்ய: ॥

விச்வரூபம்ஹரிணம்ஜாதவேதஸம்பராயணம்ஜ்யோதிரேகம்தபம்தம்||
ஸஹஸ்ரரச்மிச்சததாவர்தமாந:ப்ராண:ப்ராஜாநாமுதயத்யெஷஸூர்ய:

(ப-ம்.) விச்வரூப: - எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனும், ஜாதவேதஸம் - வேதங்களை யுண்டாக்கினவனும், பராயணம் - அடையத்தக்கஸ்தாநமானவனும், தபந்தம்-ப்ரகாசியாநிற்கிற, ஜ்யோதி: - தேஜஸ் ஸ்வரூபியானவனும், ஏகம் - அத்விதீயனுமான, ஹரிணம் - ஹரியென்கிற நாமமுடைய பரமாத்மாவை, வர்தமாந: - அநுவர்த்தித்திருக்கிறவனும், ஸஹஸ்ரரச்மி: - எல்லா விஷயங்களையுமறிகிற சக்தியுடையவனும், ப்ரஜாநாம் - பூதங்களுக்கு, ப்ராணம் - ப்ராண பூதமான, ஏஷ:, ஸூர்ய: - இந்தப்ரகாசனான ஜீவாத்மா, உதயதி - உதயத்தை யடைகிறான்.

ஸம்-ஸா.—எல்லாவுலகங்களிலு மொன்றுயிருக்கிற கிரணங்களையுடைய ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ராணுதாரமாயுள்ள எல்லோருக்கும் கண்போன்ற அத்விதீயமாகிய, எல்லாவற்றையும் செய்கின்ற ஆத்மஸ்வரூபமென்கிற ப்ரம்மத்தையறிந்த வித்வாந்கள் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறார்கள். யாதொரு ப்ரம்மஸ்வரூபமே, ஸர்வவஸ்துவாயும் தோற்றுகிறதோ.

ரா-ஹா.— “ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ”, என்றபடி, எல்லா விஜ்ஞாநங்களுக்கும் காரணமான வேதங்களை வெளிப்படுத்தினவனும், “ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாததலமஸ்தக:” “அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாச்ரித:। ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம்” என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளின்படியே, ஸகல தேஜஸ்ஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறவனும், இப்படி அநேககுணங்களுக் கிருப்பிடமாயிருக்கிற பரமாத்மாவாகிய ஹரியென்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனை யநுவர்த்தித்திருக்கிற (அதாவது அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கிற) ஜீவாத்மாக்கள், எல்லாவற்றையு மறிந்துகொண்டு, அவனுடைய வருளால் விளங்குகிறார்கள்.

௯. ஸம்வத்ஸரோ வை ப்ரஜாபதிஸ் தஸ்யாயநே தக்ஷிணம் சோத்தரம் ச। தத்யே ஹ வை ததிஷ்டாபூர்த்தே க்ருதமித்யுபாஸதே தே சாந்த்ரமஸமேவ லோகமபிஜயந்தே த ஏவ புநராவர்த்தந்தே தஸ்மாதேத ருஷய: ப்ரஜாகாமா தக்ஷிணம் ப்ரதிபத்யந்தே। ஏஷ ஹ வை ரயிர்ய: பித்ருயாண: ॥

ஸம்வத்ஸரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாயநேதக்ஷிணம்சோத்தரம்சதத்யேஹவைததிஷ்டாபூர்த்தே.

க்ருதமித்யுபாஸதேதேசாந்த்ரமஸமேவலோகமபி ஜயந்தேதஏவபுநராவர்த்தந்தேதஸ்மாதேதேருஷய:ப்ரஜாகாமாதக்ஷிணம்ப்ரதிபத்யந்தேஏஷஹவைரயிர்ய:பித்ருயாண: ||

(ப்-ம்) ஸம்வத்ஸர:, வை, ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதி: - ப்ரம்மம். தஸ்ய - அந்த - ஸம்வத்ஸரரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம்ச - அயநே, — தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், என்றிரண்டயநங்கள். தத் - ஆகையால், தத் - அந்த விஷயத்தில், யே, ஹ, வை - யாவர். இஷ்டாபூர்த்தே க்ருதம், இதி - யாகம் செய்கை, தடாகத்தை யுண்டுபண்ணுகை, பிறருக்கு தானம்பண்ணுகைமுதலிய கர்மங்களை, உபாஸதே - செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், சாந்த்ரமஸம் - லோகம், ஏவ, சந்திரலோகத்தையே, அபிஜயந்தே - அடைகிறார்கள், ஆகையால், புந: ஆவர்த்தந்தே, ஏவ - மறுபடியும் ஜந்மத்தை யடைகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏதே ருஷய: - இப்படி அநித்ய பலங்களை அறிகிற மந்தமதிகள், ப்ரஜாகாமா: - ஸ்வர்க்கம் முதலிய க்ஷுத்ரபலங்களை விரும்பினவர்களாய், தக்ஷிணம் - தக்ஷிணாயநமார்க்கத்தை ப்ரதிபத்யந்தே - அடைகிறார்கள். ஏஷ:, ஹ, வை, இப்படிப்பட்ட, பித்ருயாண: - பித்ருயாணமென்கிற மார்க்கமானது, ரயி: - ப்ரஸித்தமான போகமார்க்கம்.

ப00-ஹா.— ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதியினாலாகிய தாகலின், ஸம்வத்ஸரத்தை ப்ரஜாபதியென்கிறது. சந்திரன், ஆதித்யன், இவர்களாலேற்படுகிறதிதி, அஹோரா

ராத்ரம், இவைகளின் கூட்டமே யன்றோ ஸம்வத்ஸரம். ஆதலால், அவைகளில் வே
றாகாத ஸம்வத்ஸரம் ரயி, ப்ராணன்களென்கிற மிதுநஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகி
றது. அஃதெப்படியென்றால், அந்த ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம்,
என்றிரண்டுவழிகள். ஆறுமாஸங்கள் கொண்டது. ஒரு அயநமெனப்படுகிறது. இவ்
விரண்டுவழிகளாலும், ஆதித்யன், (ஸூர்யன்) கேவலம் கர்மத்தைப்பற்றி யிருக்கு
மவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநகர்மங்க ளிரண்டையும்பற்றி யிருக்கின்றவர்களுக்கும், லோக
ங்களைக்காட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். ப்ராம்மணாதன் முதலிய கர்மாதிகாரிகள்
அந்தப்படி, இஷ்டம், பூர்தம், என்கிற அநித்யகர்மங்களைச்செய்து நித்யபலத்தைய
டையாது, அந்தப்ரஜாபதியி னம்சமாகிய மிதுநத்திலொன்றான, ரயி, என்கிற போக
லோகமாகிய சந்திரலோகத்தை யடைகிறவர்களாய், அந்த சந்திரலோக மநுஷ்யமாய்
இவனது கர்மத்தின் முடிவிலழிகிறதாகையால், அதில் நின்றும்மீண்டு அவர்கள்
செய்த புண்யபாவங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கம், நரகம், இவைகளிலொன்றையடை
கிறார்கள். அல்லது, இந்த லோகத்திலாவது ஜந்மத்தையடைகிறார்கள். அப்படிப்ப
ட்ட அதிகாரிகள், கீழ்ச்சொல்லிய இரண்டுவழிகளுக்குள் ஒன்றாகிய தக்ஷிணாயநம்
என்கிற வழியையடைகிறார்கள். அதாவது - தக்ஷிணாயநமென்கிற வழியால் சந்திர
னையடைகிறார்கள். இந்த வழியானது பித்ருயாணமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்
வழியே, ரயி என்கிற போகமார்க்கமென்று சொல்லத்தக்கது. அதாவது அந்த ஸம்
பந்தமுடைய சந்திரனே. ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ரா-ஹா.—கீழ்,ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவர்களைசரீரமாகவு
டைய பரமாத்மாவாகிய ப்ரஜாபதிக்கு, ரயி, ப்ராணன், என்னப்படுகிற ப்ரக்ருதி,
ஜீவன், ஆகிய போகவஸ்து, போகத்தை யநுபவிக்கிற வஸ்து, என்கிற வகையாலே,
விபாகத்தைச் சொல்லி, அகண்ட காலஸ்வரூபியான அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பர
மாத்மாவுக்கு, கண்ட காலவிபாகத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, நெஞ்சில் தங்குகைக்
காகவும், உபாஸநம் செய்வதற்காகவும், ஸம்வத்ஸரமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஜா
பதிக்கு, தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், என்கிற, ரயி, ப்ராணன், என்ற விபாகத்தை
யும், அப்படியே, மாஸமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஜாபதிக்கு, சுக்லபக்ஷம், க்ருஷ்ண
பக்ஷம். என்கிற, ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அஹோராத்ரமென்கிற ப்ரஜாபதிக்கு
இராப்பகலென்கிற ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அந்த ப்ரஸங்கத்தால், ரயி என்
கிற பதத்தின் பொருளாகிய, தக்ஷிணாயநம், க்ருஷ்ணபக்ஷம், இரவு, இவைகளைக்
காட்டிலும், ப்ராண, என்கிற பதத்தின் பொருளான, உத்தராயண, சுக்லபக்ஷம்;பகல்
இவைகளுக்குண்டான மேன்மையையும் சொல்லத்தொடங்குகிறது. ஸம்வத்ஸர
மென்கிற காலஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணாயநம் உத்தராயணம் என்கிற
இரண்டயநங்கள், ஸூர்யன் நடப்பதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற இரண்டுரூபங்களாயிருக்
கின்றன. அவைகளிலொன்றாகிய தக்ஷிணாயநத்தை, இஷ்டம். பூர்தம், க்ருதம்,என்
கிற வினைகளை அதாவது - யாகம், தாநம், வாவிகள், முதலியவற்றைச் செய்கிற
ஸ்வர்க்காதி பல காமிகள், அடைகிறார்கள். அவர்களே, புநராவ்ருத்தியையடைகி
றார்கள், ஆத்மாவை யுபாஸித்து, உத்தராயணத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தி
யடைகிறார்களில்லை. காம்யகர்மங்களைச்செய்து தூமாதிமார்க்கத்தாலே ஸ்வர்க்காதி
லோகங்களை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்கள். அவைகளை விரும்பாது,
நித்யமான மோக்ஷத்தை விரும்பி ஆத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே
பரமபதத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தியில்லாமல் நித்யாநந்தத்தை யடைகி
றார்களென்கை. அந்தபுநராவ்ருத்தியுண்டான தக்ஷிணாயநமார்க்கமானது, பித்ருயாண

மென்று சொல்லப்படுகிறது. அநித்யவிஷயாநுபவமென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, ஜாகரூகர்களாயிருந்து பேதங்களையுணர்ந்துகொள்க. சிலப்ரச்நோத்தரங்கள் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லப்பட்டதாகிலுமிங்கு சுருங்கச்சொல்லப்பட்டது.

க௦. அதோத்தரேண தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ச்ரத்தயா வித்யயாத்மாநமந்விஷ்யாதித்யமபிஜயந்தே ஏதத்வை ப்ராணாநாமாயதநமேததம்ருதமபயமேதத்பராயணமேதஸ்மாந்ந புநராவர்தந்த இத்யேஷ நிரோத: ததேஷ ச்லோக:॥

அதோத்தரேண தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ஶ்ரத்தயா வித்யயாத்மாநமந்விஷ்யாதித்யமபிஜயந்தேதத்வை ப்ராணாநாமாயதநமேததம்ருதமபயமேதத்பராயணமேதஸ்மாந்நபுநராவர்தந்த இத்யேஷநிரோத: | ததேஷஶ்லோக:

(ப்-ம்.) தபஸா-தவத்தாலும், ப்ரஹ்மசர்யேண-ப்ரம்மசர்யத்தாலும், ச்ரத்தயா-ச்ரத்தையினாலும், வித்யயா - உபாஸநத்தாலும், ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை, அந்விஷ்ய-அறிந்து, அத - ன், ஆதித்யம்-சூர்யனை, உத்தரேண - உத்தராயணமார்க்கத்தால், அபிஜயந்தே - அடைகிறார்கள், ஏதத்வை-இந்த பரமாத்மஸ்வரூபமே; ப்ராணாநாம்-ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஆயதநம் - ஸ்தாநமானது. ஏதத் - இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, அம்ருதம்-மோக்ஷஸ்வரூபம், அபயம்-பயமில்லாதஸ்தாநம், ஏதத்-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, பராயணம்-முக்யபலம், ஏதஸ்மாத்-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருந்து, புந: ந ஆவர்தந்தே - புநராவ்ருத்தியடைகிறதில்லை. இதி-இந்த விஷயத்தில், ஏஷ:-இந்த பரமாத்மா, நிரோத:-காரணமாயிருக்கிறான். தத்-அந்தபரமாத்மஸ்வரூபத்தில். ஏஷ:ச்லோக:-இந்தச்லோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ௦-ஹா—உத்தராயணமார்க்கத்தால், ஆதித்யனை யடைகிறார்கள். அதாவது தபஸ்ஸுமுதலியவற்றால் ஆத்மாவும், ப்ரம்மமும், ஒன்றே என்கிற ஜ்ஞாநத்தையடைந்து சராசரங்களுக்கு ப்ராணனாயிருக்கிற ஸூர்யனே நானென் றநுஸந்தித்து, ஸூர்யனையடைகிறார்கள் என்றவாறு. ஸர்வப்ராணிகளுக்கு மாதாரபூதமாய், அழிவில்லாததாய், பயமற்றதாய், ப்ரத்யக்ஷபராயணமாயிருக்கிற ஸ்தாநமாகியாவிதையடைந்தவர்கள், மறுபடியும் ஜந்மத்தையடைகிறதில்லை ஆதித்ய ப்ராப்தியில்லாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நீங்காது. இந்த விஷயத்தில் ஶ்லோகமிருக்கிறது.

ராஹா.—கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தைக்காட்டில் வேறான வம்சத்தைத் தொடங்குகையால், அத, என்று சொல்லப்படுகிறது. யாவர், இந்த அநித்யங்களாகிய ஸுகங்களையடைந்து பயனென்னவென்று, விரக்தர்களாயிருக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்ட மகர்ஷிகள், சரீரத்தைவாட்டித்தவம் செய்வதினாலும், விஷயாநுபவமென்கிற

ஸ்த்ரீஸம்போகம் முதலியவற்றை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யத்தாலும், சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன வர்த்தங்களில் நம்பிக்கையாகிற ஸ்ரத்தையாலும், இவைகளை யங்கமாயுடைய ப்ரத்யகாத்ம விஷயமான த்யாநமென்கிற உபாஸநாசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிற வித்யையாலும், பரமாத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால், அதாவது, ஸூர்யனிடத்திலிருந்து சந்திரனையும், சந்திரனிடத்திலிருந்து, வித்யுத்தென்கிற தேவதையையும், முக்தபுருஷன் சென்றுகிட்டி, அமாநவனென்கிற புருஷனாலே பரப்ரம்மத்தின் ஸாமீப்யத்தை யடைகிறானென்று சொல்லியபடி, பரப்ரம்மத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூர்யனை யடைந்து பரமபதத்தை யடைந்து மாகாநந்தத்தோடுவர்த்திக்கிறார்கள். அந்த பரமபதமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்யமாயிருக்கிற பயமில்லாத நித்யமான திவ்யஸ்தாநம், இதை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை. இப்படி முக்தன், ஸம்ஸாரத்தை யமையாமலிருக்கும்படி பரமாத்மா ஸங்கல்பிக்கிறானகையாலே, இது கூடும், "மாமுபேத்யது கௌந்தேயபுநர்ஜந்ம நவித்யதே" என்று பகவானால் சொல்லப்பட்டதன்றோ: வ்யாஸாசார்யரென்கிற ஸ்ருதப்ரகாசிகா சார்யருமிப்படியே, இந்த மந்திரத்திற்கு ஸாலவ்யாக்யாநாதிகரணத்தில் வ்யாக்யாநம்செய்தார். இந்த விஷயத்திலொரு ஸ்லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

கக. 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌦𑌿𑌵 𑌆𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌿𑌣𑌂 । 𑌅𑌥𑍇𑌮𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌷𑌡𑌰 𑌆𑌹𑍁𑌰𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம்த்வாதஸாக்ருதிம்திவ ஆஹு:பரே அர்தே புரீஷிணம் | அதேமே அந்யஉபரே விசக்ஷணம்ஸப்தசக்ரே ஷடர ஆஹுரர்பிதமிதி ||

(ப்-ம்.) 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌾𑌦𑌂-ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாயும், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂-பிதாவாயும், 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 - பன்னிரண்டவயவங்களையுடைத்தாயும், 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌿𑌣𑌂- புரீஷமென்கிற ஜலம், அல்லது ஆவரணஸ்தாநம், இத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை, 𑌦𑌿𑌵𑌃 - ஆகாசலோகத்தினுடைய, 𑌪𑌰𑍇,𑌅𑌰𑍍𑌧𑍇-இரண்டாம்பாகத்தில், 𑌆𑌹𑍁𑌃-சொல்லுகிறார்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌉𑌪𑌰𑍇, வேறுபட்ட ச்ரேஷ்டர்களான காலதத்வத்தை யறிந்தவர்கள், 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 - ஏழுசக்கரங்களையுடைத்தாயும் 𑌷𑌡𑌰𑍇 - ஆறரங்களையுடைத்தாயுமிருக்கிற ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியினிடத்தில், 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂-நன்றாய், 𑌅𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂-எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌆𑌹𑍁𑌃-சொல்லுகிறார்கள்.

𑌸𑌂-𑌸𑌾.—ஸம்வத்ஸரத்திற்கு, ஹேமந்தருதுவையும், சிசிரருதுவையும் ஒன்றாக்கிக்கொண்டதனாலைந்தாயிருக்கிற ருதுக்களையைந்து பாதங்களாகவும், பன்னிரண்டுமாஸங்களையும், பன்னிரண்ட வயவங்களாகவும், கல்பித்து, இப்படிப்பட்ட ஸம்வத்ஸரத்தை யுலகத்திற்கெல்லாங் காரணமாகவும், அந்த ரிக்ஷலோகத்தினுடைய மூன்றாம்பாகத்திலிருப்பதாயும், சிலர்சொல்லுகிறார்கள். ஜலத்திற்குக்காரணமென்றும்சொல்லுகிறார்கள். "ஏழுசக்ரங்களையும், ஆறரங்களையுமுடைய அந்தஸம்வத்ஸரத்தில், ஜகத்து நின்றிருப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது - ஸூர்யனுக்கும், ஸம்வத்

ஸரத்திற்கும், அவச்சேத்யாவச்சேதகபாவத்தாலாகிய ஐக்யத்தைப்பற்றி, ஸூர்யனுக்குண்டாகிய ஏழுகுதிரைகளையும், ஸம்வத்ஸரத்திற்குண்டான ஆறுருதுக்களையும் ஸம்வத்திற்கே சேர்த்து, சக்கிரங்களாகவும், அரங்களாகவும் ரூபித்துச்சொல்லப்பட்டதென்கை.

ரா-ஹா—வத்ஸரம், ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இடாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், என்கிற வைந்துபாதங்களையுடைத்தாய், எல்லலாவற்றிற்கும் காரணமாய், பன்னிரண்டுமாஸங்களை யாகாரமாகவுடைத்தாய், புரீஷமென்கிற ஸுவர்ணபூமிக்கு ஸமீபமான ப்ரம்மாண்டகோளகாவரணத்தை ஸ்தாநமாகவுடைத்தா யிருக்கிறதென்று சிலரும், ஏழுக்ரகங்களாகிற சக்கிரத்தையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிக்கு மாதாரமாயிருக்கிறதென்று காலதத்வத்தையறிந்த ச்ரேஷ்டர்களும், ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியைச்சொல்லுகிறார்கள். இப்படி, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதி ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

கஉ. 𑌮𑌾𑌸𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 ॥

(ப்-ம்.) 𑌮𑌾𑌸𑍋𑌵𑍈-மாஸமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது. 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த மாஸரூபியான ப்ரஜாதிக்கு, 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌏𑌵 - க்ருஷ்ணபக்ஷமானது, 𑌰𑌯𑌿𑌃 - ரயி, என்னபடுகிறது. 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌃 - சுக்கலபக்ஷமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑍇-𑌋𑌷𑌯𑌃-இந்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களையறிகிற சக்தியையுடைய விந்த மகர்ஷிகள், 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇-சுக்லபக்ஷத்தில், 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌂-யாகம்முதலிய நல்ல கர்மங்களை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-செய்கிறார்கள், 𑌇𑌤𑌰𑍇 - அறிவில்லாத மற்றவர்கள், 𑌇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-சுக்லபக்ஷத்தைக்காட்டில் வேறானக்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—எல்லாவற்றிற்கு மிருப்பிடமாகிய ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை மாஸரூபப்ரஜாபதியாகச் சொல்லுகிறது கீழ்ச்சொல்லிய லக்ஷணத்தோடு கூடின விந்த மாஸப்ரஜாபதியினுடைய பாகங்களாகிய விரண்டுபக்ஷங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷம் ரயி என்கிற சந்திரோபலக்ஷிதமான போகலோகமார்க்கம். சுக்லபக்ஷமானது, ப்ராணனென்கிற ஸூர்யோபலக்ஷிதமான மோக்ஷமார்க்கம். ஆகையால், ப்ராணஸ்வரூபமாகவே ஸகலத்தையுமறிந்த மகர்ஷிகள் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், கர்மங்களைச்செய்தாலும், ப்ராணஸ்வரூபமான சுக்லபக்ஷத்திலேயே செய்தவர்களாகிறார்கள். ப்ராணஸ்வரூபமாகாத வஸ்துவாயொன்று மவர்களுக்குத் தோற்றுதன்றோ; அஞ்ஞாநிகளாகிய மற்றோர், சுக்லபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்தாலும், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் செய்தவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறியார்களானதால் சுக்லபக்ஷமும் ப்ராணஸ்வரூபமாய் தோற்றுதன்றோ; இதனால், சுக்லபக்ஷம் ப்ராணஸ்வரூபமென்றறிந்தவர்கள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—உபாஸநத்திற்காக, ஸம்வத்ரம், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரிக்கப்பட்டதுபோல், மாஸமும், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரித்துச்சொல்லப்படுகிறது. மாஸஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதியினுடைய க்ருஷ்ணபக்ஷ பாகமானது, ரயி ரூபமாகையாலே தாழ்ந்தது, சுக்லபக்ஷபாகமானது, ப்ராணரூபமாகையாலே சிறந்தது. ஆகையால்

வுடையோர் சுக்லபக்ஷங்களிலே: நல்ல கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள். அறிவிலரோ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள்.

கங. அஹோராத்ரோ வை ப்ரஜாபதி ஸ்தஸ்யாஹரேவ ப்ராணோ ராத்ரிரேவ ரயிஃ ப்ராணம் வா ஏதே ப்ரஸ்கந்தி யே திவா ரத்யா ஸம்யுஜ்யந்தே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்யத்ராத்ரௌ ரத்யா ஸம்யுஜ்யந்தே ॥

அஹோராத்ரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாஹரேவ ப்ராணோராத்ரிரேவ ரயிஃப்ராணம்வாஏதேப்ரஸ்கந்தி | யேதிவாரத்யாஸம்யுஜ்யந்தேப்ரஹ்மசர்யமேவதத்யத்ராத்ரௌரத்யாஸம்யுஜ்யந்தே.

(ப்-ம்.) அஹோராத்ரோவை - அஹோராத்ரமானது, ப்ரஜாபதிஃ - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, தஸ்ய-அந்த வஹோராத்ரரூபப்ரஜாபதிக்கு, அஹஃ-ஏவ-பகலானது, ப்ராணஃ-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது, ராத்ரிஃ-ஏவ, இரவானது, ரயிஃ-ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறது, யே - யாவர் திவா-பகலில், ரத்யா-ஸுரதத்தைச்செய்வதற்கு, ஸம்யுஜ்யந்தே - ஸ்திரீ ஸங்கம் பண்ணுகிறார்களோ; ஏதே-இவர்கள், ப்ராணம்-வா, ப்ராணஸ்வரூபத்தை, ப்ரஸ்கந்தி-அழிக்கிறார்கள். ராத்ரௌ, ரத்யா, ஸம்யுஜ்யந்தே யத்-தத்-இராக்காலத்தில் ரதிசெய்வதற்கு ஸ்வபத்நியோடுசேருதலானது ப்ரஹ்மசர்யம் - ஏவ- ஸ்த்ரீஸங்கத்தை பெக்காலத்திலுமொழித்து விரக்தியோடிருக்கையாகிற ப்ரம்மசர்யமேயாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பகற்காலத்தில் ஸ்த்ரீஸங்கம் செய்வது தகாதென்றும்,இராக்காலத்தில், தன் பத்நியோடு ஸம்போகிப்பது குற்றமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டது மற்றெல்லாம் முன்போலவே கண்டுகொள்வது.

கச. அந்நம் வை ப்ரஜாபதிஃ ததோ ஹ வை தத்ரேதஸ்தஸ்மாதிமாஃ ப்ரஜாஃ ப்ரஜாயந்த இதி ॥

அந்நம்வைப்ரஜாபதிஃததோஹவைதத்ரேதஸ்தஸ்
மாதிமாதிப்ராஜாஃப்ரஜாயந்தஇதி ||

(ப்-ம்.) அந்நம்வை-அந்நமானது, ப்ரஜாபதிஃ-ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, ததஃ-அந்த, ரேதஃ-ரேதஸ்ஸானது, ததோஹவை - அந்த அந்நத்தினுலுண்டாகிறதன்றோ, தஸ்மாத்-அந்தரேதஸ்ஸிலிருந்து, இமாஃ - ப்ரஜாஃ-இந்த ஜனங்கள், ப்ரஜாயந்தே-உண்டாகிறார்கள். இதி-என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸம-ஸா.—இந்த ப்ரஜைகளெவ்விடத்தி லிருந்துண்டாகிறார்களென்று செய்த ப்ரச்நத்திற்கு, நேராயுத்தரம் சொல்லப்படுகிறது. க்ரமத்தில் அந்நரூபத்தையடை

ந்த ப்ரஜாபதி, ரேதோரூமாகி யவ்வழியாலே ப்ரஜைகளை யுண்டுபண்ணுகையால் எல்லாம், ப்ரஜாபதி ஸ்வரூபமாகிய சந்திரன், சூர்யன், மிதுநம், முதலிய பரம்பரையாலே வந்த சுக்லசோணிதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஸகலப்ரஜைகளு முண்டாகிறார்கள்.

ஸாஹா.—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லா விஷயங்களாலும், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், காலம், இவைகளை சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ப்ரஜைகளுமுண்டாகிறார்களென்றுதோற்றுகிறது. இஃதெப்படிகூடும், ப்ரத்தியக்ஷத்தில் ஸ்திரீபுருஷ ஸம்யோகத்தாலாகிய சுக்லசோணிதங்களால் ஸகல ப்ரஜைகளுக்கு முத்பத்தி காணப்படுகிறதன்றோ; என்கிற விந்த ஸந்தேகம் நீங்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்நம், ரேதஸ்ஸு முதலிய ஸர்வமு மந்த ப்ராஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவின் சரீரமாகையால்; ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாகிய அந்நாதிகளால் ப்ரஜோத்பத்தியானாலும், ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை சரீரமாகவுடைய பரமாத்மா எல்லாவற்றுக்கு முபாதாந காரணமென்பதில் ப்ரத்தியக்ஷவிரோதம் கிஞ்சித்து மில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமன்றோ.

கரு. கடு. தயெ ஹ வை தத்ப்ரஜாபதிவ்ரதம் சரந்தி தெ மிதுநமுத்பாதயந்தெ । தெஷாமெவைஷ ப்ரஹ்மலோகோ யெஷாம் தபோ ப்ரஹ்மசர்யம் யெஷு ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ தெஷாமஸௌ விரஜோ ப்ரஹ்மலோகோ நயெஷு ஜிஹ்மமந்ருதம் நமாயா சேதி॥

(ப்-ம்.) தத்-ஆகையால், யெ ஹ-எவர்கள், ப்ரஜாபதிவ்ரதம்-அந்த லக்ஷணத்தை, சரந்தி-பண்ணுகிறார்களோ, தெ-அவர்கள், மிதுநம் - ஸ்திரீபுமான்களை, உத்பாதயந்தெ-உண்டுபண்ணுகிறார்கள். தெஷாம்-ஏவ- அவர்களுக்கே, ஏஷ:-ப்ரஹ்மலோக:- ஸ்தூலமாயிருக்கிற விந்தப்ரம்மலோகவாமுண்டகிறது, யெஷாம் - எவர்களுக்கு, தப: - தபஸ்ஸும், ப்ரஹ்மசர்யம்-ப்ரம்மசர்யமுமோ, யெஷு-எவர்களிடத்தில், ஸத்யம்-ஸத்தியமானது, ப்ரதிஷ்டிதம்-நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, யெஷு-எவர்களிடத்தில், ஜிஹ்மம்-குடிலமானது, ந-இல்லையோ, அந்ருதம்-பொய்யானது, ந - இல்லையோ, மாயா-மாயையும், ந-இல்லையோ, தெஷாம்-அவர்களுக்கு, அஸௌ விரஜ:,ப்ரஹ்மலோக:-நிர்தோஷமான ப்ரம்மஸ்வரூபமானதுஸித்திக்கிறது

ஸாஹா.—இந்த விஷயத்தில், எந்த க்ருகஸ்தர்கள், ருதுகாலத்தில் ஸ்வபார்யையோடு ஸம்போகிக்கையாகிற ப்ரஜாபதி வ்ரதத்தைச்செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கிந்தலோகத்திலேயே நைதாநரூபமான பலமுண்டாகிறது. தாநம், இஷ்டா பூர்தம் முதலிய கர்மங்களையும், தபஸ்ஸு, ஸ்நாதகவ்ரதம் முதலிய வ்ரதங்களையும், செய்கிறவர்களுக்கு, சந்திரஸம்பந்தமுடைய வித்த புத்ரயாணத்தாலடையத்தக்க ப்ரம்மலோகமாகிய அத்ருஷ்டபலமுமுண்டாகிறது; அதாவது - ருதுகாலமல்லாத ஸமயங்களில் ஸம்போகம் செய்யாமையாகிற ப்ரம்மசர்யம், பொய்யை நீக்கி மெய்யையே சொல்லுகை முதலான தர்மங்கள், யவர்களிடத்தில், தங்கியிருக்கின்றனவோ; அவர்களுக்கு இந்த லோக ஸுகத்தோடு லோகாந்தரமாகிய ஸ்வர்க்காதிஸுகமும்,த்

திக்கிறது என்கை. கிரஹஸ்தர்களுக்குப், பலவகைப்பட்ட சார்டங்களின் பலத்தைப் பற்றி கபடமும், க்ரீடை முதலிய காரணங்களால் பொய்யும், வெளியிலொருபடியு முள்ளொருபடியுமாய் வர்த்திக்கையாகிற மாயையும் தப்பாதாகலின், க்ருகஸ்தர்களைக் காட்டில் வேறான கீழ்ச்சொல்லிய குற்றமொன்றுமில்லாத குடீசரஸந்யாஸிகளுக்கு நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோக ப்ராப்தியுண்டாகிறது. என்று ஜ்ஞாநகர்மிகள் கதி சொல்லப்பட்டது.

ரஹா.—இத்தால் முமுக்ஷுக்கள் நிந்திக்கப்பட்டு, முமுக்ஷுக்கள் ஸ்துதிக்கப் படுகிறார்கள். எவர்கள் விரஜாபதி ரவ்தாசரணம் பண்ணுகிறார்களோ, அதாவது "அந் நம்மை ப்ரஜாபதி:" என்று ப்ரஜாபதி சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட அந்நத்தை ப க்ஷிக்கிறார்களோ, என்கை. அப்படி கேவல பக்ஷணபரர்களாய் வைராக்கிய மில்லா தவர்கள், புத்ரன், பசு, முதலான ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து துக்கப்படுகிறார்கள். இந் த காமிகளுக்குண்டாகிய தோஷங்களை நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தில் விருப்பமுடையவர் கள், நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோகத்தை யடைகிறார்கள். இப்படி, ஸர்வவ்யாக்யாநா திகரணத்தில், வ்யாஸாசார்யரால், ச்ருதப்ரகாசிகையில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட் டது. 'இதி' என்றதினால் ப்ரச்நப்திவசநம் ஸமாப்தமாயிற்றென்னப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், மூன்றந்வயங்களாகப்பிரித்து வ்யாக்யாநம் செய்யப் பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இரண்டந்வயமாக்கி விவரிக்கப்பட்டதெ ன்றறிக. ஆகவித்தால் வைராக்கியமுடையவனுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபாவாப்தி க்ர மத்தில் ஸித்திக்குமென்று சொல்லப்பட்டது.

ப்ரச்நோபநிஷத்தில், முதல்ப்ரச்நம் முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நம:

𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐 ॥

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑍋 𑌵𑍈𑌦𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌤𑌰 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 † 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿॥

க. அதஹைநம் பார்க்வோ வைதர்பி: பப்ரச்ச | பகவந்கத்யேவதேவா: ப்ரஜாம்விதாரயந்தேகதர ஏதத்ப்ர காசயந்தேக: புநரேஷாம்வரிஷ்ட இதி.

(ப் - ம்.) 𑌅𑌥-கபந்திமார்ஷி ப்ரச்நம்செய்தபிறகு, 𑌹, 𑌏𑌨𑌂 - இந்த பிப்பலாதமகர்ஷியை, 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌃-ப்ருகுகோத்திரத்தில்பிறந்த, 𑌵𑍈𑌦𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃-

† "𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤 𑌇𑌤𑌿" என்றொருபாடம் சுருங்கிறது. பாடநிர்ணயம் ஸம்ப்ர தாயசுத்தியாலாகவேணும்.

விதர்ப்பகுமாரரானவர், பகவந்-பூஜ்யரே, கதி; தேவா:-எத்தனைதேவர்கள், ப்ரஜா:-ப்ரஜைகளை, விதாரயந்தே-தரிக்கிறார்கள். கதரே-எவர்கள், ஏதத்-இதை, ப்ரகாசயந்தே-ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறார்கள். ஏஷாம்-இவர்களுக்குள், க:புந:, யவன், வரிஷ்ட:-ச்ரேஷ்டன், இதி-என்று, பப்ரச்ச-வினவினார்.

ஸம்-ஹா.—கீழ், ப்ராணனை, அத்தாவென்றும், ப்ரஜாபதி என்றும் சொல்லிற்று. இங்கு, இந்த சரீரத்திலே அத்தைக்கண்டறியும் வழிசொல்வதற்கு இந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. இந்த சரீரத்தை, எத்தனை யிந்திரியங்கள், தரிக்கின்றன. இவைகளுக்குள் எவைகளால் இந்த சரீரம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்குள்ளே சிறந்ததென்று பிப்பலாதரை, வைதர்பி ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

ரா-ஹா—தேகம், இந்திரியங்கள், மநஸ்ஸு, ப்ராணன், இவை முதலானவற்றைக்காட்டிலும் வேறான ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதிக்ககைக்காக விந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. ஸ்தாவரஜங்கமங்களை தரிக்கிற தேவர்கள் யாவர். கார்யமான சரீரத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். என்றிப்படி கபந்திப்ரச்நம் செய்தபிறகு, வைதர்பி, பிப்பலாதனை ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இங்குதேவர்களென்பது சரீரத்தைதரிக்கிற இந்திரியம் முதலியவற்றை. இவைகளுக்கு, அதிஷ்டாநதேவதைகளோடு அபேதத்தை யத்யவஸித்து இப்படி சொல்லுகிறது, இதனால் மேல்சொல்லப்போகிற வ்யவஹாரங்களும், அதிஷ்டாநதேவதைகளுக்குண்டானவைகளானபடியால், அசேதநங்களானவிந்திரியம் முதலியவற்றுக்கு வ்யவஹாரம் கூடாமையா லிது கல்பநை, என்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை யென்றறிக.

உ. தஸ்மை ஸ ஹோவாசாகாசோ ஹ வா ஏஷ தேவோ வாயுரக்நிராப: ப்ருதிவீ வாங்மநச்சக்ஷு: ச்ரோத்ரம் ச । தே ப்ரகாச்யாபிவதந்தி வயமேதத்பாணமவஷ்டப்ய விதாரயாம: ॥

உ. தஸ்மைஸஹோவாசாகாசோஹவா ஏஷதேவோவாயுரக்நிராப: ப்ருதிவீவாங்மநச்சக்ஷுச்ச்ரோத்ரம்ச | தேப்ரகாச்யாபிவதந்திவயமேதத்பாணமவஷ்டப்யவிதாரயாம:

(ப்-ம்.) தஸ்மை-அந்தவைதர்பிக்கு, ஸ:, ஹ,—அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், உவாச-சொன்னார். ஏஷ:-இந்த, ஆகாச:-ஆகாயமானது, தேவ:-தேவஸ்வரூபமானது. ஹவா-இதுச்ருதிகளிலே ப்ரஸித்தம் இப்படியே, வாயு:-அக்நி:-ஆப:-ப்ருதிவீ-கால், எரி, நீர், மண், என்கின்ற மற்றநான்குபூதங்களும், வாக்-மந:-சக்ஷு:-ச்ரோத்ரம்-ச-வாய், நெஞ்சு. கண், காது, இவைகளும், (பஞ்சஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும், பஞ்சகர்மேந்திரியங்களுமென்கை.) தேவஸ்வரூபங்கள். தே-அவைகள், ப்ரகாச்ய-விளங்கச்செய்து, அபிவதந்தி-சொல்லுகின்றன. என்னவென்றால், வயம்-நாங்கள், ஏதத்-பாணம்-இந்த பாணம்போன்றதேகத்தை, அவஷ்டப்ய-பிடித்துக்கொண்டு, விதாரயாம:-திறக்கச்செய்கிறோமென்று.

ஸஹா.—இப்படிக்கேட்ட வைதர்ப்பியைநோக்கி, இச்சரீரத்தை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவஸ்து யாதென்கிறவர் சங்கை திரும்படி யுணர்த்துகிறது. ஆகாய, முதலியவைந்து பூதங்களும், சரீரத்தைத்தொடங்க முக்யகாரணங்கள். இவையும் செவி வாய் கண் மூக்கென்கிற அறிவுக்குக் காரணங்களாய் ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைத் தும், வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்தங்களென்கிற செயலுக்குக்காரணங்களான கர்மேந்திரியங்களைந்தும் மனமென்கிற நெஞ்சமும், இச்சரீரத்தை விளங்கச்செய்கின்றன. இப்படிப்பட்டவிவைகள் தனித்தனியே ஒன்றொன்றும், தன்னையுயர்ந்த பொருளாய் நினைத்துக்கொண்டு தங்கள் மேன்மையைச் சொல்லிக்கொண்டன. என்று பிப்பலா தர் விதர்ப்பிக்கச்சொன்னார்.

ஙாஹா.—இச்சரீரத்தை, இந்த ஜீவாத்மாவே தரிக்கிறுனென்று சொல்லத்தொடங்கி, மற்றவைகளிலொன்றும் தாரகமல்லவென்று காட்டற்பொருட்டு, தாரகத்வம், அதாவது, கீழ்விழாமலிருக்கும்படி செய்கை, ப்ரகாசகத்வம், அதாவது, விளங்கச்செய்கை. ச்ரேஷ்டத்வம், அதாவது, உயர்ந்ததாயிருக்கை. இவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கேயென்றுஸ்புடமாகும்படி, வைதர்ப்பிக்கு, பிப்பலாதமகர்ஷி யொருகதை சொல்லுகிறார். இந்திரியங்களும் பூதங்களும், இச்சரீரத்தை 'நான் தரிக்கிறேன்; 'நான் தரிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும், தன்னிடத்தில், தாரகத்வம், ப்ரகாசகத்வம், ச்ரேஷ்டத்வம், இவைகளிருக்கின்றனவென்று, எண்ணமுண்டாயிருந்தது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, வாக்குமுதலிய சிலவற்றைச்சொன்னது கர்மஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கு பலக்ஷணமென்றுகொண்டு வ்யாக்யாநமிரண்டு பாஷ்யங்களிலும், செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தேவஸ்வரூபங்களென்றது - அதிஷ்டாநதேவர்களைக் கொண்டாதல், தேவசப்தத்தின்பொருள் இவைகளிருப்பது பற்றியாதலாகும். "அபிமாநிவ்யபதேசஸ்து விசேஷாநுகதிப்யாம்." என்கிற நியாயத்தாலும், "ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம்ஜைமிநி:" என்கிற நியாயத்தாலும், இவ்வாறு சொல்லாகுமென்றறிக. இந்நியாயங்களின் கருத்துமேலே விளங்கச் சொல்லப்படும். அங்குகண்டுகொள்க.

க. தாநுவரிஷ்டஃப்ராணஉவாச மாமோஹமாபத்யதாஹமேவைதத் பஞ்சதாத்மாநம் ப்ரவிபஜ்யைதத்பாணமவஷ்டப்ய விதாரயாமீதி ॥

க. தாந்வரிஷ்டஃ ப்ராணஉவாச | மாமோஹமாபத்யதாஹ மேவைதத் பஞ்சத்தாமாநம் ப்ரவிபஜ்யை தத்பாணமவஷ்டப்யவிதாரயாமீதி.

(ப்-ம்.) வரிஷ்டஃ - சிறந்ததான, ப்ராணஃ - முக்கியப்ராணமானது தாந்-அவை-நானே, ஆத்மாநம் - என்னை, பஞ்சதா-ஐவகையாக, ப்ரவிபஜ்ய - பிரித்துக்கொண்டு, ஏதத் - பாணம் - இந்தபாணம்போன்ற சரீரத்தை, அவஷ்டப்ய - பிடித்துக்கொண்டு, விதாரயாமி - தரிக்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள், மோஹம்-நாம்தரிக்கிறோமென்கிற ப்ராந்தியை, மா - ஆபத்ய-அடையவேண்டாம். என்று தாந்-ஆகாயம் முதலியவைகளை நோக்கி, உவாச-சொல்லிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணனென்கிற பெயரொன்றாயிருப்பதுபற்றி "ஆத்மாநம்பஞ்சதாவிப ஜ்ய" என்று சொல்லப்பட்டது. முக்யப்ராணனாகியவென்னால் சரீரம் தரிக்கப்படுகையால் நீங்கள் நினைத்திருக்கிறபடி உங்களாலிந்த சரீரம் தரிக்கப்படாமையால், உங்கள் ஜ்ஞாநம் ப்ராந்திஜ்ஞாநமென்று ஆகாயம் முதலியவற்றை நோக்கி, முக்யப்ராணன் சொல்லிற்று. சங்கராமாநுஜபாஷ்யங்களில் பதவுரைக்குமேல்பட விசேஷமில்லை.

௪. 𑌤𑍇𑌽𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤 𑌇𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌕𑌰𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

௪. தேஅபஸர்த்த தாநாபபூவு: ஸோபிமாதூர்த்வமுத்க்ராமத இவத ஸ்மிந்நுத்க்ராமத்யதேதரேஸர்வ ஏவோத்க்ராமந்தே தஸ்மிம்ஶ்சப்ரதிஷ்டமாநேஸர்வஏவப்ரதிஷ்டந்தே | தத்யவாமக்ஷிகாமதுகரராஜாநமுத்க்ராமந்தம் ஸர்வாஏவோத்க்ராமந்தேதஸ்மிம்ஶ்சப்ரதிஷ்டமாநே ஸர்வாஏவப்ரதிஷ்டந்த ஏவம்வாங்மநஶ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரஞ்சதேப்ரீதா:ப்ராணம் ஸ்துந்வந்தி |

(ப்-ம்.) 𑌤𑍇 - அந்த வாகாயம் முதலியவைகள், 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 - நம்பிக்கையில்லாதவைகளாய், 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃-இருந்தன. 𑌸𑌃 - அந்த முக்யப்ராணனது, 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - கோபத்தாலே, 𑌇𑌵 - போலே, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 - வெளியேசென்றான்போல. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - அந்தமுக்யப்ராணன், 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 - வெளிவரும்போது, 𑌅𑌥-𑌇𑌤𑌰𑍇 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇-𑌏𑌵 - மற்றப்ராணங்கள் முதலியவையெல்லாம், 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - வெளிவருகின்றன. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 - அந்த முக்யப்ரணன் நிற்கும்போது. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - 𑌏𑌵 - எல்லோரும், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 - நிற்கிறார்கள், 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 - அஃதெப்படியென்றால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 - 𑌏𑌵 - 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾𑌃 - எல்லா வண்டுகளும் 𑌮𑌧𑍁𑌕𑌰𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 - தலைவண்டு, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 - வெளியேறும்போது, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - வெளியேறுகின்றன. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - 𑌚 - 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 - தலைவண்டு நின்றபோது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 - 𑌏𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 - வண்டுகளெல்லாம் நிற்கின்றனவன்றோ, 𑌏𑌵𑌂 - இப்படியே 𑌵𑌾𑌕𑍍-𑌮𑌨𑌃-𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂, 𑌤𑍇𑌚-இந்திரியங்களெல்லாம். 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌃 - பரியமுள்ளவைகளாய், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂-முக்யப்ராணனை, 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஸ்தோத்ரம் செய்தன.

ஸம-ஹா.—இப்படி, முக்யப்ராணன் சொன்ன விஷயத்தைக்கேட்டு, இப்படி கூடுமோவென்று, ஸந்தேகப்பட்டு நம்பாமல் போனபோது; இவைகளுக்குண்டாயிருக்கிற விச்சந்தேகத்தை நீக்குதற்கு, தான், இச்சரீரத்தை விட்டாற்போலிருக்க, அப்போதே மற்றவிந்த்ரியம் முதலியவைகள், சரீரத்தில் தங்கியிருக்க சக்தியற்று வெளிப்படவித்தையுணர்ந்து, முக்யப்ராணனிடத்தில் ப்ரேமங்கொண்டு மற்றவைகள் ஸ்துதிசெய்து புகழ்ந்தன. இதற்குத்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா.—நூற்றெட்டு, ஸ்தாநங்களுக்கும், தன்னையே தாரகனாகவும், ப்ரகாசகனாகவும், ச்ரேஷ்டனாகவும், தான் சொன்னவித்தை மற்றவைகள் நம்பாதபோது முக்யப்ராணன் கோபங்கொண்டு, கொஞ்சம் சரீரத்தைவிட்டு வெளிவந்தான். அப்போது தாங்கள் தரிக்கமாட்டாமையை யுணர்ந்து முக்யப்ராணனை நீயே தாரகன், நீயே ப்ரகாசகன், என்றிப்படி கொண்டாடத்தொடங்கின.

௫. 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷
𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌏𑌷 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌯𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 ॥

௫. ஏஷோக்னிஸ்தபத்யேஷஸூர்ய்ஏஷபர்ஜந்யோ மகவாநேஷவாயு: |
ஏஷப்ருதிவீரயிர்தேவ:ஸதஸச்சாம்ருதஞ்சயத்.

(ப-ம்.) 𑌏𑌷𑌃-இந்த முக்யப்ராணனனது. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியாய்க்கொண்டு, 𑌤𑌪𑌤𑌿-கொளுத்துகிறது. 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃-ஸூர்யனைக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃-மேகமாய்க்கொண்டு வர்ஷிக்கிறது. 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍍-இந்திரனைக்கொண்டு லோகத்தை பரிபாலநம் செய்கிறது. 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-வாயுவாய்க்கொண்டு வீசுகிறது, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியாய்க்கொண்டு தரிக்கிறது. 𑌰𑌯𑌿𑌃-𑌦𑍇𑌵𑌃 - சந்திரனைக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚-ப்ரத்யக்ஷமாயுமப்ரத்யக்ஷமாயுமிருக்கிற ஸகலவஸ்துரூபமாகி ஸகலவ்யாபாரங்களையும் செய்கிறது. 𑌯𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍-தேவதைகள் புஜிக்கிறவம்ருதமாய்க்கொண்டு, அவர்களை மரணமற்றவாகளாகச் செய்கிறது.

ஸம-ஹா.—வாயுவானது-ஆவஹ ப்ரவஹாதிபேதமுள்ளது. அசுரராக்ஷஸர்களையுமிந்தப்ராணனே இந்திரனைக்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறது. தேவர்களுக்கு ஸ்திதிகாரணமான வம்ருத வஸ்வரூபத்தயடைவதும் ப்ராணனே; மூர்தா மூர்தமாயுள்ள ஸகலமும் ப்ராணஸ்வரூபமுடையது.

ராஹா.—"யதநாயஸ்யஸத்தாதத்ததித்யேவகண்யதே" என்கிற ந்யாயத்தால் எல்லாம் ப்ராணனேஎன்று சொல்லுகிறது. எல்லாம் ப்ராணனுலாகியதென்று கருத்து ஸதஸத்தென்பது பலபொருளையுடையது, அதிவிங்குசிதமானவையெல்லாம் சொல்லலாகும். அம்ருதசப்தம் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது மோக்ஷமுமதினுலாயதன்றோ.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

"யததிநா" என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள்மேலே சொல்லப்படும்.

௬. 𑌅𑌰𑌾 𑌇𑌵 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌋𑌚𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 ॥

௬. அராஇவரதநா பௌப்ராணேஸர்வம்ப்ரதிஷ்டிதம் |
ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநியஜ்ஞ:க்ஷத்ரம்ப்ரஹ்மச.

(ப்-ம்.) ரயநாஹ - தேர்ச்சக்ரத்தில்,—அராஃ - இவ - அரங்கள் போல், ருசஃ-யஜூம்ஷி-ஸாமாநி - ருக்யஜுஸ்ஸாமங்களென்கிற வேதங்களும், யஜ்ஞஃ-யஜ்ஞங்களும், க்ஷத்ரம்-ப்ரஹ்ம - ச - ப்ராம்மணர், க்ஷத்திரியர்கள்முதலான,ஸர்வம்-ஸகலமும், ப்ராணே-ப்ராணத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - நிலைபெற்று நிற்கிறது.

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய ஸாமாந்ய கார்யத்திற்குக் காரணமாக எல்லாவற்றுக்கும் ப்ராணனை தாரகமாகச் சொல்லுகிறது.

எ. ப்ரஜாபதிஶ்சரஸி கர்பே த்வமேவ ப்ரதிஜாயஸே।
துப்யம் ப்ராண ப்ரஜாஸ்த்விமா பலிம் ஹரந்தி யஃ ப்ராணைஃ ப்ரதிதிஷ்டஸி॥

எ. ப்ரஜாபதிஸ்சரஸிகர்பேத்வமேவப்ரதிஜாயஸே | துப்யம்ப்ராண ப்ரஜாஸ்த்வி மாபலிம் ஹரந்தியஃ ப்ராணஃ ப்ரதிதிஷ்டஸி.

(ப்-ம்.) ப்ராண - ப்ராணனே, த்வம்-நீ - ப்ரஜாபதிஃ - விராட்புருஷனுகிருய். த்வம் - ஏவ - நீயே, கர்பே-கர்ப்பத்தில், சரஸி-ஸஞ்சரிக்கிருய். த்வம்-ஏவ-நீயே, ப்ரதிஜாயஸே-பிறக்கிருய். துப்யம் - உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற, இமாஃ-ப்ரஜாஃ-இந்த ஜனங்கள், பலிம் - பூஜையை, ஹரந்தி-செய்கிருர்கள். ப்ராணைஃ- ப்ராணாதிவ்யாபாரங்களாலே, யஃ - ப்ரஸித்தனுய்க்கொண்டு, ப்ரதிதிஷ்டஸி-இருக்கிருய்.

ஸா-ஸா.—எல்லாப்பொருளும் விராட்புருஷஸ்வரூபியாயிருக்கிற ப்ராணனென்கிறஸத்தானவாத்மாவினுல், ஸத்யதன்று சொல்லப்பட்டு வருகிறசென்று சொல்லுகிறது. தந்தை தாய், இவர்கள் வயிற்றில், ரேதோரூபியாயும், கர்பசிசுவாயும் தங்கியிருக்கிறவன் நீயே, தாய், தந்தைரூபியும் நீயே, அப்படிப்பட்ட நீயே கார்யரூபத்தையடைந்து மகனுகிருய், இவ்வுலகமெல்லாமுன்னுடைய மாயையினுலாகி யுனக்கேயுபஹாரம் முதலிய பூஜைகள் செய்கின்றன. நீயே எல்லாவுலகங்களையு மழிய வொட்டாமல், செய்துகொண்டு நிற்கிருய். நீயே எல்லாவற்றிற்கும் போக்தா.

ரா-ஸா.—கீழ், கண்முதலிய விந்திரியங்கள். முக்யப்ராண ஸ்வரூபத்தையும், அதின் வைபவத்தையுமறிந்து ஒன்ருேடொன்று ஸ்துதிசெய்து சொல்லிக்கொண்டு, இனிநேராய், முக்யப்ராணனை ஸ்துதி செய்கின்றன. நீ, எல்லா ஜனங்களையும் இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ப்ராணன். அபானன் முதலான வாயுரூபங்களையடைந்து, கர்ப்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கிருய். அப்படியே, சிசுக்களை யுண்டுபண்ணியவைகளை போஷித்துக்கொண்டு, தாய் தந்தை ரூபியாயிருக்கிற நீயே, காரணத்வத்துக்கு மாருன கார்யத்வத்தையடைகிருய், ஸ்தாவரம், ஜங்கமம், என்று சொல்லப்படுகிற எல்லாவற்றுக்கும் சேஷியான நீயே யவைகளால் பூஜிக்கப்படுகிருய். நீயே எல்லாவற்றிலுமிருக்கிருய்.

அ. தேவாநாமஸி வஹ்நிதமஃ பித்ருணாம் ப்ரதமா ஸ்வதா।
ருஷீணாம் சரிதம் ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமஸி॥

அ. தேவாநாமஸிவஹ்நிதமஃபித்ருணும்ப்ரதமாஸ்வதா ருஷீணும்சரிதம்ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமஸி.

(ப-ம்.) தேவாநாம்-தேவர்களுக்கு, வஹ்நிதம: - ஹவிஸ்ஸை க்கொண்டு கொடுக்கிறவன் நீயே. அஸி - ஆகிறாய், பித்ரூணாம் - பித்ரு தேவதைகளுக்கு, ப்ரதமா-முதலான, ஸ்வதா-ஸ்வதையாகவாகிறாய், அதர்வாங்கிரஸாம்-ருஷீணாம்- அந்த நாமமுடைய மகர்ஷிகளுக்கு, ஸத்யம் - சரிதம்-ஸத்யமான செயலாய், அஸி-ஆகிறாய்.

ஸம-ஹா.—இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸுகளை வகித்துக்கொண்டு கொடுக்கிற அக்நிதேவதையும் நீயே. நாந்தீமுகச்ராத்தத்தில், பித்ருதேவதைகளை யுத்தேசித்து தேவதைகளுக்கு முன்கொடுக்கிற ஸ்வதையென்கிற ஹவிரந்நத்தையும் பித்ருக்களுக்குச் சேர்க்கிறவனும், அக்நிஸ்வரூபியான நீயே, சரீரத்தின் இரஸங்களாகிய ப்ராணங்களென்கிற விந்திரியங்களின் ஸத்தியமான வ்யாபாரத்திற்குக் காரணமும் நீயே. சரீரதாரணம் முதலிய ஸகலவ்யாபாரங்களுக்கும் நீயே முக்ய காரணமென்கை.

ரா-ஹா.—தேவர்கள் பித்ருக்கள் அதர்வாங்கிரஸ நம்முடைய மகர்ஷிகள் முதலான எல்லோருக்கும், ப்ரீதிகாரணமான வ்யாபார முன்னாலே யுண்டாகிறதானதால் நீ எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன்.

பதார்த்தவயார்த்தபேதங்கள்.

வஹநிசப்தம், யோகத்தாலே, வஹிக்கிறவனென்று சொல்லுகிறது. ருஷிசப்தம், யோகவ்ருத்தியாலே சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராணனில்லாதபோது சரீரம் சோஷத்தை யடைவதினால் ப்ராணங்களை சரீரரஸமென்று சொல்லலாகும்.

க. இந்த்ரஸ்த்வம் ப்ராண தேஜஸா ருத்ரோऽஸி பரிரக்ஷிதா ।
த்வமந்தரிக்ஷே சரஸி ஸூர்யஸ்த்வம் ஜ்யோதிஷாம் பதி: ॥

க. இந்த்ரஸ்த்வப்ராணதேஜஸாருத்ரோऽஸிபரிரக்ஷிதா |
த்வமந்தரிக்ஷேசரஸிஸூர்யஸ்த்வம்ஜ்யோதிஷாம்பதி:.

(ப்-ம்.) ப்ராண-ஓப்ராணனே, த்வம் - நீ இந்த்ர:-பரமைச்வர்யத்தையுடையவனாகிறாய், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸால், ருத்ர:-ருத்திரனாய், அஸி - ஆகிறாய், பரிரக்ஷிதா - இரக்ஷிக்கிறவனாகிறாய், த்வம் - நீ, அந்தரிக்ஷே - ஆகாயத்தில், சரஸி-ஸஞ்சரிக்கிறாய், த்வம்-நீயே-ஜ்யோதிஷாம்- தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு, பதி:-ப்ரபுவாகிய, ஸூர்ய:-ஸூர்யனாகிறாய்.

பதார்த்தவயார்த்தபேதங்கள்.

பரமைச்வர்யமுடையவனென்று இந்திரனைச் சொல்லியிருக்கிறது, ஆதலாலிங்கு இந்திரசப்தத்திற்கு பரமைச்வர்ய முடையவனென்று பொருள் சொல்லப்பட்டது. "ருத்ரோऽஸிபரிரக்ஷிதா" என்று ருத்ரன், விஷ்ணு, இவர்களைச்சொன்னதால், இந்த்ர:, என்பதற்கு, சதுர்முகப்ரம்மா, பொருளாகலாமென்று தோற்றுகிறது.

க0. யதா த்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா: ப்ராண தே ப்ரஜா: ।
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்தி காமாயாந்நம் பவிஷ்யதீதி

க0. யதாத்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா:ப்ராணதேப்ரஜா: |
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்திகாமாயாந்நம்பவிஷ்யதீதி.

(ப-ம்.) ப்ராண-ஓப்ராணனே, த்வம்-நீ, யதா-எப்போது, அபி வர்ஷஸி-வர்ஷிக்கிறாயோ; அத-அப்போது-இமா:-இந்த, தே - உன்னுடைய, ப்ரஜா:-ப்ரஜைகள், காமாய-இஷ்டப்படி, அந்நம்-போக பதார்த்தமானது, பவிஷ்யதீதி-உண்டாகப்போகிறதென்று, ஆநந்தரூபா:-ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய், திஷ்டந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ரா-ஹா.—ஓப்ராணனே, மேக ரூபியாய்க்கொண்டு நீ வர்ஷிக்கும் போது உன்னுடைய விந்தப்ரஜைகள், நமக்கினி நல்ல போகபதார்த்தங்களிஷ்டப்படி யகப்படுமென்று மகா ஸந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாகிறார்கள். அப்படி யகில ப்ரஜைகளுக்கும் மகா ஸந்தோஷ காரணமான பர்ஜந்யதேவதையும் நீயேயாகிறாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், ப்ராணதே என்று விபஜித்துக்கொண்டு நீவர்ஷிக்கும்போது, எல்லாரும் ப்ராணனை யடைகிறார்கள். அதாவது ஜநங்கள் மழையினால் ஜீவிக்கிறார்களென்கை. என்றுமொரு யோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராணைகர்ஷிரத்தா விஶ்வஸ்ய ஸத்பதி: ।
வயமாத்யஸ்ய தாதார: பிதா த்வம் மாதரிஶ்வ ந: ॥

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராவணகருஷிரத்தாவிஶ்வஸ்யஸத்பதி: |
வயமாத்யஸ்யதாதார: பிதாத்வம் மாதரிஶ்வந:

(ப-ம்.) ஹேப்ராண-ஓப்ராணனே, த்வம்-நீ, வ்ராத்ய:; ஸம்ஸ்கார ஹீநனாகிறாய், ஏகர்ஷி: - ஸமஸ்காரங்களைக்கூடின முக்யனான மந்த்ர த்ரஷ்டாவாகிறாய், விஶ்வஸ்ய-ஸமஸ்தத்தையும், அத்தா - ஸம்ஹரிக்கிறவனாகிறாய், ஸத்பதி: - ஸத்புருஷர்களை இரக்ஷிக்கிறவனாகிறாய், வயம் - நாங்கள், ஆத்யஸ்ய-தாதார:-ஹவிஸ்ஸுமுதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம். த்வம் - நீ, மாதரிஶ்வந:-வாயுபகவானுக்கு, பிதா-பிதாவாகிறாய்.

ஸம்-ஹா.—நீ முன்பிறந்தவனா யிருக்கிறயாகையாலே யுனக்கு முன்னொருவனுமில்லை. அதாவது நீ யநாதியானவனென்கை. ஆதலால் உனக்கு ஸமஸ்காரங்களைச் செய்த பெரியோனொருவனுமில்லை. ஆகையால் நீ ஸமஸ்கார ஹீநனாயிருக்கிறாய். அதாவது, சுத்தியை யுண்டுபண்ணுகிற ஸமஸ்காரங்களில்லாமலே ஸ்வயம் சுத்தனானவனென்கை. ஆதர்வணர்களுக்கு ப்ரஸித்தமான ஏகர்ஷியென்கிற வஹ்நியாய்க்கொண்டு ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்களையும் நீயே புஜிக்கிறாய். நீயே உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும்பதியாயிருக்கிறாய். அன்றியிலே, ஸத்தானபதியாயிருக்கிறாய். நாமுனக்கு வேண்டிய ஹவிஸ்ஸு முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம். எங்களுக்கெல்லாம் நீயே, பிதாவாகிறாய். அல்லது, மாதரிச்வாவுக்கு நீ பிதாவாகவே, எங்களுக்கும் பிதாவாகிறாய். மாதரிச்வா ஸகலத்திற்கும் காரணமன்றோ, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கையால், வாயுவுக்கு மாதரிச்வாவென்று பெயராயிற்று.

ரா-ஹா.—ஸம்ஸ்கார ஹீநனான ப்ராம்மணனும் நீயே; மந்திரத்தையறிந்த மகர்ஷியும் நீயே; ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதும் நீயே; ஸாதுஜநங்களுக்கு ரக்ஷகனும் நீயே; நாமுனக்கு கிங்கரர்கள். நீ, எங்களுக்குப்பிதாவாய் போஷிக்கின்றாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸர்வமும் நீயே யென்றுசொல்லி, எல்லாவற்றையுமுண்டு பண்ணுகையே இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகைக்குக் காரணமென்ற கருத்துடன் வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வ்ராத்யன், என்ற ஸம்ஸ்காரங்கொன்றுமில்லாத துர்ப்ராம்மணனைச்சொல்லுகிறது இப்படிசொல்லி எல்லாவற்றோடும் ஸாமாநாதிகரண்யமுண்டென்று காட்டுகிறதென்று, இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் தாத்பர்யபேதம் கண்டறிந்துகொள்க.

௧௨. யாதேதநூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதா யா ஶ்ரோத்ரே யா ச சக்ஷுஷி ||
யா ச மநஸி ஸந்ததா ஶிவாம் தாம் குரு மோத்க்ரமீ: ||

௧௨. யாதேதநூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதாயாஶ்ரோத்ரேயாசசக்ஷுஷி |
யாசமநஸிஸந்ததாஶிவாம் தாங்குருமோத்க்ரமீ:

(ப்-ம்.) தே - உன்னுடைய, யாதொரு சரீரமானது, வாசி-வாகிந்த்ரியத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா - ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, யா - தநூ:-யாதொரு சரீரமானது-ஶ்ரோத்ரே - ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; யா-ச-சக்ஷுஷி-நேத்ரேந்த்ரியக்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது எந்தசரீரமோ; யா - ச - மநஸி - அந்தரிந்த்ரியமான மநஸ்ஸில், யாதொரு சரீரமானது, ஸந்ததா-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; தாம் - அந்த சக்திரூபமான சரீரத்தை, ஶிவாம்-சுபரூபமாக, குரு-செய்யவேணும். மோத்க்ரமீ: - வெளியாகவேண்டாம்.

ப-ரா.—உன்னுடைய சக்தியானது, வாகிந்திரியத்தில் வார்த்தைசொல்வதற்கு, ஹேதுவாய் விளங்குகிறது. இப்படியே கண் காது முதலியவற்றிலும் அந்தந்த விந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. மநஸ்ஸிலும் ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அந்தசக்தியை ப்ரதிஷ்டைசெய்யவேணும். அந்த சக்தியைநீக்குதலால் இச்சரீரத்தைப் பயன்படாத பொருளாகச் செய்யவேண்டாம்.

பா-ஹா.—ஸகலலோகங்களும் ப்ராணனால்தரிக்கப்பட்டு, ப்ராணனால் தன்னிஷ்டப்படி நடத்தப்படுகிறது. ஆகையால் நீயே எங்களுக்குஎல்லா நன்மைகளையும் செய்யவேணும்.

௧௩. ப்ராணஸ்யேதம் வஶே ஸர்வம் த்ரிதிவே யத் ப்ரதிஷ்டிதம் |
மாதேவ புத்ராந்ரக்ஷஸ்வ ஶ்ரீஶ்ச ப்ரஜ்ஞாம் ச விதேஹி ந இதி ||

௧௩. ப்ராணஸ்யேதம்வசேஸர்வம்த்ரிதிவேயத்ப்ரதிஷ்டிதம் |
மாதேவபுத்ராந்ரக்ஷஸ்வ ஸ்ரீஸ்சப்ரஜ்ஞாஞ்சவிதேஹிநஇதி.

(ப்-ம்.) இதம்-ஸர்வம் - இவ்வுலகமெல்லாம், ப்ராணஸ்ய - வசே - ப்ராணஸ்வரூபியான வனுடைய இஷ்டத்தின்படி நடக்கிறது. த்ரிதிவே -

ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறபொருள்யாவுமப்படி யே. இப்படி ஸகலவ்யாபகனுகையாலே, மாதா-இவ - தாய்போல, புத்ராந்-பிள்ளைகளாகிய எங்களை, ரக்ஷஸ்வ-இரக்ஷிக்கவேணும். ஸ்ரீஸ் - ஸம்பத்துக்களையும், ப்ரஜ்ஞாம்ச-நல்லறிவையும், நஃ - எங்களுக்கு, விதேஹி - உண்டுபண்ணவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீ என்பது, வைதீகஸ்ரீயை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இரண்டாம்பர்சநம் - முற்றிற்று.

ப்ரச்நோபநிஷத் த்ருதீயப்ரச்நப்ராரம்பஃ.

ஹரிஃ ஓம்.

க. அதஹைநம் கௌஸல்யச்சாச்வலாயநஃ பப்ரச்ச| பகவந்குத ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே கதமாயாத்யஸ்மிந் சரீர ஆத்மாநம்வா ப்ரவிபஜ்ய கதம் ப்ராதிஷ்டதே கேநோத்க்ரமதே கதம் பாஹ்யமபிதத்தே கதமத்யாத்மமிதி||

க. அதஹைநம்கௌசல்யச்சாச்வலாயநஃபப்ரச்ச |
பகவந்குதஏஷப்ராணோஜாயதேகதமாயாத்யஸ்மிந்
சரீரஆத்மாநம்வாப்ரவிபஜ்யகதம்ப்ராதிஷ்டதே
கேநோத்க்ரமதேகதம்பாஹ்யமபிதத்தேகதமத்யாத்மமிதி |

(ப.ம.) அத-பின்பு, ஏநம்-ஹ-இந்தபிப்பலாதனை, கௌஸல்யஃ - ஆச்வலாயநஃ-ச - அச்வலாயனர் குமாரராகிய கௌசல்யர், பப்ரச்ச - வினவினார், பகவந்-பூஜ்யரே, ஏஷஃ-இந்த, ப்ராணஃ-ப்ராணன், குதஃ - எங்கிருந்து, ஜாயதே - பிறக்கிறது, அஸ்மிந்-சரீரே-இந்தசரீரத்தில், கதம்ஆயாதி-எப்படிசேருகிறது. ஆத்மாநம்வா-தன்னை, ப்ரவிபஜ்ய-பிரித்துக்கொண்டு, கதம்-எப்படி, ப்ராதிஷ்டதே-ப்ரதிஷ்டையடைகிறது. கேந - எந்தகாரணத்தால், உத்க்ரமதே - புறப்படுகிறது. பாஹ்யம் - வெளிப்பட்டவஸ்துக்களையும், அத்யாத்மம்-ஆத்மஸம்பந்தத்தையடைந்த வஸ்துக்களையும், கதம் - எப்படி, அபிதத்தே - தரிக்கிறது.

ஸo.—ஸா. இந்தப்படி வைதர்பிப்ரச்னத்திற்கு விடைதந்தபின், அச்வலாயநரின்குமாரராகிய கௌசல்யமுனிவரும், கீழ்ச்சொல்லிய மகிமைபொருந்திய ப்ராணன் எங்கிருந்து பிறக்கிறது. இது ஸாவயவமாகையாலிதற்கோரிடத்தில் பிறப்பிருக்கவேண்டுமே. பிறந்தபின் சரீரத்தை யடையுமாறென். அடைந்தபின் தன்னைப் பிரித்துக்கொண்டு நிற்பது எவ்வாறுபட்டது. எக்காரணத்தால் இச்சரீரத்தை விட்டுப்புறப்படுகிறது. பாஹ்யாந்தரங்களை எப்படிதரிக்கிறது. அத்யாத்மம், அதிபூதம், என்கிறவகைகளைதான் நிலைபெறச்செய்கிற வழியாது. இவைகளை யானறியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று, பிப்பலாதமகாமுனியை ப்ரச்நம் செய்தார்.

பதார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநங்களின் ப்ரகாரங்களை யறிந்துகொள்வதற்கு இப்படியோதப்படுகிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "ப்ராஹ்மமபிதத்தே" என்கிறவிடத்திற்கு, ப்ராஹ்மரூபத்தாலே ஸந்நிதிசெய்கிறானென்று, பொருளுரைக்கப்பட்டது.

உ. தஸ்மை ஸ ஹோவாசாதிப்ரச்நாந்ப்ருச்சஸி ப்ரஹ்மிஷ்டோஸீதி தஸ்மாத்தே ஹம் ப்ரவீமி॥

உ. தஸ்மைஸஹோவாசாதிப்ரச்நாந்ப்ருச்சஸிப்ரம்

ஹிஷ்டோஸீதிதஸ்மாத்தேஹம்ப்ரவீமி॥

(ப-ம்) தஸ்மை - அந்தகௌஸல்யருக்கு, ஸஹ-அந்தபிப்பலாதர், உவாச - சொன்னார். அதிப்ரச்நாந் - உயர்ந்த ப்ரச்நங்களை, ப்ருச்சஸி கேட்கிறாய். ஆகையாலே, (த்வம்-நீ) ப்ரஹ்மிஷ்ட:-ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களில் சிறந்தவனாய், அஸி-இருக்கிறாய், இதி தஸ்மாத் - என்றேகாரணத்தால், அஹம்-நான், தே - உனக்கு, ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன்.

பா.—ஹா, இப்படிகேட்ட சிஷ்யனை நோக்கி ஆசாரியர் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ராண ஸ்வரூபமானது அறியக்கூடாத ஸூக்ஷ்மஸ்வபாவங்களையுடையதாகையால் கேட்டறியத்தக்கது. இந்த ப்ரச்நம்பண்ணுவதற்கே, நுண்ணறிவுவேணும் இப்படி கேட்டாயாகையால், உன்னை ப்ரமத்தையறிபவர்களில் சிறந்தவனாக நினைக்கிறேன். ஆகையால், ஸந்தோஷமடைந்த நானுனக்கு நன்றாயிந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

தா.—ஹா. இரஹஸ்யங்களான விஷயங்களை எல்லாமறிந்து கேட்கிறாய். ஆகையால் நீ சிறந்தவன், பிரம்மத்தையறிந்தவனாகிறாய். நீ, ஸாதாரணபுருஷனன்று, ஆகையால் இத்தரஹஸ்யார்த்தத்தை யுனக்குச் சொல்லத்தகும். ஆகையாலி துவரையில் வெளியிடாத நானிப்போது, யோக்யனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆகையால் ச்ரத்தையுடன் கேட்டறிந்துகொள்ளென்று, அச்வலாயனரின் குமாரராகிய கௌஸல்யரின் ப்ரச்நத்திற்கு மகிழ்ந்து, அவனைநோக்கி பிப்பலாதமஹாமுனிவர் சொன்னார்.

ங. ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே। யதைஷா புருஷே சாயைதஸ்மிந்நேதததம் மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே॥

ங. ஆத்மநஏஷப்ராணோஜாயதே | யதைஷாபுருஷேச்சாயைதஸ்மிந்நே

ததாததம்மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே॥

(ப-ம்) ஆத்மந:-பரமாத்மாவினிடத்தில், ஏஷ:ப்ராண:- இந்தப்ராணன், ஜாயதே-பிறக்கிறது. யதா-புருஷே-புருஷனிடத்தில், ஏஷா-ஸாயா-யயா-தர்ணப்படுகிற நிழல்போல, ஏதஸ்மிந்-இந்தபுருஷனிடத்தில், ஏதத்-மந:-இந்தமனஸ்ஸானது, அக்ருதேந - யத்தமில்லாமலே, ஆததம்-சேர்ந்திருக்கிறது. அஸ்மிந்-ஶரீரே - இந்த சரீரத்திலே, அக்ருதேந யத்நமில்லாமலே, ஆயாதி - சேருகிறது.

பா.—ஹா. அக்ஷரஸ்வரூபமாய், ஸத்யமாய் பரவஸ்துவாயிருக்கிற ஆத்மாவிலிருந்து இந்தப்ராணன் பிறக்கிறது. தலை, கை, கால், முதலியவற்றைலக்ஷணமாகவு

டைய புருஷனுகிய நிமித்தமிருந்தபோது, நைமித்திகமாகிய சாயையென்கிற நிழலுண்டாவதுபோல் இந்த மெய்யான ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ராணனென்கிற விந்த பொய்யாகிய நிழலென்கிற தத்வம், பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கு, நிழல் சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறுப்போல வென்கிற விந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ப்ராணனைப்பொய்யென்றறியவேணும். மநஸ்வினுலாகிய ஸங்கல்ப-விகல்பரூபங்களாகிய இச்சைமுதலிய நிமித்தத்தால், அதாவது-அதினுலாகிய கர்மத்தால் இந்த சரீரத்தில் சேருகிறது.

ரா.—ஹா. முதல் ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறுர். "ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே" (இந்த பரமாத்மாவினிடத்தி லிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸும், எல்லா இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்) என்கிற ச்ருதியின்படி பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ப்ராணனுண்டாகிறது. இச்சரீரத்தில், எப்படி சேருகிறது, என்கிற ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரம்சொல்லுகிறுர். புருஷன் நடக்கும்போது நிழலானது யத்நமின்றியிலே கூடச்செல்லுகிறுப்போலே, இந்த ஜீவனிடத்தில் மனதானது, யத்நமில்லாமலே விட்டுப்பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இப்படியே ப்ராணனும் யத்நமில்லாமலே சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது. மனஸ்ஸு, ப்ராணன். இவ்விரண்டுக்கும் புருஷன் வழியாலே சரீரத்தில் ப்ரவேசம் ஸித்திக்கிறது, புருஷனை விட்டு பிரியாததாகையாலே புருஷனேடேயே ப்ராணனுக்கு ஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ப்ராணனுடைய வ்யாபாரத்திலும் மநஸ்வினுடைய வ்யாபாரத்திற்போல வேறெகாரணம் வேண்டப்படாது.

ச. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 ॥

ச, யதாஸம்ராடேவாதிக்ருதாந்விநியுங்க்தே |
ஏதாந்க்ராமாநேதாந்க்ராமாநதிஷ்டஸ்வேத்யேவமேவைஷப்ராண:
இதராந்ப்ராணாந்ப்ருதக்ப்ருதகேவஸந்நிதத்தே ||

(ப்-ம்) 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵-அரசனே, 𑌅𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍-வேலைக்காரர்கள், 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍-𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍-𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 - இந்தவிந்தக்ராமங்களிலே, 𑌅𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌵-வேலைபார். 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇-நியமிக்கிறானே, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵-இப்படியே, 𑌏𑌷𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-இந்தப்ராணன், 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍-மற்றப்ராணங்களை, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵 - வெவ்வேறாகவே, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇-நியமிக்கிறது.

ஶா.—ஹா. அரசன் தன் வேலைக்காரர்களை நியமிக்கிறுப்போல் முக்யப்ராணன், மற்றப்ராணங்களை அதாவது இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை தங்கள் தங்கள் ஸ்தாநங்களில் நியமிக்கிறது.

ரா.—ஹா. தன்னைப்பிரித்துக்கொண்டு எப்படி ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறதென்கிற மூன்றும் ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறுர்—அரசன் தன் ஸேவகர்களை கார்யங்களில் நியமிக்கும்போது இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார்; இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார் என்று பிரித்துப்பிரித்து நியமித்து, அவர்கள் வழியாலே அங்கங்கு கார்யங்களை நடத்துகிறுப்போலே இதர ப்ராணங்களை வ்ருத்தி மார்க்கங்களாலே ஸந்நிதிசெய்து முக்யப்ராணன் நியமிக்கிறது.

௫. 𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑍇𑌽𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑍁𑌖𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃। 𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌧𑍁𑌤𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂
𑌸𑌮𑌂 𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿॥

௫. பாயூபஸ்தே அபாநம் சக்ஷுஶ்ரோத்ரே முகநாஸிகாப்யாம்ப்ராணஸ்ஸ்வயம்ப்ராதிஷ்டதே மத்யே து ஸமாந: | ஏஷஹ்யேததுதமந்நம்ஸமந்நயதி தஸ்மாதேதாஸ்ஸப்தார்சிஷோபவந்தி||

(ப-ம்) 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணனானது, 𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑍇-மலம்வெளிவருகிற பாயுவென்கிற இந்த்ரியத்திலும், மூத்ரம்வெளிவருகிற உபஸ்தமென்கிற இந்திரியத்திலும், 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌂-அபாநவாயுவை, ஜலமலங்களை வெளியாக்கும்படி நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது. 𑌮𑍁𑌖𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - வாய்மூக்குகளினால்வெளிவருகிற, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 - தான், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 - கண்செவிகளிலே, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 - அவைகளின் வ்யாபாரங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁-நடுவில், 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 -ஸமாநவாயுவைக்கொண்டிருக்கிறது 𑌏𑌷𑌃, 𑌹𑌿-இந்தஸமானனென்கிற வாயுவானது 𑌹𑍁𑌤𑌂-ஹோமம்செய்த, 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂-இந்தவன்னத்தை, 𑌸𑌮𑌂-ஸாம்யத்தை, 𑌨𑌯𑌤𑌿-அடைவிப்பிக்கிறது, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌃 - இந்த ஏழுஜ்வாலைகள், 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-உண்டாகின்றன.

ஸ௦.—ஸா. முக்யப்ராணன் மற்ற ப்ராணங்களை அவைகளின் ஸ்தாநங்களில் நியமிக்கிறதென்று கீழ்சொல்லியபடி இந்த ஸ்தாநத்தில் இந்த ப்ராணனை நியமிக்கிறதென்று பிரித்துச்சொல்லுகிறது, பாயூபஸ்தங்களில் அபாநவாயுவைத் தன் காரியத்தை நடத்தும்படி நியமிக்கிறது. கண் செவி இவைகளை, தானே, வாய் மூக்கு இவைகளினால் வெளிவந்து அவைகளின் காரியங்கள் நடக்கும்படி நியமித்து அரசன்போல் விளங்குகிறது, ப்ராணன, அபாநன், இவைகளுக்கு நடுவே நாபியில் ஸமானவாயு உண்ணப்படுகிற சோறுமுதலியவற்றை ஸாம்யமடையும்படி செய்துகொண்டு நிற்கிறது. ஆத்மாக்நியில் ஸமம் செய்விக்கிறதென்கை. இப்படி புசிக்கப்பட்ட அந்நத்தையும், குடிக்கப்பட்ட தண்ணீரையும் இந்தநமாகவுடைய வயிற்று நெருப்பிலிருந்து ஏழுவகையான ஜ்வாலைகள் உண்டாகின்றன அதாவது இரண்டுகண்கள், இரண்டுசெவிகள், இரண்டுமூக்குகள், நாக்கு ஆக ஏழுஜ்வாலைகளென்கை ஜ்வாலைகளில் பக்வமான அந்நமுதலியவற்றின் ரஸத்தினால் விளங்குகின்றவாகையாலே இவ் விந்திரியங்களை ஜ்வாலைகளென்கிற காரியங்களைக்காரணமாக உபசரித்துச் சொல்லலாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தினு மிக்கருத்தேகொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் ஏழுஜ்வாலைகளென்கிற விடத்தில், இந்திரியங்களாகிய காரியங்களைக்காரணங்களாக உபசரிக்கையாகிற உபசாரத்தைநீக்கி, காளீ, கராளீ, முதலிய ஏழுஜ்வாலைகளுண்டாகின்றனவென்று முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'தஸ்மாத்' என்கிறபதத்திற்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில், அந்தஜாடராக்நியிலிருந்து என்றுபொருள். இராமாஜபாஷ்யத்தில் அந்தகாரணத்தாலே என்றுபொருள். இப்படிபேதமறிந்துகொள்க.

சு. ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா। அத்ரைததேகஶதம் நாடீநாம் தாஸாம் ஶதம் ஶதமேகைகஸ்யாம் த்வாஸப்ததிர் த்வாஸப்ததி: ப்ரதிஶாகாநாடீஸஹஸ்ராணி பவந்த்யாஸு வ்யாநஶ்சரதி॥

சு. ஹ்ருதிஹ்யேஷ ஆத்மா அத்ரைததேகசதம் நாடீநாம் தாஸாம் சதம் சதமேகைகஸ்யாம் த்வாஸப்ததிர்த்வாஸப்ததி: ப்ரதிசாகாநாடீஸஹஸ்ராணி பவந்த்யாஸு வ்யாநச்சரதி||

(ப-ம்) ஏஷ:-ஆத்மா-இந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஹ்ருதிஹி-ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறானன்றோ, அத்ர - இந்தஹ்ருதயத்தில், நாடீநாம் - ஏகஶதம்-நூற்றொருநாடிகள், ஏதத்-ப்ரஸித்தங்கள், தாஸாம் - ஏகைகஸ்யாம்-அவைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றிலும், ஶதம்ஶதம்-நூறுநூறுநாடிகளிருக்கின்றன. ப்ரதிஶாகாநாடீஸஹஸ்ராணி - அவற்றினுள்பிரிந்த நாடிகளினுயிரங்கள், த்வாஸப்ததி:-த்வாஸப்ததி: - எழுபத்திரண்டு, பவந்தி-இருக்கின்றன, ஆஸு-இந்தநாடிகளில், வ்யாந:-வ்யாநவாயுவானது, சரதி-ஸஞ்சரிக்கிறது.

ஸ்வா.—ஹா. புண்டரீகமென்று சொல்லப்படுகிற தாமரைப்பூபோன்ற மாம்ஸகண்டத்தினுல் வளைந்து கொள்ளப்பட்ட ஆசாயத்தில், ஆத்மாவோடு சேர்ந்த லிங்காத்மா அதாவது ஜிவாத்மாவென்கை. இருக்கிறானன்றோ. அந்த ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், நூற்றொரு ப்ரதாநநாடிகளிருக்கின்றன. இந்த நூற்றொருநாடிகளிலொவ்வொன்றும், நூறுநூறாகப்பிரிந்திருக்கின்றது. நூறுநூறாகப்பிரிந்த நாடிகளிலொவ்வொன்றும், எழுபத்திரண்டாயிரம் எழுபத்திரண்டாயிரமாகப் பிரிந்திருக்கிறது இந்த நாடிகளெல்லாவற்றிலும் வ்யாநவாயுஸஞ்சரிக்கிறது.

ரா.—ஹா. சகோபசாகைகளாகப் பிரிந்திருக்கிற பலவகைப்பட்ட நாடிகளுக்கு முதல் நிலமானஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஸமாநவாயு ஸ்தாநத்தில், ஜீவாத்மா இருக்கிறான். இந்த எல்லாநாடிகளிலும் வ்யாநவாயுவுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டு.

எ. அதைகயோர்த்வ உதாந: புண்யேந புண்யம்।
லோகம் நயதி பாபேந பாபமுபாப்யாமேவ மநுஷ்யலோகம்॥

எ. அதைகயோர்த்வஉதாந:புண்யேநபுண்யம் |
லோகந்நயதிபாபேநபாபமுபாப்யாமேவமநுஷ்யலோகம்||

(ப-ம்) அத-இனிஉதாநவாயுவின் ஸ்திதிகார்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஊர்த்வ:-மேல்முகமாயிருக்கிற, உதாந:-உதாநவாயுவானது, ஏகயா-நாட்யா-ஒருநாடீஸேவத்தாலே, புண்யேந-புண்யஞ் செய்திருந்தால், புண்யம்,லோகம்-புண்யலோகமாகியஸ்வர்க்காதிலோகங்களை, பாபேந_பாபம்செய்திருந்தால், பாபம்-பாபலோகமாகிய நரகம்முதலியவற்றையும், உபாப்யாம்-இரண்டும் செய்திருந்தால், மநுஷ்யலோகம்-மனுஷ்யலோகத்தையும், நயதி-சேர்ப்பிக்கிறது.

ஸ்வா—ஹா. இனி உதாநவாயுவின் ஸ்தாநம் சொல்லத்தொடங்கி எதினுல் வெளிவருகிறதென்கிற ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. நூற்றொருநாடிகளுக் தன் மேலே செல்லுகிற ஸுஷும்நை, என்கிற நாடியின் வழியாலே, கால்முதல்

தலைவனாயிலும் ஸஞ்சரிக்கிற உதாநவாயுவானது, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபுண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்களை புண்யமான தேவர்களிருப்பிடமாகிய லோகங்களையடைவிக்கிறது. சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்ட பாபங்களைச் செய்தவர்களை பாபத்தாலாகிய திர்யக்யோநிகளிலே தள்ளுகிறது. புண்யபாபங்களிரண்டையும் ஸமமாகச் செய்தவர்களை மநுஷ்யர்களாய் பிறக்கும்படி செய்கிறது.

ரா.—ஹா. ஊர்த்வகதியுடைய வ்யாநவாயுவானது ஒரு நாடியாலே புண்யபாபங்களுக்குத்தக்கபடி ஸ்வர்க்க நரகபூலோகங்களை யடைவிக்கிறது. கீழ்த்தொடங்கின் ப்ரச்நப்ரதிவசநத்தின் மத்யத்தில், எதினுல் வெளியாகிவருகிறது, என்கிற ப்ரசநபத்திற்கு முத்தரம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

அ. ஆதித்யோ ஹ வை பாஹ்ய: ப்ராண உதயத்யேஷ ஹ்யேநம் சாக்ஷுஷம் ப்ராணமநுக்ருஹ்ணாந: ப்ருதிவ்யாம் யா தேவதா ஸைஷா புருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்யாந்தரா யதாகாஶ: ஸ ஸமாநோ வாயுர்வ்யாந:

அ. ஆதித்யோஹவை பாஹ்ய: ப்ராண உதயத்யேஷஹ்யேநம் சாக்ஷுஷம்ப்ராணமநுக்ருஹ்ணாந: ப்ருதிவ்யாம்யாதேவதாஸைஷா புருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்யாந்தராயதாகாஶஸ்ஸஸமாநோவாயுர்வ்யாந:||

(ப-ம்) பாஹ்ய:-வெயிலிருக்கிற, ப்ராண:-ப்ராணன், ஆதித்யோ ஹவை-ஸூர்யனே, ஏஷ:-இந்தஸூர்யன், உதயதி ஹி-உதிக்கிறானன்றோ, ஏநம், சாக்ஷுஷம், ப்ராணம்-இந்த சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, அநுக்ருஹ்ணாந:-அநுக்ரஹிக்கிறான். ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யா தேவதா ஸைஷா-ப்ராணகலாரூபியாயிருக்கிற தேவதையானது, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, அபாநம்-அபாநமென்கிற வாயுவை, அவஷ்டப்ய-நிலைபெறும்படி, அநுக்ருஹ்ணாந:-அநுக்ரஹிக்கிறது. அந்தரா-நடுவிலுள்ள, யதாகாஶ:-ஆகாயமானது, ஸமாந:-ஸமாநவாயுவாகிறது, வாயு:-காற்றானது, வ்யாந:-ஸாமாந்யமாய் வ்யாநரூபியானது.

ஸ௦.—ஹா. அதிதைவதமாகிய பாஹ்யப்ராணன்ஸூர்யனே; அவனுதிக்கிறான். இவனே, ஆத்யாத்மிகமாகிய சக்ஷுரிந்த்ரியத்திற்கு ப்ரகாசத்தை யுண்டுபண்ணி ரூபத்தை யறியும்போது துணையாகிறான். பூமியில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள தேவதையானது, (அதாவது பூம்யபிமாநிதேவதை) புருஷனுடைய அபாநவ்ருத்தியைப் பிடித்துக்கீழிழுத்துக்கொண்டு விழவொட்டாமல் பாரமானசரீரத்தைக்காக்கின்றது பூலோகம் ஸ்வர்க்கலோகமிவற்றுக்கு நடுவிலிருக்கிற ஆகாயமானது அதாவது-ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றானது என்கை. மஞ்சத்திலிருப்பவனை மஞ்சமென்பதுபோல் ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றை ஆகாயமென்று இலக்ஷணை என்கிற சப்தவ்ருத்தியாலே சொல்லக்கூடுமென்றறிக. ஸமானவாயுவை அநுக்ரஹிக்கிறது. காற்றெல்லாம் ஸாமான்யமாக வ்யாநவாயுவை அநுக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ரா.—ஹா. அடுத்த ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. சக்ஷுரிந்த்ரியமாகிய ப்ராணனை பாஹ்யபாணனுகிய ஸூர்யன், ப்ரகாசத்தைதருவதினுல் ரூபத்தை க்ரஹிக்கும்படி செய்கிறான். ஸூர்யனுக்கு ப்ராணனென்கிற பெயரிட்டுச்சொல்லுகிறது கூடாதாயினும், ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தாலும், உபாஸனைசெய்யவேண்டிய விதியாலும் கூடும். இப்படியே ப்ராணகலா ஸம்பந்தமுடைய பூமிக்கபி

மாகியான பூதேவதையானது, புருஷனுடைய அபானவாயுவ்ருத்தியை கூஷ்யம் முதலிய விடங்களுக்கு நடத்திக்கொண்டு ஸஹாயமாகிறது. இந்த ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தமுடைய ஆகாயமும் ஸமானவாயுவுக்குத் துணையாகி ஸமானனென்கிற பெயரையடைகிறது. ஸாமாந்யவாயுவானது வ்யானனுக்குத் துணையாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூம்யபிமானிதேவதை புருஷனுடைய அபானவ்ருத்தியைக்கீழிழுத்து விழவொட்டாமல் செய்கிறதென்கிற விஷயத்தில் தானே கிருத்துவார்கயிறு கொண்டு கீழிழுத்துக்கட்டி விழவொட்டாமல் செய்வதையுபமானமாயுணர்க.

௯. 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃।
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍈𑌃॥

௯. தேஜோ ஹ வா உதானஸ்தஸ்மாதுபசாந்ததேஜா: |
புநர்பவமிந்த்ரியைர்மநஸி ஸம்பத்யமானை:||

(ப்-ம்) 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌹 𑌵𑍈-தேஜஸ்ஸானது, 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃-உதானசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையாலே, 𑌮𑌨𑌸𑌿-மனஸ்ஸிலே, 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍈𑌃-சேருகிற, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃-இந்த்ரியங்களோடே, 𑌉𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃-சாந்தியடைந்த தேஜஸ்ஸையுடைய புருஷன், அதாவது மரணத்தையடைகிறவன், 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌂-மறுபிறவியடைவதற்கு, "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 - ப்ராணனில் சேருகிறான்" என்கிற அடுத்தச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடே அந்வயம் கண்டுகொள்க.

பா-ஹா. முன் ஸூர்யரூபமான தேஜோவிசேஷம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு ஸாமாந்யமானதேஜஸ்ஸு சொல்லப்படுகிறதாகையால் புநருக்திதோஷமில்லை. இப்படி ஸாமாந்யதேஜஸ்ஸானது உதானவாயுவுக்குத் துணையாயிருக்கிறது, ஆதலாலுஷ்ணத்தைத் தருகிற தேஜஸ்ஸினுடைய ஸஹாயமில்லாதபோது உதானவாயுவுக்கு பலமில்லாமல் போகிறபடியால் சரீரத்திலுஷ்ணங்குறைந்த புருஷனை யப்போதே மரிக்கப்போகிறானென்று நிச்சயிக்கலாகிறது. அப்படி தேஜஸ்ஸுகுறைந்த புருஷன் மனஸ்ஸில் சேருகிறவிந்த்ரியங்களோடு சரீராந்தரத்தையடைகிறான். அதாவது மரிக்கிறானென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்துக்கு மேல்ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடே ஸம்பந்தமிருப்பதைப் பதவுரையிலே காட்டியிருக்கிறபடியால் இராமாநுஜபாஷ்யம் மேல் ச்லோகத்திலேயே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தையும் சேர்த்துக் காட்டப்படும்.

௰. 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃।
𑌸𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨𑌯𑌤𑌿॥

௰. யச்சித்தஸ்தேனைஷ ப்ராணமாயாதிப்ராணஸ்தேஜஸாயுக்த: |
ஸஹாத்மனாயதாஸங்கல்பிதம்லோகந்நயதி||

(ப்-ம்) 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃-எந்தநினைவுடனிருக்கிறானோ, 𑌤𑍇𑌨-அந்தஸங்கல்பத்தோடே, 𑌏𑌷𑌃-இவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿-ப்ராணவ்ருத்தியோடு சேருகி

றுன். ப்ராண꞉-ப்ராணன், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸோடு, யுக்த꞉-கூடினதாய், ஸஹாத்மநா-ஆத்மாவோடு, யதாஸங்கல்பிதம் - நினைவுக்குத்தக்கபடி, லோகம் - லோகத்தை, நயதி - அடைவிக்கிறது.

௯௦.—ஹா. மரணகாலத்தில் எந்த ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிறானே, அந்த ஸங்கல்பத்தோடு, இந்த ஜீவாத்மா, இந்திரியங்களோடு முக்யப்ராணவ்ருத்தியை யடைகிறான் இந்த்ரியவ்யாபாரங்களெல்லாமடங்கி மரணகாலத்தில் முக்யப்ராணவ்யாபாரத்தோடிருக்கிறானென்கை. ச்வாஸமிருப்பதுகொண்டு பிழைத்திருப்பதாக பந்துக்கள் சொல்லுகிறார்களன்றோ; அந்த ப்ராணனும் உதாநவ்ருத்தியாகிய தேஜஸ்ஸோடு கூடி போக்தாவாகிய தலைவனுடன், ப்ராணவ்யாபாரமடங்கினபின், புண்யம், பாபம், இவைகளிநூலாகிய ஸங்கல்பத்தின்படி, உததேசித்தபோகத்தை யடைவிப்பிக்கிறது.

௯௧.—ஹா. பாஹ்யமான தேஜஸ்ஸு, உந்நயநத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே உதாநமென்னப்படுகிறது. ஆகையாலே உஷ்ணம் சாந்தியடைந்தஜீவன். எத்தை விரும்புகிறானே; அதற்குத்தக்கபடி, இஷ்டமான தேவாதி சரீரங்களை யடைகையாற புநர்பவமென்கிற புநருத்பத்தியை யடைவதற்கு "வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" (வாகிந்திரியம் மநதில் சேருகிறது) என்கிறச்ருதிவிஷயத்தில் "வாங்மநஸி தர்சநாச்சப்தாச்ச" (வாகிந்திரியம்மநதில்சேருகிறது; அப்படி காண்கையாலும், ச்ருதியாலும்) என்கிற ஸூத்ரம், அதின்பாஷ்யம், இவைகளில் சொன்னபடி, மனதோடு ஸம்ச்லேஷ விசேஷத்தை யடைந்த வாகிந்திரியம் முதலியவற்றோடு கூடின ப்ராணனை, மரிக்கிற ஜீவனடைகிறான். "ஏவமேவேமமாத்மாநமந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயந்தி" (மரணத்தை யடைகிற காலத்திலிந்த ஜீவாத்மாவை முக்ய ப்ராணன், முதலிய எல்லாப்ராணங்களும் ஜீவனை யடைகின்றன) என்று சொல்லப்பட்டது; ஜீவன் ப்ராணங்களையடைவதாகச் சொல்லப்படவில்லை, ஸூத்ரகாரரும், "ஸோऽத்யக்ஷே தது³பக³மாதி³ப்ய꞉" அந்த ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; அப்படி, சேருதல் முதலியவை யோதப்படுகையால்) என்கிறஸூத்திரத்தில் அப்படியே சொன்னார். இந்தஸூத்திரத்திற்குப் பொருளுமிப்படி ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறதாக ச்ருதியிருக்கையால் ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; என்று பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்பட்டது. ஆயினுமிங்கிப்படி சொன்னது ப்ராணத்தைக்கொண்டாடுவதற்காகவென்று கொள்க. பின்பு, "ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன்தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) "தேஜ꞉ பரஸ்யாம் தேவதாயாம்" (தேஜஸ்ஸு பரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகிறது) என்கிற ச்ருதியின்படி, தேஜஸ்ஸோடும் பரமாத்வோடும் சேர்ந்து அந்தந்த ஜீவர்களின் ஸங்கல்பாநுஸாரத்தாலே, அந்தந்த லோகங்களை யடைகிறான். ஆக, தேஜஸ்ஸோடு கூடிய ப்ராணனுக்கே உந்நயநசக்தியிருக்கையால், தேஜஸ்விலுமுந்நயசக்தியிருப்பதுபற்றி உதாநமென்கை தகுமென்கை. "ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) என்கிறவிடத்தில், தேஜச்சப்தத்திற்கு, பூதஸூக்ஷ்மம்பொருளென்று ஸூத்ரபாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும் தேஜஸ்ஸு ப்ரதாநமானதால் இப்படி சொல்லலாகுமென்றறிக.

கக. யதாஸங்கல்பிதாநுப்ராணம் வேத ந ஸாஸ்வப்ராஜாஸ்ய தத்புதோ தா ஸவதி தஸ்ய லோகா꞉॥

கக. யஏவம்வித்வாந்ப்ராணம்வேத | நஹாஸ்யப்ரஜாஹீயதேம்ருதோ பவதிததேஷஶ்லோக:||

(ப-ம்.) ய:-எவன், ஏவம்-இப்படி, வித்வாந்-அறிந்தவனாய், ப்ராணம்-ப்ராணனை, வேத-உபாஸிக்கிறானோ, அஸ்ய - இப்படியுபாஸிக்கிறவனுக்கு, ப்ரஜா - ஸந்தாநம், நஹஹீயதே-இல்லாமல்போகாது. அம்ருதோபவதி முக்திபடைகிறான். தத்ஏஷ:ஶ்லோக: - இங்குச்லோகமிருக்கிறது.

ஸ0.—ஹா. யவனொருவன், இப்படி யறிந்தவனாய் கீழ்ச்சொல்லியபடி, ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்றும், ஸங்கல்பத்தால் செய்யப்பட்ட புண்ய பாபங்களால் சரீரத்தையடைகிறதென்றும், தன்னையைவகையாகப்பிரித்து பாயூபஸ்த்தங்களில் வ்யாநவ்ருத்தியையும், ஸ்வரூபத்தை கண், செவி, இவைகளிலும்,நாபியிலே ஸமாநவ்ருத்தியையும், நாடீஸமூகத்தில் வ்யாநவ்ருத்தியையும் ஸுஷும்நையிலுதாநவ்ருத்தியையும், நிறுத்துகிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியாலே உத்க்ரமிக்கிறதென்றும், ப்ராணன், அபானன், வ்யாநன், உதானன், ஸமானன் என்கிற விவைகளுக்கு ஸஹகாரிகளான வெளியிலுள்ள ஸூர்யன், பூமிக்கபிமாநியான தேவதையை, ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ்ஸு, இவைகளாலே, அதிதைவமென்கிற ஆதித்யன்முதலானவற்றையும் அவைகளால் ஸஹகரிக்கப்பட்டு அத்யாத்மமென்கிற கண் வாய் காது மநம் ஸ்பர்சேந்திரியமாயவைகளையும் தரிக்கிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியோடும், போக்தாவோடும் கூடிபோக்தாவை லோகாந்தரத்தை யயைவிப்பிக்கிறதென்றும், ச்ரேஷ்டமான ப்ரஜாபதி அத்தாரயி எனப்படுகிறது மிதுனமென்றும், உபாஸிக்கிறானோ; அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பிறவுலகத்திலு முண்டாகிற பயன் கூறப்படுகிறது. பிள்ளைபேரன் முதலிய ஸந்தாநமழியாமலிவ்வுலகத்தில விளங்கும். சரீரம் விழுந்தபின் ப்ராணஸாயுஜ்யத்தையடைந்து முக்தனாகும். இவ்விஷயத்தைச் சுருங்க ஓதுகிற சுலோகமொன்றிருக்கிறது.

ரா.—ஹா. இப்படி ப்ராணனையுபாஸிப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸந்தாநவ்ருத்தியுடன் நெஞ்சம்தெளிந்து ப்ரம்மோபாஸநத்தில் ப்ரீதியுண்டாகி அதில் ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்து அவ்வழியாலே மோக்ஷத்தையும்தருகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநாப்ரகாரங்கள் இரண்டுபாஷ்யங்களிலு மொற்றிருக்கிறபடியால்சங்கரபாஷ்யமொன்றிலேயே அதுவிவரிக்கப்பட்டது. இஃதேஇராமாநுஜபாஷ்யத்திற்குமொக்கும்.

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபஞ்சதா | அத்யாத்மஞ்சைவப்ராணஸ்யவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதேவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுத இதி ||

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபஞ்சதா | அத்யாத்மஞ்சைவப்ராணஸ்யவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதேவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுத இதி ||

(ப-ம்.) உத்பத்திம் - பிறப்பையும், ஆயதிம் - சரீரப்ராப்தியையும், ஸ்தாநம் - இருப்பிடத்தையும், பஞ்சதா-ஐவகையாக, விபுத்வம் - பிரிந்திருப்பதையும், ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுடைய, அத்யாத்மம் - அத்யாமத்தை

வும், விஜ்ஞாய - அறிந்துகொண்டு, அம்ருதம் - மோக்ஷத்தை, அஶ்நுதே - அடைகிறான்.

ரா.—ஹா. உத்பத்தி முதலியவற்றையறிந்தவன், க்ரமத்தில் மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். "விஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதே" என்றிரட்டித்து இந்த ப்ரசநம் முற்று மென்று பெறுதற்காம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேயமைக்கப்பட்டதாயினும், ப்ராண ஸாயுஜ்யமாகிய மோக்ஷம் அம்ருதபதத்திற்குப் பொருளென்று அமுக் யார்த்தங்கொள்ளப்பட்டது. வேறுபேதமில்லாமையின் சங்கரபாஷ்யம் தனித்துக்காட்டப்படாதாயிற்று.

மூன்றும்ப்ரச்நம் முற்றும்.

அத சதுர்த்த: ப்ரஶ்ந:.

க. அத ஹைநம் ஸௌர்யாயணீ கார்க்ய: பப்ரச்ச | பகவந்நேதஸ்மிந் புருஷே காநி ஸ்வபந்தி காந்யஸ்மிந் ஜாக்ரதி கதர ஏஷ தேவ: ஸ்வப்நாந் பஶ்யதி கஸ்யைதத் ஸுகம் பவதி கஸ்மிந்நு ஸர்வே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதா பவந்தீதி ||

க. அதஹைநம் ஸௌர்யாயணீகார்க்ய: பப்ரச்ச | பகவந்நேதஸ்மிந் புருஷேகாநிஸ்வபந்திகாந்யஸ்மிந் ஜாக்ரதிகதர ஏஷதேவ: ஸ்வப்நாந்பஶ்யதி கஸ்யைதத்ஸுகம்பவதி கஸ்மிந்நுஸர்வே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதாபவந்தீதி||

(ப்-ம்.) அத - பிறகு, ஏநம் - ஹ. இந்த பிப்பலாதமுநியை, கார்க்ய: - ஸௌர்யாயணீ - கர்க்ககோத்திரத்திலுதித்தவராகிய ஸௌர்யா யணி என்கிற முநிவர், இதி - இந்தப்படி, பப்ரச்ச - வினவினார். பகவந்- மூன்றுகாலங்களிலுள்ள எல்லாவற்றையு மறிந்த முநிச்ரேஷ்டரே, ஏதஸ்மிந்-புருஷே - இந்தஜீவன், (ஸ்வபிதி - உறங்கும்போது) காநி - எவைகள். ஸ்வபந்தி-உறங்குகின்றன. ஏதஸ்மிந் - இந்தஜீவன், ஸ்வப்தே - உறங்கும்போது, காநி - எவைகள், ஜாக்ரதி - உணர்ந்திருக்கின்றன. ஏஷ: - தேவ: விளங்காநின்ற இந்த ஜீவன், கதர:-எப்படிப்பட்டவனுக் கொண்டு, ஸ்வப்நாந் - ஸ்வப்நங்களை, பஶ்யதி-காண்கிறான். கஸ்ய - எந்த காரணத்தால, ஏதத் - ஸுகம்-இந்தவிஷயஸுகமானது. பவதி - உண் டாகிறது. கஸ்மிந்-எவ்விடத்தில், ஸர்வே - எல்லா இந்திரியங்களும், ஸம் ப்ரதிஷ்டிதா: பவந்தி - நிலைபெற்றுநிற்கின்றன.

ஸா.—ஹா. யாதாமொரு பயனைப்பற்றிச் செய்யப்படுமுபாஸநத்திற்கு, வே தாந்தங்களில் 'வித்யை' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வித்யைதானும், பர

வித்யை, 'அபரவித்யை' என இருவகைத்து. இவற்றுள், பரப்ரம்மத்தைப் பெறுதற் குரிய, வித்யை, பரவித்யை, என்றும், வேறுபயன்களைத் தரும்வித்யை, அபரவித்யை என்றும் கூறப்படும். சென்றமூன்று ப்ரச்னங்களாலும் அபரவித்யையை யுணர்த்தி மேல்மூன்று ப்ரச்நங்களாலும் பரவித்யை கூறப்படுகிறது. இந்த பரவித்யையில், கார்யகாரணங்களின் தன்மைபொருந்தியதும் உற்பத்தியுடையதும் அதனாலேயே அழிவுடையதுமான ஸம்ஸாரத்தைநீக்கி, கார்யகாரணவிலக்கணம் நீங்கியதும், ப்ராணசம்பந்தமில்லதும், உள்ளிந்த்ரியமாயமனதுக்கு மெட்டாததும், தண்டாபூபிகாந் யாயத்தாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாததும், இதற்குக் காரணமாய்புலப்படும் தன்மை நீங்கியதும், சிவமானதும், சாந்தமானதும், விகாரங்களற்றதும் அழிவற்றதும், ஸத்யஸ்வரூபமானதும் புருஷனென்கிற பெயர்பெற்றதும், உள்புறம் முதலிய எல்லாமாயதும், பிறப்பிலாததும், ஆகிய பரப்ரம்மமோதப்படுகிறது. முண்டகோபநிஷத்தில் "ஸுதீப்தாத்பாவகாத்விஸ்புலிங்காஸ்ஸஹஸ்ரச: ப்ரபவந்தே ஸரூபா: ததாக்ஷராத்விவிதாஸ்ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபியந்தி" (என்கிற நெருப்பிலிருந்து பொறிகளுண்டாவதுபோல் யாதொரு அக்ஷரபரப்ரமத்தினின்றும் எல்லாப்பொருளுமுண்டாகின்றனவோ; எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தின் கணடங்குகின்றனவோ) என்றோதப்பட்டது. அவ்வாறு அக்ஷர பரப்ரம்மத்திலிருந்து பிரிந்துதோற்றுகிற பொருள்களெவை அப்படி பிரிந்தவை யதன்கண்ணே யடங்குவதெங்ஙனம் அவக்ஷர பரப்ரம்மம் எவ்விலக்கணம் பொருந்தியதாகும். என்றிவைகளையுணர்வதற்கு ப்ரசநங்களை இங்கெடுக்கிறது. தலை கைகால்முதலிய விலக்கணமுடையபுருஷனென்கிற ஜீவனிடத்தில், எந்தகரணங்களுறங்குகின்றன. தங்களுக்குரிய தொழில்களிலொழிவுபெறுகின்றன. எந்தகரணங்கள் உணர்ந்துகொண்டு தந்தம் வேலையைச் செய்கின்றன. காரியகாரண விலக்கணத்தரில், காரியவிலக்கணமுடைய தேவனே அல்லது காரண விலக்கணமுடைய தேவனோ, உறங்கும்போதும், உணர்ந்திருக்கும்போது வெளியிலிருக்கிறவற்றைக்காணுவதுபோல், உள்ளிருப்பவற்றைக் காண்கையாகிற ஸ்வப்நத்தைக்காண்கிறான். உணர்ந்தகாலத்தில் செய்யப்படும் வியாபாரங்களும், உறங்கும்போது செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களும் நீங்கி பேருறக்கமுறங்கும்போது, ஆயாஸம் நீங்கி துன்பமற்றுத் தெளிந்து பிறக்கிறஸுகம் யாருக்குண்டாகிறது. எவனிந்தஸுகத்தை யநுபவிக்கிறான். இங்ஙன முணர்ச்சியுறக்கங்களிலுள்ள ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வப்ந வ்யாபாரங்களற்றிருக்கும்போது, இக்கரணங்கள் எவ்விடத்திலொடுங்கியடங்கி தேனில்சுவைபோலவும், கடலிலகலந்த ஆறுகள்போலவும் பிரித்தறியத்தகாத தன்மையனவாயிருக்கின்றன. என்றபிப்பலாத மகாமுனியை ஸௌர்யாணி வினவினர். தந்தம் தொழில் நீங்கினபின் தனித்தனியே அங்கங்கு, தொழில்முடிந்தபின் கீழ்வைக்கப்பட்ட கருவிகள் போல் ஜீவாத்மாவினுடைய கரணங்களும், அவ்வவ்விடங்களிலேயே நிற்கின்றனவென்று கொள்ளாது, புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது அவனது கரணங்களெவ்விடத்திலொன்று சேர்ந்தடங்குகின்றன வெனறையுண்டாவதற்குக் காரணம்யாது? எனில்; இக்கையப்படுவது கூடும். இக்கரணங்களொன்று சேர்ந்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுணர்ந்திருக்கும்போது அவனுக்குப் பரதந்திரங்களாயிருக்கின்றனவாகையால், உறங்கும்போது, மொன்றுசேர்ந்து பரதந்திரங்களாயோரிடத்தி லடங்கியிருப்பது வேண்டுமோனதாலென்க. ஆகையாலிவ்வினாப் பொருத்தமுடையதேயாகும். காரியகாரணங்களின் ஸுஷுப்தி என்கிற பேருறக்கத்திலும், ப்ரளயத்திலுமெங்குலயம்பெறுமோ; அதனையறிய விரும்பி, அவனையின் றுமெனன்றறிதற்கு, இவையெல்லாமெங்கு நிலையுறுமென்றது.

யால், வாஷீ-வா-ஷீ - இத்தஜீவன், நஶ்ருணோதி - சப்தத்தையறிவதில்லை. நபஶ்யதி-ரூபத்தையறிவதில்லை. நஜிக்ரதி - கந்தத்தையறிவதில்லை. நரஸயதே - சுவையறிவதில்லை. நஸ்ப்ருஶதே-ஸ்பர்சத்தையறிவதில்லை, நாபிவததே - பேசுவதில்லை, நாதத்தே - க்ரகிப்பதில்லை. நாநந்தயதே - ஆநந்திப்பதில்லை. நவிஸ்ருஜதே - விடுகிறதில்லை. நேயாயதே - நடக்கிறதில்லை, ஸ்வபிதி - உறங்குகிறானென்று, ஆசக்ஷதே-ஜநங்கள் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஸா.—ஹா. எப்படி ஸாயங்காலத்தில், ஸூர்யனிடத்திலிருந்து வெளிவந்த கிரணங்கள் நாநாதிக்குகளிலும் ப்ரஸரிப்பதைவிட்டு ஸூரியமண்டலத்திலொன்றாய் விடுகின்றனவோ; மறுபடியும் ஸூரியனுதிக்கும்போது, கிரணங்களெல்லாமெல்லாத்திசைகளினும் ப்ரஸரித்து ப்ரகாசமாய்ச் செய்கின்றனவோ; விஷயங்களை க்ரகிக்ற சக்திநீங்கி இப்படியே இந்த விந்திரயங்களெல்லா மிந்திரயங்களில் சிறந்ததாய் விளங்குகிற மனதில் சேர்ந்தொன்றாய் விடுகின்றன. ஆகையாலப்பொழுது, ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்க ளெல்லாவற்றினுடைய வ்யாபாரமும் நீங்கிப்போகிறது. ஒன்றுமறியானாகிறான். ஒன்றும் செய்யானாகிறான். ஜநங்களப்போதிந்த ஜீவனை யுறங்குகிறானென்கின்றார்கள். இப்படி நீகேட்டவிஷயத்தை யறிந்து கொள்ளென்று பிப்பலாத மகாமுனி கார்க்யராகிய ஸௌர்யாணிமுநிக்குச் சொன்னார். இத்தால், இந்த ஜீவனுறங்கும்போது எவையுறங்குகின்றவென்கிற ப்ரசநத்திற்கு புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது, ஜ்ஞாநேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுறங்குகின்றனவென்று விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கண்முதலிய விந்திரியவ்யாபாரங்களெல்லாம் மனது துணைப்படாதபோது கூடாமையின் இந்திரியங்களி[ல்]லிதனைச் சிறந்ததென்றது. புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது இந்திரியங்களுறங்குகின்றனவென்றதால் புருஷனுணர்ந்திருக்கும்போது, அவைகளு முணர்ந்து தந்தம் காரியங்களைச் செய்கின்றனவென்று பெறப்படுகிறது. இந்த்ரியங்கள் மனதிலொன்று சேருகையாவது - தந்தம் விஷயங்களை க்ரகிக்கிற சக்தி நீங்கி மனதோடொருவாறாகக் கலந்திருக்கை. லயம்பெறுதலன்று; காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமானதால், காரணமாகாத மனதில்இந்த்ரியங்கள் லயிப்பது கூடாதாகலின், உறங்கும்போதும் ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவற்றையறிகையால், விஷயங்களை க்ரகிக்கிற சக்திநீங்கி யொன்றுசேருமென்பதெங்கனமெனின்; வெளிப்பட்ட ரூபம் முதலியவற்றை யறியாமையாமென்க. ஸம்ஸ்காரசக்தியாலன்றோ ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவை தோற்றுகின்றன. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம், என்கிற விவைகளையறிவதில்லை என்றதனால் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களின்வ்யாபாரமொழிந்தமை சொல்லப்பட்டது பேசுவதில்லை, என்றதால், வாகிந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், க்ரகிப்பதில்லை, என்றதினால்பாணீந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆநந்திப்பதில்லை, என்றதனால்,உபஸ்தேந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், விடுகிறதில்லை, என்றது - மலத்தை விடுகிறதில்லை

என்றதாய், பாயு இந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், நடக்கிறதில்லை, என்றதால் பாதேந்திரிய வ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆக பஞ்சகர்மேந்திரிய வ்யாபாரங்களும் நீங்கியபடி சொல்லப்பட்டது. பாயு என்பது மலத்வாரத்திலிருக்கின்ற விந்திரியத்தை; உபஸ்தம் என்பது யோநிசிச்நங்களாகிய மூத்ரத்வாரத்திலிருக்கிற விந்திரியத்தை; பாதம் என்பது - காலை; பாணி - என்பது கையை; வாக்கென்பது வாயை இவையைந்தும் - கர்மேந்திரியங்களென்று கூறப்படும். "ஏதர்ஹி" என்கிற பதத்திற்குப் பின் "𑌤𑌦𑌾" என்று, கூட்டிக்கொண்டு, அப்பொழுது என்று பொருள் கொள்க. "𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿" என்பதற்காயினும் அப்பொருளை யுரைக்கலாகும் - "𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿" என்கிறபதத்திற்குமுன் "𑌤𑌤𑌃" என்றொருபதம் வருவித்துக்கொண்டு, ஆகையாலென்று பொருளறிக. இப்படி பதவுரையை யந்வயித்துக் கொள்க. சங்கரபாஷ்யத்திலுமிந்தச்லோகத்திற்கு இக்கருத்தே கொள்ளப்பட்டதாகலின், விரித்துரைக்க ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யமே காட்டப்பட்டது.

௩. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋
𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌚𑌨𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌨𑌾𑌦𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃॥

௪. 𑌯𑌦𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾𑌵𑌾𑌹𑍁𑌤𑍀 𑌸𑌮𑌂𑌨𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃
𑌮𑌨𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌵 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌫𑌲𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌸 𑌏𑌨𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰
𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿॥

௩. ப்ராணாக்நயஏவைதஸ்மிந்புரேஜாக்ரதிகார்ஹபத்யோஹவா ஏ
ஷோபாநோவ்யாநோந்வாஹார்ய பசநோயத்கார்ஹபத்யாத்ப்ரணீயதேப்
ரணயநாதாஹவநீயஃப்ராணஃ॥

௪. யதுச்ச்வாஸநிஸ்வாசாவேதாவாஹுதீஸமந்நயதீதி ஸஸமாநஃ
மநோஹவாயஜமாநஇஷ்டபலமேவோதாநஃ ஸஏநம்யஜமாநமஹரஹர்ப்ர
ஹ்மகமயதி॥

(ப-ம்.) 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - 𑌪𑍁𑌰𑍇 - இந்த சரீரத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃 - 𑌏𑌵 - ப்ராணங்களாய வஹ்நிகளே, 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 - உணர்ந்திருக்கின்றன. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - எக்காரணத்தால், 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍 ப்ரணயனமென்கிற கார்ஹபத்யாக்நியாகச் சொல்லப்பட்ட அபாநவாயுவிலிருந்து, 𑌆𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑌃 - ஆஹவநீயமென்கிற அக்நிரூபியாகச் சொல்லப்பட்ட, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணன், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍇 - கொண்டுவரப்படுகிறதோ; அந்தகாரணத்தால், 𑌏𑌷 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌃 - இந்த அபாநவாயு, 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑌃 - கார்கபத்யாக்நியாகின்றது. 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 - வ்யாநவாயு, 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌚𑌨𑌃 - தக்ஷிணாக்நியாகிறது, 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍌 - மூக்கின்வழியால் உள்புகுகிற காற்று வெளிவருகிற காற்று இவைகள், 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀 - ஆகுதிகள். 𑌯𑌤𑍍 - எதினால், 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍌 - முன்சொன்ன காற்றுக்கள், 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀 - ஆகுதியாகின்றனவோ; 𑌯𑌤𑍍 - எங்

தகாரணத்தால், உஹ்ராஸநிஃவாஸௌ - அப்படி ஆகுதிகளாயஸ்வாஸங்களை ஸமம் - நயதி யஃஸ - ஸமமாக்கப்படவிருக்கும் அந்தகாரணத்தால் எந்தவாயு இப்படி செய்கிறதோ; அந்த வாயு, ஹோதா - ஹோதாவாகி, றுன் - ஸஃ - அந்த ஹோதாவானவாயு, ஸமாநஃ - ஸமாநவாயுவாகும், நஃ - மனஸ்ஸானது, யஜமாநஃ - யாகபலத்தையநுபவிக்கிறவனாகிறது. உதாநஃ - உதாநவாயுவானது, இஷ்டபலம் - ஏவ - யாகபலமாகின்றது. ஸஃ - அந்த உதாநவாயு, ஏநம் - யஜமாநம் - இந்த யாகபலத்தையநுபவிக்கிற புருஷனை, அஹரஹஃ - தினந்தோறும், ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மத்தை, கமயதி - அடைவிப்பிக்கிறது.

பா—ஹா. செவிமுதலிய இந்திரியங்களெல்லா முறங்கும்போது, ஒன்பது வாசலான இந்த சரீரமாகிய கோட்டையில், ப்ராணன், அபாநன், வ்யாநன், உதாநன், ஸமாநன், என்றிப்படி ஐவகையாயிருக்கிற அக்நிகள் போன்றவையாகையாலே அக்நிகளென்னப்படுகிற ப்ராணாக்நிகள், உணர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஐவகை ப்ராணங்களுக்கு மக்நிஸாம்யம் சொல்லுகின்றார். அக்நிஹோத்ரம் செய்யும்போது,கார்ஹபத்தியமென்கிற அக்நியிலிருந்து அதில் வேறான ஆஹவநீயமென்கிற அக்நியானது ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகையாலே (எடுத்துக்கொள்ளப்படுகையாலே) கார்ஹபத்யாக்நிக்கு ப்ரணயநாக்நியென்றுபெயர்; இங்கு புருஷனுறங்கும்போது வாய்மூக்குகளினால் ஸஞ்சரிக்கிற ஆஹவநீயாக்நிக்கொப்பான ப்ராணனபான வ்ருத்தியிலிருந்து ப்ரணயம் பண்ணப்படுகையாலே அபாநம் ப்ரணநாக்நியாகிறது. ஆகவே, கார்ஹபத்தியாக்நியாயிற்று. அடுத்த வ்யாநவாயு, ஹ்ருதயத்திலிருந்து தென்புறத்திலிருக்கிறவிரந்திரத்தால் வெளிவருகிறபடியால் தென்திக்கின் ஸம்பந்தத்தாலேதக்ஷிணாக்நி என்கிற அந்வாஹார்யபசநமென்று சொல்லப்படுகிற தக்ஷிணாக்நியாகிறது. ப்ராணவாயு, ஆகவ தக்ஷிக்நி என்கிற மூன்றக்நிகளும் ப்ராணன் அபாநன், வ்யாநன், என்கிற விம்மூன்றுமெனப்பெறப்பட்டது. இனி ஹோதா முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. உச்சவாசம், நிச்வாஸம், இவ்விரண்டு மிரண்டாயிருக்கையாலே இரண்டாகுதிகள் ஆகுதிகளாய்இவ்விரண்டையும ஸமம்பண்ணுகையாலே, ஸமாநவாயுவென்கிறஸமாநவாயு ஆகுதிகளை ஸமமாகச்செய்கிற ஹோதாவாகிறது. இப்படி ப்ராணக்நிகள் உணர்ந்திருக்கும்போது கண்முதலிய பாஹ்யேந்திரியங்களையும் அவைகளால் கிரகிக்கப்படுகிற விஷயங்களையும் நீக்கி அக்நிஹோத்ரபலமாகிய ஸ்வர்க்கம்போலே ஸ்வரூபமான ப்ரமத்தையடைவற்கு ஸித்தப்பட்டிருக்கையாலும், எல்லாக்கார்யங்களிலும் ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், மநஸ்ஸு, யஜமானாகிறது. உதாநவாயுவினால், ஸ்வப்நவ்ருத்தியை நீக்கி, தினந்தோறும், ஸுஷுப்தியில் யாகபலமான ஸ்வர்கம்போலே ஸ்வரூபமாகிய ப்ரமத்தை யஜமானனாகிய மநஸ்ஸு அடைவிக்கப்படுகையால், கார்யகாரணங்களுக்குண்டான உபசாரததாலேற்பட்ட அபேதத்தாலே உதாநவாயுவே யாகபலமாகிறது. ஆகையால், உறங்கும்போதும் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்கு அக்நிஹோத்ரம் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ரம்மஜ்ஞாநியை கர்மாநுஷ்டாநமில்லாதவனென்று நினைக்கப்போகாது. என்றிப்படி ஸ்துதிசெய்கிறது.

பா—ஹா. இந்த சரீரத்தில் ஜீவனுறங்கும்போது மெவையுணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன? என்று கேட்ட ப்ரசுநத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் அபாநன்முதலிய வாயுக்களே இந்த சரீரத்தில் உணர்ச்சியோடு ஜீவனுறங்கும்போ

து விளங்குகின்றன. இப்படியுணர்ந்திருக்கிற ப்ராணுதிகளில், அக்நிஹோத்ர க்ர மத்தை உபாஸனைசெய்யும்பொருட்டு, சாட்டவேணுமென்று அங்கு ப்ரதாநமானம நஸ்ஸையஜமானனென்றும், மூலாதாரத்திலிருக்கிற அபாநவாயுகார்ஹபத்யாக்நியெ ன்றும், அதின்ஸமீபத்திலிருக்கிற வ்யாநவாயு அந்வாஹார்ய பசநமென்கிற தக்ஷிணு க்நியென்றும், கீழ்ச்சொல்லியபடி, கார்ஹபத்யாக்நியாகிய அபாநவாயுவிலிருந்து ப்ர ணயநம்பண்ணப்படுமாகையால், ப்ராணவாயுவானது, கார்ஹபத்யாக்நியி லிருந்து ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகிற ஆஹவநீயாக்நியென்றும், அத்தையாதாரமாகவுடைய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களாகிய மூச்சுக்காற்றுகள் இரண்டாகுதிக்களென்றும், இப்படி யாகுதிகளாய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களை ஸமமாக்குகிற ஸமாநவாயு ஆகுதிகளை ஸமம் பண்ணுகிற அத்வர்யுவென்றும், உதாநவாயுயாகம் செய்து பலத்தையநுபவிக்கிறயஜ மாநனை யாகபலமாகிய லோகாந்தரத்தை யடைவிப்பிக்கையால், யாகபலமென்றும் இப்படி அக்நிஹோத்ரத்திற்கு வேண்டிய யஜமாநன், மூன்றக்நிகள், இரண்டாகுதி கள், அத்வர்யு, யாகபலம், ஆகிய வெட்டுப்பொருள்களையும், பஞ்சப்ராணங்கள், உற்ச் வாஸ நிச்வாஸங்கள் மநஸ்ஸு, இவையாகிய உட்டுவஸ்துக்களிலும்,ரூபித்துகாட்டிய வாறு திநந்தோறும் ப்ரம்மத்தையடைவது ஜீவாத்மாவாகிலும், மநஸ்ஸுபுரீததநை யடைகையால், புரீதத்திலிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணன் முதலிய மூன்றுவாயுக்களுக்கே அக்நிஸாம்யம் சொல்லப் பட்டாலும் சத்திரியபாயத்தாலே அவைகளையு மக்நி என்று சொன்னது. மற்றயிரண்டு வாயுக்களும் அத்வர்யுவாகவும், யாகபலமாகவும் சொலலப் பட்டன. இது உபாஸிக்கிறப்ரகாரமென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில்சொல் லப்படுகிறது. கேவலஸ்தோத்ரமேயன்றி உபஸநத்திற்காக வன்றென்று சங்கரபாஷ்யத்தின் கருத்தென்று பேதமறிக.

ரு. 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

ரு. அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நேமஹிமாநமநுபவதி | யத்த்ருஷ்டந்த ருஷ்டமநுபஶ்யதிஶ்ருதம்ஶ்ருதமேவார்தமநுஶ்ருணோதி தேஶதிகந்தரை ஶ்சப்ரத்யநுபூதம்புந:புந: ப்ரத்யநுபவதித்ருஷ்டம்சாத்ருஷ்டம்சஶ்ருதம் சாஶ்ருதம்சாநுபூதம்சாநநுபூதம்சஸச்சாஸச்சஸர்வம்பஶ்யதிஸர்வ:பஶ்யதி ||

(ப-ம்.) 𑌅𑌤𑍍𑌰 - இந்தநித்ராகாலத்தில், 𑌏𑌷𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌃-இந்தஜீவன், 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇-ஸ்வப்நத்தில், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂-அதிசயத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿-அநுபவிக்கிறு ன், 𑌯𑌤𑍍-𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂-அடிக்கடிபார்க்கப்பட்டவஸ்துவை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-பார்க்கிறுன், 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂-𑌏𑌵 - அடிக்கடி கேட்கப்பட் டவிஷயங்களையே, 𑌅𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿-கேட்கிறுன், 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 - தேசாந்தரத்திலும் அதிதூரத்திலும், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 -அநுபவித்தவ

ர்றை, புந: புந: - அடிக்கடி, ப்ரத்யநுபவதி - அநுபவிக்கிறான், த்ருஷ்டஞ்சாத்ருஷ்டஞ்ச - பார்த்ததையும், பார்க்காததையும், ச்ருதஞ்சாச்ருதஞ்ச - கேட்டதையும் கேளாததையும், அநுபூதஞ்சாநநுபூதஞ்ச - அநுபவித்ததையும் அநுபவியாததையும் ஸர்வம் - இப்படி எல்லாவற்றையும், ஸர்வ: - எல்லாரூபியுமாய்க்கொண்டு, பச்யதி பச்யதி - அடிக்கடி பார்க்கிறான்.

ஸா.—ஸா. இப்படி கீழ்ச்சொல்லியவற்றை யறிந்தவித்வானானவன், செவி முதலிய விந்திரியங்களடங்கும் காலந்தொடங்கி உறங்கி யெழுந்திருக்கிற வரையில் அநேகயாகபலங்களை யநுபவிக்கிறானாகையாலே அறியாதாருறக்கம்போலன்று வித்வானுடைய உறக்கமென்று வித்வானைக்கொண்டாடப்படுகிறான். அறியாதவற்கு அநர்த்தத்தைத்தருகிற உறக்கமே, வித்வானுக்கு யாகபலத்தைத் தருகிறதென்று. வித்யையின் கொண்டாட்டமேயின்றி விதியன்று வித்வாங்களல்லாதபேர்களுக்கும் செவிமுதலிய வெளியிந்திரியங்களுறங்குவது ப்ராணாக்நிகளுணர்ந்திருப்பது, உறங்கும்போது முணர்ந்திருக்கும்போதும், நெஞ்சுஸ்வதந்திரமாய் ஸுஷுப்தியையடைவது முதலியவை யொத்திருக்கையால், வித்வானுக்கிவைகளுண்டாகுமென்று விதிக்கிறதென்று சொல்லப்போகாது. இவ்விஷயத்தையறிந்தவன் யாகபலத்தை யடைந்தவனாகிறானென்று ஸ்துதிசெய்கிறது என்பதே யமைந்திருக்கிறது. ஸ்வப்நங்களைக்காண்பவன் யார் என்று கேட்ட ப்ரச்நத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ஸுஷுப்தி யடைவதற்கு முன் செவிமுதலிய விந்திரியங்களுறங்கும்போது சரீரத்தை இரக்ஷிப்பதற்கு ப்ராணங்கள் உணர்ந்திருக்கும்போது, எல்லா இந்திரியங்களுமொடுங்கி யொன்று சேருமிடமாகிய மநமென்கிற தேவன் ஸ்வப்நத்தில் விசித்திரமான ப்ரபஞ்சத்தின் பெருமையைப் பார்க்கிறான். இங்கு நெஞ்சம் ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நத்தையடையுமென்பது கூடாது. ஜீவாத்மாவன்றோ எல்லாவற்றுக்கும் கர்த்தாவெனில்; அன்று. இந்த ஜீவாத்மாவுக்குண்டாகிய ஸகலங்களுக்கும் நெஞ்சே முக்யகாரணமாகலின் இந்த ஜீவாத்மாஸ்வதந்திரமாய் ஒன்றையும் செய்யானன்றோ; உறக்கமுணர்ச்சி என்கிறவெல்லாமிந்த ஜீவனுக்கு மனதினாலயென்று வாஜஸநேயத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால்மனது ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நம் காண்கிறதென்று சொன்னதுபொருத்தமுடையதேயாம். நெஞ்சமாகிய உபாதிஸ்வப்நகாலத்தி லிருக்குமாயின், ஸ்வப்நத்தில்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குவது கூடாதே; எனில்,ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குகிறானென்கிற ச்ருதியின் பொருளறியாமையாலே அவ்வாறு சொல்லுகிறாய், ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி யென்பதும் மோக்ஷம் வருகிறவரையில் கல்பிக்கப்பட்டதா யிருப்பதன்றோ; அவித்தை நீங்குகிறவரையில் இந்த பிரமவ்யவகாரம் விடாதன்றோ; அநேகச்ருதிகளினாலு மிவ்விஷயம் புலப்படுகிறது. ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியென்கிற ச்ருதிவிரோதம் வருகையால் ஸ்வப்நத்தில் நெஞ்சில்லை என்று மந்தர் சொல்லுவர் ஓராத்மாவே யுள்ளதென்றறிந்தவர் சொல்லார். ஆனால் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாயிருக்கை, நெஞ்சு முதலியவை யிருந்தாலும் கூடுமாயின் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிறானென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிடவேண்டியதில்லையே என்றால், நெஞ்சுமுதலியவை யில்லாவிட்டாலும் "உள்ளிருக்கிற வாகாசத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்கிற ச்ருதியால், அந்தராகாசம் முதலியவை யப்போது முண்டாகையால் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாகைக்கு வேறுவஸ்துக்களிருக்கக்கூடாதென்று சொல்லது பல மற்றவார்த்தை. ஆமாயினும் மனதுமுதலிய சிலபொருள்கள் நீங்குகைபற்றி ஸ்வத்தி லிரண்டுபோகம் சுமைநீங்குகையால்

அடுத்த ஸுஷுப்த்யவஸ்தையில் எல்லாச்சுமையும் நீங்குதலால் ஸ்வப்நத்திலேயே ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியென்று சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளலாமெனில் ஸுஷுப்தியிலும் புரீதத்தில் நாடிகளில் படுத்திருக்கிருனென்று சொல்லுகிறுல் .புரீதசநாடி முதலியவையப்போது முண்டாகையால் எல்லாச்சுமையும் ஸுஷுப்தியிலு நீங்காமையாலே, ஸ்வப்நத்திலிரண்டுபோகம் சுமைநீங்கி; ஸுஷுப்தியி லெல்லாச்சுமையும் நீங்குகிறதென்றிப்படி சொல்லக்கூடாதன்றே; ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிருனென்று சொல்லுகிற ச்ருதி வேறுசாகையாகவி னிங்கு அந்த ச்ருதி விரோதத்திற்கு ஸமாதாநம சொல்லவேண்டாவெனில், ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யய நியாயத்தாலே எல்லாச்சுருதிகளும் ஒரு தாத்பர்யத்தை யடைந்திருக்குமாகையா லப்படி சொல்லத்தகாது. ஒரு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையேயன்றே எல்லாச்சுருதிகளும் போதிக்கின்றன, ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிருனென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு கருத்துரைக்கவேணும், ச்ருதி எல்லா முண்மையை யுரைக்குமாகையாலுண்மையானவதின்கருத்து இன்னதென்று சொல்லத்தக்கது. என்றிப்படி அபிமாநத்தைவிட்டு வேதாந்தப்பொருளையறிய விரும்பினுயாகில் ஜாகருகனுய்க் கேட்கக்கடவாய். தன்னைத்தானே பண்டிதனுக நினைத்தபிமானித்திருக்கிற பேர்களனேகமாயிரம வருடங்களானுலும் வேதாந்தப்பொருளையறியார் ஸுஷுப்தியில்போல ஸ்வப்நத்திலும் மநம்முதலிய பொருளிருக்கை வாஸ்தவமாயாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியானதன்மைக்கு விரோதப்பட்டதல்ல. ஆனால் ஜாக்ரத்தசையில் ஸூர்யாதிப்ரகாசதேஜஸ்ஸு இந்திரியதேஜஸ்ஸு முதலியவையிருக்கையா லாத்மாவினுடைய ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிரூபமறியப்படாது. ஸ்வப்நத்தில் ஸ்புடமாகவறியப்படுமென்று, ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிருனென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனாலுமாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி ரூபமானது எக்காலத்திலுமெந்த நியாயத்தாலு மெந்ததார்கிகனுலும்இல்லையென்றுசொல்லமுடியாது ஆனதால், இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத்தொடாம லடங்கியபோது மநஸ்ஸு பல வகையாக ஸ்வப்நங்காண்கிற மனஸ்ஸு இந்த ஜந்மத்திலநுபவிக்கப்பட்ட புத்ரமித்ராதிகளையும், ஜந்மாந்தரத்திலநுபவித்த வஸ்துக்களையும் ஸம்ஸ்காரத்தாலேதோற்றுவிக்கப்பட்டபடி காண்கிறது.

ரா.—ஸா. ஸ்வப்நம் காண்பது யாரென்றுகேட்டப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கின்றார். மநதில் வேருயநாவென்று தோற்றுகிற ஜீவாத்மா கண்டவற்றையுங்காணுதவற்றையும் பரமபுருஷனுகிய பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டித்துக் காட்டக்காண்கிருன். அப்போது காண்பதற்கு வேண்டிய சரீரம், இந்திரியம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாஸ்ருஷ்டிக்கின்றார்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸ்வப்நத்தி லந்தகாலத்தி லந்தபுருஷனுக்கு மாத்திரமே யநுபவமுண்டாம்படி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே, ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்றும்,இதனாலேயே எப்போதும் காணுதபொருளையும் பரமபுருஷன் காட்டக்காணலாமாகையாலே,காணுதவற்றையும் காண்கிறனென்றும், கரணமாகிய மனது கர்த்தாவாகாமையுன் ஜீவாத்மாவே இப்படி ஸ்வப்நம்காண்பவனென்றும், கருத்துகொள்ளப்பட்டது. உலகமெல்லாம் பொய்யென்பதற்குமுக்யத்ருஷ்டாந்தம் ஸ்வப்நமாகையால் ஸ்வப்நம்பொய்யென்றும், பொய்யான உலகக்ரமம் அநுதிவாஸனையா லாவதுபோல்

இந்த ஸ்வப்நாநுபவமும் வாஸனையாலேயே பிறக்குமாகையால், காணாத வற்றில் ஸம்ஸ்காரமுண்டாவதாகலின் காணாதவற்றை யென்பதற்கு, இந்த ஜந்மத்தில்காணாதவற்றை என்றுபொருள் சொல்லி ஜந்மாந்தரத்தில்காண ப்பட்டவஸ்துவே இப்போது தோற்றுகிறதென்றும்கருத்து சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது.

சு. ஸயதா தேஜஸாபிபூதோ பவதி | அத்ரைஷ தேவஸ்ஸ்வப்நாந்ந பஶ்யத்யத தைதஸ்மிஞ்சரீரே ஏதத்ஸுகம் பவதி ||

சு. ஸயதா தேஜஸாபிபூதோபவதி | அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நாந்ந பஶ்யத்யததைதஸ்மிஞ்சரீரேஏதத்ஸுகம்பவதி ||

(ப-ம்.) ஸ:-அந்தஜீவன், யதா-எப்போது, தேஜஸா-தேஜோரூபியான பரமாத்மாவினால், அபிபூதோ பவதி - அடங்கிப்போகிறானோ; அத்ர-இந்தகாலத்தில், ஏஷ: தேவ:-இந்தஜீவன், ஸ்வப்நாந் - ஸ்வப்நங்களை, ந பஶ்யதி-காண்பதில்லை, அத ஏதஸ்மிந் ஶரீரே-இந்தசரீரத்தில், தத்-அந்த, ஏதத் ஸுகம்-அப்படிப்பட்ட இந்தவிஷயஸுகமானது, பவதி - உண்டாகிறது, கஅ - என்பது, "அஸ்மின்சரீரே" என்பதுமுடங்கி வேறுப்ரசங்கதிற்குத் தரமென்பதைவிளக்குகிறது.

ஃ.—ஹா. இந்த மனதாகிய ப்ரகாசவஸ்துவானது சிந்தை என்கிற தேஜஸ்ஸினாலும் சித்ரூபமான பிரம்மத்தாலு மடங்கி நாடீமத்யத்தில் வாஸனைகளெல்லா மொழிந்து அவைகளின்வழி மூடப்பட்டு கரணங்களோடு மற்றுள்ளவையும் ஹ்ருதயத்தில் சேரும்போது இந்த மநஸ்ஸானது காட்டுத்தீபோல விஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் சரீரம்முழுதும் வ்யாபித்து, விசேஷமில்லாததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸுஷுப்தி என்கிறவஸ்தையில், இந்த மநஸ்ஸாகிய தேவன் விஷயங்களையறியும் வழி தேஜஸ்ஸினால் மூடப்பட்டமையால் ஸ்வப்நங்களைக்காண்பதில்லை. இப்படி எல்லாமடங்கின இந்த ஸமயத்தில் நித்யமாய் ப்ரகாசமாய் வியாபித்தசித்ஸ்வரூபாநந்தகஸுகம் தடங்கலின்றி விளங்குகிறது. ஆக, எவனுக்கு ஸுகமுண்டாகிறதென்கிற ப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஈ.—ஹா. "ஸத்தான ப்ரம்மத்தோடுசேருகிறான்" "தேஜஸ்ஸோடு சேருகிறான்" என்று ஸுஷுப்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளின்படி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கையாலே தேஜஸ்ஸென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஸம்பந்தத்தையடைந்து கலந்து ப்ரம்மத்தினாலணைத்துக்கொள்ளப்பட்டு, தன்னுடைய ப்ரகாசம தனித்தில்லாமல், இந்த ஜீவாத்மா அடங்கியிருக்கும்போது; ஸ்வப்நங்களைக் காண்பதில்லை. இப்படிசொல்லியதால், ஸ்வப்நங்காண்பது எந்த காரணத்தாலென்கிற ப்ரசனத்திற்கு இவ்வாறு ப்ரம்மத்தோடு கலவாமலிருக்கும்போது மநஸ்ஸு கூடியிருக்கையால் ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக்காண்கிறானென்றுத்தரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறவன் யாரென்றவினவுக்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. சரீரஸம்பந்தமுண்டானபோதே இந்த ஜீவனுக்கு விஷயஸுகாநுபவமுண்டாகிறது.—"சரீரமில்லாதானை ஸுகதுக்கங்கள் சேரா" வென்று சுருதியிருக்கையாலே, சரீரஸம்பந்தமில்லாதபோது விஷயஸுகமுண்டாகாது.

௭. 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 ॥

௭. ஸயதாஸோம்யவயாம்ஸிவாஸோவ்ருக்ஷம்ஸம்ப்ரதிஷ்டந்தே | ஏவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பரஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப்-ம்.) 𑌸𑌃-இந்தஜீவன், 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿-பக்ஷிகள், 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - இருப்பிடமாகியவிருக்ஷத்தை, 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇-அடைந்து ப்ரதிஷ்டைபெறுகின்றனவோ, 𑌏𑌵𑌂-𑌹𑌵𑍈-இப்படியே, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-அதெல்லாம், 𑌪𑌰𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿-பரமாத்மாவில், 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 - ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது.

பா.—ஸா. இக்காலத்தில் அவித்யை, காமம், கர்மம், இவைகளை ஹேதுவாகவுடைய கார்யகாரணரூபமான உபாதிகளெல்லாமொழிந்து போகின்றன. இப்படி உபாதியொழிந்து போகும்போது உபாதியினாலே வேறும்பால் தோற்றுகிற ஆத்மாக்களும், உபாதியில்லாமையால், ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடொன்றாய் விடுகின்றனர். என்று மேலே சொல்லப்போகிறவிதநிலைபெறும்படி திருட்டாந்தம் காட்டப்படுகிறது. பக்ஷிகளெல்லாம் தங்களுக்கிருப்பிடமாகிய விருக்ஷத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதுபோல் எல்லாப்பொருளுமந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நிலைபெறுகின்றன.

ரா.—ஸா. எங்கு இப்பொருளெல்லாம் சேர்ந்திருக்கின்றனவென்று கேட்டப்ரசநத்திற்குத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.—ஒரு விருக்ஷத்தில் பலபக்ஷிகளும் தங்கியிருப்பதுபோல இவ்வுலகெல்லாம் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றன.

௮. 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 ।

௮. ப்ருதிவீசப்ருதிவீமாத்ராசாபஸ்சாபோ மாத்ராசதேஜஸ்சதேஜோ மாத்ராசவாயுஸ்சவாயுமாத்ராசாகாஸஸ்சாகாஸமாத்ராசசக்ஷுஸ்சத்ரஷ்டவ்யம்சஸ்ரோத்ரம்சஸ்ரோதவ்யம்சக்ராணம்சக்ராதவ்யம்சரஸஸ்சரஸயிதவ்யம்சத்வக்சஸ்பர்ஸயிதவ்யம்சவாக்சவக்தவ்யம்சஹஸ்தௌசாதாதவ்யம்சோபஸ்தஸ்சாநந்தயிதவ்யம்சபாயுஸ்சவிஸர்ஜயிதவ்யம்ச பாதௌசகந்தவ்யம்சமநஸ்சமந்தவ்யம்சபுத்திஸ்சபோத்தவ்யம்சா ஹங்காரஸ்சாஹங்கர்தவ்யம்சசித்தம்சசேதயிதவ்யம்சதேஜஸ்சவித்யோத யிதவ்யம்சப்ராணஸ்சவிதாரயிதவ்யம்ச ||

(ப்-ம்.) 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 - ப்ருதிவியும், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚-கந்ததந்மாத்திரையும், 𑌆𑌪𑌶𑍍𑌚-ஜலதத்வமும், 𑌆𑌪𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 - இரஸதந்மாத்திரையும், 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 - தேஜஸ்தத்வமும். 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 - ரூபதந்மாத்திரையும்,

வாயுஶ்ச-வாயுவும், வாயுமாத்ரா ச-ஸ்பர்சதந்மாத்திரையும், ஆகாஶஶ்ச - ஆகாசமும், ஆகாஶமாத்ரா ச-சப்ததந்மாத்திரையும், சக்ஷுஶ்ச-சக்ஷுரிந்திரியமும், த்ரஷ்டவ்யஞ்ச-காணப்படும ரூபமுதலியவையும், ஶ்ரோத்ரஞ்ச-ச்ரோத்ரேந்திரியமும், ஶ்ரோதவ்யஞ்ச - கேட்கப்படுகிற சப்தமுதலியவையும், க்ராணஞ்ச-கிராணேந்திரியமும, க்ராதவ்யஞ்ச - கந்தம்முதலியவையும், ரஸஶ்ச - இரஸநேந்திரியமும், ரஸயிதவ்யஞ்ச - உப்புமுதலிய அறுசுவைகளும, மற்றுளசிலவும், த்வக்ச-த்வகிந்திரியமும், ஸ்பர்ஶயிதவ்யஞ்ச-ஸ்பர்சம்முதலியவையும், வாக்ச-வாகிந்திரியமும், வக்தவ்யஞ்ச-பதவாக்யமுதலியவையும், ஹஸ்தௌச-பாணீந்திரியமும், ஆதாதவ்யஞ்ச - கலசமுதலியவையும், உபஸ்தஶ்ச-உபஸ்தேந்திரியமும, ஆநந்தயிதவ்யஞ்ச - ஸம்போகஸுகபோகியும், பாயுஶ்ச-பாயுவென்கிற இந்திரியமும, விஸர்ஜயிதவ்யஞ்ச-புரீஷம்முதலியவையும, பாதௌச-பாதேந்திரியமும், கந்தவ்யஞ்ச - கமநாகமநம் செய்கிற கிராமநகர முதலியவையும், மநஶ்ச - அந்தரிந்திரியமான மநஸ்ஸும், மந்தவ்யஞ்ச - ஸ்ம்ருதியில் புலப்படும் புண்யபாபம் முதலியவையும், புத்திஶ்ச - அத்யவஸாயம் முதலியவையும், போத்தவ்யஞ்ச - மோக்ஷஸாதநம் முதலிய அத்யவஸிக்கப்படும் பொருளும, அஹங்காரஶ்ச - அஹங்காரமும், அஹங்கர்தவ்யஞ்ச - அபிமாநம் முதலிய வஸ்துக்களும், சித்தஞ்ச - சித்தமும, சேதயிதவ்யஞ்ச - சேதநையென்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகியபொருளும, தேஜஶ்ச - சரீரத்திலிருக்கிறசர்மமென்கிற ப்ரகாசவஸ்துவும், வித்யோதயிதவ்யஞ்ச-அதினால் ப்ரகாசிக்கும் பொருளும், ப்ராணஶ்ச - ப்ராணனும், விதாரயிதவ்யஞ்ச - அதினால் தரிக்கப்படும்பொருளும், பரே ஆத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டதே - பரமாத்மாவினிடத்தில்ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது, என்று முந்தியச்லோகத்திலிருக்கிற இந்தபதங்களோடே அந்வயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குசங்கர ராமாநுஜ பாஷ்யங்களுக்கு பேதமில்லை, இப்படி எல்லாப்பொருளும்பரமாத்மாவினிடத்தில சேர்ந்திருக்கிறது என்று அந்தபரமாத்மாவின்வைபவம் சொல்லப்பட்டதென்றும் கருத்து பதவுரையாலே விளங்கும். ஆனதாலும் விசேஷார்தங்களொன்றுமில்லாமையாலும்பாஷ்யங்கள்காட்டப்படவில்லை, பஞ்சதந்மாத்திரைகள், பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சேந்திரியங்கள், பஞ்சவிஷயங்கள், பஞ்சகர்மேந்திரியங்கள், அவைகளின்தொழில்கள், மநம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம்,என்றுநாலுவகைப்பட்ட அந்தக்கரணம், அவைகளின் விஷயங்கள், தேஜஸ்ஸென்கிற சர்மம், அதின்விஷயம் ப்ராணன், அதின்வியாபாரங்கள் இவைகளிங்கு சொல்லப்பட்டன. இப்படி பிரித்துச்சொன்ன விதற்குக்கருத்து எவ்வகைப்பட்டபொருளாயினும் பரமாத்மாவைப்பற்றியிருக்குமென்பதாம். இப்படி பிரித்துச்சொன்ன வி

வைகளுக்குள் சிலவற்றிற்கு ஸ்தூலபேதமில்லையானாலும் ஸூக்ஷ்மபேத முண்டென்றறிக.

க. ஏஷஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ஶ்ரோதா க்ராதா ரஸயிதா மந்தா போத்தா கர்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:| ஸபரே அக்ஷரே ஆத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டதே

க. ஏஷஹித்ரஷ்டாஸ்ப்ரஷ்டாஶ்ரோதாக்ராதாரஸயிதாமந்தாபோத்தா கர்தாவிஜ்ஞாநாத்மாபுருஷ: | ஸபரே அக்ஷரே ஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப்-ம்.) த்ரஷ்டா-ரூபத்தையறிபவனும், ஶ்ரோதா - சப்தத்தை யறிபவனும், க்ராதா - கந்தத்தையறிபவனும், ரஸயிதா - ரஸத்தையறிபவனும், மந்தா-ஸ்மரிக்கிறவனும், போத்தா-அநுபவிப்பவனும், கர்தா - செய்பவனும், விஜ்ஞாநாத்மா - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியானவனுமாகிய ஸ:-ஏஷஹி-புருஷ:-அப்படிப்பட்ட இந்தஜீவாத்மா, அக்ஷரே-பரே-ஆத்மநி - அக்ஷரபரப்ரம்மமாகிய பரமாத்மாவில், ஸம்ப்ரதிஷ்டதே - ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான். ஹி - இது வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம்.

ப:0 - ஸா - இப்படி ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்தில் லயிப்பதுபோல் இந்த உபாதிகளாலே ஜீவாத்மாவாகத்தோற்றி யிருந்தபுருஷனும், பரமாத்மாவினிடத்திலைக்யத்தை யடைகிறதென்கிறது.—ரூபம்முதலியவற்றை கிரகியாநிற்கிற இந்த ஜீவாத்மாவும், உபாதிநசிக்கும்போது ஜலம்முதலியன நசித்தபோது ப்ரதிபிம்பம் நசிப்பதுபோல் உபாதிநீங்கி விளங்குகிறது. அப்போது ஜீவாத்மாபரமாத்மா இவர்களுக்கு ஐக்யமுண்டாகிறது. இங்கு ஆத்மாவுக்குச்சொன்ன கர்த்ருத்வாதிகள் உபாதிதசையிலாரோபிக்கப்பட்டன.

ரா - ஸா - சேதநாசேதநரூபமாயும் கர்த்ருகர்மகரணரூபமாயுமுள்ள எல்லாம் பரமாத்மாவை யாச்ரயித்து நிற்கின்றனவென்றுகருத்து. இங்கு ஆத்மாவையறிபவனென்றும், அறிவைவடிவாகவுடையனென்றும் சொன்னதால், கேவலம் அறிவேயாத்மா அறிபவனல்லனென்கிற அத்வைதிகள் மதமும், அறிபவனேயன்றி அறிவைவடிவாகவுள்ளவனன்று என்கிற தார்க்கிகர்மதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

க0. ஸயோஹவைதத்சாயமஶரீரமலோஹிதம் ஶுப்ரமக்ஷரம் வேதயதே யஸ்து ஸோம்ய ஸ ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வோ பவதி ததேஷ ஶ்லோக:||

க0. ஸயோஹவைதத்சாயயஶரீரமலோஹிதம்ஶுப்ரமக்ஷரம் வேதயதேயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வோபவதிததேஷஶ்லோக:||

(ப்-ம்.) ய:-எவன், தத்-இந்த, அச்சாயம் - கர்மஸம்பந்தமில்லாததும், அஶரீரம்-சரீரமில்லாததும், அலோஹிதம்-வர்ணமில்லாததும், ஶுப்ரம்-சுத்தமானதும், அக்ஷரம்-அழிவில்லாததுமான ப்ரம்மத்தை, வேதயதே-அறிகிறானோ; அவன் துர்லபன் அப்படி, ய:ஹவா-எந்தபுருஷன், வேதயதே- அறிகிறானோ, ஸ:-அவன், ஸோம்ய-ஸோம்யனே, ஸர்வஜ்ஞ: - எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாயும், ஸர்வ:-எல்லாவற்றையுமுடையவனாயும், பவதி- ஆகிறான், ததேஷஶ்லோக: - இந்தவிஷயத்தில் சுலோகமொன்றுண்டு.

௧௧. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌹 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 । 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶𑍇𑌤𑌿 ॥

௧௧. விஜ்ஞாநாத்மாஸஹதேவைச்சஸர்வை:ப்ராணாபூதாநிஸம்ப்ரதிஷ்டந்தியத்ர | ததக்ஷரம்வேதயதேயஸ்து ஸௌம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வமேவாவிவேசேதி ||

(ப-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌰-எந்தவக்ஷரபரப்ரம்மத்தில், 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌹-இந்திரியங்களோடுகூட, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃-ப்ராணங்களும், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-பஞ்சபூதங்களும், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஜீவாத்மாவும, 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿-ப்ரதிஷ்டையடைகின்றனவோ, 𑌤𑌤𑍍 - அப்படிப்பட்ட, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂- அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯-ஓ ஸௌம்யரே, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍁-நன்றாகவறிகிறானோ, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாய். 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌏𑌵 - எல்லாவற்றையும், 𑌆𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 - பிரவேசிக்கிறான், 𑌇𑌤𑌿 - என்பதாம்.

பதாந்வயார்த்தமேபதங்கள்.

ஸர்வாதாரமான ப்ரம்மத்தையறிந்தவன் ஸர்வகாமங்களையுமடைகிறானென்கிற தாத்பர்யமிரண்டுபாஷ்யத்திற்கு மொக்கும்.

நாலாம்ப்ரச்னம் முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

௧. 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌸 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌕𑌤𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥

௧. அதஹைநம்சைப்யஸ்ஸத்யகாம: | பப்ரச்சஸயோஹவைதத்பகவன்மநுஷ்யேஷு ப்ராயணாந்தமோங்காரமபித்யாயீதகதமம்வாவஸதேந லோகம்ஜயதீதி ||

(ப-ம்.) 𑌅𑌥-கார்க்யமுனி ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லி முடிந்தபின், 𑌏𑌨𑌂-இந்த பிப்பலாதனை, 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃-சிபியின் குமாரராகிய, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃-ஸத்யகாமரென்பவர், 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 - கேட்டார். 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 - பூஜ்யரே, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁-மநுஷ்யர்களுக்குள், 𑌯𑌃 𑌹 𑌵𑍈 - யவனொருவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂-மரணபர்யந்தம், 𑌤𑌤𑍍-அப்படி, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂-ப்ரணவத்தை, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவனாய், 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 - உபாஸிக்கிறானோ; 𑌸𑌃-அவன், 𑌤𑍇𑌨 - அந்தஉபாஸநத்தால், 𑌕𑌤𑌮𑌂-𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌵-எந்தலோகத்தை, 𑌜𑌯𑌤𑌿-ஜயிக்கிறான்.

𑌸𑌂-𑌹𑌾—இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அக்ஷரபரப்ரம்ம விவேகஜ்ஞாநம் பிறவாத மந்தாதிகாரிக்கு, ப்ரணவோபாஸநத்தால் க்ரமத்திலக்ஷரபரப்ரம்ம ப்ராப்தியுண்டாம் படி ப்ரணவோபாஸநத்தை விதிக்கிறது இத்தப்ரசநம்.

ரா-ஹா—இப்படி கார்க்யப்ரசநத்திற்கு விடைதந்தபின், இந்த பிப்பலாதனை ஸத்யகாமர், பூஜ்யரே, மநுஷ்யர்களில் எவன் ப்ரணவத்தாலே மகாபக்தியுடனே ப்ரம்மத்தை தியாநித்து அஸத்யம்சொல்லாமை, ஸ்திரீஸங்கமமில்லாமை, கொல்லாமை, தாநம்வாங்காமை, தாநம்செய்கை, ஸந்யாஸம் யமம்; நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யாநம், தாரணம், என்கிற வகைகளிலே இதரவிஷயங்களில் மநஞ்செல்லாமல் ஸமாதிபெற்ற மநதையுடையவனாய், ப்ராணனுள்ளவரையில் வேறுவிஷயங்களின் ஸ்ம்ருதிகலவாமலும், இடைவிடாமலும் ஸ்மரிக்கையாகிற தியாநத்தைச் செய்கிறானோ, காற்றில்லாதவிடத்தில் வைத்த விளக்கைப்போல சலியாமலிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவன், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குப் பலமாயுள்ளலோகங்களுள் எந்த லோகத்தை யிந்த உபாஸநத்தாலே யடைகிறான், என்று ப்ரச்நம்பண்ணினார்.

உ. தஸ்மை ஸ ஹோவாச ஏதத்வை ஸத்யகாம பரம் சாபரம் ச ப்ரஹ்ம யதோங்கார: தஸ்மாத் வித்வாநேதேநைவாயதநேநைகதரமந்வேதி ||

உ. தஸ்மைஸஹோவாசஏதத்வைஸத்யகாமபரம்சாபரம்சப்ரஹ்மயதோங்காரஸ்தஸ்மாத்வித்வாநேதநைவாயதநேநைகதரமந்வேதி ||

(ப்-ம்.) தஸ்மை-அந்த ஸத்யகாமருக்கு, ஸ:ஹ உவாச-அந்த பிப்பலாதர்சொன்னார். ஹே ஸத்யகாம-ஓய்ஸத்யகாமரே, யத் ஓங்கார: - ப்ரணவமாகிய, ஏதத்-இதானது, பரம் ச-அபரம் ச-ப்ரஹ்ம - பரபரம்மமாயும் அபரப்ரம்மமாயுமாகிறது. வை-ப்ரஸித்தம், தஸ்மாத்-ஆகையால், வித்வாந் உபாஸகன், ஏதேந ஏவ ஆயதநேந - இந்த ஆலம்பநத்தாலே, ஏகதரம்-பரப்ரம்மத்தையாகிலு மபரப்ரம்மத்தையாகிலும், அந்வேதி - அடைகிறான்.

ஸஂ-ஹா—இப்படிகேட்ட ஸத்யகாமனைநோக்கி பிப்பலாதர்சொல்லுகின்றார். ஸத்யகாமரே அபரப்ரம்மமாகிய ப்ராணனும் அழிவற்றஸத்யமான பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனும், இந்தப்ரணவமேயாகும். இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதீகமாகுமென்கை. ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்மத்திற்கு விசேஷங்களொன்று மில்லாமையால் சப்தம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குத் தோற்றாதாகையால், நெஞ்சால் நினைக்கப்படாது. ஆகையால் ப்ரம்மத்திற்கு ப்ரதீகமாகிய ப்ரணவத்தில் ப்ரதிமையிலேபோல பக்தியோடு ப்ரம்மதிருஷ்டியோ டுபாஸநம்செய்யவனுக்கு அந்தபரப்ரம்மம் ஸ்வயமாகவே விளங்குமென்று இந்த சாஸ்திரத்தின் ப்ரமாணத்தாலே யறியப்படுகிறது. இப்படியே அபரப்ரம்மமும் விளங்கும் ஆகையால் பராபரப்ரம்மமே ப்ரணவமென்றுபசரித்துச் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ப்ரணவோபாஸநத்தாலே இஷ்டப்படி பரப்ரமத்தையாகிலும் அபரப்ரம்மத்தையாகிலு மடைவான். ஆலம்பநங்களுக்குள் ப்ரணவம் சிரேஷ்டமான ஆலம்பநமன்றோ.

ரா-ஹா.—இந்த ப்ரணவமானது பரப்ரம்மம், அபரப்ரம்மம் ஆகிய விரண்டையும்சொல்லும் இந்த வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தாலே, ப்ரணவமே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. இக்கருத்து ஸ்ரீவியாஸாசாரியராலும் ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணத்தில் காட்டப்பட்டது. ஆகையாலே ப்ரணவமாகிய வாசகத்தைக்கொண்டு வாச்யமானப்ரம்மத்தையுபாஸிக்கிறான். என்றுகருத்து இப்படி பிப்பலாதர்சொல்லுகிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்தஉபாஸநம் ப்ரதீகோபாஸநமென்றுகொள்ளப்பட்டது. ப்ரதீகோபாஸநமாவது ஒன்றையொன்றாக உபாஸிக்கை. இங்கு பரப்ரம்மமாகாத ப்ரணவத்தை பரப்ரம்மமென்றுபாஸிப்பது ப்ரதீகோபாஸநமேயாம். ஆக, இந்தப்ரணவத்தைப் பரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் அபரப்ரம்மத்தையும், அபரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் பரப்ரம்மத்தையுமடைகிறானென்றுகருத்து விளங்கும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ப்ரணவார்த்தமாகிய பராபரப்ரம்மங்களை ப்ரணவத்திற் சொல்லியபடி குணங்களுடன் உபாஸகனுபாஸிப்பானென்று ஸாக்ஷாதுபாஸநமாகவே கொள்ளப்பட்டது என்று பேதம் ஸ்புடமாகவேதோற்றும்.

ந. 𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌸 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍃𑌚𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿॥

ந. ஸயத்யேகமாத்ரமபித்யாயீதஸதேநைவஸம்வேதிதஸ்தூர்ணமேவஜகத்யாமபிஸம்பத்யதேதம்ருசோமநுஷ்யலோகமுபநயந்தேஸதத்ரதபஸாப்ரஹ்மசர்யேணஸ்ரத்தயாஸம்பந்நோமஹிமாநமநுபவதி ||

(ப்-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தப்ரணவோபாஸகன், 𑌏𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂-ஒருமாத்திரையுடையப்ரணவத்தை, 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤-யதி-தியாநம்செய்வானேயாகில், 𑌸𑌃 - அப்படிப்பட்டவன், 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵-அவ்வுபாஸநத்தாலேயே, 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌃 - ஸத்தைபெற்றவனாய், 𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂-𑌏𑌵-அப்போதே, 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில, 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - ச்ரேஷ்டனாகிறான். 𑌤𑌂-அந்தபுருஷனை, 𑌋𑌚𑌃 - இருக்குக்கள், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂-மநுஷ்யலோகத்தை, 𑌉𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைவிப்பிக்கின்றன, 𑌸𑌃-அப்படி மநுஷ்யலோகத்தையடைந்த புருஷன், 𑌤𑌪𑌸𑌾-தபஸ்ஸாலும, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 - ஸ்த்ரீஸங்கமற்றிருக்கையாலும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 - சிரத்தையாலும, 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃-விளங்கினவனாய், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂-மகிமையை 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 - அநுபவிக்கிறான்.

ஸா-ஹா—இந்த ப்ரணவமானது அகரம்முதலிய மூன்றுமாத்திரையுள்ளது, இம்மூன்றுமாத்திரையும்சேர்ந்த பூர்ணப்ரணவத்தையுபாஸியாமல் அதின் கண்டமாகிய அகரத்தையே உபாஸித்தாலும், இந்தப்ரணவத்தின் மகிமையினாலே உத்தமகதியையடைகிறான். அதாவது-இந்தப்ரணவத்தினுடைய ஸ்வரூபங்களை எல்லாமுணராது கண்டப்ரணவத்தையுபாஸித்தாலும் அவ்வுபாஸநத்தாலே அவ்வளவிலே விவேகஜ்ஞாநம்பெற்றவனாய், மிகச்சீக்கிரத்தில் பூமியில் மநுஷ்யஜந்மத்தையடைகிறான் பூமியில்பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களிருக்கவும் இந்தப்ரணவத்தின் முதல்மாத்திரையாகிய அகரம் இருக்குவேதவடிவுடையதாதலால் அந்த இருக்குக்கள் இப்படியுபாஸித்த புருஷனுக்குப் பூலோகத்தில் மநுஷ்யஜந்மத்தையே தருகின்றன. இப்படி யந்தப்ரணவமாத்திரையின் மகிமையாலே மநுஷ்யஜந்மத்தையடைந்து அதிலும் ப்ராம்மண ஜந்மத்தைப்பெற்று அதிலும் சிறந்தவனாகி தவம்புரிந்து விரக்தனாகி

பக்திசிரத்தைகளுடன், மகிமையநுபவிக்கிறான். தீயவழியில் விருப்பமுடையனு காறனதால் துர்க்கதியையடையான். பாபகர்மங்களைச்செய்யான். இந்தயோகத்தில் குறைநேரிட்டாலும் இவனுக்கு துன்பம்வாராது நல்லவிருப்பமுண்டாகி நல்நடக் கையிலிருப்பான்.

ரா-ஹா—இந்த ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பவன், ஒருமாத்திரையுடைய ஹ்ரஸ்வ மாகிய அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தை உபாஸிப்பானாகில் அதாவது-அபரப்ர ம்மத்தை போதிக்கிற ஹ்ரஸ்வமான ப்ரணவத்தாலே அபரப்ரம்மத்தையுபாஸித்தா னாகிலென்கை. இப்படி ஒருமாத்திரையுடைய ப்ரணவத்தைக்கொண்டு அபரப்ரம த்தையுபாஸிப்பதினால், ஞத்தைபெற்றவனாகி இப்புவியில் மிகச்சிறந்தானாகிறான அந்தபுருஷனை இருக்குமாத்திரைகள் மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கின்றன இப் படி மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கப்பட்ட அந்தபுருஷன் தவத்தாலும் அதா வது உணவுநீக்குதலாலும், ஸ்த்ரீஸங்கத்தை விடுவதினாலும். ஆஸ்திக்கிய புத்தியா லும் நடப்பானாயின், மோக்ஷஸாதநமாகிய ப்ரம்மோபாஸநத்தைச்செய்து மோக்ஷத் தைப் பெறுவான், ஒ, ஐ, ஔ, இவைகளுக்கு ஹ்ரஸ்வம்வியாகரணநூலில் சொல் லப்படாமையால் ஹ்ரஸ்வமாகிய ப்ரணவமில்லையேயெனி னுலகத்தில் ஹ்ரஸ்வப்ர ணவமும் வழங்கிவருவதால் ப்ரணவத்துக்கு ஹ்ரஸ்வமுண்டென்று கருத்து.

௪. 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 | 𑌸 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ||

௪. அதயதித்விமாத்ரேணமநஸிஸம்பத்யதேஸோந்தரிக்ஷம் யஜு ர்பிருந்நீயதே | ஸஸோமலோகம்ஸஸோமலோகே விபூதிமநுபூயபுநராவ ர்ததே ||

(ப்-ம்) 𑌅𑌥-𑌯𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌸: இனி இரண்டு மாத்திரையுடைய ப்ரணவத்தினுபாஸநம நெஞ்சில் ஒருவனுக்கு நிலைபெறு மாயினவனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 - அந்த ரிக்ஷலோகத்திலிருக் கிற சந்திரலோகம் முதலியலோகங்களை, 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿: - 𑌉𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇-யஜுர் மந்திரங்களாலே யடைவிப்பிக்கப்படுகிறான் 𑌸: - அப்படிப்பட்டவனாகிய, 𑌸:-அந்தபுருஷன், 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - சந்திரலோகாதிகளில் போகத்தையநுபவித்து மறுபிறவியை யடைகிறான். பூலோகத்தைச் சேருகிறானென்கை.

ஶ௦-ஹா—இப்படியே ப்ரணவகண்டமாகிய உகாரத்தையுபாஸித்தவனும் ய ஜுர்வேதமந்திரங்களால் சந்திரலோகத்தையடைவிக்கப்பட்டு அங்குள்ள ஸுகங்க ளையநுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்தில் ஜந்மத்தையடைகிறான்.

ரா-ஹா—இரண்டுமாத்திரையுள்ள அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தாலே எ வனுக்கு அபரப்ரம்மத்தியாநம் நெஞ்சில் நிலைபெறுகிறதோ அவனும் பரலோகஸு கங்களை எல்லாமனுபவித்து பூலோகத்தில் புநர்ஜந்மத்தையடைகிறான் ஸோமலோ கமென்றது மேலுள்ள எல்லாலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று ஈக்ஷதிகர்மாதிக ரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரால் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இப்படி இவனையஜுர்ம ந்திரங்கள் சந்திராதிலோகங்களை யடைவிக்கின்றன.

பாஸிப்பவன், ஙகலிவெமே - சலியான உபாஸநத்தை நிறைவேற்றி பநிஷ்டங்களையடையாமல் பலத்தைப்பெறுகிறானென்கை.

௰௦-ஸா—மூன்றுமாத்திரைகளுஞ் சேர்ந்தப்ரணவத்தை ப்ரம்மதிருஷ்டியோபாஸநம்செய்யாமல் தனித்தனியே அகரம் உகரம், மகரம், ஆகியமூன்றுமாத்திரைகளையுபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்காது. ப்ரம்மதிருஷ்டியோடு மூன்றுமாத்திரைகளையும்சேர்த்து, உபாஸநத்தில் ப்ரயோகிப்பவர் தோஷங்களையடையார். ஜாகரதசை, ஸ்வப்நதசை, ஸுஷுப்தி இவைகளைப்பற்றிய ஆச்ரவிணுபாஸநமாகிய யோகங்களில் வழியோடு ப்ரயோகித்து இவைகளைநன்குணர்ந்து த்யாநிப்பவன் சலநத்தையடையான்.

௱-ஸா—மனோவாக்காயங்களென்கிற கரணத்ரயத்தாலாகிய கர்மங்களிலும் மூன்றுமாத்திரைகளையும் மிகப்பிரித்தும் மிகச்சேர்த்துமன்றியே நன்கு ப்ரயோகிப்பவர்கள் அநிஷ்டங்கள் நீங்கி பயமற்றவர்களாகிறார்கள். இதனைத்தப்பாக ப்ரயோகிப்பார் துன்பத்தையடைவார்கள்.

எ. 𑌋𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍇𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌜𑌰𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥

எ. ருக்பிரேதம்யஜுர்பிரந்தரிக்ஷம் ஸஸாமபிர்யத்தத்கவயோவேதயந்தே | தமோங்காரேணைவாயதநேநாந்வேதிவித்வாந்யத்தச்சாந்தமஜரமம்ருதமபயம்பரம்சேதி ||

(ப்-ம்.) ஸ:வித்வாந் - அந்தஉபாஸகன், ருக்பி:-இருக்குக்களாலே, ஏதத்-இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், யஜுர்பி:-யஜுர்வேதங்களாலே, அந்தரிக்ஷம்-அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், ஓங்காரேண-மோக்ஷமார்க்கமாகிய, ப்ரணவமாகிற ஆயதநத்தாலேயே யத் - யாதொன்றை, கவய:-ஸூரிகள், வேதயந்தே-காண்கின்றார்களோ, தத் - அப்படிப்பட்டப்ராம்மலோகத்தை, ஸாமபி:-ஸாமவேதமந்திரங்களாலேயும், அந்வேதி-அடைகிறான். இப்படியடைந்து, சாந்தம்-சாந்தமானதும், அஜரம்-ஜராமரணங்களில்லாததும், அபயம்-பயமில்லாததுமான, யத்-அந்தபிரம்மத்தையும், ஏதி - அடைகிறான்.

௰௦-ஸா—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவற்றையும் சுருக்கவிந்த மந்திரமோதுகின்றது. இருக்குக்களாலே பூலோகத்தையும், யஜுஸ்ஸுக்களாலே, சந்திரலோகத்தையும் ஸாமங்களாலே, யோகிகள்காண்கிற ப்ரம்மலோகத்தையுமடைந்து நிர்விசேஷமாய், தோஷங்களற்றுச் சுத்தமாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தையுமோங்காரமாகிய ஆயதநத்தாலே யடைகிறான்.

௱-ஸா—நித்யஸூரிகளால் காணப்படுகிற பரமபதத்தையடைந்து பரப்ரம்மத்தையநுபவிப்பதும் ஐஹிகாமுஷ்மிகஸுகங்களையும் ப்ரணவத்தாலே பெறுகிறான் அந்தந்தலோகங்களை இருக்குமுதலிய மந்திரங்களடைவிப்பிக்கின்றன.

அஞ்சாவதுப்ரச்நம் - முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

௧. 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍇𑌶𑌾 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌛𑍍𑌛 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌃 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯𑍈𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤 । 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌤𑌮𑌹𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌮𑌮𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍂𑌲𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌰𑌥𑌮𑌾𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿॥

௧. அதஹைநம்ஸுகேஶாபாரத்வாஜ:பப்ரச்சபகவந்ஹிரண்யநாப: கௌஸல்யோராஜபுத்ரோமாமுபேத்யைதம்ப்ரஶ்நமப்ருச்சத | ஷோடஶகலம்பாரத்வாஜபுருஷம்வேத்ததமஹம்குமாரமப்ருவம்நாஹமிமம்வேதயத்யஹமிமமவேதிஷம்கதம்தேநாவக்ஷ்யமிதி ஸமூலோவாஏஷபரிஶுஷ்யதியோऽந்ருதமபிவததிதஸ்மாந்நார்ஹாம்ய ந்ருதம்வக்துஸதூஷ்ணீம்ரதமாருஹ்யப்ரவவ்ராஜதம்த்வா ப்ருச்சாமிக்வாஸௌபுருஷ இதி ||

(ப்-ம்.) 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍-ஓ பூஜ்யரே, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌃 - ஹிரண்யநாபனென்கிற, 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌃 - கோஸலதேசாதிபதியாகிய, 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃-இராஜகுமாரன், 𑌮𑌾𑌂-என்னை, 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯-கிட்டி, 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 - பாரத்வாஜரே, 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌂-𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 பதினறுகலைகளையுடைய புருஷனை, 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 - அறிவீர் ஆகையாலந்தபுருஷனை எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று, 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌂 - இந்தப்ரச்நத்தை, 𑌅𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤 - கேட்டான். 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦- இந்தபுருஷஸ்வரூபத்தை நானறியேன், - 𑌯𑌦𑌿 𑌅𑌹𑌂 𑌇𑌮𑌂 𑌅𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌂-நானிந்தபுருஷனையறிவேனேயானால், 𑌕𑌥𑌂, 𑌤𑍇 𑌨 𑌅𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 - உனக்கெப்படிசொல்லாமல்போவேன். 𑌯𑌃 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌅𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿-எவன் பொய்சொல்லுகிறானோ, 𑌏𑌷𑌃-இவன், 𑌸𑌮𑍂𑌲𑌃 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿-அடியோடு நாசத்தையடைகிறான். 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌅𑌹𑌂 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 - ஆகையால் பொய்சொல்லமாட்டேன், 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂-என்றுநானப்போதுராஜகுமாரனை நோக்கிச் சொன்னேன். 𑌸𑌃 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌰𑌥𑌂 𑌆𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 - பின்பு அந்தராஜகுமாரன் ஒன்றும் சொல்லாமல் தேரிலேரிக்கொண்டு புறப்படப்போனான். 𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌅𑌸𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌇𑌤𑌿 - அந்தபுருஷனெங்கிருக்கின்றானென்று அந்தப்ரச்நத்தை, உம்மைக்கேட்கிறேன் என்று, 𑌅𑌥 𑌹 𑌏𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍇𑌶𑌾 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃- பாரத்வாஜரின்குமாரராகிய ஸுகேசாஎன்பவர் இந்த பிப்பலாதரைநோக்கிபின்பு ப்ரச்நம்பண்ணினார்.

𑌸𑌾-𑌹𑌾—கார்ய காரணரூபமாகிய வுலகெல்லாம் விஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவோடு அக்ஷரபரப்ரம்மத்தில் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ரதிஷ்டையையடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்த்தஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரளயத்திலுமந்தவ

க்ஷரபரப்ரம்மத்திலேயேலயம். பிறப்பு மிவ்வலகுக்கு அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினின்று மென்று வித்திக்கிறது. காரணமாகாத பொருளில் லயம்கூடாதன்றோ ஆத்மாவினி டத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வுலகத்துக்குக் காரண மாகிய பொருளை யறிவதால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்று எல்லாஉபநிடதங்களுக்கும் கருத்து இதையறிந்தவன் எல்லாவற்றையு மறிந்தவனாகிறான் எல்லாமாகிறா னென்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் சொல்லும். அந்த அக்ஷரபப்ரமத்தையறிந்துகொள்வது முக்கியம் ஆகையால் புருஷனென்கிறதை எங்கறியவேணுமென்றறிந்து கொள்வதற்கு இந்தப்ரச்நம் துடங்கப்படுகிறது. இங்குராஜகுமாரன்கதை சொல்வது.இந்தப்ரமஞ்ஞாநம் லபிப்பது மிகவருத்தமென்றுகாட்டி முமுக்ஷுக்களுக்கு இதில்விருப்பமுண்டாம்படி செய்வதற்கும் யத்நப்படும்படி செய்வதற்கும், க்ஷத்திரியனான ஹிரண்யநாபனென்பவன் என்னையடைந்து பாரத்வாஜரேபதினாறு கலைகளையுடைய புருஷனைநீரறிவீராகையால் எனக்குச்சொல்லவேணுமென்று கேட்டான். அப்படிகேட்ட அந்த ராஜகுமாரனைநோக்கி நான் சொன்னேன் அப்பா எனக்கு இந்தபுருஷஸ்வரூபம் தெரியாது. நீகேட்டவிஷயத்தை நானறியாமலுனக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன் என்றுசொன்னேன். இப்படிசொல்லியும் எனக்குத் தெரியாதென்கிற விஷயத்தில் ஸந்தேகித்தானப்போது எனக்குத்தெரிந்தாலுனக்குச் சொல்லமாட்டேனா இவ்வளவுசிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்த உனக்குச்சொல்லமாட்டேனா என்று சொன்னேன். அப்போதும் அவன் நம்பவில்லை பின்பு நான், பொய்சொல்லுவோனடியோடே யழிந்துபோவானாகையால் உனக்குநீகேட்ட புருஷனை நானறியாதிருக்க பொய்யாகச் சொல்லமாட்டேன் நானறிந்திருக்க அறியேனென்று பொய்சொல்லமாட்டேன். என்று சொன்னேன். இப்படி அவனுக்கு விச்வாஸத்தையுண்டாக்கினேன். பின்பவன் தேறிலேறிக்கொண்டு பேசாமல் புறப்பட்டுப்போனான். ஆகையாலந்தபுருஷனை நானறியும்படி சொல்லவேணும் எனக்கு நெஞ்சத்தில் சல்யம் போலிருக்கிற இந்தசந்தேகத்தை நீக்கவேணுமென்று பிப்பலாதரை ஸுகேசா என்பவர்ப்ரச்னம் பண்ணினார். இந்த சுலோகத்தால் யோக்யனான சிஷ்யனுக்கு அர்த்தங்களை யுபதேசிக்கவேணுமென்றும் பொய்சொல்ல லாகாதென்றும் கூறப்பட்டது.

ரா-ஹா—இந்தபுருஷன் ஜீவனுபரமாத்வாஎன்று ஸந்தேகத்தை நீக்குவதற்கு இந்தப்ரச்நம் கொடுக்கப்பட்டது. இரதத்திலே போனானென்று சொல்லுகையாலந்தராஜாப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குகாட்டிய விஷயங்களையொழிந்த விஷயங்களில் சங்கரராமாநுஜ பாஷ்யங்களொக்கும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் இரதத்திலேபோனானென்கையால் அவ்விராஜகுமாரன் ப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்றதற்கு விவேகிகள் ஆத்மஜ்ஞாநத்தையே வேண்டுவார்கள் ஐச்வரியத்தைமதியாரென்பது தோன்ற ப்ரபுவாகிய அரசனும்ஆத்மஜ்ஞாநத்தை விரும்பியபடியைக்காட்டி அதின் சிறப்பு கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

௨. தஸ்மை ஸ ஹோவாச இஹைவாந்தஶ்ஶரீரே ஸோம்ய ஸ புருஷோ யஸ்மிந்நேதாஃ ஷோடஶ கலாஃ ப்ரபவந்தீதி॥

௨. தஸ்மைஸஹோவாச இஹைவாந்தஶ்ஶரீரேஸோம்யஸபுருஷோயஸ்மிந்நேதாஃ ஷோடஶகலாஃப்ரபவந்தீதி ||

(ப்-ம்.) யஸ்மிந்நேதா: ஷோடஶகலா: ப்ரபவந்தி - யாவனிடத்தில் மேலே சொல்லப்போகிற பதினறுகலைகளு முண்டாகின்றனவோ ; ஸோயம்புருஷ: - அந்தபுருஷன், இஹைவாந்தஶ்ஶரீரே - இந்த சரீரத்தினுள்ளேயே வஸிக்கிறான். இதி ஹோவாச - என்று பிப்பலாதர் அந்தபாரத்வாஜருக்குச் சொன்னர்.

ஸ்வ-ஹா—ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தி ஆகாயமத்யத்தில் அவித்யையினலே பதினறு கலைகளாகிற உபாதியோடுகூடியவன்போல் தோன்றுகிற கலையில்லாத ஆத்மா அறியத்தக்கவன் மற்றவிடத்திலன்று.

ரா-ஹா—சரீரத்தில் ஏகதேசத்திலிருப்பவனென்கையால் ஜீவாத்மாவென்று பெறப்படுகிறது. பரமாத்மாவே மேலேசொல்லப்போகிற பதினறுகலைகளுக்கு மிருப்பிடமாகியவைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பவனுனலும் இந்தபதினறுகலைகளோடு மநுபவிக்கிறவன்ஜீவனே யாகையால் ஜீவாத்மா ஷோடசகலனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

௩. ஸ ஈக்ஷாஞ்சக்ரே கஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்த உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி கஸ்மின்வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி॥

௩. ஸ ஈக்ஷாம்சக்ரே கஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்தஉத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி கஸ்மிந்வா ப்ரதிஷ்டிதேப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி ||

(ப்-ம்.) ஸ: - அந்த, ஈக்ஷாஞ்சக்ரே, அஹம் - நான், கஸ்மிந்நுத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி - எதுவெளியேறும்போது வெளியேறுவேன். கஸ்மிந் வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி - எதுநிலைபெறும்போது நிலைபெறுவேன். இதி ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - என்று பார்த்தான்.

ஸ்வ-ஹா—இங்கு உபாதியினல் ஆரோபிக்கப்பட்ட கலைகளைநீக்கி வித்யையினல் கேவலனைபுருஷனைக்காட்டநினைத்து, பிராணுதிகலைகள் இந்தபுருஷனிடத்தில்பிறந்தனவென்று சொல்லுகிறது ஒரு விசேஷமுமில்லாத சுத்தாத்விதீயப்ரமமத்தைப்பேசுவது கூடாதாகையால் அவித்யையினலே கற்பிக்கப்பட்ட கலைகளினுடையபிறப்பிருப்பிறப்புமுதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன. இப்படி ஏற்றிலைன்றி ஒருபிரதிபாத்யப்பிரதிபாதநமும் நடவாதன்றோ. இவ்வாறு ஞாநரூபமான ப்ரம்மத்தில் எல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டதென்பது அறிவுடையார்க்கு நன்ருய்விளங்கும் ஒவ்வொருபொருளுமறிவின்றி யறியப்படுவதில்லையன்ருே ஒவ்வொன்றினுடையவும் பிறப்பிருப்பிறப்பு முதலியவை யெல்லாமறிவாலேயே தோற்றுகிறனவன்ருே; இதுகொண்டே சிலர் நெருப்போடுசேருகையால் நெய்யுருகுவதுபோல் வாஸனை என்கிற தோஷத்தின் ஸம்பத்தாலே நானென்றுதோற்றுகிற ஆலயவிஞ்ஞாநமே விஷயரூபமாகபரிணமிக்கிறதென்றும் க்ஷணந்தோறும் உண்டாகியழிகிறதென்றும் சொல்லுகிருர்கள். இசவும் ஞாநத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுண்டான ஸம்பந்தாலேபிறந்த பிரமம் இதுகொண்டே சிலர்ஸாக்ஷாப்தியில் ஸர்வசூன்யவாதம்பண்ணினுர்கள். இதவும், ஜ்ஞாநமில்லாதபோது விஷயம்தோற்றுமையாலும் விஷயம்தோற்றுதபோது ஜ்ஞாநம் தோற்றுமையாலும், விஷயம்தோற்றுதகாலமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞாநமுமில்லை என்கிற யுக்திமூலமாகப்பிறந்த பரமம். ஆக இவைஎல்லாவற்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு விஷயம்தோற்றுவதில்லை என்பது விளங்கும். இனி, இக்கலைகள் முதலியவையெல்லாம் ஜ்ஞாநத்தில் கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவது கூடாது; ஆத்மாவுக்குகலை

களின் ஸம்பந்தத்தாலேபிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் ப்ரமத்திற்கதிஷ்டாநமாகாதன்றோ; கடம்முதலியவிஷயங்களை கோசரிக்கிறஜ்ஞாநம் நித்யனாயறிபவனாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு கலைகளின் ஸம்பந்தத்தாலே பிறந்தழிந்து கொண்டிருக்குமென்று தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறார்களன்றோ. லோகாயதிகரும்பூதங்களின் தர்மமே ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறார்களன்றோ; ஆனதாலிது கூடும்வழியாதெனில், "ஸத்யஞ்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" "ப்ரஜ்ஞாநாநந்தம் ப்ரஹ்ம" "விஜ்ஞாநகந ஏவ" இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஆவதழிவதில்லாத ஜ்ஞாநமே யாத்மாவென்றும், அந்தஜ்ஞாநமே நாமரூபமுதலிய உபாதிகளினால் தோற்றுகிறதென்னும் போதிக்கையாலே இந்தநையமயிகர் முதலானோருடையபக்ஷம் சுருதிக்குச் சேராமையால் அந்தபக்ஷங்களைக் கொண்டுகலைகளாலே பிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் பிரமத்துக்குஎவ்வாறு அதிஷ்டாநமாமென்று சங்கிக்கைதகாதென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானபோது விஷயங்களில்லாமலுமிருக்கின்றமையாலும், விஷயங்கள்தோற்றம்போது ஜ்ஞாநமில்லாதிருப்ப தில்லாமையாலும், விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம் வேறென்றும் நித்யமென்றும் விளங்குகிறதன்றோ. ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளிராமை கூடுமாகையாலும், எவ்விஷயத்தை யறியும்போதும் ஜ்ஞாநமிருக்கையாலு மிதுவிளங்கும். ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளின் ஜ்ஞாநமில்லையாயினும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெப்போது முண்டன்றோ. எப்பொருளெவ்வாறறியப்படுமோ அவ்வாறறியப்படுதலாலே அப்பொருளுள்ளகாலத்திலறிவு பொருளைப்பிரியாதென்பது விளங்கும். இதனாலறியப்படாத பொருளில்லையென்பது பெறப்பட்டது. இனி பிறந்தவுடனே யழிந்துபோன பொருளும் மேருமலைமுதலிய மனிதர்கடமாடாத மலைகளின் குகைகளிலிருக்கும்பொருளுமொருவராலு மறியப்படாதாகையா லறியப்படாதபொருளில்லை என்பதெங்ஙனமெனில்; அறியப்படாதபொருளை யுண்டென்றுரைப்பது கூடாமையால் அறியப்படாத பொருளிஃதென்று காட்டுவாரார். ஆனதால் பொருளென்று பெயர் பெற்றறியப்படாதிருப்பதொன்றுமில்லை. இப்படியறியப்படாத பொருளுண்டென்றுரைப்பவன் ரூபத்தைக்கண்டான் கண்ணில்லையென்றும் சொல்லுவான். ஆகையாலறிவின்றிப்பொருளில்லை. பொருளின்றியறிவுண்டு; ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளில்லாமை கூடுமன்றோ. ஒருபொருளில்லாவிடினும் மற்றொருபொருளிலேயறிவிருக்குமன்றோ. அறிவில்லாதபோதறியப்படும் பொருளென்பது ஒருவனுக்குண்டோ. இனிஸுஷுப்தியென்கிற பேருறக்கத்திலொரு பொருளையுமறியாமையாலே யறிவென்பதுமில்லையோ எனில்; விஷயங்களை தீபம்முதலியது தோற்றுவிப்பதுபோல அறிவும் தோற்றுவிப்பதாகலின், தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாமையாலே தோற்றுவிக்கிறதீபமில்லை என்பதுபோல அறியப்படும் பொருளில்லாமையாலேஅறிவில்லை என்பது பொருந்தாது. இருளில்வஸ்துக்கள் புலப்படாமையால் கண்ணில்லை என்பதுசேருமோ; ஸர்வசூன்யவாதியல்லாதவன் இப்படி சொல்லானன்றோ; சூன்யவாதிக்குதோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற தீபம்முதலியவையிருப்பதுபோலவென்பது, தோற்றுவிக்கப்படும் விஷயங்களில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற ஜ்ஞாநமிருக்குமென்பதில், தீபமுதலிய திருட்டாந்தப்பொருள் சூன்யமாகையால் திருட்டாந்தமாகாமையின் தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாத போது தோற்றுவிக்கிறவனில்லை என்று சூந்யவாதி சொல்லுவானெனில்; அறியப்படும்பொருளில்லாமையாலே யறிவில்லையென்கிறவாதிஅறியப்படும் பொருளில்லாமையையறிந்தன்றோ சொல்லவேண்டும். அறிந்தானாகிலறிவில்லை என்பதுகூடுமோ; அறியானாகிலெப்படி இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். ஆகையாலப்போதும் ஜ்ஞாநமில்லையென்று சொல்லவமையாது. இனி, விஷயங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் வேறுபாடின்மையா

னவிஷயங்களில்லாதபோது ஜ்ஞாநமுமில்லையெனில்; அபாவத்தை யறியப்படும்பொ
ருளென்று சூன்யவாதிகொள்ளுதலால் அறியப்படும்பொருளாகிய இவ்வபாவத்திற்
கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் பேதமில்லாமையால் அபாவம் நித்யமென்று சூந்யவாதியே
சொல்லுகையால் அதனில் வேருகாதஜ்ஞாநமும் நித்யமாகியெப்போதும் தோற்றமெ
ன்று எங்கள் மதநிலைபெற்றது. ஜ்ஞாநமபாவமாகையால் அபாவமாய் அஸத்தாமல்
லது ஸத்தாய் நித்யமாகாதென்பது கட்டுவார்த்தை. உண்மையில் ஜ்ஞாநம ஸத்தாய
நித்யமாகாது. அநித்யமென்று மஸத்தென்றும் பேரிட்டதா லெங்களுக்கொருகுறை
யில்லை இனி அபாவ மறியப்படும் பொருளானாலு மறிவல்லவெனில், அறியப்படும்
பொருளு மறிவு மொன்ருகையா லறியப்படும் பொருளில்லாதபோ தறிவில்லையெ
ன்பதெங்கனம். இனிவிஷயங்கள் ஜ்ஞாநத்தில் வேருயவையாகின்றன ஜ்ஞாநம்விஷ
யங்களில் வேருயதன்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியதெல்லாம் பொருத்துமெனில்
இதுவும்கட்டுவார்த்தை அக்நிநெருப்பில் வேருயதன்று நெருப்பு அக்நியில் வேறுபட்
டதென்பதுபோல நகைப்பிற்கிடம். கீழ்நாம் சொன்னபடி நம்மிஷ்டம் நிறைவேறு
வதற்கிப்போது மொருகுறையில்லை இனி இவ்விரண்டும் வேறேயெனில், அப்
போதுமுன்சொல்லியபடி விஷயங்களில்லாமையாலே ஜ்ஞாநமில்லை என்பதற்கு
வழியில்லை. இனிவிஷயங் காணப்படாதபோது ஜ்ஞாநமும் காணப்படாமையால்
ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞாநமில்லையெனில், ஆலயஜ்ஞாநமென்பது ஸுஷுப்தியிலுமு
ண்டென்று சூந்யவாதியும் சொல்லுகிருனன்ரே; ஆனதால் ஜ்ஞாநம் ஸுஷுப்தி
யிலில்லை என்பது பொருந்தாது. எங்கள்மதத்தில், ஜ்ஞாநம் தன்னைத்தானேயறிசலா
லுண்டென்ருலும், உங்கள் மதத்தில் ஜ்ஞாநம் தன்னைத்தானறியாமையால் ஸுஷு
ப்தியிலுண்டென்பது ஸாக்ஷியற்றவார்த்தையென்று சூந்யவாதி சொல்லுவானாகில்;
அறியப்படும் பொருளறிவாகாதென்று அபாவதிருஷ்டாந்தத்தாலே பெறப்படுதலால்
அறிவுமறியப்படுமோயி னறிவின்றியே போமன்ரே. மரித்தவனை ஜீவிக்கச்செய்வது
போல அனேகசூந்யவாதிகளாலுமிந்த நீதியையழிக்கமுடியாது. இதுவுமன்றிஜ்ஞா
நமறியப்பட்டதாகி லித்தஜ்ஞாநத்தையறிகிற ஜ்ஞாநத்தைத் தேடவேண்டுகையால்
அநவஸ்தைதோஷம் வரும் எங்கள்மதத்தில் ஜ்ஞாநத்தையறியப்படுவதாகச் சொல்
லாமையால், தோஷமில்லை ஜ்ஞாநமறியப்படாதாகில் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞமென்பது
கூடுமோவெனில்; அறியப்படும் பொருளெல்லாவற்றையு மறிவதே ஸர்வஜ்ஞனமை
க்கு வேண்டுவது. அறியப்படாதபொருளை யறிவதன்று அப்படியன்ருகி லறியப்ப
டாதமுயல் கொம்புமுதலியவற்றை யறியாமையால் எல்லாமதத்திலு பிரம்மம் ஸர்வ
ஜ்ஞமாகாது. அதுவுமன்றி எங்கள் மதத்தில் ஸர்வஜ்ஞனவது மயைாயினலாகையா
லே பொருந்தாதாயினும் குற்றமன்று. ஜ்ஞாநமொன்றையே யுண்டென்கையாலே
அநவஸ்தைஎன்கிற தோஷத்திற்கிடமில்லை எக்காலத்திலு மெத்தேசத்திலும் எல்
லாப்பொருளாயும் தோற்றுகிற ஜ்ஞாநமொன்றே நீரில்தோற்றுகிற சூர்யபிம்பம்முத
லியவை பலவாகத்தோற்றுவதுபோல பலவாக தோற்றுகின்றது. இப்படிஜ்ஞாநமெ
ன்பதொன்ருய் நித்யமாய் ஸத்யமானதாகலின் இது பிரமாதிட்டாந மாகலாமென்று
கலைகளினுரோபங்களுக்கதிட்டாநமாக ஆத்மஸ்வரூபமறியும்படி இங்கு சொல்லப்ப
டுகிறது. இனி அளவுபட்ட பொருளநித்யமாகலின் இந்தசரீரத்திலுள் அளவுபட்ட
கப்பட்டுக்கிடக்கிற ஜ்ஞாநம் நித்யமாவதுகூடாது; அப்படியாமாயின், அளவுபட்டக
லசமுதலியவையும் நித்யமாகவேண்டுமேயெனில், இந்த ப்ராணமுதலிய கலைகளுக்
குக்காரணமாக இத்தஜ்ஞாநம் சொல்லப்படுகையால், ஜ்ஞாநம் நித்யமேயாம்.இந்தஜ்
ஞாநத்தின் காரியமாய் கலைகளினுல் பிறந்தசரீரம், தன்னுடைய காரணத்துங்கார
ணமாகிய ஜ்ஞாநத்தை தன்னுள்ளே யாக்குவதுகூடாதன்ரே; இனி பீஜத்தால்பிறந்த
விருக்ஷத்தாலுண்டான பலமானது தனக்குக்காரணமாய் விருக்ஷத்திற்கும் காரண

பூர்ணனை ஜீவனுக்கு, சாஸ்திரவிதியாலே பந்தம் கழிந்துபோனபின நிருபாதியா னஸ்வரூபம் சுத்தமாய் அத்வைதமாய் தர்க்கங்களுக்கிடமன்றி நிர்விகாரமாய் சிவ மாய் விளங்குமென்று சைதாந்திகளின் கொள்கை. இந்த அவஸ்தையில் கர்த்ருத்வ ம்போக்த்ருத்வம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லை. அக்காலத்தில் எல்லாபேதவி காரங்களும் நீங்கி ப்ரமமம் அத்வைதமாய் விளங்குகிறதன்றோ; ஸாங்கியர்களும் அ வித்யையினாலேயே கருத்தாவாகையும் போக்தாவாகையுமென்று சொல்லத்தொடங்கி இப்படி சொல்லுவதற்கு முக்கியாதாரமான வேதத்தை ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணவி ரோதம் வருமென்று பயந்தநம்பாமல் வேதபாஹ்யர்களாய் போக்த்ருத்வத்தைத் பர மார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவைக்காட்டில் வேறான ப்ரக்ருதிதத்வத் தை மெய்யானதென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆனதால் வேறு சிலதார்க்கிகராலேதங் கள் மதயுக்திமறுக்கப்பட்டபோது பேச்சற்று நிற்கிறார்கள். தார்க்கிகரும் மற்றுள்ள வாதிகளால் மறுப்புண்கிறார்கள். ஆககேவல தர்க்கங்களைத் தங்கள் மதங்களுக்குக்கா வலாகவெண்ணுகிற எல்லாவாதிகளு மொருவருக்கொருவர் மாம்ஸத்திற்கு விரோத ப்படுகிற ஜந்துக்களைப்போல் விரோதப்பட்டு பரமார்த்த தத்வத்தையறியாதே இழ ந்துபோகிறார்கள், ஆனதால் இதைவிட்டு வேதாந்தங்களின் பரமார்த்த தத்வமான ஆத்மதத்வத்தி னொருமையறிந்து இதில் சிரத்தையுடைய ராவதற்கு நாம் இந்த தர்க்கவாதி மதங்களில் குற்றங்களைக் கூறுகிறோம். நமக்கு தர்க்கவருமென்றும் கா ட்டுவதற்கன்று. முமுக்ஷுக்கள் நன்மையை எண்ணியேயாம். கருத்தாவாகாண்போ க்தாவாகிறானென்று சொல்வதற்கு கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் இவைகளுக்குபே தமென்? பிரதாநம் கருத்தாவே என்றும், போக்தாவாகாதென்றும், பிரித்துச்சொ ல்வதற்கு யுக்தியாது? பிரதாநம்மகாந் முதலியதத்வங்களாக விகரித்துப் பரிணமிக்கி ன்றமையாலும் புருஷனுக்கு விகாரமில்லாமையாலு மிவ்வாறு சொல்லவேணுமென் றுமுன்னே சொன்னோமே எனில்; இதுபயனில்லாதவார்த்தை போககாலத்திற்குமு ன்னே இல்லாதவிகாரம் போககாலத்தில் வந்ததென்று கொள்ளப்படுதலால் புருஷ னுக்கு விகாரமில்லை என்பது விடப்பட்டதன்றோ இனிபோகத்திற்குப் பின்சுத்தனே யன்றோ புருஷனெனில்; பிரதானமும் பரிணமித்து பின்பரிணாமம் நீங்கி சுத்தமா கையால் நிர்விகாரமாவதற்குத்தடை என்? போககாலத்திலும் புருஷன் முன்போ லவே இருக்கிறானென்றால் போகம் பொய்யென்றதாயிற்று. அப்போது விகாரம் மெய்யாமாயின், முன்சொன்னதோஷம் தப்பாது. போககாலத்தில் ஸாக்ஷிரூப மாக பிரதாநமும் விகரிக்கின்றமையால் அதற்கும போகமுண்டென்று சொல்லக்கூ டும். ஆத்மாவினுடைய விகாரமே போகமென்றால், பிரதாநத்தின் விகாரமேபோக மென்று பிரதிவாதிசொன்னால் மறுப்பதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ஆகிலிரண் டுக்கும் போகமுண்டென்றால் புருஷனுக்குப்போகத்தைத்தருவதற்கு பிரதாநம்விகரிக் கிறதென்பது கூடுமோ; இதற்குப்பலவிரோதங்களுண்டன்றோ; இனி ஸத்வஸம்பந்த முடைய போகத்தையநுபவிக்கிற அந்தக்கரணத்தில் புருஷன் ப்ரதிபலிக்கின்றமை யால்விகாரமில்லாமலே புருஷனுக்குபோகமெனில், சாஸ்திரவிதியால் புருஷனுக்கு நீக்கப்படவேண்டிய விகாரங்களொன்றுமில்லையன்றோ. அவித்யாஸம்பந்தம் முதலி யதோஷங்கள் நீங்கற்பொருட்டு சாஸ்திரவிதி என்றால், சாஸ்திரத்திலில்லாத உங்க ள்மதத்தை முமுக்ஷுக்கள் விரும்பார்கள். இனி அத்வைதிகளாகிய உங்களுக்கு சாஸ் திரத்தையறிகிற வதிகாரிகளில்லாமையால் சாஸ்திரம் வீணாகிறதென்றால், ப்ராந்தி தசையில் சாஸ்த்ராதிகாரிகளுண்டானமையால் சாஸ்திரம் வீணாகாது. ப்ராந்திநீங்கி னபோது சாஸ்திரமே இல்லையாதலால் சாஸ்திரத்திற்குப் பயன்தேடவேண்டியதில் லை. சாஸ்திரமும் ஆத்மா ஒன்றேயென்கிற ஞானம்பிறந்தபின் பேதப்ரபஞ்சம் அடி யோடழிந்து போமாகையாலே பேதவியவகாரத்திற் கிடமில்லை என்று சொல்லுகி

றது. பேதப்ரபஞ்ச முண்டானபோது சாஸ்திரப்ரயோஜநத்தையும் சாஸ்திரமே சொல்லுகிறது. வாஜஸநேயகத்தில் பரமார்த்தசையல்லாத அவித்யாஸமயத்திலேயே தமுண்டாகையாலே ஸகலபேதவ்யவகாரமு முண்டென்று சொல்லப்பட்டது. பர வித்யை அபரவித்யையென்று பிரித்து முதலிலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆனதால் வேதாந்தப்ரமாண மகாராஜனுடைய பாதுகையினால் காக்கப்படுகிற ஆத்மாவினைக்கியத்தில் விரோதம்செய்வதற்கு தார்க்கிகர்வாதமாகிய படனுக்கு சக்தியில்லை. இதனால் அவித்யையினாலே ப்ரம்மத்திற்கு பலபேதங்களும் சக்திகளுமுண்டாகையாலே ஸ்ருஷ்டிகாரணமாவதில் விரோதமில்லையென்று விளங்கும். ஆகையால் பரவாதிகள்சொல்லும் குற்றங்களுக்குள் ஒன்று மிங்குதங்காது. இனி அரசனுடைய எல்லாவ்யாபாரங்களையும் நிறைவேற்றுகிற ப்ருத்யனை அரசனே என்பதுபோல உபசாரத்தாலேசேதநமாக பிரதாநத்தை வியவகரித்ததென்பது சுருதிக்கு அமுக்கியமானபொருளையடைக்கவேண்டுதலால் தக்கதன்று. முக்கியப்பொருள் கூடாதபோதன்றோ அமுக்கியப் பொருள்கொள்ளவேணும். காட்டியவழியால் முக்கியப்பொருள் கூடுகையாலது கொள்ளப்படாது. இங்கு பிரதாநம் அசேதநமாகையால் சேதநனுக்குத் தக்கபடி நியமமாய் பிரவர்த்திப்பது பொருந்தாது. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜகத்துக்குகாரணம் ப்ரம்மமேயாம்;

ரா-ஹா.—இந்தஷோடசகலைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமொத்திருக்க, இந்த ஷோடசகலைகளை புஜிப்பது ஜீவனே பரமாத்மாவல்லவென்பதில் ஹேதுகாணப்படவில்லையே என்றால் ஜீவன் தன்னுடைய போகத்தைவிரும்பி இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் ஜீவன் போக்தாவாகிறான். பரமாத்மா தன்னுடையபோகத்தை விரும்பாமல் ஜீவனுக்கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் பரமாத்மாவுக்குபோகமில்லை. எனக்கு கர்மபலங்களில் விருப்பமில்லையென்று, “நமேகர்மபலேஸ்ப்ருஹா” என்கிறசுலோகத்தில் பகவானருளிச்செய்தான் ஆனதால் கர்மபலங்கள் பரமாத்மாவை யொட்டுகிறதில்லை. “நமாம்கர்மாணிலிம்பந்தி” என்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டதன்றோ; இந்த சுலோகத்திற்கு கருத்து இவ்வாறே என்பகவத்பாஷ்யகாரரால் “லோகவத்து லீலாகைவல்யம்” என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

ச. ஸ ப்ராணமஸ்ருஜத ப்ராணாச்ச்ரத்தாம் கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப:
ப்ருதிவீந்த்ரியம் | மநோऽந்நமந்நாத்வீர்யம் தபோ மந்த்ரா: கர்ம லோகா
லோகேஷு ச நாம ச ||

ச. ஸப்ராணமஸ்ருஜதப்ராணாச்சரத்தாம்கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப:
ப்ருதிவீந்திரியம் | மநோந்நமந்நாத்வீர்யம்தபோமந்தரா: கர்மலோகா
லோகேஷுசநாமச ||

(ப-ம்.) ஸ:-அந்தபுருஷன், ப்ராணம்-ப்ராணனையும், ப்ராணாத்-ப்ராணனை ஸ்ருஷ்டித்தபின் ச்ரத்தையையும், கம்-வாயு: - ஜ்யோதி:-ஆப:-ப்ருதிவீ-பின்பு ஆகாயம், காற்று, தேஜஸ்ஸு, ஜலம் பூமி இவைகளையும் இந்த்ரியம்-இந்திரியங்களையும், மந:-மநஸ்ஸையும், அந்நம் - அந்நத்தையும், அந்நாத்-வீர்யம்-அந்நத்தாலே பலத்தையும், தப:-தபஸ்ஸையும், மந்த்ரா:-மந்திரங்களையும், கர்ம-கர்மத்தையும், லோகா: - லோகங்களையும், லோகேஷு - லோகங்களிலே, நாம - பெயரையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

பாஷ்-ஹா. ரா-ஹா—ஸர்வத்துக்கும் அதிகாரியான ப்ராணனை முன்சொன்னபடி ஈச்வரன் ஈக்ஷணம்செய்து ஸ்ருஷ்டித்து பின் எல்லோருக்கும்நல்ல கர்மங்களில்சிரத்தை

யையும், பின்பு கர்மபலத்தை யநுபவிப்பதற்கு அதிஷ்டாநமாகிய பூதங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான். இந்த பூதங்களில் ஆகாசத்தில் சப்த குணத்தையும், வாயுவில்சப்தஸ்பர்சங்களையும், தேஜஸ்ஸில் சப்தஸ்பர்சரூபங்களையும், ஜலத்தில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களையும் பூமியில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பின் கர்மேந்திரியங்களைந்தையும் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களைந்தையும் இவை யெல்லாவற்றிற்கு மரசனைப்போன்ற மனஸ்ஸையும் இப்படி எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்து எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஜீவநாதாரமான அந்நத்தையும், அந்நத்தாலே சக்தியையும், இப்படி தங்கள் பலத்தாலே தோற்றியபடி எல்லாம்செய்தபாவங்களை நீக்குவதற்குக் காரணமாகிய தபஸ்ஸையும் தபஸ்ஸாலே சுத்தமான நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு கர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு வேண்டிய இருக்கு யஜுஸ்ஸாமம் அதர்வணம்முதலிய மந்திரங்களையும், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கிரியைகளையும் அந்தகர்மங்களின் பலாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களையும் அந்தலோகங்களில் தேவாதிநாமங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான்.

௫. 𑌸 𑌯𑌥𑍇𑌮𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌰𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑌲𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃॥

௫. ஸயதேமாநத்யஸ்ஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்ராயணா ஸ்ஸமுத்ரம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்தி பித்யேதேதா ஸாந்நாமரூபே ஸமுத்ரஇத்யேவம்ப்ரோச்யதேஏவமேவாஸ்யபரித்ரஷ்டுரிமாஷ்ஷோடசகலா꞉ புருஷாயணா꞉ புருஷம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்திபித்யேதேதாஸாந்நாமரூபேபுருஷஇத்யேவம்ப்ரோச்யதேஸ ஏஷோகலோம்ருதோபவதிததேஷஶ்லோக꞉॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - ஸமுத்திரத்தை யடையாநின்றனவாய், 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - பெருகுகின்ற, 𑌇𑌮𑌾𑌃, 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 - இந்த, ஆறுகள், 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 - கடலை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடங்கிப்போகின்றன. 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அந்த ஆறுகளுடைய 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 - ரூபநாமங்கள், 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 - மாறுகின்றன. 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - ஸமுக்கிரமென்றே சொல்லப்படுகின்றன, 𑌯𑌥𑌾 - அதெப்படியோ; 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 - இப்படியே, 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌃 - இந்தத்ரஷ்டாவானவாத்மாவினுடைய, 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌾𑌃 - இப்பதினாறுகலைகளும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - பரமபுருஷனையாதாரமாகவுடையனவாய், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 - பரமாத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - லயிக்கின்றன, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அந்தகலைகளினுடைய, 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 - ரூபநாமங்கள், 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 - வேறுபடுகின்றன, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - புருஷனென்றே சொல்லப்படும். 𑌸 𑌏𑌷𑌃 - அப்படிப்பட்ட இந்தபுருஷன், 𑌅𑌕𑌲𑌃 - கலாஸம்பந்தமில்லாதவன். 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 - அம்ருதனாயிருக்கிறான், 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - அந்தபுருஷஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யீச்சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது.

௱௦-ஹா.—கடலில்கலந்த ஆறுகள்போல, குருபதேசத்தாலே கலைகள் நீங்கும்படியுபாஸிக்கிறவனும் புருஷனைச்சேர்ந்து தனது நாமரூபங்கள்மாறி புருஷனென்றே சொல்லப்படுவான். இவ்வாறு கலைகளின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப்போனமையால் முக்தனாகிறான்,

ரா-ஹா —இப்படி ஜீவாத்மாவைப்பற்றுகிறகலைகள் பரமாத்மாவோடு ஸம்பந்தப்படாமையால், பரமாத்மாநிஷ்களனென்றும் ஆனதால் முமுக்ஷுக்களுபாஸித்து தங்கள் தங்களுக்குண்டான போக்த்ருத்வமாகிய கலாஸம்பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறது. கங்கையமுனை முதலிய நதிகள் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து தங்கள் நாமரூபங்களை யழித்துக்கொள்ளுகின்றனவேயன்றி ஸமுத்திரத்திற்கு நாமரூபவிகாரங்களையுண்டு பண்ணுவதில்லையன்றோ; இவ்வாறே போக்தாவாகிய ஜீவாத்மாவுக்கும் அவனையடைந்தபோது கலாஸம்பந்தம் நீங்கிப்போகின்றது. கல்விலடிபட்டகத்திக்குக் கூர்மையழிவதுபோல் கலைகளுக்கு போகத்தைத்தருகிற சக்தியழிந்துபோகின்றது என்கை. இவைகளையிவ்வாறு செய்விப்பவன் பரமபுருஷனேயாகையால் அவனிடத்தில் இவைகளுக்கு ஸ்வதந்திரசக்தியில்லை அவனோடொன்று சேர்ந்து அவனேயென வழங்கப்படுகிறது. ஆக, பரமபுருஷனுக்கு இக்கலைகளினாலாகிய போகமில்லையானதால் பரமாத்மாநிஷ்கலனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் அம்ருதஸ்வரூபியாகிறான். இவ்விஷயத்தையோதும் சுலோகங்கள் இருக்கின்றன.

சு. அரா இவ ரதநாபௌ கலா யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதாঃ।
தம் வேத்யம் புருஷம் வேத மா வோ ம்ருத்யு: பரிவ்யதா:॥

சு. அரா இவரதநாபௌகலாயஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதா: |
தம்வேத்யம்புருஷம்வேதமாவோம்ருத்யு:பரிவ்யதா: ||

(ப்-ம்.) யஸ்மிந்-எந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், ரதநாபௌ -தேர்ச்சக்கிரத்தில், அரா:இவ-அரங்கள்போல, கலா:-கலைகள், ப்ரதிஷ்டிதா: - நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; தம்-வேத்யம் புருஷம்-அந்தமுமுக்ஷுவேத்யனானபுருஷனை, வேத-அறிந்தால், வ:-அப்படியறிந்த உங்களுக்கு, பரிவ்யதா: - துன்பங்களை, ம்ருத்யு: - ஸம்ஸாரமானது, மா - செய்யாது.

௱௦-ஹா —பிறப்பு இருப்பு இறப்புமுதலிய எல்லாக்காலங்களிலும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நிலையிடமாய புருஷனை யறியாதபோது துன்பப்படவேணுமானதாய் சிஷ்யர்களேயப்புருஷனையறிந்து கொள்ளுங்கோள்.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய பரமாத்மஸ்வரூபத்தையறிந்த துன்பமடையார்.

எ. தாந் ஹோவாசைதாவதேவாஹமேதத் பரம் ப்ரஹ்ம வேத நாத: பரமஸ்தீதி॥

எ. தாந்ஹோவாசஏதாவதேவாஹமேதத்பரம்ப்ரஹ்ம வேதநாத: பரமஸ்தீதி ||

(ப்-ம்.) தாந் - அந்தசிஷர்களை, உவாச-பிப்பலாதர் சொன்னார், ஏதத்பரம் ப்ரஹ்ம ஏதாவதேவ அஹம் வேத-இந்தபிரம்மத்தை இவ்வளவே நானறிவேன், அத: பரம்-இதற்குமேலறிய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. இதி - இப்படி பிப்பலாதர் சொன்னார்.

ஶ௦-ஹா—௺-ஹா.— இவ்வாறு சிஷர்களுக்கு உபதேசித்து, இவர்கள் ஸந்தேக ம்நீங்க இவ்வளவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலறியவேண்டியது. எவ்வளவே நானுமறிவே ன் என்று அவர்கள் மகுழும்படி பிப்பலாதர்சொன்னார்.

அ. தெ தஉவ-ுயஞஸஂஹி நஃவி தாயொஸாகஉவிஃ ாயாஃவாா வாா௦ஂதாாயவீதி நஃவாஉஜ்ஷிஹொ ா நஃவாஉஜ்ஷிஹ்ஃ॥

அ. தேதமர்சயந்தஸ்த்வம்ஹிநஃபிதாயோஸ்மாகமவித்யாயாஃபரம் பாரம்தாரயஸீதிநமஃபரமருஷிப்யோநமஃபரமருஷிப்யஃ ||

(ப்-ம்,) தெ-அந்தசிஷர்கள், தம் - அந்தபிப்பலாதமகாருஷியை, ஹ-யஞஃ - பூசித்தவர்களாய், ஸ்வம்-நீரே, நஃ-நமக்கு, பிதா-தக்தையாகி றீர், யஃ-எந்தநீரே, கஸாகம்-நம்மை, ஃவிஃ ாயாஃவாாம்வாாம் - அவித் தையினக்கரையை, தாயஸீ-தாண்டவைக்கின்றீர், நஃவாஉஜ்ஷிஹ்ஃ- பரமர்ஷிகளை நமஸ்கரிக்கிறோம், ஊதி - என்று சொன்னார்கள்.

ஶ௦-ஹா—இவ்வாறு பிப்பலாதரால் உபதேசித்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாய் இப்படி மகார்த்தமான பிரம்மஸ்வரூபத்தையுபதேசித்த ஆசாரிய னுக்கு ப்ரதிஸம்மாநமாய் செய்யவேண்டியதொன்றும் தோற்ருமல் அவரதுமலரடி களில் வீழ்ந்து தலையால்வணங்கி புஷ்பாஞ்சலியிட்டுப் பூசித்து ப்ரம்மவித்தையாகி யஜராமரணம்முதலிய தோஷமொன்றுமில்லாத சரீரத்தையுண்டுபண்ணித் தந்சதக் தையே நீர்நமக்குபயாற்ற ப்ரம்மஸ்தாநத்தையடையும்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தில்மயக் கமுற்று பிறப்பிறப்பு முதலியதுன்பங்களுக்கிடமாகிய அவித்யையாகிய பெருங்கட லினின்றும் வித்யைஎன்கிற ஓடத்தாலே அக்கரைசேர்ந்த மகாநுபாவர் நீர் ஆனதா மீட்சியற்ற மோக்ஷமாகிய ப்ரம்மத்தைத்தந்த உம்மில் சிறந்ததந்தையுண்டோ. உல கத்தில் துன்பத்திற்கிடமாகிய சரீரத்தையுண்டு பண்ணித்தந்த தந்தையையே மிகப் பூசித்து வணங்குவதாயின் இப்படியழிவற்ற ஸாகத்தையுண்டுபண்ணின உம்மை நா ங்கள் என்சொல்லிப் புகழுவோம். உமக்குநமஸ்காரம் இச்சம்பிரதாயத்தை நடத்தி வந்தமுன்னோரான பர்மர்ஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொன்னார்கள் இரட்டித்தது ஆதரந்தோற்றுவதற்கு.

௺-ஸா.—இவ்வாறு சிஷர்களும். உம்மால்வந்த ஜ்ஞாநஜந்மமே சிறந்தஜந்ம மானதால் நீரேநமக்கு முக்கியபிதாவாகின்றீர் நம்மை இச்சம்சாரமாகிய சமுத்திர த்தினின்றும் கரையேற்றுவிக்கின்றீர்; என்றிப்படி பலவாருகக்கொண்டாடி வணங் கினார்கள். பாமர்ஷிகளையும் வணங்கினார்கள். இரட்டித்துச்சொன்னது உபநிஷத்து முற்றுபெற்றதென்பது தோற்றுவித்தற்கு. இங்கு பிறர்சொல்லுமாறு; ஜீவனில் வே ருயப்ரம்மமில்லையென்றுணர்வதற்கு இப்பதினறுகலைகளையுடைய ஜீவனைப்ரம்மம் இவனில்வேறுபட்ட தொன்றுமில்லையென்று, "யொ தாவஜெவ" "நா தஃவாா ஃவி" என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்டதென்பதாம். இதரவ்யபதேசாதிகரணவி ரோதம் வருமானதாலிதுசேராது; எப்படிஎன்றால் அவ்வதிகரண ப்ரம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமில்லையாயின் ஜீவர்களுக்குவருகிற துன்பங்களெல்லாம் ப்ரம்மத் தாலே யுண்டானவையாகையால் தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொண்டது ப்ரம்மமென்கிறதோஷம்வருமாகையால் ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் பேதமுண்டு;

ஆனதால் தோஷமில்லையென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. "தத்த்வமஸி" அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" இவைமுதலியவாக்கியங்களாலே, ஜீவன் ப்ரம்மத்தில்வேறானவனல்லனென்று சொல்லப்பட்டதென்றால் அங்கு இவ்வாறுவிசாரம் தொடுக்கிறோம்.—இவ்வாக்கியங்களால் ஜீவனைப்ரம்மமென்று போதிக்கப்படுமாயின் எல்லாவற்றை மறிந்த ப்ரம்ம்தனக்கு ஸுகமாகிய உலகத்தைச்ருஷ்டியாமே துன்பமான உலகத்தையுண்டுபண்ணுகிறதென்கிற தோஷம்வரும். ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம்முதலியகணக்கற்ற தோஷங்களுக்கு இவ்வுலகம் நிலமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறுதுன்பமெள்ளமாகிய தன்னுடைய ஸங்கடத்திற்கு ஒருபுத்தியுடையவன் தானேஹேதுவாக மாட்டான். ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; என்றுபோதிக்கிற சுருதிகள் ஜகத்துக்கும், ப்ரம்மத்துககும்பேதமில்லையென்று கொள்ளுகிற உன்னாலே கைவிடப்பட்டனவாம்பேதமுண்டென்னில்ஐக்யம்கூடாது. உபாதியினாலவந்தபேதத்தைபேதச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. ஸ்வாபாவிகமானபேதத்தை யபேதச்ருதிகள் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லில், அப்போது இவ்வினாவுக்கு விடைதரவேண்டும். ஸ்வபாவத்தால் தன்னில் வேறாகாதவன் ஜீவன்என்பதை உபாதிஸம்பந்தமில்லாத ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்மம்அறியுமோ; அல்லது அறியாதோ; அறியாதாயின் ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்மம் எல்லாவற்றையறியுமென்பதற்குவாயில்லை அறியுமாயின், தன்னில்வேறாகாத ஜீவன்துன்பத்தைத் தன்துன்பமென்றறிந்தப்ரம்மம் தனக்குஸுகத்தைசெய்துகொள்ளாமேதுன்பத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டதென்றும் குற்றம்தப்பாது. அஜ்ஞானத்தாலே பேதமென்றாலும் முன்சொன்னதோஷங்கள் நீங்கவழியில்லை மற்றுமனேகதோஷங்களும் வருமென்று பூர்வபக்ஷம்செய்து; கீழ்ச்சொல்லியதுக்கங்களை யநுபவிக்கின்றஜீவாத்மாவைக்காட்டில் ப்ரம்மம் வேறுபட்டதாகையாலே கீழ்ச்சொன்னதோஷங்கள் புகுதறியில்லை. ப்ரம்மத்தில் ஜீவன்வேறென்று பலசுருதிகளும் சொல்லுகின்றன. "ய ஆத்மனி திஷ்டந்நாத்மனோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மானமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" (எவனொருவன் ஜீவாத்மாவிலிருந்துகொண்டு ஜீவனுக்குள்ளேயாயிருக்கிறானோ; யவனை இந்த ஜீவனறியானோ; யவனுக்கு இந்தஜீவன்சரீரமோ; யவனிந்தஜீவனையுள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ; அப்படிப்பட்ட நிர்தோஷமாகிய ப்ரம்மமென்கிற பரமாத்மா உனக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றான்) "ப்ருதகாத்மானம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேனாம்ருதத்வமேதி" (ஜீவனையும் ஜீவனுக்குநியாமகனுன பரமாத்மாவையும் வேறென்றறிந்தவன் அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதிபெற்று, அவனாலருளப்பட்டமோக்ஷத்தையடைகிறான்.) "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:" (ஜீவனில்வேறாய் ஜீவனைநியமிக்கிற பரமாத்மா காரணவஸ்துவாகிய பரப்ரம்மம்.) "தயோரன்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யனஶ்னன்னன்யோ அபிசாகஶீதி" (ஜீவாத்மாபரமாத்மா என்கிற இருவரில்ஒருவன்கர்மத்தாலே துன்பம்படுமவன் ஒருவன் கர்மஸம்பந்தமில்லாதவனும் ஜீவனை நியமித்துக்கொண்டு விளங்குகிறான்) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" (எல்லாவற்றையுமறிந்த பரமாத்மா ஒருவன். அஜ்ஞனாகிய ஜீவனொருவன். இவ்விருவரில் ஒருவன் பரதந்திரன்; ஒருவன் ஸ்வதந்திரன்.) "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:" (ப்ராஜ்ஞனான பரமாத்மாவினால் அணைத்துக்கொள்ளப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாந்வாரூட:" (பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) "க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:

ந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த:" (மாயையென்கிற பிரகிருதியை நியமிக்கிற பரமாத்மா பிரகிருதியைக்கொண்டு ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கின்றான் இந்த பிரகிருதியில் பரமாத்மாவில் வேருன ஜீவனகப்பட்டுக்கிடக்கிருன்) பிரகிருதி ஜீவன் இவ்விரண்டுக்கும் நியாமகனுன பரமாத்மாகல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவன். "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்" (நித்யராயனேகராயிருக்கிற சேதனர்களுக்கு நித்யனு யொருவனுயிருக்கிறபரமசேதனன் வேண்டியவற்றைத்தருகிருன்.) "யஸ்யாவ்யக்தம் சரீரம் யோவ்யக்தமந்தரே ஸஞ்சரந் யமவ்யக்தம் ந வேத யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம் யோக்ஷரமந்தரே ஸஞ்சரந் யமக்ஷரம் ந வேத ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" (யவனவ்யக்தத்தினுள்ளிருக்கிருனே யவனுக்கு அவ்யக்தம்சரீரமோ யவனையவ்யக்தமறியாதோ; யவனக்ஷரத்தினுள்ளிருக்கிருனே யவனுக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ; யவனையக்ஷரமறியாதோ; இப்படிப்பட்டவன் எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தராத்மாவானவன் அவன்ஹேயப்ரத்யநீகனுன நாராயணனே) இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; இவைகளுக்கு அபேதமில்லையென்று நன்குவிளங்குமன்றே; மண்ணுங்கட்டிமுதலிய விகாரங்களுக்கெப்போது மிடமாய் மிகவும் ஹீநமாயிருக்கிற வஸ்துக்கும் நிர்விகாரமாயதிபரிசுத்தமாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கு மாஸ்பதமாய்மற்றுள்ள எல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநைகஸ்வரூபமான பரப்ரம்மத்துக்கும்அபேதம் ஸம்பவியாதாப்போல, ஹேயாஸ்பதனும் மின்மினிபோன்ற ஜீவனுக்கும் அபஹதபாப்மாவாய் அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாஸ்பதமான ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதம் ஸம்பவியாது. "தத்த்வமஸி" முதலியவிடங்களில்சொல்லிய ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவத்தாலே யாகையால் இதற்கு அநுகூலமேயன்றி விரோதியன்று இவ்வர்த்தம் "அவஸ்திதே:" என்கிற ஸூத்திரத்தில் நன்றாகஉபபாதிக்கப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டம்காரணம். ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்டம்கார்யம் ஆகையாலே எல்லாச்ருதிகளுக்கு அவிரோதம் ஸித்திக்கிறது. இப்படிசொல்லும்போது அபேதமும் ஸ்வரூபஸ்வபாவா ஸங்கரமும்ஸித்திக்குமன்றே. "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புஸத்தொன்றேயுண்டு என்றஒரேபொருளுண்டென்று சொல்லும்போதும் அசித்துகூடிய ஜீவனடங்கியிருந்தானென்ன ஸம்மதிக்கவேணும் "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" "ந கர்மாவிபாகாதிதி சேந்நாநாதித்வாத் உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச" (ஜீவனும் கர்மமுமநாதியாகையாலே விஷமமாக ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் குற்றமில்லை) என்கிற ஸூத்திரங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஜீவனிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டதன்றே; ஒன்றேயாயிருந்ததென்பது நாமரூபங்கள் நீக்கியிருந்தமையால்சேரும். ஆகையால் ப்ரம்மம்காரணமாமென்பதில் ஒருகுற்றமுமில்லை என்று அவ்வதிகரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இப்படியே, "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேசாந:" "ஸோகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" "ஸாக்ஷாத்தாக்ஷ்யோ ..." [illegible]

𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇" இவைமுதலிய ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகபேதமுண்டென்று சொல்லுகிற ஸூத்திரந்யாயங்களோடு விரோதம்வரும். இப்படிசொல்லச்சொல்லப் பெருகுமானதாலிவ்வளவு தூஷித்ததுபோதமென்று நிறுத்துகிறோம் ஆகையால்ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபபேதமுண்டென்று இந்த உபநிஷத்தின்கருத்து.

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

பிரச்நோபநிஷத்து முற்றும்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

க. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 । 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 ॥

க. ப்ரஹ்மாதேவாநாம்ப்ரதமஸ்ஸம்பபூவவிஶ்வஸ்யகர்தாபுவநஸ்ய கோப்தா | ஸப்ரஹ்மவித்யாம்ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாமதர்வாயஜ்யேஷ்டபுத்ராயப்ராஹ ||

(ப-ம்.) 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 - எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - படைத்தஉலகத்தைதக்காக்கின்ற, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 - இந்திரன்முதலிய தேவர்களுக்கு முதல்வனாகிய, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 - நான்முகன், 𑌸𑌂𑌬𑌭𑍂𑌵 - ப்ரம்மஜ்ஞானமுடையவனானன், 𑌸𑌃 - அந்தப்ரம்மா - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 - எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரதிஷ்டையான, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 - ப்ரம்மவித்யையை, 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 - ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்குச் சொன்னன்.

𑌸𑌂-𑌹𑌾.—இவ்வுபநிஷத்து அதர்வண வேதத்துள்ளாயது. மேலேசொல்லுகிற ப்ரம்மவித்யைஸ்துதிப்பதற்கு ஸம்ப்ரதாயபரம்பரை சொல்லப்படுகிறது பெரியோரிடத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கேட்டறிந்த பருஷார்த்தஸாதநமாகிய வித்யை என்றகொண்டாடிப் புகழ்ந்தாலன்றோ கேட்பாருக்கு உருசிபிறந்துவேண்டுவார்கள் இந்தவித்யையின் ப்ரயோஜநத்தை இவ்வுபநிஷத்திலேமேலே வெளியிடப்படுகிறது, "பித்யதே" என்பது முதலிய சுலோகங்களால் இந்த வித்யைப்பெற்றவர் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷத்தை பெறுவார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. அபரவித்யை ஸாக்ஷாத்மோக்ஷஸாதனமாகாமையால் பரவித்யை முக்யமென்றும் இதுமுக்யமான தற்குக்காரணத்தையும் நற்குருவருளாலிவ்வித்தை யடையப்பட வேண்டுமென்பதையும் "பரீக்ஷ்யலோகாந்" என்பது முதலாயவாக்கியங்களிலேயோதும்.ஜ்ஞானமாத்திரத்தில் எல்லாஆச்ரமத்தாருக்கு மதிகாரமுண்டானாலும் இப்படியுத்தமமாயப்ரம்மவித்யையில் ஸந்யாஸிக்கே முக்யாதிகாரம். கர்மாநுஷ்டாநத்தோடுசேர்ந்தக்ருஹஸ்தாச்ரமாதிகள் இவ்வித்யைக்குச்சேர்ந்தவையல்ல. கர்தாவாகாதப்ரம்மமென்றுதன்னை

புணருகையாகிற வித்யைக்கும் நான்கர்த்தாவாகிறேனென்று கர்மங்களையநுஷ்டிப்பதற்கும் சேர்க்கைகூடாதன்றோ "பைக்ஷாசர்யஞ்சரந்த:", ஸந்யாஸயோகாத்" என்பவை முதலானவிடங்களிலே இது விளங்கச்சொல்லப்பட்டது. க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்தவர் இந்தப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கின்றமையால் அவர்க்கும் ப்ரம்மவித்யையிலதிகாரம் கூடுமென்றுசிலர் சொல்லுவர் அது பொருந்தாது கீழ்சொல்லியபடி காமமும்வித்யையும் விரோதப்பட்டவையானதால் இந்தலிங்கம் ஸதியாது இப்படிப்பட்ட வித்யையையோதுகிற இவ்வுபநிஷத்திற்கு சருங்கவ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறோம் இந்த உபநிஷத்தென்கிற பேராலேயே இவ்வித்யையின் பெருமைவிளங்கும் தருமம் ஜ்ஞாநம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம்முதலியவைற்றால் மற்றோரை மிச்சாகின்றமையால் இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்க்குழாங்களில் சிறந்தவனாய் பிரமன்பலவகைப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிகளில் ஒருஸ்ருஷ்டியில் முதல்வனை அதர்வனென்பவனுக்கு எல்லாவித்யைகளுக்கும் நிலையிடமாய் ப்ரம்மவித்யையுபதேசிததான். இங்கு பிரமனையும் வித்யையுங்கொண்டாடியது வித்யையைஸ்துதிசெய்வதற்கு.

ரா-ஹா — ஸ்ருஷ்டிகர்த்தான ப்ரம்மா தன்முதல்குமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்கு ப்ரம்மவித்யையையுபதேசித்தான். ப்ரம்மசதையறிந்தபோது அறியவேண்டுமென்பதொன்றுமில்லை யானதால் எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிஷ்டையென்றது. வித்யையினால் ப்ரவ்ருத்திபிரப்பிறபதற்கு கதைசொல்லப்படுகிறது.

உ. அதர்வணே யாம் ப்ரவதேத ப்ரஹ்மாऽதர்வா தாம் புரோவாசாங்கிரே ப்ரஹ்மவித்யாம் | ஸ பாரத்வாஜாய ஸத்யவாஹாய ப்ராஹ பாரத்வாஜோऽங்கிரஸே பராவராம் ||

உ. அதர்வணேயாம்ப்ரவதேதப்ரஹ்மாதர்வாதாம் புரோவாசாங்கிரேப்ரஹ்மவித்யாம் | ஸபாரத்வாஜாயஸத்யவாஹாயப்ராஹபாரத்வாஜோங்கிரஸேபராவராம் ||

(ப்-ம்.) ப்ரஹ்மா அதர்வணே யாம் ப்ரவதேத - பிரமனதர்வா என்பவனுக்கு எந்தவித்யையையுபதேசித்தானோ, தாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் அதர்வா அங்கிரே புரோவாச - அந்தப்ரம்மவித்யையை அதர்வா என்பவர் தன்னுடைய சிஷ்யராகிய அங்கிஎன்பவருக்குச்சொன்னார், ஸ: பாரத்வாஜாய ஸத்யவாஹாய ப்ராஹ - அந்த அங்கிஎன்பவர் பாரத்வாஜகோத்ரியாகிய ஸத்யவாஹரென்பவருக்குச்சொன்னார், பாரத்வாஜ: அங்கிரஸே பராவராம் - அறியாதாரறிந்தோரிடத்தி லறியவேண்டுகையால் பராவரையென்கிற அந்தபரம்மவித்யை அங்கிரஎன்பவருக்கு அந்தபாரத்வாஜராகிய ஸத்யவாஹர் சொன்னார்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையாலே விளங்கும் கருத்து சங்கரராமாநுஜ பாஷ்யங்களிரண்டுக்குமொக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை.

ந. சௌநகோ ஹ வை மஹாசாலோऽங்கிரஸம் விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச | கஸ்மிந்நு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதீதி ||

ந. சௌநகோஹவைமஹாசாலோங்கிரஸம்விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச | கஸ்மிந்நுபகவோவிஜ்ஞாதேஸர்வமிதம்விஜ்ஞாதம்பவதீதி ||

(ப-ம்.) ஶௌநகோ ஹ வை மஹாஶால: - க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளில் சிறந்தவராய சுநகரென்பவரின் குமாரர், அங்கிரஸம் விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச - அங்கிரஸென்பவரை சாஸ்திரப்படியடைந்து வினவினார், கஸ்மிந்நு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதீதி - எல்லாமறிந்தமுநிவரே எப்பொருளையறிந்தாலிவ்வெல்லா மறியப்பட்டதாமென்று வினவினர்.

ஸா-ஸா.—இங்கு ஆசாரியரிடத்தில் விதிப்படி யடைந்தது சொல்லப்பட்டாலும் மேலோர்க்கும் நமக்குமிந்த விதி முக்யமேயாம். ஆனதால் நடுவில் கூறப்பட்டது.

ரா-ஸா.—சுநகரின் குமாரராகிய மகாகிருகஸ்தர், ஸமித்பாணி என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படியடைந்து ஆசாரியராகிய அங்கிரஸனைஎப்பொருளையறிந்தா லிவ்வுலகமெல்லாமறியப்படும். முக்காலத்தையுமறிந்தமுநிவரே மண்ணையறிந்தபோது அதின்காரியமாகிய குடமுதலியவை யெல்லாமறியப்படுவதுபோலொரு காரணப்பொருளையறியவே எல்லாப்பொருளுமறியப்படுமல்லவோ; அக்காரணப்பொருள்யாது என்று வினவினரென்று இந்த சுருதிக்குப்பொருள். இங்கு எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூலமானசித்து அசித்து இவைகளுடன் சேர்ந்த பரப்ரம்மமோ; அல்லது சித்து மசித்துமேயோ; பொருளென்று கொள்வது. இந்த சௌநகர்ப்ரமமஸ்வரூபத்தை யறியவே ப்ரச்நம்பண்ணுகிறாரகையால் இவர் சொல்லிய வாக்கியத்தில் சேர்ந்த எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு ப்ரம்மத்தையறிந்தவர் வாயில் பிறந்த சொல்லுக்குப்போல் பரப்ரம்மம் வரையில் பொருள்கொள்ளக்கூடாமையால் முந்திய கல்பம் தள்ளுண்டது. மேலும், அந்தபுருஷனால் இவ்வுலகெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது என்மேல் விடையளிக்கும் வாக்கியத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு புருஷனைத்தனித்துச்சொல்லி விடுகையால் விசேஷணமாகிய ஸ்தூலசிதசித்துக்களேபொருளானதால் அங்குபோலிங்கும் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளாகலாமன்றி இவைகளோடு சேர்ந்த ப்ரம்மம் பொருளாகக்கூடாது. ஆகில் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளென்று இரண்டாவது கல்பத்தைக்கொள்ளுவோமென்றால் அந்த கல்பத்தில் மேலே சொல்லப்படும் அக்ஷரபரப்ரம்மம்ஸ்தூல சிதசித்துக்களில் வேறாயதானதால் அவைகளுக்கு இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவது சேராது. ஆகையால் இங்குபொருளமையும் வழியாதெனில், கூறுகின்றோம். விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே இங்கு, எல்லாமென்கிற பதத்திற்குப்பொருள் மேலே சொல்லப்படுகிறபடி அக்ஷரபரப்ரம்மம், தன்னில் வேறாய ஸ்தூல சிதசித்துக்களுக்கு உபாதாநகாரணமாவதும் பொருந்தும். பிந்நமானாலும் உபாதாநகாரணமாகலாம். அபின்னமே உபாதாநகாரணமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. முன்னை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையோடு கூடிய பொருள் பின்னை ஸ்தூலாவஸ்தையோடு கூடிய பொருளுக்குபாதாநகாரணமாம். அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கை சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற விம்மூன்றுக்குமுண்டு. ஸாக்ஷாத்தாக சித்துக்கும் சரீரம் தர்மபூதஜ்ஞாநம் இவைகளின் வழியே சித்துக்கும் இவ்விரண்டின் வழியாக ஈச்வரனுக்கும் அவஸ்தையுண்டாகும். என்றிவ்வளவே பேதம். ஆக மகத்தத்வாவஸ்தை அஹங்காரதத்வாவஸ்தை முதலியவருகிற ஸ்தூலாவஸ்தையையுடைத்தாயிருக்கை அசித்து சித்து பரமாத்மா இவை எல்லாவற்றிற்கும்பொதுவாயிருக்கையால் பரமாத்மாவுக்குப்போலே சேதநம் அசேதநம் இவற்றுக்கும் வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையால் பரமாத்மா இவற்றுக்கு பாதாநகாரணமாகையில் தடையில்லை. ஆக இவை எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூல சிதசித்துக்களாகிய விசேஷ

ணம் பொருளானாலும் அதற்குமேல் சொல்லப்போகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகா
ரணமாமென்று, எதையறிந்தாலெல்லாமறியலாமென்ற விசேஷணத்துக்கு உபாதாந
காரணம்யாதென்று, வினவித்தகும். மகாஸித்தாந்தத்திலும் எல்லா உலகமும் ப்ரம்ம
கார்யமாகையாலும் ஒன்றாகையால் அதற்குவிரோதியானபேதம் நிஷேதிக்கப்படுகி
றது. என்கிறபாஷ்யவ்யாக்யாந ப்ரகரணத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்
யரால் விசிஷ்டங்களுக்கே உபாதாநகாரணகாரியபாவமுள்ளது; ஸ்தூலசித்சித்துக்க
ளாகிய விசேஷணங்களுக்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவதில்லை. உயிருமுடலுமா
கையாகிறசரீராத்மபாவமானது அறிவால் பிரித்த விசேஷணங்களுக்கும் விசேஷ்ய
மாகிய ப்ரம்மத்திற்குமாம். சிதசித்விசிஷ்டப்ரமத்தை சிதசித விசிஷ்டப்ரம்மப்நிய
மியதாகையால் சுத்தப்ரபஞ்சத்திற்கு சுத்த ப்ரம்மமேயந்தர்யாமியாமன்றோ; "ஸத்
தைக்காரணமாகஉடையது ஸத்தையாத்மாவாக உடையது இவ்வுலகம்" என்கிற சா
ந்தோக்யவாக்கியத்தில், 'காரணமாகவுடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்' என்கிற
பதம் விசிஷ்டப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், 'ஆத்மாவாக உடையது' என்கிற
விடத்திற்கு 'ஸத்'என்கிறபதம் சுத்தப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மத்திற்குபரம்
மம அந்தர்யாமியாகாதாகையாலும், ப்ரபஞ்சமும் விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தை உபாதாந
மாகஉடைய தன்றாகையானு மிப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டுமெனச் சொல்லி
இந்த பக்ஷத்தில் 'ஸத்' என்கிற பதங்களுக்கு பொருள்வேறுபடுகையாலும் 'உலகம்'
என்கிற ஒருபதத்திற்கே ப்ரம்மம் அந்தர்யாமி என்னும்போதுகேவல உலகத்தையும்
ப்ரம்மம் காரணமென்னும்போது விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தையும் பொருளாகக்கூறவே
ண்டிவருகின்றமையாலும், இப்பக்ஷமழகல்லவென்றெண்ணி, 'உலகம்' என்கிறபதம்
கேவல உலகத்தையே சொல்லும்; 'ஸத்' என்கிறபதமும் சுத்தப்ரம்மத்தையேசொல்
லுமென்கிற பக்ஷத்தைப்பற்றி இப்பக்ஷத்தில் கேவலப்ரபஞ்சத்துக்கு ப்ரம்மமுபா
தாநகாரணமாவதெப்படி என்றால் இவ்வுலகத்தில்வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையாலு
மிதற்குமுன் அவஸ்தையுடைய ப்ரம்மம் விசிஷ்டத்துக்கு விசிஷ்டம்காரணமாவது
போலவே கூடுமென்று தமக்குத்திருவுள்ளமான இந்தபக்ஷம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது
பகவத்பாஷ்யகாரராலும் 'ஆத்மேதிதூபகச்சந்தி' என்கிறவிடத்தில் சித்து அசித்து
என்கிற எல்லாவஸ்துவும் தன்னிடத்திலிருந்து பிறக்கையாலும் தன்னிடத்திலேலயி
க்கின்றமையாலும், தன்னால் காக்கப்படுகின்றமையாலும் தன்னால் நியமிக்கப்படுகை
யாலும், தனக்கு சரீரமாகையாலும் தானே எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகின்றதப்ர
ம்மமேயாம். என்று சரீரமாகும்பொருளே, உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்தின் கா
ரியமாகின்றதெனப்பல க்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதை வேறுக்கு
வது நம்மால்கூடாதன்றோ. «ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாஸம்பரிஷ்வக்த:» என்கிறவிடத்
தில் பரமாத்மாவில் வேறான ஜீவனுக்கு லயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இங்குபரிஷ்
வங்கம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி லயமன்று; பரிஷ்வங்கசப்தத்திற்கு லயம்பொரு
ளல்லாமையால் என்று சொல்லவமையாது. "ஸ்வாப்யயாத்" என்கிற ஸூத்திரத்
தையும் அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யத்தையும் பார்யாலோசிக்கும்போதுபரிஷ்வங்கம்லயமே
யென விளங்குமன்றோ; «ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி» என்கிற வாக்
கியத்திற்கு ஜாகரதசையில் ராகத்வேஷமுதலியவற்றோடுகூடிய ஜீவனோடுசேர்ந்த
பரமாத்மா ஸுஷுப்தியில் ராகமுதலியவை நீங்கிய ஜீவனோடு சேர்ந்திருக்கின்றான்
என்று பொருளாகையால் அவ்வாறே «ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா» என்கிற வாக்கியத்திற்
கும் பொருள்கொள்ளலாகாது; அப்படியாமாயின் இவ்வாக்கியம் ஜீவாத்மா பரமாத்
மா இவர்களுக்கு பேதத்தைபேதியாமையால் «ஸுஷுப்த்யுத்க்ராந்த்யோர்பேதேந»
என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தை

யுணர்த்துமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையாலச்சோடு விரோதம்வரும். இனி
வேறுணும் முந்திய அவஸ்தையை யுடைத்தானவை எல்லாமுபாதாநகாரணம்
பிந்திய அவஸ்தையையுடையவை யெல்லாங்காரியம் என்றால்வருகிற மகாந் அஹங்கா
ரம் முதலிய அவஸ்தையையுடைய பரமாத்மாவக்கு முந்திய அவ்யக்தாவஸ்தையை
யுடைத்தான அசேதந முபாதாநகாரணமாக வேண்டுகின்றமையால் வருகிற அவஸ்
தையையுடைத்தானவைக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய அபிந்நவஸ்துவே உபா
தாநகாரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகப்ரமத்தில் வேறான சேதநாசேதநங்க
ளுக்கு ப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாகாதெனில் இதற்கு விடையளிக்கின்றோம். வருகிற
அவஸ்தையையுடைத்தான பொருளுக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய காரணப்
பொருள் உபாதாநகாரணமெனில் இவ்விஷயுக்கிடமில்லை வருகிற அவஸ்தையை
யுடைய ப்ரம்மத்திறகு அசேதநம்காரணமென்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அசே
தநம் ப்ரம்மத்திற்குபாதாநகாரணமாகாதாயினும் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் காரண
மானதால் வருகிற அவஸ்தையையுடைய அசேதநத்திற்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரண
மாகலாம். இனி தந்மாத்திராவஸ்தை பூதாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடைத்
தான ப்ரக்ருதிக்கு அவ்யக்தாவஸ்தை மகத்வாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடை
யப்ரம்மம் உபாதாகாரணமென்று இதனல் சொல்லப்பட்டதாயிற்று; இவ்வாறு
கூடுமென்றிசைந்தாலும் அவ்யக்தாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரக்ருதியின்
கண்ணேயுளவானதால் ப்ரம்மம் இவ்வவஸ்தைகளையுடையதாகாது; ஆக ப்ரம்மம்
ப்ரக்ருதிக்கு பாதாநகாரணமாவது கூடாதெனில், இவ்விஷயுக்கு ப்ரக்ருத்யதிகரணத்
தில் சுருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் இவ்வாறு விடைதந்திருக்கிறார். அதா
வது ப்ரம்மம் சித்து அசித்து இவைகளை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரக்ருதி ப்ரம்ம
ஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று ப்ரக்ருதியின் வஸ்தைகளெல்லாம் ப்ரம்மத்தினவஸ்தை
களேயாம். விசிஷ்டவஸ்துவினதுஸ்வரூபம் விசேஷ்யமாத்திரமானதல்ல. விசிஷ்ட
வஸ்துவுக்கு விசிஷ்டமே ஸ்வரூபம். மண்குடத்திற்கு மண்மாத்திரம் ஸ்வரூபமல்ல
வன்றோ. குடவடிவு என்கிற கடத்வஜாதியுடன் சேர்ந்தமண்ணேயன்றோ ஸ்வ
ரூபமாம். இங்கு விசேஷணமும் ஸ்வரூபத்தில் சேருமாகில் தடியுடைய ஒருமனி
தனுக்கு விசேஷணமாகியதடியும் தடியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்வரூபமாகவேணுமெ
ன்று வருகின்றமையால் விசேஷணம் ஸ்வரூபத்தில் சேராதெனச்சிலர்மறுப்பர்;
அப்படி சொல்லப்போகாது. தடியும்தடி ஸம்பந்தமும் மனிதனைவிட்டுப் பிரியும்
தன்மையனவாகையால் அவைஸ்வரூபத்தில் சேராவாயினும் தனித்துப்பிரியாது
அப்பொருளுள்ளவனாயி லப்பொருளோடு சேர்ந்திருக்குமவை ஸ்வரூபமாவதில்
குற்றமில்லையன்றோ. மேலும் குடமுதலியவற்றுக்கு தண்ணீர் கொண்டுவருகை
முதலிய அக்காரியங்களுக்குத் தக்கதாகையாகிற யோக்யதையே ஸ்வரூபமாம்.
மண்மாத்திரமல்ல. அப்படியாயின் பிண்டமாயிருக்கும்போதும் குடமென்றுபெயர்
வரவேண்டும். அந்த யோக்யதையாவது ஓட்டையில்லாத குடமாகையாகிற அச்சி
த்ரகடத்துவமேயாம் எந்தவஸ்துவுக்கு எந்தகாரியத்தை ஸாதிக்கும்போது எந்த
ஆகாரமின்றியமையாததாம்; அவ்வஸ்துவுக்கு அக்காரியத்தை யுண்டுபண்ணும்போது
அவ்வாகாரம் யோக்யதையாகின்றது. நெருப்பு உடம்பை எரிக்கும்போது உஷ்
ணமின்றியமையாததாதலால் நெருப்புக்கு எரிப்பதில் உஷ்ணம் யோக்யதையாகின்
றது. வாளுக்குக்கூர்மையும் யோக்யதையாகும். இப்படியே மண்ணுக்கும் குடமாம்
போது யோக்யதையாவது மண்ணாயிருக்கை ம்ருதுவாயிருக்கை நீர் கலந்திருக்கை
முதலியவையாம். இவவஸ்துக்களுக்கு இவை யோக்யதையாவதுபோல ப்ரம்மத்தி
ற்கு ஜகத்ரூபத்தாலே பலவாகப்பரிணமிக்கும்போது, ப்ரக்ருதி ஜீவன்காலம், இவை
கள் விட்டிப்பிரியாத விசேஷணங்களாகையால் யோக்யதையாகின்றன. இக்கார

ணத்தாலே சில ப்ரமாணங்களில் ப்ரக்ருதி முதலியவை பரப்ரம்மசக்தி என்று இவை சக்திசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகின்றன. காரியத்திற்கு வேண்டிய விட்டு பிரியாத விசேஷணங்களையன்றோ சக்தியெனப்படும். யோக்யதை யோக்ய ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகையால் ப்ரம்மத்திற்கு யோக்யதையாகிய ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்திருப்பதென்று அவ்யக்தாவஸ்தைமுதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருப்பன வாகின்றமையால் ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்குபாதாநகாரணமாகலாம், இவ்வாறு சித்த அசித்துஇவைகளுடன்சேர்ந்த விசிஷ்டமே ப்ரம்மஸ்வரூபமாகையால் ச்ருதியிலும் «தத்ய

थस्यारेषु नेमिरर्पिता नाभावरा अर्पिता एवमेवैता भूतमा-
त्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः प्राणेऽर्पिताः»

என்று சக்ராந்தமென்கிற சக்கிரத்தில் சுற்றும் கோர்க்கட்டமரம் அரங்களென்கிற கொம்புகளில் கோர்க்கப்பட்டாப்போலே பஞ்சபூதமுதலியவை எல்லாம் ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அரவுகள் குடமென்கிறநாபியில்கோர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அரநாபித்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சக்கிரமாவது நாபிமாத்திரமல்ல; அரங்களும் சக்ராந்தமென்கிறநேமியும் சக்ரஸ்வரூபத்திலடங்கியவையன்றோ; இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் அரநேமிகள் சக்ரஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவைபோலேப்போலே ஜீவாத்மாப்ரக்ருதி இவைகளும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று நன்கு விளங்கும். இலை பட்டை இவைகளோடு சேர்ந்த வாழையை சித்து அசித்து இவைகளோடுசேர்ந்த ப்ரம்மத்திற்குத்ருஷ்டாந்தமாக ச்ருதிசொல்லுகிறது. இதனாலும் சேதநாசேதநங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று விளங்கும். இலைபட்டை இவைகளைவிட்டு தண்டுமாத்திரமே வாழையல்லவன்றோ. இலைப்பட்டைகளோடு சேர்ந்ததண்டேயன்றோ வாழையாகும். இப்படி சிதசித்துக்கள்சேர்ந்து ப்ரம்மஸ்வரூபமாகின்றது. பலத்ருஷ்டாந்தங்களிப்படியே ச்ருதியில் காட்டப்படுகின்றன. த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலங்களில் எல்லாமசேதநமாகையால் நியாம்ய நியாமகபாவமில்லாமையால் சரீராத்மபாவமில்லை. ஆகையால் விசேஷணவாசகசப்தங்கள் விசேஷ்யத்தைச்சொல்லா. இங்கு விசேஷ்யவிசேஷணங்கள் சேதநாசேதநரூபங்களாகையாலே நியாம்ய நியாமகபாவம் கூடுமாகையால் சரீராத்மபாவமுண்டு ஆகையாலே சேதநாசேதநவாசிசப்தங்கள் ப்ரம்மத்துக்கு வாசகங்களாகின்றன என்கிற இவ்வளவுபேதமொழிய மற்றவிஷயங்களில் பேதமில்லை. ஆகமகத்துமுதலிய அவஸ்தைகள் விசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் பிறந்தவையாகையாலே ஜகத்திற்குப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம். மேலும் ப்ரக்ருதிஜீவன் இவைகள் ஸ்வரூபத்தில்சேராதவையானாலும், ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம். சரீரத்தின் வழியாலே உபாதாநகாரணமானால் முக்யமென்பதற்குக்குறையில்லை காரணமாவதற்கு வேண்டியவற்றால் வ்யவஹிதமாகையாலே ஜவிலையினால் வ்யவஹிதமானாலும் சட்டைசமயலுக்குக் காரணமாகின்றதன்றோ. இனி, மண்ணால் வ்யவதாநமுண்டானாலும் குலாலன் உபாதாநகாரணமாகலாம்; காரணமாவதற்குவேண்டியதேயன்றோ மண்ணுமெனில்மண்ணில்வேறாய்ப்பிரிந்த குலாலனுபாதாநமாகான். ப்ரக்ரு

தியைப்பிரியாதப்ரம்மம் உபாதானமேயாம். இனி,இவ்வழியாலே ப்ரம்மமுபாதானகார ணமாமாயினும் கார்யாவஸ்தை உபாதாநகாரணத்திலிருக்கவேணுமாகையால் கார்யாவஸ்தைப்ரக்ருதியிலிருக்கின்றமையால் ப்ரம்மத்திலவஸ்தையில்லையேயெனில் ; இதற்கும் விடைதருகிறோம். குடத்திலெடுத்த தண்ணீரைப் புருஷன்சுமக்கும்போது குடம் நடுப்பட்டிருந்தாலும் தண்ணீரைப்புருஷனே தாங்குவதுபோல மகத்வமுதலிய அவஸ்தைகளைப் பரமாத்மா தாங்குகின்றமையால் அவஸ்தைகளுக்கு முக்கியாச்ரயம் பரமாத்மாவேயாகையால் பரமாத்மா ஜகத்துக்கு பாதானகாரணமென்பது முக்யமேயாம். புருஷன் தண்ணீரைத்தாங்குகிற குடத்தைத் தாங்குகிறானன்றி தண்ணீரைத்தாங்குவதில்லை என்னப்போகாது ; அப்படியாயின் தண்ணீரில்லாதபோதிலக்குடத்தைத் தாங்கியதால் வருகிற சிரமத்தைக்காட்டில் அதிகமான ச்ரமம் தண்ணீரோடுகூடியபோதும் பிறக்கக்கூடாதன்றோ. வஸ்திரம் தர்ப்பம் முதலியவைகளைச் கீழேசேர்த்துஅவற்றின்மேலே குந்தினாலும் புருஷனுக்கு முக்யாதாரம் பூமியேயாம்; வஸ்திரம் தர்ப்பமுதலியவையல்ல. அவைகளுக்குப் புருஷனைத்தாங்குகிற சக்தியில்லையன்றோ;அவை புருஷன்நேராக பூமியில்படாமல் மறைக்கின்றன. ஆகையால் அவ்யஹிதமே முக்யாதாரமென்கிற நியதியில்லை. ஆகதிருட்டாந்தவிடங்களிலே போலப்ரம்மமேஅவஸ்தைகளுக்கு முக்யாதாரமாகையால் ப்ரம்மமேஜகத்துக்கு முக்யோபாதாநமாம். இனி ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாகிய அவ்யக்தத்தை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாகில் தார்க்கிகர்மதத்திற்கு முங்கள்மதத்திற்கும்பேதமென்ன? நியமிக்கப்படுவது சரீரமென்கையாலும் சிதசித்துக்கள் ஈச்வரநியாம்யங்களென்றவர்களும் சொல்லுகையாலும் உபாதாநகாரணமீச்வரனென்று அவர்களுக்கு விரித்திக்கின்றதேயெனில், இதுநல்ல பூர்வபக்ஷமாயிருக்கின்றது. தார்க்கிகரால்அப்ரமாணிகமாயே சொல்லுவரென்றும், அவர்கள்சொன்னதை ஒப்பக்கூடாதென்றும் நாங்கள் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யவில்லை. நாம் சொன்னபடியவர்களும் சொன்னதெல்லாங்களுக்கதனால் நஷ்டமில்லை, மேலும் ஸாம்யமும் சொல்லப்போகாது, ஆகாசம் காலம் திக்குமுதலியவற்றை ஈச்வரநியாம்யமென்றவர்களங்கீகரியாரன்றோ: என்றருளிச்செய்தார். ஆகப்ரம்மம்ஜகதுபாதாநமாம்போது ஒரநுபபத்தியுமில்லை. இனித்தானிப்படியுபாதாநமென்று ஸாதித்தாலும் ப்ரமத்தை யறிந்தபோது ப்ரபஞ்சமுமறியப்படுமென்பது பொருந்தாது. ப்ரபஞ்சம் ப்ரமத்தில் வேறாயதன்றோ; ஸூக்ஷ்மசிதசித்துடன்சேர்ந்தவிசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூப மறியப்பட்டால் எல்லாமதிலடங்கிய தாகையாலே யறியப்படும்; வநமுழுதே மறிந்தபோதுவநத்திலடங்கிய மாமரம் பலாமரம் முதலியவையறியப்படுவதுபோல சிதசித்துக்களு மறியப்படுகின்றமையால் எல்லாமறியப்படுமென்பது பொருந்துமெனில், "ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற லக்ஷணமுடைய ப்ரம்மத்தில் அந்த லக்ஷணமில்லாத சேதநாசேதநங்கள் சேரவழியில்லாமையால், அது சேராது. இனி ஸத்ய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணம் விசேஷ்யமாத்திரத்திற்கு லக்ஷணமாம்; எதையறிந்தா லெல்லாவற்றையுமறியலாகு மப்படிப்பட்ட ப்ரம்மம் விசிஷ்ட ப்ரம்மமே; அதற்கு லக்ஷணம் ஜந்மாதி காரணத்வமே என்று ஸூத்ரகாரர்கருத்தென்று ஜந்மாதி ஸூத்திரச்ருத ப்ரகாசிகையில் வ்யாஸாசார்யரருளிச்செய்தாரே எனில்;காரணவாக்கியத்திற்கும் சோதகவாக்யத்திற்கும் பொருள் மாறுபாடு கூடாமையாலதுவும்சேராது. மேலும் "ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம்பிறந்தது" என்கிற தைத்திரீய

வாக்கியத்தால் ஆத்மாவே உபாதாநமென்றோதப்படுகிறதன்றோ. இனி; உங்களிஷ்டப்படி விசிஷ்டமே ப்ரம்மமானாலும் ‘‘வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்’’ என்கிற ச்ருதியில் உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லையானதால் காரணத்தையறிந்தபோதே காரியமெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லுகின்றமையால் இவை எல்லாமென்று காட்டப்படுகிற விசேஷணமாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கும் விசிஷ்டப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் ஸம்பவியாமையால் விசிஷ்டப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதிவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லப்போகாது சரீரத்திலுள்ளவிகாரங்களெல்லாம் சரீரியினிடத்திலிருக்குமென்பது, எல்லா, லௌகிகசாஸ்திரதர்க்கங்களுக்கும் விருத்தமாம். ‘‘நதுத்ருஷ்டாந்தபாவாத்’’ என்கிரஸூத்திரபாஷ்யங்களுக்கும் விருத்தம். முந்திய அவஸ்தையையுடைய பொருளை நியமிப்பது உபாதாநகாரணமென்பது கட்டுவார்த்தை மேலும் பிறக்கும் பொருளக்கன்றோ உபாதாநகாரணம் தேடவேண்டும்; உங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யம் நிச்யாமாகையால் பிறவாததன்றோ; சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய அத்ரவ்யரூபமாகிய விகாரமே பிறக்குமாகையாலிவைகளுக்கு ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேயாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோது இவை எப்படி யறியப்படும் இனி, கடமென்கிற பொருளுக்குத்பத்தியாவது கடத்வாஸ்தையேயாம். மேலே மேலே வருகிற அவஸ்தை முன்னிருந்த அவஸ்தையோடுகூடிய பொருளின் நாசமர்கும். அவ்வவஸ்தையையுடைய பொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைநித்யமல்லாமையாலே அதற்குப் பிறப்புவேணுமென்பது உத்பத்தி நித்யமல்லாமையாலே உத்பத்திக்குத்பத்தி வேணுமென்பது போலதிவாதம். தனித்துப்பிரிந்திருக்கிறவற்றுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியவை வேண்டுமன்றி தனித்திராதவற்றுக்குத்தனியே பிறப்புமுதலியவை வேண்டா இக்காரணங்கொண்டே உத்பத்திக்கு உத்பத்தி வேண்டாமென்றதும், ஆகையால் பொருளைவிட்டுப் பிரியாத அவஸ்கைதன் பொருளுக்குத்பத்திமுதலியவையாகின்றன. ஆகையால் அவஸ்தையேபொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைக்குத்பத்தி வேண்டுவதில்லை. என்று ஆரம்பணாதிகரணத்தில் பாஷ்யத்திலும்ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் உபபாதிக்கப்பட்டதே என்றால்; அது நல்லதென்று கடத்துக்குத்பத்தியாவது கடத்வாவஸ்தையேயாகில் கடத்வாஸ்தையுள்ளவரையில் கடம்பிறக்கிறது என்று வ்யவஹாரம் வரவேணுமேயல்லது கடம்பிறந்தது என்று வரக்கூடாது. ம்ருத்பிண்டத்தின் அழிவானது கடத்வாவஸ்தையேயாகி லிப்படியே கடத்வாவஸ்தையுள்ளவரையில் மருத்பிண்டமழிகிறதென்று வ்யவகாரம் வரவேணும் ம்ருத்பிண்டம் அழிந்தது என்று சொல்லக்கூடாது. கடத்வாவஸ்தையிலுண்டாகிற முதல்க்ஷணத்தின் ஸம்பந்தமேகடத்திற்குத்பத்தி என்றால் அது, அநித்தியமும் முதல் க்ஷணஸம்பந்தமுடையதும் முன்னில்லாதேவந்ததுமாம்; அதற்குப்பிறப்பிறப்பில்லை இவையொன்றுமில்லாதபொருளுக்குப் பிறப்பென்பதுகட்டுவார்த்தையாம். மேலும் கடத்தில் ரூபம் ரஸம்முதலியவை ஸம்யோகம் இவை உண்டாம்போது கடம்பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம் வரக்கண்டோமில்லையே. ரூபம் பிறந்தது இரஸம் பிறந்ததென்றும் சொல்லக்கூடாது. தனித்துப்பிரியாதவைக்குப் பிறப்பில்லையன்றோ; ஸம்யோகத்தில் வருகிற க்ரியையால் பிறந்தது ஸம்யோகத்தால் பிறந்ததென்கிற வ்யவகாரமெல்லாப் நிர்மூலமாகவேணும். ‘‘[illegible]

ரூதவொ ஷுதாநி" ஹநூாஂவிஜஜிரெ தஹாாகு" என்கிற ச்ருதிகளி லோதப்படுகிற வேதம் முதலியவை பிறந்தனவென்பதெல்லாமப்ரமாணமாகவேணும். சப்தம் பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம்கூடாது சப்தம்பிறந்தபோதெல்லாம் ஆகாயம் பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம்வரவேணும். தனித்திராதவைக்கு உத்பத்திவிநாசங்களில்லையன்று சரீரம் ஆத்மாவைப் பிரிந்திராதானதால் சரீரத்திற்கு உத்பத்திநாசங்களில்லை. ஆத்மாவுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று சொல்லவேணும். பலசொல்லுவானேன்? உலகத்திலே [illegible] விட்டுப்பிரியாதவை யாகையாலே இவைகளுக்குத் பத்திவிநாசங்களில்லை; ஈச்வரனுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று விபரீதமாய் விடும். விட்டுப்பிரியாத அத்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை; விட்டுப்பிரியாதவையானாலும் த்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை. அத்ரவ்யங்களுக்கே யவையென்றுமாற்றிச்சொன்னு லதையார்மறுப்பார்? மேலும், விகாரத்துக்கு முதலானது பாதாநகாரணமென்றும் விகாரம் காரியமென்றும் எல்லோருமொப்புக்கொண்டவிஷயம்; "வாவாரூணஂவிகாரொ நாஜயெயஂ" என்கிற விடத்தில் கடத்வாவஸ்தைய விகாரசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றமையால், "யமாவஸ ஜெ௱கெநஜ்ஞாநெந ஸவ஬ஂஜ௱ணயஂவிஜ்ஞாதஂஸ௱ாகு" என்கிற முந்திய வாக்கியத்திலும் விகாரப்பொருளையுணர்த்தும் மயட்ப்ரத்யயத்தாலவ்விகாரமேயுணர்த்தப்படுதல் சக்கதாகலால் அவ்விகாரமே மண்ணையுபாதாநகாரணமாகவுடைய காரியமென்பது உலகநீதியாலே யறியப்பட்டதென்று நினைத்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கி காரணத்தை யறிந்தபோதே விகாரமறியப்படுமென்று சொல்லுகையால் உங்கள் மதத்திலவஸ்தைஎன்கிற விகாரமறியப்படாமையா லந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட காரணகாரிய விஞ்ஞாநமுங்களுக்குப்பொருந்தாது. அந்த ச்ருதியில் பூர்வவாக்கியத்தில் ம்ருண்மயமென்கிற பதமானது விகாரத்தையுடைய பொருளைக்குறிக்கின்றது. "விகாரோநாமதேயம்" என்கிறவிடத்தி லவஸ்தையாகிய விகாரமேவிகார சப்தத்தால் சொல்லப்படுமென்பது பொருத்தமற்ற வார்த்தையானதா லிவ்விரண்டிடத்திலு மொருபொருளையே கொள்ளவேண்டும். ஆகவிகாரரூபமான அவஸ்தை யுங்கள் மதத்திலேயறியப்படாதாகையால் மண்ணையறிவதினாலதனில் வேறாகாத விகாரமெல்லாமறியப்படுமென்பது உங்கள் மதநிலைக்குச் சேராததேயாமென்பீரேலதற்கு விடைதருகிறோம்.—ப்ரக்ருதிக்கும் விக்ருதிக்கும் அதாவது உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லாதபோது மண், குடமாவதற்காகச் செய்யும்வேலைஎல்லாம் வீணாமாகையால் பேதமுண்டாகிலும் தனித்திருத்தலும் தனித்தறியப்படுதலுமில்லாமையாலே தனித்துஸத்தையில்லையென்பது ஸித்தமாம் ஆகவேறாகாத ஸத்தையுடையகாரணமுபாதாநகாரணமாம். ப்ரக்ருதி என்று மாச்மாவென்று மிதற்குப்பெயர். இக்காரணத்தை தார்க்கிகர் நன்குபிரிந்து தோன்றாமையால் அயுதஸித்தம் ஸமவாயிகாரணமென்கிறார்கள். காரியத்தில் வேறுபடும் வேறாகாததுமாயகாரணமுபாதாநகாரணமென பேதாபேதவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். வேறென்றும் வேறல்லவென்றும் பேசத்தகாதகாரணமெனச்சிலர் காரியத்தில் வேறாயதாய் காரியஸத்தையில்வேறல்லாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாநகாரணமெனமற்றோர். எமக்குமீதே உபாதாநகாரணவிசாரத்தில் ஸம்மதமானவபிப்ராயம். கலசமுதலிய அவஸ்தையே விகாரம் பலரூபத்தையும் பலநாமத்தையுமடைகிற அவஸ்தைகளெல்லாம் மண்ணினவஸ்தையேயாகையாலே மண்ணேயிப்படியாகின்றதென்று வேதார்த்த ஸங்

க்ரகத்தில் அவஸ்தையே விகாரமென்றருளிச் செய்தார். அவ்விதவிகாரங்களுக்கும் மண்ணுக்கும், தடிக்கும் புருஷனுக்கும், போல பிரிந்திருக்குந்தன்மையில்லையானதால் பிறித்தறியப்படாதே குடமுதலிய விகாரங்களோடு மண்சேர்ந்திருக்கின்றமையால் கீழ்ச்சொல்லிய உபாதாநகாரணலக்ஷணம் மண்ணிலுண்டாகையால் குடமுதலியவற்றக்கு மண்ணனது ப்ரக்ருதியி மாத்மாவுமாகின்றது. ஆகையாலிம் மண்ணையறிந்தபோது கடமுதலிய அம்மண்ணினவஸ்தையாகிய விகாரங்களெல்லாம் தனித்தநிலைக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் சகாசரையாகையாலே மண்ணின் ஸத்தையாலே ஸத்தையுண்டாகிறதுபோலே மண்ணையறிந்தவிடலறிந்தவையுண்டாகின்றமையால் இவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லலாகும். இப்படியே சேதநாசேதநப்ரபஞ்சமெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மம் தனித்துப்பிரியாத காரணமாகையாலே எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரக்ருதியாய் ஆத்மாவாயிருக்கையால் ப்ரம்மத்தைவிட்டுப் பிரியத்தறியத்தகாத எல்லாமறியப்படாதாமென்பது ஸித்திக்கும். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களிலொன்றுமிங்குசங்காசென்று ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலே அறிந்துகொள்க. இனி பாஷ்யத்தில் கேவலபேதவாதிமதத்தில் அத்யந்தம் பின்னங்களுக்கு ஒருவழியாலுமைக்யம் சொல்லப்போகாமையாலே ப்ரம்மாத்மபாவம்கூடாமையால் எல்லாவேதாந்தங்களும் விடப்பட்டனவாமென்று கேவலபேதபக்ஷம் நிந்திக்கப்படுகின்றமையால், "ஏக த்வே ஸதி நாநாத்வம் நாநாத்வே ஸதி சைகதா । அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் கஸ்தத்வேதிதுமர்ஹதி" என்று, ப்ரம்மம் ஒன்றாயிருக்கவும் பலவாய்த் தோற்றுகிறது பலவாயிருக்கவு மொன்றாய்த்தோற்றுகிறது; இன்னதென்றறியப்படாத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை எவனறியத்தக்கவன்; என்று ஸ்ம்ருதிசொல்லுகையாலும் பேதாபேதபக்ஷமே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமென்று தோற்றுகையால் காரியத்தில் வேறாகாதகாரணமுபாதாநகாரணமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படியானால் எல்லாப்ரபஞ்சமும் ப்ரம்மமேயாகையாலே ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சுருதியில் சொன்னது நன்றாய்ச்சேரும். "ஹரிரேவ நகிஞ்சித் ப்ரதிகத்வம்" (ஹரியென்று ப்ரஸித்தமான ப்ரம்மத்தில் வேறாயதொன்றுமில்லை.) "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" (இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமும் அந்த ஒரு ப்ரம்மமே) "தஸ்மாந்ந வித்யதே நாந்யத்" (அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறில்லை அந்த ப்ரம்ம மப்படிசொல்லப்படுகிறது.) "ஏகஸ்ஸதைகரூபரூபஸ்ய வாஸுதேவ பரமேச்வரஸ்ய நாந்யோஸ்தி" (எக்காலத்திலும் மாறாத ஸ்வரூபத்தையுடைய ப்ரம்மமொன்றே பரவாஸுதேவனென்றும் பரமேச்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டபொருளில்லை.) என்கிற சாஸ்திரங்கள் கேவலபேதத்தை நிஷேதிக்கின்றனவாகையாலும் பேதாபேதபக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பது யுக்தமமாம். சரீராத்மபாவத்தைச் சொன்னாலும் சரீரமாகிய ஜகத்து ப்ரம்மத்தில் வேறானதேயாகையால் ப்ரம்ம பிந்நமானவஸ்துவை நிஷேதிப்பது சேராது. ஆகையால் பேதாபேத பக்ஷத்தையே கொள்ளவேணுமெனில் இது தக்கதன்று—பேதாபேத பக்ஷத்தில் ப்ரம்மத்திற்கே உபாதி ஸம்பந்தத்தால் உபாதியினால் வருகிற ஸகலதோஷங்களும் வருகையாலே தோஷஸம்பந்தமில்லாதே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிலமான ப்ரம்மத்தையுபதேசிக்கிற வேதாந்தங்களெல்லாம் விரோதிக்கும்; என்று பேதாபேதபக்ஷத்தை பாஷ்யத்

திலே அவஷிக்கையாலும் ப்ரம்மாஜ்ஞானபக்ஷத்திலும் பேதாபேதபக்ஷம்கெட்டதென்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் மிகவும் நிந்திக்கையாலும் பேதாபேதவாதம் பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமன்று. ஆனால் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்துக்குப் பொருளென் சரீராத்மபாவமாவது பேதமேயன்றோ. ப்ரகார ப்ரகாரிபாவம் பேதரூபமேயன்றோ. எப்போதும் ப்ரகாரப்ரகாரி பாவமாகிய சரீராத்மபாவமாவது எப்போதும் பேதரூபமாகையால் சரீராத்மபாவத்தைச் சொல்வதினால் கேவலபேதமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனதினாலன்றோ «உஹயெவிஹிஹெ ஜெடுெ.நகுஜயிய டுத'' என்கிற ஸூத்திரத்தில் சரீராத்மபாவமே பேதமென்றுபந்யஸிக்கப்பட்டது. எனில் சொல்லுகிறோம் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து இவ்வாறு கொள்ள வேணும். ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்தில், ஸ்வரூபைக்யம் அல்லது ப்ரகாரைக்யம் காரணமாகிறது. ஸாயங்காலத்தில் பசுக்களெல்லாமொன்றாய் விடுகின்றன, அரசர்களொன்றானார்கள், இவை எல்லாமோரேதாங்யம். என்கிற விடங்களில் தேசம் முதலிய ப்ரகாரமொன்றாகையால் ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரமுண்டாயிருக்கிறது. இங்கு ஜகத்துக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் பின்னமாகையாலே ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமொன்று சொல்லவேணும் அஃது யாதென்று விசாரித்துப் பலவிடங்களிலும் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கை என்று நிர்ணயித்தருளிச்செய்தார். ஆகையாலப்ருதக் ஸித்தியே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத்திருவுள்ளம். ஸித்தியாவது - ஸ்திதியும், ஜ்ஞானமும். ஸ்திதியாவது இருப்பு. ஜ்ஞானமாவது அறிவு. இவ்விரண்டும் தனியேயில்லாத விசேஷணங்களுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்களென்று பெயர், இக்கருத்து அவ்விடத்திலேயே பாஷ்யத்தில் விளங்கும். அவையாவன:—ஜாதிகுணமுதலியன. இனி, கந்தமுதலிய அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்கள் தனித்து மறியப்படுகையா லிவ்விலக்கணம் பொருந்தாது. யாதொன்று தானுள்ளவரையிலொன்றைப்பற்றியே நிற்கின்றது; அது அப்ருதக்ஸித்தமென்று தார்க்கிகர்சொல்லிய விலக்கணங்கூறில் இவ்விதமாகிய அப்ருதக்ஸித்திபேத வ்யவகாரத்திற்கே ஹேதுவாமல்லது அபேதவ்யவகாரத்திற் கிடங்கொடாது. ஆனதால் ப்ரம்மமொன்றே யுள்ளதென்கிற வ்யவகாரமுங்கள் மதத்திற்குப் பொருந்தாதெனில் ; பொருந்துமாறு கூறுகின்றோம் ; தனித்திருக்கிற காரியங்களுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியன வேணுமென்கின்ற சுருதி ப்ரகாசிகையை யாலோசிக்கும்போது யாதொன்றின் பிறப்புநாசம் ஸத்தைமுதலியவை எவ்வாதாரத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றதோ அது அவ்வாதாரத்திற்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமென்று கொள்ளப்பட்டதாகிறது. கந்தமுதலிய குணங்களின் ஸத்தைபொருளின் ஸத்தையைப்பற்றியிருப்பதால் குணங்கள் பொருளுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணங்களாகின்றன. இப்படியே விக்ருதி என்கிற காரியத்திற்கு ப்ரக்ருதியென்கிற உபாதானகாரணத்தின் ஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையாதலால் தன்னுடைய ஸத்தையில் வேறாகாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதானகாரணமென்பதில் விரோதமொன்றுமில்லை. இஃதேயாத்மாவாயிருக்கை. ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கின்றமையாலும், ப்ரம்மத்திலே லயிக்கின்றமையாலும் ப்ரம்மத்தால் காக்கப்படுகின்றமையாலும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுகின்றமையாலும் ப்ரம்மத்திற்கு சரீரமாகின்றமையாலும் எல்லாம் ப்ரம்மத்தை யாத்மாகவுடையனவென்றருளிச் செய்யாநின்ற பகவத்பாஷ்யகாரரால் இவ்வர்த்தம் வெளியிடப்பட்டதன்றோ. உள்ளே புகு

ந்து நியமிக்கையாகிற ஆத்மத்வமிங்கு சொல்லப்பட்டதில்லை. அது உபாதாநகாரண மாவதினால் வருமதன்றே உபாதாநமாவதினாலும் நியந்தாவானதினாலும் நியந்தா வான ஆத்மாவாகிறானென்பது பொருந்ாதன்றோ. நாம் சொல்லியபடி ஆத்மாவாகை யே இங்கு பொருத்தமுடையது. எப்படி என்றால் கூறுகிறோம், ப்ரம்மத்தினின் றும் பிறக்கையாலுமென்ற தாவசேதநங்களைப்பற்றி உபாதாநகாரணமாகையாகிற ஆத்மத்வமும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுதலாலுமென்பதற்கு ஜீவரூபனாகி நியமிக் கிறானென்று கருத்தாகையாலே ஜீவனை விட்டுப்பிரியாதவனென்று பெறப்படுகின்ற மையாலும் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிற்கு மப்ருதக்ஸித்தகாரணமென்கிற காரி யஸத்தையில் வேறல்லாதஸத்தையுடைய காரணமாகிய உபாதாநகாரணமாகிய சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக, இவ்விதகாரணமாகையாகிற ப்ரக்ருதி த்வமென்கிற ஆத்மத்வம் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றையும் பற்றி ப்ரம்மத்திற்குண்டாகையால் இவ்வித ஆத்மாவாகிய ப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதே மற்றெல்லா மறியப்பட்டதே யாம். மற்றொன்று தனித்தறியவேண்டிய தொன்றுமில்லையன்றோ; ப்ரம்மத்தின் ஸத்தையால் ஸத்தைபெற்ற வஸ்துப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதறியப்படாதொழியுமோ. இனி, ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரம்மஸத்தையொழிந்த ஸத்தையில்லாதொழிந்தால் ப்ரபஞ்ச சம் பொய்யென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அப்போதுலகத்தைப் பொய்யென்கிற அத்வைதிகளுக்கு மூங்களுக்கும் பேதமில்லையே என்றால் இச்சந்தேகம் வேண்டாம். குணங்களில் ஸத்தாஜாதியை யொப்பாதவர் மதத்தில் ரூபமுதலிய குணங்களுக்கு த்ரவ்யஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையானாலும் குணங்கள் பொய்யென்றார்க ளோ; ஸித்தாந்தத்திலும் தனித்து உத்பத்தி ஸ்திதி ஸத்தையில்லாத அவஸ்தைகளைப் பொய்யென்று சொன்னார்களோ; இப்படியே ப்ரம்மஸத்தையில் வேறான ஸத்தை யில்லையானாலும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. ஆகையாலன்றோ ‘‘மெநகூவிளுவஉஹ வாகூ’’ என்கிற ஸூத்திரத்தில் காலமென்பது தனியேதோற்றாதே எல்லாப்பொரு ளுக்கும் விசேஷணமாய் தோற்றுகையால் இதற்குத்தனியேஸத்தையில்லை. ஆனாலுமி ல்லைஎன்று சொல்லப்போகாது. ஜாதிமுதலியவற்றிற்குத்தனியே ஸத்தையில்லையானா லும் மவைபொய்யாமோ; என்று பாஷ்யத்தில் தெளிவாகவருளிச்செய்தார் ஆனதால் ப்ரம்மஸத்தையால் ஸத்தைபெற்றிருப்பதால்ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. இனி, உபாதா நமாயிருக்கையாவது அப்ருதக்ஸித்தகாரணமாகை ஆத்மத்வமென்பது மீதேயாமென் றால்; பகவானுடைய திருமேனி விமாந கோபுரமண்டப ப்ராகாரமாகியிருக்கும் நித்ய விபூதியை நித்யமென்று லதைப்பற்றி பரமாத்மா ஆத்மாவாகமாட்டான். நித்யவிபூதி நித்யமாகையால் அவ்விபூதிக்கு பரமாத்மா உபாதாநகாரண மாகானன்றோ; ஆகை யால் நித்யவிபூதியும் உத்பத்தியுடையதேயாம். இவ்விபூதிக்குத்பத்தியில்லையானால் இவ் விபூதிப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதறியப்படாது. அப்படியா கில் ப்ரமத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை சேராதாம். இந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விருத்தமாகவும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் வியததிகரண விரோதமும் வரும். அவ்வதிகரணத்தில் ஆகாயம் நித்யமோ உத்பத்தியுடையதோவெ ன்று விசாரித்து நித்யமாகில் ப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோ தெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதம் வருகின்றமையால் உத்பத்தி

யுடையதேயாமென்று விஸ்தாரம் செய்யப்பட்டதன்றோ. இந்த நியாயத்தால் நித்ய விபூதிக்கு உத்பத்தியுண்டென்று சொல்லவேணும். நித்யவிபூதியை உத்பத்தியுடைய தென்றால் நித்யமென்று சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடு விரோதம் வருமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிறவிடத்தில் நித்யவிபூதி தவிரமற் றெல்லாமறியப்படுமென்று பொருள்கொள்ளவேணுமென்றால்; இப்படியே ஆகாயத் தையும், "வாயுஶ்சாந்தரிக்ஷஞ்சைதத் அம்ருதம்" "ஆகாஶவத் ஸர்வகதஶ்ச நித்ய:" இவை முதலிய ப்ரமாணங்கள் நித்யமென்று சொல்லுகையால் ஆகாயத்தை யும் நீக்கவேணுமென்று வரும். ஆனதால் நித்யவிபூதிமாத்திரம் நித்யமாவது கூடா தென்றால் "ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" இது முதலிய ப்ரமாணங்களில் மகதஹங்கார க்ரமத்திலே உத்பத்தியுடையதென்று தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும் நித்யவிபூதிக்கு உத்பத்தியை ஒரு ப்ரமாணமும் சொல்லாமையாலும் நித்யவிபூதியை ஆகாயத்ரு ஷ்டாந்தத்தாலே உத்பத்தியுடையதென்று சொல்லத்தகாது. இனி, "யதாத்மகோ ஹ்யவாங்மநஸாதீதோ ஹ்யவ்யக்தாவ்யக்த:" (பகவானுடைய திருமேனியும் பகவதாத் மகம்) இது முதலான ப்ரமாணங்கள் திருமேனியும் நித்யவிபூதியும் பரமாத்ம ஸ்வ ரூபமேயென்று சொல்லுகையால் திருமேனிமுதலிய நித்யவிபூதியெல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் சேருமதன்றென்கொள்ளலாம் அந்தபக்ஷத்தில் எல்லாமறியப்படு மென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விரோதமில்லை., நித்யவிபூதியில் விசித்திர உத்யானவனங் களும் விசித்திரதடாகங்களு முண்டென்று சொல்லுகையால் இவற்றையெல்லாம் ப்ர ம்ம ஸ்வரூபமென்று கொள்ளுகை யுக்தமன்றோவென்று ஸந்தேகம்வேண்டாம்; உத் யானமுதலியவை யுண்டென்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு உத்யானவனமுதலியவற் றில் வருகிற ஆநந்தமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்தின் துளியென்னலாம்படி எல்லா ஆநந் தங்களையும் ப்ரமமாநுபவம் தருமென்று கருத்தாகையால், தஹராதிகரணத்தில் பா ஷ்யம் சுருதப்ரகாசிகை இவ்விரண்டிலுமிவ்வாறே இங்குண்டான ஆநந்தங்களும் இல்லாத ஆநந்தங்களுமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்திலடங்கியதென்று அருளிச்செய்தார் கள். ஆனதால் ப்ரம்மஸ்வரூபமே நித்யவிபூதி என்றாலது சேராது. விரஜையென் கிற திவ்யநதியைத்தாண்டிச் சேரவேண்டிய திவ்யலோகத்திலடங்கிய ஐரமதீய மென்கிற தடாகமுதலியவை ப்ரம்மஸ்வரூபமே யென்று சொல்லுவது பொருந்தா தன்றோ. ஆகையால் நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாகையாவது அப்ருதக்ஸித்தியற் றவைகளுக்கு ஆத்மாவாகையாவது உபாதாநகாரணமாகை ஆகையாலனுப்பத்தியொன் றுமில்லை. ஆக உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமறியப்பட்டபோது அப்ருதக்ஸித்த விசே ஷணங்களான மற்றெல்லாமறியப்படுமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறி யப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை பொருத்தமுடையதாகின்றது. அல்லது, விசேஷணமா கிய ப்ரபஞ்சத்தையே யுத்தேசித்து ப்ரச்நம்பண்ணப்பட்டாலும், விஷ்ணுபுராணத் தில் ஆதிபரதசரிதத்தில் நீயாரென்றுகேட்ட ஸௌவீரராஜ ப்ரச்நத்திற்கு, ப்ரச்நம் கேவல சரீரஸம்பந்தமுடைய ஆத்மாவைப்பற்றியதானாலும் உண்மையில் நீயென்கி றபதத்திற்கு சுத்தாத்மஸ்வரூபமே பொருளெனவறிவித்தற்கு ஆதிபரதர் "யதா ஸர்வஶரீரேஷு புமானேகோ வ்யவஸ்தித:" "யத்யந்யோஸ்தி பர: கோ" இவைமுதலிய சுலோகங்களில் சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவிடையளித்தாப்

போலும், அதர்வசிரஸ்ஸில் தேவர்கள் உருத்திரனை நீ யாரென்று கேட்டபோது தேவர்கள் கருத்துப்படி நீ யென்கிறபதத்திற்கு ருத்ரனே பொருளானாலும் எல்லாப் பதங்களும் பரமாத்மாவரையில் போதிக்கின்றனவென் றறிவித்தற்கு உருத்திரன் நீ யென்கிற பதத்திற்குப் பரமாத்மாவைப் பொருளாகக்கருதி "ஸஹமேகஃப்ரது ஜராவஸ்" என்று தொடங்கி பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி விடைதந்தாற்போலவும் இங்கும் ப்ரச்நத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு விசேஷணமே பொருளானாலும் விசேஷணத்தை யுணர்த்துகிற சப்தம் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்தைபோதிக்குமென்றறிவித்தற்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி உத்தரம் சொல்லப்பட்டாலும் குற்றமில்லையானதால் ஒருவிதஸந்தேகத்திற்கு மிடமில்லை. இவ்விசாரத்தை ப்ரஹதாரண்ய உபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது விளங்க விவரித்து உபந்யஸிக்கப்போகிறோம். இங்கு இவ்வளவே போதுமென்று நிறுத்துகிறோம்.

௪. தஸ்மை ஸ ஹோவாச । த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹ ஸ்ம யத் ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பரா சைவாபரா ச ॥

௪. தஸ்மை ஸ ஹோவாச | த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹஸ்மயத் ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பரா சைவாபரா ச ||

(ப - ம்.) பரா ச அபரா ச த்வே வித்யே-பரவித்யை அபரவித்யை என்கிற விரண்டுவித்யைகள், யத்-யாதொன்றை, (ப்ராப்தும்-அடைவதற்கு) வேதிதவ்யே-அறியத்தக்கவையென்று, ப்ரஹ்மவித:-ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் சொல்லுகிறார்களோ, (அதையறிந்தாலெல்லாமறியப்படும்.) இதி தஸ்மை ஸ ஹோவாச - இப்படி சௌநகருக்கு அங்கிரஸ்ஸு சொன்னார்.

பதார்த்தபோதங்கள்.

பரவித்யை பரமாத்மாவைப்பற்றியது அபரவித்யைதருமம் அதருமம் இவைகளுக்குஸாதநம் இவைகளின்பலம் இவைகளைப்பற்றியது ப்ரசநத்திற்குத்தரம் நேரில்லையென்றால்,பூர்வபக்ஷம் சொல்லிஸித்தாந்தம்சொல்வது போலபரவித்யையுணர்த்தி இதநால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்வதற்கு அபரவித்யைபரவித்யையென்று பிரித்துச் சொல்லப்படுகையால் குற்றமில்லை என்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரம்மத்தையடைவதற்கு இரண்டுவித்யைகளறியத்தக்கவை என்கிறவிடத்தில் அடைவதற்கு என்கிறபதம் வருவிக்கப்பட்டது. இது, பகவத்பாஷ்யகாரர் ப்ரம்மத்தையடைய விரும்பினவனுக்கென்று இந்த சுருதி வ்யாக்யாநத்திலருளிச்செய்கையாலவரது திருவுள்ளமேயாம். அப்படிப்பட்டப்ரம்மமறியப்பட்டபோது எல்லாமறியப்படுமென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.சேராதபோது ப்ரசநம்வேறு உத்தரம்வேறென்று அஸங்கதமாம்.ஆகையால் பதஉணையால் விளங்கும் கருத்தே இந்த சுலோகத்தின் கருத்தென்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலடங்கிய வபிப்ராயம்.

௫. தத்ராபரா ருக்₃வேதோ₃ யஜுர்வேத₃: ஸாமவேதோ₃ அத₂ர்வவேத₃: ஶிக்ஷா கல்போ வ்யாகரணம் நிருக்தம் ச₂ந்தோ₃ ஜ்யோதிஷமிதி அத₂ பரா யயா தத₃க்ஷரமதி₄க₃ம்யதே॥

௫. தத்ராபராருக்வேதோயஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோதர்வவேதஶ்ஶிக்ஷாகல்போவ்யாகரணம்நிருக்தம்சந்தோஜ்யோதிஷமிதி அதபராயயாததக்ஷரமதிகம்யதே ||

(ப்-ம்.) தத்ர-இவ்வித்யைகளுக்குள், அபரா - அபரவித்யையானது ருக்₃வேத₃:-யஜுர்வேத₃: ஸாமவேத₃: அத₂ர்வவேத₃: ஶிக்ஷா கல்ப: வ்யாகரணம் நிருக்தம் ச₂ந்த₃: ஜ்யோதிஷம் இதி-ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற நான்குவேதங்களும் சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்கங்களுமாகிய இவையேயாம். அத₂ பரா யயா தத₃க்ஷரம் அதி₄க₃ம்யதே - யாதொன்றாலே யந்தவக்ஷரபரப்ரம்ம மறியப்படுமோ, ஸா பரா - அந்த பரவித்யையென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦-ஹா.—அதிகம்யதே என்கிறபதத்திற்கு அடையப்படுமென்று பொருள் அறியப்படுமென்று பொருளாலும் அடையப்படுமென்றே பொருள்சொல்லப்பட்டதாம் எவ்வழியாலேயெனில்; அவித்யை நீங்குதலேயன்றோ ப்ரம்மப்ராப்தி யாகின்றது; வேறல்லவன்றோ; அவித்யைநீங்குவது ப்ரம்மத்தையறிந்தாலன்றோ. ஆனதால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதே அவித்யைநீங்குகையால் ப்ரமத்தையடைவதும் ப்ரம்மத்தையறிவதுமொன்றேயாம். இனி, இங்குபரவித்யையை வேதங்களில் சேராததாகச்சொல்லுகின்றமையால், "யா வேத₃பா₃ஹ்யா: ஸ்ம்ருதய:" என்கிற வசநத்தின்படி வேதபாஹ்யங்களானவை அப்ரமாணங்களாய் மோக்ஷவிரோதிகளாயிருக்குமாகையால் வேதபாஹ்யமான பரவித்யை மோக்ஷஸாதநமாயாவது எங்ஙநமெனில்; உபநிஷத்துக்களை வேதபாஹ்யங்களென்றிங்கு சொல்லவில்லை. ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை சப்தரூபமாகிய வேதத்தில் வேறென்றுசொல்லிற்று அபரவித்யை சப்தரூபமாகிய வேத சாஸ்த்ரமாகையாலே பரவித்யைப்படி யானதல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. உபநிஷத்தினால் சொல்லப்படுகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் ஆசார்யனைக்கிட்டி வைராக்யமடைந்தவனு லறியப்படுமென்று ப்ரம்மவித்யையைப் பிரித்து பரவித்யையென்று பேரிட்டது.

ஶா - ஹா.—பரவித்யை அபரவித்யையென்றெடுத்த க்ரமத்தைவிட்டு முன்னபரவித்யையைச்சொல்வது ஸூசீகடாஹந்யாயத்தாலே ஆறங்கங்களும் உபப்ருஹ்மணங்களானஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களும் நான்குவேதங்களும் வேதாந்தகளுமாகிய சாஸ்திரத்தால் பிறக்கிற ப்ரத்யக்ஷரூபமாகாத சாப்தஜ்ஞாநமபரவித்யை எனப்படுகிறது. பரவித்யையாவது—விவேகம் விமோகம் அப்யாஸம் க்ரியைகல்யாணம் அநவஸாதம்அநுத்தர்ஷம் என்கிற ஸாதநஸப்தகஸஹாயத்தாலே பிறக்குமதாய் ச்ரவணத்தால் பிறந்தபரோக்ஷ ஜ்ஞாநத்திற்குப் பின்னுண்டாவதாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமேயாம். இத்தால், பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தபடி ச்ருதிதாத்பர்யமென்று காட்டப்பட்டது.

ரு. யத்தத³த்³ரேஶ்யமக்³ராஹ்யமகோ³த்ரமவர்ணமசக்ஷு:ஶ்ரோத்ரம் தத³பாணிபாத³ம்। நித்யம் விபு⁴ம் ஸர்வக³தம் ஸுஸூக்ஷ்மம் தத³வ்யயம் யத்³பூ⁴தயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீ⁴ரா:॥

ரு. யத்ததத்³ரேஸ்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம்தத³பாணிபாதம் | நித்யம்விபுமஸர்வகதம்ஸுஸூக்ஷ்மமவ்யயம்யத்பூதயோநிம்பரிபஶ்யந்திதீரா: ||

(ப்-ம.) யத்-யாதொன்று, அத்³ரேஶ்யம்-அறியப்படாததோ, அக்³ராஹ்யம்-கிரகிக்கப்படாததோ, அகோ³த்ரம்-குலமில்லாததோ, அவர்ணம்-ப்ரம்மக்ஷத்ரியாதி ஜாதியில்லாததோ, அசக்ஷு:ஶ்ரோத்ரம்-கண்காது முதலிய ஜ்ஞானேந்திரியங்களில்லாததும், தத்-அப்படியே பரஸித்தமானதும், அபாணிபாத³ம்-கைகால் முதலிய கர்மேந்திரியங்களில்லாததும், நித்யம்-காலபரிச்சேதமில்லாததும், விபு⁴ம்-தேசபரிச்சேதமில்லாததும், ஸர்வக³தம்-ஸ்வதுபரிச்சேதமில்லாததும், ஸுஸூக்ஷ்மம்-மிகச்சூக்ஷ்மமானது, யத்-யாதொன்றோ, தத்-அதானது, அவ்யயம்-அக்ஷரபரப்ரம்மமாம், யத்-யாதொருப்ரம்மத்தை, தீ⁴ரா:-அறிவுடையோர், பூ⁴தயோநிம்-ஸமஸ்தபூதங்களுக்கு முபாதாநகாரணமென்று, பரிபஶ்யந்தி-அறிகிறார்கள்.

பா - ஸா—யாகம் முதலியவற்றை விதிக்கும்போது கர்தாகரணம் முதலியவனேகஸாமக்ரிகளை போதிக்கிறவாக்கியார்த்தஜ்ஞானம் வந்தபின்னநுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையுண்டாயிருக்கிறப்போலே பரவித்யைஸ்தலத்தில்பின்னனுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையொன்றில்லை. வாக்கியார்த்தத்தை யறிந்தபோதே பரவித்யை முற்றுப்பெறுகிறது; வாக்கியங்களில் சொல்லாபடி அர்த்தங்களில் நிஷ்டையொழிய மற்றொன்றுமில்லாமையாலே. ஆனதால் வியவித்யையை நிச்சயிப்பதற்கு விசேஷணங்களுடனக்ஷரபரப்ரம்மத்தை யோதிபரசேஷப்படுத்துகிறது. இனி சொல்லப்போகிற ப்ரம்மத்தை புத்தியில் தேக்கிக்கொண்டிருக்கையால் யாதொன்றெனப் பேசப்படுகிறது ஜ்ஞானம்புறப்படும் வழியாகிய பஞ்சேந்திரியம்புத்தி முதலியவற்றுக்குத் தோற்றுததும் கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததும் மூலகாரண ஸம்பந்தமில்லாததும் த்ரவ்ய தர்மங்களாகிய ஸ்தூலத்வமுதலிய தர்மங்களில்லாததும் நாமரூபங்களை க்ரஹியாநிற்கிற கண்செவிமுதலியவை யில்லாததும் கர்மேந்திரியமில்லாததும் இவ்வாறு க்ரஹிக்கப்படுதலும் க்ரஹித்தலுமில்லாமையாலே நித்யமானதும் நாநாரூபத்தையுடைவதும் ஆகாயம்போலே வ்யாபகமானதும் சப்தாதிஸ்தூலகாரணங்களில்லாமையால் மிகச்சூக்ஷ்மமானதும் இப்படிப்பட்டதானதாலழியாததுமான ப்ரம்மத்தை எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாகவும் ஸர்வபூதங்களுக்கு முபாதாநகாரணமாகவும் விவேகிகளறிகிறார்கள். ப்ரம்மமெல்லாவற்றையு மறிந்ததென்று சொல்லுகையால் உலகத்திலறிபவர்க்கு இந்திரியஸஹாயம் வேண்டியிருப்பதாலவ்வாறு ப்ரமத்திற்கு வேண்டுவதில்லையென்று சொல்வதுமுக்யமாம். இப்படியே கண்ணில்லாமலே பார்க்கிறான் காதில்லாமலே கேழ்கிறானென்று வேறுச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. சப்தாதிஸ்தூலகாரணமில்லாமையாலென்றது சப்தாதிகுணங்களையுடைய ஆகாசம் வாயு அக்நிமுதலிய

வையொன்றிலுமொன்று ஸ்தூலமாயிருப்பதுபற்றி. அழிவில்லாததென்பதற்கு சரீரமில்லாமையும் வேறுபாடில்லாமையும் குணமில்லாமையும் காரணமாகிறது. இவையுண்டாகிலன்றோ இவைகளின் வழியாலே குறைவரக்கூடும் இவையில்லையானதாலெவ்வழியாலுங்குறையில்லை ஆகஇப்படிப்பட்டப்ரம்மத்தையறியச்செய்வது பரவித்யையென்று முடிவானகருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையின்படிவிளங்குங் கருத்தே இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள்ளப்பட்டது. யோநிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுமென்பதுமேல்வாக்யத்தால் விளங்குமென்று பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தாரென்று யோனிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தை போதிப்பதற்குக்காரணமும் ப்ரமாணமாகப்ரக்ருத்யதிகரணபாஷ்யமும் காட்டப்பட்டது.

௭. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

௭. யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிம்சித்யஸ்மாந்நாணீயோநஜ்யாயோஸ்திகச்சித் | வ்ருக்ஷஇவஸ்தப்தோதிவிதிஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம்பூர்ணம் புருஷேணஸர்வம் ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-யாதொருப்ரம்மத்தைக்காட்டில், 𑌪𑌰𑌂 𑌅𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - வேறொருசிறந்தவஸ்து கிடையாதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌣𑍀𑌯𑌃 𑌨-எந்தப்ரம்மத்தில் சிறியதில்லையோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 - எந்தப்ரம்மத்தில்பெரியதில்லையோ, அப்படிப்பட்டப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷன் 𑌏𑌕𑌃 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-ஒருவனுய் வ்ருக்ஷம்போலே யொருவருக்கும்வணங்காதவனுய் பரமபதத்திலிருக்கிறுன், 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍 - அந்தபரமபுருஷனுலிவையெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

𑌭𑌾-𑌷𑌾.—ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமென்பது சேரும்வழியாது? மண்முதலியவையே கடமுதலியவற்றிற்கு பாதாநகாரணமாகின்றனவன்றோ; எனில் சொல்லுகிறது. எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவாயிருப்பதால் மண்முதலியவற்றைச் சரீரமாகஉடைய ப்ரம்மமேகாரணமாகின்றது; ஆனதால் விரோதமில்லை ஆக இப்படிஸர்வோபாதாநமாகையால் ப்ரம்மத்தில் சிறந்தவஸ்து மற்றொன்றில்லை அணுவுக்கணுமகத்துக்கு மகத்தாயிருக்கும் அந்தப்ரம்மமேபுருஷோத்தமன். இவனுக்கு ஸ்வாமிஒருவனுமில்லாமையாலே யாருக்குமிவன்வணங்கான். அவனுக்கிருப்பிடம் பரமபதம் இத்தமந்திரத்திற்குச் சிலர்வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லையாயினும் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் வ்யாக்யாநம் செய்தார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள.

இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. இதுபற்றியே சிலரிம்மந் திரத்திற்கு வ்யாக்கியானம் செய்யவில்லை என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொன்னது.

௮. 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍇𑌶𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌹 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

௮. யதோர்ணநாபிஸ்ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே சயதாப்ருதிவ்யாமோ ஷதயஸ்ஸம்பவந்தி | யதாஸதப்புருஷாத்கேசலோமாநிததாக்ஷராதஸம்ப வதீஹவிச்வம் ||

(ப்-ம்.) 𑌊𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃-சிலந்திப்பூச்சியானது, 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇-ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதோ, 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑍇 𑌚-கிரஹிக்கின்றதோ, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - பூமியிலெப்படி பலைவைதிகளுண்டாகின்றன வோ, 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍇𑌶𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 - ஜீவித்திருக்கிற மனிதனி டத்தில் எப்படி கலைமயிர் உடம்புமயிர்பிறக்கின்றனவோ, 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌹 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 - அப்படியே அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து ஸமஸ்த முமுண்டாகிறது.

𑌸𑌂 - 𑌸𑌾.—அனேகதிருஷ்டாந்தங்களால் அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரண மென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

𑌸𑌂 - 𑌭𑌾.—உபாதாநகாரணமும் அதின்காரியமும் ஏகஜாதியாயிருக்கவேண்டும்; அன்றியிலே உபாதாநகாரணத்தில் வேறான நிமித்தகாரண மொன்றுண்டாகையால துஉபாதாநஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாமையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமொன்றை யறிந்தபோதே எல்லாமறியப்படுமென்பதற்கு வழியில்லை. உபாதாநகாரணத்தியமுன் ரூபம்மாறியே காரியமாகையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்திற்கு முன்ரூபம் மாறவேண்டும் ப்ரம்மத்திற்குரூபம்மாறாது ஆனதாலிது சேரும்படியாதெனில் இந்த சங்கையை இந்தமந்திரம் தீர்க்கின்றது. எப்படி சிலந்திப்பூச்சிமுதலியவை சரீர த்வா ரா வேறொருநிமித்தத்தை வேண்டாமல் தன்ஸ்வரூபமும் கெடாமலுபாதாநகாரண மாகின்றனவோ, இப்படியே ப்ரம்மமும் சேதநாசேதநமாகிய சரீரத்வார உபாதாந காரணமாகையாலொரு தோஷமுமில்லை ஆகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு மு பாதாநகாரணமாகிறது.

௯. 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

௯. தபஸாசீயதேப்ரஹ்மததோந்நமபிஜாயதே |
அந்நாத்ப்ராணோமநஸ்ஸத்யம்லோகா:கர்மஸுசாம்ருதம் ||

(ப்-ம்) ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமானது, தபஸா-ஸங்கல்பத்தால், சீயதே-ஸ்தூலாவஸ்தையையடைகிறது. ததஃ-அந்த ஸ்தூலாவஸ்தப்ரம்மத்திலிருந்து, அந்நம்-அபிஜாயதே-அவ்யாக்ருதமென்கிற ப்ரக்ருதியுண்டாகும், அந்நாத்-அந்தப்ரக்ருதியிலிருந்து, ப்ராணஃ-ப்ராணனும், மநஃ-மனஸ்ஸும், ஸத்யம்-ஜீவாத்மாக்களும், லோகாஃ-அவர்களுக்கு லோகங்களும், கர்மஸு அம்ருதம்-மோக்ஷோபாயமும் பிறக்கும்.

ஸ்ரீ. ஸா.—பிரம்மத்தினிடத்தில் பிறக்கும்போது கிரமம் விளங்க இம்மந்திரம் போதிக்கிறது. ப்ரம்மத்திலிருந்து ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஹிரண்யகர்பனும் ஹிரண்யகர்பனிடத்திலிருந்து மனஸ்ஸும் மநஸ்ஸிலிருந்து பூதபஞ்சகமும் பூதபஞ்சகத்திலிருந்து எல்லாஉலகமும்பிறக்கும் அந்தலோகங்களில் வர்ணாச்ரமங்களுக்குத்தக்ககர்மங்களும் கர்மபலங்களுமுண்டாகின்றன

ப்ர. ஸா.—ப்ரம்மத்திலிருந்த உலகம்பிறக்கும்வழியோதுகிறது ப்ரம்மம் ஸங்கல்பத்தாலே சரீரத்வாரா ஜகத்தாகப் பரிணமித்து தன்னம்சமாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷஸாதநமாகிய கர்மங்களை யுண்டுபண்ணித்தந்து மோக்ஷபலத்தைத் தருகிறது. இதனைவிரிவுபாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் கண்டுகொள்வது.

௯. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தபஃ।
தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாம ரூபமந்நம் ச ஜாயதே॥

௯. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்யஸ்யஜ்ஞாநமயந்தபஃ ।
தஸ்மாதேதத்ப்ரஹ்மநாமரூபமந்நஞ்சஜாயதே ॥

(ப்-ம்.) யஃ-எந்தஅக்ஷரபரப்ரம்மம், ஸர்வஜ்ஞஃ-எல்லாவற்றையுமறிந்ததோ, யஃ-எந்தப்ரம்மம், ஸர்வவித்-எல்லாவிசேஷங்களையுமறியுமோ, யஸ்ய-எந்தப்ரம்மத்திற்கு, தபஃ ஸங்கல்பமானது, ஜ்ஞாநமயம்-ஜ்ஞாநமேயோ, தஸ்மாத்-அந்தப்ரம்மத்திலிருந்து, ஏதத்-ப்ரஹ்ம நாமரூபம் அந்நம் ச ஜாயதே - முன்சொன்னபடி நாமரூபாத்மகமாகிய ப்ரபஞ்சமுண்டாகிறது.

ஸ்ரீ. ஸா.—இந்த சொல்லியபடியே பொருள்கொள்வதால் முன்சொல்லியக்ரமத்திற்கு விரோதமில்லை.

ரா. ஸா.—இந்த மந்திரத்தில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் விதிக்கப்படுகிறது என்று கொள்க. இப்படி கொள்வதே மீமாம்ஸாந்யாயத்திற்குச் சேரும் ப்ரம்மமே உபாதாநமும் நிமித்தமும் என்பது இம்மந்திரத்தால் விளங்கும். அந்த ப்ரம்மம் நாராயணன் வேறுதேவதையல்ல. விஸ்தரம் வேறிடத்திலறியத்தக்கது.

முதல்முண்டகம்முதல்கண்டம்முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நமஃ

𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾.

க. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌵𑌯𑍋𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌥𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌏𑌷𑌵𑌃𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥

க. ததேதத்ஸத்யம்மந்த்ரேஷு கர்மாணி கவயோயாந்யபஶ்யம்ஸ்தா நித்ரேதாயாம்பஹுதாஸந்ததாநி | தாந்யாசரதநியதம்ஸத்யகாமாஏஷவ: பந்தாஸ்ஸுக்ருதஸ்யலோகே ||

(பதம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂-அப்படிப்பட்டவிது ஸத்யம். 𑌕𑌵𑌯𑌃𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁𑌯𑌾𑌨𑍀𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 - மகர்ஷிகள் வேதமந்திரங்களில் எந்த கர்மங்களைக்கண்டார்களோ, 𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿- அந்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்கள் த்ரேதாக்நியில பலவாகவிதிக்கப்பட்டன, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-ஸத்யமான ப்ரமத்தைவிரும்புகின்ற அதிகாரிகளே, 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌤 - தப்பாமல அந்தகர்மங்களை யநுஷ்டியுங்கோள், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇𑌏𑌷𑌵𑌃𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 மோக்ஷத்திற்காகச்செய்கிற உபாஸநத்திற்கு இந்தகர்மாநுஷ்டாநமங்கமாகையாலே பலமாகியமோக்ஷத்திற்கு வழியாம்.

பா - ஸா.—"பரீக்ஷ்யலோகாந்கர்மசிதாந்" என்கிறபடி கர்மங்களைப் பரீக்ஷித்து அவைகளைவிட்டு ப்ரம்மவிசயையிலிழிவதற்கு கர்மாநுஷ்டாநவிதி சொல்லப்படுகிறது.

ரா - ஸா.—மோக்ஷஸாதநமாகிய உபாஸநாங்கமாக கர்மாநுஷ்டாநம் விதிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

மற்றக்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொன்றே.

உ. 𑌯𑌦𑌾𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 । 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥

உ. யதாலேலாயதேஹ்யர்சிஸ்ஸமித்தேஹவ்யவாஹநே | ததாஜ்யபாகாவந்தரேணாஹுதீ: ப்ரதிபாதயேச்சரத்தயாஹுதம் ||

(பதம்) 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾𑌤𑌦𑌾 - அக்நி ஜ்வலிக்கும்போது, 𑌆𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃

ஹுதிவாதியெசு ஜ்வாலையில், ஆஜ்யபாகமத்யத்தில் ஆகுதிஹோமம்பண் ணக்கடவன், ஹுதஃ - அதுதலைஹோமமாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையாலே விளங்குங்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொ ண்றே.

ஙு. யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்ஶமபௌர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநாக்ரயணமதிதிவர்ஜிதஞ்ச | அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநாஹுதமாஸப்தமாம்ஸ்தஸ்ய லோகாந்ஹிநஸ்தி ||

ஙு. யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்ஶமபௌர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநா க்ராயணமதிதிவர்ஜிதஞ்ச | அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநாஹுதமாஸப் தமாம்ஸ்தஸ்யலோகாந்ஹிநஸ்தி ||

(ப-ம்.) யஸ்ய-யவனுடைய, அக்நிஹோத்ரஃ - அக்நிஹோத்ரமானது, அதர்ஶஃ-தர்சகர்மமில்லாததோ, அபௌர்ணமாஸஃ- பௌர்ணமாஸ கர் மமில்லாததோ, அசாதுர்மாஸ்யஃ-சாதுர்மாஸ்யகர்மமில்லாததோ, அநா க்ராயணஃ - ஆக்ராயணகர்மமில்லாததோ, அதிதிவர்ஜிதஃ - அதிதிபூஜை யில்லாததோ, அவைஶ்வதேவஃ-வைச்வதேவகர்மமில்லாததோ, அவிதிநா ஹுதஃ - விதிப்படி ஹோமம்பண்ணப்படாததோ, அப்படிப்பட்ட அக்நி ஹோத்ரமானது, அஹுதஃ ஹோமம்பண்ணப்படாததாம். அதுவும்த விர, தஸ்ய - அப்படிஹோமம்பண்ணவனுடைய, ஆஸப்தமாந்-லோகாந் ஏழுபுருஷன்வரையிலும் பலங்களையும், ஹிநஸ்தி-அழிக்கின்றது.

ஸா - ஹா.—ரா - ஹா.—எவனக்நிஹோத்ரகர்மத்தை விதிப்படி யநுஷ்டியா மலும் அக்நிஹோத்ராதி காரிக்கவச்யமான தர்சாதியாகங்களைச் செய்யாமலும் இரிகிறானோ அவன்செய்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்கள் வீணாவதோடு இவையும் இவனைச்சோந்தாரையு மழித்துக்கெடுக்கும். ஆனதால் எல்லாக்கர்மங்களையும் தவராம லநுஷ்டித்தாலது பயன்தருமல்லது சப்பினால் ஸங்கடங்களை யுண்டுபண்ணும் என்று பயத்துடன் தவராமல் அவைகளை யநுஷ்டிக்கக்கடவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

தர்சாதியாகங்கள் அக்நிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமல்லவாயினும் நித்ய நைமித்திகசர்மங்களைத் தவராம லநுஷ்டிக்கவேணுமென்று கருத்தி னலிப்படி கூறப்பட்டது. இக்கருத்து பகவத்பாஷ்யகாரராலும் வெளியி டப்பட்டது, என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் விசேஷம்.

ச. காளீகராளீசமநோஜவாசஸுலோஹிதாயாசஸுதூம்ரவ ர்ணா | ஸ்புலிங்கிநீவிஶ்வருசீசதேவீலேலாயமாநாஇதிஸப்தஜிஹ்வா:||

ச. காளீகராளீசமநோஜவாசஸுலோஹிதாயாசஸுதூம்ரவர்ணா | ஸ்புலிங்கிநீவிஸ்வருசீசதேவீலேலாயமாநாஇதிஸப்தஜிஹ்வா:||

(ப-ம்.) காலீ-காளியென்றும், கராலீ ச - கராளியென்றும், மநோஜவா ச - மனோஜவை யென்றும், ஸுலோஹிதா - சுலோகிதை யென்றும், யா - யாதொன்று, ஸுதூம்ரவர்ணா - சுதூம்ரவர்ணை யெனப்பட்டதோ, (அதுவும்) ஸ்புலிங்கிநீ - ஸ்புலிங்கினியென்றும், தேவீ - பூசிக்கத்தக்கதான, விச்வரூபீ ச - விச்வரூபியென்றும், லேலாயமாநா: - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, ஸப்த - ஏழு, ஜிஹ்வா: - நாக்குகள்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—பதார்த்தயார்த்த பேதங்களில்லை. இதி, என்பது-என்றும், என்றபொருளைத்தருகின்றது; அதுஒன்றேயாயினும் பலவிடங்களிலும் சேர்த்துக்கொள்க.

ரு. ஏதேஷு யச்சரதே ப்⁴ராஜமாநேஷு யதா²காலம் சாஹுதயோ ஹ்யாத³தா³யந் । தந்நயந்த்யேதா: ஸூர்யஸ்ய ரச்மயோ யத்ர தே³வாநாம் பதிரேகோ(அ)தி⁴வாஸ: ॥

౫. ఏతేషు యశ్చరతే భ్రాజమానేషు యథాకాలంచాహుతయో హ్యాదదాయన్ ।
తంనయంత్యేతాస్సూర్యస్యరశ్మయో యత్రదేవానాంపతిరేకోధివాసః ॥

(ப-ம்.) ப்⁴ராஜமாநேஷு - விளங்குகிற, ஏதேஷு - இந்த நாக்குகளில், ய: - யாதொருவன், யதா²காலம் - விதித்தகாலங்களில், சரதே - ஹோமம்செய்கிறானோ, தம் - அவனை, ஆஹுதய: - ஹோமாஹுதிகள், ஆத³தா³யந் - அழைத்துக்கொண்டு, ஏதா: - இந்த, ஸூர்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ரச்மய: - கிரணங்களாக, (பூ⁴த்வா - ஆகி,) யத்ர - எந்தவிடத்தில், தே³வாநாம் - தேவர்களுக்கு, பதி: - தலைவனானபிரமன், ஏக: - ஒப்பற்றவனாக, அதி⁴வாஸ: - இருக்கிறானோ, தத்ர - அவ்விடத்தில், நயந்தி-கொண்டுவிடுகிறதுகள்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—மேற்கூறிய அக்கினியின் நாக்குகளில் அவ்வோகாலங்களில் செய்யப்பட்ட வாகுதிகள் சூரியனுடைய கிரணங்களில் சேர்ந்துகொண்டு ஹோமஞ் செய்த புருஷனை எந்த விடத்தில் சகல தேவர்க்கு மதிபதியாகிய சதுர்முகன் வீற்றிருக்கிறானோ அவ்விடத்தில் கொண்டுசேர்க்கின்றன. இந்திரலோகத்தில் சேர்க்கின்றன என்பது சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதம்.

சு. ஏஹ்யேஹீதி தமாஹுதய: ஸுவர்சஸ: ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபி⁴ர்யஜமாநம் வஹந்தி । ப்ரியாம் வாசமபி⁴வத³ந்த்யோ(அ)ர்சயந்த்ய ஏஷ வ: புண்ய: ஸுக்ருதோ ப்³ரஹ்மலோக: ॥

౬. ఏహ్యేహీతి తమాహుతయస్సువర్చసస్సూర్యస్యరశ్మిభిర్యజమానంవహన్తి ।
ప్రియాంవాచమభివదంత్యోర్చయన్త్య ఏషవఃపుణ్యస్సుకృతోబ్రహ్మలోకః ॥

(ப-ம்.) தம் - அந்த, யஜமாநம் - யஜமானனை, ஸூர்யஸ்ய-சூரியனுடைய, ரச்மிபி⁴: - கிரணங்களோடு, ஸம்யுக்தா: - சேர்ந்த, ஸுவர்சஸ: - நல்லொளியோடுகூடிய, ஆஹுதய:-ஆகுதிகள், ஏஹி-ஏஹி-இதி-வாரும், வாரும், என்றும், ஏஷ: - இந்த, புண்ய: - சுத்தமான, ஸுக்ருத: - நல்ல

றத்தால் சாதிக்கப்பட்ட, ப்ரஹ்மலோகஃ - சதுர்முகனுலகமானது, வஃ - உம்முடையது, (இதி - என்றும்) ப்ரியாம் - பிரியமான, வாசம் - வார்த்தையை, அபிவதந்த்யஃ-சொல்லிக்கொண்டும், அர்ச்சயந்த்யஃ-பூசித்துக்கொண்டும்; வஹந்தி - அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றன.

பத-ஸா-ரா-ஸா.—இந்த புருஷனை மேற்கூறிய வாகுதிகள் சூரியனுடைய கிரணங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு வாரும்வாரும் சுத்தமாயும் நல்லறங்களால் பெறப்பட்டதாயுமுள்ள சதுர்முகனுலகம் உம்முடையதே யென்று பிரியவார்த்தைகளைச் சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு போகின்றன. சதுர்முகனுலக மென்னுமிடத்தில் இந்திரனுலகமென்பது சங்கரபாஷியத்தில் பேதம்.

எ. ப்லவாஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா அஷ்டாதசோக்தமவரம் யேஷு கர்ம । ஏதச்ச்ரேயோ யேऽபிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும் தே புநரேவாபியந்தி ॥

౭. ప్లవా హ్యేతే అదృఢా యజ్ఞరూపాః అష్టాదశోక్తమవరం యేషు కర్మ।
ఏతచ్ఛ్రేయో యేఽభినన్దన్తి మూఢా జరామృత్యుం తే పునరేవాపి యన్తి॥

(ப-ம்.) அஷ்டாதசோக்தம் - பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட, அவரம் - தாழ்ந்த, கர்ம - யஜ்ஞமானது, யேஷு - எந்தபுருஷர்களிடத்தில் (வர்த்ததே - இருக்கிறதோ,) ஏதே - இந்த, யஜ்ஞரூபாஃ - யஜ்ஞம்செய்பவர்கள், அத்ருடாஃ - உறுதியற்ற, ப்லவாஃ - தோணிகள், ஏதத் - இந்தகர்மத்தை, ஶ்ரேயஃ - நற்கதிக்குக்காரணமாக, யே - எந்த, மூடாஃ - அறிவிலிகள், அபிநந்தந்தி - கொண்டாடுகிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஜராம்ருத்யும் - கிழத்தனமரணங்களை, புநரேவ - மறுபடிதானே, அபியந்தி - அடைகிறார்கள்.

பத-ஸா.—ஜ்ஞானமில்லாமல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் அவித்தையால் செய்யப்பட்டதாதலால் துக்கத்தையே விளைக்கத்தக்கவைகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதினாறு ருத்விக்குகளும் பத்நி-யஜமானன் ஆக பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட கருமங்களை யெவர்கள் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் உறுதியற்ற தோணிகள்போல் ஸம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்கள். இவைகளை முக்திக்குக்காரணமாக எண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் புண்ணியங்கள் கழிந்தபோதே மேலுலகமான சுவர்க்கத்தில் நின்றும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஸா. பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டுவதாகச் சொல்லப்பட்ட கருமங்களை எவர்கள் தாழ்ந்தபயன்களை விரும்பிச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் உறுதியற்ற தோணிகள்போல் ஸம்ஸாரமாகிற சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்களாக விருக்கிறார்கள். அல்லது பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கருமங்கள் எந்த கருமங்களுக்கு அங்கங்களாகவிருக்கின்றனவோ. அந்த யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் உறுதியற்ற தோணிகள். அவைகளை நற்கதிக்குக்காரணமாக வெண்ணுகிறவர்கள் திரும்பவும் சம்சாரத்தை யடைகிறார்கள், என்று பலத்தைவிரும்பிச் செய்கிற கருமங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றன.

௮. अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डितं मन्यमानाः।
जङ्घन्यमानाः परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथान्धाः॥

౮. అవిద్యాయామన్తరే వర్తమానాస్స్వయంధీరాః పండితంమన్యమానాః।
జంఘన్యమానాః పరియంతిమూఢా అంధేనైవ నీయమానా యథాంధాః॥

(ப்-ம்.) मूढाः - அறிவில்லாதவர்கள், अविद्यायाम् अन्तरे - அவித்யையின் நடுவில், वर्तमानाः - இருக்கின்றவர்களாய், स्वयम् - தாமே, धीराः - புத்திமான்கள், पण्डितंमन्यमानाः - பண்டிதர்கள், என்று நினைவுடையவர்களாய், जङ्घन्यमानाः - கிழத்தனம்முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், अन्धेनैव - குருடனாலேயே, नीयमानाः - வழிகாட்டப்படுகிற, अन्धाः यथा - குருடர்கள்போல, परियन्ति - சுழலுகின்றார்கள்.

௯. अविद्यायां बहुधा वर्तमाना वयं कृतार्था इत्यभिमन्यन्ति बालाः।
यत्कर्मिणो न प्रवेदयन्ति रागात्तेनातुराः क्षीणलोकाश्च्यवन्ते॥

౯. అవిద్యాయాంబహుధావర్తమానా వయంకృతార్థా ఇత్యభిమన్యంతి బాలాః।
యత్కర్మిణో న ప్రవేదయంతి రాగాత్తేనాతురాః క్షీణలోకాశ్చ్యవన్తే॥

(ப்-ம்.) अविद्यायाम् - बहुधा वर्तमानाः - தேவர்மனுஷ்யர் முதலிய அநேகபேதங்களை யடைந்து இப்ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் வஸிக்கிற, बालाः - அறிவிலாதவர், वयम् - நாம், कृतार्थाः - எல்லாம்பெற்றவர்கள், इति - என்று, अभिमन्यन्ति - எண்ணுகிறாகள், यत् - எந்தகாரணத்தால், कर्मिणः - கர்மம்செய்பவர், रागात् - ஆசையினால், न प्रवेदयन्ति - தத்வத்தையறியார்களோ, तेन - அந்தகாரணத்தால், आतुराः - பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், क्षीणलोकाः - புண்யங்கழிந்தவர்களாய், च्यवन्ते - புண்யலோகங்களினின்றும் நழுவுகின்றார்கள்.

பதார்த்தபேதங்கள்.

அவித்யை என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யத்தில் மாயை என்றும் இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரக்ருதி என்றும் பொருள்கூறப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவைபத உரையில்போலவே இரண்டு சுலோகங்களிலும் இரண்டு பாஷ்யங்களிலு முரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௦. इष्टापूर्तं मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रमूढाः।
नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूत्वेमं लोकं हीनतरं वा विशन्ति॥

౧౦. ఇష్టాపూర్తంమన్యమానా వరిష్ఠంనాన్యచ్ఛ్రేయో వేదయన్తే ప్రమూఢాః।
నాకస్యపృష్ఠే తే సుకృతేఽనుభూత్వేమంలోకంహీనతరంవా విశన్తి॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 - அறியாதவர்கள், 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 - யாகம்செய்தல் தடாகமுதலியவையுண்டாக்குதல் இவைகளை, 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 - சிறந்ததாக, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - நினைத்தவர்களாய், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 - வேறுபுருஷார்த்தத்தை, 𑌨𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - தெரிந்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. 𑌤𑍇 - அவர்கள், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇 - புண்யத்தாலாகிய, 𑌨𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 - ஸ்வர்க்கலோகத்தில், 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - கர்மபலத்தையநுபவித்து, 𑌇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 - இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், 𑌹𑍀𑌨𑌤𑌰𑌂𑌵𑌾 - நரகாதிலோகத்தையும் 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடைகிறார்கள்.

௧௧. 𑌤𑌪𑌃𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑍇𑌯𑍇𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌃। 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣𑌤𑍇𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌃𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌸𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌹𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾॥

౧౧. తపశ్శ్రద్ధేయే హ్యుపవసన్త్యరణ్యే శాన్తావిద్వాంసో భైక్షచర్యాంచరన్తః।
సూర్యద్వారేణ తే విరజాః ప్రయాన్తియత్రామృతస్స పురుషో హ్యవ్యయాత్మా॥

(ப-ம்.) 𑌯𑍇 - யவர்கள், 𑌅𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 - ஏகாந்தஸ்தலத்தில், 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 - சாந்தியுடையவர்களாய், 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌃 - பிக்ஷைசெய்கிறவர்களாய், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃 - உபாஸகர்களாய், 𑌤𑌪𑌃𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑍇 - ப்ரம்மத்தைபக்தியோடு, 𑌉𑌪𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 - உபாஸிக்கிறார்களோ, 𑌤𑍇 - அவர்கள், 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌃 - தோஷமில்லாதவர்களாய், 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 - ஸூரியமார்க்கத்தாலே, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 - போகிறார்கள், 𑌯𑌤𑍍𑌰 - யந்த பரமபதத்தில், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 - அம்ருத ஸ்வரூபியாயும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - அழிவில்லாதவராயுமிருக்கிற, 𑌸𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌹𑌿 - அந்த பரமபுருஷன் வஸிக்கிறாரோ; அந்தபரமபதத்தை யடைகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் தபச்சப்தத்திற்கு வர்ணாச்சிரமங்களுக்குரிய கருமமென்றும் ச்ரத்தை, என்பதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பவிஷயமான வித்யைஎன்றும் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லிய அதிகாரியடைவது ஸத்யலோகமென்றும் இது மோக்ஷமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்திலிதுவே மோக்ஷமென்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. மற்றவைகளிலிரண்டு பாஷ்யங்களு மிவ்விரண்டு ச்லோகங்களிலும் பதஉரையயே யநுஸரிக்கின்றன.

௧௨. 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌃𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨। 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂𑌸𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍॥

౧౨. పరీక్ష్యలోకాన్కర్మచితాన్ బ్రాహ్మణో నిర్వేదమాయాన్నాస్త్యకృతః కృతేన।
తద్విజ్ఞానార్థం స గురుమేవాభిగచ్ఛేత్సమిత్పాణిశ్శ్రోత్రియం బ్రహ్మనిష్ఠమ్॥

(ப-ம்.) 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - வேதாத்யயநம் செய்த எந்த ப்ராம்மணன், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 - கர்மங்களாலாகிய, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - லோகங்களை, 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 - ப்ரமா

ம்லைகளைக்கொண்டு நன்கறிந்து, அக்ருத: - நித்யனாகிய புருஷன், க்ருதேந - அநித்யமான கர்மத்தினால், நாஸ்தி - அடையப்படமாட்டான் என்று, நிர்வேதமாயாத் - சிந்தையடைவனே, ஸ: - அந்தப்ராம்மணன், தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் - அந்தபுருஷனை யறியும்பொருட்டு, ச்ரோத்ரியம் - வேதாந்தமறிந்தவனும் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - ப்ரம்மநிஷ்டை யுடையவனுமிருக்கிற, குருமேவ - ஆசாரியனையே, ஸமித்பாணி: - ஸமித்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டவனாய், அபிகச்சேத் - அடையக்கடவன்.

கங. தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய | யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் ||

౧౩. తస్మై స విద్వానుపసన్నాయ సమ్యక్ప్రశాన్తచిత్తాయ శమాన్వితాయ।
యేనాక్షరం పురుషం వేద సత్యం ప్రోవాచ తాం తత్త్వతో బ్రహ్మవిద్యామ్॥

(ப-ம்.) ஸ: - அந்த, வித்வாந் - ஆசாரியன், ஸம்யக் - சாஸ்திரப்படி, உபஸந்நாய - தன்னை யடைந்திருக்கிறவனும், ப்ரசாந்தசித்தாய - சாந்தமான நெஞ்சையுடையவனும், சமாந்விதாய - மற்ற இந்திரியங்களினுடையவுமடக்கத்தையுடையவனுமான, தஸ்மை - அந்த சிஷ்யனையும்பொருட்டு, யேந - எந்தவித்யையினால், அக்ஷரம் - ஸ்வரூபவிகார மில்லாதவனும், ஸத்யம் - குணவிகாரமில்லாதவனுமான, புருஷம் - புருஷனை, வேத - தானறிந்துகொண்டானோ; தாம்ப்ரஹ்மவித்யாம் - அந்தப்ரம்மவித்யையை, தத்த்வத: - உள்ளபடி, ப்ரோவாச - சொல்லக்கடவன்.

பா०-ஹா.—காரணகாரிய ரூபமாகிய இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பூர்ணவிரக்தி பிறந்தவனுக்கு ப்ரம்மவித்தையை யிலதிகாரமென்று காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன், அவித்யை ஆசை கருமம் முதலிய தோஷங்களையுடைய புருஷனால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாகிய ருக்வேத முதலிய வற்றில் சொன்ன அபரவித்தைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், அவைகளின் பலங்களாய் விதிக்கப்பட்ட தக்ஷிணாயந மார்க்கத்தாலுமுத்தராயண மார்க்கத்தாலு மடையக்கூடிய லோகங்களையும், விதிப்படி செய்யாமையாலும் விதியினால் தடுக்கப்பட்டவைகளைச் செய்வதினாலு முண்டாகிற நரகம் முதலிய லோகங்களையும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் உபமாநம் வேதாகமம் இவைகளால் முற்றிலுமுள்ளபடியறிந்து, இவைஸம்ஸாரத்தில் செல்லுவதற்குக்காரணங்களென்றும், வித்தும் முளையும்போல ஒன்றுக் கொன்று காரணமாய் அநேகாநர்த்தங்களுக் கிடமென்றும் அஸாரங்களென்றும் மாயை, கானல்தண்ணீர் கந்தர்வநகரம், ஸ்வப்நம் நீர்க்குமிழி முதலிய வற்றைப்போல க்ஷணந்தோறும் ஆவதுமழிவதுமாகிய தன்மையுடையன வென்றும் நிச்சயித்து, வ்யாக்ருதம் அவ்யாக்ருதம் என்கிற அவ்யக்தம் முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள ஸமஸ்தத்தையும் விட்டு, ப்ராஹ்மணன் வைராக்கிய மடையக் கடவன். அவித்யா காமதோஷாதிகளால் வருகிற கர்மங்களினா லுண்டாகும் தருமா தருமங்களைச் சேர்ந்தவைகளில் வைராக்யம் செய்து ப்ரம்ம வித்யையைப் பற்றுவதில் ப்ராம்மணனுக்கே முக்யாதிகார மாகையால் ப்ராம்மணனென் றெடுத்தது. வைராக்கிய மடை

யும் ப்ரகாரமாவது. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நித்யமான பதார்த்த மொன்றுமில்லை. எல்லாம் கருமத்தினலுண்டானவை ஆகையா லநித்யங்களே, நித்யமாகிய தொன்றுமில்லை. எல்லா கர்மமும் அநித்யத்திற்கே ஸாதநமாகின்றது. கர்ம்மத்தின் பயன் நால்வகைத் தேயன்றோ ; அதாவது கர்மத்தினல் பிறப்பிக்கப்படும் சில ; கருமத்தினலடையப்படும் சில ; கர்ம்மத்தினல் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படும் சில ; கர்மத்தினல் வேறுபாட்டை யடைவிக்கப்படும் சில, நமக்கு நிச்யமாய் அம்ருதமாய் அபயமாய் கூடஸ்த்தமாய் அசலமாய் த்ருவமாயிருக்கிற பொருளில் விருப்பமிருக்கின்றது; இப்படி யாகாததில் நமக்காசையில்லை. ஆகையால் நித்யஸாதநமாயும் இப்படிப்பட்ட பொருளுச்கு ஸாதநமாகாததுமான கருமத்தினல் நமக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு, அநித்யத்தைவிட கருமம் வேறென்றையும் ஸாதியாது. ஆகையால் வீணயநேகா நர்த்தங்களுக்குக் காரணமாய் ஆயாஸத்திற்கிடமாகிய கருமம் வீணேயாம் ; அநித்யத்தினல் நித்யம் வராதன்றோ ; என்பதாம். இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் அபயமானதும் மங்களஸ்வரூபமானதும் அம்ருதம்போன்றதும் நித்யமுமான ஸ்தாநத்தை யடைவதற்கு, சமம், தமம், தயை, இவைகளோடு கூடிய ஆசாரியனையே ஆச்ரயிக்கக் கடவன், இவன் சாஸ்திரபண்டிதனயினும் ஆசாரியனை யடைந்தே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேணு மென்பதற்கு ஆசாரியனையே என்றது. வேதாந்தத்தை யறிந்தவனயும் ப்ரம்மநிஷ்டனாயு மிருக்கிற ஆசாரியனை **அரிக்த பாணியாய்** ஸமித்து பலம் முதலிய உபஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு,ஆச்ரயிக்கக் கடவன். கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனே ஆசாரியனகிறான். கர்மநிஷ்டன் ப்ரம்மநிஷ்டனகான். கர்மத்திற்கும் ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கும் விரோதமாகையா லென்றறிக. ஆகையால் கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனை ஆசாரியனக வரிக்கக் கடவன். ஆசாரியனருள்பெற்று அவனைத்தான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஸ்நம் பண்ணக் கடவன். அப்படிப்பட்ட சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் தானறிந்த ப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கக் கடவன். ஆந்தர பாஹ்யேந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து பரமவிரக்தனன சிஷ்யனுக்கு தானெந்த வித்யையினல் அக்ஷரஸத்யபுருஷனை யறிந்தானே அந்தப்ரம்ம வித்யையை உள்ளபடி யுபதேசிக்கக் கடவன். **ரிக்தபாணியென்றல்** வெறுங்கையனென்று பொருள். அப்படியாகாதவன், அரிக்தபாணியாகிறான்.

ஈா-ஹா.—வைராக்ய முடையவனய் பரப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய வித்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தைச் கோருகிறவனுக்கு ஆசாரியோபாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயத்தினு லேர்ப்படுகிற அர்த்தத்தை யனுவதித்துக்கொண்டு ஆசாரியனை யாச்ரயிக்கும் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசாரியன் வேதாந்த பண்டிதனயினும் ப்ரம்மநிஷ்டை யில்லாதவனை யடையக் கூடாது. அசித்து சித்து இவ்விரண்டு தத்வங்களிலும் பேதப்பட்ட ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு குருபாஸநம் அவச்யமானது என்று நியமவிதியா லுணர்த்தப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இரண்டு சுலோகங்களு மொன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுடையதா யிருப்பதால் இரண்டுக்கும்சேர்த்து பாஷ்யமெழுதப்பட்டது.

இதி ப்ரதமமுண்டகே த்விதீய: கண்ட:

இதி ப்ரதமமுண்டகம் ||

ஸ்ரீ:

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

౧. తదేతత్సత్యంయథాసుదీప్తాత్పావకాద్విస్ఫులింగాస్సహస్రశః ప్రభవంతేసరూపాః।
తథాక్షరాద్వివిధాస్సోమ్య భావాః ప్రజాయంతేతత్రచైవాపియంతి॥

(ப்-ம்.) 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 - ஓ ஸோம்யனே, 𑌤𑌤𑍍- அப்படிப்பட்ட, 𑌏𑌤𑌤𑍍- இந்தப்ராம்மஸ்வரூபமானது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸத்யமானது, 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌤𑍍 - அக்நியிலிருந்து, 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 - ஸத்ருசங்களான, 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 - பொறிகள், 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 - அனேகமாக, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றனவோ; 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 - அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 - அநேகவிதங்களான, 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 - பதார்த்தங்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 - அவ்விடத்திலேயே, 𑌅𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - லயம் பெறுகின்றன.

ஶம்-ஹா.—இதுவரையில் அபரவித்யையின் ப்ரகாரம் முற்றும் சொல்லப்பட்டது. இனி இந்த அபரவித்யையின் காரியமான ஸம்ஸாரம் எந்த அக்ஷரப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கிறதோ எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லழிந்து லயிக்கிறதோ யதையறிந்தா லெல்லா மறியப்படுமோ அப்படிப்பட்ட பரவித்யை என்கிற ப்ரம்மவித்யைக்கு விஷயமான ஸத்ய புருஷாக்ஷர ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை ரூபித்துச் சொல்லுவதற்கு மேல் துடங்கப்படுகிறது. அபரவித்யைக்கு விஷயமான கருமத்தால் வருகிற பலம் ஸத்யமென்று உபசரிக்கப்பட்டாலும் அவித்யைக்கு விஷயமாகையாலே வாஸ்தவத்தில் ஸத்யமல்ல. இந்த அக்ஷரப்ரம்மம் ஸத்தாகையால் வித்யாவிஷயமாய் வாஸ்தவஸத்யமாகிறது. இப்படிப் பட்ட அக்ஷரபரப்ரம்மம் மிகவும் பரோக்ஷமாகையால் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தெரியாதாகையால் ப்ரத்யக்ஷ வஸ்துவைப்போ லறிவது கஷ்டமென்று இந்த ப்ரம்மத்திற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. அக்நியிலிருந்து அக்நி கணங்கள் புறப்படுவதுபோல அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லிருந்து அந்த ப்ரம்ம கணங்களாகிய ஜீவர்கள் புறப்படுகிறார்கள். நெருப்பிலிருந்து கிளம்புகிற பொறிகளும் நெருப்பேயாவதுபோல ப்ரம்மத்திலிருந்து பிறக்கிற ஜீவர்களும் ப்ரம்மமே யாவர்கள். ப்ரம்மம் ஒன்றே யாயினும் ஓரே ஆகாயத்தில் குட முதலிய உபாதிகளினால் அனேக பேதங்களுண்டாகிறதுபோல தேவர் மநுஷ்யர் முதலான தேஹங்களாகிற உபாதிகளினால் அனேக ஜீவர்கள் ஏர்ப்படுகிறார்கள். அந்த ப்ரம்மத்திலேயே குட முதலியவை யுடைந்தபோது மஹாகாசத்துடன் கலந்து லயிக்கிறதுபோல ஜீவர்கள் சரீரமாகிய உபாதி கழிந்தபோது லயிக்கிறார்கள்.

ரா-ஹா.—ஸூக்ஷ்மமாகிய சித்தையும் அசித்தையும் சரீரமாக உடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸ்தூலங்களான சித்துக்களும் அசித்துக்களும் உண்டாவதில் த்ருஷ்டாந்தமாக அக்நியை யெடுத்துக் காட்டுகிறது. மற்றவை முன்போலவே.

௨. 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌃।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌃॥

౨. దివ్యో హ్యమూర్తః పురుషస్సబాహ్యాభ్యన్తరో హ్యజః।
అప్రాణో హ్యమనాశ్శుభ్రో హ్యక్షరాత్పరతః పరః॥

(ப-ம்.) 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌃 - பரமபதவாசியாயும், 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 - கர்மஸம்பந்தத்தாலுண்டான அவயவங்களில்லாதவனாயும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருஷசப்தவாச்யனாயும், 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 - உள்ளும்வெளியும் வ்யாபித்தவனாயும், 𑌅𑌜𑌃 - உத்பத்தியில்லாதவனாயும், 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணஸம்பந்தமில்லாதவனாயும், 𑌅𑌮𑌨𑌾𑌃 - மநஸ்ஸில்லாதவனாயும், 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌃 - சுத்தனாயுமிருக்கிற, 𑌸𑌃 - அந்த பரமபுருஷன், 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌤𑌃 - பரனான ஸமஷ்டிபுருஷனைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌃 - பரன்.

இந்தசுலோகத்தில் 'ஹி' மூன்றுக்கும் ப்ரஸித்தியே பொருள்.

𑌶𑌂-ஹா.—நாமரூபங்களுக்குக் காரணமாய் தன் விகாரங்களில் காட்டில் பரமாயிருக்கிற அவ்யாக்ருத மென்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டில் பரமாய், ஸமஸ்தமான உபாதி பேதங்களும் நீங்கியதாய் ஆகாசம்போலே அமூர்தமாயிருக்கிற அக்ஷரபரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை பேதசூந்யமென்று சொல்லுவதற்கு தொடங்குகிறது. ப்ரகாச ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாய் தனக்குத்தானே காரணமாய் லோகவிலக்ஷணமாய் அவயவசூந்யமாய் பூர்ணமாய் புரிசயனாய் தேஹத்திற்குள்ளும் வெளியும் கலந்திருப்பவனாய் பிறப்பு முதலிய பாவவிகாரங்களில்லாதவனாய், நீர்க்குமிழி முதலியவற்றிற்கு காற்றுப்போலவும், ஆகாய பேதத்திற்கு குட முதலியவைபோலவும் தனக்கு ஜந்ம காரணமில்லாதவனாய், ஜராமரணங்களில்லாதவனாய் க்ஷயமில்லாதவனாய் த்ருவனாய் அபயஸ்வரூபியாய் தேஹமுதலிய உபாதி பேதத்தால் கண்டவர்களுக்கு அவித்யையினால், ஆகாயம் அழுக்கு முதலியவற்றோடுகூடித் தோற்றுவதுபோல, அநேக தேஹங்களில் ப்ராணன் மனஸ்ஸு இந்திரியம் விஷயம் இவைகளோடு கூடினவனைப்போல் தோற்றினானாயினும், பரமார்த்தங் கண்டவர்களுக்கு, க்ரியாசக்தி பேதத்தோடு கூடிச் சலிக்கிற ப்ராணவாயு ஸம்பந்தமில்லாதவனாய், ஜ்ஞாநசக்தி பேதத்தோடுகூடி ஸங்கல்பரூபமாயிருக்கும்மனஸ்ஸில்லாதவனாய், இப்படியே அபாநம் முதலிய வாயு ஸம்பதமில்லாதவனாய் கர்மேந்த்ரியம் அதின் விஷயங்கள் புத்தி மநஸ்ஸு, ஜ்ஞாநேந்திரியம் அதின் விஷயங்கள் இவைகளில்லாதவனாய், இப்படியே வேறு சுருதியிலும் சொல்லப்பட்டவனாய், இப்படி உபாதி ஸம்பந்தமில்லாதவனாகையாலே சுத்தனாயிருக்கிற பரமபுருஷன், தன் விகாரங்களுக்குத் தான் காரணமாகையாலே அவைகளுக்குப் பரமாயிருக்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் பரனாயிருக்கிறான். இவனிடத்திலேயே, ஆகாசமென்கிற வ்யவஹார காரணமான அக்ஷரம் ஒட்டிக்கிடக்கிறது. புருஷன் ப்ரத்யக்ஷத்தில் ப்ராணன் முதலிய வற்றோடு கூடியிருக்க ப்ராணன் முதலியவையில்லாதவனென்று சொல்லுவதெங்ஙனமெனில் ப்ராணாதிகளுண்டாவதற்கு முன்னமே புருஷனிருக்கிறானாகையால் அப்போது ப்ராணாதி ஸம்பந்தமில்லையன்றோ; ஒருவனுக்கு, பிள்ளை பிறப்பதற்கு முன் அவனைப் பிள்ளையில்லாதவனென்று சொல்லுகிறார்களன்றோ.

𑌰𑌾-ஹா.—சுத்தனாகிய பரமபுருஷன் ப்ரக்ருதியில் காட்டில் பரனான ஜீவனைக் காட்டில் பரனென்று பொருள். சங்கரபாஷ்யத்தில் செய்த வ்யாக்யாநம் யுக்தமன்று,

த்ருஷ்டாந்தத்திற்குச் சேராமையாமென்று விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரையில் சொல்லியபடியே கொள்ளப்பட்டு எல்லாவற்றுக்கும் சுருதி ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது.

௩. 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 |
𑌖𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 ||

3. ఏతస్మాజ్జాయతే ప్రాణో మనస్సర్వేంద్రియాణిచ ।
ఖంవాయుర్జ్యోతిరాపః పృథివీ విశ్వస్య ధారిణీ ॥

(ப·ம்.) 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணனும், 𑌮𑌨𑌃 - மநஸ்ஸும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 - எல்லா இந்திரியங்களும், 𑌖𑌂-ஆகாயமும், 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - காற்றும், 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 - தேஜஸ்ஸும், 𑌆𑌪𑌃 - ஜலமும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - ஸமஸ்தத்தையும், 𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 - தரிக்கிற, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியும், 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - உண்டாகிறது.

பாஷ்யம்.—இவைகள் முன்னில்லை யென்பது விளங்க இந்த ப்ராணுதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. அவித்யா விஷயங்களாகையாலே ப்ராணுதிகள் பொய்யாகும். ஸ்வப்நத்தில கண்ட பிள்ளையைக்கொண்டு ஒருவனைப் பிள்ளையுடையவனென்று சொல்வதுபோல இந்த பொய்யான ப்ராணனைக்கொண்டு புருஷனை ப்ராணமுடையவனென்பது சேராது. இப்படியே மற்றுள்ள வற்றிலும் காண்க. பிறப்புக்கு முன்னின்றியே பொய்யாவதுபோல ப்ரளயத்திற்கும் பின்னின்றியும் பொய்யாகின்றன. அவைகளாவன ப்ராணங்களும் பூதங்களு மிந்திரியங்களும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரைக்குமேல்பட விசேஷமில்லை.

௪. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 | 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ||

4. అగ్నిర్మూర్ధా చక్షుషీ చంద్రసూర్యౌ దిశశ్శ్రోత్రే వాగ్వివృతాశ్చ వేదాః ।
వాయుః ప్రాణో హృదయం విశ్వమస్య పద్భ్యాం పృథివీ హ్యేష సర్వభూతాంతరాత్మా ॥

(ப·ம்.) 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்தபுருஷனுக்கு, 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 - சிரஸ்ஸானது, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - ஸ்வர்க்கலோகம், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 - கண்கள், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍌 - சந்திரஸூரியர்கள், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 - காதுகள், 𑌦𑌿𑌶𑌃 - திசைகள், 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 - வேதங்கள், 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 - இவனுடைய வாக்கினால் வெளியாக்கப்பட்டவை. 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணன், 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - காற்று, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 - ஸமஸ்தமும், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுடைய, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - ஹ்ருதயம், 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - கால்கள், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியாம், 𑌏𑌷𑌃 - இவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறான்.

ஸ௦-ஹா.—முன்சொன்ன அக்ஷரபுருஷனையே ஸவிசேஷமாக விஸ்தரித்துச்சொல்லுகிறது. ஸூத்திரபாஷ்யங்களைப்போல, இப்படி கூறுவதினால்ஸங்கமாயிருப்பமென்றே.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் விசேஷமில்லை. பதஉரையின் கருத்தேயுளது.

ரு. தஸ்மாதக்நிஸ்ஸமிதோ யஸ்ய ஸூர்யஸ்ஸோமாத்பர்ஜந்ய ஓஷதய: ப்ருதிவ்யாம்। பூமாந்ரேத: ஸிஞ்சதி யோஷிதாயாம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: புருஷாத்ஸம்ப்ரஸூதா:॥

౫. తస్మాదగ్నిస్సమిధో యస్య సూర్యస్సోమాత్పర్జన్య ఓషధయః పృథివ్యామ్। పుమాన్రేతస్సిఞ్చతి యోషితాయాం బహ్వీః ప్రజాః పురుషాత్సమ్ప్రసూతాః॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, அக்நி: - ஸ்வர்க்கலோகமுண்டாகிறது. யஸ்ய - யந்த ஸ்வர்கலோகமாகிறஅக்நிக்கு, ஸூர்ய: - ஸூர்யன், ஸமித: - ஸமித்துக்களோ; ஸோமாத் - அந்தஸ்வர்க்கலோகத்திலுண்டாகிய சந்திரனிடத்திலிருந்து, பர்ஜந்ய: - மேகமுண்டாகிறது, ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், ஓஷதய: - அந்த பர்ஜந்யத்திலிருந்து ஓஷதிகளுண்டாகின்றன, பூமாந் - புருஷனானவன், யோஷிதாயாம் - ஸ்த்ரீயினிடத்தில், ரேத: - அந்த ஓஷதிகளாலுண்டாகிய ரேதஸ்ஸை, ஸிஞ்சதி - விடுகிறான், புருஷாத் - புருஷனிடத்தில், பஹ்வீ: - அனேகமான, ப்ரஜா: - ப்ரஜைகள், ஸம்ப்ரஸூதா: - அந்த ரேதஸ்ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகின்றன.

ஸ௦-ஹா. ரா-ஹா. பஞ்சாக்நிவித்யையில் சொன்னப்ரகாரம் ஸமஸ்த ஜகத்தும் அந்த புருஷனிடத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

சு. தஸ்மாத்ருச: ஸாம யஜூம்ஷி தீக்ஷா யஜ்ஞாஸ்ச ஸர்வே க்ரதவோ தக்ஷிணாஸ்ச। ஸம்வத்ஸரஸ்ச யஜமாநஸ்ச லோகா: ஸோமோ யத்ர பவதே யத்ர ஸூர்ய:॥

౬. తస్మాదృచస్సామయజూంషిదీక్షా యజ్ఞాశ్చ సర్వే క్రతవో దక్షిణాశ్చ। సంవత్సరశ్చ యజమానశ్చ లోకాస్సోమో యత్ర పవతే యత్ర సూర్యః॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ருச: - ருக்குக்களும், ஸாம - ஸாமங்களும், யஜூம்ஷி - யஜுஸ்ஸுக்களும், தீக்ஷா: , தீக்ஷைகளும், ஸர்வே யஜ்ஞா: - எல்லாயஜ்ஞங்களும், க்ரதவ: - யாகங்களும், தக்ஷிணாஸ்ச - தக்ஷிணைகளும், ஸம்வத்ஸரஸ்ச - ஸம்வத்ஸரரூப காலமும், யஜமாநஸ்ச - கர்த்தாவும், யத்ர - எந்தலோகங்களில், ஸோம: - சந்திரன், பவதே - பரிசுத்தம் பண்ணுகிறானோ; யத்ர - எந்தலோகங்களில், ஸூர்ய: - ஸூரியன், பவதே - பரிசுத்தம் செய்கிறானோ; லோகா: - அந்த லோகங்களுமுண்டாகின்றன.

எ. தஸ்மாச்ச தேவா பஹுதா ஸம்ப்ரஸூதா: ஸாத்யா மநுஷ்யா: பஸவோ வயாம்ஸி। ப்ராணாபாநௌ வ்ரீஹியவௌ தபஸ்ச ஸ்ரத்தா ஸத்யம் ப்ரஹ்மசர்யம் விதிஸ்ச॥

౭. తస్మాచ్చ దేవా బహుధా సంప్రసూతాః సాధ్యా మనుష్యాః పశవో వయాంసి।
ప్రాణాపానౌ వ్రీహియవౌ తపశ్చ శ్రద్ధా సత్యం బ్రహ్మచర్యం విధిశ్చ॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து, பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, தேவா: - தேவர்களும், ஸாத்யா: - ஸாத்தியர்களும், மநுஷ்யா: - மநுஷ்யர்களும், பசவ: - பசுக்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ப்ராணாபாநௌ - ப்ராணன் அபாநன்முதலியவாயுக்களும், வ்ரீஹியவௌ - தாந்யவிசேஷங்களும், தப: ச - தபஸ்ஸும், ச்ரத்தா - ஆஸ்திக்யபுத்தியும், ஸத்யம் - பொய்சொல்லாமையும், ப்ரஹ்மசர்யம் - மைதுனம்செய்யாமையும, விதி: ச - விதியும், ஸம்ப்ரஸூதா: - உண்டாயின.

௮. ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் ஸப்தார்சிஷ: ஸமித: ஸப்த ஹோமா: | ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாசயா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த ||

౮. సప్త ప్రాణాః ప్రభవన్తి తస్మాత్సప్తార్చిషః సమిధః సప్త హోమాః।
సప్త ఇమే లోకా యేషు చరన్తి ప్రాణా గుహాశయా నిహితాః సప్త సప్త॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸப்த - ஏழுவிதமான, ப்ராணா: - இந்திரியங்களும், ஸப்தார்சிஷ: - ஏழக்நிகளும், ஸமித: - ஸமித்துக்களும், ஸப்த ஹோமா: - ஏழுஹோமங்களும், இமே ஸப்த லோகா: - இந்தஏழுலோகங்களும், ப்ரபவந்தி-உண்டாகின்றன. யேஷு - எந்தலோகங்களில், குஹாசயா: - குஹைகளிலிருக்கிற, ப்ராணா: - ப்ராணங்கள், ஸப்த ஸப்த - ஏழேழாய், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டவைகளாய், சரந்தி - ஸஞ்சரிக்கின்றனவோ;

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஏழுப்ராணங்களாவன - ஏழிந்திரியங்கள், ஏழிடங்களி லிருக்கின்றமையால் இந்திரியங்களை ஏழென்கிறது. கண்களிரண்டு காதுகளிரண்டு மூக்கிரண்டு வாய் இந்தஏழுஸ்தாநங்களிலும் இந்திரியம் ஸஞ்சரிக்கின்றது. இவைகளுக்கு சீர்ஷண்யங்களென்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரியபரமாகவே எல்லாபதங்களையு மந்வயித்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது சங்கரபாஷ்யத்தில். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் நடுவிலிரண்டுவாக்யம் அக்நிபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. மேலும் 'ஸப்தஹோமா:' என்கிறவிடத்தில் 'ஸப்தஜிஹ்வா:' என்று பாடம் காட்டப்பட்டது, மற்றவைகளில் விசேஷமில்லை.

௯. அத: ஸமுத்ரா கிரயச்ச ஸர்வேऽஸ்மாத் ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவ: ஸர்வரூபா: | அதச்ச ஸர்வா ஓஷதயோ ரஸச்ச யேநைஷ பூதைஸ்திஷ்டதே ஹ்யந்தராத்மா ||

౯. అతస్సముద్రా గిరయశ్చ సర్వేఽస్మాత్స్యందంతే సింధవస్సర్వరూపాః।
అతశ్చ సర్వా ఓషధయో రసశ్చ యేనైష భూతైస్తిష్ఠతే హ్యంతరాత్మా॥

(ப்-ம்.) அதঃ - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸர்வே - ஸமஸ்தவிதங்களான, ஸமுத்ராঃ - கடல்களும், கிரயঃச - மலைகளு முண்டாகின்றன. ஸர்வரூபாঃ - ஸமஸ்தரூபங்களான, ஸிந்தவঃ - நதிகளும், அஸ்மாத் - இந்த புருஷனிடத்திலிருந்து, ஸ்யந்தந்தே - ப்ரவஹிக்கின்றன. ஸர்வாঃ - ஓஷதயঃ - எல்லாஓஷதிகளும், ரஸாঃ - ரஸங்களும், அதঃச - இந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந் துண்டாகின்றன, யேந - எந்த காரணத்தால், ஏஷঃ - இந்த அக்ஷரபுருஷன், பூதைঃ - பூதங்களினால் சூழப்பட்டவனாய், அந்தராத்மா - அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு, திஷ்டதே ஹி-இருக்கிறானே.

ஸ0-ஹா. யாதொருரஸத்தினாலே ஸ்தூலபூதங்களினால் அந்தராத்மா, என்கிற லிங்கசரீரம் சூழப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தரஸமும் மற்றுமெல்லாம் அந்தபுருஷனிடத்திலுண்டானவையேயாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

யேந, என்பதற்கும், அந்தராத்மா என்பதற்கும் வேறுபொருள் கொண்டபடியால் சங்கரபாஷ்யத்தில் கருத்து பேதப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரையின்படியே கருத்து கொள்ளப்பட்டது.

௧௦. புருஷ ஏவேதம் விஶ்வம் கர்ம தபோ ப்ரஹ்ம பராம்ருதம்। ஏதத்யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் ஸோऽவித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹ ஸோம்ய॥

௧0. புருஷ ஏவேதம் விஶ்வம் கர்ம தபோ ப்ரஹ்ம பராம்ருதம் ।
ஏதத்யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் ஸோऽவித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹ ஸோம்ய॥

(ப்-ம்.) இதம்விஶ்வம் - இந்தஸமஸ்தமமும், புருஷঃஏவ - அக்ஷரபுருஷனே; கர்ம - இவனுடைய ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரமானது, தபঃ - ஸங்கல்பரூபமேயாகின்றது. ப்ரஹ்ம பராம்ருதம் - இந்தபுருஷன், ப்ரம்மமென்கிற முக்தபுருஷர்களுக்கு ச்லாக்யமான வம்ருதம்போல் போக்யபூதனாகிறான், யঃ - யவன், ஏதத் - இப்படிப்பட்ட அக்ஷரபுருஷனாகிய பரப்ரம்மத்தை, குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹையில், நிஹிதம் - வாஸம்செய்வதாக, வேத - அறிகிறானோ; ஸঃ - அவன், ஸோம்ய - ஸோம்யனே, அவித்யாக்ரந்திம்-முடிபோலிருக்கிற அவித்யையை, விகிரதி - போக்குகிறான்.

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு புருஷனிடத்திலிருந்த எல்லாம் தோற்றினதாகையால் வ்யவாஹாரத்துக்குரியதேயன்றி ஸத்யமல்ல பொய்யேயாம் புருஷனே ஸ்த்யஸ்வரூபமுடையவன். ஆகையால் இவையெல்லாம் புருஷனே. இந்தபுருஷனுக்கு வேறாய் உலகமென்றொன்றில்லை. இப்படி யறியவே எல்லாமறியப்பட்டதாகும். அக்நிஹோத்ர முதலிய கர்மமும்ஜ்ஞாநமும் வேறுபலத்தைத்தரும். எவன் ப்ரம்மமேநானென்றறிகிறானோ அவன் அவித்யைநீங்கி மோக்ஷம்பெறுவான்.

ரா-ஹா. இப்படி இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனிடத்தி லுண்டாகிய தாகையாலே புருஷனே எனப்படுகிறது. காரணத்தையறிந்தபோது காரியமெல்லா மறியப்படுமாகை

யால் இந்தபுருஷனை யறியவே இந்தபுருஷனிடத்தி லுண்டான உலகமெல்லா மறியப் படுமென்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் புருஷஏவேதம் விச்வம்,என்கிறவரையில் கருத்தெழுதப்பட்டது மற்றது பதஉரையில் கூறியபடி காண்க.

இதி த்விதீயமுண்டகே ப்ரதமகண்ட:.

அத த்விதீயமுண்டகே த்விதீயகண்ட:.

க. ஆவி: ஸந்நிஹிதம் குஹாசரம் நாம மஹத்பதமத்ரைதத்ஸமர்பிதம் | ஏஜத்ப்ராணந்நிமிஷச்ச யதேதஜ்ஜாநத² ஸதஸத்வரேண்யம் பரம் விஜ்ஞாநாத்யத்வரிஷ்டம் ப்ரஜாநாம் ||

౧. ఆవిస్సన్నిహితంగుహాచరంనామమహత్పదమత్రైతత్సమర్పితమ్।

ఏజత్ప్రాణన్నిమిషచ్చయదేతజ్జానథసదసద్వరేణ్యంపరంవిజ్ఞానాద్యద్వరిష్ఠంప్రజానామ్॥

(ப-ம்.) ஆவி: - யோகிகளுக்கு ப்ரகாசமாய்விளங்குவதும், குஹாசரம் - ஹ்ருதயகுஹையி லிருக்கின்றதும், ஸந்நிஹிதம் - கிட்டிநிற்பதும், நாம - அறியப்படாதென்று ப்ரஸித்தமானதும், மஹத்பதம் - சிறந்தப்ராப்யமும் பலமுமானது அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமே. அத்ர - இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினிடத்தில், ஏஜத் - உணர்த்தியுடையதும், நிமிஷச்ச - உறங்குவதுமான, ப்ராணத் - ப்ராணிஸமூஹமானது, யத்யத் - யாதொன்றுண்டு, ஏதத் - இதானது, ஸமர்பிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, ப்ரஜாநாம் - ஜநங்களுக்கு, வரிஷ்டம் - உபாயமாகையாலும் பலமாகையாலும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாயும், விஜ்ஞாநாத் - ஜீவனைக்காட்டிலும், பரம் - வேறுபட்டதாயும், ஸதஸத்வரேண்யம் - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மங்களுக்கு ஆதாரமானதும், யத் - யாதொன்றோ; ஏதத் - இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, ஜாநத - அறிந்துகொள்ளுங்கோள்.

ஸா-ஹா. அரூபமாகிய அக்ஷரபரப்ரம்மம் எவ்வாறறியப்படுமென்கிற ஸந்தேஹம் தீரச்சொல்லுகிறது. ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ச்ரவணம் மநநம் முதலிய உபாதிகளுமங்களால் ஹ்ருதயத்தில் விளங்கும். ஆகையால் குஹையிலிருப்பதென்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவற்றிலும் பெரிதானது. எல்லாவற்றாலு மடையப்படுகிறது. பசு பக்ஷி மநுஷ்யர்முதலியவை எல்லாம் இங்குதங்கி நிலைபெறுகிறது. ஸ்தூலசூக்ஷ்மஸ்வரூப மாகியது.நித்யாம்ருதஸ்வரூபமாகையா லனைவராலு மாதரிக்கத்தக்கது. லௌகிகஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாதது. எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை சிஷ்யர்களே தெரிந்துகொள்ளுங்கோள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படியே இராமாநுஜபாஷ்யத்தின் கருத்து.

௨. யதர்சிமத்யதணுப்யோऽணு ச யஸ்மிம்ல்லோகா நிஹிதா லோகிநஶ்ச | ததேததக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸ ப்ராணஸ்தது வாங்மந: | ததேதத்ஸத்யம் ததம்ருதம் தத்வேத்தவ்யம் ஸோம்ய வித்தி ||

౨. యదర్చిమద్యదణుభ్యోఽణు చ యస్మిన్ లోకా నిహితా లోకినశ్చ ।
తదేతదక్షరం బ్రహ్మ స ప్రాణస్తదు వాఙ్మనః । తదేతత్సత్యం తదమృతం తద్వేద్ధవ్యం సోమ్య విద్ధి ॥

(ப்-ம்.) ஸோம்ய - தெளிவுள்ளசிஷ்யனே, யத் - எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமானது, அர்சிமத் - காந்தியுடையதோ, அணுப்ய: - அணுவஸ்துக்களிலும், அணு - சிறியதோ; யஸ்மிந் - யந்தப்ரம்மத்தில், லோகா: - உலகங்களும், லோகிந: ச - உலகத்தோரும், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, தத் ஏதத் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம - அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமானது, ஸ: ப்ராண: - அப்படிப்பட்ட ப்ராணன், தத் உ வாங்மந: - அப்படிப்பட்ட வாகிந்திரியமும் மனஸ்ஸும், தத் ஏதத் ஸத்யம் - அப்படிப்பட்ட ஸத்யம், தத் வேத்தவ்யம் - அது ஆலோசித்தறியத்தக்கது. ஆகையால், அதை நீ, வித்தி - நன்கறிந்துகொள்.

ஸ0-ஹா, சூரியசந்திராதிகளும் எந்த காந்தியால் விளங்குகிறார்களோ அப்படிப் பட்ட காந்தியுடையதுஎதுவோ, எது எல்லாவற்றிலும் சிறியதோ எது எல்லாவற்றிலும் பெரிதோ; எந்தப்ரம்மத்தில் பூமிமுதலியலோகங்களும் அவ்வோலோகங்களிலுள்ள ஜநங்களும் இருக்கின்றனவோ பிராணன் மநஸ்ஸு வாக்கு முதலிய எல்லாவற்றுக்கு மதிஷ்டாநமாய் யாதொன்று விளங்காநின்றதோ; அதுவே ஸத்யமான அக்ஷரபரப்ரம்மம். ஆகையாலதை நன்குமநஸ்ஸினால் த்யாநித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்.

ரா-ஹா. அப்ராக்ருதமாய் ஜ்யோதிர்மயமான திருமேனி யுடையதாகையாலே காந்தியுடையதென்கிறது. எல்லாவற்றிலு முள்புகுகிற சக்தியுடையதானதால் அணுவிலுமணுவென்று சொல்லப்பட்டது.

௩. தநுர்க்ருஹீத்வௌபநிஷதம் மஹாஸ்த்ரம் ஶரம் ஹ்யுபாஸாநிஶிதம் ஸந்தயீத | ஆயம்ய தத்பாவகதேந சேதஸா லக்ஷ்யம் ததேவாக்ஷரம் ஸோம்ய வித்தி ||

3. ధనుర్గృహీత్వౌపనిషదం మహాస్త్రం శరం హ్యుపాసానిశితం సంధయీత ।
ఆయమ్య తద్భావగతేన చేతసా లక్ష్యం తదేవాక్షరం సోమ్య విద్ధి ॥

(ப்-ம்) ஸோம்ய - நற்குணமுடையவனே, ஔபநிஷதம் - உபநிஷத்தில்சொல்லப்பட்ட, தநு: - வில்லை, க்ருஹீத்வா - எடுத்துக்கொண்டு, உபாஸாநிஶிதம் - உபாஸநத்தினால் கூர்மையடைந்திருக்கிற, மஹாஸ்த்ரம் - மஹாஸ்திரத்தோடுகூடிய, ஶரம் - பாணத்தை, ஸந்தயீத - ஸந்தாநம்பண்ணக்கடவன். தத்பாவகதேந - அந்தப்ரம்மபாவனையோடுகூடிய, சேதஸா - மனஸ்ஸினால், ஆயம்ய - ஆகர்ஷித்து, தத் ஏவ அக்ஷரம் லக்ஷ்யம் - அந்த அக்ஷரப்ரம்மமாகிற லக்ஷ்யத்தையே, வித்தி - அறிந்துகொள்.

ஸ0-ஹா. ரா-ஹா. ப்ரணவமேதநுஸ்ஸென்பது முதலாய விசேஷங்கள் மேல் மந்திரத்தில் விளங்கும். இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சை செல்லவொட்டாமல் தடுத்து பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் நிலைபெறச்செய்து ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொள்ளென்றுகருத்து.

ஈ. ப்ரணவோ தநு: ஶரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே।
அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் ஶரவத்தந்மயோ பவேத்॥

௪. ప్రణవో ధనుశ్శరో హ్యాత్మా బ్రహ్మ తల్లక్ష్యముచ్యతే।
అప్రమత్తేన వేద్ధవ్యం శరవత్తన్మయో భవేత్॥

(ப்-ம்.) ப்ரணவ: - ப்ரணவமானது, தநு: - தநுஸ்ஸு, ஶர: ஹி - பாணமேயென்றால், ஆத்மா - ஜீவாத்மா, தத்ப்ரஹ்ம - அந்தப்ரம்மமானது லக்ஷ்யம் - லக்ஷ்யமாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. அப்ரமத்தேந - அநவதாநமில்லாதவனாலே, வேத்தவ்யம் - வேதிக்கத்தக்கது, ஶரவத் - பாணம்போல, தந்மய: - அந்தலக்ஷ்யஸ்வரூபமாக, பவேத் - ஆகக்கடவன்.

ஸ0-ஹா. ரா-ஹா. ஆத்மாவை ப்ரணவத்தினால் ப்ரம்மத்தில் சேர்க்கக்கடவன். ப்ரணவார்த்தத்தை யறியக்கடவன்.

பதாக்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்பது சங்கரமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம். ப்ரம்மத்திற்கு ஜீவன் சேஷபூதனென்பது ராமாநுஜமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம்.

ரு. யஸ்மிந் த்யௌ: ப்ருதிவீ சாந்தரிக்ஷமோதம் மந: ஸஹ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வை: । தமேவைகம் ஜாநத ஆத்மாநமந்யா வாசோ விமுஞ்சதாம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:॥

௫. యస్మిన్ ద్యౌః పృథివీ చాంతరిక్షమోతం మనస్సహ ప్రాణైశ్చ సర్వైః।
తమేవైకం జానథ ఆత్మానమన్యా వాచో విముంచథామృతస్యైష సేతుః॥

(ப்-ம்.) யஸ்மிந் - எந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்தில், த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகமும், ப்ருதிவீ ச - பூலோகமும், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமும், ஸர்வை: - ஸமஸ்தமான, ப்ராணை: ஸஹ - ப்ராணங்களோடு, மந: - மநஸ்ஸும், ஓதம் - கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, தம் ஏவ ஏகம் - அந்தபரமபுருஷனையே, ஆத்மாநம் - அந்தராத்மாவாக, ஜாநத - அறியுங்கோள், அந்யா: - இதரங்களான, வாச: - வார்த்தைகளை, விமுஞ்சத - விடுங்கோள், அம்ருதஸ்ய - மோக்ஷத்திற்கு, ஏஷ: - இந்த பரமபுருஷன், ஸேது: - அணையாகிறான்.

ஸ0-ஹா. இந்த அக்ஷரபரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை விசதமாக்குவதற்கு அடிக்கடி சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா. மோக்ஷமானது ஸம்ஸாரஸாகரத்திற்கு அக்கரையாகையால் அதற்குக் காரணமாகிய பகவானை ஸேதுவென்கிறது. ஸேதுவானது இக்கரையோரை அக்கரை

சேர்ப்பதன்றோ; ஆகையால் மோக்ஷப்ரதனை அவனையே உபாஸியுங்கோள் இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள். அவனே ஸர்வாதாரபூதன்.

௬. अरा इव रथनाभौ संहता यत्र नाड्यः स एषोऽन्तश्चरते बहुधा जायमानः। ओमित्येवं ध्यायथ आत्मानं स्वस्ति वः पाराय तमसः परस्तात्॥

௬. அரா இவ ரதநாபௌ ஸம்ஹதா யத்ர நாட்ய: ஸ ஏஷோऽந்தஶ்சரதே பஹுதா ஜாயமாந:।
ஓமித்யேவம் த்யாயத ஆத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத்॥

(ப்-ம்.) யத்ர - எந்தஹ்ருதயத்தில், ரதநாபௌ - ரதநாபியில், அரா: இவ - அரங்கள்போல, நாட்ய: - நாடிகள், ஸம்ஹதா: - சேர்ந்திருக்கின்றனவோ; அந்த: - அந்தஹ்ருதயத்தில், ஸ: ஏஷ: - அந்த அக்ஷர புருஷன், பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, ஜாயமாந: - உண்டாகிறவனாய், சரதே - ஸஞ்சரிக்கிறான். தமஸ: - மூலப்ரக்ருதிக்கு, பரஸ்தாத் - அப்புறத்தானாகிய வ: - உங்களுக்கு, பாராய - ப்ராப்யனாயிருக்கிற அவனை யடைவதற்கு, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவாகிய அவனை ஓம் இதி ஏவம் - ப்ரணவார்த்தங்கொண்டு, த்யாயத - த்யானம்பண்ணுங்கோள், ஸ்வஸ்தி - அப்படி த்யானம் செய்கிற உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது.

௬0-ஹா. நாடீஸ்தாநமாகிய ஹ்ருதயத்தில் ஸாக்ஷிபூதனைக்கொண்டு ஸுகம் துக்கம் முதலிய வற்றோடுகூடி ஜ்ஞாதாவாய் அநேகப்ரகாரமாய் உண்டாகிறான். அந்த ஆத்மாவை ப்ரணவத்தைக்கொண்டு சொல்லியபடி த்யாநியுங்கோள். இப்படி தத்வஜ்ஞாநியான ஆசாரியன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டிய விஷயத்தை யுபதேசிக்க, சிஷ்யனும் விரக்தனாய் ப்ரம்மவித்யையில் விருப்பமுடையவனாய் மோக்ஷமார்க்கத்திலிழிய அப்படி இழிந்த சிஷ்யனுக்கு விக்நமின்றி ப்ரம்மப்ராப்தி யுண்டாம்படி அநுக்கிரகம்செய்கிறார். அவித்யைக்கடந்து ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப் பெறுவதற்கு விக்நங்கள் சமிக்கவேணுமென்று ஆசாரியர் ஆசீர்வாதம் செய்கிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படி கருத்து இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது.

௭. ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்யைஷ மஹிமா புவி।
திவ்யே ப்ரஹ்மபுரே ஹ்யேஷ வ்யோம்ந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டித:॥

௭. यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्यैष महिमा भुवि।
दिव्ये ब्रह्मपुरे ह्येष व्योम्न्यात्मा प्रतिष्ठितः॥

(ப்-ம்.) ய: - எந்த அக்ஷரபுருஷன், ஸர்வஜ்ஞ: - எல்லாமறிந்தவனோ; ஸர்வவித் - எல்லாமடைந்தவனோ; புவி - இவ்வுலகத்தில், ஏஷ: மஹிமா - இந்தமாஹாத்ம்யமானது, யஸ்ய - யவனுடையதோ, ஏஷ: - இந்த ஆத்மாவான பரமபுருஷன், திவ்யே வ்யோம்நி - பரமாகாசத்தில், ப்ரஹ்மபுரே - வைகுண்டநகரத்தில், ப்ரதிஷ்டித: - ஹி - இருப்பவனன்றோ;

ஸ௦-ஹா. அவித்யைக்குப் பரனுயிருக்கும் ப்ரவித்யாவேத்யனுன பரமபுருஷ னிருக்குமிடங் கூறுகின்றது. இந்தபரமபுருஷன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் எல்லாமடைந்தவனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் அவனுக்கு மஹிமைசொல்லுகிறது. ஸமஸ்தலோகங்களும் இவனுடைய ஆஜ்ஞையிலிருக்கின்றன. சூர்யசந்திரர்கள் இவனுக்கு பயந்து சுழலுகிறுர்கள். இவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் தங்கள் நிலைமாருமலிருக்கின்றன. ஸகலஸ்தாவரஜங்கமங்களு மவனிட்டவழக்காயிருக்கின்றன ருதுக்களு மயனங்களும் வருஷங்களும் அவன்கட்டளையைத் தாண்டுகிறதில்லை. அவனிட்ட கட்டளையா லவரவர் ஒவ்வொருவ்யாபாரத்தாலு மவ்வோவ்யாபாரங்களின் பலனைப்பெறுகிறுர்கள். இப்படிப்பட்டமாஹாத்ம்யமுடைய பரமபுருஷன், விளங்காநின்ற ஹ்ருதயமத்யத்திலிருக்கிறவனைப்போல் காணப்படுகிறுன்.

ரா-ஹா. மஹாமஹிமையுடைய பரமபுருஷன் பரமபதத்தில் வஸிக்கிறுன். அவன் ஸர்வஜ்ஞன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன்.

௮. 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌨𑍇𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂𑌸𑌂𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 ॥

౭. మనోమయః ప్రాణశరీరనేతా ప్రతిష్ఠితోఽన్నే హృదయం సన్నిధాయ ।
తద్విజ్ఞానేన పరిపశ్యన్తి ధీరా ఆనన్దరూపమమృతం యద్విభాతి ॥

(ப்-ம்.) 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 - நெஞ்சினுல் காணத்தக்கவனும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌨𑍇𑌤𑌾 - ப்ராணனையும் சரீரத்தையும் அவைகளின் வ்யாபாரத்தில் நடத்துகிறவனுமான பரமாத்மா, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇 - சரீரத்தில் 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 - இருக்கிறுர். 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍍 - நெஞ்சை, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 - அவரிடத்தில் சேர்த்து, 𑌯𑌤𑍍 - யந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - ஆநந்தரூபமாயும், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 - அம்ருதஸ்வரூபமாயும், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 - விளங்குகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 - உபாஸநத்தினுல், 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 - பண்டிதர்கள், 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - காண்கிறுர்கள்.

ஸ௦-ஹா.—மநஸ்ஸின் வ்ருத்திகளினு லறியத்தக்கவனுய் ப்ராண சரீரங்களுக்கு நேதாவா யிருக்கிறவன் உண்ணும் சோற்றின் பரிணமமாகிய ஸ்தூல சரீரத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சரீரத்தில் வர்த்திக்கிறுன். ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் புத்தியை செலுத்தி உபதேசஜ்ஞானத்தா லாத்மதத்வத்தை யறிந்து ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான அந்த ப்ரம்மத்தை யுபாஸிக்கிறுர்கள்.

ரா-ஹா.—பரிசுத்தமான நெஞ்சினுல் பரமாத்மா காணத்தக்கவன். ஜீவனுக்கு ப்ராண சரீரங்களைக் கொடுப்பவன். ப்ராணனை சரீரமாக உடைய ப்ரபு. சரீரத்தில் எவனிருக்கிறுனே அவனிடத்தில் நெஞ்சை செலுத்தி ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யறிந்து உபாஸநம் செய்கிறுர்கள்.

௯. 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌶𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌃 ।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇 ॥

౮. భిద్యతేహృదయగ్రన్థిశ్ఛిద్యన్తేసర్వసంశయాః ।
క్షీయన్తేచాస్యకర్మాణితస్మిన్దృష్టేపరావరే ॥

(ப்-ம்.) பராவரே - உலகத்திற்கு பெரியோராகிய இந்திரன் முதலானோரைத் தன்னில் தாழ்ந்தாராக வுடையனாயிருக்கிற, தஸ்மிந் - அந்த பரம புருஷன், த்ருஷ்டே - உபஸநத்தால் காணப்படுவானாயின், ஹ்ருதயக்ரந்தி: - நெஞ்சிலிருக்கிற அவித்யாதிதோஷங்கள், பித்யதே - நசிக்கின்றன, ஸர்வ ஸம்சயா: - ஸகலஸந்தேஹங்களும், சித்யந்தே - கழிந்துபோகின்றன. அஸ்ய - இவனுடைய, கர்மாணி - கருமங்கள், க்ஷீயந்தே - க்ஷயிக்கின்றன.

ஸ௦-ஹா.—இதில் பரமாத்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலம் சொல்லுகிறது. புத்தியி லழிந்திக் கிடக்கிற வாஸநாமயமான அவித்யை கழியுண்கிறது. அவித்யை ஸ்வபாவத்தாலாத்மாவை யடைந்ததன்று. கங்கையைப்போலே இடைவிடாமல் வந்துகொண்டிருந்த ஸகல ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின்றன. இவ்வாறு ஸம்சயங்கள் நீங்கி யவித்யை கழிந்தவனுக்கு, ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன் செய்தவையாய் பலங்கொடாத கருமங்களும் அக்காலத்தில் செய்த கருமங்களும் க்ஷயிக்கின்றன. இந்த ஜந்மத்திற்குக் காரணமாகிய கருமமோவெனில் அது பயனைத் தருவதற்குத் தொடங்கியதால் அநுபவித்தே யழிய வேணும். இவையெல்லாம் அந்த ப்ரம்மமே நானென்றறிந்தவனுக் குண்டாகிறபலம்.

ரா-ஹா.—அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு பலம் சொல்லுகிறது. ஸர்வோத்க்ருஷ்டர்களான ப்ரம்மாதிகள் யவனுக்குத் தண்ணியரோ; யவன் சேதநாசேதநங்களை சரீரமாக உடையவனோ; அந்த பரமபுருஷன் தர்சநஸமாநாகாரமான உபாஸநத்தில் விளங்கினானாயின் அந்த உபாஸகனுக்கு அந்தக்கரணத்தில் ராகத்வேஷாதிகளாகிய முடிகள் அவிழ்ந்து போகின்றன. ஹ்ருதய பதத்திற்கு, அந்தக்கரணத்தையாயினும், ஜீவனையேயாயினும் பொருளாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஸமஸ்தராகத்துவேஷங்களும் நீங்குமென்றுமொருபொருள்சொல்லவமையும். பிரம்மத்தையறிந்தபோது ஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டாகிற தானதால் ஸகல ஸம்சயங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. ப்ராரப்தகர்மம் தவிர மற்றுள்ள அநேக ஜந்மார்ஜிதங்களான பூர்வகருமங்கள் நசிக்கின்றன. கர்மத்திற்கு நாசமாவது பலங்கொடுக்கிற சக்தி நாசமென்றறிக. பகவான் பாஷ்யகாரர் இவ்வாறுவ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இனி இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு மரணகாலத்தில் ஸகல கருமங்களும் நசிக்குமென்று சில ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. பகவான் பாஷ்யகாரரும் அவ்வாறே யருளிச்செய்திருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, இங்கு உபாஸநம் தொடங்கும்போதே ஸகல கருமங்களும் அழியுமென்பது கூடுமோவெனில்; கூடும்; இங்குச் சொன்ன அழிவு இவ்வுபாஸகனுடைய பாபத்திற்கு பலம்கொடுக்கக் கடவேனல்லேன். என்கிற பகவத்ஸங்கல்ப ரூபமாகின்றது. மரணகாலத்தில் இவன் பாபங்களைப் பொறுத்துவிட்டேன், என்கிற பகவத்ஸங்கல்பம். ஆகையால் விரோதமில்லை.

௧௦. ஹிரண்மயே பரே கோசே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் ।
தச்சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ் தத்யதாத்மவிதோ விது: ॥

౧౦. హిరణ్మయేపరేకోశే విరజంబ్రహ్మనిష్కలమ్ ।
తచ్ఛుభ్రంజ్యోతిషాంజ్యోతిస్తద్యదాత్మవిదోవిదుః॥

(ப்-ம்.) ஹிரண்மயே - ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகையாலே ஹிரண்மயமென்னப்படுவதாய், கோசே - பரமாத்மவாஸஸ்தானமாயிருக்கிற, பரே - பரம பதத்தில், விரஜம் - ஸத்வ ரஜஸ் தமோரூபகுணங்களில்லாததாய், நிஷ்கலம் - அவயவமில்லாததாய், சுப்ரம் - சுத்தனாய், ஜ்யோதிஷாம் - ஜயோதிஸ்

ஸூர்யாதிகளுக்கும், ஜ்யோதி:-ஜ்யோதிஸ்ஸைக்கொடுக்கத்தக்கதாய், ஆத்மவித: யத்விது:-ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவராலே யறியப்பட்டதாய், தத்-நதிப்ரஸித்தமாயிருக்கிற, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது விளங்குகின்றது.

ஸ0-ஸா.—கீழ்ச்சொல்லிய மந்திரத்தின் பொருளேயே விரித்துரைக்கின்ற திம் மந்திரமும் மேலிரண்டு மந்திரங்களும். ஆத்மவித்துக்களே ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை இப் படிப்பட்டதென் றறிவார்கள். மற்றோரறியார்.

பா-ஸா.—நிர்தோஷமாய் திவ்யமங்கள விக்கிரத்தோடு பரமபதத்தில் பரப்ரம்மம் விளங்குகின்றது.

கக. ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோ(அ)யமக்நி: । தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ॥

౧౧. నతత్రసూర్యోభాతినచంద్రతారకంనేమావిద్యుతోభాంతికుతోయమగ్నిః।
తమేవభాంతమనుభాతిసర్వంతస్యభాసాసర్వమిదంవిభాతి॥

(ப்-ம்.) தத்ர - அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தில், ஸூர்ய: - ஸூரியனும், ந பாதி - ப்ரகாசிப்பதில்லை, சந்த்ர தாரகம் - சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ந - ப்ரகாசிப்பதில்லை, இமா: வித்யுத: - இந்த மின்னல்களும், ந பாந்தி- மின்னுகின்றனவில்லை, அயமக்நி: - இந்த அக்நி, குத: - எப்படிப்ரகாசிக்கப்போகிறது, ஸர்வம் - எல்லாம், பாந்தம் - ப்ரகாசிக்கிற, தமேவ அநு - அந்தப்ரம்மத்தையநுஸரித்தே, பாதி - ப்ரகாசிக்கின்றன. தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, பாஸா - காந்தியினால், இதம் ஸர்வம்-இவையெல்லாம், விபாதி - ப்ரகாசிக்கின்றது.

ஸ0-ஹா.—ஸமஸ்த ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களிலு மிதுவேஜ்யோதிஸ்ஸென்று முன் சொன்ன விஷயத்தை விரிக்கின்றது இம்மந்திரம். ஆத்மாவாகிய ப்ரம்மஸ்வரூப விஷயத்தில், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற சூரியனும் ப்காசிப்பதில்லை. அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறதில்லை. அந்த சூரியனே, அந்தப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸி னால் ஆத்மாவல்லாத ஸமஸ்தத்தையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறான். அவனுக்கு சுயமாய் ஒன்றை ப்ரகாசிக்கச்செய்ய சக்தியில்லை. அவ்வாறே சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் இந்த மின்னல்களும் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதில்லை. ஸூரிய தேஜஸ்ஸுக்கு முன்னடங்கிப்போகின்ற தேஜஸ்ஸை யுடையவனாய் நம்மால் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகிற இந்த அக்நிக்கு அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசப்படுத்தும் சக்தியேது. பலவாறுசொல்லி யென்பயன். இந்த ஜகத்து விளங்குவது தனக்குத்தானே விளங்காநின்ற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யநுஸரித்தேயன்றி வேறில்லை. தண்ணீர்முதலியவை யொன்றைச் சுடுவது நெருப்பின் ஸம்பந்தாலேயன்றி சுயமாகவன்றே. அவ்வாறேயென்க. இந்த ஸூரியசந்திரர் நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றோடு கூடிய இந்த ஜகத்து அந்த ப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸாலே ப்ரகாசிக்கின்றது. ஏனென்றால் அந்த ப்ரம்மமேயன்றோ காரியமாய் அவைகளின் காந்தியால் விளங்குகின்றது. ஆகையா லந்த ப்ரம்மம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிரூபமென்பது விளங்குகின்றது. தனக்கில்லாதே பிறருக்குத்தான்கொடுப்பது கூடாதன்றோ; மண்குடமுதலியவை மற்றொன்றை விளங்கச்செய்யக் கண்டதில்லை, காந்தியுடைய ஸூரியன் முதலாகிய

வற்ருல் மற்றவை விளங்கக்கண்டோம். ஆனதால், தான் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாயிருந்தே மற்றவைகளை ஜ்யோதிரூப மாக்கவேணும்.'

ரா-ஹா.—அந்த ப்ரம்ஸ்வரூபத்தை ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸென்றது என்கொண்டென்பதை விரிக்கின்றது. இந்த ஸூரியன் முதலியவை எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது காந்தியில்லை என்று கருத்து. மிகவும் ப்ரகாசரூபமாய் ஸூரியாதிகளும் அவைகளால் ஜகத்து ப்ரகாசிக்கவும் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகையில் அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் ஸூரியன் ப்ரகாசிப்பதில்லை என்றெங்ஙனம் சொல்லலாமெனில் கூறுகின்ருேம். இந்த ஜகத்தை விளங்கச்செய்கிற ஸூரியாதி தேஜஸ்ஸெல்லாம் சுயமாய் வந்ததன்றே. பரமாத்மாவினுல் கொடுக்கப்பட்ட அவனுடைய தேஜஸ்ஸே யன்ருே. இவ்விஷயம் கீதையிலும் பகவானுலே சொல்லப்பட்டது. "யதாதித்யகதம் தேஜோஜகத் பாஸயதேகிலம் ! யச்சந்த்ரமஸியச்சாக்னௌ தத் தேஜோவித்திமாமகம்" என்கிற சுலோகத்தைக் காண்க. ஸூரிய சந்திராக்னி முதலியவற்றிலுள்ள தேஜஸ்ஸு என்னுல் கொடுக்கப்பட்ட என்னுடைய தேஜஸ்ஸு, என்று இதின் பொருள். பகவான் பாஷ்யகாரரும் இவ்வாறே வ்யாக்யாநம் செய்தருளினுர். ஸூரியாதிகள் என்னை யாராதித்து என்னிடத்திலிருந்து என்னுடைய தேஜஸ்ஸின் லேசத்தைப்பெற்று விளங்குகிருர்கள். என்று அர்ஜுநனுக்கு பகவானுபதேசிக்கிருரென்று அவ்விடத்தில் பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து. ஆகையா லிவர்களுக்கு சுயமான தேஜஸ் ஸில்லாமையினுல் தேஜஸ்ஸில்லாதவர்களென்று சொல்லக் கூடும். ஆகையால் அந்த பரமபுருஷனுடைய காந்தியினுலே எல்லாம் விளங்குகிறது.ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸூரியாதி தேஜஸ்ஸால் ஜகத்து விளங்கினுலு மந்த தேஜஸ்ஸு அவர்களுடைய தன் ருகையால் பரமபுருஷனுடையதே யாதலால் அந்த பரமபுருஷனுடைய தேஜஸ்ஸாலே எல்லாம் விளங்குகிறது என்று சொல்லக் குறையில்லை. இங்கு சொல்லவேண்டிய விசேஷங்கள் கடவல்லியிலும் சொல்லியிருக்கிருேம். அங்கே கண்டுகொள்க.

௧௨. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌶𑍍𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣। 𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌚𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍॥

౧౨. బ్రహ్మైవేదమమృతంపురస్తాద్బ్రహ్మపశ్చాద్బ్రహ్మదక్షిణతశ్చోత్తరేణ।
అధశ్చోర్ధ్వంచప్రసృతంబ్రహ్మైవేదంవిశ్వమిదంవరిష్ఠమ్॥

(ப-ம்) 𑌇𑌦𑌂-இப்படிப்பட்ட, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - பரப்ரம்மமே, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂- மோக்ஷம், 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - முன்னும்விளங்குகின்றது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிரம்மமே, 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 - பின்னும்விளங்குகின்றது, 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌃- வலபுறத்திலும், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌚 - இடபுறத்திலும், 𑌅𑌧𑌃𑌚 - கீழும், 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌚 - மேலும், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌂 - வ்யாபித்திருக்கின்றது, 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 - இந்தஸமஸ்தமும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மமே, 𑌇𑌦𑌂 - இந்தப்ரம்மமே, 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 - வரிக்கத்தக்கது.

௱-ஹா.—ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவை மித்யை, என்று முன்சொன்ன உபதேசத்தை திருடமாக்கி முடிக்கின்ற திம்மந்திரத்தில். உலகத்தின் தோற்றம் கயிற்றில் தோற்றுகிற பாம்புத் தோற்றம்போலது. ப்ரம்மமேஸத்யமென்று வேதாநுசாஸநமாம்.
௱௧-ஹா.எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறவஸ்து வரிக்கத்தக்கின ப்ரம்மமேயாம்.

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑌮𑍍.

ஸ்ரீ:.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

௧. 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌸𑌯𑍁𑌜𑌾𑌸𑌖𑌾𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑍇।
𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌃𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿॥

౧. ద్వాసుపర్ణాసయుజాసఖాయాసమానంవృక్షంపరిషస్వజాతే।
తయోరన్యఃపిప్పలంస్వాద్వత్త్యనశ్నన్నన్యోఽభిచాకశీతి॥

(ப்-ம்) 𑌸𑌯𑍁𑌜𑍌 - ஸமாநமானகுணமுடையவர்களாய், 𑌸𑌖𑌾𑌯𑍌 - கூடியிருப்பவர்களாய், 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍌 - பக்ஷிகள்போல்வராகிய ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள், 𑌦𑍍𑌵𑍌 - இருவரும், 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - வ்ருக்ஷம்போலிருக்கிற ஒருசரீரத்தை, 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑍇 - அடைந்திருக்கிறார்கள், 𑌤𑌯𑍋𑌃 - அவ்விருவருக்குள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - பரமாத்மாவைக்காட்டில் வேறுபட்டவனான ஜீவாத்மா, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁 - விபாகதசையையடைந்திருக்கிற, 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 - புண்யபாபரூபமாகிய கருமபலத்தை, 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌿 - புஜிக்கிறான். 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - ஜீவாத்மாவைக் காட்டில் வேறுபட்ட பரமாத்மா, 𑌅𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍 - கர்ம பல ஸம்பந்தமில்லாதவனாய், 𑌅𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿 - ப்ரகாசிக்கிறான்.

ஸ0-ஸா.—இதுவரையில் பரவித்யை சொல்லப்பட்டது. யாதொன்று புருஷபதத்தால் சொல்லப்படுகிற ஸத்யஸ்வரூபமான அக்ஷர பரப்ரம்மத்தை யறிவதற்கு ஸாதநமாகின்றதோ; யதை யறிந்து அவித்யைமுதலிய ஸம்ஸார காரணங்கள் நீங்கி ராகத்வேஷமுதலிமுடிகள் கழியுமோ; அந்த ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு ப்ரணவத்தை வில்லாக்கி என்று துடங்கி யோகமுமுபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இனி யதற்கு துணைக் காரணங்களாகிய ஸத்யமுதலியவை கூறுவதற்கு இந்த கண்டம் துடங்கப்பட்டது. அதுவுமன்றி தத்வ நிச்சயமும் முக்யமாய் சொல்லப்படுகிறது. கீழில் தத்வநிச்சயம் பண்ணப்பட்டதாயினு மது புலப்படுவது மிகவும் வருத்தமானதினால் இங்குமதைச் சொல்வது புநருக்தி தோஷத்திற் கிடமாகாது. பரமார்த்த வஸ்துவை யறிவித்தற்கு ஸூத்திரமாகிய மந்திரம் முதலில் "த்வாஸுபர்ணா" என்பது. இதற்குப் பொருள் சொல்லுகிறோம். பக்ஷிகளின் ஸாத்ருச்யமிருப்பதால் பக்ஷிகளென்றது. எப்போதும் கூடியிருப்பதால் ஸயுஜௌ என்றது. ஒன்றாய் தோற்றுகிற காரணத்தை யுடையவராகையால் ஸகாயௌ என்றது. இப்படியுள்ள ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் வருக்ஷம்போ லழிந்து போகிறபடியால் வ்ருக்ஷமெனப்படுகிற சரீரத்தை தங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்தாநமாக அடைந்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் சேருவதுபோலவென்று கருத்து. இந்த வ்ருக்ஷமானது மேல்வேராய் கீழ் கிளைகளாய் க்ஷேத்திரமென்று பெயர் பெற்றதாயிருக்கிறது; ஸமஸ்த ப்ராணிகள் செய்த கருமபலத்திற்கு மிருப்பிடமாயிருக்கிறது இந்த சரீரமே. அந்த சரீரத்தை அவித்யை காமம் கருமம் வாஸனை இவைகளுக்கிடமாகிய லிங்கத்தை உபாதியாக உடைய ஜீவனும் ஈச்வரனும் பக்ஷிகளைப்போ லடைந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு சேர்ந்திருக்கிற இருவருள் ஒருவனாகிய ஜீவன், ஸுகதுக்கங்களை கருமத்திற்குத் தக்கபடி யநுபவிக்கிறான். அது, அவிவேகத்தினாலே வந்த விசித்திரவேதனை, ஸர்வஜ்ஜனாய் ஸத்வத்தை யுபாதியாக உடைய நித்யசுத்தபுத்த முக்தஸ்வ

பாவனுகிய ஈச்வரன் கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. இந்த ஈச்வரன் ஸத்தாமாத்திரத்தால் ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை நித்தியஸாக்ஷியாய்க்கொண்டு ப்ரேரணம் செய்கிறவனுகையால் தான் ஸாக்ஷியாகிருனேயன்றி கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை, தான் பார்த்தமாத்திரத்தால் ப்ரேரித்துக்கொண்டு அரசனைப்போல் விளங்குகிருன்.

ஞா-ஹா.—கீழ்ச்சொல்லியதில் ப்ரம்மத்திற்கு சரீர ஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்காநுபவம் வரும்போல் தோற்றுகையா லந்த ஸந்தேஹம் நீங்குவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. சுபாவத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் சமாநராய், கூடியிருப்பவராய் பக்ஷிபோலிருக்கிற ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் ஒருசரீரத்தி லிருந்தாலும் பரவசஞன ஜீவாத்மா துக்காநுபவம் பண்ணுகிருனேயன்றி பரமாத்மாத்வுக் கில்லை. ஜீவன் வேறு பரமாத்மா வேருகையால் ஜீவனுடைய துக்கம் பரமாத்மாவுக்கில்லை. இத்தால் ஜீவனே பரமாத்மா என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி ஸரியல்லவென்று இந்தச் சுருதி காட்டுகிறது. அப்படியாகில் பரமாத்மாவுக்கு துக்காநுபவம் வருகையாலென்க.

உ. ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோ(அ)நீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந:।
ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக:॥

౨. సమానే వృక్షే పురుషో నిమగ్నో௨నీశయా శోచతి ముహ్యమానః।
జుష్టం యదా పశ్యత్యన్యమీశమస్య మహిమానమితి వీతశోకః॥

(ப்-ம்.) அநீஶயா-போக்யபூதையாயிருக்கிற ப்ராக்ருதியினுலே, முஹ்யமாந: - மோஹத்தையடைந்தவனுய், ஸமாநே - ஒன்றுயிருக்கிற, வ்ருக்ஷே-சரீரத்தில், நிமக்ந: - முழுகினவனுய், ஶோசதி - சோகிக்கிறுன். இதி - இந்தப்படி, அந்யம் - வேறுனவனுய், ஜுஷ்டம் - தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனுயிருக்கிற. ஈஶம் - பரமாத்மாவையும், அஸ்ய - இந்த பரமாத்மாவினுடைய, மஹிமாநம் - மாஹாத்ம்யத்தையும், யதா - எப்போது, பஶ்யதி - பார்க்கிறுனே, (ததா-அப்போது) வீதஶோக:-சோகமில்லாதவனுகிறுன்.

ஸம்-ஹா —இவ்வாறு ஜீவனுக்கு கர்மபலாநுபவ மாகையால் முன்சொன்னபடி வ்ருக்ஷம்போன்ற ஒருசரீரத்தில் போக்தாவாய்க்கொண்டு அவித்யை, காமம் கருமபலம் ராகம், த்வேஷம்முதலிய பெருஞ்சுமையால் அமுக்கப்பட்டு ஸமுத்திரஜலத்தில் சுரைக்காய்போல முழுகினவனுய் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்துக்கொண்டு இவனுக்கு நான் பிள்ளை இவனுக்கு நான் பேரன் நானிளைத்தவன் நான் பெருத்தவன் நான் குணமுடையவன் நான் குணமில்லாதவன் நான் ஸுகத்தை யநுபவிக்கிறேன், நான் துக்கத்தை யநுபவிக்கிறேன், என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவனுய் பிறப்பதும் சாவதும் பந்துக்களோடு கூடுவதும் பிரிவதுமாய், எனக்கு சக்தியில்லையே என்பிள்ளை மரித்தானே என் பார்யை மரணமடைந்தாளே இனி நானேன் பிழைத்திருக்கவேணும், என்று தீநனுய் அனேகவித ஸங்கடங்களால் விவேகமின்றி சிந்தையடைகிறவனுய் தபிக்கிருன். இப்படி திர்யக்காபு மனுஷ்யனுயும் பிறந்துபிறந்து ப்ரேதனுகிற அந்த ஜீவன் இவ்வாறு கழிந்துபோன அநேக ஜந்மங்களில் செய்த ஸுக்ருதலேசத்தால் ஒருகருணையுடைய புருஷனுல் உபதேசிக்கப்பெற்ற யோகமார்க்கத்தை யுடையனுய் கொல்லாமை, மெய்யுரை, ஸ்த்ரீ ஸம்பந்தமில்லாமை, நிவ்ருத்தி, சமம்தமம் முதலியவற்ருேடு கூடி தெளிந்த நெஞ்சையுடையவனுய் யோகிகளில் பலராலும்கண்டு ஸேவிக்கப்படுகிற

உபாதிவிலக்ஷணனுன ஈச்வரனே யெப்போது காண்கிறுனே பசிதாஹம் சோகம்மோ ஹம் ஜநநமரணம் இவைகளில்லாத அந்த ஈச்வரனுடைய மகிமையையும் எல்லா ஜக த்திற்கு இவனேயாத்மா அவனே நான் ; ஸர்வ ஸமனுய் ஸர்வபூதங்களிலு மிருக்கிற ஈச்வரன் என்னைக்காட்டில் அவித்தையினுலுண்டாகிய உபாதியினுல் பரிச்சேதிக்கப் பட்டவனுகையால் வேறுபட்டவனன்று. இந்த ஜகத்தின் மகிமையெல்லாம் பரமேச்வ ரனுகிய என்னுடைய மகிமை என்பதையும் எப்போது தெரிந்துக்கொள்ளுகிறுனே ; அப்போது ஸமஸ்தசோக ஸாகரங்களிலினின்றும் விடுபட்டு க்ருதக்ருத்யனுகிறுன்.

ரா-ஹா. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினுல் பரமாத்மாவுக்குப் போல் தனக்குமுண்டான ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்முதலியவை மறைந்தவனுய் சரீரத்தில் நான் பெருத்தவன் நானிளைத் தவன் என்று ஆத்மப்ரமத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அந்த சரீரஸம்பந்தத்தால் வருகிற சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறுன். எக்காலத்திலிந்தஜீவன் இவ்வாறு முழுகிக்கிடக்கிற தன்னைக்காட்டிலும் தனக்கு தாரகனுகையாலும் நியந்தாவாகையாலும் சேஷியாகையா லும் விலக்ஷணனுய் தான்செய்த ஸுக்ருதலவத்தால் தன்னிடத்தில் ப்ரீதிசெய்திருக் கிற பரமாத்மாவையும், ஸமஸ்தஜகத்தையும் நியமிக்கிற அவனுடைய மாகாத்ம்யத்தை யும் காண்கிறுனே ; அக்காலத்தில் சோகம்விட்டவனுகிறுன். என்றுபொருள். சிலர், அநீஶயா - என்பதற்கு ஸாமர்த்யமில்லாமையினுலே, என்று வ்யாக்யாநஞ்செய்து, சே ற்றிலழுந்தி யொன்றும்தோற்றமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த ஒருபுருஷன் தானேவெ ளிக்கிளம்ப சக்தியில்லாமையால் தன்னைப்போல் சேற்றில்விழாதவனுய் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியோடுகூடிய புருஷனையு மவனுக்குத் தன்னை யெடுக்கத்தக்க சக்தியையும் பார் த்து, இனி நமக்குபயமில்லையென்று சோகத்தைவிடுகிறபடி இத்தால் அநுஸந்திக்கப் படுகிறது; என்றுரைத்தனர். இந்தபக்ஷத்திற்கும் பாஷ்யவிரோதமில்லை.

ங. யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் । ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி ॥

3. యదా పశ్యః పశ్యతే రుక్మవర్ణం కర్తారమీశం పురుషం బ్రహ్మయోనిమ్।
తదా విద్వాన్ పుణ్యపాపే విధూయ నిరంజనః పరమం సామ్యముపైతి॥

(ப்-ம்.) பஶ்ய: - ஜீவாத்மாவானவன், யதா - எந்தகாலத்தில், ருக்மவர்ணம் - ஸுவர்ணஸ்வரூபமாய் ப்ரகாசிக்கிற அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக் ரஹத்தையுடையவனுய், ஈஶம் - ஜகத்துக்கு நியாமகனுய், கர்த்தாரம் - ஜகத்கர்தாவாய், ப்ரஹ்மயோநிம் - ப்ரக்ருதிக்குபாதாநமாயிருக்கிற, புருஷம் - பரமபுருஷனை, பஶ்யதே - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறுனே, ததா - அந்த காலத்தில், வித்வாந் - அந்தப்ரம்மதர்சி, நிரஞ்ஜந: - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மில் லாதவனுய், புண்யபாபே - புண்யத்தையும் பாபத்தையும், விதூய - நிரஸித்து, பரமம் ஸாம்யம் - அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறுன்.

பா०-ஹா. இந்த மந்திரமும் முன்சொன்ன விஷயத்தையே விஸ்தரித்துச் சொல் லுகிறது. உபாஸகனுனவன் எப்போது ஸ்வயம்ஜ்யோதிரூபனுய் ஜகதீசனுய் ஜகத்கர்தா வாயிருக்கிற காரணப்ரம்மமான புருஷனை யபேதமாகப் பார்க்கிறுனே; அவனப்போது ஸகல கருமங்களும் நீங்கி ப்ரம்மத்தோடு பேதமின்றி ஸாம்யத்தை யடைகிறுன். அபே தத்தை யடைகிறுனென்பதே அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறுன், என்று சொல்லிய

கிறது. பேதமுண்டாகி லத்யந்த ஸாம்யம் கூடாதன்றே. ஆகையா லபேதத்தை யடைகிருனென்றேபொருள்.

ரா-ஹா. தன்னேக்காட்டில் விலக்ஷணுக பரமாத்மாவை எப்போதறிகிருனே; அப்போது அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் பூர்ணஸாம்யத்தையடைகிருன் ஸாம்யத்தை யடைகிருனென்பதினு லபேதமில்லேயென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது.

௪. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 ॥

౪. ప్రాణో హ్యేష యస్సర్వభూతైర్విభాతి విజానన్విద్వాన్ భవతే నాతివాదీ।
ఆత్మక్రీడ ఆత్మరతిః క్రియావా నేష బ్రహ్మవిదాం వరిష్ఠః॥

(ப்-ம்.) யஃ - யந்தபரமபுருஷன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌃 - ஸமஸ்த பூதங்களாலு மாச்ரயிக்கப்பட்டவனுய், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 - விளங்குகிருனே; 𑌏𑌷𑌃 𑌹𑌿 - இந்தபரமபுருஷனேவென்றால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - பரமாத்மா; 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 - அவனே யறிந்தவனுய், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - உபாஸகனுய்க்கொண்டு, 𑌤𑍇𑌨-அந்தபுருஷனுலே, 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀 - அதிவாதம்பண்ணுகிறவனுக, 𑌭𑌵 - ஆகக்கடவாய்.

ஶ0-ஹா. ப்ராணனுக்கும் ப்ராணனுய் பரமாத்மாவாய் பரமேச்வரனுய் ஸமஸ்தபூதங்களிலுமிருப்பவனுய் அனேக ப்ரகாரமாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனே நானேயவனென்று எவனறிகிருனே, எவனிந்த புருஷஸ்வரூபத்தை யடைகிற ப்ரம்மத்தைவிட மற்றென்றை யறியாமையாலே அதிவாதம் பண்ணுனே; அதாவது இரண்டுவஸ்துவையறிந்தாலன்ற. அதைவிட இதுசிறந்தது என்று அதிவாதம் செய்யக்கூடும். இவனுக்கு ப்ரம்மந்தவிர மற்றென்று தோற்றுமையாலே இந்த பொருளேவிட ப்ரம்மம் சிறந்ததென்று அதிவாதம் பண்ணவழியில்லே; அதிவாதமாவது சிறந்தது என்று ஒருபொருளே ச்லாகிப்பது. புத்திரன் பார்யை முதலியவர்க ளிடத்தில் க்ரீடையைவிட்டு ப்ரம்மத்தி னிடத்திலே எவன் க்ரீடிக்கிருனே அப்படியே ப்ரம்மவிஷயத்திலேயே ப்ரீதியுடையவனுகிருனே; கிரீடையாவது ஆநந்தத்திற்குக் காரணமான காயிகவ்யாபாரம், ரதியாவது - மநஸ்ஸில்பிறக்கிறப்ரீதி. அப்படியே ஜ்ஞாநம் முதலிய மாநஸக்ரியைகளே யுடையவனுகிருனே; இங்குசிலர் க்ரியை என்பது அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநத்தை என்று வ்யாக்யாநம் செய்யவிரும்புகிருர்கள். அது விருத்தம். சருமாநுஷ்டாநம் செய்பவன் ப்ரம்மத்திலேயே நெஞ்சைச் சேர்ப்பவனுகான். இவ்விரண்டு மொருவனுக்குச்சேருமோ. இருளும் வெளிச்சமும் சேர்ந்தபோதன்றே ஜ்ஞாநகருமங்களொன்று சேருவது. ஆகையாலவர்சொல்லுவது வீண்ப்ரலாபமேயாம்.சுருதிகளினுலு மிதுவிளங்கும். ஆகையால் க்ரியை என்பது ஜ்ஞாநத்தையேயன்றி கருமத்தையல்ல. அப்படிப்பட்டவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவனுகிருன்.

ரா-ஹா. மற்றச்சுருதிகளில்போல இங்கும் ப்ராணசப்தம் பரமாத்மாவையே கூறுகின்றது. இந்தபரமாத்மா எல்லாபூதங்களாலு மாச்ரயிக்கப்படுகிருன், இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனே ச்ரவணம் மநநம் இவைகளால் நன்குணர்ந்து அவனே யுபாஸநம் செய்து அந்தபரமபுருஷனேப்பற்றி யதிவாதியாகக்கடவாய், என்று சிஷனுக்கு உபதேசிக்கிறது. தன்னுலுபாஸிக்கப்படுகிற தேவதைக்கு எல்லாதேவதைகளிலும் சிறப்புச்சொல்லுகிறவனே யதிவாதியென்கிறது. எல்லாதேவதைகளினு முத்தமனை பரமபுருஷனேயறிந்துபாஸித்து அந்தபரமபுருஷனுக்குண்டான ஸர்வோத்தமத்வத்தை வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறுவதற்குக் கூறுஎன்று கருத்து இப்படிப்பட்டவன் உத்யாநம்.

முதலியவிடங்களில் விளையாடுகிறபடிகளைவிட்டு பரப்ரம்மத்தில் க்ரீடிப்பவனுய், கந்தம் புஷ்பம் முதலியவற்றி லாசையைவிட்டு பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரேமத்தையுடையவ னுய், பலோத்தேசமின்றி சகலகருமங்களையும் செய்யக்கடவன். பலோத்தேசமின்றிச் செய்கிற கருமங்களினுல் நெஞ்சு சுத்தமாய் ப்ரம்மவித்யைஎன்கிற ப்ரம்மோபாஸநம் ஸித்திக்கின்றதாகையால் அவச்யம் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யக்கடவன். இவன் ப்ரம்மத் தை யறிந்தவரில் பெரியோனுகிருன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் பவதே, ந, அதிவாதீ, என்று பதம்பிரித்து ந, என் பதை, பவதே, என்கிற பதத்தோடுகூட்டி யுரையுரைக்கப்பட்டது. இராமா நுஜபாஷ்யத்தில், பவ, தேந, அதிவாதீ, என்று பதம்பிரித்து தேந, அதிவாதீ பவ, என்றந்வயித்துக் கருத்துகூறப்பட்டது. கர்மாநுஷ்டாநம் ப்ரம்மஜ்ஞா நிக்குக்கூடாதென்று 'க்ரியா' என்கிறபதத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகருமம் முக்யப்பொருளாயினும், ஜ்ஞாநமேபொருளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் விவர ணம் செய்யப்பட்டது. இந்த கருமாநுஷ்டாநம் ப்ரம்மோபாஸநமாகிற ஜ்ஞா நத்திற்கு அங்கமென்று கருதி 'க்ரியா' என்கிற அந்தபதத்திற்கு கருமாநு ஷ்டாநமே பொருளென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள்ளப்பட்டது.

ரு. ஸத்யேந லப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்ம
சர்யேண நித்யம் | அந்தஶ்ஶரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி ஶுப்ரோ யம் பஶ்யந்
தி யதய: க்ஷீணதோஷா: ||

౫. సత్యేనలభ్యస్తపసా హ్యేషఆత్మా సమ్యగ్జ్ఞానేనబ్రహ్మచర్యేణనిత్యమ్।
అంతశ్శరీరేజ్యోతిర్మయోహిశుభ్రోయంపశ్యంతియతయఃక్షీణదోషాః॥

(ப-ம்.) க்ஷீணதோஷா: - ராகத்வேஷமுதலிய தோஷங்கள்கழிந்தவரா கிய, யதய: - இந்திரியஜயமுடையயதிகள், அந்தஶ்ஶரீரே - சரீரத்திற்குள், யம் - எந்தபுருஷனை, பஶ்யந்தி - காண்கிருர்களோ; ஜ்யோதிர்மய: ஹி - ஜ்யோதிஸ்வரூபனுய், ஶுப்ர: - சுத்தனுய், ஆத்மா - அந்தர்யாமியாயிருக் கிற, ஏஷ: - இந்தபரமபுருஷன், ஸத்யேந - பூதங்களுக்குஹிதமான வா ர்த்தைகளினுலும், தபஸா - உள்ளும்புறமுமொத்திருக்கையாகிற தவத்தி னுலும், ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந- சாஸ்திரத்தினுல்பிறந்த நல்லறிவாலும், நித்யம்- எப்போதும், ப்ரஹ்மசர்யேண - ஸ்திரீஸம்பந்தத்தை நீக்குகையினுலும், லப்ய: - அடையத்தக்கவன் அல்லது ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன். அல்லது உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

ஶம்-ஹா. ரா-ஹா. இம்மந்திரத்தில் ஸந்யாஸிக்கு நல்லறிவுக்குத் துணைக்காரண ங்களாய ஸத்யம்முதலிய ஸாதநங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. பொய்சொல்லாமையினு லும் ஆர்ஜவத்தாலும், ஆர்ஜவமாவது கபடத்தைவிடுகை. இதையே தபஸ்ஸென்றும் ப்ரமாணம்சொல்லுகிறது. இதுவே ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்திற்கு மிகவு முபயோகப்படுகி றது. சாந்திராயணம் முதலியவை யப்படிப்பட்டவையல்லவன்றே; உள்ளபடி யாத்ம

ஸ்வரூபத்தை யறிவதினாலும், மைதுநத்தைவிடுகையாலும் இவ்வாத்மா அடையப்படு வன். எந்தஆத்மா சுத்தனோ எவன் சரீரமத்யத்தில் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஜ்யோதிர் மயனாய் விளங்குகிறானோ; யவன், காமக்ரோதம் முதலிய தோஷங்களில்லாதே பரப்ரம் மத்தை யடையவேணுமென்று யத்நம்செய்கிற ஸந்யாஸிகளால் காணப்படுகிறானோ அந்த பரமாத்மா எப்போதும் கீழ்ச்சொல்லிய நியமத்தின்படி யிருக்கிறபுருஷனா லடை யப்படுவான். ஒருக்கால் மெய்சொல்வது மெய்யாகமாட்டாது. இப்படியேமற்றவையும்.

௬. 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌜𑌯𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌤𑌤𑍋𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌃।
𑌯𑍇𑌨𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌯𑍋𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌪𑌰𑌮𑌂𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍॥

౬. సత్యమేవజయతేనానృతంసత్యేనపన్థావితతో దేవయానః।
యేనాక్రమంత్యృషయోహ్యాప్తకామాయత్రతత్సత్యస్యపరమంనిధానమ్॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 - ஸத்யமே, 𑌜𑌯𑌤𑍇 - ஜயிக்கிறது, 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌮𑍍 - பொய்யானது, 𑌨 - ஜயிக்கிறதில்லை, 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌃-𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 - அர்ச்சிராதிமார்க மானது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 - ஸத்யம்சொல்வதினால், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌃 - உண்டாகிறது. 𑌯𑍇𑌨 - எந்தஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 - ஆசாபாசம் விட்டவ ராகிய; 𑌋𑌷𑌯𑌃 - தத்வஜ்ஞாநிகள், 𑌯𑌤𑍍𑌰 - எவ்விடத்தில், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 -ஸத்ய வசநத்திற்கு, 𑌪𑌰𑌮𑌮𑍍 - 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 - முக்யபலமாகிய, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தபரமாத்ம தத்வம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அந்தஸ் தாநத்தை, 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿-அடைகிறார்களோ;

ஶ௦-ஹா. ஸத்யத்தை ஸ்துதிக்கிற அர்த்தவாத மிந்தசுலோகம்;மெய்சொல்பவனே ஜயிப்பான். பொய்சொல்லுமவன் ஜயியான். ஒருபுருஷனைப்பிடித்து மெய்யும்பொய்யும் வெற்றியையும் தோல்வியையுமடையுமேயன்றி தனித்தல்ல.உலகத்தில் பொய்யன்தோ ற்பதும் மெய்யன்ஜயிப்பதும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஸத்யம் பலமுடையது. சாஸ் த்ரத்திலும் ஸத்யமேபலமுடையதென்று தெரிகிறது. ஸத்யத்தினாலன்றோ தேவயாநமா ர்க்கம் கிடைக்கின்றது. எந்த மார்க்கமே புருஷார்த்தமாகிய ப்ரம்மத்தை ஸந்யாஸிகள டைவதற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ;

ரா-ஹா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் பரமபதத்தையடைவதற்கு ஸத்யமே முக்ய காரணமாயிருக்கிறதென்று ஸத்யத்தைக் கொண்டாடுகிறது. மற்றவை பதஉரையின் படியேகொள்க.

௭. 𑌬𑍃𑌹𑌚𑍍𑌚𑌤𑌦𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿।
𑌦𑍂𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑍂𑌰𑍇𑌤𑌦𑌿𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇𑌚𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌹𑍈𑌵𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍॥

౭. బృహచ్చతద్దివ్యమచిన్త్యరూపంసూక్ష్మాచ్చతత్సూక్ష్మతరంవిభాతి।
దూరాత్సుదూరేతదిహాంతికేచపశ్యత్స్విహైవనిహితంగుహాయామ్॥

(ப-ம்.) 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மமானது, 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍 - பெரியது, 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍- ப்ரகாசிப்பது, 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - சிந்திக்கமுடியாதரூபத்தையுடையது, 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 - ஸூக்ஷ்மவஸ்துவைக் காட்டிலும், 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மமானது, 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌮𑍍 - மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿- விளங்குகின்றது. 𑌤𑌤𑍍 அந்தப்ரம்மமானது, 𑌦𑍂𑌰𑌾𑌤𑍍 - தூரத்திலும், 𑌸𑍁𑌦𑍂𑌰𑍇 - மிகவும்தூரத்தி

யிருக்கின்றது. தத் - அந்தப்ராம்மமானது, இஹ அந்திகே ச - இங்குஸமீபத்திலுமிருக்கின்றது. பஶ்யத்ஸு - ஜ்ஞாநிகளுக்காயின், இஹ ஏவ குஹாயாம் - இந்தஹ்ருதயகுஹையிலேயே, நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ0-ஸா. எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதால் பெரிதாய், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அது பற்றியே இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததாய் ஆகையாலே இவ்வாறென்று சிந்திக்க முடியாததாய் ஸூக்ஷ்மமாகிய ஆகாயத்திலும் ஸர்வகாரணமாகையாலே நிரதிசய ஸூக்ஷ்மமாய், காநாரூபமாய் ஸூரியசந்திரரூபமாய் விளங்குகின்றதாய், அஜ்ஞராலடையப் படாமையா லவர்களுக்கு மிகவும் தூரத்திலிருப்பதாய், ஜ்ஞாநிகளுக்கு அடையக் கூடியதாகையா லவர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதாய், இங்குஹ்ருதயத்தில் காண்கிறவர்களுக்கு அவ்விடத்திலே யிருப்பதாய் அவித்யையினு லீனஃராலும் காணப்படாததா யிருக்கிறது பரப்ரம்மம்.

ரா-ஸா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தா லடையக்கூடிய ப்ரம்மத்தின் விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. அது ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பெரியது. பரமாகாசத்திலிருப்பது. வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாததாய் ப்ரகாசமாய் விளங்குகிற திருமேனியையுடையது. எல்லா அசேதநங்களுக்குள்ளும் புகுகிற ஸூக்ஷ்மமுடைய ஜீவாத்மாவிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்குள்ளும் புகுகிறபடியால் மிகச் சூக்ஷ்மமானது. அது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற் கப்புறத்திலிருக்கிற பரமபதத்திருப்பதால் மிகவும் தூரத்திலிருப்பது. இந்த ப்ரக்ருதிக்குள் ஸூர்யமண்டலத்திற் குள்ளிருப்பதால் ஸமீபத்திலிருப்பது. அந்தக்கரணத்திலும் ப்ரகாசிப்பது யோகிகளுக்கு.

அ. நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபிவாசா நாந்யைர்தேவைஸ்தபஸா கர்மணாவா । ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்தஸத்த்வஸ்ததஸ்துதம் பஶ்யதே நிஷ்களம் த்யாயமாந:॥

౮. నచక్షుషాగృహ్యతేనాపివాచానాన్యైర్దేవైస్తపసాకర్మణావా।
జ్ఞానప్రసాదేనవిశుద్ధసత్త్వస్తతస్తుతంపశ్యతేనిష్కలంధ్యాయమానః॥

(ப-ம்.) (இந்தபரமபுருஷன்,) சக்ஷுஷா - கண்களினால், ந க்ருஹ்யதே - காணப்படுகிறதில்லை. வாசா - வாக்கினால், ந அபி -சொல்லப்படுவதுமில்லை. அந்யை: தேவை: - மற்ற இந்திரியங்களினாலும், ந - கிரக்கப்படுவதில்லை. தபஸா - தபஸ்ஸினாலாவது, கர்மணா வா - கருமத்தினாலாவது (அடையப்படுமவனல்லன்) ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந-பரமாத்மாநுக்கிரகத்தினால், விஶுத்தஸத்த்வ: - அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகிறது. தத: - பின்பு, த்யாயமாந: - த்யாநம்செய்யாநின்றுகொண்டு, நிஷ்களம் - அவயவங்களில்லாதவனாயிருக்கிற, தம் - அந்த பரமபுருஷனை, பஶ்யதே - காண்கிறான்.

ஸ0-ஸா. இன்னமுமந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமிடம் சொல்லப்படுகிறது. ரூபமில்லாமையால் கண்ணால் பார்க்கப்படாது. சொல்லப்படாமையால் வாக்குக்கு விஷயமல்ல. மற்றவைகளுக்கும் ஸாக்ஷாத்கார சக்தியில்லை. தபஸ்ஸும் கருமாநுஷ்டாநமும் மற்ற பலங்களுக்கு ஸாதநமாகையால் சிறந்ததாய் மற்ற பலங்களைக் கொடுக்குமாயினும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணங்களல்ல. ஜ்ஞாநமே யதற்கு

ஸாதநமானது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மிந்த ஜ்ஞானமுண்டாயினும் ராகம் த்வேஷம் முதலியவற்ருல் பாஹ்யவிஷயங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு சலங்கி யசுத்தமாயிருப்ப தால் ஆத்மஸ்வரூபம் அதிஸமீபத்தில் நித்யமாயிருந்தாலு மதைக்காட்ட சக்தியில்லாத தாயிருக்கின்றது. கண்ணுடியானது அழுக்கடைந்திருக்குமாயின் அது ஸூக்ஷ்மவஸ் துக்களைக் காட்டாதன்ருே; கலங்கிய தண்ணீரும் கலக்கம்தெளிந்த பின்னன்ருே பொருளைக் காட்டுவது. அப்படிபோலவே இந்த ஜ்ஞானமும் இந்திரயத்திற்கும். பொருள்விஷயத்திலுண்டான ராகம் த்வேஷமுதலிய அழுக்கிஞல் விடுபட்டு எப்போது, ஸ்வச்சமாய் விளங்குமோ; அப்போது தெளிந்திருப்பதால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகையால் அவ்வாறு தெளிந்த ஜ்ஞானமுடையவர் த்யாநம்செய்து நிரவயவனை பரமாத்மாவைப் பார்க்கிருர்கள் அப்படி தெளியாதவர் காண்பதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜ்ஞாநசப்தம் பரமாத்மபரமாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ஆகவே பரமாத்மாநுக்கிரகத்திஞல் தெளிந்த சிந்தையர் அவனைக் காண்கிருர்கள் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

கூ. ஏஷொணுராத்மாசெதஸாவெதிதவ்யஃயஸ்மிநுப்ராணஃவஂசயாஸஂவிவெஶ | ப்ராணைஶ்சித்தஂஸவஂமொதஂப்ரஜாநாஂயஸ்மிநுவிஶுத்தெவிஹவத்யெஷஆத்மா ||.

F. ఏషో௨ణురాత్మాచేతసావేదితవ్యఃయస్మిన్ప్రాణఃపంచధాసంవివేశ ।
ప్రాణైశ్చిత్తంసర్వమోతంప్రజానాంయస్మిన్విశుద్ధేవిభవత్యేషఆత్మా॥

(ப-ம்.) யஸ்மிநு - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், வஂசயா-அஞ்சுப் ரகாரமாயிருக்கிற, ப்ராணஃ - ப்ராணவாயுவானது, ஸஂவிவெஶ - நிலைபெற் றிருக்கின்றதோ; ப்ராணைஃ - இந்திரியங்களோடு, சித்தஂ - மநஸ்ஸூம், ப்ரஜாநாஂ - ப்ரஜைகளினுடைய, ஸவஂ - ஸமஸ்தமும், ஓதஂ - வைக் கப்பட்டிருக்கிறதோ; யஸ்மிநு - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், விஶுத்தெ - அநுக்ரஹமுடையவனுஞல், ஏஷஃ ஆத்மா - இந்த ஜீவாத்மா, விஹவதி - முக்திபெறுகிருஞே; அப்படிப்பட்டவனுய், அணுஃ - அறியக்கூடாதவனு யிருக்கிற, ஏஷஃ - இந்த பரமபுருஷன், செதஸா-பரிசுத்தமநஸ்ஸிஞலே, வெதிதவ்யஃ - அறியத்தக்கவன்.

ஶ0-ஹா. பஞ்சப்ராணங்களுடைய சரீரத்தில் ஸகலேந்திரியங்களிலும் ப்ரஜைகளுக்கு முக்யமான சித்தம்முதலிய பேதங்களுடைய மநஸ்ஸிஞலே பரமாத்மா அறியப்படுவன். எந்தமநஸ்ஸு சுத்தமாஞல் இந்த பரமாத்மாதானே விளங்குகிருஞே.

ஶா-ஹா. எந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞ லிந்த ஜீவாத்மா முக்தனுகிருஞே; அந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞல் அறியக்கூடாதவனு யிருந்தாலும் சுத்தமான மநஸ்ஸையுடையவனு யிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவிஞலே யறியப்படுகிருன்.

க0. யஂயஂலொகஂமநஸாஸஂவிஹாதிவிஶுத்தஸத்வஃகாமயதெயாஂஶ்ச காமாநு | தஂதஂலொகஂஜயதெதாஂஶ்சகாமாநுதஸ்மாதாத்மஜ்ஞஂஹ்யச்சயெத்பூதிகாமஃ ||

௧௦. యంయంలోకంమనసాసంవిభాతివిశుద్ధసత్త్వఃకామయతేయాంశ్చకామాన్।
తంతంలోకంజయతేతాంశ్చకామాంస్తస్మాదాత్మజ్ఞంహ్యర్చయేద్భూతికామః॥

(ப்-ம்.) விஶுத்தஸத்த்வ: - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்தவன், யம்யம் லோகம் - எந்தஎந்த லோகத்தை, மநஸா - மநஸ்ஸினால், ஸம்விபாதி - ஸங்கல்பிக்கிறானோ, யாந்ச காமாந் - எந்த இஷ்டங்களை, காமயதே - விரும்புகிறானோ; தம்தம் லோகம் - அந்தந்த லோகங்களையும், தாந்ச காமாந் - அந்த இஷ்டங்களையும், ஜயதே - ஜயிக்கிறான், தஸ்மாத்-ஆகையால், பூதிகாம: - ஸம்பத்தை விரும்பினவன், ஆத்மஜ்ஞம் ஹி - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை, அர்ச்சயேத் - பூஜிக்கக்கடவன்.

ஸம்-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸர்வாந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மாவைதானேயென்றறிந்தவன், மநஸ்ஸினால் எந்தலோகங்களை ஸங்கல்பித்தாலும் எந்தலோகங்களை விரும்பினாலும் அதைஎல்லாம் பெறுகிறான். ஸர்வத்திற்கு மாத்மாவாகையால் ஸர்வத்தையு மடைந்தவனாகிறானன்றோ; ஆகையால் தனக்காயினும் பிறர்க்காயினும் எந்த இஷ்டத்தை விரும்பினாலு மந்த இஷ்டத்தைத் தானும்பெற்று பிறரும் பெறும்படி செய்யவல்லவன். ஆகையால் மங்களத்தை யாசைப்பட்டவன் அந்த ஜ்ஞாநியை சுச்ரூஷைகளினால் பூஜிக்கக்கடவன்.

ஸா-ஸூ. தனக்கும் தன் பக்தருக்கும் நினைத்த இஷ்டங்களை யநுபவிக்கவும் தரவும் வல்லவனாகிறானாகையால் ஜ்ஞாநி, ஸம்பத்தை விரும்பிய புருஷனால் இவன் நம்முடைய சுச்ரூஷை முதலியவற்றால் அநுக்ரகித்து நமக்குவேண்டிய வரங்களைத் தருவனென்று பக்தியுடன் பூஜிக்கத்தக்கவன்.

இதி த்ருதீயமுண்டகே ப்ரதமகண்ட:.

அத த்ருதீயமுண்டகே த்விதீயகண்ட:.

க. ஸவேதைதத்பரமம் ப்ரஹ்ம தாம யத்ர விஶ்வம் நிஹிதம் பாதி ஶுப்ரம் | உபாஸதே புருஷம் யே ஹ்யகாமாஸ்தே ஶுக்ரமேதததிவர்தந்தி தீரா: ||

௧. సవేదైతత్పరమంబ్రహ్మధామయత్రవిశ్వంనిహితంభాతిశుభ్రమ్।
ఉపాసతేపురుషంయేహ్యకామాస్తేశుక్రమేతదతివర్తంతిధీరాః॥

(ப்-ம்.) யத்ர - எந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, விஶ்வம் - ஸமஸ்தமும், ஶுப்ரம் - ப்ரகாசமாய், பாதி - விளங்குகின்றதோ; ஏதத்பரமம் ப்ரஹ்ம - இப்படிப்பட்ட பரப்ரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிற, தாம - உத்தம ப்ராப்யத்தை, ஸ: - அந்த பக்தன், வேத - அறிந்தவன், ஆகையால், புருஷம் - அந்தபக்தனைபுருஷனை, அகாமா: - வேறு பலத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களாய், யே - எந்த முமுக்ஷுக்கள், உபாஸதே ஹி - உபாஸிக்கிறார்களோ, தே தீரா: - அந்தமுமுக்ஷுக்கள், ஏதத் ஶுக்ரம் - இந்த சரமதாதுவை, அதிவர்தந்தி - அதிக்ரமிக்கிறார்கள்,

ஸ௦-ஹா. ரா-ஹா. பக்தன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனுகையால் அவனைப் பூசிப்பவர் அவனடைகிற பரமபதத்தை யடைகிருர்கள். ஆகையால் ப்ரம்மவித்தைப் பூசிப்பது மோக்ஷத்தை யடைவதற்குக் காரணம்.

உ. காமாந்ய: காமயதே மந்யமாந: ஸ காமபிர்ஜாயதே தத்ர தத்ர। பர்யாப்தகாமஸ்ய க்ருதாத்மநஸ்து இஹைவ ஸர்வே ப்ரவிலீயந்தி காமா:॥

2. కామాన్యః కామయతే మన్యమానః స కామభిర్జాయతే తత్ర తత్ర।

పర్యాప్తకామస్య కృతాత్మనస్తు ఇహైవ సర్వే ప్రవిలీయంతి కామాః॥

(ப்-ம.) ய: - எவன், காமாந் - காமங்களை, மந்யமாந: - போக்யமாயெண்ணிக்கொண்டு, காமயதே - விரும்புகிருனே; ஸ: - அவன், தத்ர தத்ர - அந்தந்த விடங்களில், காமபி: - காமங்களினுல், ஜாயதே - பிறக்கிருன் ப்ரம்ஹகாமஸ்ய - ப்ரம்மத்தினிடத்தில்காமத்தையுடைய, க்ருதாத்மந: து - ஆத்மவித்துக்கு, இஹைவ - இவ்விடத்திலேயே, ஸர்வே காமா: - எல்லாக்காமங்களும், ப்ரவிலீயந்தி - ஒழிந்துபோகின்றன.

ஸ௦-ஹா. முமுக்ஷுவுக்கு காமம் நீங்குவது முக்யமென்று சொல்லுகிறது. எவன் இவ்வுலகத்திலும சுவர்க்காதி லோகாந்தரங்களிலும் இஷ்டங்களை விரும்புகிருனே; அவைகளில் குணத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு அவைகளிலே சிந்தை வைக்கிருனே; அவன், அந்தந்த தேசங்களை யடைவிக்கிற கருமங்களில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகிற காமங்களோடு அந்தந்த தேசங்களிலுண்டாகிருன். யவன் பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்ததினுல் ஆத்மஸ்வரூபத்தைவேண்டி யடையப்பட்டவைகளில் போல ஆசைநீங்கி அவித்யை கழிந்த பரஸ்வரூபத்தைப்பெறுகிருனே; அவனுக்கு இந்த சரீர மிருக்கும்போதே ஸகல காமங்களிலு மாசைகழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தால் ஜந்மாந்தரகாரணங் கழிந்துபோகையால் ஜந்மாந்தர காரணங்களான ஆசைகளு முண்டாகிறதில்லை என்று கருத்து.

ரா-ஹா. தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களை போக்யமாக எண்ணி யாசைப்படுகிறவன் அந்த காரணத்தா லவ்வாறே தேவஜாதியாகவும் மநுஷ்யஜாதியாகவும் பிறக்கிருன். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்து ப்ரம்மத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஸகல காமங்களு மழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை.

௩. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்॥

3. నాయమాత్మా ప్రవచనేన లభ్యో న మేధయా న బహునా శ్రుతేన ।

యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యస్తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూం స్వామ్॥

(ப்-ம.) அயம் - இந்த, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், ப்ரவசநேந - மநநத்தினுலும், மேதயா - நிதித்யாஸநத்தாலும், பஹுநா - அதிகமான, ச்ருதேந - ச்ரவணத்தினுலும், ந லப்ய: - அடையக்கூடியவனன்று. ஏஷ: - இந்தபரமாத்மா, யமேவ - எவனை, வ்ருணுதே - வரிக்கிருனே;

தேந - அந்தபுருஷனால், லப்ய꞉ - அடையத்தக்கவன். தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, ஏஷ꞉ ஆத்மா - இந்த பரமாத்மா, ஸ்வாம் தநூம் - ஸ்வஸ்வரூபத்தை, விவ்ருணுதே - காட்டுகிறான்.

ஸம்-ஹா. ஸகல லாபங்களிலு மாத்மலாபம் சிறந்ததாயினும் கீழ்சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபலாபம் புருஷார்த்தமாயினு மந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைவதற்கு ப்ரவசநம்முதலிய பல ஸாதநங்கள் வேண்டுமோ; என்கிற ஸந்தேஹம் நீங்கச் சொல்லுகிறது. இவ்வாத்மா வேதசாஸத்ரங்களை விசேஷமாயோதி ப்ரவசநம் செய்கையாலும், க்ரந்தங்களி னர்த்தங்களை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மேதையினாலும், அதிகமான சிரவணத்தாலும் அடையக் கூடியவனன்று. எப்போது மடையப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையால், அவனை யாசைப்பட்டுப் பெற விரும்பினமாத்திரத்தாலேயே யடையப்படுவோன். அவனுக்கு அவித்யை நீங்கியபடியால் வெளிச்சத்தில் வஸ்துக்கள் தந்தம் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதுபோல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தில் ப்ரம்மாபேத ஸ்வரூபத்தை இந்த ஆத்மா காட்டுகிறது.

ரா-ஹா. கேவலம் ச்ரவணம், மநநம், நிதித்யாஸநம், இவைகளா லிந்த பரமாத்மா அடையப்படமாட்டான், இந்த பரமாத்மா எந்த புருஷனை விரும்புகிறானோ அவனாலேயடையப்படுவோன், அப்படி தன்னால் வரிக்கப்படுகிற, புருஷனுக்கு தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோடுகூடிய ஸ்வரூபத்தை பரமாத்மாகாட்டுகிறான். பரமாத்மாவினிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுடையவனாய் ச்ரவணம் முதலியவை செய்தால் பரமாத்மாநுக்ரக முண்டாமேயன்றி வெறும் ச்ரவணாதிகள் பயனற்றவையாமென்று கருத்து. பரமாத்மா இந்த புருஷனை விரும்பும்போது தன்னிடத்தி லிந்த புருஷனுக்குள்ள அன்பே காரணம். தன்னிடத்தி லன்புடையோனைத் தான் விரும்புவது ப்ரஸித்தமேயன்றோ. ஆனதினால் பரமாத்மா, தன்னிடத்தி லன்பிலாதானைத் தான் விரும்பான். ஆக, ப்ரீதியோடுகூடி பரமாத்மாவை யுபாஸிக்கிறவன் அந்த பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கிலக்காய் பரமபதத்தை யடைந்து பரிபூர்ணபர ப்ரம்மாநுபவத்தைப் பெறுவனென்றவாறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், தேந, என்பதற்கு, பரமாத்மாவை வரிப்பதினாலென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. அப்போது 'யம், என்றதற்கு பரமாத்மாவை, என்று பொருள் கொண்டமையால், யச்சப்தத்திற்கும், தச்சப்தத்திற்கும் பொருள் பேதப்படுகிறது. அது 'யத்ததோர் நித்யஸம்பந்த꞉, என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதமானதாகிலும், ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு அபேதம் சொல்லும்போது அவ்வாறே பொருள் கொள்ளவேண்டி வருகையாலப்படி வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ச்ரவணம் மநநம் நிதித்யாஸநம் இவைகளின் ஸ்வரூபம், முன் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரைக் கிணங்க இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் காண்க.

௪. நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்யோ ந ச ப்ரமாதாத்தபஸோ வாப்யலிங்காத் । ஏதைருபாயைர்யததே யஸ்து வித்வாம்ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விசதே ப்ரஹ்மதாம ॥

4. నాయమాత్మా బలహీనేన లభ్యో న చ ప్రమాదాత్తపసో వాప్యలింగాత్ ।
ఏతైరుపాయైర్యతతే యస్తు విద్వాంస్తస్యైష ఆత్మా విశతే బ్రహ్మధామ ॥

(ப்-ம்.) அயமாத்மா - இந்த பரமாத்மாவானவன், பலஹீநேந - பல மில்லாதவனால், நலப்ய꞉ - அடையக்கூடியவனன்று. ப்ரமாதாத் - அவதான மில்லாமல், ந - அடையக்கூடியவனன்று. அலிங்காத் - லிங்கமில்லாத, தபஸ꞉ - ஆச்ரமத்தினாலும், ந - பெறத்தக்கவனாகான். ய꞉ து வித்வாந் - எந்த உபாஸகன், ஏதை꞉ உபாயை꞉ - இந்த உபாயங்களோடு, யததே - யத்நம் செய்கிறானோ ; தஸ்ய-அவனுக்கு, ஏஷ꞉ ஆத்மா ப்ரஹ்மதாம- அந்தர்யாமியாய் ப்ராப்யமாயிருக்கிற இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம், விசதே - லபிக்கிறது.

ஶம-ஹா. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விரும்புகிறதற்கு ஸஹாயங்க ளிவையென்று சொல்லுகிறது. பலமும், அவதாநமும், தபஸ்ஸும், லிங்கமும் அதற்கு ஸாதநங்கள். இவை இல்லாதவனு லாத்மஸ்வரூப மடையப்படாது. பலமாவது ஆத்மநிஷ்டையினால் வந்த ஸாமர்த்யம். அவதாநமாவது பசுபுத்திரன் முதலியவற்றி லாசையில்லாமை. தபஸ்ஸாவது - ஜ்ஞாநம். லிங்கமாவது ஸந்யாஸம்.

ரா-ஹா. பலமாவது - தைந்யமில்லாமை, தைந்யமாவது - காலதேசங்கள் அநுகூலப்படாமையால் வந்த மநக்கலக்கம். அவதாநமாவது செய்யவேண்டிய விஷயங்களில் ஏமாறாமை. லிங்கமாவது அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்கு வேண்டிய அடையாளங்கள். தபஸ்ஸாவது - ஸந்யாஸாச்ரமம். ஆயினும், இவ்விடத்தில் எல்லா ஆச்ரமங்களையும் குறிக்கின்றது. எல்லா ஆச்ரமஸ்தரும் ப்ரம்மவித்யையி லதிகாரமுடையவரென்று சொல்லப்படுகையா லென்றறிக. இதில் ஸந்யாஸாச்ரமத்திற் கடையாளங்கள் சிகை, யஜ்ஞோபவீதம் கமண்டலு ஜலபவித்ரம் முதலியவை. இப்படி எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கு மறிக. ஆக இதற்குத் திரண்டபொருளாவது பலம் அவதாநம், லிங்கத்தோடு கூடிய ஆச்ரமம் இவைகள் ப்ரம்ம ப்ராப்திக்கு ஸஹாயங்கள். இவை இன்றி ப்ரம்மத்தை யடையான். அவ்வோ ஆச்ரமங்களுக்கு விதித்த அடையாளங்களும், முக்யமானவை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கர ராமாநுஜ பாஷ்யங்களுக்குள்ள பதார்த்தபேதம் கருத்தில்பேதம் இவைகள் ஸ்புடமாயிருக்கின்றன.

ரு. ஸம்ப்ராப்யைநம்ருஷயோ ஜ்ஞாநத்ருப்தா꞉ க்ருதாத்மாநோ வீதராகா꞉ ப்ரசாந்தா꞉। தே ஸர்வகம் ஸர்வத꞉ ப்ராப்ய தீரா யுக்தாத்மாந꞉ ஸர்வமேவாவிசந்தி॥

౫. సంప్రాప్యైనమృషయో జ్ఞానతృప్తాః కృతాత్మానో వీతరాగాః ప్రశాన్తాః।
తేసర్వగం సర్వతః ప్రాప్యధీరా యుక్తాత్మానస్సర్వమేవావిశంతి॥

(ப்-ம்.) ருஷய꞉ - தத்வத்தை யறிந்தவர்கள், ஏநம் -இந்த பரமாத்மாவை, ஸம்ப்ராப்ய - அநுபவித்து, ஜ்ஞாநத்ருப்தா꞉ - அநுபவத்தாலே த்ருப்தி யடைந்தவர்களாய், க்ருதாத்மாந꞉ - ஸத்தைபெற்றவர்களாய், வீதராகா꞉- விஷயங்களிலாசை நீங்கியவர்களாய், ப்ரசாந்தா꞉ - சாந்தகுண முடையவர் களாய், (யே - எவர்கள், ஸந்தி - இருக்கிறார்களோ,) தே - அவர்கள்,

ஸவ-ுதஃ ஸவ-ுமழ - எல்லாவஸ்துக்களிலு மெங்கும் நிறைந்திருக்கிற பரமாத்மாவை, ஒ்ராவ்ஹ - பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று, யுக்தாத்மாநஃ - ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்பெற்றவர்களாய், ஸவ-ுழ வனவ - எல்லாசுகங்களேயும், ஆவிஶந்தி - அடைகிறுர்கள்.

ஸாo-ஸா. உபாதி நீங்கிய ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர், இதர விஷயங்களில் நசையற்றவராய் குடமுடைந்தபின் குடத்தால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த ஆகாசம் உபாதிநீங்கி யாகாசமே யாவதுபோல தேஹோபாதி நீங்கி பரமாத்மாவே யாகின்றுர்கள். இது ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதத்தை யறிந்ததற்குப் பயனுகும். இவ்வாறே ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரம்மஸ்தாநத்தை யடைகிறுர்கள்.

ஙா-ஸா. தத்வத்தை யறிந்தவர் ஜீவதசையிலேயே த்யாநமாஹாத்ம்யத்தால் பரமாத்மாவை யநுபவித்து அவ்வநுபவத்தால் மகிழ்ந்த நெஞ்சினையுடையராய், ஸத்தை பெற்று விஷயங்களி லாசைநீங்கி, இந்த்ரிய ஜயம்பெற்றவராகி உள்ளும் வெளியுமெல்லா வஸ்துக்களிலும் பூர்ணனுன பரமாத்மாவை பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் வெளியாகி தருமபூதஜ்ஞாநத்தால் எல்லாவற்றையு மநுபவிக்கிறுர்கள்.

௬. வெதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதாஷாஃ ஸந்ந்யாஸயொகாத்யதயஃ ஶுத்தஸத்வாஃ | தெ ப்ரஹ்மலொகெஷு பராந்தகாலெ பராம்ருதாஃ பரிமுச்யந்தி ஸவெ-ு ||

౬. వేదాంతవిజ్ఞానసునిశ్చితార్థాః సన్న్యాసయోగాద్యతయశ్శుద్ధసత్త్వాః।
తే బ్రహ్మలోకేషు పరాంతకాలే పరామృతాః పరిముచ్యంతి సర్వే॥

(ப்-ம்.) வெதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதாஷாஃ - வேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தமையால் தத்வார்த்தங்களை நிச்சயித்தவராய், ஸந்ந்யாஸயொகாத் - காம்யகருமங்களை விட்டபடியால், ஶுத்தஸத்வாஃ - தெளிந்தநெஞ்சையுடையராய், யதயஃ - இந்திரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, தெ ஸவெ-ு - அந்த எல்லாஉபாஸகர்களும், பராந்தகாலெ - கடைசியாய் சரீரம்போகுங்காலத்தில், ப்ரஹ்மலொகெஷு - ப்ரம்மலோகங்களில், பராம்ருதாஃ - ப்ரம்மத்தையடைகிறவர்களாய், பரிமுச்யந்தி - விடுபடுகிறுர்கள்.

ஸாo-ஸா. வேதாந்தப்பொருளை நன்குணர்ந்தவராய், (வேதாந்தப்பொருளாவது - ப்ரம்ம மறியத்தக்கது, என்பதாம்.) இந்த நிச்சயம் பிறந்தவராய், கருமங்களெல்லாவற்றையும் விடுகையாகிற யோகத்தால் நெஞ்சு தெளிந்தவராய், கேவலப்ரம்ம நிஷ்டராய், யத்நம் செய்கிறவர்களாயிருக்கிற ஜ்ஞாநிகள், (ஸம்ஸாரிகள் மரணமடையுங் காலத்திற்கு அபராந்தமென்று பெயர். முமுக்ஷுக்கள் ஸம்ஸாரஸம் பந்தமற்று மரணத்தையடையுங் காலத்திற்கு பராந்தமென்று பெயர்.) பராந்த காலமென்கிற மரணகாலத்தில்,ப்ரம்மமாகிற உலகங்களில், (ப்ரம்ம மொன்றேயாயினும் உபாஸகர் பலராகையால், அநேகம் போல் காணப்படுதலால் பன்மையாலுரைக்கப்பட்டது. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தி லென்று பொருள்) அந்த ப்ரம்மத்திலே மரண தர்மமில்லாத ப்ரம்மாத்ம பாவத்தை யடைந்தவராய் கலந்து,ஜீவதசையிலேயே ப்ரம்மமாகியவர்களாய்,தீபம் போலவும் கடாகாசம் போலவும் நிர்வாணமடைந்து மாயா ஸம்பந்த முதலியவற்றுல் விடுபடுகிறுர்கள். வேறொரு

தேசத்தை யடைகிறதில்லை. சுருதி ஸ்மிருதிகளில் தேசப்ராப்தி ஸம்ஸார பலமே யென்று சொல்லுகையால் முக்தியாகியது தேசப்ராப்தி யாகாது. ஸமஸ்தஸ்வரூப மான ப்ரம்மத்தில், தேசபரிச்சேதங் கிடையாது. ப்ரம்மம் தேசபரிச்சேத முளதாயின் மற்றவையைப்போ லநித்யமும் மற்றொன்றைப்பற்றியதுமாய் நித்ய ஸுகஸ்வரூபமாகா தன்றே. ஆதலால் ப்ரம்ம ப்ராப்தியாவது தேசத்தைச் சேருவதல்லவென்பது யுக்தம்.

ரா.ஹா.—இந்திரியஜயம் பெற்றவர்களாய் காம்ய கருமங்களைவிட்டவராய் அந்தக் கரணசுத்தி யுடையவராய், ப்ரம்மநிஷ்டர்களாயிருக்கிற எல்லா உபாஸகரும், சரீராவஸாந காலத்தில் ப்ரம்மாநுக்ரஹத்தினால், ஸம்ஸாரம் நீங்கி முக்தராகிறார்கள்

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரம்மலோகேஷு, என்று ஒரு பாடமும், ப்ரம்மலோகேது, என்றொரு பாடமும் காட்டப்பட்டது. பகவானுக்கு அனேக லோகங்களுண்டாகையால், 'லோகேஷு' என்கிற பாடமும் ஸரியானதேயாம். 'லோகேது' என்கிறபாடத்தில் ப்ராப்யமான ப்ரம்மத்தில் என்று, பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மற்றவை இதற்கிசைய யோஜிக்கப் பட்டது.

எ. गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठा देवाश्च सर्वे प्रतिदेवतासु । कर्माणि विज्ञानमयश्च आत्मा परेऽव्यये सर्व एकीभवन्ति ॥

౭. గతాః కలాః పంచదశ ప్రతిష్ఠామ్ దేవాశ్చ సర్వే ప్రతిదేవతాసు |
కర్మాణి విజ్ఞానమయశ్చ ఆత్మా పరేఽవ్యయే సర్వ ఏకీభవంతి॥

(ப்-ம்.) पञ्चदश - பதினைந்தாயிருக்கிற, कलाः - ப்ராணாதிகலைகள், प्रतिष्ठा - காரணஸம்பந்தத்தை, गताः - அடைகிறதுகள். सर्वे देवाः - எல்லா இந்திரியங்களும், प्रतिदेवतासु - அதிஷ்டாநதேவதைகளான ஸூர்யாதி தேவதைக ளிடத்தில் ஸம்பந்தத்தை யடைகின்றன, कर्माणि - கருமங்களும், विज्ञानमयः - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான, आत्मा - ஆத்மாவும், सर्वे - எல்லாம், अव्यये - அழிவில்லாத, परे - பரமாத்மாவில், एकीभवन्ति - ஒன்றாய்விடுகிறதுகள்.

ஶம்-ஹா. அவித்யை முதலிய ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது மோக்ஷமென்று ப்ரம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். காரியாமா யிருப்பது மோக்ஷமாகாது. ஆகையால் இவன் மோக்ஷமடையும்போது, இவனுடைய சரீரத்தில் காரணமாய்க் கலந்திருந்த கலைகளென்கிற ப்ராணன் மு[illegible]யவை பதினைந்தும், தந்தம் காரணங்களை யடைகின்றன. இந்தகலைகளின் வகை ப்ரச்நோப நிஷத்து விளக்கிற்று. தேஹத்தில் கண்முதலிய விடங்களிலிருந்த இந்திரியங்கள் ஸூரியன் முதலிய தேவதைகளைச் சேருகின்றன. பலனைத் தருவதற்குத் தொடங்கிய கருமங்கள் அநுபவித்தே யொழிக்கத்தக்கவை யாகையாலவை நீங்க, மற்ற கருமங்களும், அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட புத்தி முதலிய உபாதிகளை யாத்மாக வெண்ணிக் கொண்டு ஜலம் முதலியவற்றில் ஸூர்ய ப்ரதிபிம்பம் போலிந்த சரீரங்களில் ப்ரவேசித்திருக்கிற ஆத்மாவும், கருமங்களுக்கு இவ்வாத்மா முக்தி தசையில் ஸுகதுக்க ரூபமான பலனை யநுபவிக்கும்படி செய்ய வல்லமை யில்லாமையால், உபாதி நீங்கினபோது, பரமாய், அழிவில்லாததாய், விகாரமில்லாததாய், வ்யாபியாய், ஜந்ம ஜராமரண முதலாகிய துன்பமில்லாததாய், அபயமாய் அபூர்வமாய், சிறந்ததாய்

உள்வெளி பேதமில்லாததாய், சிவமாய் சாந்தமாயிருக்கிற ப்ரமமத்தில் ஒன்ருய்க் கலந்து போகின்றன. தண்ணீர் சோர்ந்தபோது ஸூரிய பிம்பம் போலவும், குடமுடைந்த போது கண்டாகாசம்போலவு மெல்லா மொன்ருய் விடுகின்றன.

ரு⁷-ஹா. முக்தனுகிற ஜீவனுக்கு உபகாரமாக ப்ரச்நோபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட ப்ராணன் முதல் நாமம் வரையிலுள்ள பதினறு கலைகளில் கருமம் தவிர்ந்த பதி னைந்தும் தந்தம் காரணங்களில் ஒட்டிப் போகின்றன. வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் அதிஷ்டாந தேவதைகளாகிய ஸூரியன் முதலியவற்றில், சேருகின்றன. இவ்வளவே யொழிய லயிப்பதில்லை. இந்திரியங்கள் கல்பாந்தம்வரையி லிருப்பவையன்ருே. இது வ்யாஸ ஸூத்திரத்தினல் செவ்வையாய் விளங்கும். இவனுக்கு பயனைக் கொடாதவை யாய், இவன் ப்ரத்யக்ஷம்போல பாவிக்கிற உபாசனையைத் தொடங்கும்போது, நான் பொறுப்பேன், என்று பகவான் சங்கல்பித்தவையான, கருமங்களும், இவ்வாத்மாவும் எல்லாவற்றிற்கும் பரமான பரப்ரம்மத்தில் ஒன்ருய் விடுக்கின்றன. இவற்றுள், கருமம் ப்ரம்மத்தி லொன்ருகையாவது இக்கருமம் பரமாத்மாவின் கோபமே யாகையால், இந்த கோபாவஸ்தை மாறி தருமபூதஜ்ஞாநத்தில் லயிப்பதேயாம். ஜீவன், ப்ரம்மத்தி லொ ன்ருகையாவது நாமரூபமுதலியவற்ருல் வருகிற ஆகார பேதம் கழிவது. ஆக, இவ னுக்கு கருமங்கள் நசிக்கின்றமையால், முக்தாத்மாவுக்கு கலைகளென்கிற ப்ராணுதிகள் உபகரணங்களாவதில்லை யென்று கருத்து.

அ. யதா நத்³ய꞉ ஸ்யந்த³மாநா꞉ ஸமுத்³ரே(அ)ஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி நாமரூபே விஹாய ।
ததா² வித்³வாந் நாமரூபாத்³ விமுக்த꞉ பராத்பரம் புருஷமுபைதி தி³வ்யம்॥

౮. యథానద్యస్స్యన్దమానాస్సముద్రేఽస్తంగచ్ఛంతినామరూపేవిహాయ ।
తథావిద్వాన్నామరూపాద్విముక్తఃపరాత్పరంపురుషముపైతిదివ్యమ్॥

(ப்-ம்.) ஸ்யந்த³மாநா꞉ - ப்ரவஹியாணின்ற, நத்³ய꞉ - நதிகள், ஸமுத்³ரே - ஸமுத்திரத்தில், யதா - எவ்வாறு, நாமரூபே - நாமரூபங்களை, விஹாய - விட்டு, அஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி - ஐக்யத்தை யடைகின்றனவோ; ததா² - அவ்வாறே, வித்³வாந் - உபாஸகன், நாமரூபாத் - நாமரூபங்களால், விமுக்த꞉ - விடப்பட்டவனுய், பராத்பரம் தி³வ்யம் புருஷம் உபைதி - பராத்பரனுய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை, யடைகிருன்.

ஸ௦-ஹா. அவித்யை கழிந்து ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யம் பெறுவதில் நதிகள் த்ருட்டா ந்தம்.

ரு⁷-ஹா—முக்தஜீவன் பரப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமடைகிரு னென்றதினல்வந்த ஸந் தேஹம் கழியுண்ணும்படி த்ருஷ்டாந்தத்துடன்; விஸ்தரிக்கிறது. எவ்வாறு கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, முதலிய ஆறுகள், தாம் பிறக்கு மிடங்களினின்றும், ப்ரவஹி த்து, கங்கை கங்கை என்கிற பெயரையும் வெளுத்த ரூபத்தையும், யமுனை, யமுனை என்கிற பெயரையும், கறுப்பு ரூபத்தையும், ஸரஸ்வதி, ஸரஸ்வதி என்கிற பெயரையும், சிவந்த ரூபத்தையும் இவ்வாறு மற்றுள்ளவாறுகள் அவைகளுக்குள்ள பெயரையும் ரூபத் தையும்விட்டு, ஸமுத்திரத்தி லொன்ருய்க் கலந்து போகின்றனவோ; அவ்வாறே வித்வா னுகிய உபாஸகன், பேதத்தைக் காட்டித்தருகிற நாமத்தையும் ரூபத்தையும் மற்ற உபா திகளையும், விட்டு, பரமபுருஷனை யடைகிருன். இத்தால் ஆற்று நீருக்கும் கடல் நீருக் கும், வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டானுலும் கடலில் கலந்தபின் அவ்வேறுபாட்டைக்

காட்டுகிற ரூபம் (அதாவது நிறம்) அழிவதால் பேருமழிந்து, ஒன்றுபோல் தோற்றுவது போல, பரமாத்மாவுக்கு மிந்த ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதத்தைக் காட்டுகிற ரூபநாமங்கள் முக்தி காலத்தி லழிகின்றமையால் ஒன்றுபோல் பேதமின்றித் தோன்றுவதொழிய பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வாஸ்தவத்தில் ஐக்கியமில்லை அபேதமில்லை. இப்படியே முன்னமே முக்தராயிருக்கிற ஆத்மாக்களோடும் அபேதமில்லை. பரமாத்மாவேயெனவாம் படிஸமாநமா யிருக்கையே முக்தி என்று வெளியாக்கப்பட்டது. ஆனதால் கடவல்லி உபநிஷத்திலும்; மஹா ஜலத்தில் கலந்த நீர் அதுபோலவே யாவதுபோல், என்று சாம்யஞ் சொல்லப்பட்டதே யன்றி அபேத மோதப்படவில்லை. இங்கு மதாந்தரத்தில் அநேகாவயங்களுக்கும் ஐக்யமுண்டாவதுபோல ஜீவ பரமாத் மைச்யம் சொல்லலாமே யெனில் அது தகாது. நிர்க்குணவித்யையாக சங்கரமதத்தி லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரஜாபதிவித்யையில், ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதத்தையும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யசங்கல்பத்வம், முதலிய குணங்களையும் சொல்லுகின்றமையாலும், "உத்தராச்சேதா விர்பூதஸ்ரூபஸ்து" என்கிற சூத்திரத்தில் முக்திய லந்த குணங்களை யடைவது அந்த வித்யைக் குபலமென்று சங்கர பாஷ்யத்தி லொப்புக்கொள்ளுகின்றமையாலும், முக்தியில் பேத சூந்யமான ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமென்று சொல்லுவது பொருத்தமற்றதேயாம். இதுகள் ஸ்வரூப மாத்திரம் என்று சொல்லுவது கூடாதென்பது பல யுக்திகளாலும், தகாதென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மபேதமுரைப்பது அசங்கதமாம்.

௯. ஸ யோ ஹ வை தத் பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்மவித் குலே பவதி । தரதி சோகம் தரதி பாப்மாநம் குஹாக்ரந்திப்யோ விமுக்தோ'ம்ருதோ பவதி॥

౯. స యో హ వై తత్పరమం బ్రహ్మ వేద బ్రహ్మైవ భవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులే భవతి।
తరతి శోకం తరతి పాప్మానం గుహాగ్రంథిభ్యో విముక్తోఽమృతో భవతి॥

(ப-ம்.) யஃ ஹ வை - யவனொருவன், தத் பரமம் ப்ரஹ்ம வேத - அந்த பரப்ரம்மத்தை யறிகிறானோ; ஸஃ - அவன், ப்ரஹ்மைவ பவதி - ப்ரம்மமேயாகிறான், அஸ்ய குலே - இவன்வம்சத்தில், அப்ரஹ்மவித் ந பவதி - ப்ரம்மதத்வத்தை யறியாதவன் பிறப்பதில்லை. சோகம் தரதி - சோகமற்றவனாகிறான், பாப்மாநம் தரதி-பாபமற்றவனாகிறான், குஹாக்ரந்திப்யஃ விமுக்தஃ, ராகத்வேஷங்கள் நீங்கியவனாய், அம்ருதஃ - போக்யனாய், பவதி - ஆகிறான்.

ஶம்-ஹா. நல்ல காரியத்திற்கு அனேக விக்நங்கள் வருவது இயல்பாதலால் இந்த வித்வானு மொருக்கால் சில கெடுதிகளா லங்யகதியை யடைவானோ என்கிற சம்சயம் தீர்த்து இவனுக்கு அவித்யை யொழியவேறு விக்நமில்லாமையால் அது தத்வஞ்ஞானத்தால் கழிந்தபடியால் ஆத்மா, தானே யாகையால் இதற்கு தேவதைகளாலும் விக்நம் செய்ய முடியாது என்கிறது. விசேஷம் முன்னமே யுரைக்கப்பட்டது.

ரா-ஹா. ப்ரம்மத்தை யறிந்து த்யாகித்து கிச்சல ஸ்ம்ருதி பெற்று ப்ரத்யக்ஷம் போலான பக்தியைச் செய்தவன், தப்பாமல் ப்ரம்மம்போலவே யாகிறான், இவனுக்கு குணாஷ்டக முதிக்கிறது, மற்றவை ஸ்பஷ்டமானதால் விரிக்கப்படவில்லை.

௧௦. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤 𑌏𑌕𑌰𑍍𑌷𑌿𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌦𑍇𑌤 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍॥

౧౦. తదేతదృచాభ్యుక్తం క్రియావంతశ్శ్రోత్రియా బ్రహ్మనిష్ఠాస్స్వయం జుహ్వత ఏకర్షిం శ్రద్ధయంతః । తేషామేవైతాం బ్రహ్మవిద్యాం వదేత శిరోవ్రతం విధివద్యైస్తు చీర్ణమ్॥

(ப-ம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 - இந்தப்ப்ரம்மவித்யாஸம்பந்தவிதியானது, 𑌋𑌚𑌾 - இருக்கினால், 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 - சொல்லப்பட்டது. 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 - கருமாநுஷ்டானபரர்களாயும், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 - வேதாத்யயனம் செய்தவர்களாயும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 - பரமாத்மநிஷ்டை யுடையவர்களாயும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 - சிரத்தையுடையவர்களாயும், 𑌏𑌕𑌰𑍍𑌷𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌃 - அக்கிஹோத்ரிகளாயும், 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍 - சாஸ்திரப்படி வேதவ்ரதத்தை யநுஷ்டித்தவர்களாயு மிருக்கிற, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 - அவர்களுக்கே, 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌦𑍇𑌤 - இந்தப்ரம்மவித்யையை யுபதேசிக்கக்கடவன்.

ஸா-ஹா. இதற்கு பரம்பரை லக்ஷணம் கூறி முடிக்கிறது. ப்ரம்மஜ்ஞானத்தில் விருப்பமுடையவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு இது உபதேசிக்கத்தக்கது.

ரா-ரா. பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்கள் வேதத்தை யோதினவர்களுமிதற்குத்தக்கவர்கள்.

பதார்த்தவயார்த்த பேதங்கள்.

பதஉரையைப்போலவே இரண்டு பாஷ்யங்களுக்கும்கருத்து. விசேஷங்களில்லை. மற்ற விசாரங்கள் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காண்க.

௧௧. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌷𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑍈𑌤𑌦𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋𑌽𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃॥

౧౧. తదేతత్సత్యమృషిరంగిరాః పురోవాచ నైతదచీర్ణ
వ్రతోఽధీతే నమః పరమఋషిభ్యో నమః పరమఋషిభ్యః॥

(ப-ம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 - அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரப்ரம்மஸத்யஸ்வரூபத்தை, 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃 𑌋𑌷𑌿𑌃 - அங்கிரஸ்ஸென்கிற ருஷியானவர், 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌉𑌵𑌾𑌚 - முதலிலுபதேசித்தார். 𑌅𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌵𑍍𑌰𑌤𑌃 - சிரோவ்ரதம் செய்யாதவர், 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இதை, 𑌨 𑌅𑌧𑍀𑌤𑍇 - அத்யயநம்பண்ணக்கூடாது. 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌮𑌃 - ஆசார்யபரம்பரையில் சேர்ந்தமகர்ஷிக்கு நமஸ்காரங்கள்.

ஸா-ஹா. இந்த அக்ஷர ஸ்வரூபத்தை அங்கிரஸ்ஸூயென்கிற ருஷியானவர் விதிப்படிவந்து கிட்டின சௌநகருக் குபதேசித்தார். ஆகையால் இப்படியே முமுக்ஷுவாய் விதிப்படி வந்துகிட்டின சிஷ்யனுக் குபதேசிக்கக்கடவன். இந்த உபநிஷத்தை சிரோவ்ரதமென்கிற விதியைச் செய்யாதார் அதயநம் செய்யக்கூடாது. அந்த ஸம்ஸ்காரம் பல

த்தைத்தருவதி லநுகூலமானது. இந்த ப்ரம்மவித்யைமுடிந்தது. இது எந்த ப்ரம்மா துடங்கி பரம்பரையாய் வந்ததோ அப்படியா சார்ய பரம்பரையில் சேர்ந்த அந்த ப்ரம்மா முதலுள்ள அனைவருக்கும் அநேக நமஸ்காரம். அவர்களேயன்றோ ப்ரம்மஸா க்ஷாத்காரம் பெற்றார்கள். ஆதரத்தா லிரட்டித்துச் செல்லுகிறது. அன்றியே முண்ட கோபநிஷத்து முடிந்ததென் றறிவித்தலு மொரு பயன்.

ரா-ஹா. அத்யாபநம் என்பது ஓதிவித்தல் அத்யயநம் ஓதல். முன் மந்திரத்தில் அத்யாபநம் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவனுக்குத் தகாது அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது; என்று கூறப்பட்டது. இந்த மந்திரத்தில் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவன், இதை அத்யயநம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறது என்று பேதமறிக.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

புரோவாச என்று சங்கர பாஷ்யததில் பாடம். ப்ரோவாசஎன்று இரா மாநுஜ பாஷ்யத்தில் பாடம், மற்ற கருத்தில் பேதமில்லை.

ரா-ஹா. இம்முண்டகோபநிஷத்து முழுதும் நாராயணனையே கூறுகிறதென்று வ்யாச சூத்திரங்களில் ஒன்பது சூத்திரங்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் இது முழுதும் நாராயணனையே பேசுகிறது.

ஊதிதூதீயகுண்டெ ஷிதீயவண்டஃ.

முண்டகோபநிஷத் முற்றும்.

ஹரி: ஓம்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்ஸப்ரயோக³:.

மாண்டூக்யோபநிஷத் வ்யாக்²யானம்.

க. ஓமித்யேதத³க்ஷரமித³ம் ஸர்வம் தஸ்யோபவ்யாக்²யானம் பூ⁴தம் ப⁴வத்³ ப⁴விஷ்யதி³தி ஸர்வமோங்கார ஏவ | யச்சான்யத் த்ரிகாலாதீதம் தத³ப்யோங்கார ஏவ|| க||

౧. ఓమిత్యేతదక్షరమిదం సర్వం తస్యోపవ్యాఖ్యానం భూతం భవద్ భవిష్యదితి సర్వమోంకార ఏవ యచ్చాన్యత్ త్రికాలాతీతం తదప్యోంకార ఏవ॥ ౧॥

(ப்-ம்.) இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - யெல்லாவுலகமும், ஓமிதி - ஓமென்று சொல்லப்படுகிற, ஏதத் - இந்த, அக்ஷரம் - எழுத்து. தஸ்ய - அந்தயெழுத்திற்கு, உபவ்யாக்²யானம் - விரிவானபொருள், (க்ரியதே - சொல்லப்படுகிறது,) பூ⁴தம் - சென்றது, ப⁴வத் - நிகழ்கிறது, ப⁴விஷ்யத் - வருவது இதி - என்கிற, ஸர்வம் - எல்லாவுலகமும், ஓங்கார ஏவ - ஓமென்கிற எழுத்தாலே, த்ரிகாலாதீதம் - மேற்கூறிய மூன்று காலங்களிலு மடங்காத, அந்யத் - வேறாகிய, யத் - யாதொருவஸ்துவிருக்கிறதோ, தத³பி - அந்தவஸ்துவும், ஓங்கார ஏவ - ஓமென்னும் எழுத்துதான்.

ஸம்-ஹா. இவ்வுபநிஷத்து ப்ரணவத்யாநவிதிகூறுகின்றது. ஸகலவஸ்துக்களையும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு ஓங்காரமே காரணமாகையாலும் யெல்லாப்பொருள்களுக்கும்ப்ரம்மமே இடமாகையாலும்பொருள்களும்பெயரும் ஒன்றாகையாலும் ஓங்காரத்தின் பொருளும் பிரம்மமாகையாலும் ஓங்காரமே யெல்லாப்பொருள்களும் என்று சொல்லப்படுகிறது. 'இவ்வாறே' எல்லாப்பொருளு மோங்காரமே, இவைமுதலிய வேதங்களைக் கண்டுகொள்வது.

ரா-ஹா. இந்த மாண்டூக்யத்தி லோங்காரோபாஸநத்தை விதிக்கின்றது. நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ப்ரணவத்தை நான்குபாதங்களோடு கூடின ப்ரம்மமாக தியானிக்கச்சொல்வதற்கு இந்தப் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. ப்ரணவத்திலிருந்தும் உண்டான வ்யாஹ்ருதிகளில்நின்றும் உண்டாகிய வேதங்களைக்கொண்டு இப்புவனங்கள் படைக்கப்பட்டதாதலால் இவ்வுலகங்களை ஓங்காரமென்று சொல்லுகிறது. அப்ப்ரணவத்தை தியாநிக்கவேண்டியவிதிகள் விரிவாய்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வுலகங்கள் ஓம் என்றுசொல்லப்பட்ட அக்ஷரமே என்று, அதின்விரிவுகள்சொல்லப்படுகின்றன. மூன்று காலங்களிலும் வேறுபாடில்லாததும் மேற்கூறியகாலங்களில் அடங்காமலிருப்பதும் மேற்கூறிய ப்ரணவமே.

உ. ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்³ரஹ்மாயமாத்மா ப்³ரஹ்ம ஸோயமாத்மா சதுஷ்பாத்|| உ||

౨. సర్వం హ్యేతద్ బ్రహ్మాయమాత్మా బ్రహ్మ సోయమాత్మా చతుష్పాత్॥ ౨॥

(ப்-ம்.) ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவஸ்துக்களும், ப்ரஹ்ம ஹி - பிரம்மம்தான், அயம் - இந்தப்ரணவம், ஆத்மா - ஆன்மாவான, ப்ரஹ்ம - பிரமம். ஸோயம் - முன்கூறியஇந்த ஆத்மா - ப்ரஹ்மமானது, சதுஷ்பாத் - நாலுபாதங்களையுடையது.

ஸ0-ஹா. மேல் ப்ரணவரூபமென்று சொல்லப்பட்ட யெல்லாவுலகங்களும் பிரமமே. இத்தால் மேற்கூறிய ப்ரணவமும்ப்ரம்மமும் ஒன்றென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இஜ்ஜீவனும் அந்தப்ரம்மந்தான். முற்கூறிய ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் நாலு பாதங்களையுடையது. இதில்கீழ்மூன்றுபாதங்களையறிந்து நாலாவதுபாதத்தை யறியவேண்டியது. கீழ் மூன்றுபாதங்களும் நாலாவதுபாதத்தை யறிவதற்குக்காரணம் நாலாவது பாதம் யெல்லாராலும் அறியவேண்டியது.

ரா-ஹா. ஸர்வரூபமான ப்ரம்மம் ஓங்காரமேயாம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸர்வரூபியான ப்ரம்மமென்கிற நினைவுவரவேணு மென்றவாறு. ப்ரணவமாக தியானிக்கச் சொன்ன பிரம்மம் நாலுபாதத்தோடுகூடியது. அதாவது ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களையுடையதாகச் சொல்லப்போகின்றமையால் நாலுபாதங்களையுடைய ப்ரணவத்தை நாலு பாதங்களுடைய ப்ரம்மமாக தியானிக்கவேண்டு மென்றபடி. ப்ரம்மத்தினுடைய நாலு பாதங்களிவை என்பது மேலேவிளங்கும். மேல்கூறிய யெல்லாவஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது, பிரமன்முதலிய ஜீவர்களிலும் நிறைந்திருப்பது மேற்கூறியப்ரம்மமே. அந்த ப்ரம்மம் நான்குபிரிவுகளோடு கூடியது.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதமகண்ட:.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீயகண்ட:.

---

௩. ஓம் ஜாகரிதஸ்தாநோ பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்ஶதிமுக: ஸ்தூலபுக்வைஶ்வாநர: ப்ரதம: பாத:॥ ௩॥

౩. ఓంజాగరితస్థానో బహిః ప్రజ్ఞః సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః స్థూలభుగ్ వైశ్వానరః ప్రథమః పాదః॥ 3॥

(ப்-ம்) ஜாகரிதஸ்தாந: - விழிக்குமிடத்திலிருப்பவனும், பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: - உருவம்முதலியதில் அறிவையுடையவனும், ஸப்தாங்க: - ஏழு அங்கங்களோடுகூடினவனும், ஏகோநவிம்ஶதிமுக: - பத்தொனபதுமுகங்களோடுகூடியும், ஸ்தூலபுக் - உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமாகிய, வைஶ்வாநர: - யெல்லாஜனங்களையும் நியமிக்கின்றமையால் வைச்வாநரனென்றுபெயர்கொண்டவன், ப்ரதம: பாத: - முதல்பாதம்.

ஸ0-ஹா. விழித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனும் தன்னை யொழிந்த வஸ்துக்களை அறியுமவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி நெருப்பு இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் முகம் என்கிற ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவனும் அறியும் புலன்கள் ஐந்தும் அறியாப் புலன்கள் ஐந்தும் பிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்கிற நான்கும் ஆகபத்தொன்பது முகங்களையுடையவனும் சத்தம் முதலியவைகளை அறியும் தன்மையுள்ளவனாகிய ஜீவரூபியானவன் முதல்பாதம்.

ரா-ஹா. விழித்திருக்கும் ஜீவனுக்கதிகாரியாயும் உருவம்முதலியதை யறியும் தன்மையுள்ளவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிய ஏழு அங்கங்களையுடையவனும் மேற்கூறிய பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனும் உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமான அநிருத்தன் என்கிற பெயர்கொண்ட வைச்வாநரன்முதல்பாதம் என்றுபொருள். கண்ணிலிருக்குமவனும் புறம்பானவஸ்துக்களை யறியுமவனும் நாலுகைகள் இரண்டுகால் துதிக்கை ஒன்று ஆக ஏழுஅங்கங்களை யுடையவனும் பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனுமிருக்கிற வைச்வாநரன் முதல்பாதம் என்றும் சொல்லுவர்.

௨. ஸ்வப்நஸ்தாநோ(அ)ந்தஃப்ரஜ்ஞஸ்ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்ஶதிமுகஃ ப்ரவிவிக்தபுக் தைஜஸோ த்விதீயஃபாதஃ॥ ௪॥

౪. స్వప్నస్థానోఽన్తఃప్రజ్ఞస్సప్తాంగఏకోనవింశతిముఖః ప్రవివిక్తభుక్ తైజసో ద్వితీయః పాదః॥౪॥

(ப-ம்,) ஸ்வப்நஸ்தாநஃ-ஸ்வப்நத்துக்கதிகாரியாயும். அந்தஃப்ரஜ்ஞஃ - மனதாலறியும்தன்மை யுள்ளவனும், ஸப்தாங்கஃ - ஏழங்கங்களை யுடையவனும், ஏகோநவிம்ஶதிமுகஃ - பத்தொன்பது முகத்தையுடையவனும், ப்ரவிவிக்தபுக் - அயலாரறியாமல் தான்மட்டும் அனுபவிக்குமவனுமான, தைஜஸஃ-தைஜஸன், த்விதீயஃபாதஃ- இரண்டாவதுபாதம்.

ஸ௦-ஹா. ஒருவஸ்துக்களையும் அறியாமல் ஒளிமாத்திரத்தால் அறியத்தக்க அறிவினால்அறியக்கூடிய தைஜஸன் இரண்டாவதுபாதம். முன்பாதத்தில்வெளியில்உள்ளஉருவம்முதலிய வஸ்துக்களை யறிகிறதாகையால் ஸ்தூலபுக் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தில் த்ருதிமாத்திரமாயிருந்த அறிவை யறிகிறதாதலால் ப்ரவிவிக்தபுக் என்று சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா. ஸ்வப்நாவஸ்தையை யடையும் ஜீவனுக் கதிகாரியாயும் ஸ்வப்நத்தில் வேறுமனிதர்களால் அறியப்படாத நுட்பமானபொருள்களை வெளிச்சம்போல்அறிவித்தலால் தைஜஸனென்று பெயர்கொண்ட ப்ரத்யும்நன் இரண்டாவது பாதம். என்றுபொருள் கழுத்திலிருக்குமவனாய் ஆதலால் தைஜஸன் என்று பெயர்கொண்டவன் ஆன்மாவுக்கு இரண்டாவதுபாதம் என்றுரைப்பாருமுளர்.

௫. யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சந காமம் காமயதே ந கஞ்சந ஸ்வப்நம் பஶ்யதி தத் ஸுஷுப்தம் ஸுஷுப்தஸ்தாந ஏகீபூதஃ ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவாநந்தமயோ ஹ்யாநந்தபுக் சேதோமுகஃ ப்ராஜ்ஞஸ்த்ருதீயம் பாதஃ ॥ ௫॥

5. యత్రసుప్తోనకంచనకామంకామయతేనకంచన స్వప్నంపశ్యతితత్ సుషుప్తం సుషుప్తస్థానఏకీభూతఃప్రజ్ఞానఘనఏవానందమయోహ్యానందభుక్ చేతోముఖఃప్రాజ్ఞస్తృతీయఃపాదః॥౫॥

(ப-ம்.) யத்ர - எந்தவிடத்தில். ஸுப்தஃ - உறங்கினவன், கஞ்சந காமம்- ஒருவஸ்துவையும், நகாமயதே - ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, கஞ்சந ஸ்வப்நம்- ஒரு கனவையும், நபஶ்யதி - பார்க்கிறதில்லையோ, தத் - அது, ஸுஷுப்தம் - ஸுஷுப்தம் என்று பெயர்கொண்டது. ஸுஷுப்தஸ்தாநே - மேற்கூறிய ஸுஷுப்தஸ்தானத்தில், ஏகீபூதஃ - ஒன்றாயிருக்குமவனாய்,

ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஆநந்தமய: - ஆநந்தஸ்வரூபியாய், ஆநந்தபுக் - ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பிக்குமவனாய், சேதோமுக: - மன தாலறியத்தக்கவனான, ப்ராஜ்ஞ:- ப்ராஜ்ஞனென்கிறபெயர்கொண்ட ஸங்கர்ஷ ணன், த்ருதீய:பாத: - மூன்றாவதுபாதம்.

ஸம-ஸா. மேற்கூறிய ஸுஷுப்த ஸ்தாநத்தையுடையவனாய், த்வைதத்தைவிட்டு பிரிவில்லாத ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய் விஷயங்களை யறிகிறதாலுண்டான ஆயாஸமில்லாதவ னாய், அறிவை முகமாகவுடையவனான ப்ராஜ்ஞன் மூன்றாவதுபாதம்.

ரா-ஸா. ஜனங்களின் ஸுஷுப்திக்கே யிடமாயும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாயும் ஸு ஷுப்திகாலத்தில் உண்டான ஆநந்தத்தை விளக்குமவனாயும் நிர்மலமானமனதா லறி யக்கூடியவனுமான ப்ராஜ்ஞன் என்கிற ஸங்கர்ஷணன் மூன்றாவதுபாதம். ஹ்ருதய கமலத்தி லிருப்பவனாயும் மேலிரண்டுபாதங்களில்சொல்லிய வைச்வாநர தைஜஸர்க ளோடு ஜ்ஞாநாநந்தங்களால் ஸமானனாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தஸ்வரூபியா யும் ஆநந்தத்தையனுபவிப்பிக்குமவனாயும் ஜ்ஞாநத்தையே யெல்லாவுருபாக உடையவ னாயும் வெளியுருவங்களை தோற்றுவிக்காமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற பெயர்கொண்ட வன்மூன்றாவதுபாதம்.

ச. ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷோऽந்தர்யாம்யேஷ யோநி: ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதாநாம் || சு ||

౬. ఏషసర్వేశ్వరఏషసర్వజ్ఞఏషోంతర్యామ్యేషయోనిస్సర్వస్యప్రభవాప్యయౌహిభూతానామ్

(ப-ம்.) ஏஷ: - இந்தப்ராஜ்ஞனென்று பெயர்கொண்டவன், ஸர்வேச்வர: - சகலத்திற்கும் ஈசுவரன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஜ்ஞ: - சகலத்தை யும், அறிந்தவன், ஏஷ: - இவன், அந்தர்யாமீ - உட்புகுந்து நடத்துகிற வன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஸ்ய - சகலத்திற்கும், யோநி: - காரணம், ஏஷ: - இவன், பூதாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ப்ரபவாப்யயௌ ஹி - பிறப்பும் இறப்பும்.

ஸம-ஸா. பேதப்பட்டுப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சுத்தஸ்வரூபனான இவனே ஈசன். இவனே மனிதர்முதலிய பேதங்களையுடையவனாய் யெல்லாவஸ்துக்களை யும் அறிகிறவன். இவனே யெல்லாவஸ்துவையும் உட்புகுந்து நடத்துகிறவன். இவனே யெல்லாவற்றிற்கும் காரணம். ஆதலால் பிராணிகளுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் இவனே.

ரா-ஸா. முன்சொன்ன குணங்கள் மூன்று பாதங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்தா லும் ஒவ்வொரு பாதங்களிலும் கூறப்பட்டகுணங்களோடு தியானம் செய்வதற்காகவே மூன்றிலும் குணங்களோதப்படவில்லை. இப்பாதத்தில் நாலுபாதங்களுக்கும் பொது வான குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

மேற்கூறிய சப்தார்த்தம்போலவே கருத்து.

ரு. நாந்த:ப்ரஜ்ஞம் ந பஹி:ப்ரஜ்ஞம் நோபயத:ப்ரஜ்ஞம் ந ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந ப்ரஜ்ஞம் நாப்ரஜ்ஞம் | அத்ருஷ்டமவ்யவஹார்யமக்ராஹ்யமலக்ஷணமசிந்த்யமவ்ய பதேச்யமேகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவ மத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய:|| எ||

७. नान्तःप्रज्ञं न बहिःप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं न प्रज्ञानघनं न प्रज्ञं नाप्रज्ञम् । अदृष्टमव्यवहार्यमग्राह्यमलक्षणमचिन्त्यमव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्ययसारम् । प्रपञ्चोपशमं शान्तं शिवमद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते स आत्मा स विज्ञेयः ॥ ७ ॥

(ப - ம்.) नान्तःप्रज्ञं - ஸ்வப்நஜ்ஞாந மில்லாததும், न बहिःप्रज्ञं - ஜாகரதசையில்லாததும், नोभयतःप्रज्ञं - இவ்விரண்டு மில்லாததும், न प्रज्ञानघनं - அஜ்ஞாநப்ரஜ்ஞை யில்லாததும், न प्रज्ञं - ப்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபத்தில் வேறானதும், नाप्रज्ञं - ஸமஸ்தருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைத்தருவதும், अदृष्टं - கண் முதலிய இந்திரிய ஜ்ஞாநத்திற்கு கோசரமாகாததும், अव्यवहार्यं - வாகிந்திரியத்தின் வ்யாபாரத்திற்கு எட்டாததும், अग्राह्यं - பாணீந்திரியத்திற்குப் பிடிபடாததும், अलक्षणं - அநுமாநப்ரமாணத்திற்கும் தெரியாததும், अचिन्त्यं - இஃதென்று சொல்லமுடியாததும், अव्यपदेश्यं - இப்படிப்பட்டதென்று நிச்சயிக்கப்படாததும், एकात्मप्रत्ययसारं - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமுடையதும், प्रपञ्चोपशमं-ஸங்கர்ஷணாதி அவதாரங்களுக்குலயஸ்தாநமாகியதும், शान्तं-பசிதாஹ முதலியவைநீங்கியதும், शिवं - ஜந்மஜரா முதலியவையில்லாதமங்கள ரூபமாகியதும், अद्वैतं - ஒப்பில்லாததுமான வாஸுதேவ ஸ்வரூபத்தை, चतुर्थं - நான்காவது ரூபமாக, मन्यन्ते - எண்ணுகிறார்கள். सः - அந்தவாஸுதேவன், आत्मा - ஸர்வந்தர்யாமீ ஸ: - அந்த வாஸுதேவன், विज्ञेयः - அறியத்தக்கவன்.

सं-हा. நான்காவது பாதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேல் இத்துரீய ப்ரம்மத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தி யில்லாமையால் ஒரு பதத்தாலும் சொல்லப்படாதென்று நிர்விசேஷமென்று ரூபித்துச் சொல்லப்போகிறது. நிர்விசேஷத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தியில்லையன்றோ. அப்படியாகிலது சூந்யமேயாமென்கிற ஸந்தேஹம் வாராது நீங்குவதற்கு, பொய்யான எல்லா ப்ரபஞ்ச மயக்கங்களுக்கு மதிஷ்டானமா யொன்றிருத்தல் வேண்டுமோனதால் இந்த ப்ரம்மம் சூந்யமல்ல ; ஈய்யத்தை வெள்ளியென்றும் கயிற்றைப் பாம்பென்றும் தூணைப் புருஷனென்றும் கானலைத் தண்ணீரென்றும் மலைக்கும்போது வெள்ளி பாம்பு முதலியவை பொய்யானாலும், அவைமுதலிய ப்ரமங்களுக்கு, அதிஷ்டாநமாகிய ஈய்யம, கயிறு, தூண், கானல் இவை முதலானவஸ்துக்கள் சூந்யமின்றி யிருப்பதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சாதிஷ்டாநமாகிய ப்ரம்மமும்சூந்யமாகாது. அப்படியாயின் ஸவிசேஷமே யாமென்றும் சொல்ல வழியில்லை. வாஸ்தவத்தில் குடமுதலியவை தண்ணீருக்கிடமாவதுபோல ப்ரம்மமும் வாஸ்தவத்தில்ப்ராணுதி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸ்தாநமாகிலன்றோ ஸவிசேஷமாகலாம் அவ்வாறு இல்லையன்றோ. சிப்பையில் வெள்ளிபோல ப்ரபஞ்சம் தோற்றுவதே யன்றி ஸத்யமல்ல வன்றோ. விசேஷங்கள் மெய்யாகிலன்றோ ப்ரம்மம் ஸவிசேஷமாகலாம். அபரமார்த்தமாகையாலே அஸத்தான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பரமார்த்தமாகையாலே ஸத்தான ப்ரம்மத்திற்கும், ஸம்பந்தம் வாஸ்தவமாகுமோ ; ஆகையால் ஸவிசேஷமாகாது. ஆகையால் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்து ஸம்பந்தமுடைய பொருளையே யன்றோ சப்தம் கூறுகின்றது. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தம் வஸ்து வல்லவென்று ரூபித்திருக்கின்றது. வேறு ப்ரமாணங்

களுக்கு கோசரமாகாமையாலும் பசு முதலிய வற்றைப்போல் சப்தகோசரமன்று. சமையற்காரனைப்போல் கிரியையுடையது மல்லாமையாலும் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்திரம் முதலியவைபோல வெளுப்பு முதலிய ரூபமில்லாமையாலும் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாறு பயனில்லாதிருப்பதால் முயற்கொம்புபோல் பொய்யென்று சொல்லவழியில்லை என்று முன் ரூபித்துச்சொன்னோம். அன்றியும், இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் இந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். ஈயந்தெரிந்தால் வெள்ளியாசை நீங்குவதுபோலவே யென்க. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் வந்த பின் அவித்யை முதலிய தோஷங்களுக்கிடமில்லை யன்றோ. இந்த ஜ்ஞாநம் வருவதற்குக் காரணமில்லை என்னும் குறையில்லை. உபநிஷத்துக்களெல்லா மிதற்கே யிருக்கின்றன வாகையாலென்க. அவையாவன தத்வமஸி முதலியவை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைச் சதுஷ்பாத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாத்மாவின் அவித்யையினால் வந்த அபராமார்த்தமாகிய கயிற்றில் தோற்றிய ஸர்பம்போலனவாகிய மூன்று பாதங்களினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரபஞ்ச வ்ருக்ஷத்திற்கு மூலைபோல்வதென்று சொல்லி இப்போது, பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபத்தை கயிற்றைப்போல் அதிஷ்டாநமென் றறியுமாறு, ப்ரமஸர்பம்போன்ற மூன்று பாதங்களையும் நீக்கிச்சொல்லுகிறது நாந்தஃப்ரஜ்ஞம் என்கிற இந்த சுலோகம். நான்கு பாதங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவே, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்று பாதங்களினு மின்னான்காவது பாதம் வேறாயதென்று விளங்குகின்றமையால் அவைகளினிதை வேறென்று சொல்வதில் பயன் யாதெனில், பாம்பல்ல வென்பதினால் கயிறென்றறிவிப்பதுபோல இவ்வாறு கூறுவதினால் சுயரூபமறியப்படுகின்றமையாலும் நிர்விசேஷப் பொருளை விதிகொண்டு கூறமுடியாமையாலு மென்றறிக. அன்றியே இம்மூன்று பாதங்களோடு இந்தநான்காவது பாதத்திற்கு ஐக்யம் தோற்றுவது மிதற்குப்பயன். இம்மூன்றவஸ்தைகளை யுடையதில் துரீயம் வேறாயின், நிர்விசேஷமான அத்துரீயத்தை யறிவதற்குபாய மில்லாமையயால், சாஸ்த்ரோபதேசம் வீணாவதோடு சூந்யவாதம் செய்தாப்போலாகும். கயிற்றில் பாம்பு முதலிய ப்ரமம்போல் விகல்பிக்கப்படுகிற மூன்றவஸ்தைகளினு மாத்மா ஒருவனாயின் அவ்வவஸ்தைகளை நீக்குகின்ற ப்ரமாணத்தால் அப்போதே அநர்த்தகாரணமாகிய ப்ரமப்ரபஞ்சம் முடிந்துபோகையால் பயன்கை புகுந்ததென்று துரீயத்தை யறிவதற்கு மடைவதற்கும் வேறு ப்ரமாணத்தையாவது உபாயத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை. அஜ்ஞாநம் நீங்கின பின்னு மறியவேண்டியவை யுண்டென்றும் அவைகளில் ப்ரமாணம் செல்லுகிறதென்றும் சொல்பவர், சேதிக்கவேண்டிய பொருள் வேறுபட்ட பின்னும் சேதிக்கவேண்டிய பொருளுண்டென் றுரைப்பாரோ டப்பர். பொருளையு மிருளையும் வேறாக்குவதற்கென்று ப்ரவர்தித்த பரமாணம் எப்போதுவிரோதியான இருளைக்கழிக்குமோஅப்போது பொருளறிவு மிடையிலிசைகின்றது.பொருளறிவு ப்ரமாணத்தின் பயனன்று. இதற்கு முன் கூறியதே திருஷ்டாந்தம். இவ்வாறே யிங்கு மாத்மாவி லேற்றப்பட்டிருக்கிற அவித்யையினால் காண்கிற அந்தஃப்ரஜ்ஞத்வம் முதலிய அவஸ்தைகளை விட ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குள்ள விவேகத்தைக் காட்டவந்த ப்ரமாணத்தாலதற்கு விரோதியான அவ்வவஸ்தைகள் நீங்குவதைவிட ஆத்மவிஷயத்தில் வேறு பயனில்லையன்றோ "அறிந்தபோது பேதமில்லை, என்கிற சுருதியின்படி இவ்வவஸ்தையை நீக்கி யறிந்தபோதே ஸகலபேத ப்ரம ப்ரபஞ்சமுமொழிந்து விடுமன்றோ. தத்வஜ்ஞாநமும் பேதநிவ்ருத்தி ஸமயத்திலேயே நாசத்தை யடையும். அன்றேல், தத்வஜ்ஞாநமாகிய பேதம் தங்கி நிற்கையால் அதுநீங்கவழியில்லை, வேறு ஜ்ஞாநமதைப் போக்கில்,அதைப்போக்க மற்றொரு ஜ்ஞாநம் வேணுமென்ற நவஸ்தை வருமென்க. அவ்வாறாயின் த்வைதம் நிவ்ருத்தியாது. ஆகையால் பேதநிஷேதம் செய்கிற ப்ரமாணஸம காலத்தில்தானே ஸமஸ்

தாநர்த்தங்களும் கழியுண்ணுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆகவே, விச்வதேஜஸாதி ஸம ஸ்தபேதநிஷேதம் செய்யப்படுகிறது. தோற்றுகிறவஸ்துக்களை இல்லை என்பதெவ்வா றெனில் ஒருபோது தோற்றி மற்றொருபோது தோற்றாமையா லென்றறிக. ஆயின் ஜ்ஞாநமும் ஸுஷுப்தியில் தோற்றாமையால் சூந்யமென வேண்டுமெனில் அப்போ தும் ஜ்ஞாநம் தோற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. "நவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோ போவித்யதே" ஜ்ஞாநம் எப்போதும் தோற்றமென்று ச்ருதி சொல்லுகின்றனமயா லிதுஸ்பஷ்டம், ஆகையா லத்வைதமாக ஆத்மதத்வத்தை யறியவேணும்.

ரா-ஹா. விச்வதைஜஸ பிந்நமாய், ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்திலிருக்கும் ப்ராஜ்ஞஸ்வ ரூபத்தில் வேறாய் ஸர்வஜ்ஞத்வம்முதலிய குணங்களோடு கூடியதாய் பாஹ்யேந்திரியங் களுக்கு கோசரியாததாய் கர்மேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் இவைகளுக்கு மவிஷயமாய் அநுமாநப்ரமாணத்தாலு மறியப்படாததாய் இஃதித்தகையதெனச் சித்திக்க முடியாத தாய் ஆத்மஜ்ஞாந மாத்ரகோசரமாய் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களுக்கும் லயஸ் தாநமாய் "ஏதந்நாநாவதாராணாம்நிதாநம்பீஜமவ்யயம்" என்று எல்லா அவதாரங்களுக் கும் மூலகாரணமாகையாலே சாந்தமாய் மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னோடொத்த பொ ருளில்லாததாயிருக்கின்ற வாஸுதேவமூர்த்தியை நான்காவதாக நினைக்கிறார்கள். ஆகை யால் சுருதி சொன்னபடி யவனை யறியக்கடவன் என்று கருத்து. முக்தருக்கு ஜ்ஞாநா நந்தங்களைத் தந்தவனாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய் மித்யாஜ்ஞாந சூந்யமான ஜீவஸ்வரூப த்தை நியமிக்கிறவன் அறியத்தக்கவ னென்று முரைப்பர்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌾 𑌅𑌕𑌾𑌰 𑌉𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿॥ ௮॥

౧. సోఽయమాత్మాఽధ్యక్షరమోంకారోఽధిమాత్రం పాదా మాత్రా మాత్రాశ్చ పాదా అకార ఉకారో మకార ఇతి॥ ౮॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌅𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 - அக்ஷரங்களிலும், மாத்திரைகளி லுமிருக்கிற, 𑌸 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 - நாதஸ்வரூபமான அந்த ஓங்காரமானது, 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - இந்த பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத் தக்கது, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌉𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌇𑌤𑌿 - அகர உகர மகர நாதங்களாகிற, 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 மத்ரைகள், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃 - நாலம்சங்கள், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃 - அம்சங்கள், 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 - நாலுமாத்திரைகள்.

ஶம்-ஹா. அவ்வாத்மா அக்ஷரரூபத்தா லோங்காரமாகிறது. மாத்திரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அகார உகார மகார ரூபமாய் பாதங்களாகிறது. பாதங்களே மாத்திரை கள் மாத்திரைகளே பாதங்கள்.

ரா-ஹா. அக்ஷரஸ்வரூபமாயும் மாத்ராஸ்வரூபமாயு மிருக்கிற ப்ரணவ மென்கிற ஓங்காரமானது, பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத்தக்கது. ஏனென்றால் பரமாத்மாவுக்கு பாத ங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த வாஸுதேவர்கள், ப்ரண வத்தின் மாத்திரைகளாகிய அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவைகளுக்குப் பொருளா யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அந்நால்வரும் நாலு மாத்திரைகளாக த்யாநிக்கத்தக்கவரா வர். நாலுமாத்திரைகளையு மந்நால்வராக த்யாநிக்கலாம். பரமாத்மாவினுடைய பாதங்க

ளாகச் சொல்லப்பட்ட அந்நால்வருக்கும் மாத்திரைகளென்கிற அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதங்களாகிற இந்நாலுக்கும் பேதமின்றி த்யாநிக்கப்படும். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணர்முதலிய நாலு பாதங்களையுடைய பரமாத்மாவுக்கும் அகார முதலிய நாலுமாத்திரைகளையுடைய ப்ரணவத்திற்கு மபேதமாக த்யாநம் கூடும் ஆகையால் ப்ரணவத்தை பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கலாமன்றோ. ஆக ப்ரணவத்தில் ப்ரம்மமென்று த்யாநத்தையும், ப்ரணவ மாத்திரைகளாகிய அகார முதலிய வர்ணங்களில் ஸங்கர்ஷணர் ப்ரத்யும்நர் அநிருத்தர் வாஸுதேவர் என்கிற த்யாநத்தையும் செய்யவேணுமென்று விதித்தவாறு.

௨. ஜாக³ரிதஸ்தா²நோ வைஶ்வாநரோऽகார: ப்ரத²மா மாத்ராऽऽப்தேராதி³மத்த்வாத்³வாऽऽப்நோதி ஹ வை ஸர்வாந் காமாநாதி³ஶ்ச ப⁴வதி ய ஏவம் வேத³ ॥

౨. జాగరితస్థానో వైశ్వానరోఽకారః ప్రథమా మాత్రాఽఽప్తేరాదిమత్త్వాద్వాఽఽప్నోతి హ వై సర్వాన్ కామానాదిశ్చ భవతి య ఏవం వేద॥ ౯॥

(ப் - ம்.) ஜாக³ரிதஸ்தா²ந: - ஜாகரணஸ்தாநத்தி லிருக்கிற, வைஶ்வாநர: - வைச்வாநரனானவன், அகார: - அகாரமாகிய, ப்ரத²மா மாத்ரா - ப்ரணவத்தில் முதல் மாத்திரை, ஆப்தே: - வியாபித்திருக்கின்றமையாலும், ஆதி³மத்த்வாத் - ஆதியுடையதாகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படும், ய: ஏவம் வேத³ - எவனிவ்வாறு அறிவனோ, அவன், ஸர்வாந் காமாந் - எல்லா இஷ்டங்களையும், ஆப்நோதி ஹ வை - அடைகிறானன்றோ, ஆதி³: ச ப⁴வதி - முதல்வனுயுமாகிறான்.

ஶம்-ஹா. அங்கு விசேஷநியமம் கூறப்படுகிறது. ஜாகாரஸ்தாந முடைய வைச்வாநரன் அகாரமாகிய முதல் மாத்திரை. அகரத்தால் எல்லாச் சொற்களுமாக்ரமிக்கப்பட்டு நிற்கின்றமையாலும், ஆதியுடைத்தா யிருக்கின்றமையாலும், எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து முதல்வனாயிருக்கிற வைச்வாநரனை முதல் மாத்திரை யென்று சொல்லத்தகும். இந்த ஸாத்ருச்யத்தா லகாரம் வைச்வாநரனைச் சொல்லுமன்றோ. பேருக்கும் பொருளுக்கும் பேதமில்லை யென்று முன்னமே சொன்னோம். எல்லாச் சொர்க்களிலும் அகாரம் வ்யாபித்திருக்கிற தென்பதில், "அகாரோவைஸர்வாவாக்" (அகரமே எல்லாச் சொற்களும்) என்கிற சுருதி ப்ரமாணமாகின்றது. வைச்வாநரன் வ்யாபித்திருப்பவனென்று, "தஸ்யஹவைதஸ்யாத்மநோ வைச்வாநரஸ்யமூர்த்தைவஸுதேஜா:". (இவ்வைச்வாநரனே யுலகமெல்லாம்) என்கிற சுருதி விளங்கச் செய்கிறது. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்கூறுகின்றது. எல்லா காமங்களையுமடைகிறான் எல்லோரிலும் முதல்வனாகிறான்.

ரா-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தையே விரித்துச் சொல்லுகிறது. முதல் மாத்திரையாகிய அகாரத்தில் ஜாகரிதஸ்தாநமுடைய வைச்வாநரனென்கிற அநிருத்தனென்று த்யாநம் செய்யவேண்டியது. அகாரமாக வைச்வாநரமூர்த்தியை த்யாநம் செய்வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால்; வ்யாப்தியும், ஆதியாயிருக்கும் தன்மையும். அதாவது அநிருத்தமூர்த்தி ஸமஸ்தஜகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல ஸமஸ்த சப்தத்திற்கு மகாரம் காரணமாகின்றமையால் எல்லா சப்தங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கையும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் முதலான அகாரத்தா லநிருத்தன் போதிக்கப்படுகையும். இந்த ஸாத்ருச்யத்தையறிந்து இவ்வாறு த்யாநம் செய்கிறவன் எல்லா இஷ்டங்களையுமடைகிறான். எல்லாரிலு முதல்வனாகிறான்.

௯. ஸ்வப்நஸ்தாநஸ்தைஜஸ உகாரோ த்விதீயா மாத்ரோத்கர்ஷாதுபய த்வாத்வோத்கர்ஷதி ஹ வை ஜ்ஞாநஸந்ததிம் ஸமாநஶ்ச பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்ம வித்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ॥ க௦ ॥

3. स्वप्नस्थानस्तैजस उकारो द्वितीया मात्रोत्कर्षादुभयत्वाद्वोत्कर्षति ह वै ज्ञानसंततिं समानश्च भवति नास्याब्रह्मवित्कुले भवति य एवं वेद ॥ १०॥

(ப - ம்.) ஸ்வப்நஸ்தாநஃ - ஸ்வப்நஸ்தாநத்தையுடையவனு யிருக்கிற, தைஜஸஃ - தைஜஸன், த்விதீயா மாத்ரா - இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரஃ - உகாரம், உத்கர்ஷாத் - அதிசயத்தாலும், உபயத்வாத்வா - இரண்டு ரூபமாயிருக்கின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது, யஃஏவம் வேத - யவனிதை யறிகிறுனே அவன், ஜ்ஞாநஸந்ததிம் - ஜ்ஞாநஸந்தா நத்தை, உத்கர்ஷதி ஹ வை - அதிசயமாயடைகிறுன், ஸமாநஃ பவதி - ஸரியானவனுகிறுன், அஸ்ய குலே அப்ரஹ்மவித் ந பவதி - இவன் வம்சத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ஸ௦-ஹா. தைஜஸன் விச்வமூர்த்தியிலும்சிறந்தவனுகின்றமையாலும் அகாரத்திலு முகாரம் சிறப்புடையதாகின்றமையாலும்,தைஜஸன் விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவே தைஜஸமூர்த்தி யிருக்கின்றமையாலும், அகார மகாரங்களுக்கு நடுவில் உகார மிருப்பதாலும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கிற தைஜஸன், இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரமாகிறுன். இதை யறிந்தவனுக்கு பயன் கூறுகின்றது. ஜ்ஞாநஸந்ததி வளர்ந்து சிறந்தவனுவானிதை யறிந்த மகான். இவன்தன் தோழருக்குப்போலப் பகைவருக்கு மிஷ்டனுகிறுன். ஆகையாலிவனவருக்கு ஸமானனுகிறுன். இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை

ரூ-ஹா. ஸ்வப்நஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யும்நன் உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரையாகிறுன். அதாவது இரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்தில் தைஜஸனென்கிற ப்ரத்யும்நனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணமென்ன வென்முல் ; உத்கர்ஷமும், இரண்டாயிருக்கையும். அதாவது விச்வமூர்த்தி யென்கிற அநிருத்தமூர்த்தியைக் காட்டிலும் தைஜஸமூர்த்தி யென்கிற ப்ரத்யும்நமூர்த்தி சிறந்தவராவதுபோல அகாரத்திலு முகாரம் சிறந்திருப்பதும்; விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவில் தைஜஸமூர்த்தி யிருப்பதுபோல அகார மகாரங்களுக்கு நடுவிலுகார மிருப்பதுமாம். விச்வமூர்த்தியை விட தைஜஸமூர்த்தி ஸூக்ஷ்மரூப முடையவராகையால் சிறந்தவராகிறுர். ஆயினும், ஸகல குணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது கொண்டு ஸமாநர்களே யாகிறுர்கள். அகாரத்திலு முகாரம் லயஸ்தாநமாகையால் சிறப்புடையதாகின்றது. அக்ஷரமாவதுகொண்டு ஸமாநமே யாமென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்சொல்லுகிறது. இங்ஙனமறிந்தவன் சிஷ்யர் சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர் எல்லாரும் ஜ்ஞாநவான்களாகி ஜ்ஞாநஸந்ததியால் சிரேஷ்டனுகிறுன். இதர ஸந்தாநங்களிலுமிவன் ஸந்தாநத்தில் ப்ரம்மவித்யை யதிசயப்படுமென்று கருத்து.உயர்ந்தவரோடு தானுமுயர்ந்தவனுகின்றமையால் ஸமாநனுகிறுன் இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் ஜநிப்பதில்லை,

௲. ஸுஷுப்தஸ்தாநஃ ப்ராஜ்ஞோ மகாரஸ்த்ருதீயா மாத்ரா மிதேரபீதேர்வா மிநோதி ஹ வா இதம் ஸர்வமபீதிஶ்ச பவதி ய ஏவம் வேத ॥ கக ॥

౪. సుషుప్తస్థానః ప్రాజ్ఞో మకారస్తృతీయా మాత్రా మితేరపీతేర్వా మినోతి హ వా ఇదం సర్వమపీతిశ్చ భవతి య ఏవం వేద॥ ౧౧॥

(ப - ம்.) सुषुप्तस्थानः - ஸுஷுப்திஸ்தாநத்தையுடையனை, प्राज्ञः - ப்ராஜ்ஞன், तृतीया मात्रा - மூன்றுவது மாத்திரையாகிய मकारः - மகாரமாகிறுன், मितेः - அளவிடப்படுகின்றமையாலும், अपीतेर्वा - லயத்தையடைகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது यः एवं वेद - யவனிவ்வாறு அறிகிறானே அவன், इदं सर्वं मिनोति ह - இவையெல்லாவற்றையு மளக்கின்றுன், अपीतिः भवति - லயமுண்டாகிறது.

ஶ0-ஹா. நெல்லு முதலியவைபடி மரக்கால் முதலிய வற்றால் அளக்கப்படும்போது படிமுதலிய வற்றில் உள்ளே சேர்ந்து வெளியாகின்றன. அவைபோல விச்வதைஜஸமூர்த்திகள், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் லயகாலத்தில்லயித்து அதாவதுப்ராஜ்ஞமூர்த்திக்குள்சேர்ந்து உத்பத்திகாலத்தில் வெளியாகின்றமையால். ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி விச்வ தைஜஸர்களை யளக்கிறுப்போல் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடித்து மறுபடியும் சொல்லும்போது அதாவது'ஓமோம்'என்னும்போது முதலில் அகாரஉகாரங்கள் மகாரத்தில் புகுகிறுப்போலவும்பின்பு மகாரத்தினின்று வெளியாகிறுப்போலவும்தோற்றுகின்றமைகொண்டு மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கிறதென்று சொல்லவழியிருக்கிறது. அளக்குங் காலத்திற்போல உள்ளே புகுந்து வெளிவருகின்ற ஸமாதிதோற்றுகையாலென்றறிக. ஆக இவ்வாறு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, விச்வ தைஜஸமூர்த்திகளை யளக்கின்றமையாலும், மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கின்றமையாலும், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி மகாரமாகிறுன். அன்றியே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிக்கும்போது மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும், ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் விச்வ தைஜஸமூர்த்திகள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும் ப்ராஜ்ஞன் மகாரமாகிறுன். இவ்வாறறிந்தவன் ஜகத்தையுள்ளபடி யறிகிறுன். ஜகத்காரண ப்ரம்மஸ்வரூபனுயாகிறுன், என்று வித்வானுக்கு பலம் கூறுகின்றது. முக்யமான ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பது சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு இவ்விடம் பயன் கூறப்பட்டதேயன்றி யிதற்குத் தனித்துப் பயனில்லை யென்று கொள்க

ரா-ஹா. ஸுஷுப்தி ஸ்காதத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி மூன்றுவது மாத்திரையாகிய மகாரமாகிறுன். மூன்றுவது மாத்திரையாகிய மகாரத்தில் ஸங்கர்ஷணனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணம் யாதெனில் அளவும் லயமும். அதாவது ப்ராஜ்ஞன், அளவுகோலளவிடப்படும் பொருள்களைச் சேருவதுபோலவ்வோ வஸ்துக்களி லாத்மாவாகச் சேருகின்றமையால் ஸமஸ்தத்தையும அளவிடுவதுபோல, மகாரமும் எல்லைக்கல்போல அகார உகாரங்களுடைய எல்லையில் அதாவது கோடியில் நின்று இதுவரையில் அகார உகாரங்கள் இனிமேலில்லை யென்று எல்லைக்கல்லளந்து காட்டுவதுபோலவே யளந்து காட்டுவதும், ப்ராஜ்ஞனிடத்தில் ஸகல் ஜகத்தும் லயிப்பதுபோல மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் லயிப்பதுமாம். மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் முடிவுபெறுகின்றமையால், மகாரத்தி லகார உகாரங்கள் லயிக்கின்றன வென்று கூறப்பட்டதென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்கு பயன்வருமாறுகிறமத்தில் கூறுகின்றது. யவனிவ்விஷயத்தை யறிகிறுனே அவன், இவ்வுலகத்தை யெல்லா மளவிட்டறிகிறுன். பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் லயம்பெறுகிறுன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

மேற் மூன்று சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யத்தால் விச்வமூர்த்தி முதலிய மூன்று மூர்த்திகளையும் அகார முதலிய மூன்று மாத்திரைகளும் போதிக்கின்றமையால் போதகமாகிய சப்தத்திற்கும் போதிக்கப்படும் பொருளுக்கு மபேதமாகையால் மூன்று மாத்திரைகளும் மூன்று மூர்த்திகளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம். த்யாநவிதியாக இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் பேதாபேத ஸூக்ஷ்மங்கள் இம்மூன்று சுலோகங்களுக்கு மிரண்டு மதபாஷ்யங்களையும் கமநத்துடன் படித்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

---

௧. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦॥

౧. అమాత్రశ్చతుర్థోఽవ్యవహార్యః ప్రపంచోపశమశ్శివోఽద్వైతఏవ మోంకారఆత్మైవ సంవిశత్యాత్మనాఽఽత్మానం యఏవం వేదయఏవం వేద॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 - அளவில்லாதவனாய்; 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 - வாகிந்திரியத்திற்கு கோசரியாதவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 - ஸகலப்ரபஞ்சலயஸ்தாநமாய், 𑌶𑌿𑌵𑌃 - மங்களரூபனாய், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌃 - த்வைதமில்லாதவனாய், 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 - நாலாவதுமூர்த்தியாயிருக்கிற, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - அந்தராத்மாவாகிய வ்யூஹவாசுதேவமூர்த்தி, 𑌏𑌵𑌮𑍍 - இப்படிப்பட்ட, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃𑌏𑌵 - ப்ரணவமேயாகிறான், 𑌯𑌃𑌏𑌵𑌮𑍍𑌵𑍇𑌦 - எவனிப்படி யறிகிறானோ அவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - பரமாத்மாவை - 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

ஸம்-ஸா. வாக்கு மநம் இவற்றுக்கு கோசரமாகாமையால் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாதஸ்வருபமுடைய துரீயமூர்த்தியாகிய ஆத்மா, மாத்திரையில்லாதவனாகிறான். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகிறான். மங்களரூபியாகிறான். த்வைதமில்லாதவனாகிறான், அதாவது பேதமில்லாதவனாகிறான். ஓங்கார ஸ்வரூபியாகிறான். இவ்வாறு ஓங்காரத்யாநம் செய்கிறவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மூன்றுமாத்திரைகளுடைய ப்ரணவமானது மூன்று பாதங்களுடைய ஆத்மாவேயாம். இவ்வாறறிந்தவன் தன்னாலே தன்னைச் சேருகிறான், பரமாத்மைக்யத்தைப் பெறுகிறானென்றவாறு. பரமாத்மாவுக்கு மிவனுக்கும் பேதமில்லாமையால் தன்னைச் சேருகின்றானென்றது. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவர், ஸம்ஸாரபீஜமாகிய மூன்றுவது ரூபத்தைநீக்கி ஆத்மாவில் ப்ரவேசித்தமையால் மறுபடியுண்டாகிறதில்லை. துரீயமூர்த்தி ஸம்ஸாரபீஜமாகாமையாலெ

ன்க, கயிற்றையும் பாம்பையும் விவேகித் தறிந்தவனுக்கு கயிற்றில் லயித்த பாம்பு
மறுபடியும் பிறக்குமோ ; புத்தியில் ஸம்ஸ்கார மழிந்தபின்பு முன்போல மறுபடியும்
ஸர்ப்பப்ரமம் தோற்றுதன்றே. உத்தமாதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்காயின் இந்த ப்ரண
வம் உபாஸநம் செய்கிற மகிமையால், நல்லறிவுகூடி நல்நடத்தையி லிழிந்து ஸந்யாஸி
களாய் மாத்திரைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் ஸாமார்யத்தை யறியும்படியாக, ப்ரம்மஜ்
ஞாநத்திற்கு ஸாதநமாய் ஆலம்பநமாகின்றது. இவ்விஷயங்களின் ஸௌக்ஷ்மம் கௌட
பாதகாரிகையில் வெளியாகும்.

ரா-ஹா. அளவற்ற மகிமை பொருந்தியவனுகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி கருமே
ந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் முதலிய வற்றிற்கு விஷயமாகாதவனுயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய
வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி நாலாவதாகிய நாதத்திற்குப் பொருளாகிறுன். ஓங்காரத்தி
லேகதேசமாகிய நாதரூபியாகிறுனென்றவாறு. அகார உகார மகாரங்களுக்குமேல் நாத
மாகையால் நாதம் நாலாவதாகிறது. ஸமஸ்தப்ரணவத்தின் பொருளாகிய பரவாஸு
தேவமூர்த்திக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்திக்கு மதிகபேதமில்லை யென்று காட்டுவத
ற்கு, நாதத்தின் பொருளாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தியை ப்ரணவமே யென்றது.
இவ்வாறு அநிருத்தன் ப்ரத்யும்நன் ஸங்கர்ஷணன் வ்யூஹவாஸுதேவன் பரவாஸுதே
வன், இவர்களாக அகார உகார மகாரநாத ஸமஸ்தப்ரணவங்களை யுபாஸிக்கிறவர்கள்
பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞல் அந்த உபாயத்திஞலே கிரமத்தில் அந்த பரமாத்மாவையே
சேருகிறுர்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைக்கொண்டு பரமாத்
மத்யாநம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரணவமானது அகாரம்,
உகாரம், மகாரம், என்று மூன்று வர்ணங்களையுடையது. இம்மூன்றெழுத்
தும் சேர்ந்து 'ஓம்' என்று ஓரெழுத்தாயிருக்கிறது. இதிலடங்கிய மூன்றெ
ழுத்தையும் தனித்தனியே த்யாநித்து ஒன்றுசேர்த்தும் த்யாநிக்கவேணும்.
தனியே த்யாநிக்கும்போது அகாரத்தை, விச்வமூர்த்தி, என்றும், உகார
த்தை, தைஜஸமூர்தி, என்றும், மகாரத்தை ப்ராஜ்ஞமூர்தி யென்றும் த்யா
நிக்கவேண்டும். அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா ஒருவரேயாயினும் அவர்
எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் மாயா ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிய இந்த
சரீரத்திலு மிருக்கின்றுர். இந்த சரீரத்தில் ஜாகரஸ்தாநமென்றும் ஸ்வப்
நஸ்தாநமென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநமென்றும் ஸ்தாநங்களுண்டு. அந்தந்த
ஸ்தாநங்களில் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்கள் அந்த ஒரு பர
மாத்மாவுக்கே கிடைத்திருக்கின்றது, ஆகையால் விச்வரென்றும் தைஜஸரெ
ன்றும் ப்ராஜ்ஞரென்றும் பரமாத்மாவுக்கு நாமங்களுண்டா யிருக்கின்றன.
ஜாகரஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் விச்வமூர்தியென்றும், ஸ்வப்நஸ்தாநத்
திலிருக்கின்றமையால் தைஜஸமூர்த்தியென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநத்திலிரு
க்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியென்றும் பெயராயிற்று. இப்படி த்யாநிப்
பது பரமாத்மாவே எல்லாமென்கிற தத்வஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான
ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநத்திற்கு அங்கமாகிறது. ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநமா
வது அகார உகார மகாரங்களை யொன்றுசேர்த்துச் சொல்லுவதிஞலுண்டா

கிற ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தில் அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அதாவது ப்ரணவமே பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அகண்ட பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே துரீயமென்கிறது. இந்த த்யாநத்தால் அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ப்ரபஞ்ச ப்ரமம்கழிந்து பரமாத்ஸ்வரூபத்தில் லயம்பெற்று பரப்ரம்மமென்கிற அந்த ஸ்வரூபத்தோடு அபேதமாய் விடுகிறான். பின்பிவனுக்கு ப்ரபஞ்சப்ரமமும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களுமில்லை நித்யாநந்த சித்ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறானென்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரணவமென்கிற அக்ஷரத்தை த்யாநிக்கும்படி இவ்வுபநிஷத்து விதிக்கின்றது. அதாவது பரமாத்மாவென்றும் பரப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறநாராயணநாமமுடைய பகவான். பரவ்யூஹரூபத்தா லைந்துரூபியாயிருக்கிறான். பரத்தில் பரவாஸுதேவமூர்த்தியென்று ஒரு ரூபத்தையும் வ்யூஹத்தில் வாஸுதேவமூர்த்தி ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ப்ரத்யும்நமூர்த்தி அநிருத்தமூர்த்தி என்று, நான்குரூபத்தையு மடைந்திருக்கிறானென்றவாறு. இந்த மூர்த்திபேதங்கள், திருமேனி பேதத்தாலும் கல்யாணகுணங்களின் ப்ரகாசம் அப்ரகாசம் இவைகளாலு முண்டாயின. ஸங்கர்ஷணாதி மூர்த்திகளுக்கு வ்யூஹமென்றும் பரவாஸுதேவனுக்கு பரமென்றும் திருநாமம். இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்தியில், ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமையால் இந்த மூர்த்தி ப்ரதாநமூர்த்தி. மற்ற நாலுமூர்த்திகளும் இந்த மூர்த்தியிலிருந்து வெளியாகி சிலசில குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றார்கள். ஆகையாலிந்நால்வருமந்த பரவாஸுதேவனுடைய அம்சங்களாகிறார்கள். ஆகவே இந்நால்வரையு மந்த பரவாஸுதேவனுடைய நான்குபாதங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக இந்நால்வராகிய நாலுபாதங்களை யுடையவனந்த பரவாஸுதேவனாகிய பரமாத்மா. இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்திக்கு எப்போதும் அந்தர்த்தாநம் கிடையாது. மற்ற நாலு மூர்த்திகளுக்கும் பரவாஸுதேவனிடத்தி லந்தர்த்தாநமுண்டு. இந்த அந்தர்த்தாநத்தையே லயமென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு பரவாஸுதேவ மூர்த்தியினிடத்தி லிருந்து ஆவிர்பவித்து அந்தர்தாநத்தை யடைகிற இந்நால்வரில் வ்யூஹவாஸுதேவனைத் துரீயனென்றும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை ப்ராஜ்ஞனென்றும் ப்ரத்யும்நமூர்த்தியை தைஜஸனென்றும் அநிருத்தமூர்த்தியை, விச்வன் அல்லது வைச்வாநரனென்றும் இவ்வுபநிஷத்து பேசுகின்றது. அநிருத்தமூர்த்தி ஜாகரதசையோடு கூடிய ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறான் ஆகையாலே விச்வமூர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிறான். ப்ரத்யும்நமூர்த்தி ஸ்வப்நதசையோடு கூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ஸுஷுப்தி தசையோடுகூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே ப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறான். வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி இம்மூவரிலும் விலக்ஷணனாகையாலே துரீயனென்று சொல்லப்படுகிறான்; என்று பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து, ப்ரணவம், அகாரம் உகாரம்

மகாரம் நாதம் இவற்றையுடையதா யிருக்கிறது. நாதமாவது-ஒலி. இந்நா லையும் நாலுமாத்திரைகளாக அறிந்துகொள்க. ஆக ப்ரணவம் நாலுமாத் திரை யுடையதாயிற்று. ஆக இந்நாலுஞ்சேர்ந்து ஓமென்று ப்ரணவமாகிறது. இவ்வாறு நாலாகப் பிரிந்திருக்கிற ப்ரணவ மாத்திரைகளுக்கு வ்யஸ்த ப்ர ணவமென்றும், ஒன்றுசேர்ந்த ஓமென்கிற எழுத்துக்கு ஸமஸ்த ப்ரணவ மென்றும் பெயரென்றுப்ரணவ ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, அங்கங்கு சொல் லப்பட்ட ஶாஸ்த்ருச்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு முதல் மாத்திரையை அதாவது அகாரத்தை அநிருத்த மூர்த்தியாகவும், இரண்டாவது மா த்திரையை அதாவது உகாரத்தை ப்ரத்யும்ந மூர்த்தியாகவும், மூன்று வது மாத்திரையை அதாவது மகாரத்தை ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியாகவும், நாலாவது மாத்திரையை அதாவது நாதத்தை வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸமஸ்த ப்ரணவத்தை அதாவது ஒன்றுசேர்ந்த ப்ரணவத்தை பரவாஸு தேவ மூர்த்தியாகவும் த்யாநித்து ஹ்ருதயத்தில் நித்தியபாவனை செய்யக்கட வன். இவ்வாறு த்யாநம் செய்தவன் அந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினல் க்ரம த்தில் அதாவது முதலில் அநிருத்த ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று பின்புப்ரத்யும் நஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, அதின்பின், ஸங்கர்ஷண ஸாயுஜ்யத்தைப்பெற்று பின்பு வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸாயுஜ்யம் பெற்று அந்தத்தில் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவ ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று புநராவ்ருத்தியின்றி பரப்ரம்மா நந்தத்தை யநுபவிக்கிறான் என்று ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்து. மற்ற பேத ஸூக்ஷ்மங்களை யிங்கு சொன்ன படிகளுக்கு விரோதமின்றி ஸூக்ஷ்மபுத்தியா லந்தந்த சுலோக வ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்க.யஏவம் வேத, 'யஏவம் வேத' என்று இரட்டித்துச் சொன்து இவ்வுபநிஷத்து முடி ந்ததென்று விளக்குவதற்காம். இதுநிற்க; இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்தை அத் வைதமதத்தில் சங்கராசாரியருக்கு முற்பட்டவராகிய கௌடபாதாசாரிய ரென்கிற ஒரு பண்டிதர், அத்வைதமதத்திற் கநுகூலமாக அனேக சுலோக ங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த சுலோகங்களுக்கு கௌடபாதகாரிகை என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். கௌடபாதகாரிகை என்று அந்த சுலோக ங்களுக்குக் காரணப்பெயராகின்றது. காரிகை என்றால் சுலோகமென்று பொருள். அந்த சுலோகங்களை நான்கு ப்ரகரணமாகப் பிரித்திருக்கின்றார். முதலாவது ஆகம ப்ரகரணம், இரண்டாவது வைதத்ய ப்ரகரணம் மூன்று வது அத்வைத ப்ரகரணம் நான்காவது அலாதசாந்திப் ப்ரகரணம். இந்த ப்ரகரணங்களில் ஆகம ப்ரகரணமானது மாண்டுக்கியோபநிஷத்தில் சொல் லப்படுகிற விஷயங்களை யதிகமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப் படிப்பட்ட கௌடபாதகாரிகைகளுக்கு நாலு ப்ரகரணங்களுக்கும் சங்கராசா ரியர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். மாண்டுக்யோபநிஷத்திற்கு தனியேசங்க ராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. கௌடபாத காரிகைகளில் முதல்ப்ரகர ணத்திற்கு பாஷ்யம்செய்யும்போது மாண்டுக்யோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்

யாநம் செய்துவிட்டார். இவ்வாறு மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கும் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கும் கலந்து கலந்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றமையால் பலர் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தே என்று ப்ரமிக்கிறார்கள். சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த கூரநாராயணமுனி, என்று பெயருடைய விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரொருவர் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக எடுத்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். ஆயினும் நாம் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியரும், அத்வைதமதத்தில் சிறந்த பண்டிதராகிய ஆநந்தகிரி ஆசாரியரும் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றும் கௌடபாத காரிகையில் ஆகம ப்ரகரணமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் விசிஷ்டாத்வைத மத பண்டிதராகிய இரங்க ராமாநுஜமுனி மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தவர் இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையாலும் மற்றும் சில காரணங்களாலுமென்றறிக. ஆயினும் சிலவிடங்களில் முன்னோர் செய்த க்ரந்தங்களில் அந்த காரிகைகளை ப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் ஸந்தேகத்திற் கிடமுண்டு. புத்திமான்கள் உண்மையை யாராய்ந்துகொள்வர். ஆகவே இவ்வளவே மாண்டூக்யோபநிஷத்தென்று இவ்வளவுக்கும் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தில் கலந்திருக்கிற மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தையும், அந்தந்த சுருதிகளின்கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

ஐ தி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதமः க²ண்ட³:.

மாண்டூக்யோபநிஷத் ஸமாப்தா.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌗𑍌𑌡𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌗𑍌𑌡𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த கௌடபாத காரிகையின் கதைகளை மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கு, சொன்ன காரணங்களால் கௌடபாதகாரிகை முதல் ப்ரகரணத்தில் உபநிஷத்தென்கிற ஸந்தேக மனேகருக்குண்டாயிருக்கின்றமையாலும் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களிலு மத்வைத மதத்தை நன்கு சொல்லியிருப்பதாலு மிதுவும் புத்திமான்களுக்கு அவச்யமென்று இந்தகௌடபாதகாரிகை நாலுப்ரகரணங்களையும் சங்ரபாஷ்யத்தோடும் சிலவிடங்களில் விசேஷாபிப்பிராயங்களோடும் விசேஷ விஸ்தரமின்றி எழுதுகிறோம்.

கௌடபாதகாரிகைக்கு சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ள அவதாரிகை.

சங்கராசாரியர்செய்த மங்களச்சுலோகம்.

ப்ரஜ்ஞாநாம்சுப்ரதாநைஸ்த்திரசரநிகரவ்யாபிபிர்வ்யாப்யலோகாந், புங்க்த்வாபோகாந்தஸ்தவிஷ்டாந்புநரபிவிஷயோத்பாஸிதாந்காமஜந்யாந், பீத்வா ஸர்வாந்விசேஷாந் ஸ்வபிதிமதுரபுங்மாயயாபோஜயந்நோ மாயாஸங்க்யாதுரீயம்பரமம்ருதமஜம்ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி.

இந்தசுலோகத்தின் கருத்து.

ஜ்ஞாநரூபியாகிய ப்ரம்மம், மாயாஸம்பந்தத்தால் பசு பக்ஷி மநுஷ்யாதி ரூபத்தையடைந்த ஜீவர்களைப்போல் தோற்றுகிற தன்னுடைய அம்சங்களா லிவ்வுலகமெல்லாம் வ்யாபித்து ஜாகரதசையில் ஸ்தூல போகங்களையும் ஸ்வப்நத்தில் காமஸங்கல்பத்தாலு மவித்தையினாலும் கர்மத்தினாலும் தோற்றுகிற ஸூக்ஷ்ம போகங்களையும் அநுபவித்து ஸுஷுப்தியில் ஒருவித போகமுமின்றி காரணாநந்த ஸ்வரூபமாய் நின்று ஸர்வாதீதமாய்க்கொண்டு நாம் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும்படி செய்கிற நித்யசுத்த பரப்ரம்மத்தை வணங்கினேன்பதாம். இதனால் ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கு மபேதம் ஸூசிக்கப்படுகிறதென்று அத்வைதமத ஸம்ப்ரதாயம்.

மற்றொரு மங்களசுலோகம்.

யோவிச்வாத்மாவிதிஜவிஷயாந்ப்ராச்யபோகாந்ஸ்த்தவிஷ்டாந் பச்சாச்சாந்யாந்ஸ்வமதிவிபவாந் ஜ்யோதிஷாஸ்வேநஸூக்ஷ்மாந், ஸர்வாநேதாந்புநரபிசநைஸ்ஸ்வாத்மநிஸ்தாபயித்வாஹித்வாஸர்வாந்விசேஷாந் விகதகுணகண: பாத்வஸௌநஸ்துரீய:. *

இதின்கருத்து,

தருமம் அதர்மம் இவைகளாலுண்டாகிய விஷயங்களை யநுபவித்து ஸூக்ஷ்மஜ்யோதிஸ்ஸாலே ஸ்வப்நத்தை யநுபவித்து எல்லாவற்றையும் தன்னி லடக்கிகொண்டு ஸமஸ்த விசேஷங்களும் நீங்கி நிர்க்குணமாயிருக்கிற துரீய சுத்த ப்ரம்மம் விக்நங்களைப் போக்கி நம்மையளித்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்பதாம்.

* நாலாமடி மற்றமூன்றடிகளுக்குச் சமாநமாயிராமையால், குற்றமில்லை.

அபிப்பிராய விசேஷங்கள்.

இவ்விரண்டும் சங்கராசாரியர் செய்த சுலோகங்களேயென்று அநேக பண்டிதர்களி னபிப்ராயம். சிலர் முதல் சுலோகம் கௌடபாதகாரிகையில் சேர்ந்ததென்றும் இரண்டாவது சுலோகம் சங்கராசாரியர் செய்ததென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது ஸரியல்ல; ஏனென்றால் முதல் சுலோகம் கௌடபாதகாரிகையாயின் அதற்கு சங்கராசாரியர் மற்ற சுலோகங்களுக்குப்போல வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பார்; அவ்வாறு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையால் முதல் சுலோகமும் சங்கராசாரியர் செய்ததேயாமென்று ஆநந்தகிரியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ-ஸா. வேதாந்தங்களின் பொருள்களை சுருக்கமாகவிளக்கத்தக்க நாலுப்ரகரணங்க ளடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத் வ்யாக்யாநமான கௌடபாதகாரிகை நம்மால் விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த கௌடபாதகாரிகையில் ரோகத்தினால் வருத்தமடைந்தவனுக்கு ரோகம்நீங்குவதுபோல இவ்வாத்மாவுக்கு பிரபஞ்சம் நீங்கினால் அத்வைதமுண்டாகின்றதாகையால் அவித்யையால் செய்யப்பட்ட இந்தபிரபஞ்சம் வித்யையினால் நிவ்ருத்திக்குமென்றெண்ணி ப்ரம்மவித்யை சொல்லுவதற்கு ஆரம்பிக்கப்படுகிறது அதில் ஆத்மாவின் அறிவுக்குக் காரணமான ஓங்காரத்தை நிரூபிக்கிறதற்கு முதல் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது பிரகரணத்தில் பிரபஞ்சங்கள் பொய்யென்றும் மூன்றாவதுபிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யானதன்மையும் நான்காவது பிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யானதன்மைக்கு விரோதியான ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமும் சொல்லப்படுகிறது.

க. 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 |
𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ||

உ. 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 |
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ||

౧. బహిః ప్రజ్ఞో విభుర్విశ్వో హ్యంతః ప్రజ్ఞస్తు తైజసః।
ఘనప్రజ్ఞస్తథా ప్రాజ్ఞ ఏక ఏవ త్రిధా స్మృతః ॥

౨. దక్షిణాక్షిముఖే విశ్వో మనస్యంతస్తు తైజసః ।
ఆకాశే చ హృది ప్రాజ్ఞస్త్రిధా దేహే వ్యవస్థితః॥

(ப - ம்.) 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - வெளியறிவுடையவனும், 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 - யெங்கும் நிறைந்தவனுமான, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - உள்ளறிவையுடையவனான, 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 - தைஜஸனும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - நிறைந்த அறிவையுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞனும், 𑌏𑌕 𑌏𑌵 - ஒருவன் தானே, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - மூன்று ஸ்தானத்தில் இருக்கிறவனாக, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 - யெண்ணப்பட்டான்.

(ப - ம்.) 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 - வலது கண்ணாகிற முகத்தில், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 - உள்ளே, 𑌮𑌨𑌸𑌿 - மனதில், 𑌤𑍈𑌜

ஸ꞉ - தைஜஸனும், ஹ்ருதி - ஹ்ருதயமென்கிற, ஆகாஶே ச - ஆகாயத்தில் ப்ராஜ்ஞ꞉ - ப்ராஜ்ஞனும், தேஹே - தேகத்தில், த்ரிதா - மூன்று விதமாக, வ்யவஸ்தித꞉ - இருக்கிறான்.

ஸ0-ஸா. கிரமமாக மூன்றுஸ்தானத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் அவனேயென்கிற நினைவினாலும் மூன்றுஸ்தாநத்திலும் வேறுபட்டவனாயும் ஒருவனாகவும் சுத்தனாகவும் ஒன்றுடன்சேராதவனாகவும் ஈச்வரனிருக்கிறான்.

வி-ஸா. சகலாவயவங்களுக்குள் வலதுகண்ணே முக்கியமாகையால் கண்ணால் அறியுமவனை வைச்வாநரனும் அறிந்ததை மனதால் நினைக்கிறதாகையால் மனதாலறியும் தைஜஸனும் இந்திரியங்களின் ஸம்பந்தமில்லாமல் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருக்கிறவறிவு ரூபமான ப்ராஜ்ஞனும் ஒன்றுஎன்று சொல்லப்பட்டது. ஈச்வரன் ஒருவனே இந்ததேகத்தில் மூன்றுஇடங்களில ஜாகரிதஸ்தாநனாகவும் ஸ்வப்நஸ்தாநனாகவும் ஸுஷுப்தஸ்தானனாகவும் வலதுகண்ணிலும் மனதிலும் ஹ்ருதயாகாசத்திலும் மூன்றிடத்திலு மிருக்கிறான்.

க. விஶ்வோ ஹி ஸ்தூலபுங்நித்யம் தைஜஸ꞉ ப்ரவிவிக்தபுக் ।
ஆநந்தபுக் ததா ப்ராஜ்ஞஸ்த்ரிதா போகம் நிபோதத ॥

உ. ஸ்தூலம் தர்பயதே விஶ்வம் ப்ரவிவிக்தம் து தைஜஸம் ।
ஆநந்தஶ்ச ததா ப்ராஜ்ஞம் த்ரிதா த்ருப்திம் நிபோதத ॥

3. విశ్వోహిస్థూలభుఙ్నిత్యంతైజసఃప్రవివిక్తభుక్ ।
ఆనందభుక్తథాప్రాజ్ఞస్త్రిధాభోగంనిబోధత ॥

౪. స్థూలంతర్పయతేవిశ్వంప్రవివిక్తంతుతైజసమ్ ।
ఆనందశ్చతథాప్రాజ్ఞంత్రిధాతృప్తింనిబోధత॥

(ப் - ம்.) விஶ்வ꞉-வைச்வாநரனானவன், நித்யம்- ஸர்வகாலமும். ஸ்தூலபுக் - உருவம் முதலியதை யனுபவிக்குமவன், தைஜஸோ ஹி - தைஜஸனே வென்றால், ப்ரவிவிக்தபுக் - பிறரறியாதபோகங்களை யடையுமவன், ததா - அப்படியே, ப்ராஜ்ஞ꞉ - ப்ராஜ்ஞன் என்பவன், ஆநந்தபுக் - ஆநந்தத்தை யனுபவிக்குமவன் (இதி) - (என்று) த்ரிதா - மூன்று விதமாக, போகம் - போகத்தை, நிபோதத - அறிவீர்கள்.

(ப்-ம்.) விஶ்வம் - விச்வமூர்த்தியை, ஸ்தூலம் - ஸ்தூலரூப மானது, தர்பயதே - த்ருப்திப்படுகின்றது. தைஜஸம் து - தைஜஸமூர்தியை, ப்ரவிவிக்தம் - ஏகாந்தம் த்ருப்திப்படுத்துகிறது. ததா - அப்படி, ப்ராஜ்ஞம்- ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, ஆநந்தஶ்ச-ஆநந்தம்த்ருப்தியடைவிக்கிறது. த்ருப்திம் - த்ருப்தியை, த்ரிதா நிபோதத - மூன்றுவிதமாயறியுங்கோள்.

ஸ0-ஸா. விச்வன் முதலியவர்களுக்கு மூன்றுவிதமாக தேகத்தில் இருப்பைச் சொல்லி அவர்களுக்கே மூன்றுவிதமான போகத்தையும் இவ்விரண்டு சுலோகத்தால் சொல்லுகிறது.

வி-ஹா. அறிவீர்கள் யென்று இம்மந்திரத்தை யறிந்த ஈசுவரன் தான் உபதேசிக்குமவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது.

ரு. த்ரிஷுயாமஸுயத்ஹொஜ்யம் ஹொக்தாயஸ்வ ப்ரகீர்திதஃ ।
வெடைதடுஹயம்யஸ்து ஸஹுஞ்ஜானொ நலிப்யதெ॥

౫. త్రిషుధామసుయద్భోజ్యంభోక్తాయశ్చప్రకీర్తితః ।
వేదైతదుభయంయస్తుసభుంజానోనలిప్యతే॥

(ப - ம்.) த்ரிஷு - மூன்று விதமான, யாமஸு - ஸ்தானங்களில், யத் - யாதொன்று, ஹொஜ்யம் - அனுபவிக்கக் கூடியதோ, யஸ்வ - யாதொருவனும், ஹொக்தா - அனுபவிக்கிறவனுக, ப்ரகீர்திதஃ - கூறப்பட்டானே, ஏதத் - இந்த, உஹயம் - இரண்டையும், யஃ - யாதொருவன், வெட - அறிகிறானே, ஸது - அவன் தானே, ஹுஞ்ஜாநஃ - ஸகல வஸ்துக்களையு புஜித்தபோதிலும், நலிப்யதெ - அதுகளில் உண்டான விரோதங்களால் பூசப்பட்டவனுகிறதில்லை.

ஸ0-ஹா. ஜாகர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி யென்றுகூறப்பட்டமூன்றிடத்தில் ஸ்தூல ப்ரவிவிக்த ஆநந்த யென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றேயாகிய மூன்று போகங்களையும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்று சொல்லப்பட்ட ஒருவனேயாகி யனுபவிக்கிறவனையும் யாரொருவன் போஜ்யமிதென்றும் போக்தாவிவனென்று மறிகிறானே அவன் அப்போகத்தாலுண்டான தோஷங்களை யடையமாட்டான்.

வி-ஹா. விச்வன்முதலிய ரூபங்களையும் அவர்களின் இடத்தையும் அவர்களின் போகங்களையும் உள்ளபடி யறிந்தவர்களுக்கு பலத்தைச்சொல்லுகிறது.

சு. ப்ரஹவஸ்ஸவ்வஹாவாநாம்ஸதாமிதிவிநிஸ்வயஃ ।
ஸவ்வம்ஜநயதிப்ராணஸ்வெதாம்ஸூந்புருஷஃப்ருயக்॥

౬. ప్రభవస్సర్వభావానాంసతామితివినిశ్చయః ।
సర్వంజనయతిప్రాణశ్చేతోంశూన్పురుషఃపృథక్॥

(ப - ம்.) ஸவ்வஹாவாநாம் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும், ப்ரஹவஃ - பிறப்பிடம் - (ஆத்மா - மேற்கூறிய ஆன்மாவே), இதி - என்று, ஸதாம் - நல்லோர்களுடைய, விநிஸ்வயஃ - உறுதி, ப்ராணஃ - பிராணன் எனகிற புருஷஃ - புருஷன் எனவும் பெயர்கொண்ட மேற்கூறிய ஆன்மாவே ஸவ்வம் - யெல்லாப் பொருளையும், செதாம்ஸூந் - அறிவென்னும்வெளிச்சத்தோடு கூடின ஜீவர்களையும், ப்ருயக் - தனியாக, ஜநயதி - உண்டு பண்ணுகிறது.

ஸ0-ஹா. ஆதிகாலத்தில் காரணரூபமா யிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கே பிறப்பு. இதுவே திண்ணம். இத்தால் இல்லாத வஸதுக்களுக்கு பிறப்பில்லை யென்று விளங்குகிறது. இது ஆதியில் விஷதயாயிருந்த வைகளையே செடிகளாகக் காண்கையால் தெரியலாம் புருஷன்என்றும் ப்ராணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஆன்மாவே அறிவின் தோற்றங்களான இவர்களையும் மற்ற யெல்லாப் பொருளையும் விளக்கின்றது.

வி-ஹா. ஏஷயோநிஸ்ஸர்வஸ்ய, என்று மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தின் அர்த்தத்தை இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

௭. விபூதிம் ப்ரஸவம் த்வந்யே மந்யந்தே ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா꞉ |
ஸ்வப்நமாயாஸ்வரூபேதி ஸ்ருஷ்டிரந்யைர்விகல்பிதா ||

౭. విభూతిం ప్రసవం త్వన్యే మన్యంతే సృష్టిచింతకాః ।
స్వప్నమాయాస్వరూపేతి సృష్టిరన్యైర్వికల్పితా ॥

(ப் - ம்.) அந்யே - வேறு, ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா꞉ - படைப்பை விசாரிக்குமவர்கள், ப்ரஸவம் - படைப்பை, விபூதிம் - பிரம்மத்தின் பருவிதமான பிறப்பாக, மந்யந்தே - யெண்ணுகிறார்கள், அந்யை꞉ - வேறு சிலர்களால், ஸ்ருஷ்டி꞉ - படைப்பானது, ஸ்வப்நமாயாஸ்வரூபா - கனவிலுண்டான பொய்யான பொருள்களின் உருவுடைய தென்று, விகல்பிதா - அனேக விதமாக சொல்லப்பட்டது.

ஸம்-ஹா. ஈசனது படைப்பைச் சிந்தைசெய்யுமவர்கள் பிரமத்தின் விரிவுகளே இப்புவனங்களென்று சொல்லுவார்கள். வேறுசிலர்கள் ஈசன் படைப்பு ஸ்வப்நம்போலவும் இந்திரசாலம்போலவும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் முமுக்ஷுக்கள் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்கிற மூன்றுஉருவத்திலும் வேறுபட்ட மெய்யான உருவத்தையே விரும்புவர்கள்.

வி-ஹா. முன் மந்திரத்தில் ஸதாமிதிவிநிச்சய꞉ என்கிற நல்லோர் கொள்கைக்கு எதிரான தீயோர்கொள்கையை விவரிக்கிறது.

௮. இச்சாமாத்ரம் ப்ரபோ꞉ ஸ்ருஷ்டிரிதி ஸ்ருஷ்டௌ விநிச்சிதா꞉|
காலாத்ப்ரஸூதிம் பூதாநாம் மந்யந்தே காலசிந்தகா꞉||

౮. ఇచ్ఛామాత్రం ప్రభోః సృష్టిరితి సృష్టౌ వినిశ్చితాః ।
కాలాత్ప్రసూతిం భూతానాం మన్యంతే కాలచింతకాః ॥

(ப் - ம்.) ஸ்ருஷ்டௌ - படைப்பில், விநிச்சிதா꞉ - முடிவான கொள்கையை யுடையவர்கள், ப்ரபோ꞉ - ஈசனுடைய, ஸ்ருஷ்டி꞉ - படைப்பு, இச்சாமாத்ரம் - யெண்ணமே, இதி - என்றும், காலசிந்தகா꞉ - காலத்தையே தெய்வமாக யெண்ணுமவர்கள், பூதாநாம் - பொருள்களுக்கு, காலாத் - காலத்தின் நின்றும், ப்ரஸூதிம் - பிறப்பையும், மந்யந்தே - யெண்ணுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா. ஈச்வரவாதிகளான சிலர் ஈசனுடைய யெண்ண மொழிய படைப்புவேறில்லை யென்றும் காலவாதிகளான சிலர் யெல்லாப் பொருள்களும் காலத்தில் நின்று முண்டாகின்றன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

வி-ஹா. எல்லாப் பொருள்களையும் எக்காலத்திலும் அறியும் தன்மையும் எவ்வித வல்லமையும் உள்ள ஈசந்தானே மற்றொரு உதவிகளன்றிக்கே தனதிச்சையினாலேயே உலகங்களை யமைக்கிறான் என்பது வேதாந்தமறிந்தவர்களின் முடிவான கொள்கை காலவாதிகள் காலமே காரணமென்று சொல்லுவர்கள்.

௯. போகார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிரித்யந்யே க்ரீடார்த்தமிதி சாபரே ।
தேவஸ்யைஷ ஸ்வபாவோऽயமாப்தகாமஸ்ய கா ஸ்ப்ருஹா ॥

౯. భోగార్థం సృష్టిరిత్యన్యే క్రీడార్థమితి చాపరే ।
దేవస్యైష స్వభావోఽయమాప్తకామస్య కా స్పృహా ॥

(ப - ம்.) அந்யே - வேறு சிலர், ஸ்ருஷ்டி: -படைப்பானது, போகா: - ஈசனுக்கு, போகார்த்தம்-சுகத்தின் பொருட்டென்றும், அபரே - வேறு சிலர், க்ரீடார்த்தமிதி - விளையாட்டின் பொருட்டென்றும், மந்யந்தே - யெண்ணுகிறார்கள், தேவஸ்ய - ஈசனுக்கு, அயம் - இந்த விளையாட்டாயிருக்கிற, ஏஷ: - இந்தபடைப்பானது, ஸ்வபாவ: - தனக்கான தன்மை, ஆப்தகாமஸ்ய - யெல்லாப் பயனையும் அடைந்தவனுக்கு, ஸ்ப்ருஹா - ஆசை, கா - ஏது.

ஸம-ஸா.ஈசன் படைப்பு சுகத்திற்கென்று சிலரும் விளையாட்டுக்கென்று சிலரும் சொல்லுவர்கள். கயிறு முதலியவை பாம்பு முதலானதாக தோற்றுவது அஜ்ஞானத்தின் தன்மையாவதுபோல் ஈசன் சுபாவத்தால் படைக்கிறான்.

வி-ஸா. சுகம் என்றும் விளையாடல் என்றும் ஈசன் படைப்புக்குப் பயனகளை சிற்சிலர் சொல்லுவர்கள் பயன்களை அடைந்தவனுக்கு வேறு பயனை யெண்ணவேண் டுவதில்லை யாதலால் ஈசனுக்கு விளையாட்டான படைப்பானது இயல்பு.

௰. நிவ்ருத்தேஸ்ஸர்வது:காநாமீசாந: ப்ரபுரவ்யய: ।
அத்வைதஸ்ஸர்வபாவாநாம் தேவஸ்துர்யோ விபுஸ்ஸ்ம்ருத: ॥

౧౦. నివృత్తేస్సర్వదుఃఖానామీశానః ప్రభురవ్యయః ।
అద్వైతస్సర్వభావానాం దేవస్తుర్యో విభుస్స్మృతః ॥

(ப-ம்.) ஸர்வது:காநாம்- எல்லாதுக்கங்களுடையவும், நிவ்ருத்தே: - நாசத்திற்கு, ஈசாந: - நியந்தாவாயும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியாயும், அவ்யய: - அழிவில்லாதவனுயும், விபு: - வ்யாபியாயுமிருக்கிற, துர்யோதேவ: - துரீயதேவன், ஸர்வபாவாநாம்-எல்லாபதார்த்தங்களுக்கும், அத்வைத: - பேதமில்லாதவன்.

ஸம-ஸா. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தபோது ஸமஸ்த துக்கங்களும் நீங்குகின்றன. ஏனென்றால் ஸமஸ்த பேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையா லென்க. பேதமுண்டாகிலன்றோ துக்கங்களுக்குக் காரணமுண்டு.

வி-ஸா. எல்லா துக்கங்களும் நிவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாய் ப்ரம்மருத்திராதிகளை நியமிக்கிறவனும் மித்யாஜ்ஞாநம் நீங்குவதற்கு ஹேதுவாயிருப்பவன் துரியரூபி.

௧௧. கார்யகாரணபத்தௌ தாவிஷ்யேதே விச்வதைஜஸௌ ।
ப்ராஜ்ஞ: காரணபத்தஸ்து த்வௌ தௌ துர்யே ந ஸித்யத: ॥

౧౧. కార్యకారణబద్ధౌ తావిష్యేతే విశ్వతైజసౌ ।
ప్రాజ్ఞః కారణబద్ధస్తు ద్వౌ తౌ తుర్యే న సిద్ధ్యతః ॥

(ப்-ம்.) தௌ விச்வதைஜஸௌ - அந்தவிச்வமூர்த்தியும் தைஜஸமூர்த்தியும், கார்யகாரணபத்தௌ - கார்யம் காரணம் இவைகளின் பந்தமுடையவர்களாக, இஷ்யேதே-கொள்ளப்படுகிறார்கள், ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியும், காரணபத்த: - காரணபந்தமுடையவராகக் கொள்ளப்படுகிறார், துர்யே - துரியமூர்த்தியில், தௌ த்வௌ - அந்த இரண்டுவிதபந்தங்களும், ந ஸித்யத: - சேராமலிருக்கின்றன.

ஸ-ஹா. துரீயஸ்வரூபத்தை விசதம் செய்வதற்கு விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களின் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறது. பலம், பீஜம், இவ்விரண்டாலும் விச்வ தைஜஸர்களும் பீஜத்தால் ப்ராஜ்ஞனும் கட்டுபட்டிருக்கிறார்கள். துரீயனுக்கு எவ்வித பந்தமுமில்லை.

வி-ஹா. இந்த பந்தாபந்தங்கள் ஜீவாத்மாவின் வழியாலே இந்த மூர்த்திகளுக்குண்டாகிறது சுயமாகவல்ல. சுயமாகா எல்லா மூர்த்திகளும் நிர்தோஷ கல்யாணகுணமுடையவர்களேயாம்.

கஉ. நாத்மானம் நாபராம்ஸ்சைவ ந ஸத்யம் நாபி சாந்ருதம் ।
ப்ராஜ்ஞ: கிஞ்சன ஸம்வேத்தி துர்யம் தத்ஸர்வத்ருக்ஸதா ॥

౧౨. నాత్మానంనాపరాంశ్చైవనసత్యంనాపిచానృతమ్ ।
ప్రాజ్ఞఃకించనసంవేత్తితుర్యంతత్సర్వదృక్సదా॥

(ப்-ம்.) ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, ஆத்மானம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், அபரான் ச - இதரஸ்வரூபங்களையும், ஸத்யம் - ஸத்யஸ்வரூபத்தையும், அந்ருதம் - மித்யாரூபத்தையும், அபி கிஞ்சன - மற்றுள்ள எந்த விஷயத்தையும், ந ஸம்வேத்தி - அறிகிறதில்லை. தத் துர்யம்-அந்ததுரீயரூபமானது, ஸதா - எப்போதும், ஸர்வத்ருக்-எல்லாவற்றையு மறியானிற்கும்.

ஸ-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் பீஜநித்திரையுடையனுகையாலே ஸ்வஸ்வரூபாதிகளை யறிவதில்லை. துரீயனுக்கு எப்போதும் ஸர்வதர்சகமுமுண்டு. அஜ்ஞாநாந்ய தாஜ்ஞாநங்களில்லாதவன் துரீயன். அஜ்ஞாநஸம்பந்தமுடையவன் ப்ராஜ்ஞன், ஸூர்யப்ரகாசத்தில் அப்ரகாசமுமந்யதாப்ரகாசமும் கிடையாதன்றே.

வி-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபஸுகத்தைவிடமற்றொன்றை யதிஷ்டிக்கிறதில்லை. துரீயன் முக்தாத்மாக்களுக்கு எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான்.

கங. த்வைதஸ்யாக்ரஹணம் துல்யமுபயோ: ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: ।
பீஜநித்ராயுத: ப்ராஜ்ஞ: ஸா ச துர்யே ந வித்யதே ॥

౧౩. ద్వైతస్యాగ్రహణంతుల్యముభయోఃప్రాజ్ఞతుర్యయోః ।
బీజనిద్రాయుతఃప్రాజ్ఞస్సాచతుర్యేనవిద్యతే॥

(ப்-ம்.) ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: உபயோ: - ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களிருவர்க்கும், த்வைதஸ்ய அக்ரஹணம் - பேதஜ்ஞாந மில்லாதிருப்பது, துல்யம் - ஸமாநமானது, ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, பீஜநித்ராயுத: - பீஜநித்திரையோடுகூடினவன், துர்யே - துரீயமூர்த்தியில், ஸா ந வித்யதே - அந்தநித்ரையில்லை.

ஸம்-ஹா. பேதப்ரபஞ்சஜ்ஞாந மிருவருக்கு மில்லாமையால் ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களுக்கு பேதமென்ன வென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்கு இந்தசுலோகம். அந்யதாஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான அஜ்ஞாநஸம்பந்தம் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியி லிருக்கின்றது துரீயத்திலந்த ஸம்பந்தமில்லை. ஆகையாலிதுவே பேதமென்று கருத்து.

வி-ஹா. அஹங்கார மமகாரங்களை யுண்டுபண்ணி வைய்யாமலிருக்கிற ஸ்வபாவ மிருவருக்கு முண்டாயினும் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் காரணமான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைக் கல்பித்துவைத்திருக்கிறான் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி. மோக்ஷத்தையே ஸங்கல்பிக்கிறான் துரீயமூர்த்தி என்றுபொருள்.

௧௪. ஸ்வப்னநித்³ராயுதாவாத்³யௌ ப்ராஜ்ஞஸ்த்வஸ்வப்னநித்³ரயா ।
ந நித்³ராம் நைவ ச ஸ்வப்னம் துர்யே பஶ்யந்தி நிஶ்சிதா꞉ ॥

౧౪. స్వప్ననిద్రాయుతావాద్యౌ ప్రాజ్ఞస్త్వస్వప్ననిద్రయా ।
న నిద్రాం నైవ చ స్వప్నం తుర్యే పశ్యంతి నిశ్చితాః ॥

(ப-ம்.) ஆத்³யௌ - முதலில் சொல்லப்பட்ட விச்வதைஜஸர்கள், ஸ்வப்னநித்³ராயுதௌ - ஸ்வப்நம்நித்திரை இவைகளுடன்கூடியவர்கள், ப்ராஜ்ஞ꞉ - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, அஸ்வப்னநித்³ரயா - ஸ்வப்நமின்றி நித்திரையோடுகூடியவன், துர்யே - துரீயமூர்த்தியில், நித்³ராம் - நித்திரையையும், ஸ்வப்னம் - ஸ்வப்நத்தையும், நிஶ்சிதா꞉ - தத்வஜ்ஞாநிகள், ந பஶ்யந்தி - காண்கிறதில்லை.

ஸம்-ஹா. ஸ்வப்நமென்பது அந்யதாஜ்ஞாநம், நித்திரை யென்பது அஜ்ஞாநம் ஜாகரதசையிலு மந்யதாஜ்ஞாநமுண்டு அஜ்ஞாநமுமுண்டு. துரீயனுக்கிவையில்லை.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

கூரநாராயண முனி பாஷ்யத்தில் ஜீவத்வாரத்தாலிந்த ஸ்வப்நநித்ரைகளையு மவையில்லாமையையும் கொள்ளவேணும் என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

௧௫. அன்யதா² க்³ருʼஹ்ணத꞉ ஸ்வப்னோ நித்³ரா தத்த்வமஜானத꞉ ।
விபர்யாஸே தயோ꞉ க்ஷீணே துரீயம் பத³மஶ்னுதே ॥

౧౫. అన్యథాగృహ్ణతస్స్వప్నో నిద్రాతత్త్వమజానతః ।
విపర్యాసే తయోః క్షీణే తురీయం పదమశ్నుతే ॥

(ப-ம்.) அன்யதா² க்³ருʼஹ்ணத꞉ - அந்யதாஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு, ஸ்வப்ன꞉ - ஸ்வப்நமுண்டாகிறது. தத்த்வம் - வாஸ்தவத்தை, அஜானத꞉ - அறியாதவனுக்கு, நித்³ரா - நித்திரையுண்டாகிறது. தயோ꞉ விபர்யாஸே க்ஷீணே - அந்த ஸ்வப்நநித்திரைகள் மாறிவருவதொழிந்தால், துரீயம் பத³ம் அஶ்னுதே - துரீயஸ்தாநத்தை யடைகிறான்.

ஸம்-ஹா. கயிற்றைப் பாம்பென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஜகத்தை ப்ரமிப்பது, தத்வத்தையறியாம லிருப்பது, இவைகழிந்து தத்வநிலைபெற்றால் துரீயஸ்தாநத்தை யடைகிறான். அப்போது இந்த ஸ்வப்நமும் நித்ரையும் விட்டுப்போகின்றது.

வி-ஹா. தேஹத்தி லாத்ம ப்ரமத்தையுடையவனுக்கு ப்ரமபரம்பரை யுண்டாகும். பகவானுடை தத்வத்தை யறியாதவனுக்கு அஜ்ஞாநமுண்டாகும் இந்த தேஹாத்மப்ர மம் நீங்கி தத்வஜ்ஞாநம் பிறர்தால்பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்று முக்தனுகிருன்.

௧௬. 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌯𑌦𑌾𑌜𑍀𑌵𑌃𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌦𑌾 ||

౧౬. అనాదిమాయయాసుప్తోయదాజీవఃప్రబుధ్యతే ।
అజమనిద్రమస్వప్నమద్వైతంబుధ్యతేతదా॥

(ப்-ம்.) 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 - ஆதியில்லாத அவித்யையினுல், 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 - உறங்கிக்கிடக்கிற, 𑌜𑍀𑌵𑌃 - ஸம்ஸாரத்தையடைந்திருக்கிற ஆத்மா, 𑌯𑌦𑌾 - எந்தகாலத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - விழித்துக்கொள்ளுகிருனே, 𑌤𑌦𑌾 - அப்போது, 𑌅𑌜𑌂 - ஜந்மவிகாரமில்லாததும், 𑌅𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌂 - நித்திரையில்லாததும், 𑌅𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 - ஸ்வப்நமில்லாததுமான, 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 - ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை, 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - அறிகிருன்.

ஸம்-ஹா. ஸம்ஸாரிஜீவன் மூலாவித்யையினுலும் தூலாவித்யையினுலும், என் வீடு, என் மனைவி என் பிள்ளை, என்றிவ்வாறு ப்ரமித்துக்கொண்டு கிடக்கும்போது தத்வஜ்ஞாநியாகிய குருவினருளால் எப்போது நீ ஸம்ஸாரியாகாய் அந்த ப்ரம்மமே யாகிருய், என்று தத்வோபதேசம் பெறுகிருனே அப்போது ஜந்மஜராமரணுதி விகார சூந்யமான துரீயாத்வைத ஸ்வரூபத்தையடைகிருன்.

வி-ஹா. அநாதிகரும ப்ரவாஹத்தினுல்ஸம்ஸாரத்தி லழிந்துக்கிடக்கிற ஜீவன் நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷத்தினுல் எப்போது தத்வத்தை யறிகிருனே அப்போது ஸர்வதுக்க நிவர்த்தகனுன பரமாத்மாவை யடைந்துபரமாநந்தத்தை யடைகிருன்.

௧௭. 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌯𑌦𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 |
𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 ||

౧౭. ప్రపంచోయదివిద్యేతనివర్తేతనసంశయః ।
మాయామాత్రమిదంద్వైతమద్వైతంపరమార్థతః॥

(ப்-ம்) 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌃 - ஜகத்தானது, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌯𑌦𑌿 - உளதாயின், 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤 - ஒழியும், 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 - ஸந்தேஹமில்லை. 𑌇𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 - இந்த பேதப்ரபஞ்சமானது, 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 - மாயையினுல் தோற்றுகின்றது. 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 - வாஸ்தவத்தில், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 - அத்வைதமே ஸத்யமாயிருக்கிறது.

ஸம்-ஹா. வாஸ்தவத்தில் ப்ரபஞ்சமுண்டாயின் அத்வைதம் ஸத்யமாகாதுதான். ப்ரபஞ்சம் மாயையினுல்தோற்றுகிற பொய்யாகையால் அத்வைத விரோதமில்லை. கல்பிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் இந்திரஜால வஸ்துக்கள்போலவு முண்மை யறிந்தார்க்கில்லை. ஆகையால் பேதம் பொய். அபேதமே ஸத்யம்.

வி-ஹா. அஹங்கார மமகாரங்கள் இவனுக்கு ஸ்வபாவமாயிருப்பதாயி னப்போது இவனுக்கு முக்தியோக்தையில்லையாம். கர்மோபாதியினுல் வந்ததாகையால் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினு லவைநீங்குமானதால் பரமஸாம்யமாகிய முக்தியுண்டாகும்.

கஅ. விகல்போ விநிவர்த்தேத கல்பிதோ யதி கேநசித் |
உபதேசாதயம் வாதோ ஜ்ஞாதே த்வைதம் ந வித்யதே ||

౧౮. వికల్పో వినివర్తేత కల్పితో యేన కేనచిత్ ।
ఉపదేశాదయం వాదో జ్ఞాతే ద్వైతం న విద్యతే ॥

(ப்-ம்.) யதி கேநசித் - ஒருகாரணத்தால், கல்பித꞉ - கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, விகல்ப꞉ - பேதமானது, விநிவர்த்தேத-நிவ்ருத்தியாகும், அயம் வாத꞉ - இந்தபேதவாதம், உபதேசாத் - உபதேசத்தால்வந்தது. ஜ்ஞாதே - அறிந்தபின், த்வைதம் - பேதம் ந வித்யதே - கிடையாது.

ஸம்-ஹா. ஆசாரியன் சிஷ்யன் சாஸ்திரம் என்று பல பேதங்கள் தத்வஜ்ஞானிகளுக்கே உண்டாயிருக்கின்றமையால் அத்வைதம் சொல்லமுடியாதென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதாநமாக இந்தச்லோகம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது உபதேசத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பேதமே யன்றி இந்த பேதமும் வாஸ்தவமன்றாகையால் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவையு மழிந்துபோகின்றமையா லத்வைதத்திற்கு விரோத மில்லை.

வி·ஹா. மாகான்களுடைய உபதேசத்தா லஹங்கார மமகாரங் கழிததுபோமாகையால், பகவானுடைய பேரருளால் இவன் முக்தி பெறுவதற்கு விரோத மில்லை.இப்படி மகான்கள் கூறுகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

"நிவ்ருத்தே ஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற சுலோகமுதல் இந்தசுலோகம் வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் "நாந்த꞉ப்ராஜ்நம்" என்கிற மந்திரத்தின்கருத்தை வெளியிடுகின்றனவென்று அந்த மந்திரவ்யாக்யாநம் செய்தபின் சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டன. "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி"என்று இந்தசுலோகங்களுக்கு அவதாரிகை எழுதப்பட்டது. அந்த வாக்யத்திற்கு "நாந்த꞉ப்ரஜ்ஞம்" என்கிற இம்மந்திரத்தின் வ்யாக்யாநமாக இந்தசுலோகங்களிருக்கின்றனவென்று பொருள். கூரநாராயணமுநி இந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத்தே என நினைத்து சுருதியேசுலோகங்களையும் படிக்கிறதென்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இவர்,விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம்.

கக. விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாமாதிஸாமாந்யமுத்கடம் |
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதாப்திஸாமாந்யமேவச ||

౧౯. విశ్వస్యాత్వవివక్షాయామాదిసామాన్యముత్కటమ్ ।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌస్యాదాదిసామాన్యమేవచ ॥

(ப்-ம்·) விச்வஸ்ய - விச்வமூர்த்திக்கு, அத்வவிவக்ஷாயாம் - அகாரரூபத்தைச் சொல்லும்போது, ஆதிஸாமாந்யம் - முதலாவதாயிருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யம், உத்கடம் - ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ - அகாரஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கும்போது, ஆப்திஸாமாந்யம் - வ்யாபித்திருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யமும் ஏவச - விளங்குகின்றது.

ஸ0-ஹா. அகாரத்தை விச்வமூர்த்தி என்று சொன்னது இரண்டு ஸாத்ருச்யங்களாலே, முதலாவது முதலாயிருக்கை. இரண்டாவது-வ்யாபித்திருக்கை. அகாரம்சப்தங்களுக்கு முதல். விச்வமூர்தி அர்த்தங்களுக்கு முதல். அகாரம் சப்தங்களை வ்யாபித்திருக்கின்றது. விச்வமூர்தி அர்த்தங்களை வ்யாபித்திருகின்றான்.

வி-ஹா. விச்வமூர்த்தியை எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் முதலாவதான அகாரத்திற்கு வாச்யனாகத்யானம் செய்கிற உபாசகனுக்கு பலம் எல்லாரிலும் முதல்வனாகை. வ்யாபநகுணத்தாலே விச்வமூர்தியை தியானிப்பவன் விச்வமூர்தியினுடையசாம்யத்தைப் பெறுகிறான்,

௨௦. தைஜஸஸ்யோத்வவிஜ்ஞான உத்கர்ஷோ த்ருஶ்யதே ஸ்புடம் ।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதுபயத்வம் ததாவிதம் ॥

౨౦. తైజసస్యోత్వవిజ్ఞానే ఉత్కర్షో దృశ్యతే స్ఫుటమ్ ।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ స్యాదుభయత్వం తథావిధమ్॥

(ப-ம்.) தைஜஸஸ்ய - தைஜஸமூர்த்தியை, உத்வவிஜ்ஞானே - உகாரரூபமாகத்யானிக்கும்போது, உத்கர்ஷ: - உத்கர்ஷமானது, ஸ்புடம் - நன்றாய், த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ - உகாரரூபத்தை சிந்திக்கும்போது, உபயத்வம் - இரண்டாயிருக்கை, ததாவிதம் - அப்படிப்பட்டது.

ஸ0-ஹா. முன்போலவே எல்லாம்.

வி-ஹா. முன் சொன்னபடி தைஜஸனை, உத்கர்ஷத்தால், ப்ரணவத்தி விரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யானிப்பவனுக்கு, ஸர்வோத்கர்ஷங்களு முண்டு. முன்சொன்ன வழியே இரண்டுக்கும் காரணமாகின்றமையால் உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யானிப்பவனுக்கு, ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸமாநத்வ மிரண்டு முண்டாகிறது.

௨௧. மகாரபாவே ப்ராஜ்ஞஸ்ய மானஸாமான்யமுத்கடம் ।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ து லயஸாமான்யமேவ ச ॥

౨౧. మకారభావే ప్రాజ్ఞస్య మానసామాన్యముత్కటమ్ ।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ తు లయసామాన్యమేవ చ॥

(ப-ம்.) ப்ராஜ்ஞஸ்ய - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, மகாரபாவே - மகாரமாகத்யானிக்கும்போது, மானஸாமான்யம் உத்கடம் - அளவிடுதல்ஸமானமாயிருக்கிறது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ - மகாஸ்வரூபத்தை சிந்திக்கும்போது, லயஸாமான்யமேவ ச உத்கடம் - லயமாகிற ஸாத்ருச்யமுத்கடமாய் விளங்குகின்றது.

ஸ0-ஹா. அளவும் லயமும் ப்ராஜஞனுக்கும் மகாரத்திற்கும் ஸாத்ருச்யமாயிருக்கிறதென்று பொருள்.

வி-ஹா. முதல்ஸாம்யத்தா லுபாஸிப்பதற்கு முதப்பலம். இரண்டாவது ஸாம்யத்தாலுபாஸிப்பதற்கு இரண்டாவதுபலம் என்றுபொருள்.

௨௨. 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌾𑌮𑌸𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃।
𑌸 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃॥

22. త్రిషుధామసు యత్తుల్యం సామాన్యం వేత్తి నిశ్చితః ।
సపూజ్యస్సర్వభూతానాం వంద్యశ్చైవ మహామునిః॥

(ப-ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌾𑌮𑌸𑍁- மூன்றிடங்களிலும், 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂- ஸமானமாயிருக்கிற ஸாத்ருச்யத்தை, 𑌯𑌃 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 - எவனறிகிறானோ, 𑌸𑌃 𑌏𑌷𑌃 - அப்படிப்பட்ட இவன், 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்த வழில் சிறந்தவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂-எல்லாப்ராணிகளுக்கும், 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 - பூசிக்கத்தக்கவன், 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌃 - நமஸ்கரிக்கத்தக்கவன்.

ஸ0-ஸா. இவ்வாறு அகார உகார மகாரங்களுக்கும் விச்வதைஜஸப்ராஜ்ஞர்களுக்கு முண்டான ஸாம்யத்தை எவனறிகிறானோ அவன் எல்லாறிலும் சிறந்தவன்.

வி-ஸா. கீழ்ச்சொல்லியபடி உபாஸிப்பவனுக்கு, கீழ்ச்சொல்லிய பயன்களுண்டாகிறதென்றறிந்தவனுக்கும், ஸர்வலோக்ய முண்டாகுமென்று முன்சொன்ன விஷயத்தை யுறுதிப்படுத்திப் பேசுகிறது.

௨௩. 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌮𑍍।
𑌮𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌃॥

23. అకారో నయతే విశ్వముకారశ్చాపి తైజసమ్ ।
మకారశ్చ పునః ప్రాజ్ఞం నామాత్రే విద్యతే గతిః॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 - அகாரமானது, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂- விச்வமூர்த்தியை, 𑌨𑌯𑌤𑍇 - அடைவிக்கின்றது. 𑌉𑌕𑌾𑌰𑌃 - உகாரமானது, 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌂 - தைஜஸமூர்த்தியை, 𑌨𑌯𑌤𑍇 - அடைவிக்கின்றது, 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 - மகாரமும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂 - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, 𑌨𑌯𑌤𑍇 - அடைவிக்கின்றது. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 - துரீயமூர்த்தியினிடத்தில், 𑌗𑌤𑌿𑌃 - கதியானது, 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - இல்லை.

ஸ0-ஸா. மூன்று மாத்திரைகளுக்கும் கதியை அடைகின்ற தன்மை யிருக்கின்றது. பின்பு பீஜம் க்ஷயித்துப்போகையால் துரீயத்தில் கதியில்லை.

வி-ஸா. விச்வாதிமூர்திகளை யுபாஸநம் செய்வதினால் ஸர்வலோக்கிய பலமுண்டாவதும் தவிர விச்வாதிமூர்தி ப்ராப்தியு முண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறது. துரீய மூர்தியை யுபாஸித்தவனுக்கு கதியில்லை என்பதில்லை. கதியுண்டென்று சொல்ல வமைந்திருக்க, கதியில்லை என்பதில்லை என்றது, சிலர் கதியில்லை என்று சொல்லுகின்றமையால் வருகிற ஸந்தேஹம் நீக்குவதற்கு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களின் பாஷ்யத்தில் வித்யதேகதி꞉ என்கிற விடத்தில் வித்யதே அகதி꞉ என்று பதம். சங்கர பாஷ்யத்தில், வித்யதெ, கதி꞉, என்று பதம்.

விசேஷ விஷயங்கள்.

'விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்' என்பதுமுதல் ஐந்துசுலோகங்கள், 'ஸோயமாத்மா' என்கிற சுருதி தொடங்கி நாலுசுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியர்

செய்தவை. சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்த நாலு சுருதிகளுக்கும் வ்யாக்யாநம் செய்து அதின் பின் இந்த சுலோகங்களை யெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களாகிய கூர நாராயணமுனி முதலிய சிலர் இந்தசுலோ கங்களையும் மாண்டூக்யோப நிஷத்தாக நினைத்து வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இங்கு எழுதலாயிற்று. இந்த சுலோகங்களுக்கு முன்னும், "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" என்று அவதாரிகை சங்கரபாஷ்யத்திலுண்டு. அதற்கு முன் சொன்னபடியே பொருள்.

உ௪. 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ।
𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

౨౪. ఓంకారం పాదశో విద్యాత్ పాదా మాత్రా న సంశయః ।
ఓంకారం పాదశో జ్ఞాత్వా న కించిదపి చింతయేత్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍- ப்ரணவத்தை, 𑌪𑌾𑌦𑌶𑌃-பாதம்பாதமாக, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍- அறிந்துகொள்ளக்கடவன், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃 - பாதங்கள், 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 - மாத்திரைகள், 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 - ஸந்தேகமில்லை, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍 - ப்ரணவத்தை, 𑌪𑌾𑌦𑌶𑌃 - பாதம் பாதமாக, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 - அறிந்துகொண்டு, 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 - ஒன்றையும், 𑌨𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 - சிந்திக்கக்கூடாது.

ஶ०-ஹா. முன்சொல்லிய ஸாத்ருச்யங்களாலே ஓங்காரத்தின் மாத்திரைகளே ஆத்மாவினுடைய பாதங்கள், பாதங்களே ஓங்காரத்தினுடைய மாத்திரைகள் இவ்வாறு ப்ரணவத்தை யறிந்தவன் வேறு ப்ரயோஜனத்தை எதையும் சிந்திக்கக்கடவனல்லன். எல்லா மிவனாலே யடையப்பட்டமையாலென்க.

வி-ஹா. அகண்ட ப்ரணவப் பொருளான பரமாத்வை அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாகிய விச்வமூர்த்தி முதலிய நான்கு பாதங்களை யுடையவராக சிந்திக்கவேண்டியது. இவ்வாறறிந்தவனெல்லா பலங்களையும் பெற்றவனாகிறானதால் வேறுசிந்தை செய்ய வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

உ௫. 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥

౨౫. యుంజీత ప్రణవే చేతః ప్రణవో బ్రహ్మ నిర్భయమ్ ।
ప్రణవే నిత్యయుక్తస్య న భయం విద్యతే క్వచిత్ ।

(ப்-ம்.) 𑌚𑍇𑌤𑌃 - நெஞ்சை, 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 - ப்ரணவத்தில், 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 - சேர்க்கக்கடவன், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 - ப்ரணவமானது, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍 - அபயஸ்வரூபமாகிய, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 - ப்ரணவத்தில், 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 - எப்போதும்சிந்தையுடையவனுக்கு, 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇- எங்கும்பயமில்லை.

ஶ०-ஹா. தத்வஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கும் ப்ரணவத்தைத் யாகிப்பதினால் தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமாகையால ப்ரவணத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தி ப்ரணவத்யாநம் செய்ய வேண்டியது. ப்ரணவமே ப்ரம்மரூபமானது, இந்தப்ரணவத்தில் நித்யம் சிந்தையுள்ளவனுக்கு எங்கும் பயமில்லை என்று சொல்லுகின்றது.

வி-ஸா. ஸ்ரீமந்நாராயணனை நித்யத்யாநம் செய்து அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாக சிந்திக்கவேண்டியது. அவன் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவன் இவனை தியாநித்தவனுக்கும் பயமென்பதுண்டோ. எங்கும் பயமில்லை சுகத்தையடைகிறுன். ஆகையால் ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவதில் எண்ணமுடையவன் அவச்யம் ப்ரணவார்த்தமான அவனை த்யாநம் செய்யவேணுமென்று இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

உசு. ப்ரணவோ ஹ்யபரம் ப்ரஹ்ம ப்ரணவஸ்ச பரஸ்ம்ருத:।
அபூர்வோऽனந்தரோऽபாஹ்யோऽனபர: ப்ரணவோऽவ்யய:॥

౨౬. ప్రణవో హ్యపరం బ్రహ్మ ప్రణవశ్చ పరస్స్మృతః।
అపూర్వోఽనంతరోఽబాహ్యోఽనపరః ప్రణవోఽవ్యయః॥

(ப-ம்.) ப்ரணவ: - ப்ரணவம், அபரம்ப்ரஹ்ம ஹி - அபரமான ப்ரம்மமாகின்றது. ப்ரணவ: - ப்ரணவம், பரஸ்ச - பரமானப்ரம்மமாக, ஸ்ம்ருத:- ஸ்மரிக்கப்படுகிறது, ப்ரணவ: - ப்ரணவம், அபூர்வ: - அபூர்வமானது, அநந்தர: - பேதமில்லாதது. அபாஹ்ய: - வெளிப்படாதது. அநபர: - கார்யரூபமில்லாதது, அவ்யய: - அழிவில்லாதது.

ஸ0-ஸா. பராபரப்ரம்மம் ப்ரணவமே. நிர்விசேஷ ப்ரம்மஸ்வரூபமும் ப்ரணவமே. அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றது.

வி-ஸா. ப்ரணவப் பொருளான நித்ய ஸ்வரூபமும் அவதாரங்களில் ஸ்வரூபமும் எல்லாம் கல்யாண குணங்களெல்லாவற்ருலும் பூர்ணங்களேயாம். இது சுருதிகளிலெங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையா லப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவினுடைய ஸமஸ்தஸ்வரூபங்களையும் சொல்லுகிற இந்த ப்ரணவமும் ஸர்வ பூர்ணமே யாகின்றது.

உஎ. ஸர்வஸ்ய ப்ரணவோ ஹ்யாதிர்மத்யமந்தஸ்ததைவச।
ஏவம்ஹி ப்ரணவம் ஜ்ஞாத்வா வ்யஶ்நுதே ததநந்தரம்॥

౨౭. సర్వస్య ప్రణవో హ్యాదిర్మధ్యమంతస్తథైవచ।
ఏవంహి ప్రణవం జ్ఞాత్వా వ్యశ్నుతే తదనంతరమ్॥

(ப-ம்.) ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரணவ: - ப்ரணவமானது, ஆதி:ஹி - முதலானது, மத்யம் - நடுவுள்ளது, ததைவச - அப்படியே, அந்த: ச - முடிவிலிருப்பது, ஏவம் - இவ்வாறு, ப்ரணவம் - ப்ரணவத்தை, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துகொண்டு, தத் அநந்தரம் - அதற்குப்பின், வ்யஶ்நுதே - பரம்மத்தையடைகிறுன்.

ஸ0-ஸா. மாயாஸ்ருஷ்டிகளுக்கு மாயாவி, காரண மாகிருப்போல இம்மாயா ப்ரபஞ்சத்திற்கு காரணமும் இருப்பும் லயமும் இந்த ப்ரணவமே யென்றறிந்தவன் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறுன்.

வி-ஸா. ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய பிறப்புக்கு மிருப்புக்கு மிறப்புக்கும் காரணமாகிய, பரப்ரம்மம், பரவாசுதேவன், பரமாத்மா, என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந் நாராயணனை யறிந்தவன் பரமபதத்தை யடைகிறுன்.

௨அ. 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌹𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿॥

౨౮. ప్రణవం హీశ్వరం విద్యాత్సర్వస్య హృది సంస్థితమ్ ।
సర్వవ్యాపినమోంకారం మత్వా ధీరో న శోచతి॥

(ப்ம.) 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - ஸமஸ்தப்ராணிகளுடையவும், 𑌹𑍃𑌦𑌿 - ஹ்ருதயத்தில், 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 - இரானின்ற; 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 - பரமாத்மாவை; 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌮𑍍 - ப்ரணவமாக; 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - அறியக்கடவன். இப்படி, 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍-ப்ரணவத்தை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌮𑍍 - எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பதாக, 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 - தியாநித்தவனான, 𑌧𑍀𑌰𑌃 - தீரனானஉபாஸகன், 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿- துக்கத்தையடையான்.

ஶம்-ஹா. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் ப்ரணவத்தை த்யாநிக்கக்கடவன். ஸர்வவ்யாபி என்று ப்ரணவத்தை தியானித்த புத்திமான் சோகிபபதில்லை. இங்கு பல சுருதிகளும் சாக்ஷியாகின்றன.

வி-ஹா. "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே ர் ஜுநதிஷ்டதி, தமேவசரணங் கச்ச" என்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் ஈச்வரன்வஸிக்கின்றா னவனைச் சரணம் புகவேணு மென்று ஸ்ம்ருதி சொன்னபடி ப்ரணவப் பொருளான ஹரியை ஹருதயத்தில் தியாநம் செய்யவேண்டியது. இப்படி தியாநித்த புத்திமான் சோகமடைவதில்லை. அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆவிர்பவித்து முக்தனாகிறான்.

௨௯. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃 ।
𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑍇𑌤𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌃॥

౨౯. అమాత్రోఽనంతమాత్రశ్చ ద్వైతస్యోపశమశ్శివః ।
ఓంకారో విదితో యేన స మునిర్నేతరో జనః॥

(ப்-ம.) 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 - மாத்திரையில்லாததும், 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌚 - அளவில்லாததும், 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 - பேதப்ரபஞ்சத்திற்கு, 𑌉𑌪𑌶𑌮𑌃 - லயஸ்தாநமாயும். 𑌶𑌿𑌵𑌃 - சிவமாயுமிருக்கிற. 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 - ப்ரணவமானது. 𑌯𑍇𑌨 - எவனால். 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌃 - அறியப்பட்டதோ; 𑌸𑌃 - அவன். 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 - முநியாகிறான். 𑌨 𑌇𑌤𑌰𑌃 𑌜𑌨𑌃 - மற்றவன் முநியாகான்.

ஶம்-ஹா. ஸர்வபேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையால் சிவமாய் அதாவதுமங்கள ரூபமாய் அளவிடப்படாத மகிமை பொருந்திய துரீயமூர்த்தியாகிய ஓங்காரத்தை யறிந்தவனே முனியாகிறான் மற்ற ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவனாயினு மந்யன் முநியாகமாட்டான்.

வி-ஹா. ஸமஸ்தவ்யஸ்த ப்ரணவங்களின் உபாஸநத்தை முடித்து அவ்வாறு உபாஸிப்பவனைக் கொண்டாடுகிறது. நித்யமூல ஸ்வரூபியாயும் தன்னிச்சையா லநேகம் திருமேனியைக் கொண்டருளுகிற நாராயணனை யவன் த்யாநிக்கின்றானோ அவனே முனியாகிறான். இதர ஜனங்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தை யடைகிறார்கள்.

விசேஷவிஷயங்கள்.

"ஓங்காரம் பாதசோவித்யாத், என்கிற சுலோகம் முதலாறு சுலோகங்கள் அமாத்ரச்சதுர்தோவ்யவஹார்யః, என்கிற சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால்

செய்யப்பட்டவை அந்த சுருதிக்கு பாஷ்யம்செய்து அந்த சுருதியின் கீழே இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். இந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோப நிஷத்தாக நினைத்து கூரநாராயணமுநி முதலிய வசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்களிதற்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இந்த சுலோகங்களின் கீழ் எழுதினேமென்றறிக.

ஐதிகௌடபாதகாரிகாயா மாகமப்ரகரணம்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநமஃ.

அபிப்ராயவிசேஷங்கள்.

மாண்டூக்யோப நிஷத்தில் கண்டங்கள் நான்கு. முதல் கண்டத்தில் இரண்டு சுருதிகள். இரண்டாவது கண்டத்தில், ஐந்து சுருதிகள். மூன்றாவது கண்டத்தில், நாலு சுருதிகள். நான்காவது கண்டத்தில் ஒரு சுருதி. ஆக பன்னிரண்டு சுருதிகள் இந்த மாண்டூக்யோபநிஷத்திலடங்கி யிருக்கின்றன. கௌடபாதகாரிகையில் ஆகமப்ரகரண மென்கிற முதல் ப்ரகரணம், இருபத்தொன்பது சுலோகங்களோடு கூடியிருக்கின்றது. இம்முதல் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இருபத்தொன்பது சுலோகங்களில் பஹிஃப்ரஜ்ஞஃ, என்கிற சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை; சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில், ஆகமப்ரகரணம், வைதத்யப்ரகரணம், அத்வைதப்ரகரணம், அலாதசாந்திப்ரகரணம், என்கிற நான்கு ப்ரகரணங்களடங்கிய அந்த கௌடபாதகாரிகைக்கு ப்ரயோஜநம் முதலிய வற்றோடு அவதாரிகை கூறியபின், மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளையு மெடுத்து வரிசையாய் வ்யாக்யாநம் செய்து, "அத்ரைதேசுலோகாபவந்தி" என்று இந்த சுருதிகளுக்கு இவை வியாக்யாந சுலோகங்களென்று, கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் க்ரமமாய் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்குமேல் "நிவ்ருத்தேஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற பத்தாவது சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் ஐந்தாவது சுருதிக்கு வ்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுககும் சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டத்தி லைந்தாவது சுருதியை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து "அத்ரைதேச்லோகாபவாந்தி" இந்த சுருதிக்கு வ்யாக்யாந மிந்த சுலோகங்களென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து பின் வரிசையாய் வ்யாக்யாந மெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் வரையிலுள்ள ஏழு சுருதிகளுக்கு பதினெட்டு சுலோகங்களால் அத்வைதமதத்திற்கிணங்க கௌடபாதாசாரியரால் வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இந்த பதினெட்டு சுலோகங்களுக்குமேல் "விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்" என்கிற சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்கள் மாண்டூக்யோபநிஷத் மூன்றாவது கண்டத்திலுள்ள நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஐந்து சுலோகங்களுக்கும் முன், சொன்னபடி மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் மூன்றாவது கண்டத்தி லைந்து சுருதிகளையு மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தபின், "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" இந்த நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஐந்து சுலோகங்களிருக்கின்றன வென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை

விவரித்தபின் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றூர். இந்த இருபத்திமூன்று சுலோகங்களுக்குமேல் "ஓங்காரம் பாதசோவித்யாத்'' என்கிற சுலோகம் முதலுள்ள ஆறு சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்து நான்காவது கண்டத்திலுள்ள ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டனவை. இந்த ஆறு சுலோகங்களுக்கும் முன் சொன்னபடி அந்த ஒரு சுருதியையு மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி'' என்று இந்த ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஆறு சுருதிகளிருக்கின்றன என்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறூர். ஆக இருபத்தொன்பது சுலோகங்களடங்கிய ஆகமப்ரகரணமென்கிற முதல் ப்ரகரணம் நாலு கண்டங்களடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்ட தென்பது விளங்கிற்று. சங்கராசாரியர் செய்த இந்த கௌடபாதகாரிகையின் ஆகமப்ரகரண பாஷ்யத்தில் நடுவில் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்ததற்குக் காரணம் கௌடபாதாசாரியர் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை இடையிலே சேர்த்துச் சேர்த்துப் படித்து இங்கு இந்த சுலோகங்களை வ்யாக்யாநமாகக் காண்கவென்று, சுலோகங்களைச் சேர்த்திருப்பதேயாம். ஆக, இவ்வாறு ஆகமப்ரகரணத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கும் சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்தவராயினர். கூரநாராயணமுனி முதலிய சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள் "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி''என்கிற வாக்யத்தையும், உபநிஷத்தில் சேர்ந்ததேஎன்று நினைத்தார்கள்.இங்கு சங்கராசாரியர் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய அத்வைதபண்டிதர்களனேகர் இந்த ஆகமப்ரகரண சுலோகங்களை உபநிஷத்தல்லவென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கவும், உபநிஷத்திற்குப்போலவே இதற்குமவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தது, இந்த ஆகமப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக ப்ரமித்தமையாலென்று சிலர் சொல்லுகிறூர்கள். சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள், ப்ரத்யக்ஷமாக சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்த ஆகமப்ரகரணம் மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்று சொல்லும்போது இதைப்பாராமல் ப்ரமித்தார்களென்று சொல்வது பொருந்தாமையால், சிலரிதை மாண்டூக்யோபநிஷத்தென்று சொல்வது கொண்டு, தங்கள் பாண்டித்யமகிமையைக் காட்டுவதற்கு, கௌடபாதாசாரியர் அத்வைதமதத்திற்கே அநுகூலமாக எண்ணிச்செய்த சுலோகங்களையும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கிணங்க வ்யாக்யாநம் செய்தார்கள் இதனை லத்வைதிகளுக்கு மத்வைதமதத்தை இதாமதங்கலவாமல் சொல்லக்கூடாமையால், அத்வைதமதம் சுத்தமல்ல வென்பது நன்றாய் விளங்குமென்பது அவர்களின் கருத்தென்று சொல்லுகிறூர்கள். வேறே சிலர், மாண்டூக்யோபநிஷத்தையே கௌடபாதகாரிகை என்று சங்கராசாரியர் கூறினரென்று ஸந்தேகப்படுகிறூர்கள். அது யுக்தமல்ல, ப்ராமாணிக சிகாமணியாகிய சங்கராசாரியரிடத்தி லிவ்வித ஸந்தேகங்கொள்வதில் அவரிடத்திலஸூயை தவிர வேறு காரணமில்லாமையாலென்க. அன்றியே அத்வைதமதத்தையே தெளிவாய்ப் பேசுகிற அந்த சுலோகங்களை சுருதி என்று சொல்வது அவர் மதத்திற்கு பலமாகுமேயல்லது கௌடபாதகாரிகை என்பதில் பயனில்லை. அவர் சுருதியை கௌடபாதகாரிகை என்று ப்ரமித்தாரெனபதும் வீண்வாதமேயாம். மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் நாலாவது கண்டத்திலிருக்கிற சுருதியில் 'யஏவம்வேத, யஏவம்வேத' என்று இரட்டிப்பு, காணப்படுகின்றமையால் அவ்வளவோடு அந்த உபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளங்குகின்றமையாலென்க. இதுநிற்க, மாண்டூக்யோபநிஷத்தி லடங்கி யிருக்கிற பன்னிரண்டு சுலோகங்களுக்கும் வேறு விதமாக கண்டங்கள் பிரித்து மூன்று, அல்லது ஐந்து கண்டங்களென்று சிலர் சொல்வது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விரோதமானதால் நம்பத்தக்கதன்று. இதிலுள்ள விசேஷங்களை புத்திமான்களு

வித்துக் கொள்ளவேண்டியது. கௌடபாதகாரிகையில் மற்ற மூன்று ப்ரகாணங்களுக்கும் விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர் யாரும் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. ஆனதால் சங்கரபாஷ்யமொன்றே எழுதப்படுகிறது. சில விடங்களில் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய பண்டிதர்களின் அபிப்ராயமும் காட்டப்படும் என்றறிக.

இனி மூன்றுப்ப்ரகரணங்களிலும் சுருதியென்கிற ஸந்தேகமு மில்லாமையாலும் கருத்தைக்கொண்டு பதவுரை ஊகித்துக்கொள்ளும்படி ஸுலபமா யிருக்கின்றமையாலும் பதவுரை எழுதப்படாது.

ஸ்ரீகுருபரம்பராயைநம꞉.

அத² கௌ³ட³பாதீ³யகாரிகாயாம் வைதத்²யப்ரகரணம்.

௧. வைதத்²யம் ஸர்வபா⁴வாநாம் ஸ்வப்ந ஆஹுர்மநீஷிண꞉।
அந்த꞉ஸ்தா²நாத்து பா⁴வாநாம் ஸம்வ்ருதத்வேந ஹேதுநா॥

౧. వైతథ్యం సర్వభావానాం స్వప్న ఆహుర్మనీషిణః।
అంతస్థానాత్తు భావానాం సంవృతత్వేన హేతునా॥

ஶாம்-ஹா. "ஒன்றே இரண்டாவதில்லை" என்று சுருதியின்படி, "அறிந்தபோது பேதமில்லை" என்று முன்கூறினர். இஃதுபதேச மாத்திரத்தால் நம்பத்தக்கதோ; அல்லது யுக்தியாலும் பேதமில்லை என்று நிரூபிக்கக் கூடுமோவென்று சங்கை நீங்குவதற்கு பேதமதத்தில் யுக்தி தூஷணங்கள் சொல்லக்கருதி இவ்விரண்டாவது ப்ரகரணம் துடங்குகின்றார். உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்கள் அதாவது சரீரத்திற்குள்ளும் வெளியில் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படு மவையுமான வஸ்துக்களெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் பொய்யாய் விடுகின்றனவென்பது பண்டிதர்களனைவரும் சம்மதித்த விஷயமே. இதற்குக் காரணம் இவ்வாத்மா சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும்போது சரீரத்திற்குள் மலை, யானை, முதலிய மிகவும் பெரிய வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அவைகள் தங்குவதற்கு இடமில்லாத சூக்ஷ்மமான நாடிகளில் அவைகளிருப்பதாகப் பிறக்கிற ஸ்வப்நஜஞாநம் பொய்யாவதில் ஸந்தேகமில்லை யன்றோ. ஆக, ஸ்தாநம் முதலியவை கூடாமையே ஸ்வப்நம் பொய்யாவதற்குக் காரணம். த்வைத மதத்தை அதாவது பேதவாதி மதத்தைப் பொய்யென்று யுக்தியால் ரூபிக்க வந்தவர் ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது எல்லோரும் சம்மதித்த விஷயமே என்று சொல்லுகிற விதற்குக் காரணம், என்னவென்றால் இரண்டு வஸ்துக்களேர்ப்பட்டபோது பேதமேர்ப்படு மாகையால் ப்ரம்மத்தை யொழிந்த எல்லாப் பொருளையும் பொய்யென்ற லொழிய பேதம் பொய்யென்பது கூடாமையால் ஜகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் பொய்யே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றமையால் அப்படி எல்லாவற்றையும் பொய்யென்னும்போது ஒரு திருட்டாந்தம் காட்டவேண்டுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல எல்லாம் பொய்யென்று திருட்டாந்தம் கூறவேண்டி, ஸ்வப்நத்தை சிலவாதிகள் மெய்யென்று கொள்ளுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் எவ்வாறு பொய்யாமென்று ஆக்ஷேபம் வாராமைக்காக ஸ்வப்நம் பொய்யென்பதில் காரணங்களைக் கூறுகின்றார். ப்ரமாணத்தை யநுசரித்த யுக்தியைக் கொள்ளலாமே யன்றி ப்ரமாண விருத்தமான யுக்தி ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க தன்றாகையால் முதல் ப்ரகரணத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறி இந்த ப்ர

கரணத்தில் த்வைத மதம் பொய்யென்பதில் யுக்தி சொல்லுகிறுர். ஆனதா லந்த ப்ரகரணத்திற்குப்பின் இந்த ப்ரகாரணம் வைக்கப்பட்டதென்றறிக.

௨. 𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౨. అదీర్ఘత్వాచ్చ కాలస్య గత్వా దేశాన్న పశ్యతి।
ప్రతిబుద్ధశ్చ వై సర్వస్తస్మిన్దేశే న విద్యతే॥

ஸம்-ஹா. முன்சுலோகத்தில் சரீரத்திற்குள்ளடங்காத பெருத்த வஸ்துக்களையெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கின்றமையால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத்தக்க விடமில்லாமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொன்னுர். இந்தசுலோகத்தில், சரீரத்திற்குள்ளே அந்த வஸ்துக்களைக் கண்டாலன்றே அவ்வாறு பொய்யென்பதற்கு, இவ்வாத்மா அந்தந்த வஸ்துக்களிருக்குமிடம் சென்று அவ்வோ வஸ்துக்களைக் காண்கிருனென்று கூறில் அந்த தோஷ மில்லையே; ஆனதினுல் அவ்வாறேகொண்டு ஸ்வப்நத்தை மெய்யென்பது தக்கதேயாமென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறுகின்ருர். இவ்வாத்மா சரீரத்தை விட்டு தேசாந்தரம் சேர்ந்து அந்த தேசங்களிலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிருனென்று சொல்ல வழியில்லை. அனேக மாசகாலம் பிரயாணம் செய்தடைய வேண்டிய தேசத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஒரு க்ஷணத்தில் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிருன். அவ்வளவு அல்பகாலத்தில் அவ்வளவு தூரம் போகமுடியாமையாலிது பொய்யே யாமென்க. அன்றியே, எந்த தேசத்தில் இவன் ஸ்வப்நம் கண்டானே இவன் விழித்துக்கொண்டபோது அந்த தேசத்திலிருப்பதில்லை, நாமிப்போது காசியிலிருக்கிறோமென்று ஸ்வப்நத்தில் நினைத்துக்கொண் டிருக்கும்போதே விழித்துக்கொண்டு பார்த்தா லிவன், முன் படுத்துக்கொண்டிருந்த விடத்திலே கிடக்கிருனன்றே. ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம் போவது மெய்யாயின் ஸ்வப்நம் காண்பவனில் ஒருவனுவது தான் ஸ்வப்நங் கண்ட தேசத்தில் விழித்துக்கொள்ளலா மன்றே. அப்படியோ காணப்படவில்லை. மேலும், இரவில் கண்ணுறங்கினவன் ஸ்வப்நத்தில் பகலாகக் காண்கிருன். தனியேபடுத்தவன், அனேகமாயிரம்பேரோடு கூடிக்கலந்துபேசி விளையாடினதாக ஸ்வப்நங் காண்கிருன். இவன் வாஸ்தவமாய் அவ்வாறு பலரோடு கூடியிருப்பானுயின் அவர்களிலொருவராவது நானிவனை இன்னசமயத்திலின்னவிடத்தில் கண்டேனென்று இவன் எந்ததேசத்தில் எந்தகாலத்தி லவர்களோடு கூடி தனதாகஸ்வப்நம் கண்டானே அந்த தேசத்தையு மந்த காலத்தையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். அப்படி சொல்லுவதில்லையன்றே. ஆகையாலந்தந்த தேசங்களுக்குப் போய் ஸ்வப்நங் காண்கிருனென்று சொல்லுவதற்கிடமில்லை. இதனுல் அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கிடமில்லை.

௩. 𑌅𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌥𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 ।
𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌆𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

౩. అభావశ్చరథాదీనాం శ్రూయతే న్యాయపూర్వకమ్।
వైతథ్యం తేన వై ప్రాప్తం స్వప్న ఆహుః ప్రకాశితమ్॥

ஸம்-ஹா. இவ்வாறு யுக்தியினுல் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஏற்படுவதோடுவேதத்திலும் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லுகின்றது. அந்த சுருதியிலும் இந்ததேசகாலவிரோதமே யுக்தியாகக் காட்டப்பட்டது. ஸ்வப்நத்தில் தேரில்லை தேரோடும் வீதியில்லை. திருநாளில்லை. ஆயினும் தேரும் வீதியும் திருநாளும் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற

தன்றோ என்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆக சுருதியினாலும் யுக்தியாலும் ஸ்வப்நம் பொய் யென்பது சித்தமாயிற்று. ஆக, உலகம் பொய்யென்பதற்கு இது திருட்டாந்தமாக்கப்படு மென்க.

௪. 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౪. అన్తఃస్థానాత్తు భేదానాం తస్మాజ్జాగరితే స్మృతమ్ ।
యథాతత్ర తథా స్వప్నే సంవృతత్వేన భిద్యతే ॥

ஸம்-ஸா. இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற பொருள்கள், காணப்படுகின்றமையால் பொய்யானது போல, உலகமும் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யே யென்றறியத்தக்கது. உலகமெல்லாம் பொய்யாகின்றது. ஏனென்றால், கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற தன்றோ. கண்ணுக்குப் புலப்பட்டமாத்திரத்தால் பொய்யென்று சொல்வது கூடுமோவெனில், கூடும். கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிற தன்றோ. ஸ்வப்நத்தில் பொருளுள்ளே காணப்படுகிறது; உலகம் வெளியே காணப்படுகின்றது. இவ்வளவு பேதமொழிய பொய்யாவதிலும் காணப்படுவதிலும் பேதமில்லை.

௫. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 ।
𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 ॥

౫. స్వప్నజాగరితస్థానే హ్యేకమాహుర్మనీషిణః ।
భేదానాం హి సమత్వేన ప్రసిద్ధేనైవ హేతునా ॥

ஸம்-ஸா. இவ்வாறு உலகம் பொய்யென்று தீர்ந்தமையால் இவ்வுலகத்தையும் ஸ்வப்நமேஎன்று விவேகிகள் சொல்லுகின்றார்கள். முன்சொன்ன ஹேதுக்களால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஸித்தித்தமையாலும் அதுபோல உலகமெல்லாம் பொய்யேயாகின்றமையாலு மென்க.

௬. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌃 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥

౬. ఆదావంతే చ యన్నాస్తి వర్తమానేఽపి తత్తథా ।
వితథైస్సదృశాస్సన్తోఽవితథా ఇవ లక్షితాః ॥

ஸம்-ஸா. இன்னமும் பல காரணங்களாலும் உலகம் பொய்யென்று விளங்குகின்றது, முன்னும் பின்னுமில்லாத பொருள்நடுவிலு மில்லாததேயாம். கானல்தண்ணீர் முதலியவை முன்னுமில்லாமல் பின்னுமில்லாமல் நடுவில் தோற்றி யழிகின்றமையால் பொய்யாகின்றதன்றோ அதுபோலவே, உலகத்தில் காணப்படுகிற பொருளும் முதலிலு மில்லாமல் அந்தத்திலு மில்லாமல் நடுவில் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது. ஆக இவ்வாறுலகம் பொய்யாயினு மறிவிலாதாருக்கு மெய்போல் காண்கிறது. வாஸ்தவத்தில் பொய்யென்பது பொய்யான ஸ்வப்நத்திற்கு ஸமானமாகின்றமையா லென்க.

௭. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥

౭. సప్రయోజనతా తేషాం స్వప్నే విప్రతిపద్యతే ।
తస్మాదాద్యన్తవత్త్వేన మిథ్యైవ ఖలు తే స్మృతాః ॥

ஸo-ஹா. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற வஸ்துக்கள்பயனு டிருக்கின்றன. கூறைசோறு நீர் குதிரைமுதலிய பொருள்கள், உடுக்கவும், பசியடக்க வும் தாகந்தீர்க்கவும் பயணம் செய்யவு முபயோகப்படுகின்றன. ஸ்வப்நத்தில் காணப் பட்டவஸ்துக்கள் அவ்வாறு பயன்பட்டவையல்ல. ஆதலால் ஸ்வப்நம் போலவே விழி த்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற உலகம் பொய்யென்பது ஸரியல்லவென் கிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் நீக்குகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கையில்காண ப்படுகிற உலகமெல்லாம் பொய்யேயாம், ஏனென்றால் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற பொருள்களும் அப்போது பயனுடையவைபோலவே தோற்றுகின்றதன்றோ. ஸ்வப் நத்தில் பசியெடுத்தபோது ஸ்வப்நத்தில் சோறுண்டானுகில் அப்போது தீருகின்றதன் றோ. இவ்வாறே மற்றவைகளுக்கும் காண்க. ஸ்வப்னத்தில் வயிறுநிரம்ப புசித்தவன் விழித்துக்கொண்டஉடனே பசியால் வருந்துகின்றமையால் ஸ்வப்நத்தில் சோறுஇவன் பசியை நீக்கவில்லையே யெனில் இது விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் துல்யமே. விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது வயிறுநிரம்பபுசித்தவன், ஸ்வப்நத்திலுடனே பெரும்ப சியால் வருந்துகின்ருன். அப்போது விழித்திக்கொண்டிருக்ம்போது இவன் புசித்ததும் வீணாயிற்றன்றோ. ஆகையால் ஸ்வப்நம் போலவே இதுவும் ப்ரயோஜநமில்லாததாகை யால் பொய்யென்பதில் யாதொருதடையுமில்லை.

அ. அபூர்வம் ஸ்தாநிதர்மோ ஹி யதா ஸ்வர்க்கநிவாஸிநாம் ।
தாந்யயம் ப்ரேக்ஷதே கத்வா யத்ரைவேஹ ஸுசிக்ஷித: ॥

౮. అపూర్వం స్థానిధర్మో హి యథా స్వర్గనివాసినామ్।
తాన్యయం ప్రేక్షతే గత్వా యత్రైవేహ సుశిక్షితః॥

ஸo-ஹா. உறங்கும்போதும் விழித்துக்கொண் டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற பொருள்களுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸ்வப்நத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல் விழித் துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களும் பொய்யே என்று சொல்லு வது யுக்தமல்ல, ஏனென்றால் திருஷ்டாந்தமாகிய ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பொருளுக்கும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருளுக்கும், ஒத்துமையில்லை. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களையே ஸ்வப்நத்தில் காண் கிருனென்கிற நிச்சயமில்லை. எப்போதுங் காணுதவைகளையுங் காண்கிருன். நான்கு தந்தங்களையுடைய யானையின்பேரில் எட்டுகைகளுடன் தானேறி வீதிவலம்வர்தாகக் காண்கிருன். இவ்வாறு விழித்திருக்கும்போதில் காணப்படாத விசித்திரங்களை யெல் லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிருன். அதுபோன்ற ஒருபொருளைப் பொய்யென்று சொல் லுவதற்கு திருட்டாந்தங் கிடையாமையால் அவ்வாறுகண்ட ஸ்வப்நம் மெய்யோயா கின்றது. ஆகையால் ஸ்வப்நமெல்லா பொய்யென்பது கூடாதாயிற்று. ஆகவே, ஸ்வ ப்நம்போல உணர்வுகாலத்தில் வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லுவதும் மிகவும் கூடாததாயிற்று. என்று ஆக்ஷேபிப்பது ஸரியல்ல. ஸ்வப்நத்தில் அபூர்வமாய்க் காண ப்படுகிற வஸ்துக்களஸத்யங்களென்று சொல்வதறகுக் கூடாது. அவையெல்லாம் ஸ்வப்நகாலத்திலிந்த ஆதமாவுக்குத் தோற்றுகிற தருமங்கள். சுவர்க்கமுதலிய லோகங் களில் ஆயிரங்கண்கள் முதலியவை இந்த ஆத்மாவுக்குத் தோற்றுவதுபோல ஸ்வப்நத்தி லும் அநேக விசித்திரங்கள் அந்த ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் தோற்றுகின்றன. ஸ்வயமா யுண்டானவையல்ல. ஸுவர்க்கத்திலிருக்கின்ற தேவேந்திரன் முதலியவர்களுக்கு ஆயி ரங் கண்கள் முதலிய விசேஷங்க ளுண்டாயிருக்கின்றன வன்றோ. ஆனதால் தன் சித்த விகாரத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையாகிய விசித்திரப் பொருள்களை இவ்வாத்மா ஸ்வப்நஸ்

தானம் சேர்ந்து காண்கிறான். ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசம் போவதற்கு நன்றாய் வழி தெரிந்தவன் அந்ததேசத்திலுள்ள விசித்திரங்களை அந்த தேசத்திற்குப் போய் காண்பதுபோல ஆத்மாவும் ஸ்வப்நஸ்தானத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் தோற்றிய விசித்திரங்களைக் காண்கிறான். ஆத்மாவினுடைய ஸ்வப்நஸ்தானத்தில் தோற்றுகிற தருமங்களாகிய வஸ்துக்கள், கயிறு முதலிய ஸ்தானங்களில் தோற்றுகிற பாம்பு முதலிய ஸ்தான தருமங்கள்போல பொய்யே யாகின்றன. ஆகையால் கானல் ஜலம்போல ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது ஸித்தமாகின்றமையால் அதுபோல உலகமும் பொய்யேயாகின்றது.

கூ. ஸ்வப்நவ்ருத்தாவபி த்வந்தஶ்சேதஸா கல்பிதம் த்வஸத் |
பஹிஶ்சேதோக்ருஹீதம் ஸத்த்ருஷ்டம் வைதத்யமேதயோ꞉||
९. स्वप्नवृत्तावपि त्वन्तश्चेतसा कल्पितं त्वसत् ।
बहिश्चेतोगृहीतं सद्दृष्टं वैतथ्यमेतयोः॥

ஸ0-ஹா. ஸ்வப்நம்போல விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது கண்ட பொருளும் பொய்யே யென்பதை வலியுறுத்துகின்றார். ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகின்ற பொருள் அடுத்த க்ஷணத்தில் காணப்படாமையால் பொய்யாகின்றது என்பது உறுதியாயிருக்கவும் அந்த ஸ்வப்நத்திலேயே சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சில பொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்றான். ஆனாலும் எல்லாம் பொய்யேயாகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சில பொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்றான். ஆகையால் ஸ்வப்நத்தில் பொய் யென்றும் மெய்யென்றும் நினைக்கப்பட்ட எல்லாம் பொய்யேயாவதுபோல விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும் போய்யென்றும் மெம்யென்றும் நினைக்கப்படுகிற எல்லாம் பொய்யேயாகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற சில பொருள் களில் ஸத்தென்கிற நினைவும் சொலவும் அவை பொய்யென்பதற்கு விரோதமான தல்ல. ஆகையால் உலகம் பொய்யேயாகின்றது.

க0. ஜாக்ரத்வ்ருத்தாவபி த்வந்தஶ்சேதஸா கல்பிதம் த்வஸத் |
பஹிஶ்சேதோக்ருஹீதம் ஸத்யுக்தம் வைதத்யமேதயோ꞉||
१०. जाग्रद्वृत्तावपि त्वन्तश्चेतसा कल्पितं त्वसत् ।
बहिश्चेतोगृहीतं सद्युक्तं वैतथ्यमेतयोः॥

ஸ0-ஹா. மனோரதமாத்திரத்தால் நினைகக்கப்படுகிறவை எப்போதும் பொய்யாயும் வெளியில்காணப்படுகிற வைஸத்தாயும் தோற்றுவதுவிழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஸ்வப்நகாலத்திலும் ஸமானமாகையால் ஸ்வப்நத்தில்போல விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் ஸத்தென்று மஸத்தென்றும தோற்றுகிற எல்லாம் பொய்யே யாகின்றது ஆகையால் உலகம் பொய்யென்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி இதற்கும் வ்யாக் யானம் செய்துகொள்க.

கக. உபயோரபி வைதத்யம் பேதாநாம் ஸ்தாநயோர்யதி |
க ஏதாந்புத்யதே பேதாந்கோ வை தேஷாம் விகல்பக꞉||
கஉ. கல்பயத்யாத்மநாத்மாநமாத்மா தேவ꞉ ஸ்வமாயயா |
ஸ ஏவ புத்யதே பேதாநிதி வேதாந்தநிஶ்சய꞉||

౧౧. ఉభయోరపి వైతథ్యం భేదానాం స్థానయోర్యది ।
క ఏతాన్ బుధ్యతే భేదాన్ కో వై తేషాం వికల్పకః॥

౧౨. కల్పయత్యాత్మనాత్మానమాత్మాదేవస్స్వమాయయా ।
స ఏవ బుధ్యతే భేదానితి వేదాంతనిశ్చయః॥

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு எல்லாம் பொய்யாயின் ப்ரமிப்பவனார் கல்பிக்கின்றவன் யார் கல்பிக்கப்படுமவையவை; ஆகையால் எல்லாம் பொய்யென்பது கூடுமோ என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபிக்க அதற்கு சமாதாநம் சொல்லுகிறார். மாத்யமிக மதத்திற்போல யாம் ஸர்வசூந்யவாதம் செய்வதில்லே. நித்யமான ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையாலந்த ஆத்மாதன்னிடத்தில் தன்னை யேகல்பித்துத்தானே ப்ரமிக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரமமும் ப்ரமிக்கின்றவனும் ப்ரமிக்கப்படும் பொருளும் எல்லா மந்த ஆத்மாவே அஃதொழிந்தமற்றவை பொய்யென்று சொல்லுகிறோம்.ஆனதால்எங்கள் பேரிலந்த ஆக்ஷேபம்செய்யத்தக்கதன்று ; என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். இதற்கெல்லா மாநாதியான அந்த ஆத்மாவினுடைய மாயையே காரணமாகின்றது. என்று வேதாந்திகளின் கொள்கை.ஆகையால் கயிற்றில் கல்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல இவ்வுலகம் பொய்யேயாகின்றது.இதில் முதல் சுலோகம் ஆக்ஷேபம். இரண்டாவது சுலோகம் ஸமாதானம்.

௧௩. விகரோத்யபராந் பாவாநந்தஸ்சித்தே வ்யவஸ்திதாந்|
நியதாம்ஸ்ச பஹிஸ்சித்த ஏவம் கல்பயதே ப்ரபு:||

౧౩. వికరోత్యపరాన్ భావానన్తశ్చిత్తే వ్యవస్థితాన్ ।
నియతాంశ్చ బహిశ్చిత్త ఏవం కల్పయతే ప్రభుః॥

ஸ0-ஹா. உலகத்தில் குயவன் சேணியன் முதலியவர்கள், குடம் வஸ்திரம் முதலிய காரியங்களைச் செய்ய நினைத்தவர் முதலில் செய்யவேண்டிய விதத்தை நெஞ்சிலேர்ப்பாடுசெய்துகொண்டு பின் அதே ரூபத்தில் வெளியில் ரூபாகாரங்களை உண்டு பண்ணுகிறார்களோ அவ்வாறே இந்த ஆதிகர்த்தாவான ஆத்மாவும் மாயையாகிற தன் னெஞ்சில் அவ்யக்தமாய் நாமரூபங்களை யேர்ப்படுத்தி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டியபடி நிர்மித்துக்கொண்டு பின்பு எல்லோரும் நாமரூபங்களால் வ்யக்தமாய் வ்யவஹரிக்கும்படி செய்கிறான் என்று பொருள். இது கல்பிக்கும் வழியாகும்.

௧௪. சித்தகாலா ஹி யேऽந்தஸ்து த்வயகாலாஸ்ச யே பஹி: |
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விசேஷோ நாந்யஹேதுக: ||

౧౪. చిత్తకాలా హి యేఽన్తస్తు ద్వయకాలాశ్చ యే బహిః ।
కల్పితా ఏవ తే సర్వే విశేషో నాన్యహేతుకః॥

ஸ0-ஹா. பொய்யாயிருக்கின்ற கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் கற்பிக்கப்படுகிற காலத்திலேயே காணப்படுகின்றன. இவ்வுலகமோ நிலைபெபற்றதாய் எல்லாக் காலத்திலும் முன்கண்ட பொருளிதென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞையுடன் வேறு காலத்திலும் காணப்படுகின்றது. ஆகையாலிவ்வுலகத்தை கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவ தெவ்வாறெனில் அதற்கு இந்த சுலோகம் ஸமாதானமாயிருக்கின்றது. உள்ளே தோற்றுகிற சித்த காலங்களென்கிற கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் இரண்டு காலங்களையுடைய வெளியில் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் எல்லாம் பொய்யே. ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் விசேஷமில்லை. அதுவே இதென்று தோற்றுகிற ப்ரத்யபிஜ்ஞை ஸ்வப்நத்திலு முன்

டாகையால் ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் தோற்றுகிற பொருள்கள் இரண்டு காலங்களையுடையனவென்று சொல்லப்படும். அக் காலத்தில் கண்டதே இக்காலத்திலு மிருக்கிறதென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் இரண்டு காலங்களிலும் ஸம்பந்தம் தோற்றுகின்றமையாலென்க.

கரு. அவ்யக்தா ஏவ யேந்தஸ்து ஸ்புடா ஏவ ச யே பஹி: ।
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விசேஷஸ்த்விந்த்ரியாந்தரே ॥

౧౫. అవ్యక్తాఏవయేఽన్తస్తుస్ఫుటాఏవచయేబహిః ।
కల్పితాఏవతేసర్వేవిశేషస్త్వింద్రియాన్తరే॥

ஸ0-ஹா. லோகாநுபவம் ஸ்புடமாயிருக்கின்றது. ஸ்வப்நாநுபவம் ஸ்புடமாகாம லிருக்கின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம்போல உலகம் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. உள்ளே ஸ்புடமன்றியில் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் வெளியில் ஸ்புடமாய் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் எல்லாம் மநஸ்ஸின் தோற்றமேயாகையால் பொய்யேயாகின்றன. இவ்வாறு ஒன்று ஸ்புடமாயும் ஒன்று ஸ்புடமாகாமலு மிருப்பதற்குக் காரணம் இந்திரியம் வேறுபட்டமையாலென்றறிக. வெளியிந்திரியங்களால் காணப்படுகின்றமையால் வெளிப்பொருள்கள் ஸ்புடமாயும் அந்தக் காரணத்தினால் மாத்திரமே தோற்றுகின்றமையால்ஸ்வப்நம் அஸ்புடமாயும் தோற்றுகின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம்போல உலகமும் பொய்யே யென்பதில் விரோதமில்லை.

கசு. ஜீவம் கல்பயதே பூர்வம் ததோ பாவாந்ப்ருதக்விதாந் ।
பாஹ்யாநாத்யாத்மிகாம்ச்சைவ யதாவித்யஸ்ததாஸ்ம்ருதி: ॥

౧౬. జీవంకల్పయతేపూర్వంతతోభావాన్పృథగ్విధాన్ ।
బాహ్యానాధ్యాత్మికాంశ్చైవయథావిద్యస్తథాస్మృతిః॥

ஸ0-ஹா. உள்ளும் வெளியும் தோற்றுகிற வஸ்துக்களுககு ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுண்டாம்படி கல்பித்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நான்செய்கிறேன் எனக்கு ஸுகமுண்டாகிறது எனக்கு துக்கமுண்டாகிறது என்று, இவ்வாறின்றி சுத்தமாயிருக்கிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் கயிற்றில் பாம்புபோல கல்பித்து பின் அந்த ஜீவனுக்கு, சுகதுக்கங்கள் விளையும்படியாக மற்ற வஸ்துக்களைக் கல்பித்து, க்ரியைகாரகம் பலம் முதலியவைகளை கல்பிக்கின்றான், இதற்குக் காரணம் இவன் அறிந்தபடி ஸ்ம்ருதி வருவதேயாம். இது முன் கல்பத்திலிருந்த பேதத்தை யநுசரித்து வந்தது.

கஎ. அநிச்சிதா யதா ரஜ்ஜுரந்தகாரே விகல்பிதா ।
ஸர்பதாராதிபிர்பாவைஸ்தத்வதாத்மா விகல்பித: ॥

౧౭. అనిశ్చితాయథారజ్జురన్ధకారేవికల్పితా ।
సర్పధారాదిభిర్భావైస్తద్వదాత్మావికల్పితః॥

ஸ0-ஹா. முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி முதலில் எல்லா கல்பநத்திற்கும் மூலமான ஜீவ கல்பனைக்கு மூலஞ்சொல்லுகின்றது. உலகத்தில், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் தெரியாதபோது கயிறு முதலியவை, பாம்பென்றும் தாரையென்றும் ப்ரமிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா நானிது என்று ப்ரமிக்கப்படுகிறது. அங்கு கயிற்றின் நிச்சயம் தெரியாமையால் ப்ரமம்பிறந்தது. இங்கு சுத்தசித்ஸ்வரூபம் என்று ஆத்மதத்வநிச்சயம்

பிறவாமையால், நானென்றும் இதென்றும் ப்ரமமுண்டாகிறது. நிச்சயமிருந்தால் பிரம்மம் பிறவாது. தன் விரலைததான் மற்றொன்றாக ப்ரமிக்கிறதில்லையன்றோ. ஆகையால் அவித்யையினால் உலகப்ரமமுண்டாகின்றது. என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களினுடையவும் ஸித்தாந்தம்.

க௮. 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌯𑌥𑌾𑌰𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌾𑌂𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 |
𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌰𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ||

౧౮. నిశ్చితాయాంయథారజ్జ్వాంవికల్పోవినివర్తతే।
రజ్జురేవేతిచాద్వైతంతద్వదాత్మవినిశ్చయః॥

ஶா. ப்ரமித்தபின் இஃது கயிறேயன்றி வேறல்லவென்றுறுதிபிறந்தபின் மற்றொன்றுமின்றிய த்வைதமாவதுபோல ஆத்மநிச்சயம் பிறந்தபின் அத்வைதமேயாகின்றது. இந்த தத்வஜ்ஞாநம் சாஸ்திரமாகிற சூரியனால் அஜ்ஞாநமாகிற இருள்நீங்கியபின் பிறக்கும்.

க௯. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 |
𑌮𑌾𑌯𑍈𑌷𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌯𑌯𑌾𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ||

౧౯. ప్రాణాదిభిరనన్తైశ్చభావైరేతైర్వికల్పితః।
మాయైషాతస్యదేవస్యయయాసమ్మోహితస్స్వయమ్॥

ஶா. ஆத்மா ஒருவனாயினளவில்லாத ப்ராணன்முதலிய விகல்பங்கள், ஏன் உண்டாகின்றனவென்று அறியாமையால் ப்ரச்நம் செய்கிறவனுக்கு விடைதருகின்றது இச்சுலோகம். ஆத்மாவாகிய அவனையும் மோகிக்கும்படிசெய்கிற அவனுடைய மாயையினால் இப்படிப்பட்ட கணக்கில்லாத பேதமுண்டாகிறது.

௨௦. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌗𑍁𑌣𑌾𑌇𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௧. 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌇𑌤𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌇𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌦𑍋𑌦𑍇𑌵𑌾𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௨. 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿𑌚𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௩. 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌇𑌤𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௪. 𑌕𑌾𑌲𑌇𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌦𑍋𑌦𑌿𑌶𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌵𑌾𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௫. 𑌮𑌨𑌇𑌤𑌿𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌦𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 |
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍋𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍌𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ||

௨௬. 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 |
𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ||

൨൭. ലോകാംല്ലോകവിദഃപ്രാഹുരാശ്രമാഇതിതദ്വിദഃ ।
സ്ത്രീപുംനപുംസകംലൈംഗാഃപരാപരമഥാപരേ ॥

൨൮. സൃഷ്ടിരിതിസൃഷ്ടിവിദോലയഇതിചതദ്വിദഃ ।
സ്ഥിതിരിതിസ്ഥിതിവിദഃസർവ്വേചേഹതുസർവ്വദാ ॥

౨౦. ప్రాణఇతిప్రాణవిదోభూతానీతిచతద్విదః ।
గుణాఇతిగుణవిదస్తత్త్వానీతిచతద్విదః॥

౨౧. పాదాఇతిపాదవిదోవిషయాఇతితద్విదః ।
లోకాఇతిలోకవిదఃదేవాఇతిచతద్విదః॥

౨౨. వేదాఇతిచవేదవిదఃయజ్ఞాఇతిచతద్విదః ।
భోక్తేతిచభోక్తృవిదోభోజ్యమితిచతద్విదః॥

౨౩. సూక్ష్మఇతిసూక్ష్మవిదఃస్థూలఇతిచతద్విదః ।
మూర్తఇతిమూర్తవిదోఽమూర్తఇతిచతద్విదః॥

౨౪. కాలఇతికాలవిదోదిశఇతిచతద్విదః ।
వాదాఇతివాదవిదోభువనానీతితద్విదః॥

౨౫. మనఇతిమనోవిదోబుద్ధిరితిచతద్విదః ।
చిత్తమితిచిత్తవిదోధర్మాధర్మౌచతద్విదః॥

౨౬. పంచవింశకఇత్యేకేషడ్వింశఇతిచాపరే ।
ఏకత్రింశకఇత్యాహురనంతఇతిచాపరే॥

౨౭. లోకాంల్లోకవిదఃప్రాహురాశ్రమాఇతితద్విదః ।
స్త్రీపుంనపుంసకంలైంగాఃపరాపరమథాపరే॥

౨౮. సృష్టిరితిసృష్టివిదోలయఇతిచతద్విదః ।
స్థితిరితిస్థితివిదఃసర్వేచేహతుసర్వదా॥

൩൦-ஸா. ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தத்வத்தை யறியாமையால் கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினுல் ஸமஸ்தப்ராணி பேதங்களும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்று விசேஷ விசிஷ்டார்தம். இதின் விஸ்தரவ்யாக்யாநம் விசேஷ ப்ரயோஜந மில்லாமையால் செய்யப்படவில்லை. ப்ராணம் முதல் ஸ்திதிவரையிலுள்ள ஸமஸ்தமும் பீஜாத்மாவாகிய இந்த ப்ராணனுடைய காரிய பரம்பரையில் சேர்ந்தவையாகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

(20) *ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களாகிய ஹிரண்யகர்ப மதஸ்தரும் வைசேஷிகர் முதலானோரும் ஹிரண்யகர்ப்பனையும் ஈச்வரனையும் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது கல்பனையேயாகின்றது. ஹிரண்யகர்பனுக்காவது கேவலேச்வரனுக்காவது ஸ்வதந்திரமாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யத்தக்க சக்தியில்லை. இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தி யுண்டென்று வேதப்ரமாணங் கூறுமையாலென்க. ஹிரண்ய கர்பாகமத்தில் ஹிரண்யகர்பனுக்கு அவ்வித சக்தி யுண்டென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் அபௌரு*

ஷேயமான வேதத்திற்கு விரோதமாக புருஷர்களால் செய்யப்பட்ட ஆகமங்களிற் சொல்லுகிற விஷயங்கள் நம்பத்தக்கவை யன்றாகையால் அது ஸரியல்ல. தடஸ்தனாக வைசேஷிகர்கள் சொல்லுகிற ஈச்வர விஷயத்திலும் ப்ரமாணமில்லை. யுக்தியுமில்லை. ஆகையாலதுவும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஆகையால் ப்ராணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். லோகாயதிகர் என்கிற சார்வாகமதஸ்தர்கள், ப்ருதிவீ அப்பு, தேஜஸ், வாயு என்கிற நான்கு பூதங்களும் ஜகத்திற்குக் காரணம். வேறு காணப்படாத பொருள்கள் காரணங்களாகமாட்டா. அவைகளுண்டென்பது நம்பத்தக்கதல்லவென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம்; ஜடங்களான பூதங்களைக் காரணமென்பது யுக்திக்குச்சேராது. இவை ஜடங்களாகையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தங்களல்ல. அதாவது தங்களுடைய ஸத்தையில் தாங்கள் ப்ரமாணமாகா வென்கை. தம்முடைய குணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றனவென்றும் சொல்லப்போகாது. தங்குணங்கள் தம்மை விஷயீகரிக்கமாட்டாமையாலென்க. நெருப்பினுடைய உஷ்ணகுணமானது நெருப்பைச் சுடுகிறதில்லையன்றோ. ஆகயால் பூதவித்துக்களென்கிற இந்த லோகாயதிகர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஸாங்கியர்கள், ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்கள் ஸமங்களாய்க்கொண்டு மகான் அஹங்காரம் தன்மாத்திரை பூதங்கள் ரூபமான ஜகத்திற்குக் காரணமென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. ஸாம்யத்தை யடைந்திருக்கிற குணங்கள் காரணமென்றால் ப்ரளயம் வருவதற்குக் காரணமில்லை. ஸாம்யம் தப்பினபோதுப் ப்ரளயமென்றால் ஸாம்யம் தப்புவதற்குக் காரணமென்ன. காரணமின்றி ஸாம்யம் தப்புமாயின் எப்போதும் ஸாம்யம் தபபக்கூடுமாகையால் எப்போதும் ப்ரளயம்வரவேணும். ஒரு காரணமுண்டாயின் அந்தகாரணம்நித்யமானால்எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பவேணும். அநித்யமாயின் அதற்குக் காரணம் சொல்லவேணுமென்ற நவஸ்தை வரும். ஆகையால் குணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். சைவர்கள், ஆத்மா, அவித்யை, சிவன் என்று மூன்று தத்வங்களை ஜகத்காரணமென்று சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம். சிவன் பேதப்பட்டவனாயின் ஜடரூபியாகிறான். பேதப்படானாயின், மூன்று தத்வங்களென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் தத்வ வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற சைவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாமென்று "ப்ராண இதி ப்ராணவித:" என்கிற இருபதாவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(21) ஆத்மா ஒருவனே விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ துரீயமூர்த்திகளாகிற அம்ச ரூபங்களை யடைந்து ஜகத் காரணமாகிறானென்பதும் கல்பனையேயாகின்றது. நிரம்சமாகிய ஆத்மாவுக்கு அம்சமில்லாமையாலென்க. ஆகபாத வித்துக்கள் சொல்லுகிறபடியும் கல்பனையேயாம். சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களே அநுபவிக்கப் படுகின்றமையால் தத்வமென்று வாத்ஸ்யாயனர்

முதலியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள், சப்தாதி விஷயங்களை விஷத்திலும் கொடியவை என்று சொல்லுகின்றமையால் அவைகளை பரமார்த்த தத்வமென்பது தகாது. ஆகையால் விஷயவித்துக்களென்கிற வாத்ஸ்யாயனர் முதலியவர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க லோகம் என்று மூன்று லோகங்கள் பரமார்த்தமாயிருக்கின்றனவென்று பௌராணிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள் இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. அநந்த ஸ்தாநங்களை மூன்று ஸ்தாநங்களென்று கணக்கிட்டுச் சொல்லுவது தகாமையாலென்க. ஆகையால லோகவித்துக்களென்கிற பௌராணிகர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. அக்நி, இந்திரன் முதலிய தேவதைகளே அந்தந்த பலன்களைத் தருகின்றார்களென்று தேவதா காண்டத்தையறிந்த வேதவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையாகின்றது. ஈச்வரன் பலன்களைத் தருவதிலை என்று இவர்களபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இது யுக்தமல்ல. தேவர்கள், நம்முடைய யத்நத்தை யநுசரித்துபலன்களைத்தருகின்றார்களாயின் வேலைக்காரரோடு ஸமாநர்களாகிறார்கள். ஸ்வதந்திரமாய் பலனைத் தருவாராயின் அவர்களைப்பூசிப்பது வீணாகின்றது. அந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவரும் இந்த தேவதை பலனைத் தருமோ; தாராதோவென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். இந்த தேவதைகளினுடைய அநுக்கிரகம் ஸ்வதந்திரமாய் காரியம் செய்ய சக்தியில்லாதது. ஆகையால் இதுவும் கல்பனை என்று, "பாதாஇதிபாதவிதஃ" என்கிற இருபத்தோராவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(22) இருக்குயஜுஸ்ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களே தத்வங்களென்று வேதபாடகர் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. வேதமாவது உலகத்தில் வழங்குகிற எழுத்துக்களைவிட வேறானதாய்க் காணப்படவில்லை. க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களே வேதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது அந்த க்ரமமும், உச்சரிக்கும்போது தோற்றி மற்றப்போதில் காணப்படாமையால் கல்பிக்கப்பட்டதேயாம். ஆகையால் வேதம் கல்பிக்கப்பட்டதே யாகின்றமையால் தத்வமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையாகின்றது. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்கள் தத்வங்களென்று போதாயனர் முதலிய யஜ்ஞநிஷ்டர் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் கல்பனையாகின்றது. யஜ்ஞமாவது திரவ்யம், தேவதை, த்யாகம் என்று மூன்றையும் சேர்த்து யஜ்ஞமென்று பேரிட்டிருக்கின்றமையால் தனித்தனியே ஒன்றும் யஜ்ஞமல்லவென்றால் இந்த ஸமுதாயம் வஸ்து வாகாமையால் ஸமுதாயமும் யஜ்ஞமாகாது. ஆகையால் யஜ்ஞ வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். ஆத்மாவை, போக்தாவென்று, ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆத்மாவுக்கு போகம், விகாரமாயின் விகாரமுடைய ஆத்மாவை நித்யமானவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஸ்வபாவமாயின் எப்போதும் போக்தாவாகவேண்டும். அப்படியின்றி விஷயங்கள் கிடைத்தபோ

தே போகிக்கிறானன்றோ. ஆனதால் போக்த்ரு வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். சமையற்காரர்கள் போஜநம் செய்யப்படுகிற ரஸ வஸ்துக்களே தத்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகி ன்றது. வ்யஞ்சநம் முதலிய ரஸங்கள் அப்போதே ஒருவனுக்கு மதுரமா யும் ஒருவனுக்குக் கயந்ததாயும் தோற்றுகின்றமையால் ஒருவிதமா யிருக்க வில்லையன்றோ. ஆனதால் போஜ்ய வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற விவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். என்று "வேதாஇதிசவேதவிதஃ" என்கிற இருபத்திரண்டாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(23) சிலர் ஜீவாத்மாவை அணுவென்று சொல்லுகிறார்கள் இது யுக்த மல்ல, ஒரு சமயத்தில் ஸமஸ்த சரீரத்திலும் பிறக்கிற சுக துக்கங்களை அநுபவிக்கக் கூடாமையாலென்க. ஆகையால் ஸூக்ஷ்ம வித்துக்கள் சொல் லுகிற விது கல்பனையேயாம், லோகாயதிகர் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். நான் ஸ்தூலனாகிறேனென்று ஸ்தூல சரீரத்தை யே நானென்று சொல்லுகிறானன்றோ என்று அவர்களுடைய அபிப்ராயம். இது தக்கதல்ல; இவன் மரணமடைந்தபோது முறங்கும் போதும் ஜ்ஞாந மில்லாம லிருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீரமோ அப்போது மிருக்கின்றது. சரீரமே ஆத்மாவாயின் அக்காலத்திலும் அறிவுண்டாகவேணும். ஆத்மா வுக்கு, அறிவேயன்றோ ஸ்வரூபம். இதுவுமின்றி பூதங்களின் கூட்டத் தால் சரீரமுண்டாயிருக்கின்றது. இந்த பூதங்களில் ஒன்றாவது அறிவுடைய தன்று. இந்த கூட்டமோ பூதங்களைவிட வேறொரு வஸ்துவல்ல, இதற்கு அறிவு ரூபங் கூடாது. ஆனதால் ஸ்தூல வித்துக்களாகிய லோகாயதிகர் சொல்லுகிற தேஹாத்மவாதமும் கல்பிதமேயாகின்றது. சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிற சிவன் முதலானோரை பரமார்த்த தத்வமென்று ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். அது ப்ரமம், நம்முடைய சரீரம்போல் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்துகிற கை முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய சிவன் முதலானோருடைய சரீரமும், பூதங்களாலுண்டானதாகை யால் அநித்யமாய்விடும். லீலையினால் சரீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறானென்ப தும் லீலை யில்லாதபோது சரீரமில்லாமையா லயுக்தமாகிறது. சரீரமில்லாத போது லீலை யில்லாமையாலு மயுக்தமாகிறது. ஆகையால், மூர்த்த வித்துக் கள் சொல்லுகிற விதுவும் கற்பனையேயாம். ஒருவித ஆகாரமுமின்றி ஸ்வ பாவ சூந்யமே பரமார்த்த தத்வமென்று சூந்யவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் தக்கதல்ல. ஸ்வபாவ சூந்யம் பரமார்த்தமென்பது கூடாமையா லென்க. ஆகையாலிவ்வாறு அமூர்த்தவித்துக்களென்கிற சூந்யவாதிகள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம் என்று "ஸூக்ஷ்மா இதி ஸூக்ஷ்மவிதஃ" என்கிற இருபத்துமூன்றாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(24.) ஜ்யோதிஷ பண்டிதர் காலமே பரமார்த்தமென்று சொல்லுகிறா கள். இதுவும் ப்ரமமேயாம். ஏனென்றால், காலம் ஒன்றாயின், கலைமுஹூர்

தம் என்கிற பேதங் கூடாது. பலவாயினப்போது மதற்கு ஸ்வாதந்திரிய மில்லை. உதயகாலம் உச்சிகாலமென்று க்ரியையின் தருமமாகவன்றோ தோற்றுகின்றது. க்ரியாதருமமன்றாயின், காலத்திலு மவ்வித வ்யவஹாரங் கூடாது. அப்படியன்றாயின் காலபரிச்சேதமின்றி க்ரியைநித்யமாக வேண்டி வரும். ஆகையால், காலவித்துக்களென்கிற ஜ்யோதிஷ பண்டிதர்கள் கூறுகின்ற விதுவும் கல்பனையேயாம். ஸ்வரோதயந் தெரிந்தவர், திக்குக்களைப் பரமார்த்தமென்று சொல்லுகின்றனர். இதுவும் ப்ராந்தியேயாம். அதை யறிந்தவரும் அபஜயத்தை யடைகின்றமையாலென்க. ஆகையால் திக் வித்துக்களென்கிற இவர்கள் கூறுவது கல்பிதமேயாகின்றது. தாதுவாதம், மந்த்ரவாதம, இவைகளை ஸத்யமென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது ப்ரமம் தாம்ரம்முதலிய வஸ்துஸ்வபாவ மிருக்கும்போதாவது அழிந்தபோதாவது வேறுரூபஞ்சேராது. மந்திரவாதத்திலும் பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டவன் மந்திரத்தால் மந்திரிக்கப்பட்டாலும் விதியுள்ளவனே ஜீவிக்கிறானேயன்றி விதிமாண்டவன் பிழைப்பதில்லையன்றோ. ஆகையால் வாதவித்துக்களென்று சொல்லுகிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது, புவநகோசத்தை யறிந்தவர்கள் இப்பதினான்கு லோகங்களும் ஸத்யமென்பர். இது ப்ரமம். அப்பதினாலுலோகங்களும் காணப்படாமையாலும் கண்டோமென்பவரும் ஒருவர்சொன்னபடி ஒருவர்சொல்லாமையாலுமென்க. ஆகையால் புவநவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறவிதுவும் கல்பனையேயாம். என்று "காலா இதி காலவித:" என்கிற இருபத்திநாலாவது சுலோகத்தின்கருத்து.

(25.) லோகாயதிகரில் சிலர் மனஸ்ஸையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். இது உசிதமல்ல. மனஸ்ஸு ஸ்வதந்திரமாயின் துன்பப்படவேண்டியதில்லை, ஸ்வதந்திரமில்லையாயின் குடமுதலியவற்றைப்போ லாத்மாவாகமாட்டாது. இது கரணமாகையால் தீபம்போல ஆத்மாவாகக்கூடாது கரணமாகியதீபம் ஆத்மாவாகக்கண்டதில்லையன்றோ. ஆகையால்மனோவித்துக்களென்கிற இவர் சொல்வதும் கலபனையேயாம். புத்தியே ஆத்மாவென்று பௌத்தர் சொல்லுகின்றனர். ஸுஷுப்தியில் புத்திதோற்றாமையாலும் அறியப்படுவதாயின் கடம்போல் மற்றொன்றா லறியப்படவேண்டுகையாலும் புத்திவித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்வதும் கலபனையேயாம்.வெளிப்பட்ட ஆகாரங்களின்றி விஜ்ஞாநமயமாயிருக்கிற சித்தமே ஆத்மாவென்று பிறர்கூறுகின்றார். அப்போது புத்தியை ஆத்மாவாகச்சொல்லும்போ துண்டான தோஷங்களுண்டாகையால் சித்தவித்துக்களென்கிற விவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. விதித்தவைகளைச் செய்கையினாலுண்டாகிற தருமத்தையும் விலக்கியவற்றைச் செய்கையினாலுண்டாகிற அதருமத்தையும் பரமார்த்ததத்வமென்று மீமாம்ஸகர் சொல்லுகின்றனர். காலதேசபேதத்தால் தருமாதருமங்களில் வேறுபாடுகொள்ளப்படுகின்றமையால், தருமாதருமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம், என்று "மந இதிமநோவித:" என்கிற இருபத்தஞ்சாவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

26. காரணமாத்திரமாகிய ப்ரதாநமென்கிற மூலப்ரக்ருதி ஒன்று, மகான் அஹங்காரம் சப்ததந்மாத்திரம், ஸ்பர்சதந்மாத்திரம், ரூபதந்மாத்திரம், ரஸதந்மாத்திரம், கந்ததந்மாத்திரம், என்கிற காரணகார்யரூபமாகிய ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளென்கிற தத்வங்கள் ஏழு, செவி, வாய், கண், மூக்கு, த்வக்கு, என்கிற ஐந்து ஜ்ஞாநேந்திரயங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம், என்கிற கருமேந்திரியமைந்து சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், என்கிற விஷயங்களைந்து, ஆக விகாரங்கள்பதினாறு, ப்ரக்ருதியுமாகாமல் விக்ருதியுமாகாமல் ச்ருசிஸ்வபாவனாய் விளங்குகிற புருஷனென்கிற ஆத்மா ஒருவன், ஆக இருபத்தைந்துதத்வங்கள் வாஸ்தவங்களென்று ஸாங்கியர் கூறுகின்றனர். இங்ஙனமிவர்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களென்று சொல்லும்போது கணக்கைக்கூட்டுவது வீணாகின்றது. அது வேறுதத்வமில்லை என்பதைக்குறிப்பதற்காயின், வேறுபொருளுண்டானபோது அதை இல்லையென்பதுகூடாது. இல்லையாயின் அக்குறிப்புசேராது. ஆகையாலவரிங்ஙன மிருபத்தைந்து தத்வங்களைச் சொல்லுவது கல்பனையேயாம். பதஞ்சலி மகாமுநி மதத்தேர் இவ்விருபத்தைந்தோடு ஈச்வரனையும்சேர்த்து இருபத்தாறு தத்வங்களென்று கூறுகின்றார் இதுவும் தக்கதல்லவென்பது கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அன்றியே, ஈச்வரனைப் புருஷனிற்சேராது பிரிக்கக்காரணமில்லை. புருஷதத்வத்தி லந்தர்பாவமில்லையாயின் கடம்போலீஸ்வரன்ஜடரூபியாய் ஈச்வரனாகான். ஆகையால்அவர்கள்மதமும் கல்பனையேயாகின்றது. பாசுபதாகமவாதிகள், ராகம் அவித்யை நியதிகாலகலை மாயை, என்கிற இவைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, முப்பத்தோருதத்வமென்கிறார்கள். இவ்வாறு பிரிவுகளைப்பிரிக்கில் அநந்தமாய் பிரிக்கக்கூடுமாகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களாலு மிதுவும் கல்பனையேயாகின்றது, சிலர் கணக்கில்லாத தத்வங்களிருக்கின்றனவென்று கூறுகின்றார்கள். இது கல்பனையே அஜ்ஞாநத்தால் விவாதப்படுகிறார்களன்றோ. என்று "பஞ்சவிம்சக இத்யேகே" என்கிற இருபத்தாறுவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

(27) லோகத்திற்கு த்ருப்திசெய்விப்பது தத்வமென்பது லோகவித்துக்களென்கிற லௌகிகர்களினபிப்ராயம். இதுப்ரமம். தனித்தனியே ருசிபேதமுடைய ப்ரபஞ்சத்தை த்ருப்திசெய்விப்பது ஈச்வரனாலும் கூடாமையாலென்க. தக்ஷர்முதலிய மகர்ஷிகள் ஆச்ரமங்கள் பரமார்த்தங்களென்று ஸாதிக்கிறார்கள். இதுகல்பனை; ஆச்ரமமென்பது வேஷமாயின் சூத்திரரும் ப்ராம்மணரைப்போல் வேஷம்போட்டுக்கொள்ளில் அவர்களுக்கும் ஆச்ரமமுண்டாகவேணும் அப்படி இல்லையன்றோ. ஜாதியோடுகூடியே ஆச்ரமத்தை நிச்சயிப்பது அஸாத்யம். ஜாதியை நிச்சயிக்கப்போகாமையா லெவ்வாறு ஜாதியைக்கூட்டி ஆச்ரமங்களைக்காண்பது. ஆனதா லாச்ரமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஆச்ரமஸம்ஸ்காரங்களை ஆச்ரமமென்றாலும் அவை தேஹத்தைச்சேர்ந்தவையானல் பரலோக ஸம்

பந்தமுடையனவாகா. ஆத்மாவிபுவாகையால் அவனிடத்தில் ஸம்ஸ்காரங்கள் சேராதன்றோ. வையாகரணர்கள், ஸ்திரீலிங்கம்புல்லிங்கம் நபும்சகலிங்கம் இவைகளையுடைய சப்தமேதத்வமென்கிறார்கள். இங்ஙனமாயின், இந்த லிங்கங்கள் சப்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமாயின் ஒன்றுக்கு பலஸ்வபாவங்கள் கூடாமையாலே சில சப்தங்கள் மூன்றுலிங்கங்களாயிருப்பது சேராது, உபாதியினாலென்றால் வாஸ்தவமென்பதுபோயிற்று. ஆனதால் லிங்கர்களென்கிற வையாகரணர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. இரண்டுப்ராம்மங்களறியத்தக்கவை, பரமென்று மபரமென்றுமெனச்சிலர். இதுபொருந்தாது. அளவுபட்டது ப்ரம்மமாகாமையினாலு மளவில்லாததே ப்ரம்மமாகையாலுமென்க. அகையாலிங்ஙனம் சிலர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். என்று, “லோகான்லோகவித:ப்ராஹு:” என்கிற இருபத்தேழாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(28.) ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்திதியும் லயமும் தத்வமென்று பௌராணிகர் சொல்லுகின்றார்கள் ஸத்துக்கு மஸத்துக்கும் ஜந்மம்முதலியவை கூடாதென்று நிரூபிக்கப்போகின்றமையா லிவர்கள் சொல்லுவது கல்பனையேயாம். ஆனதால் உலகத்தி லவரவர்கள் அவ்லோகங்களில் எத்தனை வகையாகப் பிரமிக்கிறார்களோ அத்தனை வகைகளுமிந்த நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாமென்பது திண்ணமென்பது ‘ஸ்ருஷ்டிரிதிஸ்ருஷ்டிவித:’ என்கிற இருபத்தெட்டாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் விசேஷ கடினமன்று என்கிற அபிப்பிராயத்தால், சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்யவில்லை ஆநந்தகிரியாசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்தார். அதை யநுஸரித்து விசேஷவிஷயங்களையும் சேர்த்து இந்த சுலோகங்களுக்குக் கருத்தெழுதினோமென்றறிக.

உக. யத்₃பா₄வம் த₃ர்ஶயேத்₃யஸ்ய தத்₃பா₄வம் ஸ து பஶ்யதி।
தம் சாவதி ஸ பூ₄த்வாஸௌ தத்₃க்₃ரஹ: ஸமுபைதி தம்॥

౨౯. యద్భావం దర్శయేద్యస్య తద్భావం స తు పశ్యతి ।
తం చావతి స భూత్వాసౌ తద్గ్రహస్సముపైతి తమ్॥

௨௯-ஸா. எவ்வாறாயினும் இந்த உபாயங்களுக்கு ஐக்யத்தையடைந்து அந்தந்த பாவங்களைக் காட்டக் கண்டவன் அந்தந்த பாவங்களை அந்த ஆத்மாவாகவே காண்கிறான். அந்த பாவமும் அந்த ஆத்மாவோடு ஐக்யத்தை யடைந்திருக்கின்றமையால் அவனை இரக்ஷிக்கின்றது. அவனு மதையே அறிந்து அதையே அடைகிறான்.

௩௦. ஏதைரேஷோ(அ)ப்ருத₂க்₃பா₄வை: ப்ருத₂கே₃வேதி லக்ஷித:।
ஏவம் யோ வேத₃ தத்த்வேந கல்பயேத்ஸோ(அ)விஶங்கித:॥

30. ఏతైరేషోఽపృథగ్భావైః పృథగేవేతి లక్షితః ।
ఏవం యో వేద తత్త్వేన కల్పయేత్సోఽవిశంకితః॥

ஸம்-ஹா. இந்த ரீதியில் ஆத்மாவில் வேறின்றித் தோற்றுகிற ப்ராணாதி பாவங்கள் வேறென்று மூடர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவேகிகள் கயிற்றில் வேறாய் பாம்புமுதலியவை யில்லையாவதுபோல இந்த ஆத்மாவில் வேறாய் ப்ராணாதி கல்பனையில்லை. என்றும் ப்ராணன்முதலிய ஸமஸ்தமும் இந்த ஆத்மாவில் ப்ரமத்தால் கல்பிக்கப்பட்டவை என்றும் அறிகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களே வேதாந்தத்துக்குப் பொருள்சொல்ல வல்லவராவர்.

௩௧. ஸ்வப்நமாயே யதா த்ருஷ்டே கந்தர்வநகரம் யதா।
தயா விச்வமிதம் த்ருஷ்டம் வேதாந்தேஷு விசக்ஷணை:॥

౩౧. స్వప్నమాయే యథా దృష్టే గంధర్వనగరం యథా ।
తథా విశ్వమిదం దృష్టం వేదాంతేషు విచక్షణైః ॥

ஸம்-ஹா. ஸ்வப்நமும் மாயையும் கந்தர்வ நகரமும்போல வேதாந்தங்களில் புத்திமான்களால் இந்த உலகம் காணப்பட்டது. ஸ்வப்நமாவது, எல்லோருக்கும் பொய் யென்பது தெரிந்த விஷயம். மாயையாவது இந்திரஜாலம் முதலியவை. இதுவும் பொய்யேயன்றோ. கந்தர்வ நகரமாவது - ஆகாயத்தில் ஒருகாலத்தில் விசித்திரமான மெத்தை மேடைமுதலிய விசித்திரங்களையுடைய ஒரு பட்டணம்போல் தோன்றி உடனே மறைகின்றதென்று ப்ரஸித்தம். இதுவும் பொய்யேயன்றோ. ஆனதால் இவை போல உலகமும் பொய்யென்று "நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந" என்பது முதலிய சுருதிகளால் நன்குவிளங்குகின்றது.

௩௨. ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர் ந பத்தோ ந ச ஸாதக:।
ந முமுக்ஷுர் ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த்ததா॥

౩౨. న నిరోధో న చోత్పత్తిర్న బద్ధో న చ సాధకః ।
న ముముక్షుర్న వై ముక్త ఇత్యేషా పరమార్థతా ॥

ஸம்-ஹா. எடுத்த ப்ரகரணத்தை முடிப்பதற்கு இந்த சுலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது. த்வைதம் பொய்யென்றும் ஆத்மா ஒன்றே மெய்யென்றும் நிரூபித்தமையாவிது ஸித்தமாயிற்று. அதாவது வேதம் லோகம் இவற்றிலுள்ள ஸமஸ்த வ்யவஹாரமும், அவித்யையின் ஸம்பந்தத்தால் வந்ததென்பதாம். ஆகையால், உத்பத்தி ப்ரளயம் இவ்விரண்டும் பொய். பத்தன், முக்தன், முமுக்ஷு, என்கிற விபாகமும் பொய். வாஸ்தவத்தில் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, இவையெல்லாம் பொய்யாகையால் ஸம்ஸாரியென்றும் மோக்ஷம் பெற்றவனென்றும் இவ்வாறு பேதப்பட்ட ஆத்மாக்க ளெவ்வாறு மெய்யாகப்போகிறார்கள். இவ்வாறு உத்பத்தி ப்ரளயம் இதனைப் பொய்யென்றுசொல்லுவ தெங்ஙனமெனில் கூறுகின்றோம். பேதம் பொய்யேயன்றோ. "யத்ரஹித்வைதமிவ பவதி" யதிஹநாநேவபச்யதி "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்" "ப்ரம்மைவேதம் ஸர்வம்" "ஏகமே வாத்விதீயம்" "இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா" "இவனுக்கு பேதம்போல் காணப்படுகிறது" "பேதம்போல் காண்கிறான்" "இவை எல்லாமாத்மாவே" "இவை எல்லாம் ப்ரம்மமே" "ஒன்றே இரண்டாவதில்லை." "ஆத்மரூபமே இவை எல்லாமாகக் காணப்படுகிறது" இவைமுதலிய சுருதிகள் பேதங்களையெல்லாம் பொய்யென்று நன்றாய்ப் பேசுகின்றன. ஆக கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளாலும் இந்த சுருதிகளாலும் உலகமெல்லாம் பொய்யென்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, எல்லாம் பொய்யாகின்றது. பொய்யாவது அசத்தன்றோ. மெய்யான ஸத்துக்கேயன்று பிறப்பு முதலியவை யுண்டாகும். பொய்யான அஸத்திற்கு பிறப்புமுதலியவை இல்லையன்றோ

முயல்கொம்புக்குப் பிறப்புண்டோ; அழிவுண்டோ; ஆகையா லதுபோலவே அஸத்துக்கு பிறப்புமுதலியவை என்று விளங்கிற்று. ஆக உலகமெல்லாம் பொய்யே யாகையால் அஸத்தான இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யில்லை. பிறப்புமுதலியவை இல்லாதபோது ஒராத்மாபத்தனென்றும் ஒருவன் முக்தனென்றும் சொல்லுகிற பேதம் பொய்யே என்பது ஸித்தமன்றோ. இனி, அத்வைதத்திற்கும் பிறப்புமுதலியவை கூடாதன்றோ. அத்வைதம் பிறப்புடையது என்று சொல்லுவது மிகவும் விரோதமுடையது. இனி வ்யவஹாரா தசையிலிருக்கிற சடம் படம் முதலியவற்றிற்கு உத்பத்திநாசங்கள் சொல்லுவோமென்றா லவை கயிற்றில் பாம்புபோல கலபிக்கப்பட்டவையென்று சொன்னோம். கயிற்றில்தோற்றுகிற பாம்புக்கு பிறப்பு அழிவிருந்தாலன்றோ இவ்வுலகத்திற்கும் சொல்லலாம். தோற்றமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பிறக்கவு மிறக்கவு மில்லையன்றோ. கயிற்றில்தோற்றுகிற பாம்பானது கயிற்றில்பிறக்குமோ மனதில் பிறக்குமோ; கயிற்றில் பிறக்குமாயின் கயிற்றைக்காணு மவர்களெல்லாம் பாம்பைக் காணவேணும். மனதில் பிறக்குமென்றால் வெளியில் தோற்றுவது கூடாது. ஆதலாலந்த பாம்புக்குப் பிறப்பு சொல்லமுடியாது. ஆதலால் மனதில் தோற்றுகிறதென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அவ்வாறு பிறப்பு முதலியவையின்றி வெறும் தோற்றமாகையால் கயிற்றில்பாம்புபொய்யானதுபோல இவ்வுலகமும்மனதின் தோற்றமேயாகையால்பொய்யேயாம். இவ்வுலகம் மநத்தோற்றமின்றி வாஸ்தவமாயின்இவனுக்கு மநமடங்கிய போதாகிய ஸுஷுப்தி என்கிற பேருறக்கத்திலு முலகம் காணப்பட வேண்டுமென்றோ. அப்படி காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் மநதில்தோற்றுகிற தோற்றமே இவ்வுலகெல்லாம் என்று ஸ்புடமாகின்றது. ஆனதால், இவ்வுலகததின் பேதம் பொய்யாகையால் இவ்வுலகத்திற்கு உத்பத்தி முதலியவை இல்லை என்று கௌடபாதாசாரியர் இந்த சுலோகத்தில் கூறுவது மிகவும் தக்கதேயாகின்றது. ஆக, இவ்வாறு பேதம் பொய்யாகிற விது ஸகல ப்ரமாணங்களாலும் சுருதி சாஸ்திரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. ஆனா லிங்கொரு ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. அதாவது இவ்வாறு ஸகலசாஸ்திரங்களுக்கும் பேதமில்லை யென்பதில் கருத்தாயின் அபேதமான அத்வைத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சாஸ்த்ரமில்லாமையால் அத்வைதமும் ப்ரமாண சூந்யமாய் ஸர்வசூந்யவாதமாய் விடுமே என்பதுதான். இதற்கு ஸமாதாநம் பேத ப்ரபஞ்சமுண்டாகையால் சூந்யமில்லை என்பதாயி னப்போது பேதமில்லை என்று முன்சொன்ன ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வருமேயென்றால், இதற்கு முன் ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது, இவ்வாறு ப்ரமமானது ஒரதிஷ்டாநமின்றி பிறவாதாகையால் பேத ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமாய் ஒன்றிருக்க வேண்டும். அதுவே சுத்த ப்ரம்மமென்பதுதான். ஆனதால் மறுபடியும் அதை எடுத்து தோஷங்காட்டுவது பயனில்லாததேயாம். இனி, பாம்புக்கு அதிஷ்டாநமாய் தோற்றின கயிறும் வாஸ்தவத்தில் அஸத்யமானதுபோல ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் அஸத்தியமாவதில் விரோதமில்லை. ஆகையால் ஸர்வசூந்யவாதமே த்ருடப்படுகிறதென்றால் அங்ஙனமல்ல, ப்ரமம் நீங்கியபின்னும் அதற்கு முன்னும் அதிஷ்டாநமாகிய கயிறு காணப்படுகின்றமையால் கயிற்றில் தோற்றின ஸர்ப்பம்போல கயிறு பொய்யாகாது. அவ்வாறே ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற் கதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் பொய்யாகாது. ஆனால் கயிறானது ஸர்பகாலத்திற்குமுன்னும் பின்னும் தோற்றுகின்றமையால் ஸர்ப்பம்போல பொய்யாகாவிடினும் காலாந்தரத்தில் பாதிக்கப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது. ப்ரம்மம் எப்போதும் பாதிக்கப்படாமையால் ஸத்யமேயாகின்றது. ப்ரம்மமும் ப்ரமத்தி லதிஷ்டாநமாய் கோசரிக்கின்றமையால் ப்ரமத்தில் கோசரிக்கிற கயிற்றுப் பாம்புபோல் பொய்யாகக்கூடுமே என்றால் இந்த ப்ரம்மம், ப்ரமத்தில் முக்யமாய் கோசரியாமையால் ரஜ்ஜுஸர்ப்ப ப்ரமத்தில்

முக்யமாய் கோசரியாமல் அதிஷ்டானமாய் கோசரிக்கின்ற ரஜ்ஜு, ஸர்பம்போல் பொய்யாகாமல் ஸத்யமேயாவதுபோல் ஸத்யமேயாகின்றது. கல்பனாதிஷ்டானம் கல்பனைக்கு முன்னிருக்கவேண்டு மாகையால் ஸர்வகல்பனாதிஷ்டானமான ப்ரம்மம் ஸத்யேயா மன்றி பொய்யாகாது. இனி ஜ்ஞானகோசரமாகாத ப்ரம்மத்தை எவ்வாறு சாஸ்திரம் தெரியப்படுத்துமென்றால்; அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்ட தோஷபேதங்களை நீக்கவே, தானே ப்ரம்மஸ்வரூபம் விளங்குமன்றோ. ஸ்வரூபாம்சத்தில் சாஸ்திரத்தால் காரியமில்லை. அவித்தமான விஷயத்தையே சாஸ்திரம் போதிக்கின்றமையாலென்க. இது வாஸ்தவ ஜ்ஞானகோசர மாகாவிடினும் அநுவ்ருத்தியினாலேயே கீழ்ச்சொல்லியவையெல்லாங் கூடும். ஆனதால் ப்ரம்மம் நிர்விசேஷமென்பது வேத வித்துக்களின் கொள்கை.

௩௩. 𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 ।
𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌤𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌾 ॥

33. భావైరసద్భిరేవాయమద్వయేన చకల్పితః ।
భావాఅప్యద్వయేనైవతస్మాదద్వయతాశివా॥

ஶா௦-ஶா. முன்சுலோகத்தில் சொல்லிய விஷயத்தையே ஹேதுக்களால் வலியுறுத்துகின்றது. கயிற்றிலில்லாத ஸர்பம் தாரைமுதலியவற்றை இது பாம்பு இது தாரை என்று, ப்ரமிப்பதுபோல ப்ரம்மத்திலில்லாத ப்ராணிவஸ்துக்களை ப்ரம்மத்தி லிருக்கின்றனவாக ப்ரமிக்கின்றோம், ப்ரமத்திற்குக் காரணம் மனதேயாகின்றது. மனது செல்லாதபோது ஒரு வஸ்துவும் காணப்படுவதில்லையன்றோ. ஆத்மாவுக்காயின் சலநமில்லை. மனத்திற்காயின் சலநமே குணமாகின்றது. ஆகையால் சலநமுடைய மனஸின் தருமங்களை பரமார்த்தங்களென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையா லஸத்துக்களான வஸ்துக்களால் அத்வயரூபியான ஆத்மா ப்ரமிக்கப்படுகிறான். இந்த ப்ரமத்திற்கு ஆத்மாவே அதிஷ்டானமாகிறது. ஆகையால் ப்ரமத்தால் வந்தது கயிற்றில் தோற்றிய பாம்புபோல பயத்தைத் தரும். பரமார்த்தமான அத்வைதமே சிவகரமானது. அதாவது மங்களஸ்வரூபமானது.

௩௪. 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ।
𑌨 𑌪𑍃𑌥𑌙𑍍𑌨𑌾𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥

34. నాత్మభావేననానేదంనస్వేనాపికథంచన।
నపృథఙ్నాపృథక్కించిదితితత్త్వవిదోవిదుః॥

ஶா௦-ஶா. இந்த பேத ப்ரபஞ்சவஸ்துவானது ஆத்மதாதாத்ம்யத்தாலும் ஸ்வதாதாத்ம்யத்தாலும் ஸித்திப்பதில்லை. ஆத்மா அஜடமாகின்றமையாலும் ப்ரபஞ்சம் ஜடமாகின்றமையாலும் முதலாவது கூடாது. இது ஸ்வதாதாத்ம்யமாய் ஸ்வதந்திரமாயிருந்தால் ஆத்மாவேயாகவேண்டி யிருக்கின்றமையா லிரண்டாவதுங் கூடாது. பேதமே தருமமாயாவது ஸ்வரூபமாயாவது ஸித்தியாதாகையாலும் ப்ரபஞ்சபேதம் ஸித்தியாது. ஆகையால் அத்வைதமே தத்வமென்று தத்வவித்துகளினபிப்ராயம்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

பேதம் ஸ்வரூபமாயும் தருமமாயும் ஸித்தியாதுஎன்கிற விஷயம் நன்கு நிரூபிக்கப்படவேண்டியதாயினும் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை. இது பேததூஷண ப்ரகரணத்தில் கண்டாராயத்தக்கது.

௩௫. வீதராகபயக்ரோதைர்முனிபிர்வேதபாரகை:।
நிர்விகல்போ ஹ்யயம் த்ருஷ்ட: ப்ரபஞ்சோபசமோऽத்வய:॥

3౫. వీతరాగభయక్రోధైర్మునిభిర్వేదపారగైః ।
నిర్వికల్పో హ్యయం దృష్టః ప్రపంచోపశమో ऽద్వయః॥

ஸம்-ஹா. ஸமஸ்த ராகத்வேஷமுதலிய துர்க்குணங்கள் நீங்கிய மகாமுனிகளால் இவ்வாறே வேதாந்தப்பொருள் விசாரிக்கப்பட்டு, ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்றும் அத்வைதமே ஸத்யமென்றும் மங்களமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௬. தஸ்மாதேவம் விதித்வைனமத்வைதே யோஜயேத்ஸ்ம்ருதிம்।
அத்வைதம் ஸமனுப்ராப்ய ஜடவல்லோகமாசரேத்॥

3౬. తస్మాదేవం విదిత్వైనమద్వైతే యోజయేత్స్మృతిమ్ ।
అద్వైతం సమనుప్రాప్య జడవల్లోకమాచరేత్ ॥

ஸம்-ஹா. ஆகையா லிவ்வாறறிந்து நெஞ்சை அத்வைதத்தில் செலுத்தவேணும் தன்னைஉலகமெல்லாம் இப்படிப்பட்டவனென் றறிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கும்படி அத்வைதத்தை யடையவேணும்.

௩௭. நிஸ்துதிர்நிர்நமஸ்காரோ நிஸ்ஸ்வதாகார ஏவ ச।
சலாசலநிகேதஶ்ச யதிர்யாத்ருச்சிகோ பவேத்॥

3౭. నిస్తుతిర్నిర్నమస్కారో నిస్స్వధాకార ఏవచ ।
చలాచలనికేతశ్చ యతిర్యాదృచ్ఛికో భవేత్ ॥

ஸம்-ஹா. தன்னைப்பிறர் துதி செய்யவேண்டுமென்கிற நினைவும் தன்னைப்பிறர் வணங்கவேண்டுமென்கிற நினைவும்நீங்கியவனாய் தாரேஷணை புத்ரேஷணை முதலியவை இல்லாதவனாய் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜக ஸந்யாசத்தை யடைந்தவனாய் தேஹதாரணம் முதலிய காலந்தவிர மற்ற காலங்களில் தன் சரீரத்தை மறந்தவனாய் தானாய்கிடைத்த ஆஹாரங்களைக்கொண்டு த்ருப்தியடைகிறவனாயிருந்து அத்வைதத்தை யடையவேணும்.

௩௮. தத்த்வமாத்யாத்மிகம் த்ருஷ்ட்வா தத்த்வம் த்ருஷ்ட்வா து பாஹ்யத:।
தத்த்வீபூதஸ்ததாராமஸ்தத்த்வாதப்ரச்யுதோ பவேத்॥

3౮. తత్త్వమాధ్యాత్మికం దృష్ట్వా తత్త్వం దృష్ట్వా తు బాహ్యతః।
తత్త్వీభూతస్తదారామస్తత్త్వాదప్రచ్యుతో భవేత్ ॥

ஸம்-ஹா. இவ்வாறு அத்வைதத்தை அறிந்து எப்போதும் நானே ப்ரம்மம், என்கிற த்யானம் செய்யவேணும். இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தத்வ ஸ்வரூபத்தை யடைந்து தத்வத்தை விடாதவனாகவேணும். இப்படியே எல்லா ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் தத்வநிச்சயமுடையவனாகவேணும்.

இதி கௌடபாதகாரிகாயாம் வைதத்யப்ரகரணம்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:

அத மாண்டூக்யகாரிகாயாம் அத்வைதப்ரகரணம்.

க. உபாஸநாஶ்ரிதோ தர்மோ ஜாதே ப்ரஹ்மணி வர்ததே|
ப்ராகுத்பத்தேரஜம் ஸர்வம் தேநாஸௌ க்ருபண: ஸ்ம்ருத:||

౧. ఉపాసనాశ్రితో ధర్మో జాతే బ్రహ్మణి వర్తతే ।
ప్రాగుత్పత్తేరజం సర్వం తేనాసౌ కృపణః స్మృతః॥

ஸ௦-ஹா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்தவையெல்லாம் பொய்யே அத்வைதமே ஸத்யமென்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படி த்வைதம் பொய்யென்பதை வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் நிரூபித்தார். இந்த ப்ரகரணத்தில் அத்வைதமே ஸத்யமென்பதை யுக்திகளாலும் காட்டுகின்றார். எவன் நானுபாஸநம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் அபேதத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் நினைக்கிறானோ அவன் ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை நன்குணராமையால் ப்ரம்ம வித்துக்களால் தாழ்ந்தவனாக நினைக்கப் படுவான்.

உ. அதோ வக்ஷ்யாம்யகார்பண்யமஜாதி ஸமதாம் கதம்|
யதா ந ஜாயதே கிஞ்சிஜ்ஜாயமாநம் ஸமந்தத:||

౨. అతో వక్ష్యామ్యకార్పణ్యమజాతి సమతాంగతమ్ ।
యథానజాయతేకించిజ్జాయమానంసమంతతః॥

ஸ௦-ஹா. ஆகையால் ப்ரம்ம ஸ்வரூபாத்வைதத்தை பலத்ருஷ்டாந்தங்களாலும் நான் சொல்லுகின்றேன். ஆனதாலிதை யறிந்து உத்தம ப்ரம்மவித்தாகும் வழியை அடையவேணும். ஆகையால், பிறவாததாகி ஸாம்யத்தையடைந்த, அத்வைதஸ்ரூபத்தை யறியவேணும்.

௩. ஆத்மா ஹ்யாகாஶவஜ்ஜீவைர்கடாகாஶைரிவோதித:|
கடாதிவச்ச ஸங்காதைர்ஜாதாவேதந்நிதர்ஶநம்||

3. ఆత్మాహ్యాకాశవజ్జీవైర్ఘటాకాశైరివోదితః ।
ఘటాదివచ్చసంఘాతైర్జాతావేతన్నిదర్శనమ్॥

ஸ௦-ஹா. ஆகாயம்போல் ஸூக்ஷ்மமாய் நிரவயவமாய் எங்கும் நிறைந்ததாயிருக்கின்றபரமாத்மஸ்ரூபத்தில்நின்றும்கடாகாசம்முதலியவையாகாசத்தினின்றுமுண்டாவதுபோல் ஜீவர்கள் உண்டானார்கள். கடாகாசம் முதலியவற்றால் ஆகாசம் பிறப்புடையதானதுபோல ஜீவர்களால் ஆத்மா பிறப்புடையவனாகின்றான். ஆகையால் வேதாந்தங்களில் ஜீவர்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் பிறந்ததாய்ச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு மகாசத்தில் கடாகாசம்போலப்பிறந்தனரென்று கருத்து.வாஸ்தவத்தில் பிறந்தார்களன்று. அவ்வாகாசத்தில் கடம் முதலியவைபோலவே பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ருதிவீ முதலியஸமஸ்த பூதங்களும் உண்டாகின்றன.ஆகையால் மந்த புத்திகளுக்கு ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளும்போது இது திருஷ்டாந்தம்.

ச. கடாதிஷு ப்ரலீநேஷு கடாகாஶாதயோ யதா
ஆகாஶே ஸம்ப்ரலீயந்தே தத்வஜ்ஜீவா இஹாத்மநி||

௪. ఘటాదిషుప్రలీనేషుఘటాకాశాదయోయథా।
ఆకాశేసంప్రలీయంతేతద్వజ్జీవఇహాత్మని॥

ஸ௦-ஹா. எவ்வாறு கடம் பிறந்தால் கடகாசம் பிறக்கின்றதோ, கடமழிந்தால் கடகாசமழிகின்றதோ, அவ்வாறே, தேஹம்பிறந்தால் ஆத்மாபிறக்கிறான் தேஹமழிந்தால் ஆத்மா அழிகிறான். அதாவது லயிக்கிறான். இதனால்எப்படி கடாகாசத்திற்கு கடமாகிய உபாதியினாலே பிறப்பும் நாசமுமே யன்றி வாஸ்தவத்தி லில்லையோ அப்படியே ஆத்மாவுக்கும் சரீரமாகிய உபாதியினால் பிறப்புவிநாசம் இவை யுண்டாகின்றனவே யன்றி வாஸ்வத்திலல்ல இப்படியே அனேகோபாதிகளையும் உதாஹரணமாகக் கொள்க.

௫. யதைகஸ்மிந் கடாகாஶே ரஜோதூமாதிபிர்யுதே।
நஸர்வே ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே தத்வஜ்ஜீவா ஸுகாதிபி:॥

౫. యథైకస్మిన్ఘటాకాశేరజోధూమాదిభిర్యుతే।
నసర్వేసంప్రయుజ్యంతేతద్వజ్జీవాస్సుఖాదిభిః॥

ஸ௦-ஹா. எல்லா:தேஹங்களிலு மாத்மா ஒருவனாயின், ஒருவன்ஜர்மம் ஜரைமரணம் முதலிய தர்மங்களால் வருத்த மடையும்போது எல்லோருககும், அந்ததுக்கம் வருமென்றும் ஒருவன் செய்த பாபபுண்ணிய பலத்தை மற்றொருவன் அனுபவிக்கின்றமையால் ஸங்கரமும் வருமென்று சொல்லுகிற த்வைதிகளை மறுக்கின்ற திந்தசுலோகம். ஒரு கடாகாசமானது, புகைமுதலிய அழுக்கினு லாக்ரமிக்கப்பட்டிருந்தாலும்,மற்ற கடாசங்களுக்கு அந்த அழுக்கினால் கெடுதி யில்லையன்றோ. இவ்வாறே ஒருஜீவாத்மாவுக்கு ஸுகதுக்க முதலிர சுபா சுபங்கள் உண்டானாலும் மற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவையுண்டாகா. ஆத்மாஒருவனே யன்றோ வென்றால் நாம் திருட்டாந்தம் சொன்ன ஆகாசம் இரண்டன்றே: எல்லா கடங்களிலு மிருக்கிற ஆகாசம் ஒன்றே யன்றோ. ஆயினும் அந்த கடம் முதலியவை வேறுபடுதலால் அந்த ஆகாசமும் வேறுபட்டு ஒன்றில் படிந்த அழுக்கு ஒன்றுக்கின்றி யிருக்கின்றதன்றோ. இவ்வாறே ஜீவாத்மாக் களுக்கும் பேதாபேதங்கள் காண்க. இனி,இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவனாயினும் தலைநோய் முதலிய துன்பங்களை அச்சரீரத்திலிருக்கின்ற ஆத்மா ஒருவனே யன்றோ அநுபவிச்கின்றான். தலை:மட்டிலுள்ள ஆத்மாவே அநுபவிக்கிறானென்பதில்லையன்றோ. ஆனதால் உபாதி வேறாயினும் ஆத்மா ஒருவனேயாகையால், ஒரு சரீரத்தில் ஓரவயவத்தில் வந்த துன்பத்தைஅச்சரீரத்தில் எல்லா அவயவங்களிமுள்ள ஆத்மா அனுபவிப்பதுபோல் எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவும் ஒரு சரீரத்திலுண்டான ஸுக துக்கங்களையு மநுபவிக்கவேணும் என்றால், இந்த ஆக்ஷேபம் ஸாங்க்ய மதஸ்தன் செய்யக்கூடாது. ஸாங்கியன் ஸுக துக்கங்களை ஆத்மாவில் இருப்பனவாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யன்றோ. புத்திக்கேயன்றோ ஸுகதுக்கங்களைச் சொல்லுகிறான். ஆதலால் கேவலஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரந்தோறும் பேதத்தைக் கொள்ளுவதில்' அவர்களுக்கு ஒரு யுக்தியுமில்லை. ஜீவாத்ம பேதமில்லையாயின் ப்ரக்ருதிஜீவாத்மாவின் பொருட்டென்பது கூடாமையால்ஜீவாத்மபேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேணுமென்று சொல்லவேண்டியதில்லை. இந்தப்ரக்ருதி தருமங்கள் ஆத்மாவில் சேருகின்றன வில்லையன்றோ. பிரகிருதியினாலேற்படுகிற பந்தமாவது மோக்ஷமாவது பேதப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களைச் சேருமாயின் பந்தமோக்ஷநியமத்திற்காக ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது தக்கதாகும். ஸாங்கியர்கள் பந்தமோக்ஷங்களை ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கொள்ளவில்லையன்றோ. நிர்விசேஷ ப்ரகாச ரூபமான ஜீவாத்மாக்களை நித்யமுக்தராகவன்றோ ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால்ஒரு ஜீவனை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மாவின் பொருட்டென்பதும்கூடுகின்றது. ஆகையால் ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது வீணேயாம். ஜீவனிருப்பதையே காரணமாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதிதானே பந்தத்தை •

யும் மோக்ஷத்தையு மடைகின்றதென்றும் அந்த ஜீவனும், ஜ்ஞானஸ்வரூபஸத்தாமாத்தி ரத்தால்ப்ரக்ருதியின் ப்ரவ்ருத்தியில் காரணமாகிறனென்றும் ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு விசேஷ தருமமும் வேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுகிற ஸாங்கியர் கேவல மூடத்தனத் தால்ஒருபயனுமின்றி வேதார்த்த விருத்தமாக ஜீவாத்மபேதத்தை ஒப்புகொள்ளுகிறார் கள். ஆனதால் ஸாங்கியர் கருத்தின்படி ஸுகதுக்கங்களின் ஸம்பந்தம் ஒருவனுடையது, மற்றொருவனுக்கு வரவேண்டுமாகையால் ஜீவபேதம் கொள்ளவேணுமென்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடாது. இனிதார்க்கிகர் ஆக்ஷேபிப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு சமாதானம் சொல்லு கிறோம். தார்க்கிகர்கள் ஜீவாத்மாவுக்கே ஸுகதுக்கங்களை யொப்புக்கொள்ளுகிறார் கள். அது பிழை. ப்ரதேசமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஸுகதுக்க ஸமவாயங்களையொப் புக்கொள்ளத்தகுமோ; இதுவுமின்றி ஆத்மாமநஸ்ஸோடுசேர்ந்தபோது அந்தந்த ஜ்ஞான முண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்றமையால் எப்போதும் ஜ்ஞாநஸ்ம்ருதிகளுண்டாக வேணும், ஏககாலத்தில் எல்லாஸ்ம்ருதி ஜ்ஞாநங்களு முண்டாகவேணும். வேறு வேறு ஜாதியான ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தமும் கூடாது. த்ரவ்யத்திற் கும் குணம் முதலியவற்றிற்கும் ஸம்பந்தமுண்டாவதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக் கும் ஸம்பந்தங் கூடுமென்பது தகாது. த்ரவ்யத்தைவிட வேறாய் ரூபமுதலிய குணங் களும் கருமம் ஸாமாந்யம் விசேஷம் ஸமவாயம் இவைகளு மில்லையன்றோ. எங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யத்தைவிட குணம் முதலியவை வேறு, ஸுகம் துக்கம் இச்சை முதலி யவை ஆத்மாவைவிட வேறு, என்றால் இவ்வாறு பேதப்பட்டவை யொன்று சேருவது கூடுமோ. அயுதஸித்தங்களாகையால் கூடுமென்றால் அநித்யங்களான ஸுக துக்கம் இச்சை முதலியவற்றோடு நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அயுதஸித்திகூடாது. (அயுதஸித்தியாவது பிறிவின்றியிருக்கை என்று தார்க்கிகர்மதம்) இவற்றோடு மயுதஸித் தியுண்டென்றால் ஆத்மபரிமாணம்போல இவற்றையும் நித்யங்களேயெனக் கொள்ள வேணும். அது விருத்தம் இஷ்டமுமல்ல. ஸுகம் துக்கம் இச்சைமுதலியவை நீங்கு வதே மோக்ஷமென்று ஸித்தாந்தமாகையாலென்க. ஸமவாயம் த்ரவ்யத்தைவிட வேறாயின் குணத்திற்குப்போல அதற்கும் த்ரவ்யத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லவே ணும். ஸமவாயம் நித்ய ஸம்பந்தமாகையாலது வேண்டப்படாதென்றாலும் அந்த ஸம்ப ந்தமுடைய குணமுதலியவை எல்லாம் நித்யமாகவேண்டும். மிகவும் வேறுபட்டதாயின் 'அதினுடையதிது' என்று வ்யவஹாரங் கூடாது. ஆவது மழிவதுமான குணங்களை ஆத்மாவுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாவு மநித்யமாகவேண்டிவரும். தேஹத்திற்குப் போலவே விகாராதி தோஷங்களும் தப்பாது ஆகாசத்திற்கு உபாதியினா லழுக்குவரு வதுபோல் ஆத்மாவுக்கு அவித்யையினால் ஸுகதுக்கங்கள் வருமென்கிற பக்ஷத்தில் வ்யவஹாரதசையில் பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. எல்லாமதஸ்தரும் அவித்யாஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். பரமார்த்தத்தில் துக்கம் முதலிய வற்றின்ஸம்பந்தமே கிடையாது. ஆகையால் அந்த தார்க்கிகர்களும் வீணாகவே ஜீவா த்மபேதத்தைக் கூறுகின்றார்கள்.

௬. ரூபகார்யஸமாக்²யாஶ்ச பி⁴த்³யந்தே தத்ர தத்ர வை ।
ஆகாஶஸ்ய ந பே⁴தோ³(அ)ஸ்தி தத்³வஜ்ஜீவேஷு நிர்ணய꞉ ॥

௬. రూపకార్యసమాఖ్యాశ్చ భిద్యంతే తత్ర తత్ర వై।
ఆకాశస్య న భేదోఽస్తి తద్వజ్జీవేషు నిర్ణయః॥

ஸ-௦ஹா. ஒருஆத்மாவில் ஆத்மபேதத்தைப்பற்றிய வ்யவஹாரம்அவித்யையினால்விரோ தமின்றிக்கூடுவதெப்படிஎன்றால் சொல்லுகின்றோம். எவ்வாறு,ஒரு ஆகாயத்தில்தானே

கடாகாசம் மடாகாசம்என்கிற ஸ்வரூபபேதமும் அதினுல் கடாகாசம் சிறியது, மடாகாசம் பெரியது, என்று தரும பேதமும், கடகாசத்தில் தண்ணீரெடுப்பது மடாகாசத்தில் உறங்கப்படுப்பது, என்று காரிய பேதமும், கடம் மடம், என்று பெயரும் பேதப்படுகிறதோ; அவ்வாறே ஸமஸ்த பேதவ்யவஹாராதிளும் உபாதியினுல் ஒரு ஆத்மாவுக்கே உண்டாகின்றன. வாஸதவத்தில் பேதவ்ய வஹாரங்களொன்றும் பரமார்த்தங்களலல.

௭. 𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌𑌯𑌥𑌾 ।
𑌨𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌜𑍀𑌵𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌𑌤𑌥𑌾॥

౭. నాకాశస్యఘటాకాశో వికారావయవౌ యథా ।
నైవాత్మనస్సదాజీవో వికారావయవౌ తథా॥

ஸ-௦ஹா. சிழ்ச்சொல்லிய வ்யவஹாரங்கள் பரமார்த்தங்களே யாவதில் விரோதமில்லையே யென்றால் அங்ஙனமல்ல; கடாகாசம் மகாசத்தின் விகாரமல்லவன்றே. குண்டலம் முதலிய பூஷணங்கள் பொன்னின் விகாரமேயாவதுபோல் கடாகாசமும் வாஸ்தவத்தில் மகா காசத்தின் விகாரமாயின் இதற்கு பர மார்த்தத்தில் தோஷ சம்பந்தம் சொல்லக்கூடும். அங்ஙன மன்றுகையால் மகாசம் போலவே வாஸ்தவத்தில் நிர்தோஷமாகையால் இதற்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் சொல்லக் கூடாது. தண்ணீருக்கு நுறை முதலிய விகாரமுண்டாவது போல் ஆகாசத்திற்கில்லை யன்றோ. ஒரு மரத்திற்கிளைகள் போல மகாசத்திற்கு கடாகாசம் அவயவ மல்ல; இவ்வாறே ஜீவர்களும், ஆத்மாவினுடைய விகாரமுமல்ல அவயவங்களுமல்ல. ஆனதால் கடாகாசத்திற்குப் போலவே இந்த ஜீவனுக்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் தட்டாது, என்பது வேதாந்த நிச்சயம்.

௮. 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿𑌬𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂𑌗𑌗𑌨𑌂𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂𑌮𑌲𑍈𑌃 ।
𑌤𑌥𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿𑌮𑌲𑌿𑌨𑍋𑌮𑌲𑍈𑌃॥

౮. యథాభవతిబాలానాంగగనంమలినంమలైః ।
తథాభవత్యబుద్ధానామాత్మాపిమలినోమలైః॥

ஸ௦-ஹா. எவ்வாறு ஆகாயம் ஸ்வயம்சுத்தமாயிருக்கவும் தூசி புகை மேகம்முதலிய அழுக்குடையதுபோல் அவிவேகிகள்எண்ணுகிறார்களோ; விவேகிகளுக்காயின் சுத்தமென்றேஅபிப்ராயமோ, அவ்வாறேஇவ்வாத்மாவுக்கும், ஸுகதுக்கங்கள்உண்டாகிறது வாஸ்தவமென்று அவிவேகிகளுக்குத் தோற்றுகின்றது. விவேகிகளுக்காயின் நித்யசுத்தமாய் தோற்றுகின்றது. எவ்வாறுதாஹத்தால் வருந்துகிறவன் தன்னஜ்ஞானத்தினுல் ஒருகெட்டநிலத்தை தண்ணீரலை நுறைமுதலியவற்றோடு கூடியதென்றுஏர்ப்படுத்தினுலும் அங்கு தண்ணீர் முதலியவை வாராவோ; விவேகிகளும் நினையார்களோ; அவ்வாறே என்க. ஆகையால் கடாகாசம் முதலியவற்றிற்கு உபாதியினுல் தோஷங்களேயன்றி வாஸ்தவத்திலில்லையாவதுபோல ஆத்மாவுக்கும் துன்பம் முதலியவை பரமார்த்தத்திலில்லை என்க. இவ்வாறு திருட்டாந்தங்களாலிதை ரூபித்துக்காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்பட்டது.

௯. 𑌮𑌰𑌣𑍇𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌚𑍈𑌵𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ।
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌷𑍁𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃॥

౯. మరణేసమ్భవేచైవగత్యాగమనయోరపి ।
స్థితౌసర్వశరీరేషుఆకాశేనావిలక్షణః॥

ஸா0-ஹா. இனி, ஜீவாத்மா மரணத்தை யடைந்தபின் தருமம் செய்திருந்தால் ஸ்வர்க்கம்போகின்றான், அதர்மம் செய்திருந்தால் நரகம் போகிறானென்றும், அவ்வாறு சென்று தருமாதருமபலன்களை யனுபவித்தபின் இப்புவியில் சேர்ந்து கருமத்திற்குத்தக்கபடி யோனியில் புகுந்து மனிதனும் பசுவாயும் பிறக்கிறானென்றும் வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. கடாசம்போ லகண்டாத்மஸ்வரூபத்தி லுபாதியினால் ஜீவனென்றால், கடாசம் கடத்தையுடைத்தபின் அத்தேசத்தைவிட்டு தேசாந்தரத்திற்குப்போவதில்லை யன்றோ; அவ்வாறே சரீரம்போன பிறகும் ஜீவாத்மா அந்தவிடத்தைவிட்டு லோகாந்தரம்போவது கூடாமையால் இந்த அத்வைதவாதம் ஸரியில்லை என்று ஆக்ஷேபம்வரும். இதற்கு ஸமாதானம்; ஆத்மாவினிடத்தில் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் அவித்யையினால் வந்ததாகையால் வாஸ்தவமல்ல; ஆகையால் இவ்வாத்மா வாஸ்தவத்தில் தேசாந்தரம் போவதில்லை. போவதாய்ச் சொல்லுவது பொய்யேயாம். அவ்வாறு கூறுவது மவித்யையினாலேயாம்.

௧௦. ஸங்காதா: ஸ்வப்னவத்ஸர்வே ஆத்மமாயாவிஸர்ஜிதா: ।
ஆதிக்யே ஸர்வஸாம்யே வா நோபபத்திர்ஹி வித்யதே ॥

౧౦. సఙ్ఘాతాస్స్వప్నవత్సర్వే ఆత్మమాయావిసర్జితాః ।
ఆధిక్యే సర్వసామ్యే వా నోపపత్తిర్హి విద్యతే ॥

ஸா0-ஹா. கடம் முதலியவற்றோடு ஸமானமான இந்த தேவதை மநுஷ்யர் பசு பக்ஷி முதலிய தேஹங்கள் ஸ்வப்நம்போல இவ்வாத்மாவி னவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை. இந்த சரீரத்தின் தாரதம்யத்தினால் பேதமில்லை. எல்லாம் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவையாகையால் எல்லாம் பொய்யே யாகின்றன.

௧௧. ரஸாதயோ ஹி யே கோசா வ்யாக்யாதாஸ்தைத்திரீயகே ।
தேஷாமாத்மா பரோ ஜீவ: கம் யதா ஸம்ப்ரகாசித: ॥

౧౧. రసాదయో హి యే కోశా వ్యాఖ్యాతాస్తైత్తిరీయకే ।
తేషామాత్మా పరో జీవః ఖం యథా సంప్రకాశితః ॥

ஸா0-ஹா. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் "அந்நரஸமய:" என்கிற சுருதிமுதல் அனேக கோசங்கள் சொல்லப்பட்டன; அவை எல்லாவற்றிற்கும் பரமாத்மாவே ஆத்மாவாகின்றான். அவன் ஆகாயம்போல் சுத்தனென்று நாமிங்கு நிரூபித்துக் காட்டியபடியிருப்பவனேயன்றி தார்க்கிகமதத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவைப்போல் புத்திகோசரனன்று. ஆகையால் தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கும் பரமாத்மைக்யத்திலே தாத்பர்யமென்று விளங்கிற்று.

௧௨. த்வயோர்த்வயோர்மதுஜ்ஞானே பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரகாசிதம் ।
ப்ருதிவ்யாமுதரே சைவ யதாகாச: ப்ரகாசித: ॥

౧౨. ద్వయోర్ద్వయోర్మధుజ్ఞానే పరం బ్రహ్మ ప్రకాశితమ్ ।
పృథివ్యాముదరే చైవ యథాకాశః ప్రకాశితః ॥

ஸா0-ஹா. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும் பரமாத்மைக்யமே சொல்லப்படுகிறதென்று கூறுகின்றார். அதிதைவதம் அத்யாத்மம், முதலியவற்றில் முழுதிலும்பரமாத்மாவே என்று ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. வயிற்றிலும் புவியிலுமாகாசம் ஒன்றேயாவதுபோல எங்கும் பரமாத்மா ஒருவனே யாவான். அது அநுமானப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கப்படுகிறது.

கங. ஜீவாத்மநோ(அ)நந்யத்வமபேதேந ப்ரசஸ்யதே ।
நாநாத்வம் நிந்த்யதே யச்ச ததேவம் ஹி ஸமஞ்ஜஸம்॥

౧౩. జీవాత్మనోఽనన్యత్వమభేదేన ప్రశస్యతే ।
నానాత్వంనింద్యతేయచ్చతదేవంహిసమఞ్జసమ్॥

ஸ0-ஹா. சுருதியிலும் வ்யாஸர் முதலிய மகர்ஷிவசநங்களிலும் பேதம் நிந்திக்கப்பட்டு அபேதம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. இது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும், அபேதத்தைச் சொன்னுலொழிய சேராது. ஆனதால் ஜீவாத்மாவி னபேதமங்கீகரிக்கத் தக்கது.

கச. ஜீவாத்மநோ(அ)ப்ருதக்த்வம் யத்தாத்த்விகை: ப்ரகீர்த்திதம் ।
பவிஷ்யத்வ்ருத்த்யா கௌணத்வாந்முக்யத்வம் ஹி ந யுஜ்யதே॥

౧౪. జీవాత్మనోఽపృథక్త్వంయత్తాత్త్వికైఃప్రకీర్తితమ్ ।
భవిష్యద్వృత్త్యాగౌణత్వాన్ముఖ్యత్వంహినయుజ్యతే॥

ஸ0-ஹா. வேதவாக்யங்களால் ஜீவாத்மாக்களுக்கு பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்க பேதம் யுக்தமல்லவென்னக் கூடுமோ வென்றால், அது ஔபாதிக பேதத்தை யநுவதித்துச் சொல்லுகிற அமுக்யப்ரயோகமேயன்றி வேதாந்தங்களில் அபூர்வமாய்ச் சொல்லுகிற அபேதம்போல் முக்யமன்று.

கரு. ஸ்ருஷ்ட்யாதிவாக்யலிங்காத்யைஸ்ஸ்ருஷ்டிர்யா(அ)ஹோதிதா(அ)ந்யதா ।
உபாயஸ்ஸோ(அ)வதாராய நாஸ்தி பேத: கதஞ்சந॥

౧౫. సృష్ట్యాదివాక్యలింగాద్యైస్సృష్టిర్యాహోదితాన్యథా ।
ఉపాయస్సోవతారాయనాస్తిభేదఃకథఞ్చన॥

ஸ0-ஹா. ஸ்ருஷ்டியை விதிக்கிற வாக்யங்களில் ஸ்வபாவமாய் பேதமே சொல்லப்படுகின்றமையால் அத்வைதத்தையே அங்கீகரிப்பது கூடாதென்றால் அங்ஙனமல்ல; ஜீவாத்ம பரமாத்மைக்யத்தைச் சொல்லி யத்வைதத்தை போதிப்பதற்காகவே இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று கொள்ளவேணும். பேதம் தோற்றினாலும் பேதத்தில் தாத்பர்யம் கொள்ளப்போகாது. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணங்களில் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு பரஸ்பரவிரோத மிருப்பதால் ப்ராணஸம்வாத வாக்யம்போல அந்த அர்த்தத்தில் அவை ப்ரமாணங்களல்ல. அங்கு காட்டப்பட்ட திருஷ்டாந்தங்களாலும் பேதம் ஸித்தியாது. அவையாவன மண்முதலியவை. ஆனதாலத்வைதத்தில் விரோதமில்லை.

கசு. ஆச்ரமாஸ்த்ரிவிதா ஹீநமத்யமோத்க்ருஷ்டத்ருஷ்டய: ।
உபாஸநோபதிஷ்டேயம் தத்தர்மமநுகம்பயா॥

౧౬. ఆశ్రమాస్త్రివిధాహీనమధ్యమోత్కృష్టదృష్టయః ।
ఉపాసనోపదిష్టేయంతద్ధర్మమనుకమ్పయా॥

ஸ0-ஹா. இவை எல்லாவற்றையு மப்ரமாணமென்றாலும் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கென்று உபாஸநத்தை விதிக்கிற வேதவாக்யங்களால் அநேகஉபாஸநங்களும் அந்தந்த உபாஸநங்களுக்கு அதிகாரி பேதங்களும் அவர்களால், உபாஸிக்கப்படுகிற ஒரு ஆத்மாவும் சொல்லப்படுகின்றன. உபாஸிப்பவனும் உபாஸிக்கப்படுகிறவனு மொன்றாகக் கூடாது. ஆக இவ்வாக்யங்களால் ஆத்மபேத முண்டென்று காட்டப்படுகின்றமை

யால், இவற்றை அப்ரமாண மென்னப்போகாமையால் பேதம் மெய்யேயாம். அத்வைதம் யுக்தமல்லவென்று வருகிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் போக்குகின்றது. இவ்வுலகின்கண் மூன்றுவகைப்பட்ட அதிகாரிகளிருக்கின்றார்கள். அவர்களாகிறார் உத்தமதிருஷ்டிகள், மத்யமதிருஷ்டிகள் அதமத்ருஷ்டிகள் எனப்படுவோர்; அதமத்ருஷ்டிகளுக்கு கருமத்தையும், மத்யமத்ருஷ்டிகளுக்கு, உபாஸநத்தையும் விதித்திருக்கின்றது. நிர்விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் உத்தமத்ருஷ்டிகள். அவர்களுக்கு உபாஸநம் வேண்டியதில்லை. ஆகையால் மந்தாதிகாரிகளுக்காக தயையினால் பேதத்தை கல்பித்து உபதேசித்திருக்கின்றது. இவ்வித உபாஸநம் முதலியவை செய்பவர் முடிவில் நிர்விசேஷ ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை யடைந்து முக்தராகிறார்கள்.

கஎ. 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍃𑌢𑌮𑍍।
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍈𑌰𑌯𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౭. స్వసిద్ధాన్తవ్యవస్థాసుద్వైతినోనిశ్చితాదృఢమ్।
పరస్పరంవిరుధ్యన్తేతైరయంనవిరుధ్యతే॥

ஸo-ஹா. சாஸ்திரங்களாலும் யுக்திகளாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டபடியால் அத்வைதம் மெய்யான மதமாகின்றது. மற்ற மதங்கள் இதற்கு விருத்தங்களாகையாற் பொய்யே யாகின்றன, வேறு மதங்களில் பேதங்களைச் சொல்லுகையால் ராகத்வேஷங்கள் தப்பாது. அத்வைதத்திற்கு அந்த தோஷமில்லை. பேதவாதிகள் பலரும் தங்கள் தங்கள் மதத்தையே மெய்யென்று நினைத்துக்கொண்டு பிறருடன் சண்டை செய்கிறார்கள். ஆனதால் ராகத்வேஷங்களை யடைகிறார்கள். அத்வைதிகளோ வென்றால் பிறரறியாமையால் சில தோஷங்களைச் சொல்லி கலஹத்திற்கு வந்தாலும், இவர்களுக்கு அபேதஜ்ஞாநமுண்டாகையால் தன்னுடைய கையினால் தன் கண்ணுக்கு ஒரு துன்பம் நேரிட்டாலும், கையை வெட்டிவிட வேண்டுமென்கிற த்வேஷமுண்டாகாததுபோல ப்ரதிவாதிகளிடத்தில் இவர்களுக்கு த்வேஷங்கிடையாது. ஆகையால் ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணமான இதரமதங்களைவிட அதற்கு விரோதியான, அத்வைதமதமே சிறந்தது.

கஅ. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌭𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౮. అద్వైతంపరమార్థోహిద్వైతంతద్భేదఉచ్యతే।
తేషాముభయథాద్వైతంతేనాయంనవిరుధ్యతే॥

ஸo-ஹா. அத்வைதத்திற்கு மிக நன்மையுண்டு; த்வைதத்தோடு விரோதமில்லாமையாலும், த்வைதமத்வைத காரியமாகையாலும், த்வைதம் ப்ராந்தமாகின்றமையாலுமென்க. பரமார்த்தத்திற்கு அபரமார்த்தத்தோடு விரோதமில்லை யன்றோ. த்வைதிகளுக்காயின் எல்லா த்வைதங்களும் பரமார்த்தங்களாகையால் பரஸ்பரவிரோதமுண்டு. காரண காரியங்களுக்குள் காரணமே ஸத்யமாகுமன்றோ; ஆக, எவ்வாறு, ஒருவன், ஆனைமேலேறிவருகையில், ஒரு பித்தம் பிடித்தவன் பூமியில் நடந்து வருகையில், நானுமானைமேல் வருகிறேனாகையால் என்பேரில் அந்த ஆனையை சண்டைக்கு விடு, என்று சொல்லப்பட்டாலும் தத்வம் தெரிந்த அவன் இவனோடு சண்டைக்கு வரமாட்டானோ; அவ்வாறே அறியாத்தனத்தால் த்வைதிகள் சொல்லுகிற வாதத்தின்பேரில் அத்வைதிகள், ஆக்ஷேபிக்கப் போகார்கள்,

க௯. 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌜𑌂 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌹𑌿 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍॥

౧౯. మాయయాభిద్యతేహ్యేతన్నాన్యథాజంకథఞ్చన।
తత్త్వతోభిద్యమానేహిమర్త్యతామమృతంవ్రజేత్॥

ஸ0-ஹா. நிர்விகாரமாய் அஜமாயிருக்கிற சுத்த ஸதத்வைதப்ரம்மமானது மாயையினால் பேதப்படுமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பேதப்படாது. ஆகையால் அவயவபேதமில்லாத ஆத்மதத்வத்திற்கு பேதம் பொய்யே யாகின்றது. அவயவமுண்டானாலன்றோ மண்முதலியவை குட முதலியவையாய் விகரிப்பதுபோல பேதமாய் விகரிக்கக்கூடும். ஆனதால் பேதம் பொய்யே யாகின்றது.

௨௦. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 |
𑌅𑌜𑌾𑌤𑍋𑌹𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍋𑌭𑌾𑌵𑌃𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂𑌕𑌥𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿||

౨౦. అజాతస్యైవభావస్యజాతిమిచ్ఛంతివాదినః।
అజాతోహ్యమృతోభావఃమర్త్యతాంకథమేష్యతి॥

ஸ0-ஹா. சிலர் வாஸ்தவத்தில் அவிகாரமாயிருக்கிற சுத்த ப்ரம்மத்திற்கே உத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது கூடாது, பிறந்தாலழியும், அழியாதது பிறவாததாம். ஆகையால் அதற்குப் பிறப்பில்லை.

௨௧. 𑌨𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌂𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂𑌨𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌤𑌥𑌾 |
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋𑌨𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿||

౨౧. నభవత్యమృతంమర్త్యంనమర్త్యమమృతంతథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. பிறப்பது பிறவாமலிராது அழியாமலுமிராது பிறவாதது பிறப்பது மழிவதும் செய்யாது. அந்தந்த வஸ்து ஸ்வபாவம் மாறுமோ; நெருப்புக்கு ஸ்வபாவமான உஷ்ணம் எப்போதாவது மாறுமோ; ஆனதால் ப்ரம்மம் விகாரத்தை யடையாது.

௨௨. 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌯𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍|
𑌕𑍃𑌤𑌕𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌕𑌥𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌃||

౨౨. స్వభావేనామృతోయస్యభావోగచ్ఛతిమర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్యకథంస్థాస్యతినిశ్చలః॥

ஸ0-ஹா. எவன் அவிகார ஸ்வரூபமாகிய வஸ்துவுக்கு விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் இது விகரியாததற்கு முன்னிது அவிகாரமாயிருந்ததென்று எங்ஙனம் சொல்லக்கூடும். விகரிக்கும் வஸ்து எப்போதும் விகாரத்தை யடைகின்றது. ஆனதாலப்படி வாதிப்பது பொய்யேயாம். ஆனதால் விகரித்தபின் மோக்ஷதசையில் அவிகாரரூபத்தை யடையுமென்பதும் பொய்யே யாமென்றுணர்க. ஆனதால் அந்தவாதம் நம் பக்ஷத்ததல்ல. விகரித்தலாவது விகாரத்தை யடைவதுதான்.

௨௩. 𑌭𑍂𑌤𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑌤𑍋𑌵𑌾𑌪𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃|
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌚𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿𑌨𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍||

౨౩. భూతతోఽభూతతోవాపిసృజ్యమానేసమాశ్రుతిః।
నిశ్చితంయుక్తియుక్తంచయత్తద్భవతినేతరత్॥

ஸ0-ஹா. வேதத்தில் அநேக வாக்யங்களால் ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியாவது ஸத்துக்கே என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஸத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி என்கிற உத்பத்தியாவது ரூபவிகாரத்தை யடைவதேயாம். ஆனதால் ஸ்ருஷ்டியை போதிக்கின்ற சுருதிவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாக வேண்டுவதற்கு விகாரத்தை யொப்புக் கொள்வது தக்கதே யாமென்பது கூடாது. மாயையினால் தோற்றுகிற இந்த தோற்றத்தையே உத்பத்தி என்று சுருதி ஸ்ருஷ்டி வாதங்கள் சுருதியில் காணப்படுகின்றனவென்று சொன்னோம். இங்ஙனம் சொல்வது அமுக்யமென்றாலும், யுக்தி யுக்தமாயும் முன்பு பல சுருதிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அவிகார ரூபத்துக்கு விரோதமாகாததுமான பொருளே ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு நம்முடைய பக்ஷம் விரோதமானதல்ல.

௨௪. 𑌨𑍇𑌹𑌨𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌮𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 ।
𑌅𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌤𑍁𑌸𑌃 ॥

౨౪. నేహనానేతిచామ్నాయాదింద్రోమాయాభిరిత్యపి ।
అజాయమానోబహుధామాయయాజాయతేతుసః॥

ஸ0-ஹா. சுருதிதாத்பர்ய நிச்சயங் கூறுகின்றார். ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களும் வாஸ்தவமாயின், அப்போது அஸத்யமென்று வேதவாக்யம் சொல்லக்கூடாது. “நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந” (பேதப்பட்ட பொருளொன்றுமில்லை) என்கிற சுருதிமுதலிய வாக்யங்களால் ஜகத்து பொய்யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலத்வைத நிச்சயத்தின்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டி கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டதென்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது, ப்ராணாதி ஸம்வாத வாக்கியங்களில் கற்பித்துச் சொல்லிய கதைபோல ஸ்ருஷ்டியும் கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணஸம்வாதம் கல்பிக்கப்பட்டதென்பது சிலருக்கு ஸம்மதமன்றாயினும் அது கல்பிதமே என்பதை முன் விளக்கியிருக்கின்றமையால் அது கல்பிதமேயாம். அதுபோல ஸ்ருஷ்டி கதையும் கல்பிதமேயாம். இதுவுமன்றி, “இந்த்ரோமாயாபிঃ புருரூபஈயதே” (மாயையினால் நானாரூபங்களுமுண்டாகின்றது.) என்கிற வாக்கியத்தினால், ஸ்ருஷ்டி மாயை என்பது கூறப்பட்டது. இனி மாயாசப்தத்திற்கு இந்திரியங்களினால் பிறக்கிற ஜ்ஞாநமே பொருளாகையினால் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று கூறப்படவில்லை என்றாலும் அந்த இந்திரிய ஜ்ஞாநங்களே அவித்யை என்கிற மாயையாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் இந்த வாக்யம் ஸ்ருஷ்டியை மாயை என்று சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமேயாம். இதுவுமன்றி, அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே” பிறவாத வஸ்து பலபடியாகப் பிறக்கிறது) என்கிற சுருதியினாலும் ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரம்மத்திற்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை. மாயையினாலே பிறப்புண்டாகிறதென்பது விளங்கிற்றன்றோ. ‘அஜாயமாநঃ’ என்கிற வாக்கியத்தினால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்கிறது. ‘பஹுதாவிஜயதே’ என்பதினால் மாயாஸ்ருஷ்டியில் பிறப்பு, என்றுங் கூறப்படுகிறது. இந்த சுருதி வாக்கியத்திற்கு இங்ஙனமே பொருள். அன்றேல், ஒரு ப்ரம்மத்திற்கே பிறப்பும் பிறப்பில்லாமையும் வாஸ்தவத்தில் கூடுமோ; ஆனதால் பிறப்பு மாயை. பிறவாமை பரமார்த்தம். நெருப்பில் உஷ்ணமும் சீதமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்று சேருமோ. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தமென்கிற விந்த அத்வைதமே வேதாந்தத்திற்கு உண்மையான பொருள். “தத்ரகோமோஹঃ கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யதঃ” என்று, ஒன்றே என்று, அத்வைதத்தை யறிந்தவனுக்கு சோகம் மோகம் முதலிய துக்கங்கள் வருவதில்லை, என்று சுருதி சொல்லுகின்றது, “ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்

யுமாப் நோதிய இஹநாநேவபச்யதி" என்று, எவன்ஸ்ருஷ்ட்யாதி பேதங்களைக் காண்கிறானோ அதாவது பரமார்த்தமென்று நினைக்கிறானோ, அவன் மகாஸம்ஸாரியாய் பெருந்துன்பத்தை யடைவானென்று சுருதி சொல்லுகின்றது. இவற்றை யெல்லாம் யோசிக்கும்போது அத்வைதமே பரமார்த்தமென்று சொல்வது தக்கதாகின்றது.

உரு. ஸம்பூதேரபவாதாச்ச ஸம்பவ: ப்ரதிஷித்யதே |
கோந்வேநம் ஜநயேதிதி காரணம் ப்ரதிஷித்யதே ||

౨౫. సమ్భూతేరపవాదాచ్చసమ్భవః ప్రతిషిధ్యతే ।
కోన్వేనంజనయేదితికారణమ్ప్రతిషిధ్యతే॥

ஸ0-ஹா. பேதப்பட்ட ஜகத்து பொய்யென்றும் அத்வைதம் மெய்யென்றும் ரூபிப்பதற்கு மற்றொரு காரணங் கூறப்படுகின்றது. ஈசாவாஸ் யோப நிஷத்தில் "அந்தந்தம: ப்ரவிசந்தி யேஸம்பூதி முபாஸதே" என்கிற வாக்யத்தினால் பேதப்பட்ட காரியங்களையு பாஸிப்பது அஜ்ஞாநத்தா லென்று அந்த உபாஸநத்தை தூஷிக்கின்றமையால் பேதகாரியங்கள் பொய்யென்று வெளியாகின்றது. ஆகையால் பேதகாரியங் கூடாதன்றோ. இனி, அங்குகரும ஸமுச்சயத்திற்காக நிந்தித்தமையாலும் வைராக்யம் பிறந்து வேதாந்தச்ரவணத்திலிழிந்தவனுக்கு பின் வருகிற ப்ரம்ம வித்யையோடு ஒரு புருஷனிடத்தில் ஸாமா நாதிகரண்ய மென்கிற சேர்க்கையை நினைத்து ஸமுச்சயஞ் சொல்லப்பட்டதாகையால் அவித்யை என்கிற கருமத்திற்கு தத்வஜ்ஞாந காலத்தில் ஸ்திதியில்லை என்பது விளங்கினமையாலந்த அவித்யையோடு ஸமுச்சயத்திற்காக விதிக்கப்படுகையாவது அவித்யையினாலாகிய அவை பொய்யாவதுபோல இந்த காரியபேதமும் பொய்யே என்பதை அறிவித்தற்கேயாகையால் இதுபொய்யென்பதற்கு சாக்ஷியாவதில் விரோதமில்லை என்க. தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவ்வாத்மாவுக்கு பேதத்தைப்பற்றிய ஜந்மத்தை யுண்டு பண்ணுவது எவனுக்கு ஸாத்யமென்கிற வாக்யத்தினாலும் ஜந்மபேதம்பொய்யே என்பது விளங்கிற்று. ஆனதாலத்வைதமே யுண்மையானது. ஜந்மகாரணமில்லை என்கிற சுருதி "நாயங்குதச்சிந்நபபூவகச்சித்" என்கிற வாக்கியமேயாம். இது ரஜ்ஜுஸர்பத் ருஷ்டாந்தத்தை யொத்திருக்கின்றது.

உசு. ஸ ஏஷ நேதி நேதீதி வ்யாக்யாதம் நிஹ்நுதே யத: |
ஸர்வமக்ராஹ்யபாவேந ஹேதுநாஜம் ப்ரகாசதே ||

౨౬. సఏషనేతినేతీతివ్యాఖ్యాతంనిహ్నుతేయతః ।
సర్వమగ్రాహ్యభావేనహేతునాజంప్రకాశతే॥

ஸ0-ஹா. வேதவாக்யங்களில் அநேக வாக்யங்களால் காரியகாரண பேத பரம்பரை சொல்லப்பட்ட பின் இவையென்றுமில்லை என்று ஸமஸ்தவித பேதங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது. ஆனதால் நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதற்கே இங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஆத்மாவுக்கு ஜந்மபேதங்களில்லை. இதையறிந்தவனுக்கு ஸ்வயமாக ஸதாத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கின்றது.

உஎ. ஸதோ ஹி மாயயா ஜந்ம யுஜ்யதே ந து தத்த்வத: |
தத்த்வதோ ஜாயதே யஸ்ய ஜாதம் தஸ்ய ஹி ஜாயதே ||

౨౭. సతోహిమాయయాజన్మయుజ్యతేనతుతత్త్వతః।
తత్త్వతోజాయతేయస్యజాతంతస్యహిజాయతే॥

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விசேஷமாய் க்ரகிக்கப்படாதாயின் சாஸ்திரத்தாலு மறியப்படாது. அப்போது அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கிற ஐயந்தீரச் சொல்லுகின்றது. ஓர் அதிஷ்டாநதத்தி லிருந்தே மாயாகாரியங்கள் உண்டாக வேண்டுமாகையால் மாயாகாரியமான இந்த ஜகத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக ஸத்தான ஆத்மஸ்வரூப முண்டென்றறியப்படும். இதற்கு ஸத்ஸ்வரூபத்தைக் கொள்ளாவிடில் அநவஸ்தை தோஷம் வரும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இந்தசுலோகத்தில் ஸதஃ என்கிற பதத்தை ஆறும்வேற்றுமையாகக் கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் செய்யப்பட்டது. இவ்விரண்டு வ்யாக்யாநங்களிலும் கருத்துக்கு பேதமில்லை.

௨௮. 𑌅𑌸𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౮. అసతో మాయయా జన్మ తత్త్వతో నైవ యుజ్యతే।
వన్ధ్యాపుత్రో న తత్త్వేన మాయయా వాపి జాయతే॥

ஸ0-ஹா. அஸத்கார்ய வாதிகளும் சூந்யவாதிகளும் தூஷிக்கப் படுகிறார்கள். ஏனென்றால், அஸத்தான வஸ்துவிலிருந்து வாஸ்தவகாரியமாவது அவாஸ்தவ காரியமாவது பிறவாது. மலடி மகனுக்கு மெய்யான மகனாவது பொய்யான மகனாவதுபிறப்பனோ: ஆனதால் ஸதாத்மஸ்வ ரூபத்திலிருந்து இவை எல்லாந்தோற்றுகின்றன. காணாத கல்பனை யொப்பத்தக்கதல்ல.

௨௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃॥

౨౯. యథా స్వప్నే ద్వయాభాసం స్పన్దతే మాయయా మనః।
తథా జాగ్రద్ద్వయాభాసం స్పన్దతే మాయయా మనః॥

ஸ0-ஹா. மாயையினால் ஸத்துக்கு ஜந்மமென்பது உதாகரணத்தால் காட்டப்படுகின்றது. ஒருமனதானது எவ்வாறு கயிற்றில் பாம்பாய் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அதை யறிகின்றதோ இவ்வாறே ஸ்வப்நத்தில், விஷய ரூபமாயும், அதையறிகிறதாயும் தோற்றுகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் நாநாவித விஷயபேதமாய் தோற்றி யவற்றை யறிவதாக நிற்கின்றது. ஆனதாலிவை யுண்மையல்ல. பரமார்த்த ஸத்தின் காரியமாகின்றது. இவ்வாறு பேதப்பட்ட வஸ்துக்களாய் தோற்றுவது மாயையினாலென்பது பலமுறை கூறப்பட்டது.

௩௰. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥

౩౦. అద్వయం చ ద్వయాభాసం మనః స్వప్నే న సంశయః ।
అద్వయం చ ద్వయాభాసం తథా జాగ్రన్న సంశయః॥

ஸ0-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டித்தருகின்ற கண் முதலிய இந்திரியங்களுமில்லை. காணக்கூடிய விஷயங்களென்கிற வஸ்துக்களுமில்லை. ஆயினும் பல

வஸ்துக்களும் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அவை பொய்யென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவ்வாறே இந்த ஜாக்ரத்தசையிலும் வாஸ்தவத்தில் ஒருவித பேதமுமில்லாதிருக்கவும் மாயையினால் பலபேதங்கள் கயிற்றில் பாம்புபோல காணப்படுகின்றன. ஆனதால் இவை பொய்யென்பதினு மையமில்லை. ஆனதாலறியப்படுவது அறிவது என்கிற பேதமுமில்லை. அறிவே அங்ஙனம் தோற்றமென்க.

௩௧. 𑌮𑌨𑍋𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 ।
𑌮𑌨𑌸𑍋𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑍀𑌭𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

31. మనోదృశ్యమిదంద్వైతంయత్కించిత్సచరాచరమ్ ।
మనసోహ్యమనీభావేద్వైతంనైవోపలభ్యతే॥

ஸ௦-ஹா. கயிற்றில் பாம்புபோல் இவ்வுலகினில் விழித்திருக்கும்போதும் தோற்றுகிற எல்லாம் மனமே என்றார் கீழ். இதற்கு ப்ரமாணங் கூறுகின்றாரிதில். அதாவது இவ்வுலகமெல்லாம் மனதின் காரியமேயாகின்றது; மனம் தோற்றினபோது தோற்றி மனமடங்கினபோது தோற்றாமையாலென்க. பேருரக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும் யோகத்தால் மனதை யடக்கும்போதும் இவ்வுலகத்திலுள்ள பேதங்களிலொன்றும் தோற்றுவதில்லையன்றோ, இத்தால் மனதினால் இவ்விகல்பங்கள் காணப்படுகின்றனவே யன்றி இவை வாஸ்தவங்களல்லவென்பது திண்ணம்.

௩௨. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌬𑍋𑌧𑍇𑌨𑌨𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌯𑌦𑌾 ।
𑌅𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌤𑌦𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥

32. ఆత్మాసత్యానుబోధేననసఙ్కల్పయతేయదా ।
అమనస్తాంతదాయాతిగ్రాహ్యాభావేతదగ్రహమ్॥

ஸ௦-ஹா. இவனுக்கு நிச்சேஷமாய் மநோவிகல்ப மொழியுங் காலங் கூறப்படுகின்றது. ஆத்மஸ்வரூபமே ஸத்யம்; காரணமாகின்றமையால்; குடமுதலியவற்றிற்குக் காரணமாகிய மண்போல். "வாசாரம்பணம்விகாரோநாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" என்று சுருதி வாக்கியத்தினு மிதையறியலாம். இதை சாஸ்திரப்படி ஆசாரியன் உபதேசிக்க அறிவதுதான், ஆத்மஸ்வரூபைக்யஜ்ஞானமாகின்றது, இந்தஜ்ஞானம் பிறந்தபின் ஸங்கல்பங்கள் நீங்குகின்றன. இவனுக்கப்போது ஸங்கல்பிக்க வேண்டியபொருளில்லை யன்றோ. ஆக ஸங்கல்பிக்கவேண்டிய பொருளில்லாமையால், கொளுத்தக் கூடியவை யில்லாதபோது நெருப்புக்குக் கொளுத்துகிற தன்மை நீங்கிநிற்பதுபோல மனதிற்கும் ஸங்கல்பம் நீங்கிப்போகின்றது. அப்போது மநமில்லாதவனேயாகிறான். அக்காலத்தில் இவ்விதபேதஜ்ஞா நங்கள் பிறப்பதில்லை.

௩௩. 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑌜𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌜𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌜𑍇𑌨𑌾𑌜𑌂𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

33. అకల్పకమజంజ్ఞానంజ్ఞేయాభిన్నంప్రచక్షతే।
బ్రహ్మజ్ఞేయమజంనిత్యమజేనాజంవిబుధ్యతే॥

ஸ௦-ஹா. "மநஸை வாநுத்ரஷடவ்யம்" என்று மனதினாலே ப்ரம்மமறியத்தக்கதென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் மனமழிந்தபின், ப்ரம்மஜ்ஞாநம் பிறப்பது எங்ஙனமெனில் கூறுகின்றார். அத்வைத ஸத்தே பரமார்த்தமாகி த்வைதப்ரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யாயழியினு மந்த ப்ரம்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் சுயமாகவே உண்டாகும். ஸர்வ கல்ப

ளையும் நீங்கியதும் பிறப்பில்லாததுமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபமன்றோ ப்ரம்மம். ஆனதாலதுவே ஜ்ஞேயமாகின்றது. அதாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையினால் சுயமாகவே விளங்குகின்றது. ஆனதாலறிவு மறியப்படுவதுமொன்றே என்கிறார்கள். அதாவது மற்றொன்றாலறியப்படாது தன்னாலேயே யறியப்படுமென்றவாறு. இந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யறிகிறவனு மந்த ஜ்ஞாநஸ்ரூபமான ப்ரம்மமே. ஆகையினாலறிபவனும் நித்யனே, விகாரமில்லாதவனே. ஆக நிர்விகாரத்தால் நிர்விகாரம் நிர்விகாரனா லறியப்படுமென்றதாயிறறு. இதனால் அறிவேயுள்ளது. அதுவே அறிபவனாகவும் அறியப்படும் பொருளாகவும் காணப்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் தனக்குத்தானே விளங்குகின்றது. இதையொழிய வேறில்லை என்பது ஸித்தமாயிற்று. இது ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லும் வார்த்தை. இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக உஷ்ணரூபமாகிய அக்நியையும் ப்ரகாசரூபமாகிய சூரியனையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ப்ரமாணங்களாக 'விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம' "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம" இவைமுதலிய சுருதிகளைக் கொள்க. இவற்றிற்குப்பொருள் ப்ரம்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசஜ் ஞாநஸ்வரூபமானது என்பதாம்.

௩௪. 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌃 ॥

౩౪. నిగృహీతస్యమనసోనిర్వికల్పస్యధీమతః।
ప్రచారస్సతువిజ్ఞేయస్సుషుప్తేన్యోనతత్సమః॥

ஸ௦-ஹா. கீழ்சுலோகங்களில் மநஸ்ஸினால் இந்த பேதப்ரபஞ்சம் தொற்றுகிறதென்றும் இந்த மனம் ஒழிந்தபோது இவை கழியுமென்றும், அதற்கு ஸத்யஸத்ப்ரகாச ரூபசுத்த ப்ரம்மைக்யஜ்ஞாநம் காரணமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மனமொழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும் க்ரமம் முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியத்தக்கது. அப்போது ஜ்ஞானரூபியாய் நிர்விகல்பனாய் விளங்குகிறானன்றோ. நித்யமும் சுஷுப்திதசையில் நிர்விகல்பசுக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பது ஸ்வப்பிரகாசனாகிய ஆத்மாவுக்கு ப்ரதயக்ஷமாயிருக்கையில் இதை விட மநம் அழிந்தபின் இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமிருக்கிற விதம் வேறில்லாமையால் அறியவேண்டியதில்லை என்பது தக்கதல்ல. ஸுஷுப்திக்கும், மனம் முதலியவை யொழிந்த நிர்விசேஷ தசைக்கும் மிகவும் பேதமுண்டு. ஸுஷுப்தியில் க்லேசகர் மாவித்யைகள் முதலிய துக்கபீஜங்களோடு கூடியிருக்கிறான். ப்ரம்ம ஜ்ஞாநம் வந்த தசையில் அவையெல்லாம் நீங்கி சுத்தமாய் சாந்தமாய் க்லேசம் கழிந்து ஸ்வதந்திரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தோடு விளங்குகின்றான், ஆனதால் இதற்குமதற்கும் பேதமுண்டாகையா லந்த தசையில் ஸ்வரூப மறியத்தக்கதாம்.

௩௫. 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌨 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥

౩౫. లీయతేహిసుషుప్తేతన్నిగృహీతంనలీయతే।
తదేవనిర్భయంబ్రహ్మజ్ఞానాలోకంసమన్తతః॥

ஸ௦-ஹா, ஸுஷுப்தியிலும் மோக்ஷத்திலும் ஸ்வரூபத்திற்கு பேதமுண்டென்று சொல்லியதை ரூபிக்கின்றது. ஸுஷுப்தியில் வாஸனை பீஜம் முதலிய வற்றோடு கூடின ஸமஸ்தாவித்யைகளோடு கூடியே லயிக்கிறானே யன்றி இவைகள் சுத்தமாய் நீங்குவதில்லை. ஆகையால் இந்த ஸுஷுப்தியைவிட மோக்ஷத்திற்கு மிகவும் பேதமுண்டு. க்ராஹ்யம் க்ராககம், என்கிற பேதங்களெல்லாம் நீங்கிசுத்தமான லொழிய

சுத்தமாய் பயமில்லாததாய் சாந்தமாய் கேவலஜ்ஞானஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஜீவஸ்வரூபம் அபேதத்தை யடையமாட்டாது. ஆனதால் இந்த பேதங்களை நீங்குவது மோக்ஷத்திலேயாமன்றி மற்ற ஸுஷுப்தி முதலிய போதுகளி லுண்டாகாது. ஆனதாலந்த விலக்ஷணஸ்வரூப மறியத்தக்கது. அது ஆகாயம்போல் வ்யாபகமானது.

௩௬. 𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌮𑌕𑌮𑌰𑍂𑌪𑌕𑌮𑍍 ।
𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨 ॥

౩౬. అజమనిద్రమస్వప్నమనామకమరూపకమ్ ।
సకృద్విభాతం సర్వజ్ఞం నోపచారః కథఞ్చన ॥

ஸ0-ஸா. இந்த ஸ்வரூபமானது ஜன்மகாரணமில்லாமையால் ஜன்மமில்லாதது. கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினாலே ஜன்மமென்று சொன்னோம். இந்த அவித்யை ஆத்மஸ்வரூப தத்வஜ்ஞானத்தால் நிவ்ருத்தியடைந்தது. ஆனதால் பிறப்புக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் நித்திரையில்லாதது. அவித்யை என்கிற மாயையினாலன்றோ நித்திரையாவது. அந்த அவித்யை நீங்கியபடியால் நித்திரைக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் இந்த ஜகத்தை ப்ரமிக்கிற ஸ்வப்நமுமில்லை. அஜ்ஞானத்தாலன்றோ நாமரூபங்களை ப்ரமிக்கின்றான். அது நீங்கினபின், அதற்குக்காரணமில்லையன்றோ. ஆனதால் ரூபநாமங்களில்லாதது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் எப்போதும் விளங்குவது. எல்லாவற்றையு மறிந்தது. இந்த ஸ்வரூபா விர்ப்பாவத்தை யடைந்தபின் யோகாப்யாச முதலியவை யொன்றும் செய்யவேண்டுவதில்லை.

௩௭. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌪𑌵𑌿𑌗𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌕𑍃𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌭𑌯𑌃 ॥

౩౭. సర్వాభిలాపవిగతస్సర్వచిన్తాసముత్థితః ।
సుప్రశాన్తస్సకృజ్జ్యోతిస్సమాధిరచలోఽభయః ॥

ஸ0-ஹா. வாகிந்திரியம் முதலிய ஸமஸ்த இந்திரியங்களும் நீங்கியது. அந்தக்கரண ஸம்பந்தமில்லாதது. ஸர்வ சாக்ஷிஸ்வரூபமானது. ப்ரகாசரூபமானது, ஸமாதிஸ்வரூபமானது. சலநமில்லாதது. பயமில்லாதது, விகாரமுண்டானாலன்றோ பயமுண்டாவது, விகாரமில்லாமையால் பயமுமில்லை. இப்படிப்பட்டது சுத்தாத்மஸ்வரூபம். இதையறிய வேணும். இதையறிந்த வித்வானே ப்ரம்மம். ஆனதால் ஜீவா பேதத்தைச் சொல்லுகிறது யுக்தமேயாம்.

௩௮. 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥

౩౮. గ్రహో న తత్ర నోత్సర్గశ్చిన్తా యత్ర న విద్యతే ।
ఆత్మసంస్థం తదా జ్ఞానమజాతి సమతాం గతమ్ ॥

ஸ0-ஹா. இந்த விகார சூந்யமான ப்ரம்மத்தை விதிநிஷேதங்களால் கொள்ளவும் விலக்கவுங்கூடாது என்று ரூபித்துக்காட்டுகின்றார். கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜாதியில்லாதது ஸாம்யமுடையது என்பது கீழ்ச்சொல்லிய ஹேதுக்களால் விளங்குகின்றதன்றோ. நிர்விகாரமாயும் நிரவயவ மாயுமிருக்கிற வஸ்துவுக்கு இங்கு சொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் கூடினவையாமாகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்திற்கு இவை நன்றாய்ச் சேரு

மென்க. சிந்தைஎல்லா மொழிந்தமையால் மனோகோசரமுமாகாத அந்த சுத்தப்ரம்மஸ்வரூபத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

௩௯. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍋 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑌯𑍇 𑌭𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃॥

౩౯. అస్పర్శయోగో వై నామ దుర్దర్శస్సర్వయోగిభిః।
యోగినో బిభ్యతి హ్యస్మాదభయే భయదర్శినః॥

ஶாம்-ஹா. இங்ஙனம் பரமார்த்த சுத்த ப்ரம்மஸ்ரூபத்தை யடைவது அத்வைதஜ்ஞானத்திற்கு பலமாயின், அனைவருமிதைவிரும்பாம விருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால், கூறுகின்றோம். ஸர்வஸம்பந்தங்களும் நீங்கி சுத்தமாயிருக்கின்றமையால் அஸ்பர்சயோகம், என்று பெயரையுடைய இந்த ஸ்வரூபமானது எல்லாயோகிகளுக்கும் சுலபமாய் காணக்கூடியதன்று, மிகவும் வருத்தத்தாலறியத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட இந்தஸ்வரூபம் அபயமாயிருந்தாலும் இதை பயஸ்வரூபமாக ப்ரமித்து பயப்படுகிறார்கள். ஆனதாலிதைப்பலரும் விரும்புவதில்லை. இதற்கு அவிவேகமே காரணமானது.

௪௦. 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚॥

౪౦. మనసో నిగ్రహాయత్తమభయం సర్వయోగినామ్।
దుఃఖక్షయః ప్రబోధశ్చాప్యక్షయా శాన్తిరేవ చ॥

ஶ0-ஹா. எந்த அதிக புத்திமான்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபமே பரமார்த்தம், இதையொழிந்த மற்றவை எல்லாம் அபரமதார்த்தமென்று புத்தியுண்டாகின்றதோ; கயிற்றில் பாம்புபோல இந்தமநம் முதலியவை கல்பிக்கப்பட்டவை யென்று தோற்றுகின்றதோ; அவர்களுக்கு, ப்ரம்மஸ்ரூபம் ப்ரகாசித்தமையால் அவர்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபமேயாகிறார்கள். அப்படி ப்ரம்மஸ்ரூபமேயானவர்களுக்கு மோக்ஷமும், பயமில்லாததாய் அக்ஷயமாயிருக்கிற சாந்தியும், ஸ்வயமாகவே யுண்டாகிறது. வேறுகாரணம் வேண்டுவதில்லை. இவர்களைவிட வேறான மந்தாதிகாரமுடையவர்கள் ஆத்மாவைவிட வேறுபட்டமநஸ் ஸு முதலியவஸ்துக்களைக் காண்கிறார்கள். இந்த அதிகாரிகளுக்கு யோகம் முதலியவற்றால்ஆத்மஸத்யஸ்வரூபஜ் ஞானமுண்டாகி மனோநிக்ரகம் பிறந்தபின் மோக்ஷமுண்டாகிறது அதை யனுஸரித்ததுக்க நிவ்ருத்தி முதலிய ஸமஸ்த சுபவிஷயங்களும். அவர்களுக்கு மனஸ்ஸை நிக்ரகிப்பதினாலுண்டாகும்.

௪௧. 𑌉𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕 𑌉𑌦𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌨𑌾।
𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑌪𑌰𑌿𑌖𑍇𑌦𑌤𑌃॥

౪౧. ఉత్సేక ఉదధేర్యద్వత్కుశాగ్రేణైకబిన్దునా।
మనసో నిగ్రహస్తద్వద్భవేదపరిఖేదతః॥

ஶ0-ஹா. மனோநிக்ரகம் எப்படிஎன்றால், அது இவன்ப்ரயாஸத்தினால் ஸாத்தியமல்ல. கடல்நீரை குசாக்ரத்தினால் ஒருபிந்து எடுத்து சோஷிப்பிக்க நினைப்பதுபோலாகும். ஆனதால் எவ்வாறாயினும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணு மென்கிற நிலையுடையனானால் அவனுக்கு எளிதில் உண்டாகும்.

௪௨. 𑌉𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌯𑍋𑌃।
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌲𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾॥

౪౨. ఉపాయేననిగృహ్ణీయాద్విక్షిప్తం కామభోగయోః ।
సుప్రసన్నం లయే చైవ యథా కామో లయస్తథా॥

பா0-ஹா. அந்த உறுதியோடு மேற்கூறப்படுமுபாயங்களால் நெஞ்சை வசப்படுத்த வேண்டும். ஸுஷுப்தியிலும் காமபோகங்களிலும், சென்ற நெஞ்சை அவைகளில் புகவொட்டாமல் தடுத்து ஜயிக்கவேணும். ஸுஷுப்தியில் நெஞ்சு தெளிந்திருந்தாலும் மோகம்போலவே அதுவும் விரோதியாகும். இது குற்றமுடைய தென்பது முன்கூறப்பட்டது. ஆனதாலிவற்றிலொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லாமல் ஜயிக்கவேண்டும்.

௪௩. து:கம் ஸர்வமநுஸ்ம்ருத்ய காமபோகாந்நிவர்தயேத்|
அஜம் ஸர்வமநுஸ்ம்ருத்ய ஜாதம் நைவ து பஶ்யதி||

౪౩. దుఃఖంసర్వమనుస్మృత్యకామభోగాన్నివర్తయేత్ ।
అజంసర్వమనుస్మృత్యజాతంనైవతుపశ్యతి॥

பா0-ஹா. இந்த உலகமெல்லாங் கல்பிக்கப்பட்டமையால் துன்பத்திற்கிடமென்று தன்னுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு சிந்தித்து காமபோகங்களால் வருவது துன்பமே இன்பமல்லவென் றுணர்ந்து சிந்திக்கின்றமையால் காமங்களில் வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும். இந்த ஜகத்தெல்லாம் பிறப்பில்லாத ப்ரம்மமே என்று ஆசாரியோபதேசத்தாலறிந்த சுருதி வாக்கியங்களினால் உணர்ந்து த்வைத மென்கிற பேதத்தைக் காணுமல் விடக்கடவன். வாஸ்தவத்தில், த்வைத மில்லையன்றோ. இது காமபோகங்களிலிருந்துமனத்தைத் திருப்பும் வழியாம்.

௪௪. லயே ஸம்போதயேச்சித்தம் விக்ஷிப்தம் ஶமயேத்புந: |
ஸகஷாயம் விஜாநீயாத்ஸமப்ராப்தம் ந சாலயேத்||

౪౪. లయేసంబోధయేచ్చిత్తంవిక్షిప్తంశమయేత్పునః ।
సకషాయంవిజానీయాత్సమప్రాప్తంనచాలయేత్॥

பா0-ஹா. இவ்வாறு ஜ்ஞாநம் வைராக்யம், இவ்விரண்டுமுடையவனாகி அவ்வுபாயத்தால், ஸுஷுப்தியில் சேருகிற மனஸ்ஸை எழுப்பவேணும் அதாவது ஆத்மவிவேகத்தை யறியும்படி செய்யவேண்டுமென்கை. அப்போது விஷயங்களைப் பற்றுமாயின் முன்சொன்ன உபாயத்தால்அவற்றில் செல்லவொட்டாமல், அடக்கவேண்டும். இப்படி அப்யாஸத்தினால் விஷயங்களில் செல்லாமலும் ஸுஷுப்தியை யடையாமலும் நடுநிலையிலிருக்கின்ற மனதை ராகபீஜத்தோடுகூடியதென்று நினைக்கவேணும். அதில் நின்று ப்ரயத்நத்தால் ஸாம்யத்தை யடையும்படி செய்யவேணும். எப்போது ஸமத்திற்கு வருமோ அப்போது சலியாமல் நின்று விஷயங்களை நீக்கவேணும்.

௪௫. நாஸ்வாதயேத்ஸுகம் தத்ர நி:ஸங்க: ப்ரஜ்ஞயா பவேத்|
நிஶ்சலம் நிஶ்சரச்சித்தமேகீகுர்யாத்ப்ரயத்நத:||

౪౫. నాస్వాదయేత్సుఖంతత్రనిస్సఙ్గఃప్రజ్ఞయాభవేత్ ।
నిశ్చలంనిశ్చరచ్చిత్తమేకీకుర్యాత్ప్రయత్నతః॥

பா-0ஹா. அந்த அப்யாசத்தால் யோகம் வந்தபோது ஆத்மாவுக்கு ஒருவித சுகமுண்டாகிறதன்றோ. அந்த சுகத்தையு மநுபவிக்கக்கூடாது. கேவலஜ்ஞாநத்தால் நிச்சலமாய் நின்று, சிதாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றுசேர்க்கவேணும். அந்த யோககாலத்தி லுண்டாகிற சுகமும் கல்பிதமாகையால் பொய்யென்றே நினைக்கவேணும்.

௪௬. 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌅𑌨𑌿𑌙𑍍𑌗𑌨𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥

౪౬. యదా న లీయతే చిత్తం న చ విక్షిప్యతే పునః ।
అనిఙ్గనమనాభాసం నిష్పన్నం బ్రహ్మ తత్తదా ॥

பா0-ஷா. இந்த உபாயத்திஞல் நிக்ரகிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸானது, எப்போது, ஸுஷுப்தியில் லயத்தை யடையாதோ; விஷயங்களிலும் செல்லாதோ; காற்றில்லாத விடத்தில் வைத்ததீபம்போ லசையாமலிருக்கின்றதோ; அந்த தசையில் ப்ரம்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் பிறக்கின்றது.

௪௭. 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌕𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌅𑌜𑌮𑌜𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥

౪౭. స్వస్థం శాన్తం సనిర్వాణమకథ్యం సుఖముత్తమమ్ ।
అజమజేన జ్ఞేయేన సర్వజ్ఞం పరిచక్షతే ॥

பா0-ஷா. அந்த ப்ரம்மஸ்வரூப ஸத்ய சுகமானது, நிலையானது ; ஸகல ஸங்கடங்களும் நீங்கியது; கைவல்யஸ்வரூபத்தை யுடையது. இப்படிப்பட்டதென்று பிறருக்குச்சொல்விமுடியாதது. அளவில்லாத பெரின்பமானது; யோகிகளுர்கு ப்ரத்யக்ஷமானது, ஸர்வஸ்வரூபமானது நித்யமானது. அது எல்லா மறிந்த ப்ரம்மமே.

௪௮. 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

౪౮. న కశ్చిజ్జాయతే జీవస్సమ్భవోఽస్య న విద్యతే ।
ఏతత్తదుత్తమం సత్యం యత్ర కిఞ్చిన్న జాయతే ॥

பா0-ஷா. இந்தப்படி மனோநிக்ரஹம் ஸ்ருஷ்டி உபாஸனை எல்லாம் பொய். இந்த பரமார்த்தஸ்வரூபத்தை யறிவிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டவை. பரமார்த்த ஸத்ய மன்று. பரமார்த்த ஸத்யமாவது ஜீவன் கர்தாபோக்தா என்கிற பேதங்களோடு பிறப்பதில்லை ஸ்வபாவ ஸத்யமான இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை இந்த ப்ரம்மமே ஸர்வோத்தம ஸத்யமானது என்பதுதான். ஆகையாலத்வைதம்ஸர்வோத்தமமானது.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 ॥

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌲𑌾𑌤𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 ॥

௧. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌗𑌗𑌨𑍋𑌪𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥

౧. జ్ఞానేనాకాశకల్పేన ధర్మాన్యో గగనోపమాన్ ।
జ్ఞేయాభిన్నేన సంబుద్ధస్తం వన్దే ద్విపదాం వరమ్ ॥

சங்கரபாஷ்யத்தில் அவதாரிகை.

சகல வேதசாரமாயிரானின்ற ப்ரணவத்தை நிச்சயிக்கிற கிரமத்தில், ஸகலவேதங்களுக்கு மத்வைதமே கருத்தென்று முதல் ப்ரகாணமாகிய

ஆகமப்ரகரணத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, வைதத்த்யப்ரகாணத்தில் த்வைதம் பொய்யென்று ரூபிக்கிற வழியாலே அத்வைதத்தை வலியுறுத்தி, மூன்றாவதாகிய அத்வைத ப்ரகரணத்தில் யுக்திகளாலும் சாஸ்திரங்களாலும் நேராக அத்வைதத்தை மூதலித்து, நிர்விசேஷ ஸத்யசுத்த்ஸத் ஸ்வரூப ப்ரகாசமாகிய ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவையெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லி முடித்தார். இனி இந்த நான்காவது ப்ரகரணத்தில் இந்த அத்வைதத்திற்கு விரோதிகளான த்வைதமதஸ்தரும் சூந்யவாதிகளும் சொல்லுகிற அபிப்ராயங்கள் ஸரியானவையல்லவென்று மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் கூறிய தூஷணங்களை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த அலாத சாந்தி ப்ரகரணந் தொடங்குகின்றார். கீழ்ச்சொல்லிய தூஷண ஸங்க்ரஹமானது அத்வைதத்தைப் புகழ்வதற்கென்று விளங்குகின்றது. க்லேசமாகியது த்வைதமென்றால் க்லேசமில்லாதது அத்வைதமென்று ஸித்திக்கின்றமையாலென்க. அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலுமொருபொருள் ரூபிக்கப்படவேண்டுமாகையால் இந்த ப்ரகரணத்தில் வ்யதிரேகத்தால் த்வைதவாதிகள் மதமும் சூந்யவாதி மதமும் தப்பானதென்று ரூபித்து அத்வைதமே அழகான மதமென்று காட்டுகின்றார்.

ஸ0-ஹா. முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் மங்களமுடைய க்ரந்தம் இடையூறின்றி நிறைவேறி அனேவருமாதரிக்கும் படியாமென்று, முதலிலும் முடிவிலும்போல நடுவிலும் மங்களம்வேண்டி முதல் சுலோகத்தால் அத்வைத ரூபியாகிய ஆசாரியனே வணங்குகின்றார் அத்வைத மதஸம்ப்ரதாய குருவந்தனம் அத்வைத மதவ்ருத்தியின் பொருட்டாகும். ஆசாரிய பூஜைவேண்டியபலனைத் தருவது சாஸ்ராதியில் செய்யத்தக்கது. ஆகையால் பரமாத்மாவாகிய நாராயணனைவணங்குகிறேனென்கிறார். அந்த நாராயணன் புருஷோத்தமன். ஆகாசரூபமாகிய தருமங்களை விஷயங்களில் பேதமான ஆகாசம்போன்றஜ் ஞானத்தாலேயறிந்தவன். ஆதலாலந்த நாராயணனைவணங்குகிறேனென்று கருத்து இதனால் இந்தப்ரகரணார்த்தம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

உ. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍁𑌖𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌃।
𑌅𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥

౨. అస్పర్శయోగో వై నామ సర్వసత్త్వసుఖో హితః।
అవివాదోఽవిరుద్ధశ్చ దేశితస్తం నమామ్యహమ్॥

ஸ0-ஹா. அத்வைதத்தை ஸ்துதிப்பதற்கு அத்வைத மதத்தை வணங்குகிறது. இந்த அத்வைதமானது, ஒன்றோடொருபோதும் ஸம்பந்தமில்லாததானதால் அஸ்பர்சயோகமென்று ப்ரஸித்தமாய் யோகிகளின் திரளில் கூறப்பட்டது. ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ஸுகமாயும் ஹிதமாயுமுள்ளது. லௌகிகஸுகம்போலன்று. அவிவாதமானது. விரோதமில்லாதது. சாஸ்திரங்களால்காட்டப்பட்டது. ஆனதால் இந்த அத்வைததர்சனத்தை வணங்குகிறேன். இதுவேயன்றோ ஒரேவிதமாய் நித்யமாயிருக்கின்றது.

௩. 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍇 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍॥

3. భూతస్య జాతిమిచ్ఛంతి వాదినః కేచిదేవ హి ।
అభూతస్యాపరే ధీరా వివదంతః పరస్పరమ్॥

ஸo-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி அத்வைதத்திற்கு தோஷமில்லை என்றுகாட்டுவதற்கு த்வைதவாதிகளில் ஒருவருக்கொருவர் விவாதப்பட்டுமுரண்படுமொறு கூறுகின்றார். வைசேஷிகர் நெய்யாயிகர்என்கிறதார்க்கிகர்கள், ஸாங்க்யர்கள் முதலியபலபேர் த்வைதவாதிகளிருக்கின்றார்கள். இவர்களில் சிலர் ஸத்கார்யவாதிகள்; சிலர் அஸத்கார்யவாதிகள். ஸாங்கியர் முதலானோர்ஸத்கார்யவாதிகள். தார்க்கிகர் முதலானோர் அஸத்கார்யவாதிகள். ஸத்கார்யவாதமாவது இருக்கும்பொருளே பிறக்குமில்லாதபொருள் பிறவாதென்கிறவாதம். அஸத்கார்யவாதமாவது இல்லாதவஸ்துபிறக்குமேயல்லது இருக்கும்வஸ்து பிறக்க வேண்டியதில்லை என்கிறவாதம். ஸத்கார்யவாதத்திற்கு யுக்தி முயல் கொம்பு முதலிய இல்லாத பொருள் பிறவாமை. இல்லாதது பிறக்குமானல் முயல் கொம்பு பிறக்கவேண்டும். என்று சொல்லுகிறார்கள். அஸத்காரிய வாதத்திற்கு யுக்தி பிள்ளையில்லாதவனுக்கு பிள்ளை பிறந்ததென்கிற வ்யவஹாரம். பிள்ளை முன்னிருக்குமேயானல் பிள்ளை இல்லை என்று சொல்லக்கூடாதன்றோ என்கிறார்கள். இப்படி யொருவருக்கொருவர் விருத்தமாகச் சொல்லி யொருவரை யொருவர் ஜயிக்க விரும்புகின்றார்கள். நாமே பண்டிதர் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்கிறார்கள்.

௪. 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌵𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇॥

౪. భూతంనజాయతేకిఞ్చిదభూతంనైవజాయతే ।
వివదన్తోద్వయాహ్యేవమజాతింఖ్యాపయన్తి తే॥

ஸo-ஹா. முன்னில்லாதது பிறப்பதில்லை. முயற்கொம்புபோல வென்று ஸாங்க்யனும்உள்ளது பிறவாது ஆத்மஸ்வரூபம் போலவென்று தார்க்கிகரும் சொல்வதால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்புகூடாதென்பதை வெளியிட்டவர்களானார்கள். இதனலத்வைதித்திற்கே ஸஹாயமாயிற்று. ஸத்தும், அஸத்தும், ஆகிய இவ்விரண்டுவகையை விடவேறில்லாமையினலும் இரண்டுக்கும் இரண்டு வாதிகளால் உத்பத்தி கூடாதென்று ஸித்தித்தனமயாலுமென்க.

௫. 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌤𑍈𑌰𑌨𑍁𑌮𑍋𑌦𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌵𑌯𑌮𑍍।
𑌵𑌿𑌵𑌦𑌾𑌮𑍋 𑌨 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧𑌤॥

౫. ఖ్యాప్యమానమజాతింతైరనుమోదామహేవయమ్ ।
వివదామోనతైస్సార్ధమవివాదంనిబోధత॥

ஸo-ஹா. இங்ஙன மிருவராலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிற உத்பத்தி மித்யாத்வத்தை, அதாவது உத்பத்தி பொய்யென்பதை நாமொப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களுடன் நாம் விவாதப்படுவதில்லை. அவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் விவாதப்படுவது போல் நாம் விவாதப்படுவதில்லை யன்றோ. ஆகையா லத்வைதம் அவிவாதமென்று சிஷ்யர்களே அறியுங்கோள்.

௬. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃।
𑌅𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

௭. 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾॥
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

௮. ஸ்வபாவேநாம்ருதோ யஸ்ய தர்மோ கச்சதி மர்த்யதாம்।
க்ருதகேநாம்ருதஸ்தஸ்ய கதம் ஸ்தாஸ்யதி நிஶ்சல:॥

౬. అజాతస్యైవ ధర్మస్య జాతిమిచ్ఛన్తి వాదినః ।
అజాతో హ్యమృతో ధర్మో మర్త్యతాం కథమేష్యతి॥

౭. న భవత్యమృతం మర్త్యం న మర్త్యమమృతం తథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావో న కథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

౮. స్వభావేనామృతో యస్య ధర్మో గచ్ఛతి మర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్య కథం స్థాస్యతి నిశ్చలః॥

ஶாம்-ஹா. கீழ் இந்த சுலோகங்களுக்கு பாஷ்யம் சொல்லியிருக்கிறோம். கீழ்சொன்ன சுலோகங்களை மறுபடியும் எழுதுவதற்குக்காரணம், த்வைதிகளின் பரஸ்பரவிரோதத்தைக் காட்டுகிற ப்ரகரணத்தில் சொல்லி யநுமோதிப்பதற்காகவாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மூன்று சுலோகங்களும் அத்வைத ப்ரகரணத்தில் 20 21 22, வது சுலோகங்கள். அங்கு வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்ட கருத்தையே இங்கும் கொள்க.

௯. ஸாம்ஸித்திகீ ஸ்வாபாவிகீ ஸஹஜா அக்ருதா ச யா।
ப்ரக்ருதிஸ்ஸேதி விஜ்ஞேயா ஸ்வபாவம் ந ஜஹாதி யா॥

౯. సాంసిద్ధికీ స్వాభావికీ సహజా అకృతా చ యా।
ప్రకృతిస్సేతి విజ్ఞేయా స్వభావం న జహాతి యా॥

ஶாம்-ஹா. ப்ரக்ருதிக்கு வ்யத்யாஸம் ஒருபோதும் வராதென்று சொன்னார் கீழ். ப்ரக்ருதியாவது யாதென்கிற ஐயந்தீர ப்ரக்ருதி சப்தத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்றாரிதில். லோகத்தில் ப்ரக்ருதிமாறாது என்று அனைவரும் சொல்லுகின்றார். யோகிகளுக்கு, ப்ரக்ருதியாவது-அணிமைமுதலிய ஐச்வர்யத்தை யடைவது. அந்த ஸித்திரூபமாகிய ப்ரக்ருதியானது, பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமானகாலங்களில் எப்போதும் மாறுவதில்லை. நெருப்பு முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதியாவது - சுடுகைமுதலியது. இதுவு மெக்காலத்திலும்மாறுகிறதில்லை. பக்ஷி முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி - ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கை. இதுவு மொருகாலத்திலும் மாறுகிறதில்லை. தண்ணீர் முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி-பள்ளமாகிய விடத்தில் தங்குகை. இப்படியே ஒவ்வொன்றுக்கும் ப்ரக்ருதியையறிக. இதில் முதலாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸாம்ஸித்திகி என்றும், இரண்டாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வாபாவிகி என்றும், மூன்றாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸஹஜை, என்றும், நாலாவது ப்ரக்ருதிக்கு அக்ருதை என்றும் பெயர். இவை எல்லாங் காரணப் பெயரேயாகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதிகள் ஒரு காலத்திலும் ஒரு தேசத்திலும் மாறுவதில்லையன்றோ. எப்போதும் மாறாதது ப்ரக்ருதி என்று பெயருடைய தென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வாறு பொய்யாய் மாயையினால் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு ப்ரக்ருதி மாறாமலிருக்க நித்யபரமார்த்த ப்ரம்ம ப்ரக்ருதிமாறுமென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையால் ப்ரம்மம் விகாரத்தை யடையுமென்பது மிகவும் பொருத்த மற்ற வார்த்தை என்றபிப்ராயம்.

௧0. 𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌃।
𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌯𑌾॥

౧౦. జరామరణనిర్ముక్తాస్సర్వేధర్మాస్స్వభావతః ।
జరామరణమిచ్ఛంతశ్చ్యవంతేతన్మనీషయా॥

பா௦-ஹா. ஜீவாத்மாக்க ளெல்லோரும், ஜரைமரணம் முதலியவற்ருல் விடப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய ப்ரக்ருதிவிகார சூந்யமன்ரே. இப்படிப்பட்ட ஆத்ம விஷயத்தில் அவிவேகிகள் கயிற்றில் பாம்பைப்போல் ஜரைமரணம் முதலிய தோஷங்களைக் கல்பிக்கின்ருர்கள். இந்த கல்பனையால்ஸ்வஸ்வரூபத்திலிருந்து நழுவுகின்ருர்கள். இவ்வாறு ஆத்மாவின் ப்ரக்ருதியை அந்யதாவாகக் கல்பித்து அநர்த்தப் படுகிருர்களாகையால் உள்ளதுள்ளபடி யறியவேணும்.

௧௧. 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌵𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌕𑌥𑌮𑌜𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌤𑌤𑍍॥

౧౧. కారణంయస్యవైకార్యంకారణంతస్యజాయతే।
జాయమానంకథమజంభిన్నంనిత్యంకథంచతత్॥

பா௦-ஹா. இனி த்வைதிகள் மதங்களில் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லுகிற தூஷணங்களை வெளியிடுகின்ருர். தார்க்கிகர் ஸாங்க்யரை தூஷிக்குமாறு. ஸத்கார்யவாதிகளாகிய ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுவது மிகவும் சேராததாயிருக்கின்றது. எவனொருவன் காரணத்தையே கார்யமென்று கூறுகின்ருனே; அதாவது குடமுதலியவற்றிற்கு மண்போலு பாதான காரணமாகிய வஸ்துவே காரியமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று கூறுகின்ருனே; அவனுக்கு நித்யமாகிய ப்ரக்ருதியன்ரே மகான் முதலிய காரியமாகப் பிறக்கிறது. இப்படியாயின், காரிமமாகிப் பிறக்கிற ப்ரக்ருதியை நித்யமென் றுரைப்பது எவ்வாறும். பிறப்பில்லாதது காரியமாய் பிறக்கிறது என்று சொல்லுவது விருத்தமன்ரே. இப்படியே அவயவத்தோடு கூடிய ப்ரக்ருதியை நித்யமென்பது கூடுமோ; அவயவமில்லையாயின், மகதாதிரூபமாகப் பரிணமவிகாரத்தை யடைவது சேருமோ; ஆனதால் நித்ய நிர்விகாரம் பிறப்பதில்லை. பிறக்கிறது பரிணமவிகாரத்தை யடைகின்றது, என்று அவர்கள் சொல்வது விருத்தமேயாம். விகாரத்தையுடைய கடம்முதலியவை நித்யங்களாகுமோ.

௧௨. 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑌃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌜𑌂𑌯𑌦𑌿।
𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂𑌤𑍇𑌕𑌥𑌂𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍॥

౧౨. కారణాద్యద్యనన్యత్వమతఃకార్యమజంయది ।
జాయమానాద్ధివైకార్యాత్కారణంతేకథంధ్రువమ్॥

பா௦-ஹா. மேழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தையே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகின்ருர். காரணத்தைவிட காரியம் வேறன்ருயின், காரியத்தை அநித்யமென்று சொல்லக் கூடாமையால் காரியமும் நித்யமாகவேணும். இது விருத்தமாயிருக்கின்றது. காரியத்தைவிட காரணம் வேறன்ருயின், காரணத்தை நித்யமென்று சொல்லவழியில்லை.

௧௩. 𑌅𑌜𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑍈।
𑌜𑌾𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౩. అజాద్వై జాయతే యస్య దృష్టాన్తస్తస్య నాస్తి వై।
జాతాచ్చ జాయమానస్య న వ్యవస్థా ప్రసజ్యతే॥

ஶா0-ஹா. நித்யமாகிய வஸ்துவிலிருந்து காரியமுண்டாகிறதென்கிற ஸாங்க்யன் ஒருத்ருஷ்டாந்தங் காட்டவேண்டும். திருஷ்டாந்தமில்லாதபோது, ஒன்றும் ஸித்தியாதன்றோ. நித்யமான வஸ்துவிலிருந்து அதில் வேறாகாத காரியம் பிறக்கிறதென்பது எங்கும் காணப்படவில்லையன்றோ. காணப்பட்டாலன்றோ த்ருஷ்டாந்தங் காட்டலாம். ஆகையால் நித்யமாகிய ப்ரதாநமென்கிற ப்ரக்ருதியிலிருந்து மகாந்முதலிய காரியமுண்டாகிறதென்றும் அந்த காரியம் ப்ரக்ருதியைவிட வேறல்லவென்றும் சொல்வதற்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லை. இந்த தோஷத்திற்கு பயந்து ப்ரதாநத்தை அநித்யமென்றும் பிறப்புடையதென்று மொப்புக்கொண்டாலும் அந்த ப்ரதானகாரணத்திலும் இந்த தோஷங்கள் வருமாகையால் அதற்குக் காரணம் வேறு சொல்லவேண்டி இவ்வாறே காரண பரம்பரைக்குக் கணக்கில்லாமல் அநவஸ்தைவரும்.

௧௪. ஹேதோராதி: ஃபலம் யேஷாமாதிர்ஹேது: ஃபலஸ்ய ச।
ஹேதோ: ஃபலஸ்ய சாநாதி: கதம் தைருபவர்ண்யதே॥

౧౪. హేతోరాదిః ఫలం యేషామాదిర్హేతుః ఫలస్య చ।
హేతోః ఫలస్య చానాదిః కథం తైరుపవర్ణ్యతే॥

ஶா0-ஹா. கார்யகாரணமே ரூபமாகிய ஸம்ஸாரமநாதி என்கிற ஸாங்க்யர் ஆத்ம கார்யமாகிய தேஹம் முதலியவற்றை ஆத்மாவுக்குக் காரணமென்றும், இந்த தேஹாதி ஸங்காதத்திற்கு ஆத்மா காரணமென்றும், ஹேது பலம், என்கிற ஆத்மா தேஹம் எல்லாம் அநாதியென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இது மிகவும் விருத்தமாயிருக்கின்றதன்றோ.

௧௫. ஹேதோராதி: ஃபலம் யேஷாமாதிர்ஹேது: ஃபலஸ்ய ச।
ததா ஜந்ம பவேத்தேஷாம் புத்ராஜ்ஜந்ம பிதுர்யதா॥

౧౫. హేతోరాదిః ఫలం యేషామాదిర్హేతుః ఫలస్య చ।
తథా జన్మ భవేత్తేషాం పుత్రాజ్జన్మ పితుర్యథా॥

ஶா0-ஹா. ஹேதுவினால் பிறக்கிற பலத்திலிருந்து ஹேதுவே பிறக்கிறதென்று சொல்லுகிற விது பிள்ளைக்குத் தகப்பன் பிறந்தானென்று சொல்வதுபோ லிருக்கின்றது.

௧௬. ஸம்பவே ஹேதுஃபலயோரேஷிதவ்ய: க்ரமஸ்த்வயா।
யுகபத்ஸம்பவே யஸ்மாதஸம்பந்தோ விஷாணவத்॥

౧౬. సమ్భవే హేతుఫలయోరేషితవ్యః క్రమస్త్వయా।
యుగపత్సమ్భవే యస్మాదసమ్బన్ధో విషాణవత్॥

ஶா0-ஹா. இந்த தோஷங்களை நீக்கிக் கொள்ளவேணுமானால் காரணம் முன்னேயாம். காரியம் பின்னேயாம். காரணத்தால் காரியம் பிறக்கிறது; காரியத்தால் காரணம் பிறவாது; என்கிற நியமத்தை யொப்புக்கொள்ளவேணும். இங்ஙனமின்றி காரண காரியங்களுக்கு ஸமாந காலத்தில் உத்பத்தியை யொப்புக்கொள்ளப்பார்த்தால் ஏக காலத்தில் பிறக்கிற,பசுவின் இடதுகொம்புவலதுகொம்பு இவைகளுக்குப்போல காரிய காரணபாவங்கூடாது.

கஎ. 𑌫𑌲𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌤𑍇𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃𑌕𑌥𑌂𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃𑌫𑌲𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

౧౭. ఫలాదుత్పద్యమానస్సన్న తే హేతుఃప్రసిద్ధ్యతి ।
అప్రసిద్ధఃకథం హేతుఃఫలముత్పాదయిష్యతి ॥

பா0-ஹா. காரியத்திலிருகது காரணம் பிறந்தபின் இந்த காரணம் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது, என்ருல் காரணம் பிறப்பதற்கு முன் (காரியத்திற்குமுன்) காரணமில்லாமையால் கார்யத்தை இந்த காரணம் எப்படி பிறப்பிக்கும். ஆக, காரணம் பிறவாதபோது காரியம் பிறவாது; காரியம் பிறவாதபோது காரணம்பிறவாது; என்ருய் இரண்டுக்கு மிரண்டுங் கூடாதென்று முடிகின்றது. இதை அந்யோந்யாச்ரய தோஷமென்று கூறுவர்.

கஅ. 𑌯𑌦𑌿𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃𑌫𑌲𑌾𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃𑌫𑌲𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌃 ।
𑌕𑌤𑌰𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 ॥

౧౮. యది హేతోఃఫలాత్సిద్ధిఃఫలసిద్ధిశ్చ హేతుతః ।
కతరత్పూర్వనిష్పన్నం యస్య సిద్ధిరపేక్షయా ॥

பா0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களால் ஹேது பலங்களுக்குக் கார்ய காரண பாவங் கூடாமலிருக்கவும் அதை யொப்புக்கொண்டால், இந்த ஹேது பலங்களில் எது முன்னுண்டாயிற்று. அதைச்சொல்லவேண்டும். முன்னுண்டானதாலன்ரே பின்னுண்டானது பிறக்கும்.

கசு. 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌕𑍋𑌪𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌏𑌵𑌂𑌹𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑌾 ॥

౧౯. అశక్తిరపరిజ్ఞానంక్రమకోపోఽథవా పునః ।
ఏవంహిసర్వథాబుద్ధైరజాతిఃపరిదీపితా ।

பா0-ஹா. இந்த தோஷங்களுக்கு ஸமாதாநம் சொல்ல முடியாதெனறு கூறில் அசக்தியும், அஜ்ஞாநமும், முன் சொன்ன க்ரமவ்யத்யாஸமும், ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு சொல்லிப் பார்த்ததில் ஒரு வழியாலும் உத்பத்தி கூடாமையால் ஜந்மம் வாஸ்தவமல்லவெண்பது ஸாதிக்கப்பட்டது. அப்போது பாண்டியத்யகர்வமழிகின்றது.

உ0. 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑌦𑌾𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌮𑍋𑌹𑌿𑌸𑌃 ।
𑌨𑌹𑌿𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌮𑍋𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౨౦. బీజాఙ్కురాఖ్యోదృష్టాన్తస్సదాసాధ్యసమోహిసః ।
నహిసాధ్యసమో హేతుస్సిద్ధౌసాధ్యస్యయుజ్యతే ॥

பா0-ஹா. காரண காரியங்களுக்கு பரம்பரையாய் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகின்றது, என்று சொன்னதற்குக் கருத்தறியாமல் எங்கள் பேரிலிங்ஙனம் தோஷம் சொல்லத்தகுமோ; நாங்கள் அஸித்தமாகிய காரணத்தினுல் காரியமுண்டாகிறதென்ருவது அஸித்தமாகிய காரியத்தினுல் காரணமுண்டாகிற தென்ருவது,சொல்லவில்லே. பீஜாங்குர ந்யாயத்தாலே காரிய காரணபாவங் கூறுகின்ரும். அதாவது, விதையினுல் செடியுண்டாகின்றது, செடியினுல் விதையுண்டாகின்றது; என்

பது ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கிறதென்ரூே. இதை மகனிடத்திலிருந்து தகப்பன் பிறப்பனே வென்கிற யுக்தியைக்கொண்டு மறுக்க முடியுமோ; இவ்வாறே காரிய காரணங்களில் ஒரு காரியம் மற்ரொரு காரணத்திற்குக் காரியமாகின்றது, அந்த காரணம் மற்ரொரு காரியத்திற்குக் காரணமாகின்றது, என்று சொல்லுகின்ரோம்; இதை தூஷிப்பது எங்ஙனம்? பீஜாங்குரந்யாயம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த மன்ரூே வென்று ஸாங்கியர் கீழ்ச்சொல்லிய தூஷணங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்ருர். ஆதலால் இந்த சமாதானத்தை இந்த சுலோகத்தால் தூஷிக்கின்ருர். இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை உதாகரணமாகக் காட்டுவ தும் ஸங்கதமல்ல ; திருட்டாந்தமாவது விவாதப்படுகிற வாதிகளிருவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டதாயிருக்கவேண்டும். இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை நா மொப்புக்கொள் ளவில்லை. நம்முடையமதத்தில் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுச்கும் பிறப்பில்லையன்ரூே. ஆனதா ல் பீஜாங்குரங்களும் ஒன்ருலொன்று என்கிற நியாயத்திலே பிறக்கவில்லை என்றுதான் எங்களபிப்பிராயம். ஆனதால் வாஸ்தவமாய் காரண காரியங்களுடைய பரம்பரையில் ஒ ன்றுக்கொன்று காரணமென்பதில் இந்த பீஜாங்குரங்களை திருட்டாந்தமாகக்காட்டுவது தக்கதல்லவன்ரூே. இனி ப்ரத்யக்ஷத்திலிருப்பதை நீ ஒப்புக்கொள்ளாமல் போவதாலெ ங்களுக்குக் குறையில்லை. மத்யஸ்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்ற தன்ரூே வென் ருல்; இதுவும் தக்கதல்ல; ஏனென்ருல் அநாதி யென்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தில் விதையும் முளையும் பிறக்கவுமழியவும் காண்கையால் விரோதமுண்டாகின்றதன்ரூே. பீஜாங்குர பரம்பரை யநாதியென்ருலும், பரம்பரை யென்பது பீஜாங்குரங்களைவிட வேறல்லவன் ரூே. ஆகையாலநாதி என்பதற்கு ஒருவித திருட்டாந்தமுமில்லாமையால் காரியகாரண ங்க ளநாதியாய் ஒன்றையொன்று பிறப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறன வென்பது பொய் யேயாம்.

உக. பூர்வாபராபரிஜ்ஞாநமஜாதே: பரிதீபகம் |
ஜாயமாநாத்தி வை தர்மாத் கதம் பூர்வம் ந க்ருஹ்யதே ||

౨౧. పూర్వాపరాపరిజ్ఞానమజాతేః పరిదీపకమ్ ।
జాయమానాద్ధి వై ధర్మాత్కథం పూర్వం న గృహ్యతే॥

ஸ0-ஹா. ஆக காரிய காரணங்களுக்கு முன்பின் னென்கிற நியமங் கூடாமை யால், பிறப்பில்லை என்பது விளக்கப்பட்டது. காரியம் பிறப்பது கண்கண்டதாயிருக்கப் பிறப்பில்லை என்னக் கூடுமோவென்ருல் ; இது காரியமாயி னிது பிறப்பது வாஸ்தவ மாகும். பிறப்பது வாஸ்தவமாகில் காரணங் காணப்பட வேண்டுமென்ரூே. அப்படி காணப்படாமையால் உத்பத்தி பொய்யேயாம். ஆகையா லத்வைதபக்ஷமே பிறராலும் விளக்கப்பட்டது.

உஉ. ஸ்வதோ வா பரதோ வாபி ந கிஞ்சித்வஸ்து ஜாயதே |
ஸதஸத் ஸதஸத்வாபி ந கிஞ்சித்வஸ்து ஜாயதே ||

౨౨. స్వతో వా పరతో వాపి న కించిద్వస్తు జాయతే ।
స దస త్సదస ద్వాపి నకించిద్వస్తుజాయతే॥

ஸ0-ஹா. இந்த காரணத்தாலும் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்பது விளங்கும். வாஸ்தவத்தில் பிறப்புண்மையானது என்று சொல்லுகிற வாதியை நாம் சில கேள்வி கள் கேழ்க்கின்ரோம். அவையாவன—பிறக்கும் பொருள் தானே பிறக்கின்றதா? மற் ரொன்ருல் பிறக்கின்றதா ? தன்னாலும் மற்ரொன்ருலுமாகக் கலந்து பிறக்கின்றதா ? பிறப்பது ஸத்தான பொருளோ ? அஸத்தான பொருளோ? ஸத்துமஸத்து மாகாத பொருளோ? என்பவையாம். இவற்றுள், ஒன்றுங்கூடாது. தன்னால்தான் பிறப்பது

கூடுமோ; தான் பிறப்பதற்குமுன் தானில்லாமையால் தனக்குத் தான் காரணமாகக் கூடாது. ஒரு கடமானது அந்த கடமாகிய தன்னாலே பிறக்குமோ; மற்றொன்றாலும் பிறவாது. படமென்கிற வஸ்திரத்திலிருந்து கடமென்கிற குடமுண்டாகுமோ? மற்றொன்றா லுண்டாகுமாயி னவ்வாறுண்டாகாம லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? ஒரு ஜாதியா யிருக்கவேண்டுமென்றாலும் குடத்திலிருந்து குடமும் வஸ்திரத்திலிருந்து வஸ்திரமு முண்டாகின்றதோ இல்லையன்றோ. ஆகையால் மற்றொன்றாலும் பிறவாது இவ்விரண்டுங் கூடாதபோது இரண்டினாலும் பிறக்கிறதென்பது கூடப்போகின்றதோ. ஆகையால் மிகவும் விரோதமாகையால் தன்னாலும் மற்றொன்றாலும் கூடி யுண்டாகிற தென்பதும் சேராது. குடம் வஸ்திரம் இவை இரண்டாலும் குடமாவது வஸ்திரமாவது உண்டாகின்றதோ, இனி, மண்ணிலிருந்து கடமென்கிற குடம் பிறக்கின்றது. தகப்ப னிடத்திலிருந்து மகன் பிறக்கின்றான். இவற்றை இல்லையென்று சொல்லப்போமோ; ஆனதால் இதற்கு வழிசொல்ல வேண்டுமென்றால் அவ்வாறு உலகத்தில் சொல்லுவ தொழிய வாஸ்தவத்தில் பிறப்பதில்லை. இவ்வாறு சொல்லுவது மூடத்தனத்தாலே என்பது விவேகிகள். பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதால் வெளியாகின்றது. உலகத்தில் பிறந்தது என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படுவது மெய்யோ; பொய்யோ; என்று ஆராயப்படுகின்றது. ஆராய்ந்தறிந்தபோது இந்த பிறப்பு சொல்லினால் மாத்திரமேயன்றி உண்மை யல்லவென்று விளங்குகின்றது. ஆகையால் குடம் மகன் எனப்படுகிறவற்றில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை. ஸத்தாயிருந்தால் பிறக்கவேண்டுவதில்லை. முன்னமே ஸத்தாயிருக்கின்ற தன்றோ; ஸத்தான மண்முதலியவை பிறக்கின்றதோ; அஸத்தாயின் பிறப்பதுகூடுமோ இல்லாதது உண்டாகுமோ; இல்லாத முயற்கொம்புண்டாகுமோ. ஸதஸத்தென்றால் விரோதமாகையாலே பிறவாது. ஆக ஒன்றும் பிறப்பதில்லை என்பது ஸித்தம். இனி க்ஷணிகவாதிகளுக்கு ஒன்றுமே கூடாததாயிற்று. இதற்கு சுருதி "வாசாரம் பணம்" என்பதாம். இதற்குப் பொருள் வ்யவஹாரமேயன்றி பிறப்பது மெய்யல்லவென்று.

உங. ஹேதுர்ந ஜாயதேநாதே: ப²லஞ்சாபி ஸ்வபா⁴வத: |
ஆதி³ர்ந வித்³யதே யஸ்ய தஸ்ய ஹ்யாதி³ர்ந வித்³யதே ||

౨౩. హేతుర్న జాయతేనాదేః ఫలఞ్చాపి స్వభావతః ।
ఆదిర్న విద్యతే యస్య తస్య హ్యాదిర్న విద్యతే॥

ஸம்-ஹா. காரியங் காரணம் இவற்றை அநாதியென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனுக்கு காரணத்திற்காவது காரியத்திற்காவது, காரியத்திலிருந்தாவது காரணத்திலிருந்தாவது பிறப்பில்லை. ஸ்வபாவத்தாலு மிவ்விரண்டும் பிறப்பதில்லை. ஆதியில்லாத பொருளுக்குப் பிறப்புண்டோ; ஆகையா லிவற்றிற்குப் பிறப்பில்லை என்பதே உன்னாலொப்புக் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று.

உச. ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமந்யதா² த்³வயநாஶத: |
ஸங்க்லேஶஸ்யோபலப்³தே⁴ஶ்ச பரதந்த்ராஸ்திதா மதா ||

౨౪. ప్రజ్ఞప్తేస్సనిమిత్తత్వమన్యథా ద్వయనాశతః ।
సంక్లేశస్యోపలబ్ధేశ్చ పరతన్త్రాస్తితా మతా॥

ஸம்-ஹா. வஸ்துக்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் உத்பத்தி கூடாமையால், நித்யமாகிய ஜ்ஞாநமே தத்வமென்று முன் சொல்லப்பட்டது; இற்கு வஸ்துக்களை பரமார்த்தமென் றுகொள்ளுகிற மதஸ்தர் இந்தசுலோகத்தில் தூஷணஞ்சொல்லுகின்றார்கள். இந்தஜ்ஞா நமானது வஸ்துவைப் பற்றியதாகின்றது அறியப்படும் வஸ்துவில்லாதபோது அறிவுக்கு ஸத்தைகூடுமோ; நிர்விஷயமாக ஜ்ஞாநத்தைக் கண்டதில்லையன்றோ. இனிஜ்ஞாநமேவ

ஸ்துவாகத்தோற்றுகின்றதென்றாலும் நாநாரூபமாகத் தோற்றுவதுகூடுமோ; ஒருஜ்ஞாநத்திற்கு அனேக ஆகாரங் கூடாதன்றோ. இனி உபாதியினால் பலவித ஆகாரந் தோற்றுகின்றதென்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட வேறான உபாதிகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையால் ஜ்ஞாநமே தத்வம், மற்றவை பொய்யென்று சொல்லப்போகாது. இந்த விசித்திர ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையா லிதை இல்லை என்பது ஸாத்யமன்று. ஆகையால் நாங்கள் சொல்லுகிறபடி வஸ்துக்களும் பரமார்த்தங்களேயாம். இதுவுமன்றி, நெருப்புமுதலிய வஸ்துக்கள் உஷ்ணம் முதலியவற்றால் துன்பத்தை விளைக்கின்றன. சந்தநம்முதலியவை கந்தம் முதலியவற்றால் இன்பத்தை விளைக்கின்றன. இதுவும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் அநேக வஸ்துக்கள் பரமார்த்தங்களென்று கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஜ்ஞாநமேயாயின் ஸுகமாயே தோற்றவேணும். அல்லது துன்பமாயே தோற்றவேணும் இரண்டுவிதமாயு மொருவஸ்து தோற்றாது. ஆகையால் த்வைதவாதம் யுக்தமேயாகின்றது.

௨௫. ப்ரஜ்ஞப்தேஸ் ஸநிமித்தத்வமிஷ்யதே யுக்திதர்சநாத்।
நிமித்தஸ்யாநிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்சநாத்॥

౨౫. ప్రజ్ఞప్తేస్సనిమిత్తత్వమిష్యతే యుక్తిదర్శనాత్ ।
నిమిత్తస్యానిమిత్తత్వమిష్యతే భూతదర్శనాత్ ॥

ஸ௦-ஹா. நீசெய்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றோம். யுக்தியினாலன்றோ நாநா வஸ்துக்களையு மொப்புக் கொள்ள வேணுமென்றாய். நீ சொல்லியபடி யுக்தியினால் ஜ்ஞாநமே தத்வமென்று ஸித்திக்கு மாயின், அதையு மொப்புக் கொள்ள வேணுமன்றோ. பரமார்த்தத்தில் நிரூபித்துப் பார்க்கும்போது இந்த த்வைத வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் என்றே விளங்குகின்றது. காரணமாகிய மண்ணை விடவேறாய் காரியமாகிய கடமொன்றுண்டோ. காரணமாகிய நூலைவிட காரியமாகிய வஸ்திர மொன்றுண்டோ, இப்படியே அந்தநூலும் தனக்குக் காரணமான பஞ்சை விட வேறானதோ; ஆனதால் காரணத்தைவிட கார்யம் வேறில்லை என்பது விளங்கினமையால் ஸர்வ காரணமான ஜ்ஞாநத்தைவிட மற்றொன்றும் வாஸ்தவமில்லை. ஆகையால் யுக்தியுடைய மத மொப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்கிற நிலையில் நிற்பாயாகில் அத்வைத மதத்தை நீயே யொப்புக்கொள்வாய். நீசொன்ன ப்ரத்யக்ஷங்களெல்லாம் பாமர ஜனங்களுக்குண்டாவதேயன்றி தத்வஜ்ஞாநிக்கல்ல. ஆகையால், ஜ்ஞாநமே பரமார்த்தம். மற்றவை பொய்யென்பது எந்த யுக்திக்கும் விருத்தமல்ல. பாமரஜனங்களுக்கு கயிற்றில் பாம்புபோல் த்வைதம் தோற்றுகிறதென்று பலமுறை சொன்னோம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூததர்சநாத், என்கிற விடத்தில் அபூததர்சநாத் என்றும் பூததர்சநாத் என்றும் இரண்டு ப்ரகாரமாக பதம்பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு விதமான பதங்களுக்கும் சேர்த்து. பாஷ்யத்தில் கருத்தெழுதப்பட்டது. இரண்டு மிரண்டு பொருளைக் கூறுகின்றமையால் இரஜ்ஜுஸர்ப்ப த்ருஷ்டாந்தமும் நூல் வஸ்திரங்களின் த்ருஷ்டாந்தமும் பெறப்பட்டது.

௨௬. சித்தம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசத்யர்த்தம் நார்த்தாபாஸம் ததைவ ச।
அபூதோ ஹி யதச்சார்த்தோ நார்த்தாபாஸஸ் தத: ப்ருதக்॥

౨౬. చిత్తం న సంస్పృశత్యర్థం నార్థాభాసం తథైవ చ ।
అభూతో హి యతశ్చార్థో నార్థాభాసస్తతః పృథక్ ॥

ஸ0-ஹா. இங்ஙனம் வஸ்துக்களெல்லாம் பொய்யென்பது ஸித்தமாகையால் சித்தமென்கிற அந்தக்கரணமானது வாஸ்தவத்தில் விஷயங்களென்கிற வஸ்துககளோடு ஸம்பந்தப்பட்டதல்ல. ஸ்வப்நத்தில் தோற்றுகிற வஸ்துக்களைப்போலவே ஜாக்ரத்தசையில் தோற்றுகிற விஷயங்களையும் நெஞ்சு தொடுகிறதில்லை. ஸ்வப்நத்தில் போலவே ஜாகரத சையிலும் வஸ்துக்களெல்லாம் பொய்யேயன்றோ. இதுவுமன்றி இந்தவிஷயா பாஸங்களெல்லாம் சித்தமென்கிற நெஞ்சைவிட வேறானதல்ல. இந்தசித்தமே வஸ்துக்களாய் காணப்படுகின்றது.

௨௭. 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌨𑌸𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌸𑍁𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁।
𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃𑌕𑌥𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౬. నిమిత్తన్న సదాచిత్తం సంస్పృశత్యధ్వసు త్రిషు ।
అనిమిత్తో విపర్యాసః కథం తస్య భవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. கீழ்சுலோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் இந்தகடாதி ஜ்ஞானங்களை ப்ராந்தி என்றால், ப்ராந்தி யதார்த்த ஜ்ஞானத்தாலே பிறக்கவேணு மாகையால் இந்த ஜ்ஞானத்தைப்போல் யதார்த்த ஜ்ஞாநமு முண்டென்பதுநிச்சயம். ஆக, அந்தயதார்த்த ஜ்ஞாநத்தில் விஷயமாகியகடாதிகள் மெய்யேயாமாகையால் ஜ்ஞாநத்தை யொழிந்தமற்றவை பொய்யென்று சொல்வது கூடாதென்று வருகிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகின்றார். ஒருகாலத்திலும் நெஞ்சானது விஷயங்களைப் பற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் பூதபவிஷ்யதவர்தமாந காலங்கள் மூன்றிலும் ஜ்ஞாநகோசர வஸ்துக்கள் பொய்யேயாம். வஸ்துஸம்பந்த மில்லாமையால் எப்போதும் யதார்த்த ஜ்ஞாநமுண்டாகாது. இதற்குக்கருத்து ப்ராந்திபிறந்தால் யதார்த்த ஜ்ஞாநமிருக்கவேண்டிய நியமமில்லை. அவித்யையினால் ப்ரமம் வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம். ஆனதால் நீ சொல்வது யுக்தமல்லவென்பதாம்.

௨௮. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂𑌖𑍇𑌵𑍈𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌪𑌦𑌮𑍍॥

౨౭. తస్మాన్న జాయతే చిత్తం చిత్తదృశ్యన్న జాయతే।
తస్య పశ్యంతి యే జాతిం ఖే వై పశ్యంతి తే పదమ్॥

ஸ0-ஹா. கடம் படம்முதலிய வஸ்துக்களை இல்லை என்பது அத்வைதிகளுக்கு ஸம்மதமாகையால் சித்தவிகாரமே இவை எல்லாமென்கிற பௌத்தபக்ஷத்தைக்கொண்டுபாஹ்யவஸ்து வாதிகளான த்வைதிகளை நிரஸித்தார். இனிசித்தமும் பிறப்பதில்லை என்றுபௌத்தனை தூஷிக்கின்றார். சித்தமும் ஜந்மத்தையடைவதில்லை. சித்தத்தால் காணப்படுகிற வஸ்துக்களும் ஜந்மத்தை யடைவதில்லை. இப்படியிருக்க, சித்தத்தை ஜந்மமுடையதென்றுகூறுவது ஆகாயத்தில் பறவையின் காலடியைக்கண்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையைப்போல் பொய்யானது. சூந்யவாதி சொல்லும்வார்த்தை ஆகாயத்தைக்கையால் பிடித்துவிட்டே னென்பதுபோல் மிகவும் பொய்யானது.

௨௯. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋𑌨𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౮. అజాతం జాయతే యస్మాదజాతిః ప్రకృతిస్తతః ।
ప్రకృతేరన్యథాభావో న కథంచిద్భవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. ஆக, ப்ரம்மம் அஜமென்று ஸித்தித்தமையால் உத்பத்திமுதலியவிகாரமில்லாமையால் அதற்கு ஜந்மமில்லை. மற்றவைபொய்யாகையா லதற்கு ஜந்மமில்லை

ப்ரக்ருதிமாறுதென்பது ஸித்தமன்றோ. ஆனதால் கடம்முதலிய வஸ்துக்களெல்லாம் பொய். ப்ரம்மமேபரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௦. 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌨𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 |
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌚𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍋𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌨𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ||

౩౦. అనాదేరంతవత్త్వంచసంసారస్యనసేత్స్యతి।
అనంతతాచాదిమతో మోక్షస్యనభవిష్యతి॥

ஸாரம். இனி ஸம்ஸாரம் மோக்ஷம் இவற்றைமெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தை யநாதியென்றும் மோக்ஷத்தை அழிவில்லாததென்றும் சொல்லுகிறவாதிகள் தூஷிக்கப்படுகிறார்கள். அநாதியாகியவஸ்து அழியாதென்கிற நியமமுண்டாகையால், ஸம்ஸாரமழியாதாம். ஆதியுடையவஸ்து அழிவுடையதாகையால் மோக்ஷமென்பது ஆதியுடையதாகையால் அழிவுடையதாம். ஆகையால் பந்தமோக்ஷங்கள் பொய்யென்கிற அத்வைதபக்ஷமே யுக்தம். ஜ்ஞாநம் பிறந்தபோது மோக்ஷமுண்டாகிறதென்று மோக்ஷத்தை ஆதியுடையதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களன்றோ. இனி சிலயுக்திகளைக் கொண்டு ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் அவைமுன்னே கண்டிக்கப்பட்டவை என்றறிக. அவையாவன, பீஜாங்குரந்யாய முதலியவையாம்.

௩௧. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌚𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 |
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌸𑍍𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾𑌇𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 ||

௩௨. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵𑌖𑌲𑍁𑌤𑍇𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ||

౩౧. ఆదావంతేచయన్నాస్తి వర్తమానేపి తత్తథా।
వితథైస్సదృశాస్సంతోఽవితథా ఇవలక్షితాః॥

౩౨. సప్రయోజనతా తేషాం స్వప్నే విప్రతిపద్యతే।
తస్మాదాద్యంతవత్త్వేన మిథ్యైవఖలు తే స్మృతాః॥

ஸா. இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டவையாயினும் ஸம்ஸாரமும் பொய்மோக்ஷமும் பொய்யென்கிற இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்கத்தால் படிக்கப்பட்டன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்கிரஹம் என்கிற பகவத்ராமாநுஜாசார்யர்செய்தருளியக்ரந்தத்தில் இந்த விஷயங்களெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாய் விரிவாய்பேசப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரண்டுசுலோகங்களும் வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் ஆறுவது சுலோகமாகவும் ஏழாவது சுலோகமாகவுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௩௩. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌷𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ||
𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌵𑍈𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂𑌕𑍁𑌤𑌃 ||

౩౩. సర్వేధర్మామృషాస్వప్నే కాయస్యాంతర్నిదర్శనాత్।
సంవృతేఽస్మిన్ ప్రదేశే వై భూతానాం దర్శనం కుతః॥

ஸாரம். இந்த சுலோகங்களால் "நிமித்தஸ்யா நிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்சநாத்" என்கிறசுலோகத்தின் பொருள்விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்வப்நத்தில் சரீரத்திற்குள் காரணப்படுகின்றமையாலந்த வஸ்துக்கள் பொய்யாவதுபோல ஜாக்ரத்தசையிலும் விராட்புருஷனுடையசரீரத்திற்குள் ஸகலவஸ்துக்களுங் காணப்படுகின்றமையாலவை எல்லாம் பொய்யாவதிலே யமில்லை. தக்கவிடமில்லாமையினுல் ஸ்வப்நம் பொய்யாகின்றதாயின், ப்ரம்மமும் நிரவயமாகையா லிடமுடையதன்று. ஆகையாலந்த ப்ரம்மத்தில்தோற்றுகிற ஸகலவஸ்துக்களும் பொய்யேயாம். ஆக எந்தஹேதுக்களால் ஸ்வப்நத்தைப் பொய்யென்கிறேமோ, அந்த ஹேதுக்கள் ஜாகரிதத்திலும் ஸமாநங்களாகையால் ஜகத்துபொய்யேயாகின்றது. ஜந்மம்முதலியதோஷங்களில்லா தஜ்ஞாநமாத்திரமாகிய ப்ரம்மமே ப்ரமார்த்தமென்பது ஸித்தமாயிற்று

௩௪. 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑌤𑍌 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

34. న యుక్తం దర్శనం గత్వా కాలస్యానియమాద్గతౌ ।
ప్రతిబుద్ధశ్చ వై సర్వస్తస్మిందేశే న విద్యతే॥

ஸo-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம்போய்வஸ்துக்களைக் காண்பதில்லை. தேசகால நியமமில்லாமையாலென்க. இராமேச்வரத்திலிருப்பவன் அந்தக்ஷணத்தில் காசியிலிருப்பதாக ஸ்வப்நங்காண்கிறான். விழித்துக்கொண்டு பார்த்தால்,தான் இந்தஸ்வப்நத்திற்குமுன் எவ்விடத்தி லிருந்தானே அவ்விடத்திலிருக்கிறானே யன்றி, காசியிலிருப்பதில்லை. ஆகையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிறது. இவ்வாறே ஸம்ஸாரமாகிற நித்திரை நீங்கிவிழுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஸ்வப்நமாகிய ஜகத்திலிருப்பதில்லை. ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருக்கிறானன்றோ. ஆகையால் ஜகத்துபொய்யென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை.

௩௫. 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌸𑌮𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

35. మిత్రాద్యైస్సహసమ్మంత్ర్య సంబుద్ధో న ప్రపద్యతే ।
గృహీతంచాపియత్కించిత్ప్రతిబుద్ధో న పశ్యతి॥

ஸo-ஹா. **ஸ்வப்நத்தில்தான்** பலஸ்நேஹிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கக்கண்டவன், **விழித்துக்கொண்டால்** அவர்களைக் காண்பதில்லை. ஸ்வப்நத்தில் கிடைத்த தநதாந்யங்களை விழித்துக்கொண்டபின் காண்பதில்லை. ஆதலால் ஸ்வப்நம்பொய்யாவது போல இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுமிந்த குணமுண்டாகையாலிதுவும் பொய்யேயாம்.

௩௬. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌮𑍍 ॥

36. స్వప్నే చావస్తుకః కాయః పృథగన్యస్య దర్శనాత్ ।
యథా కాయస్తథా సర్వం చిత్తదృశ్యమవస్తుకమ్॥

ஸo-ஹா. ஸ்வப்நத்தி லொருசரீரத்தோடு தேசாந்தர ஸஞ்சரம செய்வதாய் காண்கிறான். அப்போது அவனுடையசரீரம் அவனுடைய படுக்கையில் கிடக்கிறதன்றோ. ஆகையால் அந்த சரீரமஸத்தாகின்றது. அவ்வாறே சித்தமும் சித்தத்தால்காணப்படுகிற பொருள்களும். ஆகையாலதுபோல ஜாகரதசையிலும் சரீரம் முதலியவை யஸத்துக்களேயாம்.

௩௭. 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౩౭. గ్రహణాజ్జాగరితవత్తద్ధేతుస్స్వప్నఇష్యతే।
తద్ధేతుత్వాత్తుతస్యైవసజ్జాగరితమిష్యతే॥

ஸம்-ஹா. ஜாகரிதத்தில் போலக் ரகிக்கப்படுகையால் ஸ்வப்நத்திற்கு ஜாகரிதம் ஹேதுவாகின்றது. ஸ்வப்நம், காண்பவனுக்கே ஸத்யமாய் தோற்றுவதுபோல ஜாகரிதமும் அவனுக்கே ஸத்தாகித் தோற்றுகின்றது.

௩௮. 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌜𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌨 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ॥

౩౮. ఉత్పాదస్యాప్రసిద్ధత్వాదజంసర్వముదాహృతమ్।
నచభూతాదభూతస్యసమ్భవోఽస్తికథంచన॥

ஸம்-ஹா. ஸ்வப்ந காரணமாகிய ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யாகாது. ஜாகரிதம் ஸ்திரமாகக் காணப்படுகிறது ஸ்வப்நமோ க்ஷணிகமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த பேதத்தால் ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யல்லவென்றால்; இது அவிவேகிகள் சொல்லும் வார்த்தை. விவேகிகளுக்காயின் ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களில் ஒரு விசேஷமுமில்லை. ஆகையால் ஜாகரிதத்தில் வாஸ்தமாய் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யொன்றுமில்லை. ஜாகரிதத்திலிருந்து ஸ்வப்ந முண்டாகிறதென்று சொல்வதும் தக்கதல்ல. அஸத்திற்குப் பிறப்புண்டோ முயற்கொம்புண்டாகுமோ.

௩௯. 𑌅𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑌃 ।
𑌅𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

౩౯. అసజ్జాగరితేదృష్ట్వాస్వప్నేపశ్యతితన్మయః।
అసత్స్వప్నేనదృష్ట్వాచప్రతిబుద్ధోనపశ్యతి॥

ஸம்-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரதசையில் கயிற்றில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல் பொய்யாயிருக்கிற அனேக வஸ்துக்களைக் கண்டு அந்த பாவனையால் பாவிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையவனாய், அந்த ரூபத்தை யடைந்து ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரிதத்தில்போல அனேக வஸ்துக்களைக் காண்கிறான். ஸ்வப்நத்தில் கண்டவற்றை விழித்துக்கொண்ட போ ு பார்ப்பதில்லை. ஜாகரிதத்தில் கண்ட வஸ்துக்களிலும் சில வஸ்துக்களைக் காண்பதில்லை. ஆக இவ்வாறு ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களுக்கு காரிய காரணபாவத்தைக் கொள்ள வேணும். பரமார்த்தமாகிய ஜாகரிதத்தால் அபரமார்த்தமாகிய ஸ்வப்ந முண்டாகிறதென்று சொல்லப்போகாது.

௪௰. 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌮𑌸𑌤𑍍𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌮𑌸𑌤𑍍𑌕𑍁𑌤𑌃 ॥

౪౦. నాస్త్యసద్ధేతుకమసత్సదసద్ధేతుకంతథా।
సచ్చసద్ధేతుకంనాస్తిసద్ధేతుకమసత్కుతః॥

ஸம்-ஹா. வாஸ்தவத்தில் கார்யகாரண பாவமென்ப தொன்றுக்குங் கூடாது. ஏனென்றால், அஸத்தாகிய முயற்கொம்பு முதலிய பொருள் அஸத்தாகிய ஆகாயத் தாமரை முதலியவற்று லுத்பத்தி யடையாமையால் அஸத்திற்கு அஸத்து காரணமாகா

தென்பது விளங்கிற்று. ஸத்தாக த்வைதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற கடபடாதி வஸ்துக்கள் அஸத்தாகிய ஆகாயத்தாமரை முயற்கொம்பு முதலியவற்றால் உண்டாகா தென்று த்வைதிகளே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் அஸத்து ஸத்துக்குக் காரணமாகா தென்பது விளங்கிற்று. ஸத்தாக த்வைதிக ளொப்புக்கொள்ளுகிற ஒரு கடத்தால் ஸத்தாக அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற மற்றொரு கடமுண்டாகாமையினால் ஸத்து ஸத்திற்குக் காரணமாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஆகையால் அஸத்துக்கு ஸத்து காரணமாமென்பதில்லை என்பது ஸித்தமன்றோ. ஆனதால், அஸத்தான ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்தான ப்ரம்மம் காரணமாமென்று சிலர் சொல்லுவது மிகவும் விருத்தமானது. முதற்பாதத்தால் சூந்யவாதி மதமும் இரண்டாம் பாதத்தால் தார்க்கிகர் மதமும் மூன்றும் பாதத்தால் ஸாங்கியர்மதமும் தூஷிக்கப்பட்டது. இம்மூன்று மதங்களைப்போலவே மித்யையாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்யமான ப்ரமங் காரணமென்று சொல்லுகிற மதமும் தக்கதல்லவென்று கருத்து. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும் வாஸ்தவத்தில் காரியகாரண பாவங் கிடையாது என்பது ஒருவராலு மழிக்கமுடியாதது. வாஸ்தவத்தில் காரியகாரண பாவத்தை யொருவன் கண்டதுமில்லை, அதற்கு யுக்தியுமில்லை.

௪௧. விபர்யாஸாத்யதா ஜாக்ரதசிந்த்யாந்பூதவத்ஸ்ப்ருசேத்।
ததா ஸ்வப்நே விபர்யாஸாத்தர்மாம்ஸ்தத்ரைவ பச்யதி॥

౪౧. విపర్యాసాద్యథా జాగ్రదచిన్త్యాన్భూతవత్స్పృశేత్ ।
తథా స్వప్నే విపర్యాసాద్ధర్మాంస్తత్రైవ పశ్యతి॥

ஸம்-ஹா. ஸ்வப்நம் ஜாகரம் இவற்றிற்குக் காரிய காரண பாவமில்லை என்பதை மீளவும் விளக்கிக்கொண்டு ஜகத்து பொய்யென்பதை ஸ்தாபிக்கின்றார். எவ்வாறு ஜாக்ரத்தசையிலும், 'இப்படியுண்டாயிற்று' 'இக்காலத்திலுண்டாயிற்று' என்று சிந்திக்கப் போகாத பொய்யான ரஜ்ஜுஸர்பமென்கிற கயிற்றுப் பாம்புமுதலிய வஸ்துக்களை விவேகமில்லாமையினால் வாஸ்தவமாகவே ப்ரமிக்கிறானோ அவ்வாறே ஸ்வப்நத்திலும் அவிவேகத்தினால் அநேக வஸ்துக்களை வாஸ்தவமாக ப்ரமிக்கிறான். இவ்வளவொழிய ஒன்றுக்கொன்று காரணமன்றென்று கருத்து.

௪௨. உபலம்பாத்ஸமாசாராதஸ்திவஸ்துத்வவாதிநாம்।
ஜாதிஸ்து தேசிதா புத்தைரஜாதேஸ்த்ரஸதாம் ஸதா॥

౪౨. ఉపలమ్భాత్సమాచారాదస్తివస్తుత్వవాదినామ్ ।
జాతిస్తు దేశితా బుద్ధైరజాతేస్త్రసతాం సదా॥

ஸம்-ஹா. ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மாசாரத்தாலுமுண்மையென்று வஸ்துக்களை யொப்புக்கொண்டு அத்வைதஸ்வரூபத்தி லாத்மநாசம் வருமென்று பயந்தவருக்கு அவர்கள் மதிக்குச் சமாநமாய் பண்டிதர்களால் ஜந்மமுதலியவை கூறப்பட்டன. க்ரமத்தி லத்வைதத்திலிழிவார்களென்று என்று கீழ்சொலலப்பட்ட தன்றோ.

௪௩. அஜாதேஸ்த்ரஸதாம் தேஷாமுபலம்பாத்வியந்தி யே।
ஜாதிதோஷா ந ஸேத்ஸ்யந்தி தோஷோऽப்யல்போ பவிஷ்யதி॥

౪౩. అజాతేస్త్రసతాం తేషాముపలమ్భాద్వియన్తి యే ।
జాతిదోషా న సేత్స్యన్తి దోషోఽప్యల్పో భవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. எவர்கள் அத்வைதாத்ம ஸ்வரூபத்தை சாஸ்திரங்களா லறிந்து, ப்ரத்யக்ஷத்தால் த்வைதத்தைக் காண்கிறபடியாலும் ஆத்மநாசம் வருமென்கிற பயத்தாலும் த்வைதத்தை யடைகிறார்களோ அவர்களும் க்ரமத்தில் நற்கதியை யடைகின்றார்கள். அவர்களுக்கு அத்வைதத்தில் ச்ரத்தை யுண்டாகையால் அவர்களுக்கு ஜாதி தோஷங்கள் வாராவாம். வரினு மிகவும் ஸ்வல்பமாய் வரும். வந்தாலும் க்ரமத்தில் கழியும்.

௪௪. 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀 𑌯𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౪౪. ఉపలమ్భాత్సమాచారాన్మాయాహస్తీ యథోచ్యతే ।
ఉపలమ్భాత్సమాచారాదస్తి వస్తు తథోచ్యతే॥

ஸ0-ஹா. பேதப்பட்ட அனேக வஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகின்றமையாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களால் அந்தந்த காரியங்கள் பிறக்கின்றமையாலும் மெய்யேயாமென்று ஸாதிக்கமுடியாது. மாயையினாலுண்டாகிய பொய்யான வஸ்துக்களிலும் அவை யுண்டாகின்றமையாலென்க. மாயையினலொரு யானையை ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிறோம். அதின்மேலேறுகின்றோம் ஆயினும் அந்த யானை மெய்யாகுமோ. அப்படியே த்வைதமும் மெய்யாகாதென்றுணர்க.

௪௫. 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌲𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ।
𑌅𑌜𑌾𑌚𑌲𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥

౪౫. జాత్యాభాసంచలాభాసంవస్త్వాభాసంతథైవచ।
అజాచలమవస్తుత్వంవిజ్ఞానంశాన్తమద్వయమ్॥

ஸ0-ஹா. பிறப்புடையதாயுங் க்ரியை யுடையதாயும் நாம ரூபங்களையுடையதாயும் தோற்றுனின்ற, பிறப்பு க்ரியை நாமரூபங்கள் இவை இல்லாதிருக்கின்ற ஜ்ஞாநஸ்வரூப சுத்தாத்வைத ப்ரம்மமே பரமார்த்தமாய் சாந்தமாய் ஸுகரூபமாயிருப்பது. மற்றவை பொய்யாய் விகாரியாய் துக்கமாயிருப்பனவென்றுணர்க.

௪௬. 𑌏𑌵𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌜𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇 ॥

౪౬. ఏవన్నజాయతేచిత్తమేవన్ధర్మా అజాస్స్మృతాః।
ఏవమేవవిజానన్తోనపతన్తివిపర్యయే॥

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளால் சித்தமு முண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்களு முண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்கள் நித்யர்களாகவே ப்ரம்மவித்துக்களா லெண்ணப்படுகிறார்கள். இப்படி யறிந்தவர் அவித்யையாகிய இருளடைந்த ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திபியார். "தத்ரகோமோஹஃ கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யதஃ" என்கிற மந்திரத்தில் அத்வைத ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு துன்பமில்லை யென்று சொல்லுகின்றதன்றோ.

௪௭. 𑌋𑌜𑍁𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌲𑌾𑌤𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 ।
𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥

౪౭. ఋజువక్రాదికాభాసమలాతస్పన్దితంయథా ।
గ్రహణగ్రాహకాభాసంవిజ్ఞానస్పన్దితంతథా॥

ஸ0-ஹா. எவ்வாறு உல்க்கை என்கிற கொள்ளியானது தான் சலிப்பதினால் கோணலாயும் நேராயுந் தோற்றுகின்றதோ; அவ்வாறே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமே வ்யத்யாஸத்தினால் அறிபவனாயும் அறியப்படும் பொருளாயுந் தோற்றுகின்றது.

௪௮. அஸ்பந்தமாநமலாதமநாபாஸமஜம்யதா ।
அஸ்பந்தமாநம்விஜ்ஞாநமநாபாஸமஜம்ததா ॥

౪౮. అస్పన్దమానమలాతమనాభాసమజంయథా।
అస్పన్దమానంవిజ్ఞానమనాభాసమజన్తథా॥

ஸ0-ஹா. அந்தகொள்ளியானது சலியாதபோது வளைதல் குவிதல் நீளுதல் முதலிய விகாரமடையாமலிருப்பதுபோல ஜ்ஞாநமும் அவித்யை நீங்கிசலியாதிருக்கும்போது நிர்விகாரமாய் கீழ்ச்சொன்ன பேதங்களின்றி விளங்குகின்றது.

௪௯. அலாதே ஸ்பந்தமாநே வை நாபாஸா அந்யதோபுவ: ।
நததோந்யத்ர நிஸ்பந்தாந்நாலாதம் ப்ரவிஶந்தி தே ॥

౪౯. అలాతేస్పన్దమానేవైనాభాసాఅన్యతోభువః ।
నతతోన్యత్రనిస్స్పన్దాన్నాలాతంప్రవిశన్తితే॥

ஸ0-ஹா. இந்த கொள்ளிசலிக்கும்போது தோற்றிய வளைவுமுதலிய ஆபாஸங்கள் இது அசையும்போது மற்றொன்றிலிருந்து இந்த கொள்ளியிற் சேர்ந்தவையல்ல. இது சலியாதபோது இவை இதிலடங்கிப் போயினவென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனதால் தோற்றமேயாகின்றமையால் அந்த விகாராபாஸங்கள் பொய்யேயாகின்றன. அவ்வாறே இந்த ஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற ஜீவாபாஸம் முதலியவை எல்லாம் பொய்யேயாம்.

௫௦. நநிர்கதா அலாதாத்தே த்ரவ்யத்வாபாவயோகத: ।
விஜ்ஞாநேபி ததைவஸ்யுராபாஸஸ்யாவிஶேஷத: ॥

౫౦ ననిర్గతాఅలాతాత్తేద్రవ్యత్వాభావయోగతః ।
విజ్ఞానేపితథైవస్యురాభాసస్యావిశేషతః॥

ஸ0-ஹா. இந்த கொள்ளியிலுண்டாகிற விகாராபாஸங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தன, ஓரிடத்திற்குப் போயின, என்று சொல்வதற்கில்லை. த்ரவ்யமாயின் ஒரு மனிதன் ஒரு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு மற்றொரு வீடு சேர்ந்து அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மற்றோரிடஞ் சேருவதுபோல்,வரவும் போகவுங் கூடும். இந்த வளைவு முதலிய விகாராபாஸங்கள் த்ரவ்யமல்லவன்றோ. ஆனதாலென்க. இவ்வாறே விஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தில் தோற்றுகிற ஸகல பேதவிகாரங்களும் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தவையுமல்ல மற்றோரிடத்திற்குப் போமவையுமல்ல வென்றுணர்க. ஆகவே பொய்யென்பது விளங்குகின்றது.

௫௧. விஜ்ஞாநே ஸ்பந்தமாநே வை நாபாஸா அந்யதோபுவ: ।
நததோந்யத்ர நிஸ்பந்தாந்ந விஜ்ஞாநம் விஶந்தி தே ॥

௫௨. நநிர்கதா விஜ்ஞாநாத்தே த்ரவ்யத்வாபாவயோகத: ।
கார்யகாரணதாபாவாத்யதோசிந்த்யா: ஸதைவ தே ॥

౫౧. విజ్ఞానేస్పన్దమానేవైనాభాసాఅన్యతోభువః ।
నతతోన్యత్రనిస్స్పన్దాన్నవిజ్ఞానంవిశన్తితే॥

౫౨. న నిర్గతాస్తే విజ్ఞానాద్ద్రవ్యత్వాభావయోగతః।
కార్యకారణతాభావాద్యతోఽచిన్త్యాస్సదైవ తే॥

ஸ0-ஹா. கொள்ளியோடு விஜ்ஞாநம் ஸமாநமேயாம். ஆயினும் விஜ்ஞாந மெப்போதும், சலியாது. காரிய காரணபாவத்தில் சிந்திக்க முடியாமையால் ஸகல விகாரங்களும் பொய்யே யாகின்றன. எவ்வாறு வளைவுமுதலிய விகாரா பாசங்களில்லாத கொள்ளியில் வளைவு முதலிய விகாரங்கள் காணப்பட்டனவோ; அவ்வாறே பேதப்பட்ட விகாரங்கள் விஜ்ஞாநத்திலில்லா விடினும் அவித்யையினு லிருப்பவைபோலக் காணப்பட்டன. ஆக, ஜகத்து பொய்யென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"அலாதேஸ் பந்தமாநேவை" என்கிற (49 வது) சுலோகத்திலும், "நநிக்கதா அலாதாத்தே" என்கிற (50 வது) சுலோகத்திலும், கொள்ளியில் தோற்றுகிற விகாரங்கள் பொய்யென்பதிற் சொன்ன காரணங்களே, விஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற பேதப்பட்ட தருமங்கள் பொய்யென்பதிலு முண்டாயிருக்கின்றன வென்று அந்த சுலோகங்களிற் கூறிய தோஷங்களை இவ்விரண்டு சுலோகங்களிலுங் காட்டினாரென் றுணர்க.

௫௩. த்ரவ்யந்த்ரவ்யஸ்ய ஹேதுஸ்ஸ்யாதந்யதந்யஸ்ய சைவஹி|
த்ரவ்யத்வமந்யபாவோவா தர்மாணாந்நோபபத்யதே||

౫౩. ద్రవ్యం ద్రవ్యస్య హేతుస్స్యాదన్యదన్యస్య చైవ హి।
ద్రవ్యత్వమన్యభావో వా ధర్మాణాం నోపపద్యతే॥

ஸ0-ஹா. திரவ்யம் த்ரவ்யத்திற்குக் காரணமாம். குணம் குணத்திற்குக் காரணமாம். இந்த ஜீவாத்மாக்கள். த்ரவயமுமல்ல. குணங்களுமல்ல, ஆகையால் ஆத்மா ஒன்றுக்குங் காரணமல்ல. நித்யமாய் ஒன்ருயிருக்கின்றது. அவயவம் அவயவி என்கிற பேதங்களொன்று மில்லாத ஆத்மாவுக்கு ஒருவித விகாரமு மில்லை யென்றதாயிற்று.

௫௪. ஏவம் நசித்தஜா தர்மாஸ்சித்தம் வாபி நதர்மஜம்|
ஏவம் ஹேதுபலாஜாதிம் ப்ரவிசந்தி மநீஷிண:||

౫౪. ఏవం న చిత్తజా ధర్మాశ్చిత్తం వాపి న ధర్మజమ్।
ఏవం హేతుఫలాజాతిం ప్రవిశన్తి మనీషిణః॥

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் சித்தமானது ஆத்மவிஜ்ஞாநஸ்வரூபமே யாகையால் பேதப்பட்ட தருமங்கள் சித்தத்தாலுண்டானவையல்ல. சித்தமும் பேத தருமங்களா லுண்டாகியதன்று. எல்லாம் விஜ்ஞாநத்தின் ஆபாஸங்களேயன்ருே. இப்படியே, காரிய காரணங்களிலும் காரியத்தால் காரணமாவது காரணத்தால் காரியமாவது பிறப்பதில்லை என்று ஹேதுபலங்களென்கிற காரண காரியங்களுக்கு அஜாதியை (அதாவது - பிறப்பில்லாமை) புத்திமாங்களான ப்ரம்மவித்துகள் நிச்சயிக்கின்ருர்கள். ஆக ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குக் காரியகாரண பாவங் கூடாததேயாம்.

௫௫. யாவத்தேதுபலாவேசஸ்தாவத்தேதுபலோத்பவ:|
க்ஷீணே ஹேதுபலாவேசே நாஸ்தி ஹேதுபலோத்பவ:||

౫౫. యావద్ధేతుఫలావేశస్తావద్ధేతుఫలోద్భవః।
క్షీణే హేతుఫలావేశే నాస్తి హేతుఫలోద్భవః॥

ஸ௦-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி தத்வஜ்ஞாநத்தில் நிலையுண்டாகி காரிய காரண பாவத்தைப் பொய்யென்றறிந்தவருக்கு இந்த ஸம்ஸார பரம்பரை நீங்குகின்றது. எவர் இதை மெய்யென்று ப்ரமிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அந்த ப்ரமமுள்ளவரையில் ஸம்ஸார பந்தம் நீங்காது.

௫௬. 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑌤𑌃 |
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

౫౬. యావద్ధేతుఫలావేశస్సంసారస్తావదాయతః ।
క్షీణేహేతుఫలావేశేసంసారంనప్రపద్యతే॥

ஸ௦-ஹா, நான் இப்போது உபாயாநுஷ்டானம்செய்கிறேன் இது காலாந்தரத்தில் பலிக்கப்போகிறது அப்போது நான் ஜீவித்திருந்து இந்த பலத்தை யநுபவிக்கப்போகிறேன், என்கிற ப்ரமம் நீங்குகிறவரையில் இந்த அவித்யாபந்தங் கழியாது.

௫௭. 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈 |
𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈 ||

౫౭. సంవృత్యాజాయతేసర్వంశాశ్వతంనాస్తితేనవై ।
సద్భావేనహ్యజంసర్వముచ్ఛేదస్తేననాస్తివై॥

ஸ௦-ஹா. இநத ஸம்ஸாரமெல்லா மவித்யையினாலுண்டாகின்றதாகையால் மாறி மாறி யழிவது மாவதுமாய் பரம்பரையாய் வருகின்றது; ஆகையால்இது நித்யமல்ல. வாஸ்தவத்தில் பரமார்த்த ஸத்தாகியது ப்ரம்மமேயாம். ஆகையால், அஜ்ஞாநிக்குஸம்ஸாரமுண்டாகுமென்று சொல்லியது தக்கதேயாமென்று கருத்து.

௫௮. 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 |
𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌮𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

౫౮. ధర్మాయఇతిజాయంతేజాయంతేతేనతత్త్వతః ।
జన్మమాయోపమంతేషాంసాచమాయానవిద్యతే॥

ஸ௦-ஹா. ப்ராந்தி யுடையவராகி அவித்யை யிலகப்பட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாக்களென்றும் விஷயங்களென்று மெவையுண்டாகின்றனவோ; அவையெல்லாம் வாஸ்தவத்தி லுண்டானவையல்ல. மாயையினாலே யுண்டானவையாம். அந்த மாயையும் ஒரு வஸ்துவல்ல. அதுவும் பொய். மாயையென்றாலில்லை என்று பொருள் என்று கருத்து.

௫௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌃 |
𑌨𑌾𑌸𑍌 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍀 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 ||

౫౯. యథామాయామయాద్బీజాజ్జాయతేతన్మయోఽంకురః ।
నాసౌనిత్యోనచోచ్ఛేదీతద్వద్ధర్మేషుయోజనా॥

ஸ௦-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயங்களுக்கு மாயையினால் ஜந்மமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார். உலகத்தில் மாயாவியானவன் ஒரு க்ஷணத்தில் மாஞ்செடியையுண்டாக்கி அதில் பூக்களை பலங்களை யுண்டாக்குகிறான் உடனே அது அழிந்துவிடுகின்றது. ஆகையா லவ்விடத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றும் பிறக்கவுமில்லை. அழியவுமில்லை மாயையினா லப்படி தோற்றியது. அதுபோலவே இந்த பேதப்பட்ட வஸ்துக்

களென்கிற விஷயங்களுக்கும், வாஸ்தவத்தில் ஜந்மம் முதலியவை யொன்றுமில்லை. ஆகையினலெல்லாம் மாயையினலென்றுணர்க.

௬௦. நாஜேஷு ஸர்வதர்மேஷு ஶாஶ்வதாஶாஶ்வதாபிதா |
யத்ர வர்ணா ந வர்தந்தே விவேகஸ்தத்ர நோச்யதே ||

౬౦. నాజేషుసర్వధర్మేషుశాశ్వతాశాశ్వతాభిధా।
యత్రవర్ణానవర్తంతేవివేకస్తత్రనోచ్యతే॥

ஸ0-ஹா. பரமார்த்த பூதர்களாய் நிர்விகாரிகளாய் நித்யர்களாயிருக்கிற ஆத்மஜ்ஞப்தி என்கிற ரஸமாத்திரஸ்வரூபர்களா யிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் நித்யாநித்ய விபாகமில்லை. பதங்களால் சொல்லப்படமாட்டார்கள். இது இப்படிப்பட்டதென்கிற வ்யவஹாரங் கிடையாது. "யதோவா சோநிவர்தந்தே" என்று வாக்கினல் சொல்லப்படமாட்டாதென்று சுருதியினல் வெளியிடப்பட்டதன்றோ.

௬௧. யதா ஸ்வப்நே த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா |
ததா ஜாக்ரத்த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா ||

௬௨. அத்வயம் ச த்வயாபாஸம் சித்தம் ஸ்வப்நே ந ஸம்ஶய: |
அத்வயம் ச த்வயாபாஸம் ததா ஜாக்ரந்ந ஸம்ஶய: ||

౬౧. యథాస్వప్నేద్వయాభాసంచిత్తంచలతిమాయయా।
తథాజాగ్రద్ద్వయాభాసంచిత్తంచలతిమాయయా॥

౬౨. అద్వయంచద్వయాభాసంచిత్తంస్వప్నేనసంశయః।
అద్వయంచద్వయాభాసస్తథాజాగ్రన్నసంశయః॥

ஸ0-ஹா. விஞ்ஞானமாத்திரரூபமாகிய இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் பரமார்த்தத்தில் வாகிந்திரியப்ரவ்ருத்தியில்லை. அதுப்ரமம் இதை யுணர்த்துவதற்கு இந்த சுலோகங்களிவ்விடத்திலும் படிக்கப்பட்டன.

௬௩. ஸ்வப்நத்ருக்ப்ரசரந்ஸ்வப்நே திக்ஷு வை தஶஸு ஸ்திதாந் |
அண்டஜாந்ஸ்வேதஜாந்வாபி ஜீவாந்பஶ்யதி யாந்ஸதா ||

௬௪. ஸ்வப்நத்ருக்சித்தத்ருஶ்யாஸ்தே ந வித்யந்தே தத: ப்ருதக் |
ததா தத்த்ருஶ்யமேவேதம் ஸ்வப்நத்ருக்சித்தமிஷ்யதே ||

౬౩. స్వప్నదృక్ప్రచరన్స్వప్నేదిక్షువైదశసుస్థితాన్।
అండజాన్స్వేదజాన్వాపిజీవాన్పశ్యతియాన్సదా॥

౬౪. స్వప్నదృక్చిత్తదృశ్యాస్తేనవిద్యంతేతతఃపృథక్।
తథాతద్దృశ్యమేవేదంస్వప్నదృక్చిత్తమిష్యతే॥

ஸ0-ஹா. இந்த ஜீவனைவன் ஸ்வப்நத்தில் அண்டஜம்ஸ்வேதஜம் என்று சொல்லப்படுகிற நானுவிதங்களான எந்த ஜந்துக்களை எல்லாதிக்குக்களிலும் பார்க்கிருனே, அவை அவனுடைய சித்தத்திற்குத் தோற்றுமவையே யன்றி வேருயிருப்பவை யல்ல. இப்படியே ஸ்வப்நங்காண்கிறவனைவிட வேறு சித்தமென்பது மொன்றில்லை.

௬௫. சரஞ்ஜாகரிதே ஜாக்ரத்திக்ஷு வை தஶஸு ஸ்திதாந் |
அண்டஜாந்ஸ்வேதஜாந்வாபி ஜீவாந்பஶ்யதி யாந்ஸதா ||

௬௬. ஜாக்ரச்சித்தேக்ஷணீயாஸ்தே ந வித்யந்தே ததः ப்ருதக் |
ததா தத்த்ருஶ்யமேவேதம் ஜாக்ரதஶ்சித்தமிஷ்யதே ||

౬౫. చరన్జాగరితే జాగ్రద్దిక్షు వై దశసు స్థితాన్ ।
అండజాన్ స్వేదజాన్వాపి జీవాన్పశ్యతి యాన్సదా ॥

౬౬. జాగ్రచ్చిత్తేక్షణీయాస్తే న విద్యంతే తతః పృథక్ ।
తథా తద్దృశ్యమేవేదం జాగ్రతశ్చిత్తమిష్యతే ॥

௬௬-தா. இப்படியே ஜாகரதசையிலும் ஜீவனால் க்ரகிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அப்போதுண்டாயிருக்கிற சித்தத்தின் விகாரங்களேயாம். அந்த சித்தமும் அந்த ஜீவனேயாம். மற்றவை முன்போலவே அறியலாம்.

௬௭. உபே ஹ்யந்யோந்யத்ருஶ்யே தே கிம் ததஸ்தீதி சோச்யதே |
லக்ஷணாஶூந்யமுபயம் தந்மதேநைவ க்ருஹ்யதே ||

౬౭. ఉభే హ్యన్యోన్యదృశ్యే తే కిం తదస్తీతి చోచ్యతే ।
లక్షణాశూన్యముభయం తన్మతేనైవ గృహ్యతే ॥

௬௭-தா. மனஸ்ஸும் மனஸ்ஸினால் காணப்படுகிற வஸ்துக்களும், ஒன்றுக்கொன்று தோற்றுகின்றன. ஜீவாத்மாவாகிய விஷயத்தை சித்தமானது வேண்டுகின்றது. ஆகையால் சித்தமாவது விஷயங்களாவது வாஸ்தவத்திலில்லை. ஸ்வப்நத்தில் யானை முதலிய வஸ்துக்களும், சித்தமும் பொய்யேயன்றோ. அதுபோலவே ஜாகரதசையிலும், பரமார்த்த ஸத்ஸ்வரூபத்தைவிட வேறொன்றுமில்லை என்று, விவேகிகள் கூறுகின்றார்கள். இவ்விரண்டும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை என்பது, உண்டென்பதில் ப்ரமாணமில்லையாகையால் த்வைதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். வஸ்துவைவிட்டு ஜ்ஞாநந்தோற்றுவதில்லை. ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு வஸ்துதோற்றுவதில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டையும் தனியே ப்ரமாணப்ரமேயங்களாக கல்பிப்பதற்குந்யாய முண்டாகாது. ஆகையாலிந்த சித்தமும் விஷயங்களும் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாம்.

௬௮. யதா ஸ்வப்நமயோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேऽபி ச |
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி ந பவந்தி ச ||

௬௯. யதா மாயாமயோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேऽபி ச |
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி ந பவந்தி ச ||

௭௦. யதா நிர்மிதகோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேऽபி வா |
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி ந பவந்தி ச ||

౬౮. యథా స్వప్నమయో జీవో జాయతే మ్రియతేపి చ ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ ॥

౬౯. యథా మాయామయో జీవో జాయతే మ్రియతేపి చ ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ ॥

౭౦. యథా నిర్మితకో జీవో జాయతే మ్రియతేపి వా ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ ॥

௭௦-தா. ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் பொய்யென்றால் மநுஷ்யன் பிறப்பதும் சாவதும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றதாகையாலிதை யொருவரு மொப்பமாட்டார்,

என்று ஆக்ஷேபிக்கிறவனுக்கு ஸமாதாநமாக இந்த மூன்று சுலோகங்கள் கூறப்பட்டன. இவற்றின் கருத்து ஸப்நத்திலும் இந்திரஜாலம் முதலிய மாயையிலும் மந்திரம் ஒஷதி இவற்றின்வ்யாபாரத்திலும் அண்டஜம்,ஸ்வேதஜம் ஜராயுஜம்முதலிய அனேகஜீவராசிகளுந்தோற்றவில்லையோ; ஆயினும் அவை பொய்யேயன்றோ. அப்படியே உலகத்தில் பிறப்பது சாவது எல்லாம்பொய். ஆகையால் ஸம்வித்தென்கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகிய ப்ரம்மமே மெய்யானது என்பதாம்.

௭௧. 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

౭౧. నకంచిజ్జాయతేజీవస్సమ్భవోఽస్యనవిద్యతే ।
ఏతత్తదుత్తమంసత్యంయత్రకించిన్నజాయతే॥

ஸ௦-ஹா. வ்யவஹார ஸத்யமாகிய ஜீவாதிகளுக்குப் பிறப்புமுதலியவை ஸ்வப்நம் மாயை முதலியவற்றில் தோற்றுகிற ஜீவர்களுக்குப் போலவென்று நிரூபித்தோம். பரமார்த்தத்திற்கு பிறப்புமுதலியவை யில்லை. மற்றவிசேஷங்கள் முன்சொன்னோம்.

௭௨ 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

౭౨. చిత్తస్పన్దితమేవేదంగ్రాహ్యగ్రాహకవద్ద్వయమ్।
చిత్తంనిర్విషయంనిత్యమసఙ్గంతేనకీర్తితమ్॥

ஸ௦-ஹா. த்வைதமெல்லாஞ் சித்தத்தின் தோஷத்தால் வந்தது. வாஸ்தவத்தில் சித்தமென்பது ஆத்மஸ்வரூபமே யாகையாலதற்கு தோஷமில்லை. தோஷமாவது விஷயஸங்கம். அதாவது ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்று சுருதியினால் வெளியாகின்றது.

௭௩ 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 ।
𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 ॥

౭౩. యోఽస్తికల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాస్త్యసౌ ।
పరతంత్రాభిసంవృత్యాస్యాన్నాస్తిపరమార్థతః॥

ஸ௦-ஹா. வைதிகரும் சாஸ்திரம் ஆசாரியன் சிஷ்யன் எனப் பலவிஷயங்களை யொப்புக்கொண் டிருக்கின்றார் ஆனதால் நிர்விஷயமென்று கூறுவது தகாதென்றால் பரமார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயமாக அவை கல்பிக்கப்பட்டவையென்று முன்சொல்லியிருக்கிறோம். இதரமதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளுகிற வஸ்துக்கள் அஜ்ஞாந கல்பிதங்களென்று ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் நிர்விஷயமாவதில் விரோதமில்லை.

௭௪. 𑌅𑌜𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑌃 ।
𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌃 ॥

౭౪. అజఃకల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాప్యజః ।
పరతంత్రాభినిష్పత్త్యాసంవృత్యాజాయతేతుసః॥

ஸ௦ ஹா. வேத ஸம்மதமாகிய சிஷ்யாசார்யபேதம் முதலியவை யெல்லாம் பொய்யாயின், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு நித்யத்வம் முதலியவையும் சாஸ்திரத்தாலே யோதப்படுகின்றமையால் அவையும் பொய்யாகையால் ஆத்மஸ்வரூபமஜமானது என்பது முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூபங்களும் பொய்யாகவேண்டியதே யன்றோ, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதாநமிந்த சுலோகம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியது அவாஸ்தவமே ஜக்

மபரிணாமாதி கல்பனை இல்லையென்பதற்கு கல்பிக்கப்பட்டவையே அவையும் ஸ்வரூப மே ஸத்யமாகின்றது.

௭௫. 𑌅𑌭𑍂𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌂𑌸𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑍈𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

౭౫. అభూతాభినివేశోస్తిద్వయంతత్రనవిద్యతే ।
ద్వయాభావంసబుద్ధ్వైవనిర్నిమిత్తోనజాయతే ॥

ஸ०-ஹா. த்வைத விஷயத்தில் ப்ரமத்தாலாக்ரகப்படுவதொழிய வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லை. ஆகையாலிது ப்ராந்தியென்று அறிந்தபோதே காரணமில்லாமையால் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

௭௬. 𑌯𑌦𑌾𑌨𑌲𑌭𑌤𑍇𑌹𑍇𑌤𑍂𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌧𑌮𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌦𑌾𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌫𑌲𑌂𑌕𑍁𑌤𑌃 ॥

౭౬. యదానలభతేహేతూనుత్తమాధమమధ్యమాన్ ।
తదానజాయతేచిత్తంహేత్వభావేఫలంకుతః ॥

ஸ०-ஹா. அந்தந்தஜாதி ஆச்ரமங்களுக்கு, விதித்த தருமங்களை அந்தந்த தருமங்களுக்கு பலமாக விதித்திருக்கிறபலனை விரும்பாமல் அதருமங்கள் கலவாமல், செய்வதினால் அடையக்கூடிய தேவத்வமுதலிய உத்தம பலங்களையும் அதருமங்கலந்த தருமத்தாலடையக்கூடிய மநுஷ்யத்வ முதலிய மத்யமபலன்களையும் அதருமங்களையே செய்வதினாலடையக்கூடிய திர்யக்த்வமுதலிய அதம பலன்களையும், அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை யென் றுணர்ந்தவனுக்கு அந்தந்த கதிகளுக்குக் காரணங்களான அவித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட கருமம் தருமம் முதலியவை நீங்கியபடியால் அவை யுண்டாகிறதில்லை. ஆத்ம தத்வமொன்றே கல்பனையில்லாததென் றுணர்ந்தவன் துன்பங்களையடைவனோ. அறியாதார் ஆகாயத்தில் அழுக்கு முதலியவற்றை சிறுவர் காண்பதுபோல் ப்ரம்மத்தில் விகாரங்களைக் காண்கிறார்கள். ஜ்ஞானிகளுக்கு அந்த காரணங்கள ழிகின்றமையால் அவையுண்டாகா. காரணமில்லாது காரியம் பிறக்குமோ. விதையில்லாமல் செடி முளைக்குமோ. ஆகையா லந்த சித்த விகாரங்கள் அப்போது பிறப்பதில்லை.

௭௭. 𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃𑌸𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾 ।
𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂𑌹𑌿𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

౭౭. అనిమిత్తస్యచిత్తస్యయానుత్పత్తిస్సమాద్వయా ।
అజాతస్యైవసర్వస్యచిత్తదృశ్యంహితద్యతః ॥

ஸ०-ஹா. இந்த சித்தமாவது ஆத்மஸ்வரூபஸ்புரணமாகையால் ப்ரமம் நீங்கிய போது ஸ்வதஸ் ஸித்தமாகின்றது. ஆகையால் எப்போதும் அத்வயமாய், நிர்விசேஷமாயிருக்கின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட யுக்திகள் இந்தஸந்தர்பத்திற்காக இங்கும் சொல்லப்பட்டவை யாகையால், இங்கு விசேஷமாய் விஸ்தரிக்கவில்லை.

௭௮. 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍 ।
𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌂𑌤𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌮𑌭𑌯𑌂𑌪𑌦𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥

౭౮. బుద్ధ్వానిమిత్తతాంసత్యాంహేతుంపృథగనాప్నువన్।
వీతశోకంతదాకామమభయమ్పదమశ్నుతే॥

ஸ0-ஹா. ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் காரிய காரண பாவங்களில் பரமார்த்தமில்லை யென்று ஸித்தித்தமையால் நிமித்தமில்லை யென்பது ஸத்யமென் றுணர்ந்து ஜந்மகாரணங்களான தருமா தருமங்களைவிட்டு, ஆசாபாசம் முதலிய அநர்த்தங்களி லகப்படாமலிருப்பவன், அவித்யா ஸம்பந்தங் கழிந்து ஜந்மமில்லாதவனாகிறான்.

௭௯. 𑌅𑌭𑍂𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌦𑍃𑌶𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂𑌸𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑍈𑌵𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌗𑌂𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥

౭౯. అభూతాభినివేశాద్ధిసదృశేతత్ప్రవర్తతే।
వస్త్వభావంసబుద్ధ్వైవనిస్సఙ్గంవినివర్తతే॥

ஸ0-ஹா. இல்லாதவஸ்துவி லிருப்பதாக ப்ரமித்திருந்தபோது அந்தப்ரமத்திற்குத் தக்கபடி அந்த சித்தமானது ப்ரவர்த்திக்கின்றது. வாஸ்தவத்தில் வஸ்துக்களில்லை என்றறிந்தபோது ஸங்கம்விட்டு அதில் நின்றும் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

௮௦. 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾𑌹𑌿𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌸𑌹𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑌜𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥

౮౦. నివృత్తస్యాప్రవృత్తస్యనిశ్చలాహితదాస్థితిః ।
విషయస్సహిబుద్ధానాంతత్సామ్యమజమద్వయమ్॥

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு வஸ்து சூந்யத்தை யறிந்து இதரவிஷயங்களில் செல்லாமல் எக்காலத்தில் நிச்சலமாய் மநஸ்ஸு நிற்கின்றதோ. அக்காலத்தில் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரவேசித்ததாகின்றது.

௮௧. 𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑍋𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌧𑌾𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌃 ॥

౮౧. అజమనిద్రమస్వప్నంప్రభాతంభవతిస్వయమ్ ।
సకృద్విభాతోహ్యేవైషధర్మోధాతుస్వభావతః॥

ஸ0-ஹா. உலகத்தில் வஸ்துக்கள் ப்ரகாசிக்கும்போது ஸூரியன் விளக்குமுதலியவற்றின் ஸஹாயம் வேண்டப்படுகின்றது. அப்படியன்றி ஆத்மஸ்வரூபம் ஒருஸஹாயத்தையும் வேண்டாது தானேப்ரகாசிக்கும். எப்போது மிவ்வாறேப்ரகாசிக்கின்றது. இது பரமார்த்தஸ்வரூபமானது.

௮௨. 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂𑌵𑌿𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌸𑌦𑌾 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌸𑍌 ॥

౮౨. సుఖమావ్రియతేనిత్యందుఃఖంవివ్రియతేసదా ।
యస్యకస్యచధర్మస్యగ్రహేణభగవానసౌ॥

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வமாகிய ப்ரம்மஸ்வரூபாபிந்நமாகிய ஆத்மஸ்வரூபமானது பலவிதங்களா லுபதேசிக்கப்படாமலும் இதை லோகத்தா ரங்கீகரியாததற்குக் காரணங் கூறுகின்றார். இந்தத்வைத ப்ரமத்தால் ஸுகஸ்வரூபம் மறைக்கப்படுகின்ற

மையாலும் இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிவது வருத்தமாகையாலும், ஆசாரியர்களாலும் பல வேதாந்தங்களாலும் முறையிடப்பட்டாலும், இதில் சிரத்தை யுண்டாகிறதில்லை. இவ்வாறு மாயாவியான ஈச்வரன் செய்விக்கிறான்.

௮௩. 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌾𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌚𑌲𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍋𑌭𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌾𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌬𑌾𑌲𑌿𑌶𑌃॥

౮౩. అస్తినాస్త్యస్తినాస్తీతినాస్తినాస్తీతివాపునః ।
చలస్థిరోభయాభావైరావృణోత్యేవబాలిశః॥

ஸ0-ஹா. இந்தகாரணத்தாலும் பரமார்த்த நிச்சய மெளிதிலுண்டாகிறதில்லை. தார்க்கிகர் தேஹத்தைவிட வேறாய்ப்ரமாதாவாய் ஒராத்மா இருக்கிறானென்று கூறுகின்றனர். க்ஷணிகவாதிகளான பௌத்தர்கள் தேஹத்தைக்காட்டில் வேறாயினும் க்ஷணிகமாகிய புத்தியைவிட வேறான ஆத்மாவில்லை யென்கிறார்கள். திகம்பரமவாதிகள், ஆத்மா இல்லையென்பதுதான் நிச்சயமென்றுரைக்கின்றார்கள், இவ்வாறு பண்டிதர்களுக்கெல்லாம் அபிநிவேசத்தால் தத்வம்தெரியாதபோது மூடஜனங்களுக்கு தத்வஜ்ஞானம் பிறவாமை யாச்சரியமன்று.

௮௪. 𑌕𑍋𑌟𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍈𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌦𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌯𑍇𑌨𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌸𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍃𑌕𑍍॥

౮౪. కోట్యశ్చతస్రఏతాస్తుగ్రహైర్యాసాంసదావృతః।
భగవానాభరస్పృష్టాయేనదృష్టస్ససర్వదృక్॥

ஸ0-ஹா. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபத்தை யாவரித்துக்கொண்டு தத்வநிச்சயம் பிறவாமலிருக்கும்படி யெப்போது மிருக்கிற இந்த அஸ்தி முதலிய நாலுகோடிகளிலிருந்து விடப்பட்டு சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து தெளிந்தவன் ஸமஸ்தத்தையு மறிந்தவனாகிறான்.

௮௫. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌂𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌂𑌪𑌦𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍।
𑌅𑌨𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌕𑌿𑌮𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑍀𑌹𑌤𑍇॥

౮౫. ప్రాప్యసర్వజ్ఞతాంకృత్స్నాంబ్రాహ్మణ్యమ్పదమద్వయమ్ ।
అనాపన్నాదిమధ్యాన్తంకిమతఃపరమీహతే॥

ஸ0-ஹா. இப்படி ஸமஸ்த ஸ்வரூபத்திலு முத்க்ருஷ்டமாகிய ஸர்வஜ்ஞத்வமென்கிற ச்ரேயஸ்ஸையடைந்து, அத்வைதரூபமாகிய ப்ராம்மண்ய மென்கிற ஸ்தாநத்தைப் பெற்று, ஆதிமத்யாந்த மில்லாத ரூபமாகி, பின்பொருதுக்கத்தையு மடைகிறதில்லை.

௮௬. 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌵𑌿𑌨𑌯𑍋𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌶𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌦𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌮𑌂𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍॥

౮౬. విప్రాణాంవినయోహ్యేషశమఃప్రాకృతఉచ్యతే।
దమఃప్రకృతిదాంతత్వాదేవంవిద్వాఞ్ఛమంవ్రజేత్॥

ஸ0-ஹா. விப்ரர்களுக்கு விநயமும் சமமும் தமமும், ஸ்வபாவமானது; இந்த விநயம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபம் ப்ரம்மரூபமேயாம்.

௮௭. 𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౮౭. సవస్తుసోపలమ్భఞ్చద్వయంలౌకికమిష్యతే ।
అవస్తుసోపలమ్భఞ్చశుద్ధంలౌకికమిష్యతే॥

ஶா०-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகையாலும், ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணங்களாகின்றமையாலும், ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திசெய்யுமவையாகையாலும் இவை பொய்யானவைஎன்று யுக்திகளாள் நிரூபித்துக்காட்டி, முன்காட்டிய நான்குகோடிகளும் நீங்கியதாய், ராகத்வஷ முதலியவை யில்லாததாய், ஸ்வபாவமாய் சாந்த ரூபத்தையுடையதாயிருக்கிற அத்வைத மதமேசுத்தமான மதமென்று ஸாதித்தார். இனி அத்வைத மதபரிஷ்காரத்தைக் காட்டத்துடங்குகின்றார். வஸ்துக்களோடு கூடியதும், அறிவோடு கூடியதும், க்ராஹ்ய க்ராகக பேதமுடையதும், லோகஸித்தமானதுமாகிய இந்த அவஸ்தையை ஜாகரிதமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஸமஸ்தவ்யவஹாரங்களும் இந்த அவஸ்தையிலுண்டாகின்றன. இப்படி வேதாந்தத்திற்கு ஸம்மதமான பொருள். வஸ்து சூந்யமாய், வஸ்துவில்லாவிடினும், வஸ்துஜ்ஞானத்தையுடையதாய், சுத்தமாய், ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸாதாரணமாயுமிருப்பது ஸ்வப்நமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

௮௮. 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚𑌲𑍋𑌕𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂𑌸𑌦𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍॥

౮౮. అవస్త్వనుపలమ్భఞ్చలోకోత్తరమితిస్మృతమ్ ।
జ్ఞానంజ్ఞేయఞ్చవిజ్ఞేయంసదాబుద్ధైఃప్రకీర్తితమ్॥

ஶா०-ஹா. வஸ்து சூந்யமாய் ஜ்ஞாந சூந்யமாய், க்ராஹ்யம் க்ராகம் என்கிற லோகநீதி நீங்கியதாயிருக்கிற இந்த அவஸ்தை ஸுஷுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைகளுக்குள் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம், என்கிற பேதமெல்லா மடங்கியிருக்கின்றது. பரமார்த்த விஜ்ஞாநஸ்வரூபம் தூரீயமெனப்படுகிறது. இப்படி ப்ரம்மவித்துக்கள் கண்டறிந்து சொல்லுகிறார்கள்.

௮௯. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑍇𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍇𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌹𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑍀𑌹𑌮𑌹𑌾𑌧𑌿𑌯𑌃॥

౮౯. జ్ఞానేచత్రివిధేజ్ఞేయేక్రమేణవిదితేస్వయమ్ ।
సర్వజ్ఞతాహిసర్వత్రభవతీహమహాధియః॥

ஶா०-ஹா. இங்ஙனம் ஜ்ஞாநமும் மூன்றுவிதமான ஜ்ஞேயங்களும், க்ரமமாக அறியப்பட்டால் அந்த மஹா புத்திமானுக்கு ஸர்வஸ்வரூபஜ்ஞாநரூப முண்டாகின்றது. அதற்கு எக்காலத்திலு மெந்த தேசத்திலு மழிவில்லை. இந்தப்படி ஸ்தாநத்ரயத்திலுமில்லாத பரமார்த்த தூரீயஸ்வரூபமறியப்பட்டால் தத்வஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது.

௯௦. 𑌹𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌤𑌃।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌦𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥

౯౦. హేయజ్ఞేయాప్యపాక్యానివిజ్ఞేయాన్యగ్రయాణతః।
తేషామన్యత్రవిజ్ఞేయాదుపలమ్భస్త్రిషుస్మృతః॥

ஸ0-ஹா. கீழ் லௌகிகங்களான வஸ்துக்களேயும் க்ரமமாக அறியவேண்டுமென்று சொல்லியதால் அவையும் மெய்யேயென்று சங்கைப்படவேண்டாமென்று கூறுகின்றார். நாம் கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைகளும், ஹேயங்களென்பதற்காக அதை யறியும்படி சொன்னோம்; அறியத்தக்கது முன்சொன்ன நாலுகொடிகளும் நீங்கிய பரமார்த்த தத்வமேயாம். ஈஷணாத்ரயங்களேயும் விட்டவனால், பாண்டித்யம் பால்யம் மௌநமென்கிற ஸாதநங்களடையத்தக்கவை. ராகத்வேஷ முதலியவை பரிபக்வ தசையையடையும்படி செய்யத்தக்கவை. இந்த விபாகஜ்ஞாநத்திற்காக ஸந்யாஸியினால் எல்லாமறியவேண்டியவையாயின. முதலில் பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபமே அறியத்தக்கது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பாண்டித்யமாவது வேதாந்தங்களின் கருத்தை நன்குணர்ந்திருப்பது. அதாவது அத்வைத வஸ்து விசாரத்தால் பிறந்த ஜ்ஞாந சாதுர்யமே, அது ச்ரவணத்தாலுண்டாகின்றது, பால்யமாவது அஹங்காரம் மதம் முதலிய துர்க்குணங்களில்லாதிருப்பது. மௌநமாவதுதான் வேதாந்தங்களில் ஆசாரியனிடத்தில்கேட்ட அத்வைதத்தை யுக்திகளேக்கொண்டு சிந்திப்பது. மற்றவை முன்சொல்லப்பட்டபடி யுணர்க. இது ப்ரம்மவித்துக்கள் மதமென்றும் அவித்யையினால் இவையெல்லாம் தோற்றுமென்றும் முன்சொன்னபடி ரூபிக்கப்படுகிறது.

௯௧. ப்ரக்ருத்யாகாசவஜ்ஜ்ஞேயாஸ்ஸர்வேதர்மா அநாதய:।
வித்யதே நஹி நாநாத்வம் தேஷாம் க்வசந கிஞ்சந॥

౯౧. ప్రకృత్యాకాశవజ్ఞేయాస్సర్వేధర్మాఅనాదయః ।
విద్యతేనహినానాత్వంతేషాంక్వచనకిఞ్చన॥

ஸ0-ஹா. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யாலோசித்துப் பார்க்கும்போது இந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஆகாயம்போல ஸூக்ஷ்ம ரூபமுடையவர்கள். தோஷமில்லாதவர்கள், எங்கும் நிறைந்தவர்கள். ஆதியில்லாதவர்கள். இவ்வாறு முமுக்ஷுக்கள், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியவேணும். எப்போதும் அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பேதமில்லே. இங்கு நாம் ஆத்மாக்களென்று பன்மையாற் சொல்லியது கல்பித பேதத்தை யநுசரித்தென்றறிக.

௯௨. ஆதிபுத்தா: ப்ரக்ருத்யைவ ஸர்வே தர்மா: ஸுநிச்சிதா:।
யஸ்யைவம் பவதி க்ஷாந்திஸ்ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே॥

౯౨. ఆదిబుద్ధాఃప్రకృత్యైవసర్వేధర్మాస్సునిశ్చితాః।
యస్యైవంభవతిక్షాంతిస్సోఽమృతత్వాయకల్పతే॥

ஸ0-ஹா. இந்த ஆத்மாக்களெல்லாரும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ரூபமுடையவர்கள். எப்போதும் இப்படி விளங்குகிறவர்களாகையால் ஸந்தேஹமின்றி நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை யுடையவர். ஆகையால் ஆத்மாக்களுக்கு ஜ்ஞேயத்தை வாஸ்தவமாக நினைக்கக்கூடாது. இவ்வாறு எவனறிந்து க்ருதக்ருத்திய[illegible]ய் சமத்தையடைகிறானோ; அவன் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். இந்த ஆத்ம ப்ரகாசத்திற்கு ஸூரியனே த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஸூர்யன் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கிறானன்றோ. அவன் ப்ரகாசிப்பதற்கு மற்றொரு தேஜஸ்ஸு வேண்டுவதில்லேயன்றோ.

௯௩. ஆதிஶாந்தா ஹ்யநுத்பந்நா: ப்ரக்ருத்யைவ ஸுநிர்வ்ருதா:।
ஸர்வே த⁴ர்மா: ஸமாபி⁴ந்நா அஜம் ஸாம்யம் விஶாரத³ம்॥

౯౩. ఆదిశాంతా హ్యనుత్పన్నాః ప్రకృత్యైవ సునిర్వృతాః।
సర్వేధర్మాస్సమాభిన్నా అజం సామ్యం విశారదమ్॥

பா0-ஹா. மோக்ஷமும் பரமார்த்தமன்று. நித்யமுக்தராயிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு ஒருநாளில் முக்தியென்பது கூடுமோ. அவர்களுக்கு உத்பத்தி யுண்டோ. ஸமஸ்வரூப முடையவர்களன்றோ. பேதமில்லாதவர்களன்றோ. பரிசுத்தாத்மஸ்வரூப மிப்படிப்பட்டதாகையால் ஒருவராலும் ஒருபோது மொன்று மிதற்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை. நித்யனும் எப்போதும் மாறாத ஒரே ஸ்வபாவமுடையவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரத்தால் பயனுண்டோ.

௯௪. வைஶாரத்³யம் து வை நாஸ்தி பே⁴தே³ விசரதாம் ஸதா³।
பே⁴த³நிம்நா: ப்ருத²க்³வாதா³ஸ்தஸ்மாத்தே க்ருபணா: ஸ்ம்ருதா:॥

౯౪. వైశారద్యంతు వై నాస్తి భేదే విచరతాం సదా।
భేదనిమ్నాః పృథగ్వాదాస్తస్మాత్తే కృపణాః స్మృతాః॥

பா0-ஹா. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்தவரே தங்யரானவர்கள், மற்றோர்கள் க்ருபணர்களே யாவர்கள். அவர்கள் வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தைக் கூறுகின்றார்களன்றோ. ஆகையால் அவர்கள் நீசர்களேயாகிறார்கள். பேதவாதிகள் தத்வ ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களாகையா லவர்களுக்கு சுத்தியில்லை யன்றோ. அவித்யையினால் காணப்படுகிற பேதத்தில் புத்தியுடையவர்க ளாகிறார்களன்றோ. ஆகையா லவர்கள் நீசரே யாவர். இது தக்கதேயாமென்று கருத்து.

௯௫. அஜே ஸாம்யே து யே கேசித்³ப⁴விஷ்யந்தி ஸுநிஶ்சிதா:।
தே ஹி லோகே மஹாஜ்ஞாநாஸ்தச்ச லோகோ ந கா³ஹதே॥

౯౫. అజే సామ్యేతు యే కేచిద్భవిష్యంతి సునిశ్చితాః।
తే హి లోకే మహాజ్ఞానాస్తచ్చ లోకో న గాహతే॥

பா0-ஹா. இவ்வாறு பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை நிச்சயமாயறிந்தவரே மகாத்மாக்களாகிறார். ஒரு பெண்பிள்ளையாயினுமிந்த தத்வஜ்ஞாநமுடையளானால் அவளுக்கு தத்வஜ்ஞாநமில்லாத மகா பண்டிதனு மொப்பாகமாட்டான். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் மகிமையை இவ்வுலக மறியாது. அப்படியில்லாத த்வைதிகளாகிய நீசர்களால் இந்த தத்வமடையப்படமாட்டாது.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்விரண்டு சுலோகங்களில் முதல் சுலோகத்தில் த்வைதிகளை தூஷித்தார். இரண்டாவது சுலோகத்தா லத்வைதிகளைக் கொண்டாடினார், இது அத்வைதத்தி லனைவருக்கும் விருப்பமுண்டாவதற்காகவாம்.

௯௬. அஜேஷ்வஜமஸங்க்ராந்தம் த⁴ர்மேஷு ஜ்ஞாநமிஷ்யதே।
யதோ ந க்ரமதே ஜ்ஞாநமஸங்க³ம் தேந கீர்திதம்॥

౯౬. అజేష్వజమసంక్రాన్తం ధర్మేషు జ్ఞానమిష్యతే।
యతో న క్రమతే జ్ఞానమసఙ్గం తేన కీర్తితమ్॥

வ்யா. ப்ரமேயமென்றும் ப்ரமாணமென்றும் ப்ரமாதாவென்றும் பேதங்கள் தத்வநிச்சயத்தி லேற்படுகிறபடியால் அபேதங் கூடுமோவென்றால் இதற்குவிடையளிக்கின்றார். நித்யர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அஸங்கமான நித்யஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யொப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஸ்வரூபமே ப்ரமேயமாகின்றது. ஆகாயம்போல ஸங்கமான ஜ்ஞாநத்திற்கு எல்லலாங் கூடும். இங்கும் ஸௌர்ய ப்ரகாசத்தை திருஷ்டார்தமாகக் கொள்க.

௯௭. அணுமாத்ரேऽபி வைதர்ம்யே ஜாயமாநேऽவிபஶ்சித:|
அஸங்கதா ஸதா நாஸ்தி கிமுதாவரணச்யுதி:||

౯౭. అణుమాత్రేఽపి వైధర్మ్యే జాయమానేఽవిపశ్చితః।
అసంగతా సదా నాస్తి కిము తావరణచ్యుతిః॥

வ்யா. அத்வைதிகளல்லாத வாதிகளுக்கு ஜ்ஞாநம் ஸவிஷயிகமென்று மதமாகையால், அஸங்கத்வமில்லை. அஸங்கத்வமில்லாமையால் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில்லை.

௯௮. அலப்தாவரணா: ஸர்வே தர்மா: ப்ரக்ருதிநிர்மலா:|
ஆதௌ புத்தாஸ்ததா முக்தா புத்யந்த இதி நாயகா:||

౯౮. అలబ్ధావరణాస్సర్వే ధర్మాః ప్రకృతినిర్మలాః।
ఆదౌ బుద్ధాస్తథా ముక్తా బుధ్యన్తే ఇతి నాయకాః॥

வ்யா. இதனால் அத்வைதிகள் மதத்தில் ஆவரணமென்கிற ஸம்ஸார பந்தமில்லை. ஸ்வபாவத்தாலே சுத்தரானவர்கள் ஜீவாத்மாக்கள் அநாதி ஸ்வயம் ப்ரகாசர்கள். நித்யமுக்த ஸ்வரூபர்கள். ஜ்ஞாநசக்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்; தங்களுக்கு தாங்களே ப்ரபுக்கள். ஆகையா லத்வைதத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

௯௯. க்ரமதே ந ஹி புத்தஸ்ய ஜ்ஞாநம் தர்மேஷு தாயிந:|
ஸர்வே தர்மாஸ்ததா ஜ்ஞாநம் நைதத் புத்தேந பாஷிதம்||

౯౯. క్రమతే న హి బుద్ధస్య జ్ఞానం ధర్మేషు తాపినః।
సర్వే ధర్మాస్తథా జ్ఞానం నైతద్బుద్ధేన భాషితమ్॥

வ்யா. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவனுக்கு இதரவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநம் போகாது ஆகாச ஸ்வரூபமாகியதன்றோ ஜ்ஞாநம். ஜீவாத்மாக்களும் ஆகாசத்தோடு ஸமாந ரூபமுடையராகையாலே, சலியாமலிருக்கின்றார்கள். ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதா, என்கிற பேதமில்லாத அத்வைத மதமானது புத்தனால் சொல்லப்பட்டதன்று. அத்வைதத்திற்கு ஸமீபமாக பாஹ்ய வஸ்துக்களில்லை யென்பது ஜ்ஞாநமே யுள்ளதென்பது இவை புத்தனால் சொலலப்பட்டன. ஆயினும் பரமார்த்தமான அத்வைத தத்வம் வேதாந்தங்களில் கண்டறியத்தக்கதேயாம். வேதாந்தங்களாவன "நஹித்ரஷ்டுர்த்ருஷ்டேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்பதுமுதலியவையாம். இவற்றிற்குப்பொருள் ஜ்ஞாநமேஸத்யம் மற்ற வஸ்துக்கள் பொய்யென்பதாம்.

௱. துர்தர்ஶமதிகம்பீரமஜம் ஸாம்யம் விஶாரதம்|
புத்த்வா பதமநாநாத்வம் நமஸ்குர்மோ யதாபலம்||

౧౦౦. దుర్దర్శమతిగంభీరమజం సామ్యం విశారదమ్।
బుద్ధ్వాపదమనానాత్వం నమస్కుర్మో యథాబలమ్॥

௱௦ ஸா. சாஸ்திரஸாரத்தை எடுத்துச்செய்த கௌடபாதகாரிகையென்ற ப்ரபந்தமானது முடிவுபெறுகின்றமையால், முடிவில் மங்களத்தோடு முடிப்பதற்கு பரமார்த்த தத்வத்தை வணங்குவதாகிய நமஸ்கார மங்களத்துடன் முடிக்கின்றூர். இதனு லத்வைதம் வணங்கத்தக்கியதென்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இதற்கு சமானமாகிய மதமொன்று மில்லையென்று ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாயிற்று. பரமார்த்தத்வமெப்படிப்பட்டது? ஸத்தென்றும், அஸத்தென்றும் ஸதஸத்தென்றும் ஸதஸத்விலக்ஷண மென்றும் பலவகையாக விகல்பிக்கப்படுகின்றமையால் ஸுலபமா யறியக்கூடாதது. ஆகையா லறிவிலாதார்க்கு எளிதி லறியப்பார்த்தாலும் ஸமுத்ரம்போல் அவகாஹிக்கமுடியாதது. நித்யமாய் ஸமமாய் ஸமர்த்தமாயிருப்பது. பேதங்கள் நீங்கியது, இப்படிப்பட்ட பரமார்த்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்து அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஐக்யத்தை யடைந்து அந்த ப்ரம்மத்தை வணங்குவோமாக. அது வ்யவஹாரத்திற்கு கோசரமாகாததாயினும் நம்முடைய சக்திக்குத்தக்கப்படி வ்யவகாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து நமஸ்கரிப்போமாக.

𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍌𑌡𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 𑌅𑌲𑌾𑌤𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கௌடபாதகாரிகையின் ப்ரகரணங்கள் நாலுக்கும் அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியர் வ்யாக்நமாகச் செய்த பாஷ்யங்களையும் ஆனந்த கிரியாசாரியர் செய்த டீகையையும் அநுஸரித்து பண்டிதர்களி னபிப்ராயங்களையும்சேர்த்து அத்வைத மத ஸ்தாபநமான வ்யாக்யாநக் கருத்துமாத்திர மெழுதப்பட்டது. பதார்த்தங்களை இதைக்கொண்டே அறிந்துகொள்க. இதுவுமன்றி த்வைத மதகண்டநரூபமாகிய இந்த க்ரந்தத்தில் சொல்லிய யுக்தியே புத்திமாங்களுக்கு முக்யமா யறியத்தக்கது. வேத மந்திரங்களுக்குப்போல பதார்த்தம் முக்யமல்ல, ஆகையால் பதார்த்த மெழுதவில்லை. விசேஷக்ரந்த விஸ்தரபயத்தா லென்றறிக.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தின் முடிவில்செய்த மங்களசுலோகங்கள்.

அஜமபிஜநியோகம் ப்ராபதைச்வர்ய யோகாதகதிச கதிமத்தாம் ப்ராப தேகம்ஹ்யநேகம், விவிதவிஷய தர்மக்ராஹிமுக்தே க்ஷணுநாம் ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி "௧"

ப்ரஜ்ஞாவைசாகவேதக்ஷுபிதஜலநிதேர் வேதநாம்நோந்தரஸ்த்தம் பூதாந்யாலோக்யமக்நாந்யவிரத ஜநநக்ராஹகோரேஸமுத்ரே, காருண்யாதுத்ததாராம்ருதமிதமமரைர் துர்லபம்பூதஹேதோர்யஸ்தம்பூஜ்யாபிபூஜ்யம்பரமகுருமமும்பாதபாதைர்நதோஸ்மி '௨"

யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸாப்ரதிஹதிமகமத்ஸ்வாந்தமோகாந்தகாரோமஜ்ஜோந்மஜ்ஜச்சகோரேஹ்யஸக்ருதுப்ஜநோதந்வதித்ராஸநேமே,யத்பாதாவாச்ரிதாநாம்ச்ருதிசமவிநயப்ராப்திரக்ராஹ்யமோகாதத்பாதௌபாவநீயௌபவபயவிநுதௌஸர்வபாவைர்நமஸ்யே'௩.

முதல்சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

ஸமஸ்தோப நிஷத்துக்களிலும் பரமார்த்த தத்வமென்று ப்ரஸித்தமாய், தன்னை வணங்கினோர்க்கவித்யை முதலிய தோஷபயங்களை நீக்குவதும், ஜந்மம் முதலிய விகாரங்களில்லாததும் தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தால் ஜங்மத்தையுடையதும் சலனமில்லாததும் கதியுடையதும் ஒன்றாகியதும் மூடர்களுக்குப் பலவாகியது மாகிய ப்ரம்மத்தை வணங்குகின்றே னென்பதாம்.

இரண்டாவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

உலகத்தில் பிறப்பிறப்பு முதலிய துன்பக்கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கிற ஜந்துக்களிடத்தில் கருணைகொண்டு வேதமாகிய சமுத்திரத்தில் தம்முடைய அறிவென்கிற மத்தினால் கடைந்து இந்த க்ரந்தமாகிய அம்ருதத்தை யெடுத்துத்தந்த வரும் பரமகுருவுமாகிய இவரடிபணிந்து வணங்குகின்றேன்.

மூன்றவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

இந்தஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மோகாந்த காரமானது எவருடைய ஜ்ஞானத்தாலே எனக்குநீங்கிற்றோ. எவருடைய அடிவணங்கினோர்க்கு சமதமாதிகுணங்களுண்டாகின்றனவோ; அவருடைய பாவநமான திருவடிகளை ஸமஸ்த ப்ரகாரத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகைக்கு பாஷ்யம்செய்து முடித்து அந்தபாஷ்ய மனைவராலு மாதரிக்கப்படவேண்டுமென்று மூன்று சுலோகங்களால் மங்களம் செய்தார். அதில் முதல் சுலோகத்தில் ப்ரமத்தை வணங்கினார். இரண்டாவது சுலோகத்தால் க்ரந்தகர்தாவை வணங்கினார். மூன்றாவது சுலோகத்தால் தம்முடைய ஆசாரியரை வணங்கினாரென்றறிக.

கௌடபாதகாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்குருப்யோநம꞉.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

ஈசாத்யஷ்டோபநிஷத் த்ராவிடபாஷாவ்யாக்யானம்.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் த்ராவிட

பாஷாவ்யாக்யானம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஈசாவாஸ்யோப நிஷத்து, கேநோப நிஷத்து, கடோப நிஷத்து, ப்ரச்நோபநிஷத்து, முண்டகோப நிஷத்து, மாண்டூக்யோப நிஷத்து. இந்த ஆறு உபநிஷத்துக்களுக்கும் முன்மத்வ பாஷ்யத்திலுள்ள விசேஷார்த்தங்க ளெழுதப்படாமையால், இந்த ஆறு உபநிஷத்துகளுக்கும் மத்வமதாநு ஸாரமாகச்செய்த பாஷ்யங்களிலுள்ள விசேஷார்த்தங்க ளெழுதப்படுகின்றன. தைத்திரீயம் முதல், நாலுஉபநிஷத்துகளுக்கும் மற்ற இரண்டு பாஷ்யங்களோடு இந்த பாஷ்யமும் எழுதப்படும். அர்த்தபேதங்க ளுள்ளவிடத்தில் மாத்திரமே அந்தந்த அர்த்தபேதங்க ளெழுதப்படுமென்றறிக.

ஈசாவாஸ்யமத்வபாஷ்யாவதாரிகை.

இந்த ஈசாவாஸ்யோப நிஷத்து ஸ்வாயம்புவமநுவினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு யஜ்ஞஸ்வரூபியாகிய பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற க்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. அந்தவிஷ்ணுவுக்கு யஜ்ஞமூர்த்தியென்றுபெயர். இதின் விஸ்தரம் ப்ரம்மாண்ட புராணத்திலும் பாகவதத்திலும் விளங்கும்.

ஈ - க, ம - பா. ப்ரக்ருதி என்கிற இந்த லோகதத்வமானது விஷ்ணுவினால் நடத்தப்படுகிறது. ஸ்வயமாக இதற்கு ப்ரவர்த்திக்க சக்தியில்லை, அந்த விஷ்ணுகொடுத்த பொருளைக்கொண்டு புசிக்கவேணும். ப்ரம்மாண்டபுராண மிவ்வாறே கூறுகின்றது.

ஈ - உ, ம - பா. கருமங்கள் செய்துவந்தாலும் ஜ்ஞாநிக்கு அவை முக்திக்கு விரோதமாகிய தந்தம்பயனைத் தராவாம். அஜ்ஞஞாகி க்ருஷ்ணமூர்த்தியை உபாஸநம் செய்யாதவனுக்கே கருமங்கள் மோக்ஷவிரோதமாக தந்தம்பயனைத் தருகின்றன. இவ்வாறு நாரதீயபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஈ - ரு, ம - பா. விஷ்ணுவை யுபாஸியாதவர்கள், துன்பத்தைத்தருவது மஸுரர்களா லடையப்படுவதுமான நரகலோகத்தை யடைகிறார்கள். இதுதப்பாது. இவ்வாறு வாமநபுராணத்திலுங் கூறப்பட்டது.

ஈ - ச, ம - பா. இந்த சுருதியின் பொருள் ப்ரம்மாண்டபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

ஈ - ரு, ம - பா. இந்த சுருதியின்படி தத்வஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டது.

ஈ - சு, ம - பா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனுக்கு பயமில்லை. இகத விஷயம் ஸௌகராயண ச்ருதியிலுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

ஈ - எ, ம - பா. எல்லாபூதங்களிலு மிருக்கின்றவர் பரமாத்மா ஒருவரே, என்றறிந்தவனுக்கு சோகமோஹங்களொன்றுமில்லை. ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

இந்தப்பொருள் பிப்பலாதசாகையிலுள்ள ச்ருதியில் நன்ருய் விளங்குகின்றது. கீழ்சுருதியில் கூறிய விஷயத்தையே இங்குங்கூறியது பரமாத்மா எங்குமிருக்கிருனென்பதில் தாத்பர்யத்தை விளக்குவதற்காம்.

ஈ - அ, ம - பா. இவ்வுலகம் பொய்யல்ல மெய்யாய் சாச்வதமானது. இதை விஷ்ணுபடைத்தார். இது வராஹபுராணத்தில் விரிவாய் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பரமாத்மா ஸர்வசுத்தர்.

ஈ - கூ, க0, கக, கஉ, கங, கச, ம - பா. இந்த சுருதிகளின்பொருள் கூர்மபுராணத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ஈ - கடு, கசு, கஎ, ம - பா. இங்கு ஸூர்யமண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை யுபாஸிக்கிற ப்ரகாரஞ்சொல்லப்படுகிறது; இவ்விஷயம் இராமஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டது. இதனுல் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டது.

ஈ - கஅ, ம - பா. இந்த சுருதிக்கும் இராமஸம்ஹிதையின் வசநப்படி தத்வத்தில் பொருள்கொள்க.

ஈ - ககூ, ம - பா. இந்த ச்ருதிக்கு ப்ரம்மதர்க்கவசநத்தை வ்யாக்யாநமாகக் கொள்க. நித்யமும் பக்தர்களை விஷ்ணுஸ்மரிக்கிருர் என்றுகருத்து.

ஈ - உ0, ம - பா. ஜ்ஞாநபக்திகளுடன் உன்னை வணங்குகிருேம் எங்களுக்குப் பாபத்தைப்போக்கி ஜ்ஞாநத்தைத் தரவேணும் இச்தசுருதிக்கு, ஸ்காந்தபுராணத்தில் விவரணம் செய்யப்பட்டது.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய அந்தந்த புராணுதிகளிலிருந்து வசநங்கள் ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்பட்டு அந்தந்த சுலோகவாக்யங்க ளங்கங்கெழுதப்பட்டன. இதனுல் அந்தவசநங்கள் அந்தச்ருதிகளுக்கு உபப்ரம்மணங்க ளாகையாலந்த வசநங்களுக்கிணங்க அந்தசுருதிகளுக்குப் பொருள் சொல்லவேணும். ஆகையா லத்வைதத்திற் கிடமில்லை என்னுகருத்து வெளியிடப்பட்டது. அந்தந்தச் லோக வாக்யங்களையெல்லா மிங்கெழுதி அவற்றிற் கெல்லாம் பொருள் கூறுவதில் விஸ்தரமாகுமென்று விசேஷக்கருத்துக்களே யெழுதப்பட்டன. எழுதாத விடங்களில் இராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்துப் போலவே என்று கண்டுகொள்க. அவ்விரண்டுபாஷ்யங்களிலும் இவ்வுபநிஷத்து பதினெட்டு மந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டாலும் இந்த பாஷ்யத்தில் இருபது மந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. "யோஸாவஸௌ புருஷஸ் ஸோஹமஸ்மி" என்கிற வாக்யத்தையும், "ஓங்க்ரதோஸ்மரக்ருதம்ஸ்மர" என்கிற இரட்டித்துப் படிக்கப்பட்ட இந்தவாக்யத்தையும் தனிமந்திரமாகக் கொண்டபடியால், இருபது மந்திரங்களாயின வென்றறிக.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநமஃ

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்திற்குமத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

ம - பா. இவவுபநிஷத்து நான்குகண்டங்களுக்கும் பொருள் ப்ரம்மஸாரத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சதுர்முகப்ரம்மாவை, உருத்திரன் விஷ்ணுதத்வத்தை யறியவிரும்பி, ப்ரச்நம்பண்ணினதற்கு சதுர்முகப்ரம்மா இந்த உபநிஷதர்த்தத்தை யுபதேசித்திருக்கின்றார். பார்க்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற மகாவிஷ்ணுவை இந்த உபநிஷத்து ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதனாலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேவெளியிடப்பட்டது. இதனால் ஸமஸ்ததேவதைகளிலும் விஷ்ணுவேசிறந்தவரென்று காட்டப்பட்டது. இந்த உபநிஷத்தி லர்த்தத்தை சிலவிடங்களில் மற்றும்சில சுருதிகளும், கீதையும் சப்தநிர்ணயமும் வித்யாநிர்ணயமும் வெளியாக்குகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநமாக ப்ரம்ம ஸாரத்தில் சுலோகங்களையேஎழுதி யிருக்கிறார். முடிவில்சப்தநிர்ணயம் முதலியவற்றையும் ப்ரமாணமாகக் காட்டியிருக்கிறார். மற்றசில பதார்த்தங்கள் மிகவும் பேதப்படவில்லை. ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் தனியே வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை என்றறிக.

ஶ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

கேநோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

𑌕𑌠𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

ம - பா. இவ்வுபநிஷத்தில் முதலத்யாயம் முதல்வல்லியில், அக்நியிலிருக்கிற பகவானை யுபாஸிக்கும் க்ரமம்முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன. இந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வ்யாக்யாநங்களாக ப்ரம்மஸாரம், கதிஸாரம், பாத்மம், தத்வஸாரம் ப்ரம்மாண்டம், இவற்றிலுள்ள வசநங்களைக் காண்க, சிலவிடங்களில் கீதாதிவசநங்களையும் ஸம்வாதமாகக்கொள்க. இந்தவல்லி பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதேயாம். கேவல மக்நிஸ்வரூபமாத்திரத்தால் அந்தந்த லோகப்ராப்திபலம் ஸித்தியாமையாலென்க. முக்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு நியாமகனாகிய பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ப்ரச்நம் பண்ணுகிறது. சிவன்முதலிய தேவதாந்தரங்களை முக்திப்ரதராக நினைக்கக்கூடாது.

ம - பா. இவ்வுபநிஷத்து முதலத்யாயம் இரண்டாவதுவல்லியில் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்கு முன்பின்ஸந்தர்பங்கள் அநுகூலங்களாயிருக்கின்றன. அபேதவாதத்திற்கு பூர்வோத்தர விரோதங்களும் யுக்திவிரோதங்களும் ஸந்தர்பவிரோதங்களுமுண்டு. ஆகையா லத்வைதமதம் யுக்தமானதல்ல. மற்ற சுருதிபுராணங்களும் இதற்கு ஸம்வாதங்களாயிருக்கின்றன. அத்வைதமதத்திற்கு யுக்திவிரோதங்

கள் பலவிருக்கின்றனவென்பது புத்திமான்களுக்கு ஸ்புடமேயாம். ஆகையால் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டென்பது விளங்கும்.

ம - பா. இந்த கடோபநிஷத்து முதலத்யாயம் மூன்றாவது வல்லியில் ஸமஸ்ததே வதைகளிலு முத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்று விதிக் கின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கடோபநிஷத்து முதலத்யாயம் மூன்று வல்லிக்கும் முக்யக் கருத்து மாத்திரமே யெழுதப்பட்டது. மற்ற பதார்த்தங்களில் பேதங்களில்லை. இத ற்கு சில விடங்களிலிருந்து சில வசநங்கள் ஸம்வாதமாக எழுதப்பட்டன. ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் தனித்தனியே வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை.

ம - பா. கடோபநிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதல் வல்லியிலும் பரமாத்மா வுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதம் வாஸ்தவமென்றறிவிப்பதற்கு ஜீவாத்மபரமாத்ம ஸ்வ ரூபத்தை விரிவாய்ச்சொல்லுகிறது. உறக்கம் முதலிய தோஷங்களையுடையவன்ஜீவன், ஜீவர்களுறங்கும்போதும் தான் விழித்துக்கொண் டிருப்பவனும் சுத்தனுமாகியவன், பரமா த்மா; இவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதம் வாஸ்தவமென்பதற்கு பலயுக்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆக இவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதத்தைக் கூறியதால் சிலர் குணங்களுக்கும் அவ்வோ குணங்களையுடைய த்ரவ்யத்திற்கும் பேதத்தைச் சொல் லுகின்றார்கள். அது கூடாதென்று தூஷிக்கின்றது. இப்படி யேகாரண விஷ்ணுஸ்வரூ பத்திற்கும் அவதாரங்களில் விஷ்ணுஸ்வரூபத்திற்கும் பேதமில்லாதிருக்க பேதத்தை நினைப்பது கூடாது. இவ்விரண்டு விஷ்ணுஸ்வரூபமும் பரப்ரம்மமேயாம். விஷ்ணு என்றாலும் பரப்ரம்மம் என்றாலும் பொருளொன்றே யாமென்றறிக.

ம - பா. கடோபநிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது வல்லியிலும், ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதித்து, பேதத்தை நிலைநிறுத்தி பரமாத் மாவுக்குவ்யாப்தியைச்சொல்லி கீழ்ச்சொன்னவற்றையே விஸ்தரித்திருக்கின்றது. இந்த வல்லியில்கூறிய இந்த விஷயங்களைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிற கூர்மபுராணத்தியவச நங்களையும் மஹாவராஹ புராணவசநங்களையும் இந்த வல்லிக்கு வ்யாக்யாநமாகக் காண்க.

ம - பா. கடோபநிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் மூன்றாவது வல்லியில் இந்த ஜகத்து ஸத்யமென்றும் ப்ரவாஹநித்யமென்றும் இதற்கு ஹரிஎன்கிற பரப்ரம்மமே மூல மாயிருக்கின்றதென்றும் அந்த ஹரி, ஜீவர்களுக்குள் வஸிக்கிறாரென்றும். இவ்விடத்தி லிருக்கின்ற ஹரியை ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியாலே யறியலாம். கண்ணாடியில் முகம்போல பித்ரு லோகத்திலறியலாம். கந்தர்வலோகத்தில் அதைவிட ஸ்பஷ்டமாய்க்காணலாம். ப்ரம்ம லோகத்தில் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாய்க்காணலாம். என்றும், ஸர்வ தேவதைகளிலும் விஷ் ணுவே உத்தமோத்தமரென்றும். இதை யறிந்தவன் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபடு வானென்றும், ஸ்ருஷ்டிலயங்களுக்கு விஷ்ணுவே காரணமென்றும், சொல்லப்பட் டது. ஆகையால் விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தம தேவதை யென்பது ஸித்தமாயிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:

கடோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றும்.

பரப்ரம்மணேநம:

𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

ம - பா. ப்ரஜைகளை பரிபாலநம் செய்வதினால் ப்ரஜாபதியென்று பெயரையுடைய விஷ்ணுவானவர், ஸூர்யனென்கிற பெயரையுடைய வாயுவையும், சந்திரனென்று பெயரையுடைய ஸரஸ்வதியையும், ஸூர்யசந்திரர்களிடத்தில் ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்களிடத்திலாவேசித்து, ஸமஸ்தத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். அமூர்த்தங்களாகிய வஸ்துக்களில் வாயுவும், மூர்த்தங்களாகிய வஸ்துக்களில் ஸரஸ்வதியுமிருக்கின்றார்கள். என்று ஸ்ருஷ்டிவிஸ்தரம் ப்ரச்நோபநிஷத்து முதலாவது ப்ரச்நத்தில் சொல்லப்படுகிறது; இதற்கு வ்யாக்யாநமாக ப்ரஜாபதி ஸம்ஹிதையிலுள்ள வசநங்களைக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்நோபநிஷத்து இரண்டாவது ப்ரச்நத்தில், வாயுரக்நி:, என்கிற மந்திரத்தில் வாயுசப்தத்தால் பூதவாயுவைச் சொல்லுகிறது. ப்ராணசப்தத்தால் ப்ரதாநவாயுவைச் சொல்லுகின்றதென்றுணர்க.

ம - பா. ப்ரச்நோபநிஷத்து மூன்றாவது ப்ரச்நத்தில் ஆத்மந:, என்கிற பதத்திற்கு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, என்று பொருள். அந்த பரமாத்மா விஷ்ணு. அந்த விஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து வாயு உண்டானான். அந்த வாயுவினிடத்திலிருந்து ஸமஸ்த தேவதைகளுமுண்டானார்கள். அந்த வாயுவே பஞ்சப்ராண ஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு, மோக்ஷம் முதலிய வற்றைத் தருகின்றான். என்று சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரச்நத்திற்கு வ்யாக்யாநமாக ப்ரபஞ்சநத்திலுள்ள வசநங்களைக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்நோபநிஷத்து நாலாவது ப்ரச்நத்தில், பரமாத்மாவுக்கு ஜீவர்கள் சரீரம்போன்றவரென்றும் அசேதநமாகிய சரீரத்திற்கு ஸங்கங்கூடாமையால் ஜீவர்களிடத்தில் ஸங்கமுண்டாகின்றதென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கும் புராண வசநங்களை வ்யாக்யாநமாகக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்நோபநிஷத்து ஐந்தாவது ப்ரச்நத்தில், ப்ரணவத்தினால் ஹரி என்று நாமத்தையுடைய பரமாத்மாவாகிய நாராயணனை த்யாநம்செய்து ப்ரம்மலோகத்தையடைந்து அங்கு ப்ரம்மாவினால் தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, முக்திபெறுகிறானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது.

ம - பா. ப்ரச்நோபநிஷத்து ஆறாவது ப்ரச்நத்தில், ஸமஸ்தகாரணமாகியவன் வாஸுதேவனென்று நாமத்தையுடைய பரமாத்மா. அவனைவிட வேறொருவரும் உத்தமரில்லை என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஸமாநரேயில்லை யன்றோ. ஆகையாலவனை யறிந்து முக்தனாவானென்றும், உத்பத்தியில் க்ரமமும் சொல்லப்பட்டது. ஸமுத்திரத்தில் சேர்ந்த நதிஜலங்களுக்கு வேறு நாமரூபங்களுண்டாயிருந்தாலும் மூடராலறியப்படாததுபோல பரமாத்மாவையடைந்த ஜீவர்களுக்கு பேதப்பட்ட அநந்தநாமரூபங்களுண்டாயிருக்கின்றன. பேதப்பட்டவை யென்பதினால்சூந்யமாயழிந்தனவென்று பொருள்சொல்லுகிறவர்கள்மிகவுமறிவிலாதவர்கள். பேதசப்தத்தை விநாசப்பொருளில் ப்ரயோகிப்பதில்லை. குடம் பேதப்பட்டது பிந்நமாயிற்றென்றாலும், அநேகாவயவங்களாய்ப் பிறிந்ததென்று பொருளாகிறதேயன்றி யழிந்ததென்று பொருளில்லை. அங்கு குடமழிந்ததென்பது வ்யங்க்யமாய்த் தோற்றுகின்றது. "பித்யதேதாஸாம்நாமரூபே" என்கிற விடத்தில் வ்யங்க்யமாயுங்கூட நாசந்தோற்றாது. நாமரூபங்களுக்கு கபாலமுதலிய வற்றைப்போல் நாநாபாவங்கூடாமையாலென்க. ஆகையால் பிந்நமாகிற தென்பதற்கு இவ்விட

த்தில் பரமாத்மாவுக்குண்டாகிய நாமரூபங்களைவிட வேருன நாமரூபங்களையுடையவர்களாகின்ருர்கள் முக்தஜீவாத்மாக்களென்றே பொருள். இத்தால் முக்தியிலும் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுண்டென்பது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றதன்ருே. "அராஇவரதநாபௌகலாயஸ்மின்ப்ரதிஷ்டிதாஃ" என்று சொல்லுகிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலுமிது விளங்கும். ஆகையால் முக்தியிலும் நாமரூபங்கள் ஜீவாத்மாக்களுக்குண்டென்றறியவேணும். சிலர், 'பரமாத்மாவில் ஜீவாத்மாக்கள் அஸ்தமிக்கிருர்கள்' என்றதினல் ஜீவர்களழிந்து போனுர்களென்று தோற்றுகிறதென்று ஐயமுறுவர், அங்ஙனமல்ல. 'ஸூரியன் அஸ்தமிக்கிருன்' என்ருல் காணப்படுவதில்லையென்று பொருளேயன்றி, அழிந்துபோனுனென்று பொருளல்லவன்ருே. அப்படியே ஜீவாத்மாக்களையப்போது அறிவிலாதாறியார்களென்று அஸ்தமிக்கிருர்களென்று சொல்லிற்றேயன்றி அழிந்துபோகின்ருர்களென்று சொல்லவில்லை. ஆகையாலஸ்தமிக்கிருர்களென்பதினல் அழிகிருர்களென்று பொருள்கூறுவது யுக்தமல்ல. "நாமரூபாத்விமுக்தஃ" என்கிற விடத்தில் நாமரூபங்களால் விடுபட்டவனென்று பொருள் சொல்லக்கூடாது. முக்த சப்தத்திற்கு விடுபட்டவனென்று பொருளாயினும் விமுக்த சப்தத்திற்கு அப்பொருள் சொல்லக்கூடாது. எப்படியென்ருல், ப்ரியமென்ருல் இஷ்டமென்று பொருள். விப்ரியமென்ருல் அந்தப்பொருள் இல்லை. அநிஷ்டமென்று பொருளாகிறதன்ருே. அப்படியே இங்கும் விமுக்தஃ என்கிற பதத்திற்கு நாமரூபங்களாலே விடுபடாதவனென்றே பொருளாகும். இப்படியே பல உதாகரணங்களையுங்காண்க. "நாமரூபேவிஹாய" என்கிற விடத்திலும் 'நாமரூபே, அவிஹாய' என்று பதவிபாகம் செய்து நாமரூபங்களை விடாதவனுயென்று பொருள் சொல்லக்கடவது. "அநந்தம்வைநாமாநந்தாவிச்வேதேவாஃ" என்றும், "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவாஃ" என்றும் இப்படி பல ச்ருதிகளாலும் அநேகரூபநாமங்களையடைந்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றதன்ருே. ஆகையால்தன்னில்பேதப்பட்ட அநந்தமுக்தர்களிலு முத்தமனுய் பரமாத்மா நாராயணன் விளங்குகிருனென்பதுஸித்தம். இவ்விடத்திற்குப் பலவிடங்களிலுள்ள சுருதிஸ்ம்ருதி புராணவசநங்களை வ்யாக்யாநமாகக்காண்க.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநமஃ.

ப்ரச்நோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநமஃ

முண்டகோபநிஷத்பாஷ்யப்ராரம்பஃ.

ம - பா. வைவஸ்வதமநுவுக்கு ஆதியில் ப்ரம்மாவினிடத்திலிருந்து, அதர்வா என்பவன்பிறந்தான். பின்பு, மித்திரனும் வருணனும் ஹேதியும், ப்ரஹேதியும்,பிறந்தார்கள். ப்ரம்மாவினுடைய முதல் கல்பத்தில் சிவன் பிறந்தான். வராஹகல்பத்தில் ஸநகாதிகளுண்டானுர்கள். இந்தப்ரம்மா விஷ்ணுவுக்குத் தலைமகனுனவன். இருக்குமுதலிய வேதங்கள்விஷ்ணுவைஸ்தோத்திரம் செய்வதினல் பரவித்யையாகின்றன.இல்லாதபோது அபரவித்யையாகின்றன. பராத்பரனுகியவிஷ்ணுவையே இதிஹாஸபுராணம்முதலிய ஸமஸ்தமும் பேசுகின்றது. இந்த விஷ்ணுவைப் புருஷோத்தமனென்றறிகிறவர்கள் மகாபாகவதர்களாகிருர்கள். வேதம் ராமாயணம் பாரதம் இவை யெல்லாவற்றிலும், முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும், விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகிருர். ஆகையாலே விஷ்ணுவே பூஜிக்கத்தக்கவர் த்யாநிக்கத்தக்கவர், நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர். இந்த விஷ்ணுபூஜைக் குபயோக

மாகிய வேதங்களே பரவித்யைகள். கருமத்திற்குபயோகப்பட்டவை அபரவித்யைகள். இவ்விடத்திற்கு விஸ்தரவ்யாக்யாநமாக பரஸம்ஹிதை ப்ரம்மாண்ட புராணம், வராஹ புராணம் பாரதம் நாராயண ஸம்ஹிதை முதலியவற்றிலுள்ள வசநங்களைக்காண்க. வேதவ்ரதம் செய்தவனுக்கே வித்யாதிகாரமுள்ளது, இது வ்யாஸஸ்ம்ருதியிலும் விளங்குகின்றது. இது முதல் முண்டகம் முதல்கண்டம் போதிக்கின்றது.

ம - பா. நிவ்ருத்தி தருமம் மிகவும் சிறந்தது. காமத்தை விடுதல் முக்யம். வ்யாஸஸ்ம்ருதியையும் காண்க. ஆயினும் ஸங்கமில்லாதவனுய் கருமங்களை யநுஷ்டிக்கவேணும். பலசுருதிஸ்ம்ருதிகளை யுதாகரணமாக இவ்விடத்திற்கு அறியக்கூடும். இது முதல் முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்திற்குக் கருத்து.

ம - பா. அக்ஷரமென்றால் ப்ரக்ருதி, அதற்கு மேலான அக்ஷரம் லக்ஷ்மி, அதற்கு மேலான அக்ஷரம் பரவாஸுதேவன், இது இரண்டாவது முண்டகம் முதல் கண்டத்தில் விசேஷம். இங்கும் பல ப்ரமாணங்களுண்டு.

ம - பா. ஜ்ஞாநிகளுக்கு கோசரிக்கிற பரமாத்மா ஜ்ஞநசக்தி முதலிய குணங்களுடையவன் ஜீவர்களை நியமிக்கிறவன். குணஸ்வரூபம் முன் சொல்லப்பட்டது. இது இரண்டாவது முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்திற்கு விசேஷம். பாகவதம் முதலியவற்றிலிருக்கிற வசநங்களை அதற்கு வ்யாக்யாநமாகக் காண்க.

ம - பா. ஜீவன், கருமபலத்தை போக்யமாக நினைத்து புசிக்கிறான். வாஸ்தவத்தில் அது ஸ்வாதுவல்ல. பரமாத்மா புசிப்பதில்லை. இதனுல் ஜீவபேதம் ஸித்தமாயிற்று. தத்வஸாரம் முதலிய வற்றிலுள்ள வசநங்களை வ்யாக்யாநமாகக் காண்க. இது மூன்றுவது முண்டகம் முதல் கண்டத்தில் விசேஷம்.

ம - பா. மூன்றுவது முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்தில், பரமாத்மா ப்ராணனை அதிஷ்டித்து ஆவேசிக்கிறுறென்றும், பிசாசு முதலியவை யாவேசித்து புருஷனைச் சேர்ந்து ஸுகாதிகளை யநுபவிப்பதை இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளவேணு மென்றும், ஹரி என்கிற பகவானை யடைவது முக்தியென்றும், ப்ரம்மலோகத்தி விருப்பவர்களுக்கு ப்ரம்மாவின் அந்தகாலத்தி லவனுடன் முக்தியென்றும், இந்த முக்தி ப்ரம்மத்துடன் ஐக்யமல்ல; அவிரோதத்தாலும் ஸாத்ருச்யத்தாலும், ஏகதேசத்தி விருப்பதாலும், ஐக்ய முண்டென்று சொல்லப்படுகிறதென்றும் அது ஸ்வரூபத்தாலல்ல வென்றும், நித்யமும் பிந்நரூப முடையவர்களுக்கு, ஸமுத்திரத்தில் கலந்த நீருக்குப்போலவே ஐக்யங் கூடாதென்றும், நாமரூபங்களில்லை யென்பது அந்த நாமரூபங்களை யறிவது முக்தி பெறுதவருக்கு அஸாத்யமாகையாலென்றும், ஸமுத்திரத்தில் கலந்திருக்கிற நதீ ஜலத்தை தனித்தறிவதற்கு நம்போல் வாருக்குச் சக்தியில்லை யாயினும் அதைத் தனியே வாயுவானவ னறிந்து மேகங்களி லேற்றுகிறுனென்றும், முக்தர்களான மநுஷ்யர்களிலும் தேவதைகளுக்கு ஏற்றமுண்டு இவ்வாறே மற்றோரிடத்திலும் தாரதம்யத்தை யறியவேணுமென்றும் அறியாதபோது நற்கதி யடைவது அஸாத்யமென்றும், ஆகையால் குணபூர்ணனை விஷ்ணுவே உத்தமனென்றும்; கருத்து அடங்கியிருக்கின்றது, இதைமுக்தவிவேகம் மகாவராஹம் முதலிய க்ரந்தங்களால் தெளிவாயறியலாம்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

முண்டகோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

மாண்டூக்யோபநிஷத்பாஷ்யப்ராரம்ப:.

அவதாரிகை.

ம - பா. இந்த மாண்டூக்யோபநிஷத்தினால் நான்குரூபங்களையுடைய நாராயணனை மண்டூகரூபியாகிய வருணன் ஸ்துதிசெய்தான். இது பாத்மபுராணத்தில் சொல்லப் பட்டது.

ம - பா. ஜகத்துக்கெல்லா மாதாரமாயிருக்கின்றமையால் ஓமென்று பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான். ப்ருஹத்ஸம்ஹிதையிலிது விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக பூர்ண னாகின்றமையால் ஓங்காரமே எல்லாமென்று, ஸ்துதிசெய்கிறது. இந்த உபநிஷத்து நாலுகண்டங்களின் கருத்தும் ப்ரம்மதர்க்கம் ப்ரம்மாண்டம் முதலியவற்றில் விரிவா கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்த மாண்டூக்யோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் புராணவசநங்கள் விசேஷமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பலவிஷயங்களில் இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்போ லவே கருத்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றும்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

ஓம்

பரப்ரம்மணே நம:.

தைத்திரீயோபநிஷத்

த்ராவிடபாஷ்யப்ராரம்ப:.

தைத்திரீயோபநிஷத்திற்குச் சங்கராசாரியர் செய்த பாஷ்யத்தில் மங்களச்லோகங்கள்.

க. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇𑌨𑌮𑌃॥

உ. 𑌯𑍈𑌰𑌿𑌮𑍇𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥

౧. యస్మాజ్జాతంజగత్సర్వంయస్మిన్నేవప్రలీయతే ।
యేనేదంధార్యతేచైవతస్మైజ్ఞానాత్మనేనమః॥

౨. యైరిమేగురుభిఃపూర్వంపదవాక్యప్రమాణతః ।
వ్యాఖ్యాతాస్సర్వవేదాన్తాస్తాన్నిత్యంప్రణతోఽస్మ్యహమ్॥

முதல்மங்களசுலோகத்தின் கருத்து.

இவ்வுலகத்திற்கு எவன் முதற்காரணமும், நிமித்தகாரணமு மாகின்றானோ; எவ னிடத்தில் இவ்வுலகு லயம்பெறுகின்றதோ; எவனாலிவ்வுலகு தரிக்கப்படுகின்றதோ; அந்தஜ்ஞானமூர்த்தியை நாம் வணங்குவோமாக.

இரண்டாவதுமங்களசுலோகத்திற்கு கருத்து.

எந்த பூர்வாசாரியர்களால் வேதாந்தங்களுக்கு தர்க்கவ்யாகரண ப்ரமாணங்களுக் கிணங்க வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதோ; அவர்களைஎப்போதும்யான்வணங்குகின்றேன்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசுலோகம்.

𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌤𑌃।
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂𑌹𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍇॥

తైత్తిరీయకసారస్య మయాచార్యప్రసాదతః ।
విస్పష్టార్థరుచీనాంహివ్యాఖ్యేయంసమ్ప్రణీయతే॥

இதற்குக் கருத்து.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு, குருகடாக்ஷத்தினால் இவ்வுபநிஷத்தில் பதார்த் தக்கருத்துக்களை யறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு உபகாரமாக என்னால் வ்யாக்யாநம் செய் யப்படுகிறது.

சங்கரபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

பூர்வகாண்டத்தில், பலாபிஸந்தி என்கிற பலகாமனேயோடு கூடியவர்களுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம்முதலிய காம்யகருமங்களும், பலகாமனேயில்லாதவர்களுக்கு கீழ்ச்செய்துள்ள பாபகருமங்களைக் கழித்துத்தருகிற தருமங்களும், கூறப்பட்டன. ஆக, கருமாநுஷ்டாநம் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகையால், ஸம்ஸாரகாரணமாகிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்குஹேதுவான காமத்தை நீக்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றது. வேதத்தால் கருமம் விதிக்கப்பட்டாலு மிதிலாசையுடையவனிதைச் செய்யக்கடவனென்று விதிக்கப்படுகின்றமையால் காமமென்கிற ஆசையில்லாதவன் செய்யவேண்டுவ தில்லையாகையால் கருமத்தை யநுஷ்டிக்கச்செய்கிறது காமமேயாம், காமத்தாலன்றோ கருமத்தில் ப்ரவர்திக்கின்றான். காமங்களையடைந்தவர்களாயின், ஆத்மசுகத்தி லிருக்கின்றமையால், காமமற்றவர்களாகின்றமையால் ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டார்களன்றோ. ஒருமனிதனொன்றை விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின் மற்றொன்றை விரும்புகிறானேயன்றி அதையேவிரும்புகின்ற தில்லையன்றோ. ஆகையா லெல்லாமடைந்தானுகில் ஒன்றையும் விரும்பானன்றோ. இவ்வாறு எல்லாமடைந்தவனே அவாப்தஸமஸ்த காமனென்றும் ஆப்தகாமனென்றுஞ் சொல்லுவர். ஆக, ஆப்தகாமன், தனக்கொன்றிலு மாசையில்லாமையினாலே ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டான் தன்னிலேதான்நிற்பான், இப்படி தன்னில்தான்நின்றபின், ஆத்மசுகத்தை யநுபவிக்கிறான். ஆத்மசுகத்தை யநுபவித்தா லவாப்தஸமஸ்தகாமனாகிறான். 'ஆத்மா' என்றாலும் 'தான்' என்றாலும்,பொருளொன்றேயாமென்றுணர்க. ஆக, காமங்களையடைவதே காமநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகையால், ப்ரம்மவித்யை காரணமாகாமையால் காமநிவ்ருத்திக்காக ப்ரம்மவித்யையென்று சொல்லிய தெங்ஙனமென் றய்யமுற வழியில்லை. ஏனென்றால் ப்ரம்மவித்யையினால் ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிறது. ஆத்மாவே ப்ரம்மம். இத்தால் ப்ரம்மவித்யையினா லாத்மஜ்ஞாநமுண்டாவதெங்ஙனமென்கிற ஸந்தேஹம்தீரும். இந்த ஆத்மஜ்ஞாநமாவது, ஆத்மாவேஸத்யம் மற்றவையெல்லாம் அஸத்யமென்பதாம். மெய்யானவஸ்துவில் ஆசையுண்டாகுமேயன்றி பொய்யானவஸ்துக்களி லாசையுண்டாகாது. ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் ஆசைஎன்கிற காமம் நீங்குகின்றது. ஆனதால் ஆசைப்பட்ட வஸ்துக்களையடைந்தவனுக்கு ஆசைநீங்குவதுபோல் ஆத்மஜ்ஞாந முடையவனுக்கும் காமமென்கிற ஆசை நீங்குகின்றமையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனே ஆப்தகாமனென்று சொல்லுகிறது. இவ்வாறு ப்ரம்மவித்யையினால் காமங்கள் கழிந்துபோகின்றமையாலென்க. இப்படி யறிந்தவனுக்கு மோக்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது. மோக்ஷமாவது அவித்யைநீங்கி யாத்மஸ்வரூபத்தி லிருப்பதேயாம். அவித்யையாவது இதரவஸ்துக்களை ஸத்யமென்றுநினைத்திருப்பது இந்த அவித்யை நீங்குவது ஆத்மாவே ஸத்யமென்கிற வித்யையினாலே

இப்படி சுருதிகள் போதிக்கின்றன. அவையாவன, "அபயம்ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே" "ஏதமாநந்தமயமாத்மாந முபஸங்க்ராமதி" இவைமுதலியவை. இவற்றிற்குப்பொருள். ஆத்ம ஸ்வயம்ப்ரகாசாநுபவமே மோக்ஷமென்பதாம். ஆக இப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கருமங்களுக்குக் காரணங்களான காமங்களை யுண்டுபண்ணுகிற அவித்யை நீங்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றமையால், உபநிஷத்து மிகவும் முக்யமானது. இதனால் எல்லாசுகங்களும் கருமத்தினாலாகின்றனவாகையால் அந்த கருமத்தைச் சொல்லுகிற பூர்வகாண்டமே முக்யமென்றும் உபநிஷத்து அநவச்யகமென்றும் கூறுவதுகூடாது என்பது விளங்கிற்று. இனிகாம்யகருமங்களைச் செய்யாமல் பாபகருமங்களையும் விட்டிருந்தால் இதற்குமுன்செய்த பாபகருமங்கள் துக்காநுபவத்தாலொழிந்துபோமாகையால் ப்ரம்மவித்யை யின்றியே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றுவது, மோக்ஷமென்பது மகாசுகமாகையால் ஸ்வர்கமென்பதும் மகாசுகமேயாகையால், ஸ்வர்க்கத்திற்கு கருமமேஸாதநமென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷமும் ஸித்திக்குமென்றுவது சொல்லலாமேயெனில்; அதுபொருந்தாது; அநேகபூர்வஜந்மங்களில் செய்த கருமங்கள் பலவாயும் விருத்தங்களாயு மிருக்கின்றமையால் இந்த ஜந்மத்திலே ஸமஸ்தகருமங்களு மநுபவித்துக்கழிக்க முடியாவாம். நரகஹேதுவான கருமத்தையும் ஸ்வர்க்கஹேதுவான கருமத்தையு மிந்த சரீரத்திலநுபவித்துக்கழிப்பது எப்படிகூடும். முன்செய்த கருமங்களில் இந்தஜந்மத்திலே பலனைத்தருகிற கருமங்கள்பல. ஜந்மாந்தரத்தில் பலனைத்தருமவை பல இவ்வாறு பலகருமங்க ளிருக்கின்றமையாலென்க. ஆனதா லிந்தஜந்மத்தி லநுபவித்த கருமங்கள்போக மற்றுள்ள கருமங்களால் ஜந்மாந்தரத்தையடைவதுகூடும். இத்தாலிந்த ஜந்மத்தி லநுபவித்தறுத க்ரமசேஷங்களுண்டென்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே சுருதிஸ்மிருதிகள்பலவும் முறையிடுகின்றன. அவையாவன "தத்ய இஹரமணீயசரணா:" "ததச்சேஷேண" இவைமுதலியவை. இவற்றிற்குப்பொருள். ஒருஜந்மத்தில் சிலகரும பலங்களை யநுபவித்து கருமசேஷங்களால் புண்யபாபங்களுக்குத் தக்கபடி ஜந்மாந்தரங்களை யடைகின்றார்களென்பதாம். இனி, நீங்கள்கூறும்வண்ணம் கருமங்கள் பலவுளவாயினும் அவையெல்லா மநுபவத்தா லொழியாவாயினும், அநுபவத்தாலழிந்த கருமங்களை யொழிந்த கருமசேஷங்கள் நித்யகருமங்களாகிய ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளா லழிந்துபோமாகையால் வேறுயத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லவழியில்லை. ஏனென்றால்; நித்யகருமங்கள் செய்யாதபோது பாபத்தை போதிக்கின்றமையாலென்க. அதாவது, நித்யகருமங்கள் அவற்றைச்செய்யாவிடில் வருகிறபாபத்தை வரவொட்டாமற் செய்வதற்கு செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி முற்செய்த பாபங்களைப் போக்குவதற்கன்று. அப்படிச்ருதிவிதியாமையால். ஆகையால்,

இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் வரப்போகிற துன்பம்வாராமலிருப்பதற்காக
நித்யகருமங்கள் செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி கீழ்ச்செய்துள்ள பாபங்களைத்
துலைப்பதற்கன்றென்று அனைவரு மொப்புக்கொள்ளவேணு மென்றவாறு
ஆகையால் வேறுயத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்பது கூடாதாயி
ற்று. கருமசேஷத்தால் ஜந்மாந்தரமே வருமாகையாலென்க. உங்களிஷ்டப்
படி முன்செய்த கருமங்களையும் நித்யகருமங்கள் போக்குமென்று ஒப்புக்
கொண்டாலும் பாபகர்மங்களைப் போக்குமேயன்றி புண்யகர்மங்களைப்போக்
காது. ஏனென்றால் நித்யகருமங்களும் புண்யரூபங் ளாகின்றமையால் புண்
யகருமங்களோடு இவற்றிற்கு விரோதமில்லை. ஒருவன், தனக்குவிரோதியை
யழிப்பானேயன்றி தன்னோடுசேர்ந்தவனைத் தானழிக்கமாட்டான். ஆகையால்
விரோதிகளானபாபகர்மங்களை நித்யகருமங்கள் போக்குமேயன்றி விருத்தங்
களாகாத புண்யங்களைப் போக்கமாட்டாவன்றோ. புண்யத்தோடு புண்யம்
விரோதிக்குமோ. ஆகையாலே புண்யஜந்மங்களாலே மோக்ஷந்தடைப்படும்.
இதுவுமன்றி, இந்த ஜந்மத்தில் காம்யகர்மங்களைச் செய்யாமலிருப்பதும் தத்
வஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கு ஸாத்யமன்று. ஏனென்றால் தத்வஜ்ஞாநமில்லாத
போது காம்யகருமங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமான காமங்கள் நீங்காமை
யால் காரணமுண்டாயிருக்கக் காரியம் பிறவாதிராமையாலென்க. ஆத்மஜ்
ஞாநமில்லாதவனுக்கு காமங்கள்நீங்குமோ; இனி ஆத்மஜ்ஞாந முடையவர்க
ளுக்கும், காமமிருக்கக்காண்கின்றமையால், தத்வஜ்ஞாநமும் காமநிவ்ருத்தி
க்கு ஹேதுவல்லவென் றையப்படவேண்டாம். தத்வஜ்ஞாநிக்குக் காமிக்க
ப்படும் பொருளேயில்லாமையால் காமமொருபோதுங்கூடாது. ஆத்மாவே
ப்ரம்மமென்று முன்பேசொன்னோம். ஆகையால் ப்ரம்மத்தையடையவேணு
மென்கிற காமமுமில்லையன்றோ. இதுவுமன்றி, நித்யகருமங்களைச் செய்யாம
லிருக்கப்போகாதென்று ஒப்புக்கொண்டபடியால் அந்த நித்யகருமங்களா
லுண்டாகிற புண்யபலத்தை நீக்குவதற்கு உபாயமில்லாமையாலும் மோக்ஷ
த்திற்கு வழியில்லை. புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு விருத்தங்கள
ன்றோ. நித்யகருமங்கள் புண்யத்திற்கு ஹேதுவல்ல; பாபம்பிறவாம லிருப்
பதற்கு ஹேது என்று முன்சொலலப்பட்டதேயென்றால் அதுபொருந்
தாது; ஏனென்றால், அபாவத்தினால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாது என்பது எல்
லோருமங்கீகரித்தவிஷயம். நித்யகருமங்களைச்செய்யாமையினால் பாபமுண்
டாகிறதென்றும் அந்தபாபத்தை நித்யகருமங்கள் நீக்குகின்றனவென்றும்
சொல்லும்போது பாபமென்கிறவஸ்து நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற
அபாவத்தாலுண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. அதுவிரு
த்தமன்றோ. "அகுர்வந்விஹிதம்கர்ம" என்கிறவசநத்தில் நித்யகருமங்களைச்
செய்யாமையினால் பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்பட்டபடியால் நித்யங்க
ளைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தால் பாபமாகிறவஸ்து பிறக்குமென்று
ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அபாவத்தால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாதென்பது இக்

தவசாத்திற்கு விருத்தமாகையால் நம்பத்தக்கதல்லவென்றால், இதுதக்கத ன்று. ஏனென்றால் இந்தவசாத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. நித்யகருமங்களைச் செய்யாதது கொண்டு இவனுக்குப் பாபம்கழிந்ததில்லை என்று அறிவுடையோராகிக்கின் றார்கள் என்று சொல்லுகிறது. பாபம்நீங்கியவனுக்கே நித்யகருமங்களினனு ஷ்டாநத்தி லாசையுடனனுஷ்டிப்பது கூடுமாகையால் நித்யகருமங்களைச்செ ய்யாதவனைப் பாபியென் றாகிக்கலாமன்றோ. ஆகையா லந்தவசாத்திற்குப் பொருளறியாமல் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தினால் பாபமென்கிறவஸ்து உண்டாகும்; அந்தபாபமானது நித்யகருமங்களைச்செய் வதினாலுண்டாகாமலிருக்கு மென்பதற்கு யுக்தியில்லை. ஆகையால் நித்யகரு மங்களால் புண்யமேயுண்டாகிறது. அந்தபுண்யத்தால் மோக்ஷவிரோதம்வ ரும். ஆக இப்படி பலவழியாலும், புண்யம் பாபம், என்கிற கருமங்களை நீக் கப்போகாமையால், தத்வஜ்ஞாநமில்லாமலே, காம்யகர்மம் நிஷித்தகர்மம் இவற்றைச்செய்யாமலிருந்தால் தனக்குத்தானே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென் றும் இதற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுவதில்லையென்றும் சொல்லுகிறமுதல் பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது. இனி, ஸ்வர்கம்போல உத்தமசுகமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே யுண்டாகுமாகையா லதற்காகப்ரம்மவித்யை வேண் டுவதில்லை என்றுசொல்லுகிற இரண்டாவதுபக்ஷமும் தக்கதன்று. ஏனென் றால், நித்யமாகியது ஒன்றுஉண்டுபண்ணப்படமாட்டாது மோக்ஷமென்பது நித்யமானதாகையால் கருமாநுஷ்டாநத்தா லுண்டாகாதன்றோ. யாதொன்று உண்டாக்கப்படுகின்றதோ அது அநித்யமாயிருப்பது உலகத்தில் காணப்பட் டிருக்கிறது. ஆகையால் நித்யமானமோக்ஷம் கருமாநுஷ்டாநத்தா லுண்டு பண்ணப்படமாட்டாது. வித்யையோடு கூடிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்கு நித்ய மான மோக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சக்தியுண்டென்று, ஒப்புக்கொள்ளு கிறோமென்றால் அதுவிருத்தம். நித்யமாகியது உண்டாகிறது என்பது கூடு மோ. இனி, ஒருபொருளழிந்தால் அதுவே மீண்டும்பிறப்பதில்லையாகையால் அந்த அழிவுக்கு அழிவில்லை. ஆகையால், த்வஸமென்கிற அந்த அழிவு நித் யமாயிருந்தாலும் ஒருகாரணத்தா லுண்டாகின்றதன்றோ. அதுபோல அழி வில்லாமையாலே நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிற காரணத் தாலே யுண்டாகுமென்பதில் விரோதமில்லையென்றால் அதுவும் சேராது. அபாவரூபமாகிய த்வஸமென்கிற அழிவு நித்யமாயிருக்கையில் அதுகாரண த்தாலே யுண்டானது அபாவரூபமாகையாலே; ஆகையால் வஸ்துவாகிய மோக்ஷம் நித்யமாகையால் காரணத்தாலுண்டாகாது. மோக்ஷம் அபாவரூப மல்லவன்றோ. வாஸ்தவத்தில் நிரூபித்துப்பார்த்தால், த்வஸமென்கிற அழி வுகாரணத்தா லுண்டாகிறதென்பதும் ப்ரமமேயாகின்றது. அதற்கொருவி சேஷமுங்கூடாதன்றோ. ஆகையால்த்வஸமும் உண்டாகிறதில்லை. இந்தத்வம் ஸத்திற்கு உத்பத்தியாவது ஸத்தாஸம்பந்தமென்றாவது விகாரஸம்பந்தமெ

ன்றுவது மற்றொருவிதமென்றுவது சொல்லமுடியாது. அவற்றை அப்ராவ த்தி லங்கீகரிக்கவில்லையன்றோ. த்வம்ஸமும் அபாவமேயன்றோ. ஆகையால் நிர்விசேஷமமான இத்தத்வம்ஸத்தை யுண்டாயிற் றென்பது ப்ரமமேயாம். இதுவுமன்றி அபாவரூபமாகியத்வம்ஸத்தில் உத்பத்திமுதலிய விசேஷங்களை யங்கீகரிக்கவழியில்லை. இது ஒருவஸ்துவைப்பற்றி வ்யவஹரிக்கப்படுமேய ன்றி தனியே வ்யவஹரிக்கப்படாது. ஆகையால் சடம் படம் என்று வஸ்து பேதத்தை வ்யவஹரிப்பதுபோல் கடாபாவம், படாபாவம், கடத்வம்ஸம், படத்வம்ஸம், என்றுக்ரியைமுதலியவற்றைச்சேர்த்து த்ரவ்யம்போல வ்யவ ஹரிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நிர்விசேஷமாகையால் இது ப்ரமமேயாகி ன்றது. இதுவுமன்றி, "நீலோத்பலம்" - 'கருநெய்தல்' என்கிற விடத்தில் கருமைபூவுக்கு விசேஷணமாயும் கருமைக்கு பூவிசேஷ்யமாயும் தோற்றுவ துபோல "கடத்வம்ஸம்" என்கிறவிடத்தில் த்வம்ஸத்திற்குகடம் விசேஷண மாயும், கடத்திற்கு த்வம்ஸம் விசேஷ்யமாயும் தோற்றுகிறதன்றோ. த்ருஷ் டாந்தமாகிய "கறுநெய்தல்" என்கிறவிடத்தில் விசேஷ்யமாகிய பூவானது. விசேஷணமாகிய கறுமையோடு கூடியிருப்பதுபோல 'கடத்வம்ஸம்' என் கிறவிடத்தில் த்வம்ஸமென்கிற விசேஷ்யமாகிய அழிவானது விசேஷணமா கிய கடத்தோடு கூடியிருப்பதில்லையன்றோ. அப்படிகூடியிருக்குமாகில் கட த்தோடுகூடியிருக்கிற ஒருதேசம்போல த்வஸமும்ஒருவஸ்துவேயாமன்றோ, ஆகையா லொருவழியாலும் அபாவரூபமாகிய த்வஸ முதலிய வற்றிற்கு விசேஷஸம்பந்தஞ் சொல்லப்போகாமையால், இத்தை உத்பத்தி முதலிய தருமங்களோடு கூடியதாகநினைப்பது ப்ரமமேயாம், ஆகையால் அழிவில்லா மையால் நித்யமான த்வம்ஸம் ஒருகாரணத்தா லுண்டாவதுபோல அழிவில் லாமையால் நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிய காரணத்தால் உண்டாகலாமென்று சொல்லநினைப்பது மிகவுங்கூடாததாயிற்று. ஆகை யால் கருமாநுஷ்டாநத்தினல் மோக்ஷ முண்டாகுமென்பது தகாது. இனி மோக்ஷம் நித்யமானுலும், வித்யை கருமாநுஷ்டாநம் இவைகளுக்கிடமாகிய ஆத்மா நித்யனுகையால் கங்காப்ரவாஹம் அழிவின்றிப் பெருகுவதுபோல் நித்யமான கருமாநுஷ்டாந ப்ரவாஹத்தால் மோக்ஷப்ரவாஹம் நித்யமாயி ருக்கக்கூடுமென்று சொல்லுவதும் யுக்தமல்ல. மோக்ஷத்தை மிகவும் ஸுக ரூபமாக ஒப்புக்கொண்டபடியால் மோக்ஷத்திற்கு கருமாநுஷ்டாந ப்ரவா ஹம் வேணுமென்றால் கருமத்தை யநுஷ்டிப்பது வருத்தமாயிருப்பதுபற்றி துக்கமுண்டாமாகையால் மோக்ஷத்திலும் துக்கத்தை யொப்புக்கொள்ளவே ண்டுகின்றமையாலும் கருமாநுஷ்டாந மில்லையென்றால் காரணமில்லாமை யாலே மோக்ஷத்திற்கு அழிவு வருகின்றமையாலுமென்க. ஆகையால் தத்வ ஜ்ஞாநமின்றி யொருவழியாலும் மோக்ஷம் ஸித்தியாமையால், உலகமெல் லாம்பொய் ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தபூதனென்று பிறக்கிற தத்வஜ்ஞா நத்தால் காமிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களில்லையென் றுணர்ந்தமையால் வஸ்துக்

களை மெய்யென்றெண்ணியிருந்த அஜ்ஞாநமாகிற அவித்யையும், காமமுங் கழிந்து கருமங்களில் ப்ரவ்ருத்தியின்றி ஆத்மஸுகத்தில் நிலைநிற்கையே மோக்ஷமாகையால்,ப்ரம்மமேயாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு ப்ரம்ம வித்யையே காரணமாகையால் அந்த ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிபாதிக்கிற உப நிஷத்து ப்ராரம்பிக்கப்படுகிறது. கர்பம் ஜந்மம் ஜரைமுதலிய துக்கங்களை நீக்குவதினுல் ப்ரம்மவித்யைக்கு உபநிஷத்தென்று பெயரா யிருக்கிறது. அந்த ப்ரம்மவித்யையை வெளியிடுகிறபடியால் வேதாந்தபாகத்திற்கும் உப நிஷத்தென்று பெயராயிற்று,

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷ்யத்திலுள்ள மங்களச்லோகம்.

സത്യംജ്ഞാനമനന്തമാനന്ദംബ്രഹ്മസർവ്വശക്ത്യേകം |
സർവ്വദേവൈരീഡ്യംവിഷ്ണ്വാഖ്യംസർവ്വദൈനമസുപ്രേഷ്ഠം ||

సత్యంజ్ఞానమనన్తమానన్దంబ్రహ్మసర్వశక్త్యేకమ్ ।
సర్వదేవైరీడ్యంవిష్ణ్వాఖ్యంసర్వదైనమసుప్రేష్ఠమ్॥

இதற்குக் கருத்து.

ஸமஸ்ததேவதைகளாலும் ஸ்துதிசெய்யப்படுகிறதாய் மிகவும் ப்ரியமா யிருப்பதாய், ஸத்யஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஆநந்தஸாகரமாய் ஸர்வசக்தி யுடையதாயிருக்கிற விஷ்ணுவென்கிற அத்விதீயப்ரம்மத்தை எப்போதும் வணங்குகின்றே னென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

ஸூர்யமண்டலத்தி லிருக்கிற விஷ்ணுமூர்த்தியினிடத்தி லிருந்து வேதா ந்தரஹஸ்யங்களை ப்ரம்மாகேட்டு வருணனுக் குபதேசித்தார். வருணன் ப்ருகுவுக்கு உபதேசித்தான். ப்ருகு அந்தப்படி வேதாந்தரஹஸ்யங்களால் விஷ்ணுவை ஸ்துதிசெய்தார். இந்த உபநிஷத்தால் அவை வெளியிடப்படுகி ன்றன. இதை யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் காண்க.

இல்வுபநிஷத்தின் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலுள்ள
மங்களச்லோகங்கள்.

അതസീഗുച്ഛസച്ഛായമഞ്ചിതോരസ്ഥലംശ്രിയാ |
അഞ്ജനാചലശൃംഗാരമഞ്ജലിർമമഗാഹതാം ||

అతసీగుచ్ఛసచ్ఛాయమఞ్చితోరస్థలంశ్రియా ।
అఞ్జనాచలశృంగారమఞ్జలిర్మమగాహతామ్॥

വ്യാസംലക്ഷ്മണയോഗീന്ദ്രംപ്രണമ്യാന്യാൻഗുരൂനപി
തൈത്തിരീയകവേദാന്തവിവൃതിഃക്രിയതേമയാ ||

వ్యాసంలక్ష్మణయోగీన్ద్రంప్రణమ్యాన్యాన్గురూనపి ।
తైత్తిరీయకవేదాన్తవివృతిఙ్క్రియతేమయా॥

இவற்றுள் முதல்சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

கறுத்த திருநிறத்தையுடையனும் திருமார்பில் லக்ஷ்மியோடகூடினவனும், திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு நான்செய்கிற அஞ்சலிப்ரீதியை வளர்க்கவேணும் என்பதாம்.

இரண்டாவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

ப்ரம்மஸூத்ரம்செய்த வ்யாஸரையும் பாஷ்யகாரரான பகவல்லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரரையும் மற்றுமுள்ள ஆசாரியர்களையும் வணங்கி தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு நான் வ்யாக்யாநம் செய்கிறேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ரம்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பரவித்யை கூறப்படுகிறது.

ஹரி: ஓம்॥ ஶந்நோ மித்ரஶ்ஶம் வருண: । ஶந்நோ ப⁴வத்வர்யமா । ஶந்ந இந்த்³ரோ ப்³ருஹஸ்பதி: । ஶந்நோ விஷ்ணுருருக்ரம: । நமோ ப்³ரஹ்மணே । நமஸ்தே வாயோ । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாஸி । த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்ம வதி³ஷ்யாமி । ருதம் வதி³ஷ்யாமி । ஸத்யம் வதி³ஷ்யாமி॥ ௧॥

హరిః ఓమ్॥ శన్నో మిత్రశ్శం వరుణః । శన్నో భవత్వర్యమా । శన్న ఇంద్రో బృహస్పతిః । శన్నో విష్ణురురుక్రమః । నమో బ్రహ్మణే । నమస్తే వాయో । త్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మాసి । త్వామేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మ వదిష్యామి । ఋతం వదిష్యామి । సత్యం వదిష్యామి॥ ౧॥

(ப-ம்.) மித்ர: - மித்திரனென்கிற ஸூர்யன், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், (ஸூர்யன் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்றவாறு; இவ்வாறே மேலுங்காண்க) வருண: - வருணதேவதை, ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், அர்யமா - அர்யமா, என்கிறஸூர்யன், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், இந்த்³ர: - இந்திரனும், ப்³ருஹஸ்பதி: - இந்திரனுக்கு ஆசாரியராகிய ப்ருஹஸ்பதியும், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், உருக்ரம: - உரு - பெரிதான, க்ரம: - அடிவைப்புடைத்தாயிருக்கிற, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், (த்ரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உலகை அடியிட்டளந்த விஷ்ணு ஸுகத்தைத்தரவேணுமென்றவாறு.) "சங்நோபவத்வர்யமா" என்கிற வாக்யத்தி லிருக்கிற 'பவது' என்கிறபதத்தை மற்றவாக்யங்களிலும் கூட்டிக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்³ரஹ்மணே - (ஶம்) வாயுவுக்கு, (ஶா) வேதத்திற்கு, நம: - நமஸ்காரம் செய்கிறேன், வாயோ - வாயுபகவானே, தே - உனக்கு, நம: - நமஸ்காரம், த்வமேவ - நீயே, ப்ரத்யக்ஷம் - ப்ரத்யக்ஷமான, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வாமேவ - உன்னையே, ப்ரத்யக்ஷம் - ப்ரத்

த்யக்ஷமான, ப்3ரஹ்ம - பரப்ரம்மமாக, வதி3ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், ருதம் - நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகவும், வதி3ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், ஸத்யம் - ஸத்தியமாகவும், வதி3ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், தத் - அந்த வஸ்துவானது, மாம் - என்னை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், வக்தாரம் - என்னுடைய ஆசாரியனை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், ஓம் ஶாந்தி: ஓம் ஶாந்தி: ஓம் ஶாந்தி: - சாந்தி.

விசேஷவிஷயங்கள்.

வேதசாகைகளில் அநுவாகமென்றும் பஞ்சாதி என்றும் சில வ்யவஹாரங்களுண்டு. அநுவாகமாவது ஒரு விஷயத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லுகிற வாக்யஸமுதாயம். பத்துவாக்யங்கொண்டது ஒரு பஞ்சாதியாகிறது. இப்படிப்பட்ட பஞ்சாதிகள் ஒரு அநுவாகத்தில் பலவுமிருக்கும் ஒன்றுமிருக்கும். சில அநுவாகங்களில் பஞ்சாதிக் கணக்குக்குமேல் வாக்யங்களிருப்பதுமுண்டு. ஒவ்வோ ரநுவாகத்திலு மித்தனை பஞ்சாதி யடங்கியிருக்கிறதென்றும் அதிக வாக்யங்க ளித்தனையென்றும் கணக்கிடுகிற வாக்கியங்கள் அடிவரவுபோல் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. "ஸத்யம் வதிஷ்யாமி பஞ்சச" என்கிற வாக்யம் அந்த அடிவரவு வாக்யங்களிற் சேர்ந்தது. இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள், ஸத்யம் வதிஷ்யாமி, என்கிற வாக்கியம் வரையிலு மொரு பஞ்சாதியும்மே அஞ்சுவாக்யங்களு மிந்த அநுவாகத்திலடங்கியிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ப்ரதம: முதலாவதான, அநுவாக:-அநுவாகமானது, இதி-முடிந்தது.க.

இவ்வநுவாகத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த அநுவாகத்தில், ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை விரும்பிய முமுக்ஷுவானவன், ப்ரம்மஜ்ஞானத்திற்கு விக்நம் வராமலிருப்பதற்காக வாயுவை யுத்தேசித்து நமஸ்காரம் செய்கிறான். நீயே ப்ரம்மமென்று ஸ்துதிசெய்கிறான். அத்யாத்ம தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்று வேண்டுகின்றான். ப்ராணவ்ருத்திக்கும் திநத்திற்கு மபிமாநி தேவதையான மித்ரனென்கிறவன் நமக்கு ஸுகந்தந்திடுவானாக. அபானவ்ருத்திக்கும் இரவுக்கு மபிமாநி தேவதையான வருணனும் கண்ணுக்கும் ஸூரியனுக்கும் அபிமாநி தேவதையான அர்யமா என்பவனும், பலத்துக்கு அபிமாநி தேவதையான இந்திரனும் வாக்குக்கும் புத்திக்கு மபிமாநிதேவதையான ப்ருஹஸ்பதியும், பாதங்களுக்கு அபிமாநிதேவதையான த்ரிவிக்ரமரூபங்கொண்ட விஷ்ணுவும் இவ்வாறே ஸுகத்தை யுண்டுபண்ணவேணும். இந்த தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தருவார்களாயின், ப்ரம்மவித்யை ப்ரதிபந்தமின்றி க்ரஹிக்கப்படுமென்றோ. ஆகையால் ஸுகத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. ப்ரம்மமாவது - வாயு. அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன். வாயுபகவானே உன்னை வணங்குகின்றேன். ப்ரத்யக்ஷமாயும் பரோக்ஷமாயும் வாயுவையே வணங்குகிறான். நீயே ப்ரத்யக்ஷமாய் க்ரஹிக்சப்படுகிறாயாகையால் உன்னையே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மமாகச சொல்லுகின்றேன். என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யத்திற்கு நீயே காரணமாகையால் என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யம் நீயே என்கிறேன். நினைத்த ஸத்யத்தின்படி ஸத்யமாய் நடப்பதற்கும் நீயே காரணமாகையால் நடத்தையில் ஸத்யமும் நீயே என்கிறேன்

ஸமஸ்தரூபமான வாயுவென்கிற அந்த ப்ரம்மமானது என்னால் இப்படி ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை விரும்புகிற என்னை ப்ரம்மஜ்ஞானத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மம் ஆசாரியனுக்கு உபதேசஸாமர்த்யத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். 'அவதுமாம்' அவது வக்தாரம், என்று ஆதரத்தால் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணரூபியான வாயுவை ப்ரத்யக்ஷமென்றது கண்முதலிய இந்திரியங்கள் ரூபம் முதலியவற்றை யறிவிக்கின்றமையால் அநுமாந ப்ரமாணத்தால் தோற்றுவதுபோலன்றி போக்தாவாகிய ஜீவனுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸாக்ஷி சைதந்யத்தால் க்ரகிக்கப்படுவது பற்றி. இந்த ப்ராணனை ப்ரம்மமென்பது சரீரத்தைப் பெருக்கச்செய்வதினாலேயாம். இந்த அநுவாகத்திற்கு மத்வபாஷ்யத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை.

இந்த முதலநுவாகத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யம்.

ப்ரம்வித்யைக்கு விக்நம்வாராம விருப்பதற்கு இந்த அநுவாகத்தில் தேவதைகளை வேண்டுகிறது. ஸூர்யன், வருணன், அர்யமா என்கிற ஒரு ஸூர்யன், இந்திரன், ப்ருஹஸ்பதி விக்ரமமென்கிற பெரிய பதவிந்யாஸத்தையுடைய விஷ்ணு இவர்கள் ஸுகத்தைத் தருகிறவர்களாகவேணும். வேதத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். வேதாக்ஷரங்களை யுச்சரிப்பதற்குக் காரணமாகிய வாயுவை வணங்கி ஸ்துதிசெய்து ப்ரார்த்திக்கின்றேன். ஜகத்துக்கு ப்ராணனாய் ஜகத்து ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது பெருமைபொருந்தி யிருப்பது, இவை முதலிய குணங்கள் பரப்ரம்மத்திற்கும் வாயுவுக்கும் ஸமானங்களாயிருந்தாலும் வாயுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பது விசேஷமென்று கருத்து. ருதமாவது - சப்தஸத்யத்வம். அதாவது அபப்ரம்சமில்லாமை. அபப்ரம்சமாவது வ்யாகரண விருத்தமான சப்தங்கள். ஆக, வ்யாகரணத்தின்படி நல்ல பதங்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிப்பது. சப்தஸத்யத்வ மென்னதரயிற்று ஸத்யமாவது. கண்ட பொருளைக் கண்டபடி சொல்லுவது. ஆகையால் ருதம், என்றாலும் ஸத்யமென்றாலும், ஸத்யத்திற்கே பெயராகையால் ஒன்றை ப்ரயோகிப்பது போக்திருக்க இரண்டு பதங்களையும் ப்ரயோகித்தது புநருக்தி தோஷமாகிறதென்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை. இப்படி அர்த்தபேதங் கொள்ளுகின்றமையா லென்க. என்று லக்ஷயநம் செய்யப்பட்ட வேதமானது வேதத்தை யோதுகிற என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். எனக்கு வேதத்தை யோதுவிக்கிறஉபாத்யாயரையும் ரக்ஷிக்கவேணும். ரக்ஷிக்கையாவது விக்நங்களைப் போக்குவது. "மாமவது, வக்தாரமவது" என்கிற வாக்யங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட இந்த ரக்ஷணத்தையோ "அவதுமாம், அவது வக்தாரம்" என்கிற வாக்யங்களாலும் ப்ரார்த்திக்கிறது. ஆகராதிசயத்தாலே. முன்னிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பின்னிரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் பதங்களை முன்பின்னாக மாற்றியிருப்பது விசேஷம். சாந்தி:, என்கிற மூன்றுபதங்களோடு விக்நாநாம், அஸ்து" என்று இரண்டு பதங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு விக்நங்களுக்கு சாந்தியுண்டாக வேணுமென்று பொருள் கொள்க. க.

ஶீக்ஷாம்வ்யாக்யாஸ்யாம: | வர்ண:ஸ்வர: | மாத்ரா பலம் | ஸாமஸந்தாந: | இத்யுக்த: ஶீக்ஷாத்யாய: || ஶீக்ஷாஉ || உ || இதி ஶீக்ஷாவல்யாம் த்விதீயோநுவாக: ||

శీక్షాంవ్యాఖ్యాస్యామః । వర్ణస్స్వరః । మాత్రాబలం । సామసంతానః । ఇత్యుక్తశ్శీక్షాధ్యాయః ॥ శీక్షాంపఞ్చ ॥

(ப் - ம்.) ஶீக்ஷாம் - சிக்ஷையே, சிக்ஷையாவது இந்த எழுத்து இன்ன விடத்திலிருந்து பிறக்கின்றது இந்த யத்நமுடையது என்பவை முதலிய வற்றை போதிக்கிற சாஸ்திரத்தாலே சிக்ஷிக்கப்பட்ட எழுத்து, ஸ்வரம் முதலியவை, வ்யாக்யாஸ்யாம꞉ - விவரிக்கின்றோம் அவையாவன, வர்ண꞉ - எழுத்து, ஸ்வர꞉ - உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள், மாத்ரா - ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை, பலம் - யத்நம், ஸாம - ஸமோச்சாரணம், ஸந்தான꞉ - ஸம்ஹிதை யென்கிற தொடர்ச்சி, என்கிற இவையாம், இதி - இப்படி, ஶீக்ஷாத்யாய꞉ - எழுத்து முதலியவற்றை போதிக்கிற பாகமானது, உக்த꞉ - சொல்லப்பட்டது, ஶீக்ஷா வல்லீ - இந்த அநுவாகத்தில அஞ்சுவாக்யங்க ளடங்கி யிருக்கின்றன.

௱0-ஹா. ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்காகவே உபநிஷத்தை யறிவதாகையால் உபநிஷத் திற்கு அர்த்தங்களைத் தெளியவறிவதுபோதும். உபநிஷத்து மூலத்தை சிக்ஷையென் கிற சாஸ்திரப்படி பாடம் செய்யவேண்டியது அநாவச்யகம். என்கிற ஸந்தேஹம் வராம லிருப்பதற்காக சீக்ஷாசாஸ்திர க்ரமப்படி உபநிஷத்தைப் படிக்கவேணுமென் றறிவிப்ப தற்கு சிக்ஷாத்யாயம் சொல்லத் துடங்குகிறது. இங்கு 'சீக்ஷாம், என்கிற பதத்திற்கு சிக்ஷாசாஸ்திரத்தை என்றுவது எழுத்து முதலியவற்றை யென்றுவது பொருள் சொல் லக்கூடும். சிக்ஷா என்பது சீக்ஷா, என்று நீட்டப்பட்டது; இப்படி நீட்டுவது லோகத் தில் கூடாதாயினும் வேதத்தில் கூடும். இந்த சிக்ஷையை நன்றாகச் சொல்லுகிறோம். வ்யாக்யாஸ்யாம꞉, யென்கிற பதம் ச க்ஷிங், என்கிற தாதுவிலிந்து பிறந்தது. வர்ணமா வது அகரம் முதலிய வெழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது உதாத்தம் முதலியவை மாத்ரையா வது ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை. பலமாவது ப்ரயத்நம் ஸாமமாவது வர்ணங்களை ஸமாநமாக உச்சரிப்பது. ஸந்தாநமாவது-எழுத்துக்களைச் சேர்த்து உச்சரிப்பது. இவை நன்று யறியவேண்டியவையாம். ஆகையால் இவற்றைச் சொல்லுகிற அத்யாயம் சொல் லப்பட்டது. இது மேலுபயோகப்படுவது.

௨-ஹா. விஷ்ணுவினுடைய ரூபங்கள் வர்ணம் முதலியவற்றை யடைந்து அந்தவர் ண்ம் முதலியவற்றை யுச்சரிப்பது முதலியவற்றை யுண்டு பண்ணுகிறது. அதனுல் புரு ஷர்கள் அந்தந்த காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த ரூபங்களுக்கு அந்தந்த வர்ணம் முதலியவற்றிற்குப் பேராகியவையே பேராகின்றன. இவை வாசகரூபங்களாம்.

௩-ஹா. சீக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்திற்கு உபயோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ் வொரு வேதங்கத்தினுலும் வேதத்திற்கு உபகாரமுண்டாகையால். வேதாங்களெல்லா வற்றையும் முமுக்ஷுவாய் வேதத்தினலே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவர் அறிந்துக் கொள்ள வேணுமென்பது கருத்து. சீக்ஷை என்பது சீக்ஷை என நீண்டு கிடக்கிறது. சீக்ஷையில் சொல்லப்படு மவையாவன - வர்ணங்கள் ஸ்வரங்கள், மாத்திரைகள், யத் நங்கள், முதலியவை வர்ணங்களாவன - அறுபத்துமூன்று அல்லது அறுபத்துநான்கு, என்று சிவமதத்தில் சொல்லப்பட்ட அகரம் முதலிய எழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது-உதா த்தம் அநுதாத்தம், முதலியவை. மாத்ரையாவது - ஹ்ரஸ்வம் ஒருமாத்திரை தீர்க்கம் இரண்டுமாத்திரைகள் என்று இவ்வாறு சொல்லப்படுமவை, பலமாவது அற்ப ப்ராணம் மகாப்ராணம் என்று சொல்லப்படுகிற யத்நங்கள். ஸாமமாவது - க்ருஷ்டம் ப்ரதம் முத லிய ஏழு ஸ்வரங்கள், ஸந்தாநமாவது - வர்ணங்கள் பதங்கள் இவற்றின் ஸம்ஹிதை

முதலியவை. இவற்றையெல்லா மறிவது சிக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்தினாலேயாம் ஆகவே இவற்றின் ஜ்ஞானம் ப்ரம்ம வித்யைக்குபயோகமானது என்றதாயிற்று. இப்படியே மற்ற வேதாங்களுக்கு முபயோகத்தையறிக. இப்படி சிக்ஷை என்கிற க்ரந்தத்திற்கு உபயோகம் காட்டப்பட்டது. அத்யாய மென்றால் க்ரந்தம். உ.

𑌸𑌹 𑌨𑍌 𑌯𑌶𑌃 | 𑌸𑌹 𑌨𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑍍 | 𑌅𑌥𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 | 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇𑌷𑍁 | 𑌅𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 | 𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 | 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 | 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 | 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 ||௧||

సహ నౌ యశః । సహ నౌ బ్రహ్మవర్చసం । అథాతస్సగ్ంహితాయా ఉపనిషదం వ్యాఖ్యాస్యామః । పఞ్చస్వధికరణేషు । అధిలోకమధిజ్యౌతిషమధివిద్యమధిప్రజమధ్యాత్మం । తా మహాసగ్ంహితా ఇత్యాచక్షతే । అథాధిలోకం । పృథివీ పూర్వరూపం । ద్యౌరుత్తరరూపం । ఆకాశస్సంధిః ॥ ౧ ॥

(ப - ம்.) 𑌨𑍌 - நமக்கிருவர்க்கும், 𑌯𑌶𑌃 - கீர்த்தியானது, 𑌸𑌹 - கூடிவரவேணும், 𑌨𑍌 - நமக்கிருவர்க்கும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑍍 - ப்ரம்மதேஜஸ்ஸானது, 𑌸𑌹 - கூடியுண்டாகவேணும், 𑌅𑌥 - இனி, 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 - ஸம்ஹிதையினுடைய, 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌮𑍍 - உபநிஷத்தை, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃-விவரிக்கிறோம், 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍁 - ஐந்தாயிருக்கிற, 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇𑌷𑍁 - இடங்களில் அவையாவன, 𑌅𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 - லோகவிஷயமும், 𑌅𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑍍 தேஜோவிஷயமும், 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 - வித்யாவிஷயமும், 𑌅𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 - ப்ரஜாவிஷயமும், 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 - ஆத்மவிஷயமும், 𑌤𑌾𑌃 - அவைகளை, 𑌮𑌹𑌾𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌇𑌤𑌿- சிறந்த ஸம்ஹிதைகளென்று, 𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 - சொல்லுகின்றார்கள், 𑌅𑌥 - இனி, 𑌅𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 - லோகவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியானது, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - முதல்வடிவு, 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 - ஸ்வர்க்கலோகமானது, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - முடிவிலுள்ளவடிவு, 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 - ஆகாயமானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 - சேர்க்கையாம்.

𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 | 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑍍 | 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 | 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 | 𑌆𑌪𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 | 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑍍 | 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ||௨||

వాయుస్సంధానం । ఇత్యధిలోకం । అథాధిజ్యౌతిషం । అగ్నిః పూర్వరూపం । ఆదిత్య ఉత్తరరూపం । ఆపస్సంధిః । వైద్యుతస్సంధానం । ఇత్యధిజ్యౌతిషం । అథాధివిద్యం । ఆచార్యః పూర్వరూపం ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவானவன், 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஸந்தானமாகிறான், 𑌇𑌤𑌿 - இப்படி, 𑌅𑌧𑌿𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 - லோகவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது, 𑌅𑌥 -

இதற்கு மேலே, அதிஜ்யோதிஷம் - தேஜோவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, அக்நி: - அக்கியானது, பூர்வரூபம் - முதல் ரூபமாகிறது. ஆதித்ய: - ஸூரியன், உத்தரரூபம்- உத்தரமான ரூபம், ஆப:-ஜலமானது, ஸந்தி: - ஸந்தியாகிறது. வைத்யுத: - மின்னலில் ஸம்பந்தப்பட்ட அக்கியானது, ஸந்தானம் - ஸந்தானமாகிறது. இதி - இப்படி, அதிஜ்யோதிஷம்-தேஜோ விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. அத - இனி, அதிவித்யம்-வித்யாவிஷயஞ் சொல்லப்படுகிறது. ஆசார்ய: - ஆசாரியரானவர், பூர்வரூபம் - முதல் ரூபமாகிறார்.

அந்தேவாஸ்யுத்தரரூபம் । வித்யா ஸந்தி: । ப்ரவசனம் ஸந்தானம் । இத்யதிவித்யம் । அதாதிப்ரஜம் । மாதா பூர்வரூபம் । பிதோத்தரரூபம் । ப்ரஜா ஸந்தி: । ப்ரஜனனம் ஸந்தானம் । இத்யதிப்ரஜம் ॥௩॥

అన్తేవాస్యుత్తరరూపం । విద్యాసంధిః ప్రవచనగ్ం సంతానం ఇత్యధివిద్యం । అథాధిప్రజం । మాతాపూర్వరూపం । పితోత్తరరూపం । ప్రజాసంధిః । ప్రజననగ్ం సంధానం । ఇత్యధిప్రజం॥3॥

(ப - ம்.) அந்தேவாஸீ - சிஷ்யனாகியவன், உத்தரரூபம் - மேலரூபம், வித்யா - வித்தையானது, ஸந்தி: - ஸந்தியாகிறது. ப்ரவசனம் - ஓதிவித்தலானது, ஸந்தானம் - ஸந்தானமாகிறது, இதி-இப்படி, அதிவித்யம் வித்யாவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. அத - இனி, அதிப்ரஜம் - ப்ரஜாவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. மாதா - தாயானவள், பூர்வரூபம் - முதல் ரூபம், பிதா - தந்தையானவன், உத்தரரூபம் - மேல்ரூபம், ப்ரஜா - ப்ரஜையானது, ஸந்தி: - ஸந்தியாகிறது. ப்ரஜனனம் - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல், ஸந்தானம் - ஸந்தானமாகிறது, இதி - இப்படி, அதிப்ரஜம் - ப்ராஜா விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது.

அதாத்யாத்மம் । அதராஹனு: பூர்வரூபம் । உத்தராஹனுருத்தரரூபம் । வாக்ஸந்தி: । ஜிஹ்வாஸந்தானம் । இத்யத்யாத்மம் । இதீமா மஹாஸம்ஹிதா: । ய ஏவமேதா மஹாஸம்ஹிதா வ்யாக்யாதா வேத । ஸந்தீயதே ப்ரஜயா பஶுபி: । ப்ரஹ்மவர்சஸேனான்னாத்யேன ஸுவர்க்யேண லோகேன ॥௪॥ ஸம்ஹிதாயா: பூர்வரூபமதிப்ரஜம் லோகேன ॥௩॥

అథాధ్యాత్మం । అధరాహనుః పూర్వరూపం । ఉత్తరాహనురుత్తరరూపం । వాక్సంధిః । జిహ్వాసంధానం । ఇత్యధ్యాత్మం । ఇతీమామహాసగ్ంహితాః । య ఏవమేతా మహాసగ్ంహితా వ్యాఖ్యాతా వేద । సంధీయతే ప్రజయా పశుభిః । బ్రహ్మవర్చసేనాన్నాద్యేన సువర్గ్యేణ లోకేన ॥ 4 ॥ సంధిరాచార్యః పూర్వరూప మిత్యధిప్రజం లోకేన ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) அத - இதற்குமேலே, அத்யாத்மம் - ஆத்ம விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. அதரா - கீழிருக்கிற, ஹநு: - கன்னத்தில் சேர்ந்திருக்

கிற எனும்பானது, பூர்வரூபம்-முதல் ரூபம், உத்தரா - மேலிருக்கிற, ஹநு: - கன்னத்தெலும்பானது, உத்தரரூபம் - மேலரூபம், வாக் - வாயானது, ஸந்தி: - ஸந்தியாகிறது. ஜிஹ்வா - நாக்கானது, ஸந்தாநம் - ஸந்தாநமாகிறது. இதி - இப்படி, அத்யாத்மம் - ஆத்மவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. இதி இமா: - இப்படி சொல்லப்பட்ட இவை, மஹாஸம்ஹிதா: - மஹா ஸம்ஹிதைகளாகின்றன. வ்யாக்யாதா: - வ்யாக்யாநம் செய்த ஏதா: - இந்த, மஹாஸம்ஹிதா: - மஹாஸம்ஹிதைகளை, ஏவம் - இந்தப்படி, வேத - அறிகிறானோ; (அவன்) ப்ரஜயா - ஸந்தாநத்தோடும், பசுபி: - பசுக்களோடும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ரம்மதேஜஸ்ஸோடும், அந்நாத்யேந - அந்நம் முதலிய வற்றோடும், ஸுவர்க்யேண - சுவர்க்கமென்கிற, லோகேந - லோகத்தோடும், ஸந்தீயதே - சேருகிறான். (அதாவது இவற்றையெல்லா மடைகிறானென்றவாறு.) ஸந்தி: - "ஆகாசஸ்ஸந்தி:" என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், ஆசார்ய: பூர்வரூபம் - 'ஆசார்ய: பூர்வரூபம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், இத்யத்யாத்மம் - 'இத்யதிப்ரஜம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், லோகேந - 'ஸுவர்க்யேணலோகேந' என்கிற வரையிலொரு பஞ்சாதியுமாக இந்த அநுவாகத்தில் நாலு பஞ்சாதிகளடங்கி யிருக்கின்றன.

ஸம்ஹிதோபநிஷத் - இப்போது ஸம்ஹிதோபநிஷத்து சொல்லாரம்பிக்கிறது. இந்த ஸம்ஹிதோபநிஷத்தை யறிவதினால் வருகிற யசஸ்ஸும் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸும், எனக்கும் என்னாசாரியனுக்கும் ஸமானமாயுண்டாகவேணும் சிஷ்யன் ப்ரார்த்திக்கின்றான். சிஷ்யனே இந்த பலனையடையாததினால் ப்ரார்த்திப்பான். ஆசாரியனாகில் இந்த பலனை யடைந்தவனாகையால் ப்ரார்த்திக்கமாட்டான். க்ருதார்த்தனா யிருப்பவனன்றோ ஆசாரியனாகிறான்.

யஶ்சந்தஸாம்ருஷபோ விஶ்வரூப: | ச்சந்தோப்யோऽத்யம்ருதாத்ஸம்பபூவ | ஸ மேந்த்ரோ மேதயா ஸ்ப்ருணோது | அம்ருதஸ்ய தேவ தாரணோ பூயாஸம் | ஶரீரம் மே விசர்ஷணம் | ஜிஹ்வா மே மதுமத்தமா | கர்ணாப்யாம் பூரிவிஶ்ருவம் | ப்ரஹ்மண: கோஶோऽஸி மேதயா பிஹித: | ஶ்ருதம் மே கோபாய | ஆவஹந்தீ விதந்வாநா ||க||

குர்வாணாऽசீரமாத்மந: | வாஸாꣳஸி மம காவஶ்ச | அந்நபாநே ச ஸர்வதா | ததோ மே ஶ்ரியமாவஹ | லோமஶாம் பஶுபிஸ்ஸஹ ஸ்வாஹா | ஆமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | விமாऽऽயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | ப்ரமாऽऽயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | தமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா | ஶமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ||உ||

யஶோ ஜநேऽஸாநி ஸ்வாஹா | ஶ்ரேயாந் வஸ்யஸோऽஸாநி ஸ்வாஹா | தம் த்வா பக ப்ரவிஶாநி ஸ்வாஹா | ஸ மா பக ப்ரவிஶ ஸ்வாஹா | தஸ்மிந் ஸஹஸ்ரஶாகே | நிபகாஹம் த்வயி ம்ருஜே ஸ்வாஹா | யதாऽऽப: ப்ரவதா யந்தி | யதா மாஸா அஹர்ஜரம் | ஏவம் மாம் ப்ரஹ்மசாரிண: |

யா தாராயணஓ°ஹுவ தஹா ஹா | வூதிவெவொரவிவூசாவாஹிவூசாவ ஏூஹு ||க|| விதநா நாவூவிபுரஹாஹா॥ஸவூவ॥

యశ్ఛందసామృషభో విశ్వరూపః । ఛందోభ్యో౽ధ్యమృతాత్సంబభూవ । స మేంద్రో మేధయా స్పృణోతు । అమృతస్య దేవధారణో భూయాసం । శరీరం మే విచర్షణం । జిహ్వా మే మధుమత్తమా । కర్ణాభ్యాం భూరివిశ్రువం । బ్రహ్మణః కోశో౽సి మేధయా పిహితః । శ్రుతం మే గోపాయ । ఆవహన్తీ వితన్వానా ॥ ౧ ॥

కుర్వాణాచీరమాత్మనః । వాసాగ్ంసి మమ గావశ్చ । అన్నపానే చ సర్వదా । తతో మే శ్రియమావహ । లోమశాం పశుభిస్సహ స్వాహా । ఆమాయన్తు బ్రహ్మచారిణస్స్వాహా । యశో జనే౽సాని స్వాహా । శ్రేయాన్వస్యసో౽సాని స్వాహా । తం త్వా భగ ప్రవిశాని స్వాహా । స మా భగ ప్రవిశ స్వాహా ॥ ౨ ॥

తస్మింత్సహస్రశాఖే । నిభగాహం త్వయి మృజే స్వాహా । యథాపః ప్రవతా౽యంతి । యథా మాసా అహర్జరం । ఏవం మాం బ్రహ్మచారిణః । ధాతరాయంతు సర్వతస్స్వాహా । ప్రతివేశో౽సి ప్రమాభాహి ప్రమాపద్యస్వ ॥ 3 ॥ వితన్వానా ప్రవిశ స్వాహా సప్త చ ॥

(ப - ம.) யஃ - யாதொரு ஓம்காரமென்கிற பிரணவமானது, சந்தஸாம் - வேதங்களுக்கு, ருஷபஃ - உயர்ந்ததோ, விஶ்வரூபஃ யெல்லா உருவங்களையுமுடையதோ, அதாவது யெல்லா வாக்குகளுக்கும் முதன்மையானதோ, தத்யதா ஶங்குனா ஸர்வாணி பர்ணானி ஸந்த்ருண்ணான்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக் ஸந்த்ருண்ணா ஓங்கார ஏவேதம் ஸர்வம்-என்கிறபடியே சகல வாக்குக்களுக்கும் பிரதானமானது என்று கருத்து, சந்தோப்யஃ - வேதங்களாகிற, அம்ருதாத் - அமுதத்தில் நின்றும், ஸம்பபூவ - மேன்மையை யடைந்தது. ஸஃ - அந்த, இந்த்ரஃ - சகலத்திற்கும் முக்யமான ஓங்காரமானது, மேதயா - அறிவினலே, மா - என்னை, ஸ்ப்ருணோது - ப்ரீதி பண்ணி வைக்கட்டும் அல்லது பலத்தையுண்டு பண்ணட்டும், அம்ருதஸ்ய - மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பிரம்மக்யானத்திற்கு, (வா) அம்ருதஸ்ய - பரமாத்மாவுக்கு, தேவ - வாராய் பூஜ்யமாகிய ஓம்காரமே, தாரணஃ - தரிக்கிறவனுக, (வா) - மனதால் தியானிப்பவனுக, பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - யென்னுடைய, ஶரீரம் - உடலானது, விசர்ஷணம் - யோக்யமானதாக (காந்தியுள்ளதாக), (பூயாத் - ஆகட்டும்) மே - என்னுடைய, ஜிஹ்வா - நாக்கு, மதுமத்தமா - மதுரமான வார்த்தை சொல்லுவதாக, (வா) - மதுரமான பிர்ம்மத்தைச் சொல்லுகிறதாக, (பூயாத் - ஆகட்டும்) கர்ணாப்யாம் - காதுகளாலே, பூரி - அதிகமாக, விஶ்ருவம் - கேட்கக் கடவேன், (வா) பிர்ம்மத்தையே சொல்லும்படியான சாஸ்திரங்களைக் கேட்கக்கடவேன், ப்ரஹ்

ணஃ - பிர்மமாகிற கத்திக்கி, கொஶஃ - உறையாக, ௯ஸி - ஆகிறாய், ஜெய யா - உலகத்திலுள்ள பொருள்களின் அறிவினாலே, விஹிக்ஃ - மறைக்கப் பட்டவனாக, (௯ஸி - ஆகிறாய்) அதாவது உறையில் கத்தி யெப்படி தோற் றுகிறதோ அப்படியே பிர்ம்மத்தை யறியவிடமாக யிருக்கிறாய் கேவலம் உலகத்தில் அறிவால் மறைந்து யிருக்கிறாய், (௱ம்) பரமாத்மாவுக்கு பொக் ஷம்போல் இருப்பிடமாக யிருக்கிறாய் அதாவது பிர்ம்மத்தைச் சொல்லும் பதம் என்று கருத்து, ஜெயயாவிஹிக்ஃ - புத்தியினால் நிறைந்திருக்கிறாய் அல்லது புத்தியை யுண்டுபண்ணுகிறாய், ஜெ-என்னுடைய, ஶ்ருதம் - கேள் வியினாலுண்டான வாத்மவின் னறிவை, ஜொவாய - காப்பாற்று அதாவது மறவாமல் யெப்பொழுதும் மனதிலிருக்கும்படி செய், ஆவஹந்தீ - உண்டு பண்ணுவதாயும், விதந்வாநா - விஸ்தாரப்படுத்துவதாயும், ௯வீரம் - சீக்கி ரமும், குர்வாணா-நிறைவேற்றுகிறதாயுமிருக்கிற (எதையென்றால்) ஆத்மநஃ- எனக்கு, வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களேயும், ஜெ - எனக்கு, மாவஶ்ச - பசுக்களே யும், அந்நபாநெ-சாப்பிடும் வஸ்துக்களேயும் குடிக்கும் வஸ்துக்களேயும், ஸவாதா - எக்காலத்திலும், வா - யாதொரு லட்சுமியானவள். (ஸவதி - இருக்கிறளோ) தாம் - அந்த, ஜொஜஶாம் - ஆடு முதலிய மயிருள்ளவைக ளோடு கூடியதாயும், பஶுபிஸ்ஸஹ-வேறு பசுக்களோடும் கூடியதாயு மிரு க்கிற, ஶ்ரியம் - லட்சுமியை, ததஃ - அந்த வறிவைக்கொடுத்த பிறகு, ஆவ ஹ - உண்டாகச்செய், (ஸ்வாஹா - என்று சொல்லுகிற மந்திரங்கள் ஓமத்தி லுபயோகிப்பதைக் காண்பிவைக்கிறது), (௱ம்) (யதஃ எந்த காரணத்தினால், ௯ம் - நீ), ஆவஹந்தீ - உண்டுபண்ணுகிறவளோ, விதந்வாநா - விருத்தி பண்ணுகிறவளோ, ததஃ - ஆகையால், ஜெ - எனக்கு, ஶ்ரீம் - மரவுரியை வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களேயும, மாவஶ்ச - பசுக்களேயும், அந்நபாநெ - சாப்பிடும் வஸ்துக்களேயும் குடிக்கும் வஸ்துக்களேயும், ஸர்வதா - யெப் பொழுதும், குர்வாணாஸதீ - செய்கிறவளாய்க்கொண்டு, ஜொஜஶாம் - அதிகமாயிருக்கிற, ஶ்ரியம் - வேதமாகிற சம்பத்தை, பஶுபிஸ்ஸஹ- யக்யத் திற்குபயோகிக்கும் பசுக்களுடன், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு, ப்ரஹ்மசாரி ணஃ - பிர்மசர்யவிருதத்தை யனுஷ்டிக்குமவர்கள், ஜா - என்னைக் குறித்து, ஆயந்து - வரட்டும், ஜநெ - ஜனங்களுக்குள், யஶஃ - கீர்த்தியையுடையவ னாக, ௯ஸாநி - ஆகக்கடவேன், வஸ்யஸஃ-பணமுடையவர்களுக்குள், ஶ்ரெ யாந் - உயர்ந்தவனாக, ௯ஸாநி - ஆகக்கடவேன், (ஸ்வாஹா - என்பது முன் போலவே) ஜஹம-வாராய் பூஜிக்கத்தகுந்தவனே, (௱ம்) ஜஹம-வாராய் ஐசுவரியமே; தம் - முன்கூறிய, ஊா - உன்னை, ப்ரவிஶாநி - அடையக் கடவேன், (ஶம்) ப்ரவிஶாநி - அடைந்து உன்னுடன் ஒன்றாகக் கடவேன், (௯ம் - நீ), ஜஹம - வாராய் (ஐசுவரியமே) பூஜ்யனானவனே, ஸஃ - முன்

கூறிய, (ஸ்வம் - நீ), மா - என்னை, ப்ரவிஶ - அடையக்கடவாய், (ஶம்)-(ஒன் ருகச் சேர்க்கக்கடவாய்) ஹேஹ்ம - பூஜ்யனானவனே, ஸஹஸ்ரஶாகே - அனேக பேதங்களையுடைய, தஸ்மிந் - மேற்கூறிய, த்வயி - உன்னிடத்தில், அஹம் - நான் - நிம்ருஜே - பாவத்தைப் போக்குகிறேன், (யம்) ஹேஹ்ம - வாராய் ஐசுவரியமே, ஸஹஸ்ரஶாகே - அனேக விதமான, தஸ்மிந்-அந்த, த்வயி - உன்னிடத்தில், (ப்ரவிஷ்டஃ - சேர்ந்திருக்கிற) அஹம் - நான், நிம்ருஜே - பாபத்தைப்போக்கி சுத்தனாகிறேன், யதா - எவ்விதமாக, ஆபஃ - ஜலங்கள், ப்ரவதா - பள்ளமான விடத்தால், யந்தி - போகிறதுகளோ, (ரூம்) ப்ரவதாஃ - ஓடுகிற, ஆபஃ - ஜலங்கள், யதா - எவ்வண்ணமாக, (திஶஃ - திக்குக்களை) யந்தி - அடைகிறதுகளோ, யதா - எவ்வண்ணமாக, மாஸாஃ - மாதங்கள், அஹர்ஜரம் - வருஷத்தை, யந்தி - அடைகிறதுகளோ, (ரூம்) அஹர்ஜரம் - சூரியனை), ஹேதாதஃ - வாராய் பரமாத்மாவே, ஏவம் - இந்தப் பிரகாரம், மாம் - என்னை, ப்ரஹ்மசாரிணஃ - பிர்ம்மசாரிகள், ஸர்வதஃ - எல்லாவிடத்தில் நின்றும், ஆயந்து - வரட்டும், ப்ரதிவேஶஃ - சமீபத்திலிருக்கும் விடாக, அஸி - ஆகிறீர், மா : என்னை, ப்ரபாஹி - மிகவும் காப்பாத்து, (ஶம்) ப்ரபாஹி - பிரகாசம் பண்ணு, மா - என்னை, ப்ரபத்யஸ்வ - அடைவாயாக (அதாவது அடைந்து உன்னுடன் ஒன்ருகச்செய், (ரூம்) ப்ரபத்யஸ்வ - உன்னைச் சரணமடைந்தவனுகச் செய்.

ஶம்-ஹா. அறிவை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தையும் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தையும் இந்த அனுவாகம் சொல்லுகிறது. இதில் (ஸ்ருதம்மேகோபாய) என்கிற அளவும் புத்தியை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தைச் சொல்லுகிறது. மேல் முடியும் வரையில் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தைச்சொல்லுகிறது. தனமானது கர்மங்களுக் குபயோகப்படுகிறது. கர்மங்களைச்செய்தலால் பாவங்கள் தொலைகின்றன. பாவங்கள் ஒழிந்தால் பிர்ம்மவித்தை தோன்றுகிறது. அதெப்படியெனில்; ஜ்ஞாநமுத்பத்யதே பும்ஸாம் க்ஷயாத்பாபஸ்ய கர்மணஃ யதாதர்ஶதலப்ரக்யே பஶ்யந்த்யாத்மாநமாத்மநி என்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுதலால்.

(ரூா-ஹா.) பிர்ம்மவித்தையை யடைவதற்குப் பிரணவத்தை யிந்த மந்திரத்தால் பிரார்த்திக்கவேண்டியது. இதில் (ஆவஹந்தீ) என்பது முதல் லக்ஷ்மியைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது.

ஶம்ஹிதாவஸ்ஸம்ஹிதிவானதாஸிஹ்ரவஹாஹ்ருதயஃ | தாஸாம் ஸஹிதாம்வதாஸ்ஜம் | மாஹாவஸ்ஸ்ஃப்ரவேஶயதே | மேஹஜதி | தஸ்ப்ரஹ | ஸக்த்வா | அம்மாந்ருந்ருக்ஷேவதாஃ | ஶம்ஹிதிவாகயம்ரோகஃ | அம்வஜதஷரிக்ஷம் | ஸம்வஹிதஸ்ஸளரோகஃ ||க||

மேஹஜதஃாகிதஃ | ஆகிதேநவாவஸவேம்ரோகாமேஹியதே | ஶம்ஹிதிவாகமிஃ | அம்வஜதிவாயம்ஃ | ஸம்வஹிதஃாகிதஃ | மேஹஜதிவ

𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 | 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑌿𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾𑌋
𑌚𑌃 | 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 ||௨||

𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌵𑍇𑌦𑌾𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 | 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌃 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 | 𑌮𑌹𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌏𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 | 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑌃 | 𑌤𑌾𑌯𑍋𑌵𑍇𑌦 | 𑌸𑌵𑍇𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈𑌦𑍇𑌵𑌾𑌬𑌲𑌿𑌮𑌾𑌵𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௩|| 𑌅𑌸𑍌𑌲𑍋𑌕𑍋𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌚 | 𑌇𑌤𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃||

భూర్భువస్సువరితివాఏతా స్తిస్రోవ్యాహృతయః | తాసాముహాస్మైతాంచతుర్థీం । మా హాచమస్యఃప్రవేదయతే । మహఇతి । తద్బ్రహ్మ । సఆత్మా । అఙ్గాన్యన్యాదేవతాః । భూరితి వాఅయంలోకః । భువఇత్యంతరిక్షం । సువరిత్యసౌలోకః । ౧ ॥

మహఇత్యాదిత్యః । ఆదిత్యేనవావసర్వే లోకామహీయంతే । భూరితివాఅగ్నిః । భువ ఇతివాయుః । సువరిత్యాదిత్యః । మహఇతిచంద్రమాః । చంద్రమసావావసర్వాణి జ్యోతీగ్ంషి మహీయంతే । భూరితివాఋచః । భువఇతిసామాని । సువరితియజూగ్ంషి । ౨ ।

మహఇతిబ్రహ్మ । బ్రహ్మణావావసర్వే వేదామహీయంతే । భూరితివైప్రాణః | భువఇత్య పానః । సువరితివ్యానః । మహఇత్యన్నం । అన్నేనవావసర్వే । ప్రాణామహీయంతే । తావా ఏతాశ్చతస్రశ్చతుర్ధా । చతస్రశ్చతస్రోవ్యాహృతయః తాయోవేద । సవేదబ్రహ్మ । సర్వేస్మై దేవాబలిమావహంతి ॥ 3 ॥ అసౌలోకోయజూగ్ంషివేదద్వేచ ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) 𑌭𑍂𑌃 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾 - பூ புவ ஸுவ என்று, 𑌏𑌤𑌾𑌃 - இந்த, 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌃 - மூன்றும், 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑌃 - வ்யாக்ருதி யென்று பெயர் பெற்றதுகள், 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌚𑌮𑌸𑍍𑌯𑌃 - மகாசமஸரென்கிற இருஷியின் பிள்ளை, 𑌏𑌤𑌾𑌂 - மேல்சொல்லப்போகிறதை, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அவைகளுக்கு, 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀𑌂 - நான்காவதான வ்யாக்ருதியாக, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇𑌉𑌹𑌸𑍍𑌮-கண்டறிந்தார், (ஸ்ம) - சொல்லுகிறார், 𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿 - மக என்கிற, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வ்யாக்ருதியானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிர்ம்மம், 𑌸𑌃 - அந்த வ்யாக்ருதியானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - எல்லாவற்றையும் வியாபரிக்கிறது. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃-வேறான, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃- தேவர்கள், 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 - அவயவங்கள், 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾-பூ என்கிததானதீ, 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - உலகம், 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿 - புவ என்கிறதானது, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 - ஆகாயம், 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 - ஸுவ என்கிறதானது, 𑌅𑌸𑍌 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - ஸ்வர்க்கலோகம், 𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿 : மக என்கிறதாவது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியன், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌵𑌾𑌵 - சூரியனால்தானே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - எல்லா, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - உலகங்கள், 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - விருத்தியை யடைகிறதுகள், (ஸம்) - பூஜையை யடைகிற

துகள், ஹூரிதிவா - பூ என்கிறதானது, அழிஃ - நெருப்பு, ஹுவஐதி-புவ என்கிறதானது, வாயுஃ - காற்று, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, ஆதித்யஃ - சூரியன், மஹஐதி - மக என்கிறதானது, சந்த்ரஃ - சந்திரன், சந்த்ரமஸாவாவ-சந்திரனால்தானே, ஸர்வாணி-எல்லா, ஜ்யோதீம்ஷி-பிரகாசிக்கும் வஸ்துக்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரூ०) - பூஜையை யடைகிறதுகள், ஹூரிதிவா - பூ என்கிறதானது, ஐசஃ - ருக்வேதங்கள், ஹுவரிதி - புவ என்கிறதானது, ஸாமாநி-சாமவேதங்கள், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, யஜூம்ஷி - யஜுர்வேதங்கள், மஹஐதி - மக என்கிறதானது, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மம், ப்ரஹ்மணாவாவ - பிர்ம்மத்தினலே தானே, ஸர்வெ - எல்லா, வெதா: - வேதங்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரூ०) பூஜையை யடைகிறனசள், ஹூரிதிவெ - பூ என்கிறதானது, ப்ராணஃ - பிராணன், ஹுவஐதி - புவ என்கிறதானது, அபாநஃ - அபானன் என்கிறது, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, வ்யாநஃ - வியானன் என்கிறது, மஹஐதி - மக என்கிறதானது, அந்நம் - சாப்பிடும் வஸ்து· அந்நேநவாவ - சாப்பிடும் வஸ்துவினலேதானே, ஸர்வெ - எல்லா, ப்ராணாஃ - பஞ்சப் பிராணன்களும், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரூ०) - பூஜையை யடைகிறதுகள், தாவா - மேற்கூறிய, ஏதாஃ - இந்த, சதஸ்ரஃ - நான்கு வ்யாக்ரிதிகளும், சதுர்தா - நான்கு வகைப்பட்டது. சதஸ்ரஃ - நான்காயிருக்கிற, வ்யாஹ்ருதயஃ - வ்யாக்ருதிகளும், சதஸ்ரஃ - நான்கு வகையுடையதுகள், தாஃ-மேற்கூறிய அந்த வ்யாக்ருதிகளை, யஃ - எவன், வெத - அறியுகிருனே, ஸஃ - அவன், ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மத்தை, வெத-அறியுகிருன், ஸர்வெ - எல்லா, தெவாஃ - தேவர்களும், அஸ்மை - இவன் பொருட்டு, பலிம் - பூஜையை, ஆவஹந்தி - செய்கிருர்கள்,

(ஸ० - ஹா.) இந்த வனுவாகத்தால் வ்யாக்ருதி ரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தின் தியானமானது ஸ்வரராஜ்யம் யென்கிற ஸ்வர்க்கத்துக் கரசனயிருத்தலைக் குறித்து சொல்லப்படுகிறது. மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற விசேஷங்களோடு கூடின பிர்ம்மமாக மக என்கிற வ்யாக்ருதியையும் மற்றமூன்று வ்யாக்ருதிகளையும் மேற்கூறிய நான்கு விதங்களாக வறியுமவன் சுவர்க்கத்துக் கரசனகிருன். யெல்லாத் தேவர்களும் அவனுக்குப் பூஜைசெய்கிருர்கள்.

(ரா - ஹா.) மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தைக்கு அங்கமான வ்யாக்ருதின் தியானம் இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மக என்கிறது பெரியதான வஸ்துவைச் சொல்லுமாதலால் அதுவே பிர்மமம்; மற்ற தேவர்கள் அந்த பிர்ம்மத்தின் சரீரங்கள் இங்கு தேவர்கள் என்றது யெல்லாப் பொருளேயும் காட்டுகிறது. மேற்கூறிய நான்கு விதமாய் வ்யாக்ரிதிகளை யெவன் தியானம் செய்கிருனே அவனுக்கு மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தை யுண்டாகிறது.

ஸ ய ஏஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶ: | தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய: | அம்ருதோ ஹிரண்மய: | அந்தரேண தாலுகே | ய ஏஷ ஸ்தந இவாவலம்பதே | ஸேந்த்ரயோநி: | யத்ராஸௌ கேஶாந்தோ விவர்ததே | வ்யபோஹ்ய ஶீர்ஷகபாலே | பூரித்யக்நௌ ப்ரதிதிஷ்டதி | புவ இதி வாயௌ ||௧||

ஸுவரித்யாதித்யே | மஹ இதி ப்ரஹ்மணி | ஆப்நோதி ஸ்வாராஜ்யம் | ஆப்நோதி மநஸஸ்பதிம் | வாக்பதிஶ்சக்ஷுஷ்பதி: | ஶ்ரோத்ரபதிர்விஜ்ஞாநபதி: | ஏதத்ததோ பவதி | ஆகாஶஶரீரம் ப்ரஹ்ம | ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம் மந ஆநந்தம் | ஶாந்திஸம்ருத்தமம்ருதம் ||௨|| இதி ப்ராசீநயோக்யோபாஸ்ஸ்வ | வாயாவம்ருதமேகம் ச | ஷஷ்டோऽநுவாக: ||

సయఏషోంతర్హృదయఆకాశః । తస్మిన్నయంపురుషోమనోమయః । అమృతోహిరణ్మయః । అంతరేణతాలుకే । యఏషస్తనఇవావలంబతే । సేంద్రయోనిః । యత్రాసౌకేశాంతోవివర్తతే । వ్యపోహ్యశీర్షకపాలే । భూరిత్యగ్నౌప్రతితిష్ఠతి । భువఇతివాయౌ ॥ ౧ ॥

సువరిత్యాదిత్యే । మహఇతిబ్రహ్మణి । ఆప్నోతిస్వారాజ్యం । ఆప్నోతిమనసస్పతిం । వాక్పతిశ్చక్షుష్పతిః । శ్రోత్రపతిర్విజ్ఞానపతిః । ఏతత్తతోభవతి । ఆకాశశరీరంబ్రహ్మ । సత్యాత్మ ప్రాణారామం మనఆనందం । శాంతిసమృద్ధమమృతం ॥౨॥ ఇతిప్రాచీనయోగ్యోపాస్వ॥ వాయావమృతమేకంచ ॥

(ப - ம்.) ய: - எந்த, ஏஷ: - இந்த, அந்தர்ஹ்ருதயே - ஹிருதய கமலத்துக்குள், ஆகாஶ: - இடைவெளியோ, தஸ்மிந்-அந்த விடைவெளியில், அயம் - அந்த இந்த, மநோமய: - ஜ்ஞாநத்தாலறியத் தகுந்த (அல்லது) (மனதுக்கு அபிமானி தேவதையான) அம்ருத: - மரணமில்லாதவனை, ஹிரண்மய: - பிரகாசிக்கிற சரீரத்தோடே கூடின, புருஷ: - புருஷன், (அஸ்தி - இருக்கிறான்), தாலுகே அந்தரேண - தாடைகளின் நடுவில், ய: - எந்த, ஏஷ: - இந்த நரம்பானது, ஸ்தந இவ - ஸ்தநம்போல், அவலம்பதே - தொங்குகிறதோ, யத்ர - எந்த விடத்தில், அஸௌ - இந்த, கேஶாந்த: - மயிர்களுடைய வேரானது, விவர்ததே - புரிந்திருக்கிறதோ, (தம் - அந்த, தேஶம் - இடத்தை, ப்ராப்ய - அடைந்து), வ்யபோஹ்ய-பிளந்து, ஶீர்ஷகபாலே - மண்டையோட்டில், (நிர்கதா - வெளிக்கிளம்பி யிருக்கிறது), யா - எந்த நாடியோ, ஸா - அந்த நாடியானது, இந்த்ரயோநி: - அந்த பிர்ம்மாவை யறிவதற்குக் காரணம், (ஏவம் - இந்தப்படி, வித்வாந் - அறிகிறவன், தயா - அந்த நாடியால், நிஷ்க்ரம்ய-வெளிக்கிளம்பி), பூரிதி - பூ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், அக்நௌ - அக்நியில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், புவ இதி - புவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், வாயௌ-வாயுவில்,

ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபி யாய், ஆதித்யே - சூரியனில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், மஹ இதி - மக என்கிற வ்யாக்ருதியாய், ப்ரஹ்மணி - சதுமுகனிடத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், ஸ்வாராஜ்யம் - தானே யரசனாகயிருக்கிறதை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், மநஸஸ்பதிம் - யெல்லா மனதிற்கு மதிபதியான தன்மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், வாக்பதி: - வாக்குகளுக்கு அரசனாகவும், சக்ஷுஷ்பதி: - கண்களுக்கு அரசனாகவும், ஶ்ரோத்ரபதி: - காதுகளுக்கு, அரசனாகவும், விஜ்ஞாநபதி: - அறிவுக்கு அரசனாகவும், தத:- அதைவிட அதிகமாக, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது. ஆகாஶஶரீரம் - ஆகாயம்போல சூக்ஷ்மமான சரீரத்தையுடையதாயும், ஸத்யாத்ம - மெய்யான தன்மையையுடையதாயும், ப்ராணாராமம் - பிராணன்களிடத்திலேயே விளையாட்டையுடையதாயும், மந ஆநந்தம் - சுகத்தைக் கொடுக்கத்தாக மனதையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியால் நிரம்பினதாயும், அம்ருதம் - மரணமில்லாததாயு மிருக்கிற, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மமானது, (பவதி-ஆகிறது), ப்ராசீநயோக்ய - வாராய் பிராசீன யோக்யமென்கிற சிஷ்யனே, இதி - என்று, உபாஸ்ஸ்வ - தியானம் செய், (ஸம் - பதார்த்தங்களினுடையவும் அந்வயங்களுடையவும் பேதம்), தாலுகேஅந்தரேண - தாடைகளின் நடுவே, யஏஷ: - யாதொரு உந்த நாடியானது, ஸ்தந இவ - பசுவின்முலை போல், அவலம்பதே - தொங்குகிறதோ, ஸா - அந்த நாடியானது, இந்த்ர யோநி: - மோக்ஷமென்கிற ஐசுவரியத்தை யடைகிற ஜீவனுக்கு வெளிப்படுகிறவழி, யத்ர - எந்த வழியில், அஸௌ - இந்த, கேஶாந்த: - பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்குக் காரணமான மகாவிஷ்ணுவானவர், விவர்த்ததே - விசேஷமாக யிருக்கிறாரோ, ஸ்வாராஜ்யம் - கர்மங்களுக்கு கீழ்படியாமையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், மநஸஸ்பதிம் - மனதுகளுக்கு யஜமானனான தன்மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், தத: - அதற்குப் பிறகு, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது (எது வென்றால்), ஆகாஶஶரீரம் - விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடினதாயும், ப்ரஹ்ம - விளங்குகிற பரபிர்ம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தோடு கூடினதாயும், ஸத்யாத்மப்ராணாராமம் - நித்திய சூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும் பிராணன்போன்ற பிர்ம்மத்தையே போக்யமாகவுடையதாயும், மந ஆநந்தம் - நினைத்த மாத்திரத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத்தையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியோடே கூடினதாயும், அம்ருதம் - சம்சாரமில்லாததாயும், பவதி - ஆகிறது.

(ஸம் - ஸா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதிகளில் மக என்கிற வ்யாக்ருதியை சதுமுகப் பிர்ம்மரூபமாகவும், மற்ற வ்யாக்ருதி ரூபங்களான யெல்லா வஸ்துக்களையும் பிர்

ம்மாவின் அங்கங்களாகவும் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அப்படி தியானம் செய்யப் டும் பிர்ம்மாவினிடமும் அப்படி தியானம் செய்ததாலுண்டாகும் பயனும் அப்பயனை யடையும் வழியும் இதில் சொல்லப்படுகிறது. மேற்கூறிய பிர்ம்மா ஹிருதயகமலமென கிற ஆகாயத்திலிருக்கிறான். மனதால் அறியத்தக்கவன் மரணமில்லாதவன் விளங்குகி சரீரத்தோடு கூடியவன் அவனை யறியும் வழியாவது. இரண்டு தாடைகளின் நடுவே எந்த நாடி தொடங்குகிறதோ எந்த மண்டையில் மயிர்களின் அடிபாகம் சம்பந்தப்பட டிருக்கிறதோ அந்த மண்டையோட்டில் கிளம்பியிருக்கிறது எந்த நாடியோ அதுதான் அவனை யறியும் வழி. இப்படி யறிந்தவன் மேற்கூறிய நாடியில் வெளிக்கிளம்பி கிரட மாய பூ புவ ஸுவ என்கிற மூன்று வ்யாக்ருதி ரூபியாய் அக்நி வாயு சூரியன் இதுகளி டத்தில் சேர்ந்து மக என்கிற பிர்ம்மாவினிடத்தில் சேருகிறான். அந்த பிர்ம்மாவுடன் ஒன்றாய் பிர்ம்மாவின் தன்மைகளை யடைகிறான். எல்லாப் பொருள்களும் இந்தப் பிர்ம் மாவுக்கு அவயவமாதலால் மனது முதலாகிய எல்லாப் புலன்களுக்கும் யஜமானனாகி றான். பிறகு பிர்ம்மத்துடன் ஒன்றாய் விடுகிறான்.

(ரா - ஸா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதி தியானத்திற்கு அங்கியான பிர்ம்மவித்தை யும் அதின் பயனும் இந்த வனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஹிருதயகமலத்தின் நடு வில் நல்லமனதால் அறியத்தக்கவராயும் ஸம்சார ஸம்பந்தமில்லாதவனாயும் விளங்குகிற சரீரத்தோடும் எவன் இருக்கிறானோ, அவனே பரமாத்மா, அவனையே தியானம் செய்ய வேண்டும். எப்படி தியானம் பண்ணி மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறவனுக்கு வழியே தென்றால், தாடைகளின் நடுவே பசுவின் முலைபோல் எந்த நாடிதொங்குகிறதோ எந்த வழியில் போகிறவனுக்கு பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்கும் காரணமாய் இவர்களை சங்க ரிக்குமவனான பரமாத்மா அடையத்தக்கவனோ, அதுவே வழி இப்படி தியானம் செய்த வன் அந்த காலத்தில் மண்டையோட்டைப் பிளந்துகொண்டு பூ என்கிற வ்யாக்ருதி யால் அக்நிலோகத்திலிருக்கிறான். மோக்ஷம் போகிறவர்கள் எல்லாருக்கும் அக்நிலோ கத்தில் போகிறது பொதுவாயிருந்தபோதிலும் இந்த வ்யாக்ருதி தியானத்தோடுகூடின இந்த பிர்ம்மவித்தையை யனுஷ்டித்தவனுக்கு சிலகாலம் அந்தந்த உலகங்களில் சாவ காசமுண்டு. பிறகு கர்மங்களுக்கு கீழ்ப்படியாதவனாக வாகிறான், தான் நினைத்த மாத்தி ரத்தில் எல்லாப் பலன்களாலுண்டான அறிவுகளும் சுகங்களும் உண்டாகின்றன. நித் திய சூரிகளும் முக்தர்களும் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற பிர்ம்மத்தை யே இவனும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். "யம்காமம்காமயதேஸஸோஸ்யஸம்க ல்பாதேவஸமுத்திஷ்டதி" என்று சுருதிசொல்லுகிறபடியே நினைத்தபோதே எல்லா ஆனந்தங்களு முண்டாகிறது, ஸம்சாரசம்பந்த மில்லாதவனாக வாகிறான்.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍋𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌦𑌿𑌶𑌾𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿
𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿। 𑌆𑌪𑌓𑌷𑌧𑌯𑍋𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌆𑌕𑌾𑌶𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾। 𑌇𑌤𑍍𑌯
𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂। 𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌨𑌉𑌦𑌾𑌨𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃।
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍 । 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾 । 𑌏𑌤𑌦𑌧𑌿
𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌋𑌷𑌿𑌰𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍।𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂𑌵𑌾𑌇𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 ॥௧॥ 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌸𑍍𑌪𑍃𑌣𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿। 𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌕𑌂𑌚।𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃॥

పృథివ్యంతరిక్షం ద్యౌర్దిశోవాంతరదిశాః। అగ్నిర్వాయురాదిత్యశ్చంద్రమానక్షత్రాణి। ఆప
ఓషధయోవనస్పతయ ఆకాశఆత్మా । ఇత్యధిభూతం । అథాధ్యాత్మం । ప్రాణోవ్యానోపాన

ఉదానస్సమానః । చక్షుశ్శ్రోత్రం మనో వాక్త్వక్ । చర్మ మాగ్ంసగ్ం స్నావాస్థిమజ్జా । ఏతదధి విధాయ ఋషిరవోచత్ । పాఙ్క్తం వా ఇదగ్ం సర్వం ॥ ౧ ॥ పాఙ్క్తేనైవ పాఙ్క్తగ్ం స్పృణోతీతి ॥ సర్వమేకం చ ॥

(ப-ம்) ப்ருதிவீ - பூமி, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகம், திச: - திக்குக்கள், அவாந்தரதிச: - மூலைத்திசைகள், அக்நி: - நெருப்பு, வாயு: - காற்று, ஆதித்ய: - சூரியன், சந்த்ரமா: - சந்திரன், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், ஆப: - ஜலங்கள், ஓஷதய: - கொடிகள், வநஸ்பதய: - மரங்கள், ஆகாச: - பூதமென்கிற ஆகாயமும், ஆத்மா - விராட்ரூபம், இதி - யென்று, அதிபூதம் - அதிபூதமென்கிற பெயர்கொண்டது, அத - பிறகு, அத்யாத்மம் - அத்யாத்மமென்கிற பெயர்கொண்டது, ப்ராண: - பிராணனும், வ்யாந: - வியானனும், அபாந: - அபானனும், உதாந: - உதானனும், ஸமாந: - ஸமானனும், சக்ஷு: - கண்ணும், ச்ரோத்ரம் - காதும், மந: - மனதும், வாக் - வாக்கும், த்வக் - இந்திரிய ரூபமான தோலும், சர்ம - மேல்தோலும், மாம்ஸம் - மாம்சமும், ஸ்நாவா - சீயும், அஸ்தி - இலும்பும, மஜ்ஜா - உயிர்த்தண்ணியும், ஏதத் - இதுகளை, அதிவிதாய - கும்பலாகச் சேர்த்து, ருஷி: - இருஷியானவர், அவோசத் - சொன்னார், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், பாங்க்தம் - பாங்க்தம் என்கிற பெயர்கொண்டது. பாங்க்தேநைவ - மேற்கூறிய பாங்க்தத்தாலேதானே, பாங்க்தம் - வெளிப்பொருள்களை, ஸ்ப்ருணோதி - காப்பாற்றுகிறான், இதி - யென்று (சொன்னார்).

(ஸ0 - ஹா.) வ்யாக்ருதி ரூபமான பிர்ம்மத்தை தியானம் செய்யும்படி முன்னனுவாகத்தில் சொல்லி இந்த அனுவாகத்தில் சாங்க்த ரூபமாய் தியானம் பண்ணச் சொல்லுகிறது. பாங்க்தமென்றால் பங்க்தியோடே சேர்ந்ததற்கும் பெயர். பங்க்தியென்றால் வேதத்தில் ஒரு சந்தஸ்; அது ஐந்து பதங்களோடே கூடியது. ஆதலால் ஐந்தாகக் கூடியிருக்கும் பொருள்களெல்லாம் மேற்சொன்ன சந்தஸ்களுக்குச் சரியாயிருத்தவால் இப்பொருள்களையும் பாங்க்தமென்று சொல்லுகிறது. அப்படியே சுருதியிலும் "பம்சபதாபங்க்தஃ பாங்க்தோஜ்ஞஃ" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு அதிபூதமென்று சொல்லப்பட்டது பதினைந்து பொருள்களாதலால் மூன்று பாங்க்தம் அதில் பூமிமுதல் ஐந்துக்கு உலகபாங்க்தமென்றும், நெருப்பு முதல் ஐந்துக்கு தேவதாபாங்க்தமென்றும், ஜலம் முதலான ஐந்துக்குப் பூதபாங்க்தமென்றும், பிராணன் முதலான ஐந்துக்கு வாயு பாங்க்தமென்றும், கண் முதலான ஐந்துக்கு இந்திரிய பாங்க்தமென்றும், தோல் முதலான ஐந்துக்குக் காது பாங்க்தமென்றும் இவைகளை ஆறு பாங்க்தங்களாகப் பிரித்து இவைகளைத் தியானம் செய்கிறவன் மேற்கூறிய பாங்க்தங்களை நிறைந்திருக்கிறான். அதாவது மேற்கூறிய பாங்க்தங்களில் நிறைந்திருக்கிற பிர்ம்மாவுடன் ஒன்றாகிறான் என்று இருஷி சொன்னார்.

(ரா.- ஹா.) மேற்கூறிய ஐந்து பாங்க்தங்களையும் தியானம் பண்ணுகிறவன் இந்த பஞ்சபூதங்களால் நிறைந்திருக்கிற வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறான். அதாவது இவ்வுலகங்களுக்கு அரசனாகிறான் என்று இவைகளைக் கண்டறிந்த ஓர் இருஷி சொன்னார்.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌹𑌸𑍍𑌮𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿।𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌓𑌂 𑌶𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌣𑌾𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍌𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍋𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿। 𑌓𑌂𑌦𑌶 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃॥

ఓమితిబ్రహ్మ । ఓమితీదగ్ం సర్వం । ఓమిత్యేతదనుకృతిహస్మవా అప్యోశ్రావయేత్యాశ్రావయంతి । ఓమితిసామానిగాయంతి । ఓగ్ం శోమితిశస్త్రాణిశగ్ంసంతి । ఓమిత్యధ్వర్యుః ప్రతిగరం ప్రతిగృణాతి ॥ ఓమితిబ్రహ్మాప్రసౌతి । ఓమిత్యగ్నిహోత్రమనుజానాతి । ఓమితిబ్రాహ్మణఃప్రవక్ష్యన్నాహ । బ్రహ్మోపాప్నవానీతి । బ్రహ్మైవోపాప్నోతి ॥ ౧ ॥ ఓందశ ॥

(ப - ம்.) 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று சொல்லப்பட்ட சப்தமானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பரபிர்ம்மம், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - யெல்லாப் பொருள்களும், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று சொல்லும் பதம்தான் அதாவது யெல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு ஆதிகாரணமானதால், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍-ஓம் என்கிற விதானது, 𑌅𑌨𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃𑌹𑌸𑍍𑌮𑌵𑌾𑌅𑌪𑌿 - ஒருவன் ஒருகாரியத்தை யேவினால் அதற்கு வேறு மனிதனுடைய அங்கீகாரம் அன்றோ, 𑌓𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌇𑌤𑌿- ஓச்ராவய என்று, 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - யஞ்யத்தில் பிரதிச்ரவணம் பண்ணிவைக்கிறார்கள், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - சாமங்களை, 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - பிடுகிறார்கள், 𑌓𑌂𑌶𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம்சோம் என்று, 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 - சஸ்திரம் என்கிற மந்திரங்களை, 𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள். 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌅𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌃 - யக்யத்திலிருக்கும் அத்வர்யுவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌰𑌂 - பிரதிகரத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌣𑌾𑌤𑌿 - சொல்லுகிறான் அதாவது ஹோதாவென்கிற யக்யத்திலிருப்பவன் சஸ்திரமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது ஓம் என்று சந்தோஷிக்கிறான், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 - யக்யத்திலிருக்கும் ப்ரம்மாவென்று பெயர் பெற்றவன், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍌𑌤𑌿 - அனுமதி பண்ணுகிறான், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿- ஓம் என்று, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லும் ஹோமத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 - அனுமதி பண்ணுகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - வேதத்தை, 𑌉𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 - அடையக் கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற எண்ணத்துடன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍 - அத்யயனம் பண்ணப்போகிற, 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - பிராமணன், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌆𑌹 - சொல்லுகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - வேதத்தைத் தானே, 𑌉𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

(ஸ௦ - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரம்மத்தியானத்திற்கு முக்யமான ஆதாரமாதலால் ப்ரணவத்தை இந்த அனுவாகத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது.

𑌋𑌤𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌶𑌮𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌯𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 ॥௧॥

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌾𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑌃 । 𑌤𑌪𑌇𑌤𑌿𑌤𑌪𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃𑌪𑍌𑌰𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿𑌨𑌾𑌕𑍋𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌪𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚𑌷𑌟𑍍𑌚 ॥ 𑌇𑌤𑌿𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఋతంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । తపశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । దమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । శమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నయశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నిహోత్రంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అతిథయశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । మానుషంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ ॥ ౧ ॥

ప్రజనశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాతిశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యమితిసత్యవచారాథీతరః । తపఇతితపోనిత్యఃపౌరుశిష్టః । స్వాధ్యాయప్రవచనేఏవేతినాకోమౌద్గల్యః । తద్ధితపస్తద్ధితపః ॥ ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచషట్చ ॥

(ப - ம்.) 𑌋𑌤𑌂𑌚 - மெய்யும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚 - யெல்லாவற்றிலும் சமமான புத்தியும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌤𑌪𑌃 - உபவாஸாதிகளால் உடம்பை சுத்தமாக்குதலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌦𑌮𑌃 - வெளியிலிருக்கு மிந்திரியங்களை ஜயித்தலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள், 𑌶𑌮𑌃 - உள்ளேயிருக்கும் மனதென்கிற இந்திரியத்தை ஜயித்தலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃 - கார்ஹபத்தியம் ஆகவநீயம் தக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று அக்நிகளும், (𑌆𑌧𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 - வளர்க்கவேண்டியவைகள்), 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯) - அவசியம் நடத்த

4

வேண்டியவைகள்) ஊமிஹொத்ரம்ச - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லப் பட்ட கர்மமும், (ஹொதவ்யம் - ஹோமம் செய்யத்தக்கது), ஸாயஹ்ராயவ வசநெ௨ - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (ஊநுஷெயெ - அவசி யம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஊதியயஃச - அதிதிகளும், (வூஜஹாஃ-பூசிக் கத் தகுந்தவர்கள்), ஸாயஹ்ராயவ வசநெ௨ - வேதத்தையோதலும் ஓது வித்தலும், ஊநுஷெயெ - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), மாநு ஷஂச - உலகத்தின் நடவடிக்கைகளும், ஸாயஹ்யவ வசநெ௨-வேதத்தை யோதலும் ஓதுவித்தலும், (ஊநுஷெயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டிய வைகள்), (ஈஂ) மாநுஷஂச - இறந்த மனிதர்களைக் குறித்துச் செய்யும் ஸ்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களும் அல்லது, நுணாமிய௦வரொயஃஷ்ஸெவெஷு ஷாஂஸாநுஷாஹ்ரதஃ | த்ரம௦ஷணவாநுஸாக்ஷாஃஸவஹ்ராதாயெநதூ ஷ்தி - யென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆராதனமும், வஜாவ - குழந்தைகளும், உஃவாதஹ்ராஃ - உண்டாக்கத்தக்கவைகள், ஸாயஹ்ராயவ வசநெ௨ - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (ஊநுஷெயெ - அவசி யம் நடத்தவேண்டியவைகள்), வஜநஃச - ருதுகாலத்தில் மனையாளைப் புணர்தலும், ஸாயஹ்ராயவ வசநெ௨ - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்த லும், (ஊநுஷெயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), வஜாதிஶு- பேரன் முதலியவர்களை யுண்டுபண்ணிவைத்தலும், ஸாயஹ்ராயவ வசநெ௨- வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (ஊநுஷெயாநி - அவசியம் நடத்த வேண்டியவைகள்), ஸதூஂஜதி-சத்தியமே முக்யமென்று, ஸதூவாஃ - மெய்யான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் தன்மையையுடைய அல்லது ஸத்ய வசா என்று பெயர்கொண்ட, ராயீதரஃ - ரதீதரா என்று பெயர்கொண்ட இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மநூதெ - யெண்ணுகிறார்), தவஜதி - தப ஸ்ஸே முக்யமென்று, தவொநிதூஃ - நித்தியம் தவம்செய்யுமவரான அல் லது தபோநித்யரென்று பெயர்கொண்ட, வளரஶிஷ்டிஃ - பூருசிஷ்டரு டைய பிள்ளையானவர், (மநூதெ - யெண்ணுகிறார்), ஸாயஹ்ராயவ வசநெ வவஜதி - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலுமே முக்யமென்று, நாகஃ- நாகர் என்று பெயர்கொண்ட, ஊெஜஹ்ரஃ - முத்கலர் என்று இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மநூதெ - யெண்ணுகிறார்), தஃஹி-அதுதானே, தவஃ - தவம்.

(௬௦-ஸூ.) அறிவினலேயே பயனுண்டாகிற தென்று கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறது. ஆதலால் வேதங்களிலும் அதை யனுசரித்த ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியிருக்கும் கர்மங் களைச் செய்யவேண்டியது. ஏனெனில் அவைகளும் மேற்கூறிய பயனுக்குரியவைகள் ஆதலால் அவைகளும் அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள் என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

(𑌰𑌾-𑌭𑌾.) தினந்தோறும் ப்ரம்மத்தின் தியானம் செய்யவேண்டியதாதலால் அந்த தியானத்திற்கு மனது சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்படி மனது சுத்தமாக வேண்டியதற்கு பாவங்கள் நீங்கவேண்டியதாதலாலும், அந்தப்படி பாவங்கள் நீங்க வேண்டியதற்காக நித்திய கர்மங்களை யவசியம் செய்யவேண்டியது. என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌹𑌂𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 । 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌂𑌗𑌿𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑍀𑌵𑌸𑍍𑌵𑌮𑍃𑌤𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂𑌸𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 । 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧𑌾𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 । 𑌇𑌤𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂 । 𑌅𑌹𑌂𑌷𑌟𑍍॥

అహంవృక్షస్యరేరివా । కీర్తిఃపృష్ఠంగిరేరివ । ఊర్ధ్వపవిత్రోవాజినీవస్వమృతమస్మి । ద్రవిణగ్ంసవర్చసం । సుమేధాఅమృతోక్షితః । ఇతిత్రిశంకోర్వేదానువచనం ॥ అహగ్ంషట్ ॥

சங்கர ரங்க ராமானுஜபாஷியங்களில் பதவுரையே மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதால், அந்தந்த பாஷியங்களில் உள்ள பதவுரைகள் தனித்தனியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

(𑌶𑌂 - ப் - ம்.) 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 - ஸம்சாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு, 𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 - நடத்துகிறவன் அதாவது முளைக்கச்செய்கிறவன், 𑌮𑌮 - என்னுடைய), 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 - புகழானது, 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃 - மலையினுடைய, 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌵- நுனிபோல், (𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 - உயர்ந்திருக்கிறது), 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 - பரிசுத்தமான பிர்ம்மத்தை என்னுடைய அறிவினால் விளங்கச் செய்கிறவனாகவும், 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑍀𑌵 - சூரியனிடத்திலேபோல, 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍃𑌤𑌂 - நல்ல பரிசுத்தமான ஆத்ம வஸ்துவாக, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌸𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 - நல்ல வொளியோடுகூடின, 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂 - தனத்தைப்போல எல்லாராலும் ஆசைப்படத் தகுந்ததாகவும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன் அல்லது, 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂-தனம்போன்ற ப்ரம்மஞானமானது, (𑌯𑌾 - என்றால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 - அடையப்பட்டது), 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧𑌾𑌃 - நல்ல அறிவுடன் கூடினவனாயும், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 - அமுதத்தால் நனைக்கப்பட்டவனாகவும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - யென்று, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍋𑌃 - திருசங்கு யென்கிற இருஷியின், 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂 - ஆத்மாவொன்று யென்கிற ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. இது திருசங்குவினால் கண்டறியப்பட்ட ஓர் வேதமந்திரம் ஆத்மா வொன்றுயென்கிற ஆத்மவித்தையை இந்த வனுவாகத்தில் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மவித்யை யுண்டாகும் பொருட்டு இதை ஜபிக்கவேண்டும்

(𑌰𑌾 - ப் - ம்.) வித்தைக்கு அங்கமாய் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த அனுவாகம், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 - விருக்ஷம் போல் வேறுடன் போகத்தகுந்த ஸஹங்காரத்திற்கு, 𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 - நாசம்செய்கிறவன், (𑌮𑌮 - என்னுடைய), 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 - கீர்த்தியானது, 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃 - மேரு

முதலிய பர்வதத்தினுடைய, ப்ருஷ்டமிவ - கொடிமுடிபோல் எல்லாராலும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கிறது. ஊர்த்வபவித்ர꞉ - பரிசுத்த வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவனாயிருக்கிற நான், வாஜிநி - எல்லா வஸ்துக்களையும் அனுபவிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், ஸ்வம்ருதமிவ - நல்ல அமுதம் போல் அவன்புக்கு இடமாய், அஸ்மி - ஆகிறேன், (தஸ்ய - அந்த பரமாத்மாவினுடைய), ஸுவர்சஸம் - நல்ல வொளியோடேகூடின, த்ரவிணம் - தனமாக அதாவது அவன் அனுபவிக்கிற வஸ்துவாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், ஸுமேதா꞉ - அந்த பரமாத்மாவுக்கு தாஸன் என்கிற நல்லறிவோடுகூடினவனும், அம்ருத꞉ - ஸம்ஸாரமில்லாதவனும், அக்ஷித꞉ - நாசமில்லாதவனும், அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, த்ரிஶங்கோ꞉ - திருசங்கு என்கிற ருஷியின், வேதாநுவசநம் - வேதமந்திரம் அவரால் கண்டறியப்பட்ட வேதமந்திரம்.

வேதமநூச்யாசார்யோ(அ)ந்தேவாஸிநமநுஶாஸ்தி | ஸத்யம்வத | தர்மம்சர | ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத꞉ | ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும்மா வ்யவச்சேத்ஸீ꞉ | ஸத்யாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | தர்மாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | குஶலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் | ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||௧||

தேவபித்ருகார்யாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம்| மாத்ருதேவோ பவ| பித்ருதேவோ பவ | ஆசார்யதேவோ பவ | அதிதிதேவோ பவ| யாந்யநவத்யாநி கர்மாணி | தாநி ஸேவிதவ்யாநி | நோ இதராணி | யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி| தாநி த்வயோபாஸ்யாநி ||௨||

நோ இதராணி | யே கே சாஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸோ ப்ராஹ்மணா꞉ | தேஷாம் த்வயாஸநேந ப்ரஶ்வஸிதவ்யம் | ஶ்ரத்தயா தேயம் | அஶ்ரத்தயா(அ)தேயம் | ஶ்ரியா தேயம் | ஹ்ரியா தேயம் | பியா தேயம் | ஸம்விதா தேயம் | அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸா வா வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா ஸ்யாத் ||௩||

யே தத்ர ப்ராஹ்மணா꞉ ஸம்மர்ஶிந꞉ | யுக்தா ஆயுக்தா꞉| அலூக்ஷா தர்மகாமா꞉ ஸ்யு꞉ | யதா தே தத்ர வர்தேரந் | ததா தத்ர வர்தேதா꞉| அதாப்யாக்யாதேஷு | யே தத்ர ப்ராஹ்மணா꞉ ஸம்மர்ஶிந꞉| யுக்தா ஆயுக்தா꞉| அலூக்ஷா தர்மகாமா꞉ ஸ்யு꞉ | யதா தே தேஷு வர்தேரந் ||௪||

ததா தேஷு வர்தேதா꞉ | ஏஷ ஆதேஶ꞉ | ஏஷ உபதேஶ꞉ | ஏஷா வேதோபநிஷத் | ஏதத³நுஶாஸநம் | ஏவமுபாஸிதவ்யம் | ஏவமு சைததுபாஸ்யம் | ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதித

வ்யம் | தாநிகுர்யோபாஸ்யாநிஸ்யாத்யேஷவாக்யார்த்த: | இதி
தஶமோநுவாக: ||

వేదమనూచ్యాచార్యోఽంతేవాసినమనుశాస్తి । సత్యంవద । ధర్మంచర । స్వాధ్యాయా
న్మాప్రమదః। ఆచార్యాయప్రియంధనమాహృత్య ప్రజాతంతుంమావ్యవచ్ఛేత్సీః । సత్యాన్నప్రమతవ్యం।
ధర్మాన్నప్రమదితవ్యం । కుశలాన్నప్రమదితవ్యం । భూత్యైనప్రమదితవ్యం । స్వాధ్యాయప్ర
వచనాభ్యాంనప్రమదితవ్యం ॥ ౧ ॥

దేవపితృకార్యాభ్యాం నప్రమదితవ్యం । మాతృదేవోభవ । పితృదేవోభవ । ఆచార్యదేవో
భవ । అతిథిదేవోభవ । యాన్యనవద్యానికర్మాణి । తానిసేవితవ్యాని । నోఇతరాణి। యాన్యస్మా
కగ్ంసుచరితాని । తానిత్వయోనాస్యాని ॥ ౨ ॥

నోఇతరాణి । యేకేచాస్మచ్ఛ్రేయాగ్ంసోబ్రాహ్మణాః । తేషాంత్వయాఽసనేనప్రశ్వసితవ్యం।
శ్రద్ధయాదేయం । అశ్రద్ధయాదేయం । శ్రియాదేయం । హ్రియాదేయం । భియాదేయం । సంవి
దాదేయం । అథయదితేకర్మవిచికిత్సావా వృత్తవిచికిత్సావాస్యాత్ ॥ 3 ॥

యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సమ్మర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః ।
యథాతేతత్రవర్తేరన్ । తథాతత్రవర్తేథాః । అథాభ్యాఖ్యాతేషు । యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సంమ
ర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః । యథాతేతేషువర్తేరన్ ॥ ౪ ॥

తథాతేషువర్తేథాః । ఏషఆదేశః । ఏషఉపదేశః । ఏషావేదోపనిషత్ । ఏతదనుశా
సనం । ఏవముపాసితవ్యం । ఏవముచైతదుపాస్యం ॥ స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం నప్రమదిత
వ్యం। తానిత్వయోపాస్యానిస్యాత్తేషువర్తేరన్సప్తచ ॥

(ப் - ம்.) வேதம் - வேதத்தை, அநூச்ய - அத்தியயனம் பண்ணிவைத்து, ஆசார்ய: - ஆசாரியன், அந்தேவாஸிநம் - சிஷ்யனை, அநுஶாஸ்தி - ஆக்யாபிக்கிறான் (அதாவது அடியில் வருமாறு), ஸத்யம் - மெய்யான வர்த்தத்தை, வத - சொல்லு, தர்மம் - தர்மத்தை, சர - செய், ஸ்வாத்யாயாத் - வேதமோதுதலில் நின்றும், மா ப்ரமத: - தப்பாதே அதாவது (சாவதானமாய் வேதமோது), ஆசார்யாய - ஆசாரியன்பொருட்டு, ப்ரியம் - இஷ்டமான, தநம் - பொருளை, ஆஹ்ருத்ய - கொண்டு கொடுத்து, ப்ரஜாதந்தும் - ப்ரஜோத்பத்தியின் வரிசையை, மா வ்யவச்சேத்ஸீ: - அறுக்காதே அதாவது பிள்ளைகளின் வரிசையை யுண்டுபண்ணு, ஸத்யாத் - மெய்யான வார்த்தைவிருந்து, ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது பொய்வார்த்தை சொல்லாதே, தர்மாத் - தர்மத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது அதர்மத்தைச் செய்யாதே, குஶலாத் - தன்னைக் காப்பாற்றும் காரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, பூத்யை - மங்களகாரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் -

வேதத்தையோதல் ஓதுவித்தல் இவைகளில் நின்றும், நப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, தேவபித்ருகார்யாப்யாம் - தேவர்கள் பிதுற்கள் இவர்களின் காரியங்களில் நின்றும். நப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, மாத்ருதேவ: - மாதாவை அதாவது தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ-இரு, பித்ருதேவ:, தகப்பனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, ஆசார்யதேவ: - ஆசிரியனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதிதிதேவ: - அதிதிகளை அதாவது விருந்தாளிகளைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதாவது தெய்வத்தைப்போல் மேற்கூறியவர்களை யுபசரிக்க வேண்டுமென்பது, யாநி - எந்த, கர்மாணி - கர்மங்கள், அநவத்யாநி - பாவமில்லாதவைகளோ, தாநி-அவைகள், த்வயா-உன்னால், ஸேவிதவ்யாநி - செய்யத்தக்கவைகள், இதராணி - வேறுபாவத்தோடு கூடியவைகள், நோ ஸேவிதவ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யாநி - எவைகள், அஸ்மாகம் - ஆசிரியனை வெங்களுடைய, ஸுசரிதாநி - நன்னடக்கைகளோ, தாநி - அவைகள், த்வயா-உன்னால், உபாஸ்யாநி-செய்யத்தக்கவைகள், நோ இதராணி - வேறு நடத்தைகள், நோபாஸ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யேகேச - எந்தெந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்கள், அஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸ:- நமக்கு உயர்ந்தவர்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, த்வயா - உன்னால், ஆஸநேந - ஆசனம் முதலானதுகளாலே, ப்ரச்வஸிதவ்யம் - இளைப்பாறுதல் செய்துவைக்கவேண்டியது அல்லது தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்கார்ந்திருக்கு மிடத்தில், த்வயா - உன்னால், நப்ரச்வஸிதவ்யம் - மூச்சுவிடக் கூடாது அதாவது அவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கு மிடத்தில் அவர்கள் சொல்லும் நல்வார்த்தைகளை சாவதானமாய்க் கேட்க வேண்டியது. அவர்களுக்கு சமமாய் மறுமொழியுரைக்கக் கூடாது, (௩௦) தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்காருமிடத்தில், த்வயா - உன்னால், நப்ரச்வஸிதவ்யம் - சமமாய் உட்காரக்கூடாது, ச்ரத்தயா - விசுவாஸத்தினால், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, அச்ரத்தயா - சிரத்தையில்லாவல், அதேயம் - கொடுக்கக்கூடாது, ச்ரியா - முகமலர்ச்சியுடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டும், ஹ்ரியா - வெட்கத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, பியா - பயத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸம்விதா - சங்கல்பஞ் செய்வதுடன், (௩௦) - சினேகத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, அத - பிறகு, தே - உனக்கு, கர்மவிசிகித்ஸா - அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களில் சந்தேகமாவது, வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா - நன்னடத்தையில் சந்தேகமாவது, ஸ்யாத்யதி - இருக்கக் கூடுமேயானால், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்களை, ஸம்மர்சிந: - ஆலோசித்து நடத்துகிறவர்களோ, யுக்தா: - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும்

வல்லவர்களோ, ஆயுக்தாः - லௌகிகம் தெறிந்தவர்களோ, (ஸம் ஆயுக்தாः - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷாः - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸம்) அலூக்ஷாः - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, தர்மகாமாः - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யுः - இருப்பார்களோ, தே - அந்த ப்ராம்மணர்கள், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யதா - எப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தத்ர - அந்த கர்மங்களில், வர்தேதாः - நடக்கவேண்டும், அத - பிறகு, அப்யாக்யாதேஷு - தோஷமுள்ளவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட, தத்ர - அந்த புருஷனிடத்தில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணாः - ப்ராம்மணர்கள், ஸம்மர்சிநः - ஆலோசித்துச் செய்கிறவர்களோ, யுக்தாः - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்களோ, ஆயுக்தாः - லௌகிகம் தெரிந்தவர்களோ, (ஸம்) ஆயுக்தாः - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷாः - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸம்) - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, தர்மகாமாः - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யுः - இப்பார்களோ, தே - அவர்கள், தேஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், யதா - யெப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தேஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், வர்தேதாः - இருக்கவேண்டும், ஏஷः - இதுவானது, ஆதேசः - கட்டளை, ஏஷः - இதுவானது, உபதேசः - ஹிதமானவார்த்தை, ஏஷா - இதுவானது, வேதோபநிஷத் - வேதத்தின் உட்கொண்ட பொருள், ஏதத் - இதுவானது, அநுசாஸநம் - ஈசனது வார்த்தை, (ஸ) - ஆசாரியன் சிஷ்யனைக்குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், உபாஸிதவ்யம் - நடத்தவேண்டியது, ஏதத் - இதுவானது, ஏவம் உ - இந்த மாதிரியாகவே, உபாஸ்யம் - நடத்தவேண்டியது.

(ஸ0 - ஸ.) இந்த அனுவாகத்தின் கருத்து பதார்த்தம்போல இந்த இரண்டு அனுவாகங்களிலும் கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எந்த பயனைப் பெறுவதற்கு கர்மங்களைச் செய்து மோக்ஷம் என்று சொல்லும் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையுடன் அதாவது வித்தையங்கமாக்கி மேற்குறித்த கர்மங்களைச் செய்து அந்தப் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையையும் கர்மங்களையும் சமமாக வனுஷ்டித்து மேற்குறித்த பயனை யடையவா? கர்மங்களை யங்கமாக்கி வித்தையினாலேயோ? அல்லது வித்தையினாலே மாத்திரமா? மேற்கூறிய பயனை யடைவது, என்று விசாரிப்போம். கர்மங்களாலே மாத்திரம் மோக்ஷத்தை யடையலாமென்று சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் "வித்வாந்யஜதே வித்வாந்யாஜயதி" என்று வேதங்களின் பொருள்களை யுணர்ந்தவனுக்கே யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்ய விதித்தலாதி எல்லா உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களையு மறியவேண்டியதவசியமாதலாலும் கர்மங்களினால் மோக்ஷமில்லை யெனில் மற்றப்பயன்களெல்லாம் பொய்யாகையாலும் கர்மங்களை செய்யச் சொல்லும். சுருதிகள் வியர்த்தமென்று சொல்லவமையும் ஆதலால் கர்மங்களாலேயே மோக்ஷமென்று சொல்வோமென்னில் மோக்ஷமென்று சொல்லும்பயன்; அழிவில்லாத

தாகையாலும் கர்மங்களாலே யுண்டுபண்ணப்படும் பயன்கள் அழிவுள்ளனவாகக் காண
ப்படுதலாலும் கர்மங்களாலுண்டுபண்ணப்படும். மோக்ஷமென்றும் பயனும் அழிவுள்ள
தாக யேற்படுமாதலால். அப்படி சொல்ல வொண்ணாத வித்தையை யங்கமாகச் செய்து
கர்மங்களாலேயே மோக்ஷம் பெறலாமென்பதும் வித்தையையும் கர்மங்களையும் சரியா
கச்செய்து மோக்ஷம்பெறலாமென்கிறது. மேற்கூறிய காரணங்களாலேயே கூடாது.
ஆனால் வித்தையும் கர்மங்களும் மோக்ஷத்தையுண்டாக்கும் காரணங்களல்ல. விலக்கு
களை நீக்குகிறவைகள் ஆதலால் மோக்ஷமழிவில்லை யென்பதற்குக் குறையில்லை. வித்தை
யினாலும் கர்மங்களாலும் விலக்குகள் நீக்கப்பட்டாய் "ஸூர்யத்வாரேண தயோர்த்தவ
மாயன்" என்கிற சுருதிகளின்படியே மோக்ஷத்தை யடையலாமென்னில் மோக்ஷம்
எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்ததாலும் மோக்ஷமென்பது ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வே
றானதல்லவாகையாலும் மோக்ஷத்தை யடைகிறவர்களும் அந்த ப்ரம்மத்தைக் காட்டி
லும் வேறுபட்டவர்களல்லாமையாலும் மோக்ஷம் அடையவேண்டுவதாகிய வேறுவஸ்து
வல்ல ஒரு வஸ்துவை யடைகிற தென்றால் அடையப்பட்ட பொருள் அடைகிற பொரு
ளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாயன்றோ இருக்கவேண்டும். அப்படி ஏற்படவில்லை "தத்
ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிஶத் க்ஷேத்ரஜ்ஞம்சாபிமாம்வித்திஸர்வக்ஷேத்ரேஷு"
என்கிற சுருதிஸ்ம்ருதிகளாலிரண்டும் ஒன்றே யென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அடைகி
றான் என்றும் சுகங்களை யவ்விடத்திலனுபவிக்கிறான் என்றும் சொல்லியிருக்கிற "ஸஏ
கதா; ஸயதிபித்ருலோககாமஃ ஸ்த்ரீபிர்வாயானைர்வா" என்கிற சுருதிகளுக்கு யென்ன
வழியென்னில் அவைகள் காரிய ப்ர்ம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன. காரணமாகிய ப்ரம்ம
த்தினிடத்தில் "ஏகமேவாத்விதீயம்; யத்ரநாந்யத்பஶ்யதி; தத்கேநகம்பஶ்யேத்" என்கிற
சுருதிகளின்படியே பேதங்களில்லையன்றோ மேலும் வித்தைக்கும் கர்மங்களுக்கும்
விரோதமாதலால் இரண்டும் ஒன்றுசேரமாட்டாது. ஏனெனில் வித்தையோ ப்ர்ம்மம்
ஒன்றேயுளது. மற்ற பேதங்கள் பொய்யானவைகள் என்கிற அறிவு கர்மங்களோ செய்
கிறவன் தேவதை கருவிகள் முதலிய வனேக பேதமுள்ளது. இவை யிரண்டும் சத்ய
மானவையென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் "யத்ரஹித்வைதமிவபவதி; ம்ருத்யோ
ஸ்ஸம்ருத்யுமாப்நோதி; அதயத்ராந்யத்பஶ்யதிததல்பம்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மிதி;
உதரமந்தரம்குருதே அததஸ்யபயம்பவதி" என்கிற சுருதிகளினாலும் "ஏகதைவாநுத்ரஷ்
டவ்யம்; ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மைவேதம்ஸர்வம் ஆத்மைவேதட்ஸர்வம்" என்கிற சுரு
திகளினாலும் ஒன்று என்கிற வறிவே மெய்யறிவென்றும் பேதங்களைக் காட்டுமறிவு
பொய்யறிவென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வேதங்களில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டு
மென்று ஏற்படுகிறதே வேதங்களோ புருஷர்களுக்குப் பயன்கொடுக்கு மவைகளைச்
சொல்லுகின்றன வென்கிறதற்கு விரோதிக்காதோ வென்னில் வித்தையைச் சொல்லு
கிற சுருதிகள் சம்சாரத்திலிருந்து சீவனுக்கு முத்தியைத்தரவேண்டி சம்சாரத்திற்கு
காரணமாகிய அவித்தை வித்தையால் போய்விடுகிறது என்று சொல்லுகிறது. கர்மங்க
ளைச் சொல்லும் சுருதிகளோ கர்மங்களைச்செய்து அதினால் மோக்ஷத்தை யடையவேண்
டியவர்களுக்குபாயத்தை நீக்குகிறதையும் அல்லாதவர்களுக்கு பசு பிள்ளை முதலிய
வைகளை யடைகிறதென்கிற பயன்களைச் சொல்லுகிறதே தவிர அவைகளில் சொல்லிய
மேற்கூறிய பேதங்களை மெய்யென்று சொல்லுவதில் அவைகளுக்குக் கருத்தில்லை. உபாய
மாகிய விலக்கு இருந்தால் மேற்கூறிய வித்தையுதிக்கமாட்டாது. வித்தை யுதியாவிடில்
அவித்தை நீங்கமாட்டாது. அவித்தை நீங்காவிடில் சம்சாரம் ஒழியாது. ஆகையால்
பாபங்களைப் போக்குவதற்குக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுவதாதலால் கர்மங்களைச்
செய்யவேண்டுமென்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதமில்லை. மேற்கூறிய காரணங்களால் கர்

மங்கள் வித்தைக்கு விலக்குகளாயிருக்கிற பாவங்களைப்போக்கி வைக்கிறதாகையால் வித்தையுண்டானவனுக்குக் கர்மங்களால் பயனில்லை. அக்கிஹோத்திரம் முதலான கர்மங்களில் இல்லறமில்லாதவர்களுக் கதிகாரமில்லா திருந்தபோதிலும், எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட சத்யம் சொல்லுதல் முதலிய கர்மங்களைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் வித்தையுதிக்கலாம்.

(பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌶𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 | 𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 | 𑌶𑌨𑍍𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 | 𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 | 𑌨𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 | 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍋 | 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑌿 | 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂 | 𑌋𑌤𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂 ||௧|| 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌮𑌾𑌵𑍀𑌤𑍍 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌵𑍀𑌤𑍍 | 𑌆𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 | 𑌆𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 | 𑍐 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂𑌵𑌚 | 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 | 𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃

శన్నోమిత్రశ్శంవరుణః । శన్నోభవత్వర్యమా । శన్నఇన్ద్రోబృహస్పతిః । శన్నోవిష్ణురురుక్రమః । నమోబ్రహ్మణే । నమస్తేవాయో । త్వమేవప్రత్యక్షంబ్రహ్మాసి । త్వామేవప్రత్యక్షంబ్రహ్మావాదిషం । ఋతమవాదిషం । సత్యమవాదిషం ॥ ౧ ॥ తన్మామావీత్ । తద్వక్తారమావీత్ । ఆవీన్మాం । ఆవీద్వక్తారం ఓంశాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః । సత్యంవదిష్యామి పశ్చాచ ॥

(ப - ம்.) 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 - சூரியன், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂 - சுகத்தைத்தருபவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 - வருணன், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂 - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌅𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 - துவாதசாதித்தவர்களில் ஒருவனான யமனானவன், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂 - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 - இந்திரனும், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂 - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - பிருகஸ்பதியானவன், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂-சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑍁-ஆகட்டும், 𑌉𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 - விஸ்தாரமான வடிவைப்பையுடைய, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 - விஷ்ணுவானவர், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌶𑌂 - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவராக, 𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 - வாயுவின்பொருட்டு, 𑌨𑌮𑌃 - சேவிக்கிறேன், (பா) - 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 - வேதத்தின்பொருட்டு, 𑌨𑌮𑌃 - சேவிக்கிறேன், 𑌹𑍇𑌵𑌾𑌯𑍋 - வாராய் வாயுவே, 𑌤𑍇 - உன்பொருட்டு, 𑌨𑌮𑌃 - சேவிக்கிறேன், 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 - நீதானே, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 - புலப்படக்கூடிய, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மமாக, 𑌅𑌸𑌿 - ஆகிறாய், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵 - உன்னைத்தானே, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂-புலப்படும்படியான, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮- ப்ரம்மமாக, 𑌅𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂 - சொன்னேன், 𑌋𑌤𑌂 - சாஸ்திரத்தின்படி நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருளாக. (பா) 𑌋𑌤𑌂 - தோஷமில்லாத சப்தத்தை, 𑌅𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂- சொன்னேன், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - அப்படி நிச்சயித்து வாயினாலே சொல்லப்பட்டும் சரீரத்தால் செய்யப்பட்டுமிருக்கும் பொருளாக, (பா) 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - மெய்ப்பொருளடங்கின வார்த்தையை, 𑌅𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑌂 - சொன்னேன், 𑌤𑌤𑍍 - யென்

ஞல் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட வாயுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மமானது, (ருதம்) தத் - யென்ஞல் ஓதப்பட்ட வேதமானது, மாம் - வேதமோதுகிற வென்னை, அவது - காப்பாற்றிவிட்டது. தத் - அந்த வாயுமென்கிற ப்ர்ம்மமானது, (ருதம்) தத் - அந்த வேதமானது, வக்தாரம் - ஓதுவித்த வாசிரியனை, ஆவீத் - காப்பாற்றிவிட்டது, மாம் - என்னை, ஆவீத்-காப்பாற்றிவிட்டது, வக்தாரம் - ஓதுவித்தவனை, ஆவீத் - காப்பாற்றிவிட்டது. அதிக ஆதரம் தோற்றுகைக்காக ஒன்றையே யிரட்டிப் பேசுகிறது, ஶாந்தி꞉ - விரோதிகளுடைய சாந்தியானது, (அஸ்து - உண்டாகட்டும்).

(ஶம்-ஹாரா-ஹா.) இரண்டு பாஷியங்களும் பதார்த்தம்போலே.

ஶீக்ஷாவல்லீ ஸம்பூர்ணா.

ஆநந்தவல்லீ.

ஹரி꞉ ஓம்|ஸஹ நாவவது|ஸஹ நௌ புநக்து|ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை | ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉|ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் | ததேஷாப்யுக்தா|ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம|யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் ||௧||

ஸோ(அ)ஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ|ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி|தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத꞉ | ஆகாஶாத்வாயு꞉ | வாயோரக்நி꞉ | அக்நேராப꞉ | அத்ப்ய꞉ ப்ருதிவீ | ப்ருதிவ்யா ஓஷதய꞉ | ஓஷதீப்யோ(அ)ந்நம் | அந்நாத்புருஷ꞉ ||௨||

ஸ வா ஏஷ புருஷோ(அ)ந்நரஸமய꞉ | தஸ்யேதமேவ ஶிர꞉ | அயம் தக்ஷிண꞉ பக்ஷ꞉ | அயமுத்தர꞉ பக்ஷ꞉| அயமாத்மா | இதம் புச்சம் ப்ரதிஷ்டா|ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி| இதி ப்ரதமோ(அ)நுவாக꞉||

హరిఃఓమ్ సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశ్శాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః॥ బ్రహ్మవిదాప్నోతిపరం తదేషాభ్యుక్తా। సత్యంజ్ఞానమనంతంబ్రహ్మ । యోవేదనిహితం గుహాయాంపరమేవ్యోమన్ ॥ ౧ ॥

సోఽశ్నుతేసర్వాన్ కామాన్ సహ । బ్రహ్మణావిపశ్చితేతి।తస్మాద్వాఏతస్మాదాత్మనఆకాశస్సంభూతః । ఆకాశాద్వాయుః | వాయోరగ్నిః | అగ్నేరాపః । అద్భ్యఃపృథివీ । పృథివ్యాఓషధయః । ఓషధీభ్యోఽన్నం । అన్నాత్పురుషః ॥ ౨ ॥

సవాఏషపురుషోఽన్నరసమయః । తస్యేదమేవశిరః । అయందక్షిణఃపక్షః । అయముత్తరఃపక్షః । అయమాత్మా । ఇదంపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా । తదప్యేషశ్లోకోభవతి ॥

(ப - ம்.) நௌ - சிஷ்ன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், அவது - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நௌ - நம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், புநக்து - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (ந) புநக்து - காப்பாற்றட்டும், வீர்யம் - ப்ரம்மவித்தைக் குரிய சாமர்த்தியத்தை (ந) வீர்யம் - பயனை சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாம ர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவஹை - செய்யக்கடவோ மாக, நௌ - நம்மிருவர்களுடைய, அதீதம் - ஓதப்பட்ட வேதமானது, தே ஜஸ்வி - பயனை விளைவிக்கிறதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், மாவித்விஷாவஹை ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தை யடையக்கடவோமல்லோம், விக்நாநாம் - (ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), ஶாந்தி: - முடிவானது, (அஸ்து - உண்டாகட்டும்), ப்ரம்ஹவித் - ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன், பரம் - உயர்ந்த ப்ரம்மத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், (ந) ப்ரம்ஹவித் - ப்ரம்ம த்தை தியானிக்கிறவன், தத் - முன்வாக்யத்தின் பொருளில், ஏஷா - இந்த ருக்கானது, அப்யுக்தா - ஓதப்பட்டது, ததந்தி-மேல்வாக்கியத்தில்கூறிய ப்ரம்மத்தைக் குறித்து, ஏஷா - இந்த ருக்கானது, உக்தா - சொல்லப்பட் டது. ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ஸத்யம் - விகாரமுள்ள வஸ்துக்களைக் காட் டிலும் வேறுபட்டது. ஜ்ஞாநம்-அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது, அநந்தம்-முடிவுள்ள வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது, (ந) ஸத்யம் - எப்பொழுதும் ஒரேவடிவுள்ளது, ஜ்ஞாநம் - எப்பொழுதும் சுரு க்கமில்லாத வறிவையே வடிவாகவுடையது அநந்தம்-முடிவில்லாதது, பர மே - இருதயத்திலிருக்கிற, வ்யோமந் - ஆகாயத்திலிருக்கிற, குஹாயாம் - அறிவில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரம்மத்தை, ய: - எவன், வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், விபஶ்சிதா - எல்லாவற்றையு முண ர்ந்த, ப்ரஹ்மணா-ப்ரம்மரூபத்தினால் அதாவது எல்லாவற்றையு முணர்ந்த ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாய், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸர்வாந் - எல்லா, கா மாந் - இஷ்டமான சுகங்களை, அஶ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், (ந) அநந்தம்- விஷ்ணுவை, குஹாயாம் - இருதயகுகையில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டவ னாக, ய: - எவன், வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், பரமேவ்யோமந் - பரமபதத்தில், விபஶ்சிதா - எல்லாமுணர்ந்த, ப்ரஹ்மணாஸஹ - ப்ரம்ம த்தோடுகூட, ஸர்வாந் - எல்லா, காமாந் - அந்த ப்ரம்மத்தின் குணங்க ளையும், அஶ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், இதி - என்று (இருக்கு சொல்லப்பட் டது), தஸ்மாத்வை ஏதஸ்மாத் - மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தினால் சுருக்க மாயும் மந்திரத்தால் விரிவாயும் சொல்லப்பட்ட, ஆத்மந: - ப்ரம்மத்தினிட த்தில் நின்றும், ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ஸம்பூத: - உண்டாயிற்று,

ஆகாஶாத் - ஆகாயத்தில் நின்றும், வாயு꞉ - காற்றானது, ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டாயிற்று, வாயோ꞉ - காற்றினிடத்தில் நின்றும், அக்³நி꞉ - நெருப்பானது, ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டாயிற்று, அக்³நே꞉ - நெருப்பினிடத்தில் நின்றும், ஆப꞉ - ஜலம், ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயிற்று, அத்³ப்⁴ய꞉-ஜலங்களில் நின்றும், ப்ருதி²வீ - பூமியானது, ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயிற்று, ப்ருதி²வ்யா꞉ - பூமியில் நின்றும், ஓஷத⁴ய꞉ - கொடிசெடிகள், ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயின, ஓஷதீ⁴ப்⁴ய꞉ - கொடிசெடிகளில் நின்றும், அந்நம்-உணவானது, ஸம்பூ⁴தம் - உண்டாயிற்று, அந்நாத் - ஆகாரத்தில் நின்றும், புருஷ꞉ - புருடன், ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டானான், ஸ வா ஏஷ꞉ - அந்த இந்த, புருஷ꞉ - புருஷன், அந்நரஸமய꞉ - ஆகாயத்தில் சாரமான பாகத்தால் உண்டானவன், தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, இத³ம் ஏவ - இந்த கண்ணால் காணப்படுகிறதலே தானே, ஶிர꞉ - தலை, அயம் - இந்த வலது கையானது' த³க்ஷிண꞉ - வலது, பக்ஷ꞉ - இறகு, அயம் - இந்த இடது கையானது, உத்தர꞉ - இடது, பக்ஷ꞉ - இறகு, அயம் - இந்த சரீரத்தின் இடைப்பாகம் அதாவது நாபிக்கு மேலும் கழுத்துக்குக் கீழுமான பாகம், ஆத்மா - ஆத்மா, இத³ம் - இந்த நாபிக்குக் கீழ்பாகமானது, ப்ரதிஷ்டா² - ஆதாரமான, புச்ச²ம் - வால், தத் - மேற்கூறிய பொருளில், ஏஷ꞉ - இந்த, ஶ்லோக꞉ அபி - மந்திரமும், ப⁴வதி - இருக்கிறது.

(ஶம் - ஹா.) முன் சீக்ஷாவல்லியில் அறியப்பட்ட ப்ரம்மவித்தைக்கு உண்டாகிய விக்நங்களுடைய சாந்தியைக் குறித்து ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது. இப்போது இனி யோதப்போகிற ப்ரம்மவித்தையினுடைய விக்நசாந்தியைச் சாந்திச் சாந்தி யென்கிற வரையில் கூறுகிறது. ஸம்ஹிதையில் செய்யவேண்டிய தியானங்களைச் சொல்லி பிறகு வ்யாக்ருதி வழியாக ஸ்வாராஜ்யம் என்கிற பலத்தினாலேயும் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. அதினால் சம்சாரத்திற்குக் காரணமான வக்யானம்கூட விருத்தலால் மேற்கூய வக்யானம் வேருடன் பிடுங்கப்பட்டதாகாது. ஆகையால் மேற்கூறிய வக்யானம் வேருடன் போகும்பொருட்டு எல்லா பேதங்களும் ஒழிந்த பரிசுத்தமான ஆத்மாவின் உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதி பரம்.' என்கிற வாக்யத்தால் பயன் அதை யடைகிறவன் இதை யடையவுபாயம் இவை யென சுருங்கச்சொல்லப்படுகின்றன. இதில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் பரப்ரம்மத்தை யடைகிறான்என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மமானது எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததென்றும் எல்லாவஸ்துக்களுடனும் பேதமில்லாததென்றும் மேல்சொல்லப்போகிறது. அடைகிறான் என்பது தன்னையொழிய அடையும் வஸ்து வேறு இருந்தாலன்றோ சொல்லக்கூடும் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்து கலந்திருக்கும் வஸ்துவை யடையவேண்டுவதில்லையே. ஆகையால் இங்கு அடைகிறான் என்பது கூடுமோவென்னில் அடைகிறான் என்பது பார்க்கிறான் என்கிற பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறதாதலால் ப்ரம்மம் எல்லா விடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் சரீரத்தையே ஆத்மாவாகப் பிரமித்து அதினால் தன்னுடைய தன்மையும் ப்ரம்மத்தின் தன்மையும் உள்ளபடி யறியாத விவன்மேற் சொல்லப்போகிற தியானத்தைச்செய்து; அதினால் ப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிறான் என்று

சொல்லத்தட்டில்லே. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்துச் சொல்ல வும் ப்ரம்மத்தை தன்னுதுன் வேறுபடாததாகத் தியானம்செய்யவேண்டுமென்று சொல் லவும் அப்படி தியானம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட பயனும சம்சாரங்களேயும் அதற்குக் காரணமான அவித்தையையும் நீங்கு பரிசுத்தமான ப்ரம்மத் துடன் ஒன்ருகுதலே யென்று சொல்லவும், மேல் இருக்குக்கள்உதகரிக்கப்படுகின்றன. சத்யம் ஞானம் அனந்தம் ; என்கிற மூன்று பதங்களும் ப்ரம்மம் என்கிற பதத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஆதலால் விசேஷணங்கள் பெரும்பாலும் தன்னுடைய விசேஷ்ய த்தை அதின் ஒரேசாதியான வஸ்துக்களில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளன. அதெப்படி யென்ருல், கறுத்ததாமரை இங்கு கறுத்த என்கிற விசேஷணம் தன்னுடைய விசேஷ்யமான தாமரையை அதின் ஒரேசாதியாகிய வெண்டாமரை செந்தாமரை முத லிய தாமரை வர்க்கங்களேக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. அதெப்படி யே இங்கும் ஒரேசாதியாகிய ப்ரம்மம் அனேக மிருந்தாலல்லவோ ஸத்ய முதலிய பதங் கள் விசேஷணமாய்க்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யதின் வர்க்கத்தில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் ப்ரம்மம் ஒன்றே யாதலால் இவ்விசேஷணங்கள் வீண் அல்லவோவென்னில் ப்ர்ம்மம் ஒன்ருயிருந்தபோதிலும் அதை யறியாதவன் ப்ரம்மம் எவ்விதமாக இருக்குமென்று வின வில் அந்த ப்ரம்மத்தின் அடையாளத்தைச் சொல்லியதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமல் லவோ. எப்படியெனில் ஆகாயம் ஒன்றேயாகிலும் இடைவெளியாயிருப்பது ஆகாய மென்று அதின் அடையாளத்தைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தும் வண்ணமாக இங்கும் ப்ரம்மத்தின் அடையாளங்களேச் சொல்லித் தெரியப்படுத்துகிற தாதலால் வீணல்ல. இங்கு ஞானமென்ருல் அறிவுமென்று அர்த்தம் ஆதலால் அறிவே ப்ரம்மமென்று சொல் லப்பட்டது. அதுசரியல்ல எனெனில் "தஸ்மாத்வாஏதஸ்மாதாத்மநஃ" என்றும் "ஏத மாநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி" என்றும் "தத்ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுப்ராவிஶத்" என்றும் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வோதப்படுதலாலும் ஆத்மாவே யறிகிறவன் என்று உலகத்தில் வழங்கி வருதலாலும் "ஸோகாமயத" என்று ஆசைப்படுகிறதாகச்சொல்லி யிருத்தலாலும் அறிகிறவனே யாசைப்படுகிறவனுனதாலும் ஞானம் என்று சொல்லுகி றது. "ஞ்ஞா" என்கிற தாதுவின் பொருளாதலால் தாதுவின் பொருள்களெல்லாம் கரு விகளால் செய்யப்படுதலாலும் ஆதலால் ப்ரம்மததை அநித்யமென்று சொல்லவேண்டி வருமாதலாலும் தாதுவின் பொருள்கள்; தனது கருவிகளுக்கு வசப்பட்டுவருமாதலால் இங்கு ஞானத்தை ப்ரம்மமென்றுசொல்லி ப்ரம்மம் வேறுவஸ்துவுக்கு வசப்படவேண்டி வருதலாலும் அறிகிறவனேயே ப்ரம்மமென்று சொல்லவேண்டுமென்னில் மேற்கூறிய தாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டவறிவும் ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்அவறிவும் வேறுபட்டதாதலால் ப்ரம்ம அநித்யமாகவும் ஒன்றுக்கு வசப்பட்டதாகவும் ஆகவேண் டுவதில்லே. அதாவது கண் முதலிய வைம்புலன்களின் வழியாய் வெளியில் பரவி யந்த ந்த வஸ்துக்களின் உருவமாய்த் தோற்றுகிற அறிவாகிய தாதுவின்பொருள் ப்ரம்மமோ சூரியன் ஒளிபோல் எப்பொழுதும் குன்ருமல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமறிவு அத ற்கு வேறு கருவிகள் வேண்டுவதில்லே. அந்த அறிவு மிகவும் சூக்ஷ்மமாதலால் அதற்குப் புலப்படாத வஸ்துக்கள் எப்பொழுதுமில்லே. ஆதலாலது எல்லாவற்றையும் அறியும் தன் மையுள்ளது. அப்படியே சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "அபாணிபாதோஜவ நோக்ருஹீதாபஶ்யத்யசக்ஷுஸ்ஸஶ்ருணோத்யகர்ணஃ ஸவேத்திவேத்யம்நசதஸ்யாஸ் திவேக்தாதமாஹுரக்ரயம்புருஷம்மஹாந்தம்மிதி" என்றும் "நஹிவிஞ்ஞாதுர்விஞ்ஞா தேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்றும் அனந்தமென்ருல் முடிவில்லாதது என்று பொ ருள் அது மூன்றுவிதம் இடத்தால் முடிவில்லாததென்றும் காலத்தால் முடிவில்லாத

தென்றும் பொருளால் முடிவில்லாததென்றும், இடத்தால் முடிவில்லாதது. ஆகாயம் எனெனில் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருத்தலால் அப்படியே ப்ரம்மமும் காலத்தால் முடிவில்லாதது. ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களும் முந்தியில்லாமல் ஒருகாலத்தில் உண்டாக்கிய தாதலால் காலத்தால் முடிவுபெற்றவைகள். ப்ரம்மமோ ஒன்றினாலும் உண்டாக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக விருத்தலால் காலத்தால் முடிவில்லாதது. அப்படியே பொருள்களால் முடிவு இல்லாததும் ப்ரம்மமே பொருளினால் முடிவாவது மற்றொரு பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை. எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருத்தலால் ப்ரம்மம் ஒன்றே எல்லாவஸ்துக்களாக விருத்தலாலும் அதுவே பொருளினால் முடிவில்லாதது. அப்படியே "வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமயேயம்ம்ருத்திகேத்யேவஸத்யம்; ஸதேவஸத்யம்" என்கிற சுருதிகளினால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகளாதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளல்லவென்றும் ப்ரமமமொன்றுமே நிஜமென்றும் மற்றவைகள் பொய் யென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேல்ஞான ஸ்வரூபியான ப்ரம்மத்தைக் காண்பிவைத்தற்கு முதலில் கிளையைக்காட்டி அதின்வழியாக சந்திரனைக்காட்டுவதுபோல் நாம் இதுகாலம் வரையில் ஆத்மாவென்று ப்ரமித்திருந்த சரீரத்தை முற்படக்கூறி உள்ளிருக்கும் மேன்மேலும் சூக்ஷ்மங்களான வஸ்துவைக் காண்பித்துக்கொண்டு போகிறது.

(ரா - ஹா.) உயர்ந்த பொருளான பரமாத்மாவையும் அவனை யடைவதற்கு இதமான வுப்ாயமும் மனிதர்களுடைய பேறும் ஓதப்படுகிறது. இந்த ஆனந்தவல்லியில் இதில் "ப்ரம்மவித்" என்கிற விடத்தில் "ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேஸாத்" என்கிற வதிகரணத்தில் சொல்லிய நியாயத்தால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனென்றால் ப்ர்ம்மத்தைத் தியானம் செய்தவனென்றே யர்த்தம் இங்கு ப்ர்ம்மம் அதின் அறிவு அடைகிறது. அடையவேண்டிய பொருள். இன்னுங்கும் இவ்வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவோ. அவைகளில் "ப்ரமம்" என்கிறது என்ன? அதின் அறிவு எப்படிப்பட்டது? அடைகிறது எவ்வண்ணமாக? அடையவேண்டிய வஸ்து எம்மாதிரியானது? என்கிறகேள்விகளுச்கு மறுமொழியுரைக்க மேல்மந்திரம் கூறப்படுகிறது. அதில் "ஸத்யம" என்றால் எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது என்று பொருள் இதனால் எப்பொழுதும் மாறிமாறியிருக்கு முருவத்தையுடைய வறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும் அவைகளோடே சேர்ந்திருக்கிற பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்களிலும் ப்ரம்மத்திற்கு அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அந்த வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு பெயர்களை யடையத்தக்க வெவ்வேறு மாறுதல்களை யடைகின்றனவாதலால் அவைகள் ஸத்யமென்று சொல்லத்தக்கவைகளல்ல. "ஜ்ஞாநம்" என்பது எப்பொழுதும் குறுகாமல் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த அறிவையே குணமாகவும் உருவமாகவுமுடையவனென்றும் சொல்லுகிறது. இதனால் சிலகாலம் சம்சாரமண்டலத்திலிருந்து பிறகு மோக்ஷத்தை யடைந்த முத்தரென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்கள் வேறுபாடு தோற்றுகிறது. அவர்கள் முக்தியடைந்திருக்கும் காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த ஞானத்தையுடையவர்களாக விருந்தபோதிலும் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தையுடையவர்களல்ல சம்சாரத்தில் இருந்தகாலத்தில் செய்வினைகளால் அவர்கள் அறிவு குறுகியிருத்தலால், "அநந்தம்" என்கிறது. உருவத்தாலும் குணங்களாலும் முடிவில்லாதது என்பது இத்தால் மேற்கூறிய பத்தர் முக்தர் என்கிற விருவகைப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான. நித்தியர் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அவர்கள் குணங்களால் முடிவுபெற்றவர்கள் பரமாத்மாவின் குணங்களில் குறைந்த குணமுடையவர்களாதலால் இங்கு அனந்தம் என்பது மூவகைப்பட்

டது. அதாவது இடத்தாலும் காலத்தாலும் பொருள்களாலும் முடிவில்லாதது. இதில் இடத்தால் முடிவாவது இந்த வஸ்து இந்த விடத்தில்தான் அந்த விடத்திலில்லை என்பது விடத்தால் முடிவு. இந்தகாலத்தில்தான் அந்தகாலத்திவில்லை. என்பது காலத்தினல் முடிவு. இந்தப்பொருள் இதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தது என்பது பொருளினல் முடிவு. பரமாத்மாவோ வென்ருல் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருத்தலாலும் நித்யமானதால் எப்பொழுதும் அழிவில்லாதிருத்தலாலும், ''நாந்தம்குணுநாம்கச்சந்திதேநாநந்தோயமுச்யதே'' என்கிற ஸ்மிருதியின்படியே குணங்களினலும் உருவத்தினலும் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்ததாதலாலும் மேற்கூறிய மூவகைப்பட்ட முடிவுகளுமில்லாதவனென்று சொல்லப்படுகிருன். இதினல் ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி ''யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்'' என்கிறதினல் அதின் அறிவையும் சொல்லி மேல்பாகங்களினல் அடையவேண்டிய பயனையும் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑌾𑌃𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌥𑍋𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌥𑍈𑌨𑌦𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂𑌹𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌵𑍈𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂𑌹𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧॥

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌤𑌿𑌚𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌃 । 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 । 𑌸𑌵𑌾𑌏𑌷𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌏𑌵 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌤𑌾𑌂 । 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 ॥௨॥

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌏𑌵𑌶𑌿𑌰𑌃 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 । 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 । 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌇𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

అన్నాద్వైప్రజాఃప్రజాయంతే ॥ యాఃకాశ్చపృథివీగ్ంశ్రితాః । అథోఅన్నేనైవజీవంతి । అథైనదపియంత్యంతతః । అన్నగ్ంహిభూతానాంజ్యేష్ఠంతస్మాత్సర్వౌషధముచ్యదే।సర్వంవైతేన్నమాప్నువంతి।యేన్నంబ్రహ్మోపాసతే। అన్నగ్ంహిభూతానాంజ్యేష్ఠం । తస్మాత్సర్వౌషధముచ్యతే ।౧॥

అన్నాద్భూతానిజాయంతే । జాతాన్యన్నేనవర్ధంతే । అద్యతేత్తిచభూతాని । తస్మాదన్నంతదుచ్యతఇతి । తస్మాద్వాఏతస్మాదన్నరసమయాత్ । అన్యోంతరఆత్మాప్రాణమయః । తేనైషపూర్ణః । సవాఏషపురుషవిధఏవ । తస్యపురుషవిధతాం । అన్వయంపురుషవిధః ॥ ౨ ॥

తస్యప్రాణఏవశిరః । వ్యానోదక్షిణఃపక్షః । అపానఉత్తరఃపక్షః । ఆకాశఆత్మా । పృథివీ పుచ్ఛంప్రతిష్ఠా । తదప్యేషశ్లోకోభవతి ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑌾𑌃𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 - எல்லா, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 - பூமியை, 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 - அடைந்திருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜங்கமம் ஸ்தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரஜைகள், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 - அன்னத்தில் நின்றன்றோ, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்

டாகிறார்கள், அதோ - அப்படியுண்டான பிறகு, அந்நேநைவ - அன்னத்தினாலே தானே, ஜீவந்தி - ஜீவிக்கிறார்கள், அத - அப்படி ஜீவித்த பிறகு, அந்ததஃ - ஜீவதசையின் முடிவில், ஏநத்-இந்த அன்னத்தை, அபியந்தி - லயிக்குமிடமாகச் சேருகிறார்கள், ஹி யாதொரு காரணத்தால், அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜ்யேஷ்டம் - சிரேஷ்டமானதோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வௌஷதம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. யே - எவர்கள், அந்நம் - அன்னத்தை, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம் செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நம்வை - போக்ய வஸ்துவைத்தானே, ஆப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஹி-யாதொரு காரணத்தாலே, அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜ்யேஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வௌஷதம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. (௩) ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - ஆகாளம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்குள், ஜ்யேஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வௌஷதம் - சகலமான வோஷதிகளில் நின்றுமுண்டானதாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. அந்நாத் - அன்னத்தில் நின்றும், பூதாநி - பிராணிகள், ஜாயந்தே - உண்டாகிறதுகள், ஜாதாநி - உண்டான வஸ்துக்கள், அந்நேந - அன்னத்தினாலே, வர்தந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (பூதைஃ - பிராணிகளாலே), அத்யதே - புசிக்கப்படுகிறது, பூதாநி - பிராணிகளை, அத்தி - புசிக்கிறது (அதாவது மாணமடைவிக்கிறது), தஸ்மாத் - ஆகையாலே, தத் - அந்த வன்னமானது, அந்நம்இதி-அன்னம் என்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த இந்த, அந்நரஸமயாத் - அன்னரஸமயமென்று சொன்ன ப்ரம்மத்திற் காட்டிலும், அந்யஃ - வேறுபட்டும், அந்தரஃ-உள்ளுமிருக்கிற, ப்ராணமயஃ-வாயுரூபியானவன், ஆத்மா - பரமாத்மா, ஏஷஃ - இந்த வன்னமயமானது, தேந - அந்த ப்ராணமயனாலே, பூர்ணஃ - நிறைந்தது. ஸவா ஏஷஃ - அந்த இந்த பிராணமயனானவன், புருஷவித ஏவ - புருடர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த வன்னமயனுடைய, புருஷவிததாம் அநு - புருஷாகிருதியாயிருத்தலை யனுஸரித்து, அயம் - இந்த ப்ராணமயனானவன், புருஷவிதஃ - புருஷர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன், தஸ்ய- அந்த ப்ராணமயனுக்கு, ப்ராண ஏவ - பிராணவாயுவே, ஶிரஃ - தலை, வ்யாநஃ - வியானனானவன், தக்ஷிணஃ - வலது, பக்ஷஃ - பார்சுவம், அபாநஃ-அபானனானவன், உத்தரஃ - இடது, பக்ஷஃ-பார்சுவம், ஆகாஶஃ - ஆகாயமானது, ஆத்மா - ஆத்மா, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, பு

அபி - வால், தத் - முன்சொன்னவற்றில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஸ௦-ஹா.) அன்னத்தால் ஜனித்தும் அதனால் சீவனத்தை யடைந்தும், அதனால் மரணத்தையுமடைகிறபடியால் அன்னத்தையே ப்ரம்மமென்று சொல்லுகிறது. எவர்கள் அன்னத்தில் பிறந்து வளர்ந்து இறப்பவர்களாகையால் நாமே அன்னம் என்று தியானம் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்த வன்னத்தை யடைகிறார்கள். அன்னமயன் முதலாக வானந்தமயனிறுதியாக அதிசூக்ஷ்மமாயுள்ள ஜீவாத்மாவை இனி காண்பிக்கப் புகுகிறதாக அவித்தையாலுண்டாகப்பட்ட இந்த வைம்பூதங்களேயும் நீக்கிசலிப்பதால், உமிதவுடுகளே அரிசியில் நின்றும் பிரிப்பதுபோல் அன்னமயனேக்காட்டிலும் நுட்பமாயும் அன்னமயனிடத்தில் சொன்ன வண்ணமாக பக்ஷபுச்சாத்மாக்களோடும் கூடியிருக்கும் பிராணமயனேக் காட்டுகிறது. இங்கு உயிர்ப்பிப்பதால் பிராணனென்றும், சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் காற்றுக்கு வியானனென்றும், பிருஷ்டபாகத்திலிருக்கும் காற்றிற்கு அபானனென்றும், ஆகாயம் காற்றிற்கு சஞ்சரிக்குமிடமாதலால் அதைரிடலான ஆத்மாவென்றும், உதானன் என்று சொல்லப்பட்ட உயரநோக்கி வாயுவால் காற்று வெளியில் போசாத வண்ணமாக பூமியின் தேவதையானது தாங்குதலாலும், மேற்கூறிய வாகாயத்திற்கும் பூமியாதாரமாயிருத்தலாலும், பிராணமயனுக்கு பூமியையும் யாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(ரா-ஹா.) அடியில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்கிற பிராம்மணத்திலும் "ஸத்யம்ஞ்ஞானமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற மந்திரத்திலும் ப்ரம்மமே சகல ஜகத்திற்கும் காரணமென்றும், சகல சகத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற தென்றும் ஏற்பட்டது. அந்த ஆத்மாவானது எதுவென்று கேள்வி பிறக்கும் காலத்தில் ஆநந்தமயனே அந்த ஆத்மாவென்று காண்பிவைக்கிறதற்காக, அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவனுக்கு அந்த சிறியதான அருந்ததி நக்ஷத்திரத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும், பெரிய நக்ஷத்திரத்தை இதுவே அருந்ததியென்று சொல்லி யவனுக்குமந்த நக்ஷத்திரம், புலப்பட்டவாறே அப்படி புலப்பட்ட நக்ஷத்திறத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும் மெய்யான அருந்ததியை எளிதில் புலப்படுத்தும் வண்ணமாக பெரியதான உடலிலிருக்கும் ப்ராணமயனே ஆத்மாவாக முதலில் சொல்லுகிறது. எவன் அன்னத்தை ப்ரம்மமாகத் தியானம் செய்கிறானே அவன் இச்சித்தபடி யெல்லாம் அன்னத்தை யடைகிறான், ப்ரம்மம் எப்படி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இவைகளுக்குக் காரணமோ, அப்படியே அன்னமும் மேற்கூறியவைகளுக்குக் காரணமாகையால் ப்ரம்மமென்று தியானிக்கக் குறையில்லை.

ப்ராணம் தேவா அநு ப்ராணந்தி | மநுஷ்யா: பஶவஶ்ச யே | ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு: | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யதே | ஸர்வமேவ த ஆயுர்யந்தி | யே ப்ராணம் ப்ரஹ்மோபாஸதே | ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு: | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||க||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மா மநோமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய யஜுரேவ ஶிர: | ருக் தக்ஷிண:

पक्षः । सामोत्तरः पक्षः । आदेश आत्मा ॥२॥ अथर्वाङ्गिरसः
पुच्छं प्रतिष्ठा । तदप्येष श्लोको भवति॥ इति तृतीयोऽनुवाकः॥

ప్రాణం దేవా అను ప్రాణంతి । మనుష్యాః పశవశ్చ యే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యతే । సర్వమేవత ఆయుర్యంతి । యే ప్రాణం బ్రహ్మోపాసతే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యత ఇతి। తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య॥

తస్మాద్వా ఏతస్మాత్ప్రాణమయాత్ । అన్యోఽంతర ఆత్మా మనోమయః । తేనైష పూర్ణః । స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ । తస్య పురుషవిధతాం । అన్వయం పురుషవిధః । తస్య యజురేవ శిరః । ఋగ్దక్షిణః పక్షః । సామోత్తరః పక్షః । ఆదేశ ఆత్మా ॥ అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా । తదప్యేష శ్లోకో భవతి॥

(ப - ம்.) देवाः-அக்நிமுதலிய தேவர்களும், ये-எந்த, मनुष्याः-மனிதர்களோ, पशवश्च-பசுக்களுமோ, (ते-அவர்கள்), प्राणं-ப்ராணவாயுவை अनुप्राणन्ति - அனுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், हि - யாதொரு காரணத்தினாலே, प्राणः - பிராணனானது, भूतानां - பிராணிகளுக்கு, आयुः - ஆயுளோ, तस्मात् - ஆதலால், सर्वायुषं - எல்லார்க்குமாயுளாக, उच्यते - சொல்லப்படுகிறது. ये - எவர், प्राणं - ப்ராணவாயுவை, ब्रह्म - ப்ரம்மமாக, उपासते - தியானம் செய்கிறார்களோ, ते - அவர்கள், सर्वं - பூர்ணமான, आयुरेव - ஆயுளைத்தானே, यन्ति - அடைகிறார்கள், हि - யாதொரு காரணத்தாலே, प्राणः - ப்ராணனானது, भूतानां - ப்ராணிகளுக்கு, आयुः - ஆயுளோ, तस्मात् - ஆதலால், सर्वायुषं - எல்லார்க்குமாயுளென்று, उच्यते - சொல்லப்படுகிறது. इति - என்று, तस्य - அந்த ப்ராணனுக்கு, एषः - இந்த, शारीर एव - சரீரத்திலிருக்கும் ப்ராணன்தானே, आत्मा - ஆத்மா, यः - யாதொரு ஆத்மாவானது, पूर्वस्य - முன்னன்னமய ப்ரம்மத்திற்கோ, तस्माद्वा एतस्मात् प्राणमयात् - அந்த இந்த ப்ராணமயனைக் காட்டிலும், अन्यः - வேறுபட்ட, अन्तरः - உள்ளிருக்கும், आत्मा - ஆத்மாவானது, मनोमयः - மனது ரூபியானது, एषः - இந்த ப்ராணமயமானது, तेन - அந்தமனோமயனாலே, पूर्णः - நிறைந்தது. स वा एषः - அந்த இந்த மனோமயனவன், पुरुषविध एव - புருஷாக்ருதியுள்ளவன்தான், तस्य - அந்த ப்ராணமயனுடைய, पुरुषविधतां - புருஷாக்ருதியாயிருக்கும் தன்மையை, अनु - அனுஸரித்து, अयं - இந்த மனோமயனும், पुरुषविधः - புருஷாக்ருதியுள்ளவன், तस्य - அந்த மனோமயனுக்கு, यजुरेव - யசுர்வேதமே, शिरः - சிரசு, ऋक् - ருக்வேதமானது, दक्षिणः - வலது, पक्षः - பக்கம், साम - சாமவேதமானது, उत्तरः - இடது, पक्षः - பக்கம், आदेशः - வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகமானது, आत्मा - ஆத்மா, अथर्वाङ्गिरसः - அதர்வர் என்றும் அங்கிரா என்றும் சொல்

லப்பட்ட இருஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அதர்வணவேதமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, புச்சம் - வால்-ததபி-மேற்கூறிய வர்த்தத்தில், ஏஷ:- இந்த, ஶ்லோக: - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶ0 - ஹா.) இந்த அனுவாகத்தில் மேற்கூறிய ப்ராணமயனைக் காட்டிலும், நுட்பமான மனோமயனை ஆத்மாவாகச் சொல்லுகிறது. இந்த மனோமயனுக்கு சிரசு வலது பக்கம் இடது பக்கங்களை யசுர்வேதமாகவும் ருக்வேதமாகவும் சாமவேதமாகவும் சொல்லப்பட்டது. யசுஸ் முதலிய பெயர்கள் மந்திரங்களுக்கே யாதலாலும், மந்திரங்கள் மனதினாலேயே ஆவர்த்திக்கப்படவேண்டுமாகையாலும் அவைகள் மனோவிருத்திகள் என்பதுகொண்டு, ஆதலால் மனோவிருத்தியிலிருந்துகொண்டும் யசுஸ் முதலிய பெயர்களைப் பெற்றும், ஒருகாலத்திலும் அழிவில்லாமலும் உற்பத்தியில்லாமலும்,இருக்கிறது. ஆத்மா என்கிற சைதந்யம். இப்படி ஆத்மசைதந்யமே மனோவிருத்தியிலிருந்து, யசுஸ்முதலிய மந்திரங்களானதுகொண்டு வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லுகிறது. அப்படி வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லாவிடில், "ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்திஸமாநஸீந ஆத்மா" என்றும் "ருசோஅக்ஷரேபரமேவ்யோமன்யஸ்மின்தேவாஅதிவிஸ்வாநிஷேது:" என்றும் நித்யமான ஆத்மாவோடு வேதங்களை ஒன்றாகச்சொல்லும் சுருதி விரோதிக்கும், இங்கு ஆதேசம் என்று சொல்லுவது கட்டளையிடவேண்டிய காரியங்களை எவுகிற வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகத்தை.

(ரா-ஹா.) சிரம் முதலியதாகப் பேசப்பட்ட யசுஸ்முதலிய பதங்களுக்கு இங்கு யசுர்முதலிய வேதங்களின் அறிவுக்குக் காரணமாகிய மனதின் செய்கையைச் சொல்லுகிறது. இல்லாவிடில் யசுர்முதலிய வேதங்களுக்கும், மனதுக்கும் கிஞ்சித்தேனும் சம்பந்தமில்லாததால், மேற்கூறிய வேதங்களை சிரம் முதலியதாக ரூபிக்கவொண்ணாது. "ஆதேஶ:" என்பது இதைச்செய் இதைச்செய்யாதே என்கிற விதிவிலக்குகளுடைய அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயலைச் சொல்லுகிறது. "அதர்வாங்கிரஸ:" என்கிற விடத்திலும் அதர்வணவேதத்தின் அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயல் என்பது அர்த்தம்.

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ | ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் || ந பிபேதி கதாசநேதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய | தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாந் மநோமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ ||௩|| தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ஶ்ரத்தைவ ஶிர: | ருதம் தக்ஷிண: பக்ஷ: | ஸத்யமுத்தர: பக்ஷ: | யோக ஆத்மா | மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி | இதி சதுர்தோऽநுவாக:

యతో వాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసా సహ । ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ । న బిభేతి కదాచనేతి । తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య । తస్మాద్వా ఏతస్మాన్మనోమయాత్ । అన్యోంతర ఆత్మా విజ్ఞానమయః । తేనైష పూర్ణః । స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ ॥ 3 ॥

తస్య పురుషవిధతాం అన్వయం పురుషవిధః । తస్య శ్రద్ధైవ శిరః । ఋతం దక్షిణః పక్షః । సత్య ముత్తరః పక్షః । యోగ ఆత్మా । మహః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥ అను ॥ ४ ॥

(ப - ம்.) யத꞉ - யாதொன்றினிடத்தில், வாச꞉ - வாக்குக்களானவை கள், மனஸா ஸஹ - மனதுடன்கூட, அப்ராப்ய - முடிவையடையாமல், நிவர்தந்தே - திரும்புகிறதுகளோ, ப்ரஹ்மண꞉ - ப்ராம்மத்தினுடைய, ஆநந்தம் - ஆனந்தத்தை, வித்வான் - அறிந்தவன், கதாசந - ஒருக்காலும், ந பிபேதி - பயப்படுவதில்லை. இதி - என்று, தஸ்ய - அந்த ப்ராணமயனுக்கும், ஏஷ꞉ - இந்த, சாரீர ஏவ - சரீரத்திலிருக்கிற மனதுதானே, ஆத்மா - ஆத்மா, ய꞉ - யாதொன்றுனது, பூர்வஸ்ய - முன்கூறப்பட்ட பிராணமயனுக்கோ, தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த இந்த, மனோமயாத்-மனோமயனைக் காட்டிலும், அன்ய꞉ - வேறுபட்ட, அந்தர꞉-உள்ளிருக்கிற, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, விஜ்ஞானமய꞉ - நிச்சயரூபமான அறிவு, (ரூ) விஜ்ஞானமய꞉ - அறிவைக்காட்டிலும வேறுபட்ட ஜீவன், தேந-அந்த விஞ்ஞானமயனலே, ஏஷ꞉ - இந்த மனோமயன், பூர்ண꞉ - நிறைந்தவன், ஸவா ஏஷ꞉ - அந்த இந்த விஞ்ஞானமயனனவன், புருஷவித ஏவ - புருஷனுடையவுருவமுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த மனோமயனுடைய, புருஷவிததாம் - புருஷனுடைய உருவுள்ள தன்மையை, அநு - அனுஸரித்து, அயம், இந்த விஞ்ஞானமயனும்,புருஷவித꞉ - புருஷனுடைய உருவுள்ளவன்-தஸ்ய-அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, ச்ரத்தைவ - சிரத்தைதானே, சிர꞉ - சிரம், ருதம் - மெய்யான சப்தமே, தக்ஷிண꞉ - வலது, பக்ஷ꞉ - பக்கம், ஸத்யம் - அர்த்தத்தின் மெய்யானது, உத்தர꞉ - இடது, பக்ஷ꞉ - பக்கம், யோக꞉ - சமாதானமானது, (ரூ) யோக꞉ ஓமித்யாத்மானம் யுஞ்ஜீத - என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு, ஆத்மா - ஆத்மா, மஹ꞉ - மகாங் என்று சொல்லப்பட்ட தத்வமானது, (ரூ) மஹ꞉ - மேற்கூறிய யோகத்தின் விரோதிகளைத் தடுக்கும் சாமர்த்தியம், ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, புச்சம் - வால், தத் - அந்த வர்த்தத்தில், ஏஷ꞉ - இந்த, ச்லோகோபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஸ்ரீ - பா.) மனோமயனை ஆத்மாவை அறியவும் சொல்லவும் வேறொருமனது முதலியதில்லை யாதலாலும் தன்னைத்தானறிய நிலமில்லாமையாலும், மேற்கூறிய மனோமயனை வாக்குக்கும் மனதுக்கும் நிலமில்லாதவனென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய தியானத்திற்குப் பயனான ஆனந்தத்தை யறிகிறவன் கர்ப்பவாஸம் முதலிய துன்பங்களுக்கு பயப்படான் என்று சொல்லுகிறது. மனோமயனை ஆத்மா வேதங்களின் உருவுமென்று சொல்லப்பட்டதால், அந்தவேதங்களின் உண்மையான அறிவையே விஞ்ஞானமயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது மனதின் செயலானதால் மேல் இந்த விக்யானமே யக்யங்களைச் செய்கிறது என்று சொல்லப்போகிறது. வேதங்களின் பொருள்களை முடிவாக அறிந்து யக்யம்செய்யவேண்டுமென்பதை நினைத்து; இப்படி முடிவான அறிவுள்ளவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சிரத்தை முற்பட்டதாகையால் அதைச் சிரமாகவும் சமாதானமுள்ளவனுக்கு அங்கமாக சிரத்தையிருந்தால், உண்மையான பொருளை யறிய சக்தியுண்டாகுமாதலால், யோகமென்கிற சமாதனத்தை ஆத்மாவாகவும் மகான்

என்கிற தத்வமானது "மஹத்யக்ஷம்ப்ரதமஜம்வேத" என்று சுருதியில் சொல்லியபடி யே எல்லா அறிவுகளுக்கும் காரணமாகையால், தன்னிடத்திலுண்டான செடி மரம் முதலியவைகளுக்கு பூமி எவ்வண்ணமாக வாதாரமோ அவ்வண்ணமாக அதுவே ஆதார மாகையால் மகானே புச்சமாகச்சொல்லப்பட்டது.

(ரா - ஸா.) யாதொரு ப்ரத்தினுடைய ஆனந்தத்தில் நின்றும் வாக்கும் மனதும் இவ்வளவுதான் முடிவு என்கிற கரையை யடையாமல் திரும்பிவிடுகின்றன, அப்ப டிப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஆனந்தத்தை, "துர்யதேத்வக்ரயயாபுத்தயா; மநஸாதுவிஶுத் தேந" என்கிறபடியே பரிசுத்தமான மனதினால் அறிந்தவன் ஒருகாலத்திலும் பயப்பட மாட்டான். இந்த ப்ரம்மானந்தத்தைப்பற்றியும் புகழ்ந்தபோலும் பரிசுத்தமான மனதா லறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருத்தலால், மனோமயனைக் குறித்தும் சொல்லப்பட்ட தென்று கருத்து. அன்னமயன் ப்ராணமயன் மனோமயன் இம்மூன்றுகளுக்கும், ஆத்மா வொருவன் அவன்யார் என்றால் விஞ்ஞானமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அதின் பகுதியான அறிவையுடைகிறவனைக் காட்டுகிறது. அவன் ஜீவன் இங்கு அன்னமயன் தொடங்கி சொல்லப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவைக ளின் அவயவங்களையே தலைமுதலிய உருப்புகளாக ரூபித்து விஞ்ஞானமயனுக்குமட்டில் அவனில் வேறுபட்ட சிரத்தை முதலியவைகளைச் சொல்வது கூடுமோவென்னில், சிர த்தை முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த குணங்களையுடைய புருஷனே பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே | கர்மாணி தநுதேऽபி ச | விஜ்ஞாநம் தேவா: ஸர்வே | ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்டமுபாஸதே | விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத | தஸ்மாச்சேந்ந ப்ரமாத்யதி | ஶரீரே பாப்மநோ ஹித்வா | ஸர்வாந்காமாந்த்ஸமஶ்நுத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||௧||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்விஜ்ஞாநமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மாऽऽநந்தமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிர: | மோதோ தக்ஷிண: பக்ஷ: | ப்ரமோத உத்தர: பக்ஷ: | ஆநந்த ஆத்மா ||௨|| ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி ||

విజ్ఞానం యజ్ఞం తనుతే। కర్మాణి తనుతేపి చ। విజ్ఞానం దేవాస్సర్వే। బ్రహ్మజ్యేష్ఠముపాసతే। విజ్ఞానం బ్రహ్మ చేద్వేద। తస్మాచ్చేన్న ప్రమాద్యతి। శరీరే పాప్మనో హిత్వా। సర్వాన్ కామాన్ సమశ్నుత ఇతి। తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా। యః పూర్వస్య॥౧॥

తస్మాద్వా ఏతస్మాద్విజ్ఞానమయాత్। అన్యోంతర ఆత్మానందమయః। తేనైష పూర్ణః। స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ। తస్య పురుషవిధతాం। అన్వయం పురుషవిధః। తస్య ప్రియమేవ శిరః। మోదో దక్షిణః పక్షః। ప్రమోద ఉత్తరః పక్షః। ఆనంద ఆత్మా॥ ౨॥ బ్రహ్మ పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా। తదప్యేష శ్లోకో భవతి॥

(ப - ம்.) விஜ்ஞாநம்-மேற்கூறிய முடிவான அறிவையுடையவன், (ரு) விஜ்ஞாநம் - ஜீவனானது, யஜ்ஞம் - யக்யத்தை, தநுதே - பண்ணுகிறது

கூ௯ாணி - காரியங்களை, தநுதேவிவ-செய்யவும் செய்கிறது. ஸவெ - எல்லா, ஜெவா - தேவர்களும், ஜெ்ஷ௦ - எல்லாக்காரியங்களுக்கும் முதன்மையான, விஜ்ஞாநம் - மேற்கூறிய அறிவையே, ஬்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, உவாஸதெ - தியானம் செய்கிறார்கள், (௱௦) ஬்ரஹ்மஜெ்ஷ௦ - ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் முயர்ந்ததான, விஜ்ஞாநம் - ஜீவனை, உவாஸதெ - தியானம் செய்கிறார்கள், விஜ்ஞாநம்-விஞ்ஞானத்தை, ஬்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, வெஜவெகு - அறிவானே யானால், தஸாக - அந்த தியானத்தில் நின்றும், நப்ரமாஷ்ரதிவெக - பிசகாமலிருப்பனேயானால், ஶரீரெ - உடலில், வாவநா - பாவங்களை, ஹிக்வா - விட்டு, (௱௦) ஶரீரெ - உடலானது, (வதந்ரா நவனவ - இருக்கும் காலத்திலேயே), வாவநா - பாவங்களை, ஹிக்வா - விட்டு, ஸவாந் - எல்லா, காராநு - சுகங்களை, ஸமூஙதெ - அனுபவிக்கிறான், உதி - என்று, தஸ் - அந்த விக்யானமயனுக்கு, வஷ - இந்த வானந்தமயன்தானே, ஶாரீர - சரீரத்தினுண்டான, ஆத்மா - ஆத்மா, ய - யாதொருவன், வூவஸ் - முன் விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆத்மாவோ, தஸாகவாவன தஸாக - அந்த இந்த, விஜ்ஞாநயாக - விக்யானமயனைக் காட்டிலும், கநா - வேறுபட்ட, கஜர - உள்ளிருக்கிற, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், ஆநந்த - ஆனந்தமயனென்று பெயர் கொண்டவன், தெந - அந்த வானந்தமயனாலே, வஷ - இந்த விக்யானமயன், வூண - நிறைந்தவன், ஸவாவஷ - அந்த இந்த வானந்தமயனும், வுரூஷவிய வனவ - புருஷனுருவமுள்ளவன்தான், தஸ் - அந்த விஞ்ஞானமயனுடைய, வுரூஷவிய தா௦ - புருஷனுருவமுள்ள தன்மையை, கநு - அனுஸரித்து, கய௦-இந்த வானந்தமயனும், வுரூஷவிய - புருஷனுருவமுள்ளவன், தஸ் - அந்த வானந்தமயனுக்கு, ப்ரியமெவ - இஷ்டவஸ்துக்களைப் பார்க்கிறதாலுண்டான சுகமே, ஶிர - தலை, மொஉ-அதை யடைவதாலுண்டான சுகம், உக்ஷிண - வலது, வக்ஷ - பக்கம், ப்ரமொஉ - மேற்கூறியப் பிரியவஸ்துவை இஷ்டப்படி யுபயோகப்படுத்துவதாலுண்டான சுகம், உத்தர - இடது, வக்ஷ - பக்கம், ஆநந்த - மிகுந்த சுகமானது, ஆத்மா - நடுவுடல், ஬்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ப்ரதிஷா-ஆதாரமான, வுஹ௦ - வால், தக - அந்த வர்த்தத்தில், வஷ - இந்த, ஶ்லொகொ - சுலோகமும், ஸவதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ஹா.) எல்லா மனிதர்களும் எல்லாக் காரியங்களை முற்படவறிந்து சிரத்தையுண்டாய் பிறகு செய்கிறார்களாகையால், எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அறிவே முதன்மையான காரணம். ஆகையால் ஞானத்தையே ப்ரம்மமாக எவன் தியானிக்கிறானோ. அந்த அறிவைவிட அன்னமயாதிகளில் ஆத்மாவென்கிற அறிவைச் செலுத்தாமலிருக்கிறானோ அவன் தலையில் பிடித்த குடையை எடுத்தால் அதின் நிழல் தன்னடியே நீங்கு

வதுபோல், சரீரமே ஆத்மாவென்கிற எண்ணம் நீங்கினபடியால் அதிலுண்டான பாவம் தானே நீங்கி அந்த பாவங்களைச் சரீரத்திலேயேவிட்டு ஞானமயமான ப்ரம்மத்தோடொன்றாய் எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிறான். அந்த விஞ்ஞானமயனை ஆத்மாவைக் காட்டிலும், உள்ளிருக்கிறவன் ஆனந்தமயன் என்று பெயர்கொண்ட ஆத்மா இங்கு ஆனந்தமயனென்றது ப்ரம்மத்தையன்று. ஏனெனில் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அந்த விகுதியும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானதை (அன்னமய) என்கிற இடத்தில் அன்னத்திலிருந்துண்டான சரீரத்தைச் சொல்வதுபோல் சொல்லுமாதலாலும், "ஆநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி" என்று மேல் ஆத்மாவினால் அடையவேண்டியதாகச் சொல்லுகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததாதலால் அடையவேண்டிய ஆத்மாவோடொன்றாகையால் அடையவேண்டியதாகாமையாலும், "அதுஸ்யேஅநாமயேஅநிருக்தே ; அஸ்தூலமநணு" என்கிற சுருதிகளால் அவயவமில்லையென்று ஏற்படுவதால் இங்கு தலை முதலிய உருவங்கள் சொல்லி யிருத்தலாலும், "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று ப்ரம்மத்தைத் தனியாக மேற்கூறிய ஆனந்தமயனுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லுதலாலும், இங்கு ஆனந்தமயனென்பது. மேற்கூறிய தியானங்களினாலும் கர்மங்களினாலும் உண்டான பயன்களை அனுபவிக்கும்போது உண்டான சுகத்தைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய சுகங்களுக்காகவே கர்மங்களும் தியானங்களும் செய்யப்படுதலால்,மேற்கூறிய விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆனந்தமயன் ஆத்மாவென்பது நியாயமே. மேற்கூறிய ஆனந்தங்களுக்கு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பேதங்களுக்கெல்லாம் கடைசியாய் அத்வைதமான ப்ரம்மமே ஆதாரம்.

(ரா-ஹா.) இங்கு விஞ்ஞானமென்று சொன்னது முன்னனுவாகத்தில் விஞ்ஞானமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே விளங்குகிறதாதலால் ஞானமென்றே சொல்லவேண்டியது. மேலும், "அத்யல்லயுடோபஹுளம்" என்கிற வியாகரண சூத்திரத்தின்படியே அறிகிறவன் என்கிற பொருளையும், (விஞ்ஞாநம்) என்கிற பதமானது கொடுக்கும் மேற்கூறிய பதம் அறிவு என்கிற வர்த்தத்தைத் தருமாகில், "யஞ்ஞாம்தநுதே கர்மாணிதநுதேபிச" என்று உலக நடவடிக்கைகளையும் யக்யம் முதலிய வேதத்தில் ஓதப்பட்ட காரியங்களையும் செய்கிறது என்கிறது விரோதிக்கும் அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் மாத்தியந்தின பாடத்தில், "யஆத்மநிதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. காண்வபாடத்தில் அதேயாத்மாவைச் சொல்லவேண்டிய விடத்தில், "யோவிஞ்ஞாநேதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், "விஞ்ஞாந" என்பது ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரகிருதியைக்காட்டிலு முயர்ந்த ஜீவனை எவன் ப்ரசாபதிவாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி ஜீவனை ப்ரம்மமாக தியானம் செய்கிறானோ,எவன் அந்ததியானத்தில்நின்றும் கடைசிவரையில் நழுவாமலிருக்கிறானோ, அவன் இந்த சரீரமிருக்கிற காலத்திலேயே முன்செய்த பாவங்களை தன்னைவிட்டு நீக்கி பின் செய்யப்புகுகிற பாவங்களையும் தன்னிலொட்டாமற் செய்து எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிறான். அந்த ஆத்மாவுக்கு முள்ளிருக்குமது வானந்தமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் இங்கு ஆனந்தத்தை நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மத்தைப் புச்சமாகவும் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஆனந்தமே ப்ரம்மமென்று சொல்லதெப்படியெனில்; ப்ரம்மமும் ஆனந்தமும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும்,ப்ரம்மமே ஆனந்தமென்று பெயர்கொண்டதாய் நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மமென்று பெயர்கொண்டதாய் புச்சமாகவுமிருக்கக் குறையில்லை. ப்ரம்மம் ஆனந்தமாகில் ஆனந்தமயனென்று ஆனந்தத்தால் வியாபரிக்கப்பட்டவனென்று சொல்லக் கூடுமோவென்னில், மேல் தலை முதலிய அவயவங்களாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியம் முதலிய உட்பிரிவுகளால் வியாபரிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்லக் குறையில்லை. மேலும், "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று தொடங்கி கடைசியில்,

''ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா'' என்று ப்ரம்மத்தை அவயவமாக எடுத்தபடியால் ப்ரம்மமே ஆனந்தமயனென்று ஏற்படுகிறது.

அஸந்நேவ ஸ ப⁴வதி | அஸத்³ப்³ரஹ்மேதி வேத³ சேத் | அஸ்தி ப்³ரஹ்மேதி சேத்³வேத³ | ஸந்தமேநம் ததோ விது³ரிதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய | அதா²தோ(அ)நுப்ரஶ்நா: | உதாவித்³வாநமும் லோகம் ப்ரேத்ய | கஶ்சந க³ச்ச²தீ | ஆஹோ வித்³வாநமும் லோகம் ப்ரேத்ய ||க|| கஶ்சித்ஸமஶ்நுதா ||௨||௫||

ஸோ(அ)காமயத | ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி | ஸ தபோ(அ)தப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இத³ம் ஸர்வமஸ்ருஜத | யதி³த³ம் கிஞ்ச | தத்ஸ்ருஷ்ட்வா | ததே³வாநுப்ராவிஶத் | தத³நுப்ரவிஶ்ய |௨|| ஸச்ச த்யச்சாப⁴வத் | நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச | நிலயநம் சாநிலயநம் ச | விஜ்ஞாநம் சாவிஜ்ஞாநம் ச | ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமப⁴வத் | யதி³த³ம் கிஞ்ச | தத்ஸத்யமித்யாசக்ஷதே | தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி | இதி ஷஷ்டோ(அ)நுவாக: ||

అసన్నేవసభవతి । అసద్బ్రహ్మేతివేదచేత్ । అస్తిబ్రంహేతిచేద్వేద । సంతమేనంతతో విదురితి । తస్యైషఏవశారీరఆత్మా । యఃపూర్వస్య । అథాతోఽనుప్రశ్నాః । ఉతావిద్వానముంలోకం ప్రేత్య । కశ్చనగచ్ఛతి । అహోవిద్వానముంలోకంప్రేత్య ॥౧॥ కశ్చిత్సమశ్నుతా॥ 3॥

౬॥ సోఽకామయత । బహుస్స్యాంప్రజాయేయేతి । సతపోఽతప్యత । సతపస్తప్త్వా । ఇదగ్ సర్వమసృజత । యదిదంకించ । తత్సృష్ట్వా । తదేవానుప్రావిశత్ । తదనుప్రవిశ్య । సచ్చత్యచ్చాభవత్ । నిరుక్తంచానిరుక్తంచ । నిలయనంచానిలయనంచ । విజ్ఞానంచావిజ్ఞానంచ । సత్యంచానృతంచసత్యమభవత్ । యదిదంకించ । తత్సత్యమిత్యాచక్షతే । తదప్యేషశ్లోకోభవతి॥ అను॥ ౬॥

(ப-ம்.) ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, அஸத் - இல்லை, இதி - என்று, வேத³ சேத் - அறிகிறானேயானல், ஸ: - அவன், அஸந் ஏவ - இல்லாதவனாகத்தானே, ப⁴வதி - ஆகிறான், ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, அஸ்தி - இருக்கிறது. இதி - என்று, வேத³ சேத் - அறிகிறானேயானல், ஏநம் - இவனை, தத: - அந்தகாரணத்தால், ஸந்தம் - இருக்கிறவனாக, விது³: - அறிகிறார்கள், இதி - என்று, அதை ஶ்லோக: - என்பதில் சேர்க்கவும், தஸ்ய - அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, ஏஷ ஏவ - இந்த ஆனந்தமயன்தானே, ஶாரீர: - சரீரத்திலிருக்கிற; ஆத்மா - ஆத்மா, ய: - எவன், பூர்வஸ்ய - மேல்கூறிய விஞ்ஞானமயனுக்கோ, அத² - பிறகு, அத: - ப்ரம்மம் எல்லா வியவஹாரத்தையும் தாண்டினதென்கிற காரணத்தால், அநு - ஆசிரியன் சொன்னதற்குப் பிறகு, ப்ரஶ்நா: - சிஷனுடைய கேள்விகள், உத அவித்³வாந் - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை யறியாதவனும், அமும் - இந்த, லோகம் - ப்ரம்மத்தை, ப்ரேத்ய - இவ்விடத்தில் நின்றும்போய், க³ச்ச²தி - அடைகிறனு; ஆஹோ - இல்லா

விட்டால், விதாந் - அறிந்தவன், ப்ரேத்ய - இவ்விடத்திலும் நின்றும் போய், அமும் - இந்த, லோகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸமஶ்நுதம் - அடைகிறுஞு, (வா) விதாந் - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை தியானம் செய்கிறவன், (உத: - இவ்விடத்தில் நின்றும்), ப்ரேத்ய - போய், அமும் - அந்த, லோகம் - பரம பதத்தை, ஸமஶ்நுதி - அடைகிறுஞு, ஆஹோ - இல்லாவிடில், விதாந் - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தைத் தியானம்செய்கிறவன், (உத: - இவ்விடத்திலிருந்து), ப்ரேத்ய - போய், அமும் - அந்த, லோகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸமஶ்நுதாம் - அனுபவிக்கிறுஞு, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், பஹு - அநேகமாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், ப்ரஜாயேய - உண்டாகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - இச்சித்தது, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், தப: - ஆலோசனையை, அதப்யத - பண்ணிஞன், ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், தப: - ஆலோசனையை, தப்த்வா - செய்து, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாத்தையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான், இதம் - இந்த, யத்கிம்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அதை, ஸ்ருஷ்ட்வா - படைத்து, ததேவ - அதையே, அநுப்ராவிஶத் - உள் நுழைந்தது, தத் - அத்தை, அநுப்ரவிஶ்ய - உள் நுழைந்து, ஸத் - உருவமுள்ள வஸ்துக்களாயும், த்யத் - உருவமில்லாத வஸ்துக்களாயும், அபவத் - ஆச்சுது, நிருக்தம் - பெயரிடப்பட்ட வஸ்துக்களாயும், அநிருக்தம் - பெயரில்லாத வஸ்துக்களாயும், நிலயநம் - ஒன்றுக்காதாரமான வஸ்துவாயும், அநிலயநம் - ஒன்றுக்காதாரமில்லாத வஸ்துவாயும், விஜ்ஞானம் - அறிவுள்ள வஸ்துவாகவும், அவிஜ்ஞானம் - அறிவில்லாத வஸ்துவாகவும், ஸத்யம் - வியவகாரதசையில் சத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட பொருளாகவும், அந்ருதம் - வியவகாரதசையில் பொய்யான பொருளாகவும் ஸத்யம் சத்தியமான ப்ரம்மமானது, அபவத் - ஆச்சுது, இதம் - இந்த, யத்கிம்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அந்தப் பொருள்களை, ஸத்யம் இதி - சத்தியம் ஒன்றே, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், தத் - அந்த வர்த்தத்தில், அபி ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது. (வா) ஸத் - எப்பொழுதுமொரேரூபமாயிருக்கிற ஜீவனுகவும், த்யத் - எப்பொழுதும் மாறிமாறிவருகிற வஸ்துவாகவும், நிருக்தம் - அவ்வவைகளின் சாதி தொழில் குணம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பெயரையுடைய வஸ்துவாகவும், அநிருக்தம் - மேற்கூறிய சாதி தொழில் குணம் இவைகளில்லாமையால் அப்பெயர்களால் சொல்லப்படா ஆத்மாவாகவும் நிலயநம் - ஒன்றை ஆதாரமாக வடைந்திருக்கிற வஸ்துக்களும், அநிலயநம் - தாஸ்ரிதராத்ரா: ப்ரஜாராத்ரவஷட்கா: - என்று சொல்லியிருக்கிறபடி அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்காதாரமான ஜீவனுகவும், விஜ்ஞா

நஞ்ச - தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடைய வஸ்துவாகவும், சாவிஜ்ஞாநஞ்ச- பிறர்க்கு வேறொன்றினால் தோற்றும் பொருளாகவும், ஸத்யஞ்ச - விகார மில்லாத வஸ்துவாகவும், சாந்ருதஞ்ச - விகாரமுடைய வஸ்துவாகவும், சாப வத் - ஆயிருந்தபோதிலும், ஸத்யம் - தானெப்பொழுதும் விகாரமில்லாத மில்லாத உருவத்தோடு கூடினதாக, சாபவத் - ஆச்சுது, இதம் - இந்த, யத் கிஞ்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அதை, ஸத்யம் - ப்ரம்மத்தின் சரீரமென் றே, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள்.

(ஸ0 - ஹா.) ப்ரம்மமில்லை யென்றறிந்தவனுக்குப் பயனென்றுமில்லை யாதலால் அவனிருந்து மில்லாததற்குச் சரியானவன் ப்ரம்மமுண்டென்றறிந்தவன் எல்லாப் பய னையுமடைவானாதலால், அவனே இருப்பையுடையவன்மேலும் ப்ரம்த்வமுண்டென்றறிந் தால் ப்ரம்மத்தையுள்ளபடி யறிவதற்குறிய வர்ணம் ஆசிரமம் இவைகளின் கர்மங்களை செய்யாமையால் அவன் கெட்டவன். ப்ரம்மமுண்டென்று அறிந்தவனே அதையுள்ள படி அறிவதற்குறிய மேற்கூறிய வர்ணாதிகளின் கர்மங்களை செய்கிறானதால் அவன் நல்லவன். இதற்குமேல் சிஷ்யனுடைய கேள்விகள்: அவைகளாவன. ப்ரம்மம் அறிந்தவனு க்கும் அதையறியாதவனுக்கும் பொதுவாகையால் இவரிருவர்களும் ப்ரம்மத்தை யடை கிறார்களா? இல்லையா? என்பது இதில், "அஸத்ப்ரம்மேதிவேதசேத்; அஸ்திப்ரம்மேதி சேத்வேத" ப்ரம்மம் இல்லையென்றுணர்ந்தானே யாகில் ப்ரம்மமுண்டென்றுணர்ந்தா னே யாகில் என்றிரண்டையும் சொல்லியிருக்கிறதே அதில் ப்ரம்மம் உண்டென்பது மெய்யா? அல்லது இல்லையென்பது; மெய்யா? என்பது முதன்மையான சந்தேகம் இவற் றில் ப்ரம்மமில்லை யென்பதே மெய். ஏனெனில் எதுவுலகத்திலிருச்கிறதோ அது உலக த்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கும் எப்படியெனில் வீடு மரம் குன்று இவைகள் உளதாகையாலுலகத்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. முயலின் கொம்போ வென்றால் அவ்வஸ்து வில்லாமையாலொருவருச்கும் தெரியவில்லை. அப்படியே ப்ரம்ம மும், "யத்ததத்ரேஶ்யமக்ராஹ்ய" மென்கிறபடியே உலகத்தாராலறியக் கூடாமையா லில்லையென்றே சொல்லக்கூடும். என்பதற்குமேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரம்மமுண்டென்பதே மெய். ஆகாயம் முதலிய எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமா யிருத்தலால், எதுகாரணமோ அதுதானிருந்தே தன்காரியத்தை யுண்டுபண்ணும், அதெ ப்படியெனில், மண் விதை முதலிய வஸ்துக்கள், குடம் மரம் முதலிய காரியங்களைத் தானிருந்தே யுண்டாக்கின்றன. அம்மாதிரியே ப்ரம்மமும் தானிருந்துதான் ஆகாயம் முதலிய காரியங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் தான், "கதமஸதஸ்ஸஞ்ஞா யேத" என்று சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் மண் விதை இவைகளைப்போல் ப்ரம்மமும் காரணமென்றுரைத்தால் அவைகளைப்போல அதுக்கு அறியுந்தன்மையில்லா திருக்கவேண்டாவோ வென்னில், "ஸோகாமயத" என்றுரைசைப்படுகிற தென்று சொல் லியிருக்கிறபடியால் ஆசைப்படுவதற்கு அறிவு அவசியமிருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்ர ம்மத்திற்கு அறியுந்தன்மையுண்டென்றே சொல்லவேண்டும் ப்ரம்மம் அவயவமில்லாத தாகையால் தானே அனேகங்களாக ஆய்விட்டதென்று சொல்லுவது கூடுமோவென் னில், ஆகாயம் அவயவமில்லாதிருந்தபோதிலும், குடத்தில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், வீட்டில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், தனித்தனியே பிரிந்து தோன்றி சிறியது பெரியது வென்று எப்படி வியவகாரமுண்டாகிறதோ, அப்படியே ப்ரம்மத்திற்கும் வேறு வஸ்துக் களின் சம்பந்தத்தால் பேதங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒன்றையே பலவாக

யாகப் பிரித்துச்சொல்லுகைகூடும். ப்ரம்மமிவ்வுலகத்திலெல்லா வஸ்துக்களையும் படைத்து அவற்றுள் தானுழைந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அதெப்படி மண் தானே குடமாயின பிறகு அதற்குள் தானெப்படி நுழையும் தானே தன் வாய்க்குள் கையை நுழைப்பதுபோல் தானான காரியத்தில் தானே நுழைந்ததென்னில், ப்ரம்மத்திற்கு அவயவங்களில்லாமையாலும், ப்ரம்மம் தான் வியாபரிக்காத விடமில்லாமையாலும், அது சரியல்ல ஜலத்தில் சூரியன் ப்ரதிபலிப்பதுபோல் தோற்றுகிறதென்னில், ப்ரம்மம் உலகமெல்லாம் நிறைந்தபொருளாகையாலும், உருவமில்லாததாகையாலும், சூரியனைப் போல் ப்ரதிபலிக்கிறதென்று சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் தன்காரியத்தில் தான் நுழைந்ததென்ப தெப்படியெனில், "ஸத்யம்ஞ்ஞானமநந்தம்ப்ரம்ம ; யோவேதநிஹிதம் குஹாயாம்" என்று அறிவென்கிற குகையிலிருப்பதாகப் பொதுப்படச்சொல்லி பிறகு அன்னமயன் முதலாக உள்ளிருக்கும் ஆத்மாக்களை விஞ்ஞானமயன் அளவாக விவரித்துச்சொல்லி அதன் பிறகு, "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று சொல்லி அறிவாகிற விஞ்ஞானமயனுக்குள் ப்ரம்மமிருப்பதாகக் கடைசியாய்ச் சொல்லியிருத்தலால், இங்கும் அந்த அறிவிலிருப்பதையே உள்நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதாவது ப்ரம்மமெல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும், அந்த ப்ரம்மத்தை யறியுமிடம் மேற்கூறிய அறிவென்கிற குகையே ஆதலால் அதில் நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹா.) "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று கீழ்ச்சொல்லி பிறகு, "அஸந்நேவஸபவதி" என்கிற விடத்தில் ப்ரம்மத்தையே சொல்லுகிறபடியால் கீழ் அன்னமயன் முதலான விடங்களில், அன்னம் பிராணன் என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிற வண்ணமாக இங்கும் ஆநந்தமயனையே ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதையே ஆரம்பித்தலால், ஆநந்தமயமே ப்ரம்மமென்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ஆநந்தமயனுக்குள் வேறு ஆத்மா கிடையாது. இவனே அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகயிருப்பவன் என்பது ப்ரம்மத்தை இவனவயவமாகச் சொல்லியிருத்தலாலும், முன்னாத்மாக்களைப் போல், "தஸ்மாத்வாஏதஸ்மாதந்யோந்தரஆத்மா" என்று ஆரம்பிக்காமல் முடித்தலாலும் தோற்றுகிறது. இங்கு, "ப்ரம்மவிதாப்னோதிபரம்" என்கிற விடத்தில் சொல்லியிருக்கிற அடைதலை விவரிக்கிறதற்கு கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளாவன, ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன், இந்த உலகத்திலிருந்தும்போய் பரமபதமென்கிற விடத்தையடைந்து ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? அல்லது இவ்விடத்திலேயே அதையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கிறானா? ப்ரம்மத்துடனொன்றாகிறானா என்பவைகள். இவைகளுக்கு விடைகொடுக்க உலகங்களைப் படைப்பதற்குறிய குணங்களோடுகூடிய ப்ரம்மத்தை யடையவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக முற்படவதின் படைப்பைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாதேவர் மனிதர் முதலியவர்களாக ஆகவேண்டிய ஆகாயம் முதலிய பூதங்களாக சனிக்கக்கடவேனென்று இச்சித்து அவைகளைப் படைத்து அவைகளுக்குள் தானும் நுழைந்தது. அதாவது, தான் எல்லா விடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு பொருள்களின் உள்ளிருக்கும் தன் ஸ்வரூபமே எல்லா குணங்களையும் சக்திகளையு முள்ளதென்றெண்ணும்படி அவைகளுக்குள் பொருந்தியவைகளுக்குள்ள ஆத்மாவாக நின்றது. இத்தால், "ஸத்யம்ஞ்ஞானமநந்தம்ப்ரம்ம ; யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்" என்றதின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மமே ஆத்மாவாயிருந்தபடியால், அப்படி ஆத்மாவாக விருந்தபோதிலும், அவைகளுக்குள் விகாரங்களால் சம்பந்தப்படாமலிருந்தமையாலும், ஸத்யமென்று பெயர்கொண்டது. ஆதலால் தான் பராசாரமுதலிய விருஷிகள், "ஹரேர்நகிஞ்சித்வ்யதிரிக்தமஸ்தி ; ஜ்யோதிம்ஷிவிஷ்ணுர்புவநாநிவிஷ்ணு:" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

𑌅𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 । 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 । 𑌰𑌸𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌃 । 𑌰𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑍇𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑍇𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

అసద్వా ఇదమగ్ర ఆసీత్ । తతో వై సదజాయత । తదాత్మానగ్ం స్వయమకురుత । తస్మాత్తత్సుకృతముచ్యత ఇతి । యద్వై తత్సుకృతం । రసో వై సః । రసగ్ం హ్యేవాయం లబ్ధ్వాఽఽనందీ భవతి । కో హ్యేవాన్యాత్కః ప్రాణ్యాత్ । యదేష ఆకాశ ఆనందో న స్యాత్ । ఏష హ్యేవానందయాతి ॥౧॥

యదా హ్యేవైష ఏతస్మిన్నదృశ్యేఽనాత్మ్యేఽనిరుక్తేఽనిలయనేఽభయం ప్రతిష్ఠాం విందతే । అథ సోఽభయం గతో భవతి । యదా హ్యేవైష ఏతస్మిన్నుదరమంతరం కురుతే । అథ తస్య భయం భవతి । తత్త్వేవ భయం విదుషోఽమన్వానస్య । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இவ்வுலகமானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - படைப்புக்கு முற்காலத்தில், 𑌅𑌸𑌦𑍍 - பெயர் உருவமில்லாததாக, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑍈 - பிறகு தான், 𑌸𑌤𑍍 - பெயர் உருவமுள்ளதாக, 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤 - ஆச்சுது. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 - தான், 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 - எண்ணித்து, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 - தானே செய்கிறதென்று அல்லது புண்ணியமென்று, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, இதை (𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃) என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக, 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 - யாதொரு இந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 - சுகுர்தமென்று சொல்லப்பட்டதோ, 𑌸𑌃 - அதுவானது, 𑌰𑌸𑌃 - உருசி, (𑌰𑌂) 𑌰𑌸𑌃 - ஆனந்தம், 𑌅𑌯𑌂 - இந்த ஜீவனானவன், 𑌰𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - உருசியைத்தானே, (𑌰𑌂) 𑌰𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - ஆனந்தமான ப்ரம்மத்தைத் தானே, 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 - அடைந்து, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 - ஆனந்தத்தையுடையவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 - ஹிருதய குகையிலிருக்கும் ஆகாயத்தில், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - ஆனந்தமானது, 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 - இல்லாமற்போய் விடுமேயானால், 𑌕𑌃 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - எவன்தான், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - அபானவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், 𑌕𑌃 - எவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - பிராணவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், (𑌰𑌂) 𑌏𑌷𑌃 - இந்த பரமாத்மாவானவனே,

ஆகாஶ: - அளவிடக்கூடாத, ஆநந்த: - ஆனந்தமாக, நஸ்யாத் - ஆகாமற்போனானேயானால், க: ஹ்யேவ - எவன்தான், அந்யாத் - சம்சாரத்திலுண்டான சுகத்தையடைவான், க: - எவன், ப்ராண்யாத் - மோக்ஷசுகத்தையடைவான், ஏஷ: ஹ்யேவ - இந்த பரமாத்மாதானே, ஆநந்தயாதி - ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹ்யேவ - எப்பொழுதுதான், ஏதஸ்மிந் - இந்த, அத்ருஶ்யே - பார்க்கமுடியாததாயும், அநாத்ம்யே - சரீரமில்லாததாயும், அநிருக்தே - சாதி குணம் தொழில் இவைகளை முன்னிட்டுச்சொல்லமுடியாததாயும், அநிலயநே - ஆதாரமில்லாததாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபயம் - பயமில்லாமலிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம் - ஒன்றாயிருக்கையை, விந்ததே - அடைகிறானோ, அத - (வா) அபயம் - பயமில்லாமலிருத்தலின் பொருட்டு அல்லது பயமில்லாமைக்குக் காரணமான, ப்ரதிஷ்டாம் - இடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறதாகிற விருப்பை, விந்ததே - அடைகிறானோ, ஸ: - அவன், அபயம் - பயமில்லாமையை, கத: - அடைந்தவனாக, பவதி - ஆகிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹி - எப்பொழுது, ஏதஸ்மிந் - முன்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில், உதரம் - கொஞ்சமும், அந்தரம் - பேதத்தை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, ஏதஸ்மிந் - இந்த மேற்கூறிய தியானத்தில், அரம் - கொஞ்சம், அந்தரம் - தடையை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, அத - பிறகு, தஸ்ய - அவனுக்கு, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது, (வா) உத்பவதி - உண்டாகிறது. தத் த்வேவ - அந்த ப்ரம்மமே, அமந்வாநஸ்ய - ப்ரம்மமும் நானுமொன்றென்று எண்ணுமலிருக்கிற, விதுஷ: - பேதத்தையறிகிற மனிதனுக்கு, பயம் - பயம், (வா) விதுஷ: - ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்து, அமந்வாநஸ்ய - பிறகு தடையினால் மேற்கூறிய தியானத்தை விட்டவனுக்கு, தத்வேவ - அந்த தியானத்தை நிறுத்தினதே, பயம் - பயம், தத் - அந்த விஷயத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோகோபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ஸா.) பதார்த்தம் போலவே.

(ரா - ஹா.) இப்பொழுது காணப்படுகிற உருவங்களும், வழங்கப்படுகிற பெயர்களுடன்கூடிய அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடலாகவுடைய பரமாத்மா படைப்புக்கு முற்காலத்தில் மேற்கூறிய பெயர் உருவங்களின்றியே ஒன்றோடொன்று பேதங்களறியப்படாமலிருக்கிற அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடைத்தாயிருந்தது. கண்களால் காணவரியனாகவும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனாகவும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனாகவும், தனக்கொரு ஆதாரமில்லாதவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை எவனிடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறானோ, அவன் சம்சாரத்தில் நின்றும் நீங்குகிறான். இங்கு கண்களால் காணவரியன் என்றதால், கண்களுக்குப் புலப்படும், மரம் செடி முதலிய உயிரில்லா வஸ்துக்களின் வேறுபாடும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்தில் கட்டு

ண்டு திரியுமாத்மாக்களின் வேறுபாடும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்திலிருக்கும் காலத்தில் அவன் இவன் என்று சொல்லப்பட்ட பெயர்களையுடையவராயும் பிறகு முக்தியை அடைந்தவராயுமுள்ள முக்தர்களின் வேறுபாடும், தனக்கு ஆதாரமில்லாதவனென்றதால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தாலும், சங்கல்பத்தாலும், ஆதாரமுடையவர்களான நித்திய ஸூரிகளின் வேறுபாடும் தோற்றுகிறது. எவன் மேற்கூறிய தியானத்தை நடுவில் விட்டுவிடுகிறானே அவன் பயத்தையடைகிறான். அதாவது மேற்கூறிய தியானமில்லாமையே பயமென்று மகர்ஷிகளால் சொல்லப்படுகிறது. “யந்முஹூர்தம்க்ஷணம்வாபிவாஸுதேவோநசிந்த்யதே ; ஸாஹாநிஸ்தன்மஹச்சித்ரம்ஸாப்ராந்திஸ்ஸாசவிக்ரியா ; வரம்ஹுதவஹஜ்வாலாபம்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: ; நஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம்” என்றும்.

𑌭𑍀𑌷𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌤𑍇 । 𑌭𑍀𑌷𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 । 𑌭𑍀𑌷𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 । 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑍈𑌷𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑍁𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁𑌯𑍁𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌕𑌃 । 𑌆𑌶𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌢𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌬𑌲𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 ॥௧॥

𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌲𑍋𑌕𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌲𑍋𑌕𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 ॥௨॥

𑌸 𑌏𑌕 𑌆𑌜𑌾𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌾𑌜𑌾𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 ॥௩॥

𑌸 𑌏𑌕 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 । 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 ॥௪॥

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 । 𑌸 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 । 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 । 𑌸 𑌏𑌕𑌃 । 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 । 𑌏𑌤𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 । 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 ।

ஏதம் மநோமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி | ஏதம் விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ||௫|| ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி | இத்யஷ்டமோऽநுவாக: ||

భీషాస్మాద్వాతః పవతే । భీషోదేతి సూర్యః । భీషాస్మాదగ్నిశ్చేంద్రశ్చ । మృత్యుర్ధావతి పంచమ ఇతి । సైషానందస్య మీమాగ్ం సా భవతి । యువా స్యాత్సాధుయువాధ్యాయకః । ఆశిష్ఠో ద్రఢిష్ఠో బలిష్ఠః । తస్యేయం పృథివీ సర్వా విత్తస్య పూర్ణా స్యాత్ । స ఏకో మానుష ఆనందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య ॥ ౧ ॥

తే యే శతం మానుష్య ఆనందాః । స ఏకో మనుష్యగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం మనుష్యగన్ధర్వాణామానందాః । స ఏకో దేవగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం దేవగంధర్వాణామానందాః । స ఏకః పితృణాం చిరలోకలోకానామానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం పితృణాం చిరలోకలోకానామానందాః ॥ ౨ ॥

స ఏక ఆజానజానాం దేవానామానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతమాజానజానాం దేవానామానందాః । స ఏకః కర్మదేవానాం దేవానామానందః । యే కర్మణా దేవానపియంతి శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం కర్మదేవానాం దేవానామానందాః । స ఏకో దేవానామానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం దేవానామానందాః ॥ ౩ ॥

స ఏక ఇంద్రస్యానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతమింద్రస్యానన్దాః । స ఏకో బృహస్పతేరానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం బృహస్పతేరానందాః । స ఏకః ప్రజాపతేరానందః । శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । తే యే శతం ప్రజాపతేరానందాః । స ఏకో బ్రహ్మణ ఆనందః ॥ ౪ ॥

శ్రోత్రియస్య చాకామహతస్య । స యశ్చాయం పురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । స ఏకః । స య ఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతం ప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతం మనోమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతం విజ్ఞానమయమాత్మానముపసంక్రామతి ॥ ౫ ॥ ఏతమానన్దమయమాత్మానముపసంక్రామతి । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) அஸ்மாத் இந்த பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், பீஷா - பயத்தினலே, வாத: - வாயுவானவன், பவதே - வீசுகிறான், பீஷா - பயத்தினலே, ஸூர்ய: - சூரியனானவன், உதேதி - உதிக்கிறான். அஸ்மாத் - இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்தும், பீஷா - பயத்தினலே, அக்நிஶ்ச - அக்நியும், இந்த்ரஶ்ச - இந்திரனும், (தாவத: - ஓடுகிறார்கள்), பஞ்சம: - ஐந்தாவதான, ம்ருத்யு: - யமனும், தாவதி - ஓடுகிறானே, இதி - என்று, இதை ச்லோக: - என்பதில் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஆநந்தஸ்ய - அந்த ஆனந்தமயமான ப்ரம்

மத்தினனந்தத்துக்கு, ஸைஷா - அந்த இந்த, மீமாம்ஸா - விசாரமானது, பவதி - இருக்கிறது. யுவா - யவ்வனவயதுடையவன், ஸாதுயுவா - நல்ல யவ்வனத்தையுடையவனுகவும், அத்யாயக: - வேதங்களை யோதினவனுக வும், (ஸ) ஸாது - நன்ருக, யுவாத்யாயக: - தன்வயதுப்பிள்ளைகளுக்கு ஓதுவிக்கும் திறமையுள்ளவனுகவும், ஆஸிஷ்ட: - சீக்கிறம் காரியம் செய் யும் திறமையுள்ளவனுகவும் அல்லது சாப்பிடும் திறமையுள்ளவனுகவும், த்ருடிஷ்ட: - மனதில் தைரியமுள்ளவனுகவும், பலிஷ்ட:- சரீரத்தில் பலமுள் ளவனுகவும், ஸ்யாத் - இருந்தால், தஸ்ய-அந்த மனிதனுக்கு, இயம்-இந்த, ஸர்வா - எல்லா, ப்ருதிவீ - பூமி, வித்தஸ்ய - பணத்தினுல், பூர்ணா - நிறைந்ததாக, ஸ்யாத் - இருந்தால், ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, மாநுஷ:- மனிதனுடையதான, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய -ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் கூட் டிக்கொள்க. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மாநுஷா: - மனிதர்களுடையதான, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, மநுஷ்யகந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவராய்ப் போனவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய- ப்ரம் மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதைமேல் ஆனந்தம் என்கிற பதத்துடன் கூட்டிக்கொள்க. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மநுஷ்ய கந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவர்களாய்ப் போனவர்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக:-ஒரு தேவகந்தர்வாணாம் - சாதியினுல் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், அதை முன், ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தேயேஶ தம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, தேவகந்தர்வாணாம் - ஜாதியினுல் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, சிரலோகலோகாநாம் - அனேககாலம் ஸ்திரமாயிரு க்கு மூலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, பித்ரூணாம்-பிதுர்க்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையினுல் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதை, ஆநந்த: - என்கிற மேற்கூறிய பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தே யேஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, பித்ரூணாம் சிரலோகலோகாநாம்

அனேககாலம் ஸ்திரமாயிருக்கு முலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, பித்ரூணாம் - பிதுர்க்களுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ஆஜானஜானாம் - ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவானாம் - தேவதைகளுடைய ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ஆஜானஜானாம் - ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களை செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவானாம் - தேவதைகளுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, யே - எவர்கள், கர்மணா - யக்யம்முதலிய வைதிக கர்மங்களால், தேவானபி - தேவர்களையும், யந்தி - அடைகிறார்களோ, கர்மதேவானாம்தேவானாம் - அப்படிப்பட்ட கர்மதேவர்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆனந்த: - என்கிற பதத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ளுக. தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான கர்மதேவானாம். மேற்கூறிய கர்மங்களால் தேவர்களானவர்களுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு தேவானாம் - ஸ்வபாவமான தேவர்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, தேவானாம் - ஸ்வபாவ தேவர்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ருஹஸ்பதே: - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய, ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ப்ருஹஸ்பதே: - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ரஜாபதே: - மூன்று

உலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுக்கு, ஆநந்த: - ஆனந்தம், தே யே ஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ப்ரஜாபதே: - மூன்றுலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, (௨ம்) ப்ரஜாபதே: -(இரண்டிடத்திலும்) சதுர்முகனுக்கு, (உடைய) ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ரஹ்மண: - சதுர்முகனுடைய, (௨ம்) ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், ஸ யஶ்சாயம் - யாதொரு இவன், புருஷே - ஜீவனிடத்திலோ, யஶ்சாஸௌ - யாதொரு இவன் ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலேயோ, ஸ: - அந்தப் பரமாத்மா, ஏக: - ஒருவன், ய: - எவன், ஏவம்வித் - இப்படி யறிந்தவனோ, ஸ: - அவன், அஸ்மாத் - இந்த, லோகாத் - உலகத்தில் நின்றும், ப்ரேத்ய - போய், ஏதம் - இந்த அந்நமயம் - அன்னமயமான, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமதி - அடைகிறான், ஏதம் - இந்த, ப்ராணமயம் - ப்ராணமயமான, ஆத்மாநம் - ஆத்மவை, உபஸங்க்ராமதி - அடைகிறான். ஏதம் - இந்த, மநோமயம் - மனோமயமான, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமதி - அடைகிறான். ஏதம் - இந்த, விஜ்ஞாநமயம் - விஞ்ஞானமயமான, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமதி - அடைகிறான். ஏதம் - இந்த, ஆநந்தமயம் - ஆனந்தமயமான, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமதி - அடைகிறான். தத் - அந்த விஷயத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோகோபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஸ० - ஹா.) அக்நி வாயு முதலிய வஸ்துக்கள் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய காரியங்களில் எப்பொழுதும் நிலைநிற்கின்றனவாகையால், ஒருவனிடத்தில் பயமுண்டானால் தான் அவ்வண்ணம் வருந்தவேண்டும். அப்படி அவ்வஸ்துக்களுக்குப் பயத்தை விளைவிப்பது ப்ரம்மம். மேற்கூறிய ப்ரம்மம் அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களைப் படைத்ததற்குள் நிறைந்திருக்கிறது; சூரியனிடத்திலேயுமிருக்கிறது. ஆனால் குடத்திலுகாயமும் வீட்டிலுகாயமும் பெயர்களால் வேறுபட்டிருந்தாலும் எப்படி ஒன்றோ, அவ்விதமாகவே ப்ரம்மமுமொன்று. மேற்கூறிய கேள்விகளில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் அதையடைகிறானா இல்லையா என்பதற்கு மேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ப்ரம்மத்தையடைகிறவன் ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றா? வேறுபட்டவனா? வேறென்றால், "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா; ததேவாநுப்ராவிஶத்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸவேத; ஏகமேவாத்வீயம்; தத்வமஸி" என்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதிக்கிறது. ஒன்றென்றால் ஆனந்தமயமான ஆத்மாவை யடைகிறானென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடும்? தன்னைத்தானடைகிறதென்று சொல்வது கூடுமோ வென்னில், இங்கு ஆரம்பத்தில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மமாகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுவே இப்பொழுதும் சொல்லப்படுகிறது. வேறு வஸ்து வேறொரு வஸ்துவாக ஆகமாட்டாதன்றோ? ஆனாலும் தான் தானாகவே ஆகிறதென்றால், அதுதானெப்படிக்கூடும்? அவித்தையினாலுண்டாக்கப்பட்ட அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை நீக்கி ப்ரம்மமும் தானுமொன்றென்கிற அறிவே ப்ரம்மமாகை. இங்கு, "உபஸங்க்ராமதி" என்றால் அதுவாக அறிகிறானென்பது பொருள். ஆதலால் அவித்தை நீங்கி ஆந்த ப்ரம்மமும் தானும் ஒன்றென்றறிகிறானென்பதே, அடைகிறானென்பதின் பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

(ரா - ஹா.) அக்நி சூரியன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் பரமாத்மாவின் ஆக்ஞைக்குப் பயந்து நடக்கிறவர்களாதலாலும், அவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் துக்கத்தைத் தரத்தக்கவைகளாதலாலும் அவைகளின் ஆசையால் மேற்கூறிய பரமாத்மாவின் தியானத்திற்கு ஏதாகிலும் தடைநேரிட்டால் அதினுலேயே முக்யமான பயமுண்டாகிறதென்கிற மேற்கூறிய அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. இந்தச் சுலோகம் மேற்கூறிய பரமாத்மாவை "யஏஷோந்தராதித்யேஹிரண்மய:புருஷோத்ருச்யதேஹிரண்யச்மச்ருர்ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத்ஸர்வஏவஸுவர்ண:தஸ்யயதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்யோதிதிநாமா" என்று சூரியமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கிற அழகியதான சரீரத்தோடே கூடினவனாகவும், தாமரைபோன்ற கண்களையுடையவனாகவும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகவும், இந்தச் சரீரங்களில்லாமல் "ஸத்யம்ஞ்ஞாநம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகவும் தியானம் செய்கிறவன், அர்ச்சராதிமார்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட வழியால் ப்ரம்மத்தையடைகிறான். இதனால் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் ப்ரம்மத்தையடைகிறானு? ப்ரம்மத்தோடொன்றாகிறானு என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமளிக்கப்பட்டது. இங்கு அன்னமயன் முதலிய விடங்களில் அவைகளைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை என்பது பொருள்.

யதோவாசோநிவர்த்தந்தே | அப்ராப்யமநஸாஸஹ | ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் | நபிபேதிகுதச்சநேதி | ஏதம்ஹவாவநதபதி | கிமஹம்ஸாதுநாகரவம் | கிமஹம்பாபமகரவமிதி | ஸயஏவம்வித்வாநேதேஆத்மாநம்ஸ்ப்ருணுதே | உபேஹ்யேவைஷஏதேஆத்மாநம்ஸ்ப்ருணுதே | யஏவம்வேத | ௧|| இத்யுபநிஷத் | இதிநவமோநுவாக:||

యతోవాచోనివర్తంతే । అప్రాప్యమనసాసహ । ఆనందంబ్రహ్మణోవిద్వాన్ । నభిభేతి కుతశ్చనేతి । ఏతగ్ంహవావనతపతి । కిమహగ్ంసాధునాకరవం । కిమహంపాపమకరవమితి । సయఏవంవిద్వానేతేఆత్మానగ్ంస్పృణుతే । ఉభేహ్యేవైషఏతేఆత్మానగ్ంస్పృణుతే॥యఏవంవేద ॥ ౧॥ ఇత్యుపనిషత్ ॥ అను ॥ ౯ ॥

(ப - ம்) யத: - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், (ரா) - யாதொரு ப்ரம்மானந்தத்தில் நின்றும், வாச: - வாக்குக்கள், மநஸாஸஹ - அறிவுடன் கூட, (ரா) மநஸா - மனதுடன்கூட, அப்ராப்ய - சொல்லமுடியாமலும் அறியமுடியாமலும், (ரா) அப்ராப்ய - அதின்முடிவை நினைக்கக்கூடாமலும் சொல்லக்கூடாமலும், நிவர்த்தந்தே - திரும்புகின்றனவோ, ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமான, (ரா) ப்ரஹ்மண: - பரமாத்மாவினுடைய, ஆநந்தம் - ஆனந்தத்தை, வித்வாந் - தியானம் செய்கிறவன், குதச்சந - ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்றும், நபிபேதி-பயப்படுகிறானில்லை, இதி - என்று,(முன்)ச்லோக: - என்பதுட னிதைக்கூட்டிக்கொள்க. ஏதம்ஹவாவ - இப்படித்தியானம் செய்கிறவனை, அஹம் - நான், கிம் - ஏன், ஸாது - நல்லகாரியமான புண்ணியத்தை, நாகரவம் - செய்யவில்லை, அஹம் - நான், கிம் - ஏன், பாபம் - பாவத்தை, அகரவம் செய்தேன், இதி-

என்கிற எண்ணமானது, நதபதி - துன்பப்படுத்துகிறதில்லை, ய꞉-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வித்வாந் - அறிந்தானோ, ஸ꞉ - அவன், ஏதே - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மமாக, ஸ்ப்ருணுதே - பலப்படுத்துகிறானோ அதாவது அறிகிறான், ய꞉-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ꞉-இவன், உபே - இரண்டான, ஏதே-இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மமாக, ஸ்ப்ருணுதே - பலப்படுத்துகிறானோ, அதாவது அறிகிறானோ, (ரூ) ஏதே - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களில் நின்றும். ஆத்மாநம் - தன்னை, ஸ்ப்ருணுதே-காப்பாற்றுகிறானோ, இப்படியே இரண்டிடத்திலும் இவைகளை, ஏதம் ஹவாவ நதபதி - என்கிறதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. இதி - என்று, உபநிஷத் - ப்ரம்மவித்தையைச் சொல்லும் வேதத்தின் பாகம்.

(ரு0-ஷா.) அறியுமறிவினாலும் சொல்லும் பெயர்களாலும் அறியவும் சொல்லவும் முடியாததான ஆனந்தமயமான ப்ரம்மமே ஆத்மாவென்று அறிந்தவன் ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்றும் பயப்படமாட்டான். ப்ரம்மம் தவிர வேறுவஸ்து வில்லாமையாலும் அவ்வித ப்ரம்மமே தானானபடியாலும் பயப்படுத்தும் வஸ்துவில்லை. புண்ணியபாவங்களிரண்டில் நின்றும் பயப்படவேண்டாவோவென்னில் அவைகளில் நின்றும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

(ரா-ஹா.) வாக்கு மனது இவைகள் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தை அளவிடக்கூடாமல் திரும்புகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் ஒன்றிலிருந்தும் பயப்படான். மேற்கூறிய தியானத்தினால் புண்ணியபாபங்களின் பயன்களும் தன்னை யடையவொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டானாகையால் அவைகளில் நின்றும் பயப்படான். இங்கு ஆனந்தமயனென்று சொன்னது பரமாத்மாவையே. ஏனெனில், "தேயேஶதம்" என்று ஆனந்தங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்து ஆனந்தமயனைக் காட்டிலும் மேல் ஆனந்தமில்லையென்று முடித்தலால், ஜீவாத்ம ஸ்வல்ப ஆனந்தமுள்ளவனாதலால் இவனுடைய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆனந்தமில்லையென்று முடிக்கவொண்ணாது. ஆகலாலிங்கு ஆனந்தமயனென்றது பரமாத்மாவையே. ஆனால் (மய) என்கிற விகுதியானது பெரும்பாலும் விகாரத்தைச் சொல்லுமாதலால் விகாரமில்லாத பரமாத்மாவை ஆனந்தமய என்கிறமதம் சொல்லாதெனில், இங்கு (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. "மயட்வைதயோர்பாஷாயாம்" என்கிற சூத்திரத்திலிருந்து, "பாஷாயாம்" என்கிற பதத்துடன் சேர்ந்து, "நித்யம்வ்ருத்தஶராதிப்ய꞉" என்கிற சூத்திரத்தினால் உலகவார்த்தையில் மாத்திரம் (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுமே ஒழிய வேதத்தில் விகாரார்த்தத்தைச் சொல்லாது. "தத்ப்ரக்ருதவசநேமயட்" என்கிற சூத்திரத்தினால் நிறைந்தவனென்றே ஏற்படும். ஆகலால், ஸ்வல்பானந்தமுடைய ஜீவனன்று. மேலும், "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்றும், "ரஸꣳஹ்யேவாயம்லப்த்வாநந்தீபவதி" என்றும் ஜீவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை விளைக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், "ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற மந்திரத்தையே மேல்பாகங்கள் விவரிக்கின்றனவாதலாலும் ஆனந்தமயனென்பது ப்ரம்மமே.

ஆனந்தவல்லி முற்றிற்று.

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂॥ 𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍁 । 𑌸𑌹 𑌨𑍌 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 । 𑌸𑌹 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈 । 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌧𑍀𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈 । 𑌓𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥௧॥

హరిః ఓం॥ సహ నావవతు । సహ నౌ భునక్తు । సహవీర్యం కరవావహై । తేజస్వినావధీత మస్తుమావిద్విషావహై । ఓం శాన్తిః శాన్తిః శాన్తిః॥

(ப - ம்.) 𑌨𑍌 - சிஷ்ன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், 𑌸𑌹 - ஒரேகாலத்தில், 𑌅𑌵𑌤𑍁 - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், 𑌨𑍌 - நம்மை, 𑌸𑌹 - ஒரேகாலத்தில், 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (𑌪𑌾०) 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 - காப்பாற்றட்டும், 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 - ப்ரம்மவித்தைக்குரிய சாமர்த்தியத்தை, (𑌪𑌾०) 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂-பயனைச் சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாமர்த்தியத்தை, 𑌸𑌹 - ஒரேகாலத்தில், 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈-செய்யக்கடவோமாக, 𑌨𑍌 - நம்மிருவர்களுடைய, 𑌅𑌧𑍀𑌤𑌂 - ஓதப்பட்ட வேதமானது, 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿-பயனை விளைவிக்கிறதாக, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈 - ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தையடையக் கடவோமல்லோம், (𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 - ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 - முடிவானது, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 - உண்டாகட்டும்).

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 । 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 । 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 । 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃॥

భృగుర్వై వారుణిః । వరుణంపితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తస్మాఏతత్ప్రోవాచ । అన్నంప్రాణంచక్షుశ్శ్రోత్రం మనోవాచమితి । తగ్ం హోవాచ । యతో వా ఇమానిభూతానిజాయంతే । యేనజాతానిజీవంతి । యత్ప్రయంత్యభిసంవిశంతి । తద్విజిజ్ఞాసస్వ । తద్బ్రహ్మేతి॥ సతపో౽తప్యత । సతపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౧ ॥

(ப-ம்.) 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃-வருணனுடையபிள்ளையாகிய, 𑌭𑍃𑌗𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈-பிருகுமகர்ஷியோவென்றால், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 தகப்பனை, 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂-வருணனை, 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰-அடைந்தார், 𑌭𑌗𑌵𑌃-வாரீர்பூஜ்யரே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மத்தை, 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿-எனக்குத் தெரியச்சொல்லும், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (இதை,) 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 - என்பதுடன் கூட்டிக்கொள்ளுக. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 - அந்தப் பிள்ளையின்பொருட்டு, 𑌏

தஸ் - இந்த வசனத்தை, ப்ரோவாச-சொன்னர். அந்நம்-சரீரம், ப்ராணம்-ப்ராணவாயு, சக்ஷு - கண், ச்ரோத்ரம் - காது, மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு இவைகளை (ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மம்), இதி - என்று, (இதை)ப்ரோவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தம்ஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாச - சொன்னர். யத: - எவனிடத்தில் நின்றும், இமாநி - இந்த, பூதாநி - வஸ்துக்கள், ஜாயந்தே - உண்டாகின்றனவோ, ஜாதாநி - உண்டானவைவோ, யேந - எவனால், ஜீவந்தி - உயிருடனிருக்கின்றனவோ, யத் - யாதொன்றை, ப்ரயந்தி - முடிவிலடைகின்றனவோ, அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாகின்றனவோ, ரஸம், ப்ரயந்த்யபி ரசத்தை யடைந்தன வாய்க்கொண்டு, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாகும்படி யடைகின்றனவோ அல்லது, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தை, ப்ரயந்தி - மோக்ஷத்தில் அடைகின்றனவோ, அபிஸம்விசந்தி - ப்ரளயகாலத்தில் அடைகின்றனவோ, தத் - அதை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தத் - அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று,(இதை)உவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

(ரு0 - ஸா.) ப்ரம்மம் ஆகாயம் முதலிய வஸ்துக்களைப் படைத்து, அவைகளினுட்புகுந்து, அவ்வவைகளின் பேதங்களால் காணப்படுகிறதாகையால், அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஒருவராலும் காணமுடியாத தன்மையுடைய ப்ரம்மமே நானென்று அறிந்தவன் புண்ணிய பாவங்களென்கிற கர்மங்களினால் பிறவிக்காட்படுத்த முடியாதவன் என்று ஆனந்தவல்லியில் சொல்லி முடிந்தது. இப்பொழுது ப்ருகுவல்லியில் ப்ரம்மவித்தைக்குக் காரணம் தவமேயென்று சொல்லுகிறது. இதில் தன் பிரியமுள்ள பிள்ளைக்குத் தகப்பனாலுபதேசிக்கப்பட்டதென்று வித்தையை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்காகக் கதையொன்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் அன்னம் முதலியவைகள் ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு வழிகளாதலால், அவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லுகிறார். "ப்ராணஸ்யப்ராண உதசக்ஷுஷஸ்சக்ஷு ருதஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரமந்நஸ்யாந்நம்மந ஸோமநோயேவிதுஸ்தேநிசித்யுப்ரம்மபுராணமக்ர்யம்" என்று சுருதி சொல்லியிருக்கிறது. எல்லா ப்ராணிகளுமுண்டாகும்போதும் இருக்கும்போதும் நாசமடையும்போதும் எந்த வஸ்துவுடன் ஒன்றாயிருக்கின்றனவோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரம்மமின்னதென்று தெளிவா யேற்படாமையால் அப்படி ஏற்படுவதற்கு, "மநஸஸ்சேந்த்ரியாணாஞ்சஐகாக்ர்யம்பரமம்தப: தஜ்ஜயாயஸ்ஸர்வதர்மேப் யஃஸ்ஸதர்மஃபரஉச்யதே" என்று தவமே காரணமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அம்மகர்ஷி தவம் செய்தார்.

(ரு - ஸா.) மேற்கூறிய அடையாளங்களால் மாத்திரமல்லாமல் வேறு அடையாளங்களாலும் ப்ரப்மத்தைத் தெரிவிக்கிறதற்கும், அப்படி ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குத் தவம் செய்து அதினால் பரிசுத்தமான மனதே காரணமென்று தெரியப்படுத்துவதற்கும் பிருகுவல்லி யாரம்பிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் மனதைச் சோதிப்பதற்காக, அன்னம் முதலியவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதினால் கலங்கின மனதுடன்கூடிய பிள்ளைக்கு ப்ரம்மத்

தின் அடையாளத்தை மேலே சொல்லுகிறார்: எல்லா வஸ்துக்களும் எந்த வஸ்துவிடத்திலுண்டாகின்றனவோ, எதினால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ, எவ்விடத்தில் சேருகின்றனவோ, மோக்ஷத்தில் எந்த வஸ்துவைச் சேருகின்றார்களோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன் சொல்லியதைக் கேட்டு அதைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தவம் செய்தார்.

அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | அந்நாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | அந்நேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | அந்நம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோऽதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி த்விதீயோऽநுவாக:||

అన్నంబ్రహ్మేతివ్యజానాత్ । అన్నాద్ధ్యేవఖల్విమానిభూతానిజాయన్తే । అన్నేనజాతానిజీవంతి । అన్నంప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవవరుణంపితరముపససార । అధీహిభగవోబ్రహ్మేతి । తగ్ంహోవాచ । తపసాబ్రహ్మవిజిజ్ఞాసస్వ । తపోబ్రహ్మేతి । సతపోఽతప్యత । సతపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், அந்நாத்த்யேவ - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவில் நின்றுதானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படியுண்டான வஸ்துக்கள், அந்நேந - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவே, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (வ்யஜாநாத் - அறிந்தார்), தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனான, வருணம் - வருணனை உபஸஸார - அடைந்தார், ஹே பகவ: - வாரீர் பூஜ்யனே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச் சொல்லும், இதி - என்று,(இதை)உபஸஸார - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. தம் ஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாச - சொன்னார். தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப: - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, (இதை)உவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ: - அவர், தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

(ஶம் - ஸா - ரா - ஸா.)பதார்த்தம்போல கருத்து.

ப்ராணோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | ப்ராணாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | ப்ராணேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | ப்ராணம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி

வோ ப்ரஹ்மேதி | தஸ்மை ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோ(அ)தப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி த்ருதீயோ(அ)நுவாக: ||

ప్రాణో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ప్రాణాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ప్రాణేన జాతాని జీవంతి । ప్రాణం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) ப்ராண: - ப்ராணவாயுவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், ப்ராணாத்த்யேவ கலு - ப்ராணனிடத்தில் நின்றும்தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, ஜீவந்தி - ஜீவித்திருக்கின்றன. ப்ராணம் - ப்ராணனை, ப்ரயந்தி - ப்ரளகாலத்தில் சேருகின்றன. அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன. இதி - என்று, இதை வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து. புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனான, வருணம் - வருணனை, பகவ: - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும். இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அந்த ப்ருகுவை, தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப: - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

மநோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | மநஸோ ஹ்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | மநஸா ஜாதாநி ஜீவந்தி | மந: ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி | தத் விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தஸ்மை ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோ(அ)தப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி சதுர்தோ(அ)நுவாக: ||

మనో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । మనసో హ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । మనసా జాతాని జీవంతి । మనః ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మవిజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ 4 ॥

(ப - ம்.) மந: - மனதானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி-என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி-ப்ராணிகள், மநஸோ ஹ்யேவ - மனதில் நின்றும்தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி -

அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், மநஸா - மனதினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. மந: - மனதை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனை, வருணம் - வருணனை, உபஸஸார - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம்ஹோ - அந்த ப்ருகுவைக் குறித்து, தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிந்துகொள், தப: - தவமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ: - அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ:-அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

விஜ்ஞாநம்ப்ரஹ்மேதிவ்யஜாநாத் | விஜ்ஞாநாத்த்யேவகல்விமாநிபூதாநிஜாயந்தே | விஜ்ஞாநேநஜாதாநிஜீவந்தி | விஜ்ஞாநம்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவவருணம்பிதரமுபஸஸார | அதீஹிபகவோ ப்ரஹ்மேதி | தம்ஹோவாச | தபஸாப்ரஹ்மவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸதபோதப்யத | ஸதபஸ்தப்த்வா | இதிபஞ்சமோऽநுவாக: ||

విజ్ఞానంబ్రహ్మేతివ్యజానాత్ । విజ్ఞానాద్ధ్యేవఖల్విమానిభూతానిజాయంతే। విజ్ఞానేనజాతాని జీవంతి । విజ్ఞానంప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవవరుణం పితరముపససార । అధీహిభగవోబ్రహ్మేతి । తగ్ంహోవాచ । తపసాబ్రహ్మవిజిజ్ఞాసస్వ । తపోబ్రహ్మేతి । సతపోత ప్యత । సతపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౫ ॥

(ப - ம்.) விஜ்ஞாநம் - அறிவே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி-என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநாத்தி ஏவ - அறிவில் நின்றும் தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன, ஜாதாநி-அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநேந - அறிவினாலே, ஜீவந்தி- பிழைத்திருக்கின்றன, விஜ்ஞாநம் - அறிவை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்தில், அடைகின்றன, அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அந்த, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம்-தகப்பனை, வருணம் - வருணனை, பகவ: - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம்ஹோ - அவரைக் குறித்து, தபஸா-தவத்தினால், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப: - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ:-அந்த ப்ருகு,

𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 - செய்தார். 𑌸𑌃 - அவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - செய்து.

𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 । 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 । 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 । 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఆనందో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ఆనందాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ఆనందేన జాతాని జీవంతి । ఆనందం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । సైషా భార్గవీ వారుణీ విద్యా । పరమే వ్యోమన్ ప్రతిష్ఠితా । య ఏవం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్ భవతి ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్ కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - ஆனந்தமானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார். 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகள், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 - ஆனந்தத்தில் நின்றும் தானே, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 - அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 - ஆனந்தத்தினால், 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - பிழைத்திருக்கின்றன. 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 - ஆனந்தத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன, 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (இதை) 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. 𑌸𑍈𑌷𑌾 - அந்த இந்த, 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑍀 - ப்ருகுவினாலறியப்பட்ட, 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀 - வருணனால் சொல்லப்பட்ட, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 - வித்தையானது, 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 - மனதிலிருக்கும் ஆகாயமென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 - முடிவையுடையது. 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருக்கிறான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 - மிகுந்த சாப்பிடத்தக்க வஸ்துக்களையுடையவனாகவும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃 - அவைகளைச் சாப்பிடத்தகுந்த சக்தியோடேகூடினவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 - பிள்ளைகளாலே, 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 - நாலுகால் ஜந்துக்களாலேயும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலேயும், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 - கீர்த்தியினாலே, 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான்.

(பா - ஹா - ரா - ஹா.) இதுவரையில் தகப்பனிடத்தில் ப்ரம்மத்தினடையாளங்களைக் கேட்டுத் தவத்தினால் ப்ரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற ப்ருகு அப்படியே தவம் செய்து அன்னம், ப்ராணன், மனது, அறிவு இவைகளை ப்ரம்மமென்றறிந்து அவ்வளவில் திருப்தி வாராமல் தகப்பனை மீண்டும் கேட்டதற்கு, தவத்தினாலேயே ப்ரம்மத்தை

அறிவாயென்று சொல்லப்பட்டவராய் அப்படியே தவம்செய்து உள்ளபடியே ப்ரம்மத்திற்கு அடையாளமாகப் பேசப்பட்ட உலகுகளைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முத்தியளித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஆனந்தத்தை ப்ரம்மமாக அறிந்து திருப்தியடைந்தார். ஆகையால் வருணனுல் சொல்லப்பட்டும் ப்ருகுவினுலறியப்பட்டு மிருக்கிற இந்த ப்ரம்ம வித்தை பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் முடிவுபெற்றது. இந்த வித்தையை எவன் அறியுகிருனே, அவன் மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்திலேயே இருக்கிருன். அதாவது (ஸம்) ப்ரம்மத்துடன் ஒன்ருகிருன். (ரம்) ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கிருன். எல்லா வஸ்துக்களை சாப்பிடத்தக்க சக்தியுள்ளவராகிருன்; இவனுக்கு மிகுந்தபிள்ளைகளும், குதிணமாரு முதலிய பசுக்களும; ப்ரம்மத்தை அறிந்ததாலுண்டான வொளியுமுண்டாகின்றன; மிகுந்த கீர்த்தியும் உண்டாகிறது.

அந்நம் ந நிந்த்யாத் | தத் வ்ரதம் | ப்ராணோ வா அந்நம் | ஶரீரமந்நாதம் | ப்ராணே ஶரீரம் ப்ரதிஷ்டிதம் | ஶரீரே ப்ராண: ப்ரதிஷ்டித: | ததேதந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி| அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந் பவதி | ப்ரஜயா பஶுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இதி ஸப்தமோऽநுவாக:||

అన్నం న నిన్ద్యాత్ । తద్వ్రతం । ప్రాణో వా అన్నం । శరీరమన్నాదం । ప్రాణే శరీరం ప్రతిష్ఠితం । శరీరే ప్రాణః ప్రతిష్ఠితః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । స య ఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్భవతి ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౭ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவை, ந நிந்த்யாத் - நிந்திக்கக் கூடாது. தத் - அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடமை, ப்ராணோ வா - ப்ராணனனது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, ஶரீரம் - உடல், அந்நாதம் - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ப்ராணே - ப்ராணனிடத்தில், ஶரீரம் - உடலானது, ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது. ஶரீரே - உடலில், ப்ராண: - ப்ராணனனது, ப்ரதிஷ்டித: - இருப்பையுடையது. தத் ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிருனே, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனுகவாகிருன். அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனுகவும், அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனுகவும், பவதி - ஆகிருன், ப்ரஜயா - பிள்ளையினுலும், பஶுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினுலும், மஹாந் - பெரியவனுகவும், பவதி - ஆகிருன், கீர்த்யா - கிர்த்தியினுலே, மஹாந் - பெரியவனுகவும், (பவதி - ஆகிருன்).

அந்நம் ந பரிசக்ஷீத | தத் வ்ரதம் | ஆபோ வா அந்நம் | ஜ்யோதிரந்நாதம் | அப்ஸு ஜ்யோதி: ப்ரதிஷ்டிதம் | ஜ்யோதிஷ்யாப: ப்ரதிஷ்டிதா: | ததேததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந்பவதி ப்ரஜயா பஶுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இத்யஷ்டமோऽநுவாக: ||

అన్నంనపరిచక్షీత । తద్వ్రతం । ఆపోవాఅన్నం । జ్యోతిరన్నాదం । అప్సుజ్యోతిఃప్రతిష్ఠితం । జ్యోతిష్యాపః ప్రతిష్ఠితాః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం॥ సయఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేదప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదోభవతి । మహాన్భవతిప్రజయాపశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - அன்னத்தை, நபரிசக்ஷீத - நிராகரிக்கக்கூடாது. தத் - அது வ்ரதம் - இவனுடையகடமை, ஆபோவா - ஜலங்களோ, அந்நம் - அன்னமென்பது; ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, அந்நாதம் - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ஆப: - ஜலங்கள், ஜ்யோதிஷி - தேஜஸ்ஸில், ப்ரதிஷ்டிதா: - இருப்பையுடையன, தத் ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனானன், அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், பஶுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந் - பெரியவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், கீர்த்யா - கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (பவதி - ஆகிறான்).

அந்நம் பஹு குர்வீத | தத் வ்ரதம் | ப்ருதிவீ வா அந்நம் | ஆகாஶோऽந்நாத: | ப்ருதிவ்யாமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டித: | ஆகாஶே ப்ருதிவீ ப்ரதிஷ்டிதா | ததேததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந்பவதி | ப்ரஜயா பஶுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இதி நவமோऽநுவாக: ||

అన్నంబహుకుర్వీత । తద్వ్రతం । పృథివీవాఅన్నం । ఆకాశోన్నాదః । పృథివ్యామాకాశఃప్రతిష్ఠితః । ఆకాశేపృథివీప్రతిష్ఠితా । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । సయఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం।వేదప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదోభవతి। మహాన్భవతి।ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా । అను ॥ ౯ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - அன்னத்தை, பஹு - அதிகமாக, குர்வீத - சேர்க்க வேண்டும் அல்லது, (ஸம்)பஹூகுர்வீத - பகுமானம் பண்ணவேண்டும், தத்-அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடமை, ப்ருதிவீவா-பூமிதானே, அந்நம் - அன்னமென்கிறது. ஆகாஶ:-ஆகாயமானது, அந்நாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஆகாஶே-ஆகாயத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா - இருப்பையுடையது, தத்ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனாகிறான், அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத: அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளைகளாலும், பஶுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந்-பெரியவனாக, பவதி-ஆகிறான், கீர்த்யா-கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (பவதி - ஆகிறான்).

(ஸ0 - ஹா - ரா-ஹா. மேற்கூறிய ப்ரம்மவித்தைக்கு அங்கமான சில தியானங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றுள் முதலில் ப்ராணன், சரீரம் இவைகள் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருக்கிறதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்கு அன்னத்தை நிந்தியாமலிருத்தல் கடைமை. அப்படியே ஜலத்தையும், தேஜஸ்ஸையும் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம்செய்பவனுக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைத் தள்ளாதொழிதல் கடைமை. அப்படியே பூமி, ஆகாயம் இவைகளை அன்னமாயும் அன்னாதமாயும் ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம் செய்பவனுக்கு அன்னத்தை விருத்தி செய்தல் அல்லது கொண்டாடுதல் கடைமை. இம்மாதிரி மூன்றுவிதமாகத் தியானம் செய்தவர்களும் நீடூழிகாலம் இருப்பையுடையவர்களாயும்; அன்னத்தைச் சாப்பிடத்தக்க சக்தியுடையவர்களாயும்; பிள்ளைகள், பசுக்கள் ப்ரம்மத்தை அறிந்ததினால் அந்த ஒளி, கீர்த்தி இவைகளால் மிகுந்தவர்களாயும் ஆகிறார்கள்.

ந கஞ்சந வஸதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத | தத்வ்ரதம் | தஸ்மாத்யயா கயா ச விதயா பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத் | அராத்யஸ்மா அந்நமித்யாசக்ஷதே | ஏதத்வை முகதோ(அ)ந்நக்ம் ராத்தம் | முகதோ(அ)ஸ்மா அந்நக்ம் ராத்யதே | ஏதத்வை மத்யதோ(அ)ந்நக்ம் ராத்தம் | மத்யதோ(அ)ஸ்மா அந்நக்ம் ராத்யதே | ஏதத்வா அந்ததோ(அ)ந்நக்ம் ராத்தம் | அந்ததோ(அ)ஸ்மா அந்நக்ம் ராத்யதே ||

నకంచనవసతౌ ప్రత్యాచక్షీత । తద్వ్రతం । తస్మాద్యయాకయాచవిధయా బహ్వన్నం ప్రాప్నుయాత్ । అరాధ్యస్మా అన్నమిత్యాచక్షతే । ఏతద్వైముఖతోఽన్నగ్ంరాద్ధం । ముఖతోఽస్మా అన్నగ్ంరాధ్యతే । ఏతద్వై మధ్యతోఽన్నగ్ంరాద్ధం । మధ్యతోఽస్మా అన్నగ్ంరాధ్యతే । ఏతద్వా అన్తతోఽన్నగ్ంరాద్ధం । అన్తతోఽస్మా అన్నగ్ంరాధ్యతే ॥

(ப - ம்.) வஸதௌ - தன்வீட்டில், ஆக3தம் - வந்த, கஞ்சந - ஒருவனையும், ந ப்ரத்யாசக்ஷீத - அப்புறப்படுத்தக்கூடாது. தத் - அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடமை, தஸ்மாத் - ஆகையால், யயா கயா வா விதயா - எந்த விதத்தாலாவது, பஹு - அதிகமான, அந்நம் - அன்னத்தை, ப்ராப்நுயாத் - அடையவேண்டும் அதாவது சம்பாதிக்கவேண்டும், அஸ்மை - இவனுக்காக, அந்நம் - அன்னமானது, அராதி - செய்யப்பட்டது, இதி - என்று, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, முகத: - முதலில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, முகத: - முதலில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, மத்யத: - நடுவில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, மத்யத: - நடுவில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்தத: கடைசியில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, அந்தத: - கடைசியில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது.

(ஶம் - ஹா.) மேற்கூறிய மூன்றுவிதமான தியானங்களைச் செய்கிறவன் தன் வீட்டில்வந்த விருந்தாளியைத் தள்ளக்கூடாது. அதுவே அவனுக்கு விரதம். ஆகையால் எந்த விதத்திலாவது அதிகமான அன்னத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். அப்படியே பெரியோர்களும் விருந்தாளிக்காகவே அன்ன முண்டுபண்ணப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் விருந்தாளிக்கு அன்னத்தை முதல் வயதிலோ, அல்லது நடுவயதிலோ, அல்லது கடைவயதிலோ எவ்விதமாகக் கொடுக்கிறானோ, அந்தந்த வயதில் பிற்காலத்தில் அந்தந்த விதமாகவே அன்னமுண்டாகிறது.

(ரா - ஹா. மேற்கூறிய தியானம் செய்கிறவன் தன் வீட்டிற்குள்வந்தவனைத் தள்ளக்கூடாதென்பது விரதமாகையால் எந்தவிதத்தாலாவது அன்னத்தை அதிகமாகச் சம்பாதிக்கவேண்டும். உலகத்திலுண்டான அன்னங்களெல்லாம் இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்காகவே ஏற்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் முதலிலாவது நடுவிலாவது கடையிலாவது எந்தப்பாகத்திலாவது அன்னம் இப்படித் தியானம் செய்பவனுக்காக ஏற்பட்டது.

ய ஏவம் வேத | க்ஷேம இதி வாசி | யோக3க்ஷேம இதி ப்ராணாபாநயோ: | கர்மேதி ஹஸ்தயோ: | க3திரிதி பாத3யோ: | விமுக்திரிதி பாயௌ | இதி மாநுஷீ: ஸமாஜ்ஞா: | அத2 தை3வீ: | த்ருப்திரிதி வ்ருஷ்டௌ | ப3லமிதி வித்3யுதி ||

ய ஏவம் வேத | க்ஷேம இதி வாசி | யோக3க்ஷேம இதி ப்ராணாபாநயோ: | கர்மேதி ஹஸ்தயோ: | க3திரிதி பாத3யோ: | விமுக்திரிதி பாயௌ | இதி மாநுஷீ: ஸமாஜ்ஞா: | அத2 தை3வீ: | த்ருப்திரிதி வ்ருஷ்டௌ | ப3லமிதி வித்3யுதி || ௨ ||

(ப - ம்.) ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன் இதை முன்சுருதியில், பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத் - என்

பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. வாசி - வாக்கில், க்ஷேம: - அடைந்த பொருளைக் காப்பாற்றுதல், இதி - என்றும், ப்ராணாபானயோ:-ப்ராணன் அபானன் இவைகளில், யோகக்ஷேம இதி - பொருளை அடைவதுடன் அதைக் காப்பாற்றுவதென்றும், ஹஸ்தயோ: - கைகளில், கர்ம - செய்கை, இதி - என்றும், பாதயோ: - கால்களில், கதி: - நடை, இதி- என்றும், பாயௌ - பாயுவென்கிற இந்திரியத்தில், விமுக்தி: - விடுத்தல், இதி - என்றும், (உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும்), இதி - என்கிற இவைகள், மானுஷீ: - மனிதன் சரீரத்திலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உக்தா: - சொல்லப்பட்டதுகள்), அத - பிறகு, தைவீ: - தேவர்களிலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உச்யந்தே-சொல்லப்படுகின்றன), வ்ருஷ்டௌ-மழையில், த்ருப்தி: - சந்தோஷம், இதி - என்றும், வித்யுதி - மின்னலில் பலம் - பலம், இதி - என்றும் இங்கு, பசுஷு - என்பது முதல் மேல்சுருதியின், ப்ரதிபதம் பசுஷு - பசுக்களிடங்களில், யச: - கீர்த்தி, இதி-என்றும், நக்ஷத்ரேஷு - நக்ஷத்திரங்களில், ஜ்யோதி: - காந்தி, இதி - என்றும், உபஸ்தே-உபஸ்தத்தில், ப்ரஜாதி: - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல்.

யச இதி பசுஷு । ஜ்யோதிரிதி நக்ஷத்ரேஷு । ப்ரஜாதிரம்ருத மானந்த இத்யுபஸ்தே । ஸர்வமித்யாகாசே । தத்ப்ரதிஷ்டேத்யுபாஸீத । ப்ரதிஷ்டாவான் பவதி । தன்மஹ இத்யுபாஸீத । மஹான் பவதி । தன்மன இத்யுபாஸீத । மானவான் பவதி ॥

యశ ఇతిపశుషు । జ్యోతిరితినక్షత్రేషు । ప్రజాతిరమృతమానంద ఇత్యుపస్థే । సర్వమిత్యాకాశే । తత్ప్రతిష్ఠేత్యుపాసీత । ప్రతిష్ఠావాన్ భవతి । తన్మహ ఇత్యుపాసీత । మహాన్ భవతి । తన్మన ఇత్యుపాసీత । మానవాన్ భవతి ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) அம்ருதம் - மோக்ஷம், ஆனந்த:- ஆனந்தம், இதி - என்றும், ஆகாசே - ஆகாயத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், இதி - என்றும், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, ப்ரதிஷ்டா - இருப்பு, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரதிஷ்டாவான் - இருப்பையுடையவனாக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, மஹ: - மகத், இதி - என்று, உபாஸீத- தியானம் செய்யவேண்டும், மஹான் - பெரியவனாக, பவதி-ஆகிறான், தத்- அந்த ஆகாயத்தை, மன: - மனது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், மானவான்-எல்லாவற்றையும் நினைக்கும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

தன்னம இத்யுபாஸீத । நம்யந்தேஸ்மை காமா: । தத்ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத । ப்ரஹ்மவான் பவதி । தத்ப்ரஹ்மண: பரிமர இத்யுபாஸீத । ப

பர்யேணம் ம்ரியந்தே த்விஷந்தஸ்ஸபத்நா: | பரி யேऽப்ரியா ப்ராத்ருவ்யா: | ஸ யஶ்சாயம் புருஷே | யஶ்சாஸாவாதித்யே | ஸ ஏக: ||

తన్నమ ఇత్యుపాసీత । నమ్యంతేస్మై కామాః । తద్బ్రహ్మేత్యుపాసీత । బ్రహ్మవాన్ భవతి । తద్బ్రహ్మణః పరిమర ఇత్యుపాసీత । పర్యేణం మ్రియంతే ద్విషంతస్సపత్నాః । పరి యేఽప్రియా భ్రాతృవ్యాః । స యశ్చాయం పురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । స ఏకః ॥ ४ ॥

(ப - ம்.) தத் - அந்த ஆகாயமானது, நம: - வணங்குதலென்கிற வித த்தையுடையது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், அஸ்மை - இந்தத் தியானம் செய்பவனுக்காக, காமா: - இச்சிக்கப்பட்ட விஷ யங்கள், நம்யந்தே - கீழ்ப்படிகிறதுகள் அதாவது கிடைக்கிறதுகள், தத் - அந்த ஆகாயமானது, ப்ரஹ்ம - பெருத்த குணமுள்ளது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரஹ்மவாந் - பெருத்த குணமுள் ளவனுக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்தஆகாயமானது, ப்ரஹ்மண: - ப்ரம் மத்திற்கு, பரிமர: - சேருமிடம், இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஏநம் - இப்படித் தியானம் செய்தவனை, த்விஷந்த: - த்வே ஷிக்கில், ஸபத்நா: - சத்துருக்கள், பரிம்ரியந்தே - கண்டு சாகிறார்கள், அப்ரியா: - ப்ரீதியில்லாமலிருக்கிற, ப்ராத்ருவ்யா: - சத்துருக்களானவர்கள், பரி ம்ரியந்தே - கண்டு சாகிறார்கள்; ய: - எந்த, அயம் - அந்த இந்த பரமாத் மாவானவன், புருஷே - ஜீவர்களிடத்திலோ, யஶ்சாஸௌ - எந்த இந்தப் பர மாத்மாவானவன், ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலோ, ஸ: - அந்த பரமாத்மா வானவன், ஏக: - ஒருவன்.

(ஸம-ஹா.) மேற்கூறிய வாக்கு முதலிய ஸ்தானங்களில் க்ஷேமம் முதலிய காரிய ங்களை ப்ரம்மமே செய்கிறபடியாலும் ப்ரம்மமே அந்தந்தக் காரியங்களாக அந்தந்த விடங் களில் இருக்கிறபடியாலும் ப்ரம்மத்தையே அந்தந்தவிடங்களில் க்ஷேமம் முதலிய ரூபத் தோடேகூடியதாகத் தியானிக்கவேண்டும். அப்படித் தியானிப்பவனுக்கு க்ஷேமம் முத லிய அந்தந்த பயன்களுண்டாகும்.

(ரா - ஹா.) க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தக் காரியங்கள் அந்தந்த ஸ்தானங்களிலுண் டாகின்றன. ஆதலால் அந்தந்த ஸ்தானங்களையே அந்தந்தக் காரியங்களாகத் தியானப்ப வனுக்கு க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தப் பயன்களுண்டாகும்.

ஸயஏவம்வித் | அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய | ஏதமந்நமயமாத்மாநமுப ஸங்க்ரம்ய | ஏதம் ப்ராணமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம் மநோமயமா த்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம் விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதமாநந் தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | இமாந்லோகாந்காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் | ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே | ஹாவு ஹாவு ஹாவு ||

సయఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంమనోమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంవిజ్ఞానమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతమానందమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఇమాన్లోకాన్కామాన్నీకామరూప్యనుసంచరన్ । ఏతత్సామగాయన్నాస్తే । హా౩వుహా౩వుహా౩వు ॥ ౫ ॥

(ப - ம.) யஃ-எவன், ஏவம்வித்-இந்த ப்ரகாரம் அறிந்தானோ ஸஃ-அவன் அஸ்மாத் - இந்த, லோகாத்-உலகத்தில் நின்றும், ப்ரேத்ய-போய், ஏதம்- இந்த, அன்னமயம் - அன்னமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ப்ராணமயம் - ப்ராணமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, விஜ்ஞானமயம் - விஞ்ஞானமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ஆனந்தமயம்-ஆனந்தமயனை, ஆத்மானம்-ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, காமாந்நீ - இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் அன்னத்தோடு கூடினவனாகவும், காமரூபீ - இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் உருவத்தோடு கூடினவனாகவும், இமாந் - இந்த, லோகாந் - உலகங்களை, அநுஸஞ்சரந் - அனுபவித்துக்கொண்டு, (ரூ) ஸஞ்சரந் - சஞ்சரித்துக்கொண்டு, ஏதத் - இந்த, ஸாம - எல்லாவிடங்களிலும் சமமாய் நிறைந்திருக்கிற ப்ரம்மத்தை, (ரூ) ஸாம - சாமவேதத்தை, காயந்-பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே-இருக்கிறான், ஹா3வுஹா3வுஹா3வு - ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், (ரூ) ஹாவுஹாவுஹாவு - தோபாக்ஷரமென்கிற சாமவேதத்தின் ஒரு பிரிவு.

(ஸம் - ஹா.) முன்னானந்தவல்லியில் "ஸோஶ்நுதேஸர்வான்காமான்ஸஹ; ப்ரம்மணாவிபஶ்சிதா" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதில் எல்லாவிஷ்டவிஷயங்கள் என்று சொல்லுவதெது, ப்ரம்மமாயிருந்து அவைகளை எப்படி அனுபவிக்கிறது என்பதை இந்தச் சுருதிவிவரிக்கிறது. கீழ்ப்ரம்மவித்தைக்கு முக்யமான காரணம் தவமென்று சொல்லி ப்ரம்மவித்தையையும் சொல்லிமுடித்தது. அப்படி ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை அடைந்து அதாவது அறிந்து ஆனந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்துடனென்றால் தன்னிச்சையால் கிடைக்கும் அன்னத்துடனும் உருவத்துடனும் கூடினவனாய் ப்ரம்மத்தோடொன்றான இந்த உலகங்களை தன்னுடனொன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு எல்லாவுலகத்திலும் நிறைந்த ப்ரம்மத்தை உலகங்களுக்குத் தெரியப்பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

(ரா - ஹா.) மேற்கூறிய விதமாய் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு நீங்கிப் பரப்ரம்மத்தை அடைந்து தன்னிச்சையினால் வரும் அன்னம் உருவமிவைகளோடு கூடினவனாய் அந்த ப்ரம்மத்துடன் இந்த உலகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மேலேசொல்லப் போகிற சாமவேதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அஹமன்னமஹமன்னமஹமன்னம் । அஹமன்னாதோ3ஹமன்னாதோ3ஹமன்னாத3: । அஹம் ஶ்லோகக்ருத3ஹம் ஶ்லோகக்ருத3ஹம் ஶ்லோகக்ருத் । அஹமஸ்மி ப்ரத2மஜா ருதா3ஸ்ய । பூர்வம் தே3வேப்4யோ3ம்ருதஸ்ய நா3பா4யி । யோமாத3

𑌸 𑌇𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌽𑌵𑌾𑌃 | 𑌅𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌮𑌿 | 𑌅𑌹𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌭𑍁𑌵𑌨
𑌮𑌭𑍍𑌯𑌭𑌵𑌾𑌮𑍍 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌃 | 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ||

అహమన్నమహమన్నమహమన్నం । అహమన్నాదోహమన్నాదోహమన్నాదః । అహగ్ శ్లోకకృదగ్ శ్లోకకృదహగ్ శ్లోకకృత్ । అహమస్మి ప్రథమజా ఋతా౩స్య । పూర్వం దేవేభ్యో అమృతస్య నా౩భా౩ఇ । యో మా దదాతి స ఇదేవమా౩వా౩హ । అహమన్నమన్నమదంతమా౩ద్మి । అహగ్ విశ్వంభువనమభ్యభవాం౩ । సువర్ణజ్యోతీః ॥ య ఏవం వేద । ఇత్యుపనిషత్ ॥ ౬ ॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌹𑌮𑍍 - நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, 𑌅𑌹𑌮𑍍-நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃 - அந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன், 𑌅𑌹𑌮𑍍 - நான், 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌕𑍃𑌤𑍍-அந்த அன்னங்களைக் கும்பலாய்ச் செய்கிறவன், (௨) 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌕𑍃𑌤𑍍-ஜனங்களால் கொண்டாடத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவன், ஒவ்வொருவாக்யங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தையே மூன்றுதரம் சொல்லியிருக்கிறது, 𑌅𑌹𑌮𑍍-நான், 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகத்திற்கு, (௨) 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 - கர்மங்களுக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌾 - முன்னே இருக்கிறவனாக, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களைக் காட்டிலும், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 - முன்னே, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-அமுதத்திற்கு, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃-நடுவு, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 - கொடுக்கிறானோ, 𑌸 𑌇𑌦𑍇𑌵 - அவன் தானே, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌆𑌵𑌾𑌃 - காப்பாற்றுகிறான், (௨) 𑌆𑌵𑌾𑌃 - அடைகிறான், 𑌅𑌹𑌮𑍍 - நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 - அன்னத்தையும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍-அன்னத்தை, 𑌅𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍-சாப்பிடுகிறவனையும், 𑌅𑌦𑍍𑌮𑌿 - சாப்பிடுகிறேன், 𑌅𑌹𑌮𑍍 - நான், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍍 - எல்லா, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌮𑍍 - உலகத்தை, 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌭𑌵𑌾𑌮𑍍 - மறைத்தேன், 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃-சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடே கூடினவன், 𑌇𑌤𑌿 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 - உபநிஷத், 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌮𑍍 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறியுகிறானோ.

(𑌶𑌂-𑌭𑌾.) நானே அன்னமாயும் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும் இவைகளைக் கும்பலாகச் சேர்க்கிறவனாகவும், இவ்வுலகங்களுச்கு முன்னிருப்பவனாகவும், தேவர்களுக்கு முன் அமுதத்திற் கிருப்பிடமாகவு மிருக்கிறேன். அன்னரூபியான என்னை எவன் கேட்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அவனே என்னைக் காப்பாற்றுகிறான். எவன் கொடுக்கவில்லையோ, அவனையும் அவன் புசிக்கும் அன்னத்தையும் நான் சாப்பிடுகிறேன். நான் என்னுடைய சுத்த ரூபத்தினு லுலகங்களை வியாபரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடேகூடினவன். இப்படிப்பட்ட இந்த உபநிஷத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனுக்கு மேற்கூறிய பயன்கள் உண்டாகும்.

(𑌰𑌾-𑌭𑌾.) எல்லா வஸ்துக்களுக்குள்ளே நான் வியாபித்திருக்கிறபடியால் எல்லா வஸ்துக்களும் நானே; உலகங்களால் கொண்டாடப்பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறவனும் நானே; படைப்புக்காலத்திற்கு முன் ப்ராணிகளின் வினைகளுக்குப் பயன் விளைப்பவனும் நானே; தேவர்களுக்கும் முந்தின மோக்ஷத்திற்குங் காரணம் நானே; எவன் என்னை; தகுந்த சிஷ்யனுக்குபதேசிக்கிறானோ, அவனே என்னையடைகிறான். நான் அறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களிலும் நிறைந்திருக்கிறேன். ப்ரளய

காலத்திலுலங்களை எல்லாம் மறைத்தேன். எவனிதை அறிந்தானோ அவன் விளங்குகிற சரீரத்தோடுகூடியவனாகிறான் என்றிப்படி முடிந்தது.

ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ பு⁴நக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீ⁴தமஸ்து மா வித்³விஷாவஹை | ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ||

సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావి ద్విషావహై ॥ ఓంశాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః ।

இதற்குப் பிரதிபதம் ஆனந்தவல்லியிலெழுதப்பட்டது.

பிருகுவல்லி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஶம்ப³ராகாரநாராயணகாருண்யாக்ருதோதி³தோபநிஷத்

ஷஷ்டிவ்யூஹம் நாராயணம்.

ஓம்॥ அம்ப⁴ஸ்யபாரே பு⁴வநஸ்ய மத்⁴யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே² மஹதோ மஹீயாந் | ஶுக்ரேண ஜ்யோதீꣳஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட: ப்ரஜாபதிஶ்சரதி க³ர்பே⁴ அந்த: ||௧||

ఓం॥ అంభస్యపారే భువనస్యమధ్యే నాకస్యపృష్ఠే మహతోమహీయాన్ । శుక్రేణజ్యోతీంషి సమనుప్రవిష్టః ప్రజాపతిశ్చరతిగర్భేఅంతః ॥ ౧ ॥

(ப்ரதிபதபாஷ்யம்.) ஆனந்தவல்லியில் சொல்லப்பட்ட அனந்தனென்கிற நாராயணனே பரதேவதையென்று இந்த நாராயணோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அபாரே - கரையில்லாத, அம்ப⁴ஸி - சலத்தில் அதாவது சமுத்திரத்தில், பு⁴வநஸ்ய - உலகத்தினுடைய, மத்⁴யே - நடுவில் அதாவது சூரியமண்டலத்தில், நாகஸ்ய - வைகுண்ட உலகத்தினுடைய, ப்ருஷ்டே² - மேல்பாகத்திலும், (ஸ்தி²த: - தோன்றியிருக்கிற, மஹத: - ஆகாயம் முதலிய பெரிய உருவத்திலும், மஹீயாந் - பெரிதான, "ஶுக்ரேண - தன்னுடைய வொளியினால், ஜ்யோதீꣳஷி - சூரியன் முதலிய வொளியுள்ள வஸ்துக்களை, ஸமநுப்ரவிஷ்ட:| தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததே³வாநுப்ராவிஶத் [illegible]" [illegible] என்று சொல்லுகிறபடியே உட்பிரவேசித்திருக்கிற, ப்ரஜாபதி: ஜனங்களுடைய நாயகனானவன், க³ர்பே⁴ - உட்பிரதேசத்தில், சரதி - இருக்கிறான்.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌂 𑌚 𑌵𑌿 𑌚𑍈𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌧𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌦𑍁𑌃 | 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 ||௨||

యస్మిన్నిదగ్ం సంచవిచైతిసర్వాంయస్మి న్దేవా అధివిశ్వేని షేదుః । తదేవభూతంతదుభవ్య మాఇదంతదక్షరేపరమేవ్యోమన్ ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌇𑌦𑌂-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லா உலகமானது, 𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 - என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்திலொன்றாகச் சேருகின்றதோ, 𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚-ஸிருஷ்டிகாலத்தில் பிரிக்கப்படுகிறதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - எவனிடத்தில், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 - எல்லா, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவதைகள், 𑌅𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌦𑍁𑌃 - அடைந்தார்களோ, 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌭𑍂𑌤𑌂 - இறந்த பொருள்களும், 𑌤𑌦𑍁 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌂 - வரப்போகிற பொருள்களும் அதாவது அந்தந்தப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது. 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍 - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 - நாசமில்லாத, 𑌪𑌰𑌮𑍇 - உயர்ந்ததான, 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 - ஆகாயத்தில் அதாவது பரமபதத்தில், (𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 - இருக்கிறது).

𑌯𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌖𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌚 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 𑌚 | 𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 ||௩||

యేనావృతంఖంచ దివంమహీంచయేనాదిత్య స్తపతితేజసాభ్రాజసాచ । యమంతస్సము ద్రేకవయోవయంతి యదక్షరేపరమేప్రజాః ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑍇𑌨-யாதொரு ப்ரம்மத்தினால், 𑌖𑌂 𑌚-ஆகாயமும், 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 - சுவர்க்கலோகமும், 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌚 - பூமியும், 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂 - சூழப்பட்டதோ, 𑌯𑍇𑌨-யாதொரு ப்ரம்மத்தினால், 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 - காந்தியாலும், 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 - வெப்பத்தினாலும், (𑌆𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌤𑌃 - பலம் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனானது, 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍇𑌦𑍍𑌧𑌃 - என்கிற படியே ப்ரகாசிக்கிறதோ, 𑌯𑌂-யாதொருப் பரமாத்மாவை, 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 - சமுத்திரத்தின் நடுவில், 𑌕𑌵𑌯𑌃 - தூரதிருஷ்டியுள்ள, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜனங்கள், 𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - அறிகிறார்களோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 - நாசமில்லாத, 𑌪𑌰𑌮𑍇 - பரமபதத்தில், (𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 - இருக்கிறது.)

𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌾 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑍀 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌸𑌰𑍍𑌜 𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 | 𑌯𑌦𑍋𑌷𑌧𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌾𑌣𑌿 ||௪||

యతఃప్రసూతాజగతఃప్రసూతీ తోయేనజీవాన్వ్యససర్జ భూమ్యాం । యదోషధీభిఃపురు షాన్పశూగ్ంశ్చవివేశభూతాని చరాచరాణి ॥ ౪ ॥

(ப் - ம்.) ஜக³த꞉ - உலகத்திற்கு, ப்ரஸூதீ - காரணமான ப்ரகிருதியானது, யத꞉ - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து, ப்ரஸூதா - உண்டு பண்ணப்பட்டதோ, தோயேந - ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுடன், ஜீவாந் - ஜீவர்களை, பூ⁴ம்யாம் - பூமியில், வ்யஸஸர்ஜ - சிருஷ்டித்ததோ, ய꞉ - யாதொரு ப்ரம்மமானது, ஓஷதீ⁴பி⁴꞉ - கொடிகளோடு, புருஷாந் - ஜீவர்களையும், பஶூꣳஶ்ச - பசுக்களையும், சராசராணி - ஜங்கமஸ்தாவரங்களான, பூ⁴தாநி - பொருள்களில், விவேஶ - பிரவேசித்ததோ.

அத꞉ பரம் நாந்யத³ணீயஸꣳ ஹி பராத்பரம் யந்மஹதோ மஹாந்தம் ।
யதே³கமவ்யக்தமநந்தரூபம் விஶ்வம் புராணம் தமஸ꞉ பரஸ்தாத் ॥ ௫ ॥

అతః పరం నాన్యదణీయసగ్ం హి పరాత్పరం యన్మహతో మహాంతమ్ । యదేకమవ్యక్తమనంతరూపం విశ్వం పురాణం తమసః పరస్తాత్ ॥ ౫ ॥

(ப் - ம்.) ய꞉ - யாதொரு ப்ரம்மமானது, பராத் - உயர்ந்த பொருளைக்காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்ததோ, மஹத꞉ - பெருத்த பொருளைக்காட்டிலும், மஹாந்தம் - பெருத்ததோ, அத꞉ - இந்த ப்ரம்மத்தைக்காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்ததாக, அந்யத் - வேருன, அணீயஸம் - நுட்பமான பொருளானது, ந ஹி - இல்லையோ, யத் - யாதொரு ப்ரம்மமானது, ஏகம் - ப்ரளயகாலத்திலொன்ருயும், அவ்யக்தம் - அவ்யக்தமென்கிற ப்ருகிருதியை உடலாகவுடையதாகவும், அநந்தரூபம் - சிருஷ்டிகாலத்தில் பலவுருவங்களையுடையதாகவும், விஶ்வம் - சகலத்தையுமுடலாகவுடையதாகவும், புராணம் - ஆதியற்றதாயும், தமஸ꞉ - தமஸ் என்கிற ப்ருகிருதிக்கு, பரஸ்தாத் - அப்புறமிருக்கிறதோ.

ததே³வர்தம் தது³ ஸத்யமாஹுஸ்ததே³வ ப்³ரஹ்ம பரமம் கவீநாம் । இஷ்டாபூர்தம் ப³ஹுதா⁴ ஜாதம் ஜாயமாநம் விஶ்வம் பி³ப⁴ர்தி பு⁴வநஸ்ய நாபி⁴꞉ ॥

తదేవర్తం తదు సత్యమాహుస్తదేవ బ్రహ్మ పరమం కవీనాం । ఇష్టాపూర్తం బహుధా జాతం జాయమానం విశ్వం బిభర్తి భువనస్య నాభిః ॥ ౬ ॥

(ப் - ம்.) ததே³வ - அந்த ப்ரம்மத்தையே, ருதம் - வேறுபடாத உருவத்தோடு கூடியதாகவும், தது³ - அந்த ப்ரம்மத்தையே, ஸத்யம் - வேறுபடாத குணங்களோடு கூடியதாகவும், ஆஹு꞉ - சொல்லுகிருர்கள், ததே³வ - அந்த ப்ரம்மமே, கவீநாம் - நுட்பமான பொருள்களை அறிகிறவர்களுக்கு, பரமம் - உயர்ந்த, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மம், பு⁴வநஸ்ய - உலகத்திற்கு, நாபி⁴꞉ - ஆதாரமான ப்ரம்மமானது, ப³ஹுதா⁴ - அனேகவிதமாக, ஜாதம் - உண்டானதாகவும், ஜாயமாநம் - உண்டாகிறதாகவுமிருக்கிற, இஷ்டாபூர்தம் - யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலிய தர்ம்மங்களையும், விஶ்வம்.

எல்லாவற்றையும், பி³ப⁴ர்தி - தரிக்கிறதோ அதாவது தனக்கு எல்லாக் கருமங்களையும் பூசையாகக் கொள்ளுகிறதோ.

ததே³வாக்³நிஸ்தத்³வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்தது³ சந்த்³ரமா꞉ । ததே³வ ஶுக்ரம் அம்ருதம் தத்³ப்³ரஹ்ம ததா³ப꞉ ஸ ப்ரஜாபதி꞉ ॥௭॥

తదేవాగ్నిస్తద్వాయుస్తత్సూర్యస్తదుచంద్రమాః । తదేవశుక్రమమృతంతద్బ్రహ్మతదాపస్స ప్రజాపతిః ॥ ౭ ॥

(ப - ம்) ததே³வ - அந்த ப்ரம்மமே, அக்³நி꞉ - அக்நியென்றும், தத் - அந்த ப்ரம்மமே, வாயு꞉ - வாயுவென்றும், தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸூர்ய꞉ - சூரியனென்றும், தது³ - அந்த ப்ரம்மமே, சந்த்³ரமா꞉ - சந்திரனென்றும், ததே³வ - அந்த ப்ரம்மமே, ஶுக்ரம் - காந்தியோடு கூடினதென்றும், அம்ருதம் - சமசாரமில்லாததென்றும, தத் - அதுவே, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமென்றும், தத் - அதுவே, ஆப꞉ - ஜலங்களென்றும், ஸ꞉ - அவனே, ப்ரஜாபதி꞉ - ப்ரசாபதியென்றும் சொல்லப்பட்டன.

ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்³யுத꞉ புருஷாத³தி⁴ । கலா முஹூர்தா꞉ காஷ்டா²ஶ்சாஹோராத்ராஶ்ச ஸர்வஶ꞉ । அர்த⁴மாஸா மாஸா ருதவ꞉ ஸம்வத்ஸரஶ்ச கல்பதாம் ॥௮॥

సర్వేనిమేషాజజ్ఞిరేవిద్యుతః పురుషాదధి । కలాముహూర్తాః కాష్ఠాశ్చాహోరాత్రాశ్చ సర్వశః । అర్ధమాసామాసాఋతవస్సంవత్సరశ్చకల్పతాం ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) வித்³யுத꞉ - மின்னல்போன்ற காந்தியோடேகூடிய, புருஷாத்|அதி⁴ - தம் ஸர்வஸ்ரஷ்டாத் - என்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும், ஸர்வே - எல்லா, நிமேஷா꞉ - நிமிஷமென்று சொல்லப்பட்ட காலங்களானவை, ஜஜ்ஞிரே - உண்டாயின, கலா꞉ - கலையென்றும், முஹூர்தா꞉ - முகூர்த்தங்களென்றும், காஷ்டா²ஶ்ச - காஷ்டைகளென்றும், அஹோராத்ராஶ்ச - பகலிராவென்றும், ஸர்வஶ꞉ - எல்லா, அர்த⁴மாஸா꞉ - பக்ஷங்களென்றும், மாஸா꞉ - மாதங்களென்றும், ருதவ꞉ - வசந்தம் முதலிய ருதுக்களென்றும், ஸம்வத்ஸரஶ்ச - வருடமென்றும் சொல்லப்பட்ட காலங்களும், கல்பதாம் - உண்டாயின.

ஸ ஆப꞉ ப்ரது³கே⁴ உபே⁴ இமே அந்தரிக்ஷமதோ² ஸுவ꞉ । நைநமூர்த்⁴வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்⁴யே பரிஜக்³ரப⁴த் । ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்³யஶ꞉ ॥௯॥

సఆపః ప్రదుఘేఉభేఇమే అంతరిక్షమథోసువః । నైనమూర్ధ్వంనతిర్యంచంనమధ్యేపరిజగ్రభత్ । నతస్యేశేకశ్చనతస్యనామమహద్యశః ॥ ౯ ॥

(ப - ம்,) ஸ꞉ - அந்த பரமாத்மாவானவன், ஆப꞉ - ஜலங்களை, ப்ரதுதே - உண்டாக்கினர். உபே-இரண்டுகளான, அந்தரிக்ஷம்-ஆகாயமென்ன, அதோ - பிறகு, ஸுவ꞉ - சுவர்க்கமென்ன, இமே - இவைகளை, ப்ரதுதே - உண்டாக்கினர். ஏனம்-இந்தப் பரமாத்மாவை, ஊர்த்வம்-உயரத்திலும், திர்யஞ்சம்-குறுக்கிலும், மத்யே-நடுவிலும், ந பரிஜக்ரபத்-ஒருவருமறியவில்லை. தஸ்ய - அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு, கஶ்சன - ஒருவரும், ந ஈஶே - ஈசனாகிறதில்லை. தஸ்ய நாம-அந்தப் பரபாத்மாவினுடையதுதான், மஹத்-பெரிதான, யஶ꞉ - கீர்த்தி.

ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சனைனம் |
ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபிக்லுப்தோ ய ஏனம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ||௧௰||

న సందృశే తిష్ఠతి రూపమస్య న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చనైనం । హృదా మనీషా మనసాఽభిక్లృప్తో య ఏనం విదురమృతాస్తే భవంతి ॥ ౧౦ ॥

(ப - ம்.) அஸ்ய-இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய, ரூபம்-உருவமானது, ஸந்த்ருஶே - பார்வைக்கு, ந திஷ்டதி - இருக்கிறதில்லை அதாவது பார்க்கக் கூடியதல்ல, கஶ்சன-ஒருவனும், ஏனம்-இந்தப் பரமாத்மாவை, சக்ஷுஷா-கண்ணினால், ந பஶ்யதி- பார்க்கிறதில்லை, ஹ்ருதா-பக்தியினாலும், மனீஷா-தைரியத்தினாலும், மனஸா - மனதினாலும், அபிக்லுப்த꞉ - அறியத்தகுந்தவன். யே - எவர்கள், ஏனம்-இந்தப் பரமாத்மாவை, விது꞉ - அறிகிறார்களோ, தே - அவர்கள், அம்ருதா꞉ - சம்சாரமில்லாதவர்களாக, பவந்தி-ஆகிறார்கள்.

அத்ப்ய꞉ ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ | ஏஷ ஹி தேவ꞉
ப்ரதிஶோ(அ)னு ஸர்வா꞉ பூர்வோ ஹி ஜாத꞉ ஸ உ கர்பே அந்த꞉ | ஸ விஜாயமான꞉
ஸ ஜனிஷ்யமாண꞉ ப்ரத்யங்முகாஸ்திஷ்டதி விஶ்வதோமுக꞉ ||௧௧||

అద్భ్యస్సంభూతో హిరణ్యగర్భ ఇత్యష్టౌ । ఏష హి దేవః ప్రదిశోఽను సర్వాః పూర్వో హి జాతస్స ఉ గర్భే అంతః । స విజాయమానస్స జనిష్యమాణః ప్రత్యఙ్ముఖాస్తిష్ఠతి విశ్వతోముఖః ॥ ౧౧ ॥

(ப - ம்.) இங்கு, அத்ப்ய꞉ ஸம்பூத꞉ - இப்படி ஆரம்பிக்கும் அநுவாகத்தையும், ஹிரண்யகர்ப இதி - இப்படி ஆரம்பித்துச் சொல்லும், அஷ்டௌ - எட்டுருக்குக்களையும், (படனீயம் - படிப்பது) முன். அம்பஸ்யபாரே-என்கிற அநுவாகத்தில், யதேஸாரே கவயோ வதந்தி | ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத꞉ புருஷாததி-என்றுமளவாகச் சமுத்திரத்தில் படுப்பதென்றும் மின்னல்போன்ற வண்ணமுள்ள புருஷனென்றும் சொல்லுகிற அடையாளங்களால் எவ்விதமாக நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்பட்டதோ அவ்விதமாகவே, அத்ப்ய꞉ ஸம்பூத꞉ - என்கிற அநுவாகத்திலும், ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - என்று ஹ்ரீ என்கிற பூமிக்கும் லட்சுமிக்கும் நாயகனை

ன்று சொல்லுவதால் நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்படுகிறது, ஹிரண்யகர்ப்ப: - என்கிற எட்டுருக்குகளாலும் வேறொரு காரணங்களை முன்னிடாமல் பூதங்களுக்கு நாயகனென்று சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்பஸ்ஸூக்ஷ்ம: - என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்ப இத்யஷ்டர்ச்சேந - என்று விஷ்ணுஸ்மிருதியில் சுவாமியினுடைய பூஜைக்கு மந்திரமாக வெடுத்தலானும் மேதிஷத்திலும் சூரிய சித்தாந்தத்தில் அநிருத்தன் வ்யூஹத்தைக் கொல்லுங்காலத்தில், ஹிரண்ய கர்ப்பமவாப்நோதி - என்று சொல்லுகையாலும் பாத்மபுராணத்திலும், ஹிரண்யகர்ப்பஸம்ஹிதாயாம் - என்றும் சொல்லப்படுவதாலும் நாராயணனே பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏஷ:-இந்த, தேவோஹி - தேவனான பரமாத்மாதானே, ஸர்வா: - எல்லா, ப்ரதிசோ நு - திக்குக்களிலிருக்கும் பொருள்கள், ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவே, பூர்வ: - முதலில், ஜாத:ஹி - உண்டானவனும், ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவே, கர்பே - கர்ப்பத்தில், அந்த: - உள்ளிருக்கிறவனும், ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், விஜாயமாந:-பிறக்கிறவனும்,ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஜநிஷ்யமாண: - பிறக்கப்புகுகிறவனுமாக விருக்கிறான். ஆனால் அந்த பரமாத்மா எவ்விதமாக எல்லாப்பொருளுமாக விருக்கக்கூடுமெனில்,ப்ரத்யங் ஜநா:-சகலமான அறிவுள்ள வஸ்துக்களையுடலாகவும், விஶ்வதோமுக:-அறிவில்லாத வஸ்துக்களையுடலாகவும் கொண்டு, திஷ்டதி-இருக்கிறான்.

விஶ்வதஶ்சக்ஷுருத விஶ்வதோமுகோ விஶ்வதோஹஸ்த உத விஶ்வதஸ்பாத் । ஸம்பாஹுப்யாம் நமதி ஸம்பதத்ரைர்த்யாவாப்ருதிவீ ஜநயந்தேவ ஏக: ॥கஉ॥

విశ్వతశ్చక్షురుత విశ్వతోముఖో విశ్వతోహస్త ఉత విశ్వతస్పాత్ । సంబాహుభ్యాంనమతి సంపతత్రైర్ద్యావాపృథివీజనయన్దేవఏకః ॥ ౧౨ ॥

(ப - ம்.) விஶ்வதஶ்சக்ஷு: எல்லா விடங்களிலும் கண்களையுடையவனாகவும், உத - மேலும், விஶ்வதோமுக: - எல்லா விடங்களிலும் முகத்தையுடையவனாகவும், விஶ்வதோஹஸ்த: - எல்லா விடங்களிலும் கைகளையுடையவனாகவும், உத - மேலும், விஶ்வதஸ்பாத் - எல்லா விடங்களிலும் காலையுடையவனாகவும், த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, ஜநயந்-சிருஷ்டிக்கிறவனாகவுமிருக்கிற, ஏக: - ஒரு, தேவ:-பரமாத்மா, (ப்ராணிந:-ப்ராணிகளை), பாஹுப்யாம் - கைகளோடும், பதத்ரை:-கால்களோடும், ஸம்நமதி - சேர்க்கிறான் அதாவது கைகால்களோடுகூடிய உடலைக்கொடுக்கிறான்.

வேநஸ்தத்பஶ்யந்விஶ்வா பு⁴வநாநி வித்³வாந்யத்ர விஶ்வம் ப⁴வத்யேகநீட³ம் |
யஸ்மிந்நித³க்³ம் ஸஞ்சவிசைதிக்³ம் ஸர்வக்³ம் ஸ ஓத: ப்ரோதஶ்ச விபு⁴: ப்ரஜாஸு ||

వేన స్తత్పశ్యన్విశ్వా భువనాని విద్వాన్యత్ర విశ్వం భవత్యేకనీడం । యస్మిన్నిదగ్ం సఞ్చవిచైతిగ్ం సర్వగ్ం స ఓతః ప్రోతశ్చ విభుః ప్రజాసు ॥ ౧౩ ॥

(ப - ம்) வித்³வாந்-எல்லாவற்றையு முணர்ந்திருக்கிற பரமாத்மா, தத்-ஆகையினுலே, விஶ்வா - எல்லா, பு⁴வநாநி - உலகங்களை, வேந: - சூரியன்போல், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, ஆஸ்தே - இருக்கிறுன், யத்ர - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், விஶ்வம் - உலகமானது, ஏகநீட³ம் - ஒரே இருப்பிடத்தையுடையதாக, ப⁴வதி-ஆகிறதோ, யஸ்மிந்-யாதொரு பரமாத்மாவிடத்தில், இத³ம் - இந்த, ஸர்வம்-எல்லாப் பொருள்களும், ஸமேதி-சேருகிறதோ, வ்யேதி - பிரிகிறதோ, ஸ: - அந்த, விபு⁴: - பரமாத்மாவானவன், ப்ரஜாஸு - ப்ராணிகளிடத்தில், ஓத: - நெடுகிலும் கோர்க்கப்பட்டும், ப்ரோதஶ்ச-குறுக்கிக் கோர்க்கப்பட்டு மிருக்கிறுன். அதாவது வஸ்திரத்தில் நெடுகிலும் குறுக்கிலும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிற நூல்களைப்போல் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறுன்.

ப்ரதத்³வோசே அம்ருதந்நு வித்³வாந் க³ந்த⁴ர்வோ நாம நிஹிதம் கு³ஹாஸு |
த்ரீணி பதா³நி நிஹிதா கு³ஹாஸு யஸ்தத்³வேத³ ஸவிது: பிதாஸத் || கச ||

ప్రతద్వోచే అమృతన్ను విద్వాన్ గన్ధర్వో నామ నిహితం గుహాసు । త్రీణి పదాని నిహితం గుహాసు యస్తద్వేద సవితుః పితాసత్ ॥ ౧౪ ॥

(ப - ம்.) க³ந்த⁴ர்வ: - பூமியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா அம்ருதம் - நித்தியமான, கு³ஹாஸு - தன்மனதாகிற மறைந்த விடங்களில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டுமிருக்கிற, தத் - அந்த, நாம-வேதத்தை, ப்ரவோசே - சொன்னுர். (யஸ்ய-யாதொரு பரமாத்மாவினுடைய), கு³ஹாஸு - பரமபதத்தில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்ரீணி - மூன்றுகளான, பதா³நி-பாகங்களை (அதாவது சுகிக்கும் பொருள்கள் இடங்கள் கருவிகள்), ய:-எவன், வேத³ - அறிகிருனே, ஸ: - அவன், பிது: - தகப்பனுக்கு, பிதா - தகப்பனுக, அஸத் - ஆகிறுன். அதாவது ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறதில்லை. மீண்டும் பிறப்பில்லை யென்பதேயாம்.

ஸ நோ ப³ந்து⁴ர்ஜநிதா ஸ விதா⁴தா தா⁴மாநி வேத³ பு⁴வநாநி விஶ்வா |
யத்ர தே³வா அம்ருதமாநஶாநாஸ்த்ருதீயே தா⁴மாந்யப்⁴யைரயந்த || கரு ||

స నో బన్ధుర్జనితా స విధాతా ధామాని వేద భువనాని విశ్వా । యత్ర దేవా అమృతమానశానా స్తృతీయే ధామాన్యభ్యైరయన్త ॥ ౧౫ ॥

(ப - ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மா, ந: - நமக்கு, ப³ந்து⁴:-உறவினன், ஜநிதா - பிறப்பித்தவன், ஸ: - அவன், விதா⁴தா - பயன்களை விளைவிக்கி

றவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 - எல்லா, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 - உலகங்களையும், 𑌧𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - இடங்களையும், 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறான், 𑌯𑌤𑍍𑌰 - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போலினியவைகளான குணங்களை, 𑌆𑌨𑌶𑌾𑌨𑌾𑌃 - அனுபவிக்கிற, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - நித்யசூரிகள், 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇 - மூன்றாவதான, 𑌧𑌾𑌮𑌨𑍍 - இடத்தில் அதாவது பரமாத்மாவுக்கு முதலிடம் சமுத்திரம் இரண்டாவது சூரியமண்டலம் மூன்றாவது பரமபதம் என்கிற வைகுந்தம், 𑌅𑌧𑍍𑌯𑍈𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤 - ஒருவர்க்கொருவர் எதிராயிருந்துகொண்டு, அத ஸ்வாஹமய நாஷே - என்கிறபடியே பரமாத்மாவினுடைய குணத்தைப் பாடுகிறார்கள்.

𑌪𑌰𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌦𑌿𑌶𑌃𑌪𑌰𑌿𑌸𑍁𑌵𑌃|
𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂𑌵𑌿𑌚𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑌦𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑍁||

பரித்யாவாப்ருதிவீயந்திஸத்ய:பரிலோகா ந்பரிதிஶ:பரிஸுவ: । ருதஸ்யதந்தும்விததம்விச்ருத்ய தத பஶ்யத்ததபவத்ப்ரஜாஸு ॥ ௧௮ ॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌦𑌿𑌶𑌃𑌪𑌰𑌿𑌸𑍁𑌵𑌃 என்கிறபடியே ஆகாயம் பூமி அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் வைகுந்தம் இவைகளிலெல்லாம் சுகுர்தம் செய்தவன் சஞ்சரிக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது. 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 - அப்பொழுதே, 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - சஞ்சரிக்கிறார்கள், 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - வேறான சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களையும், 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - சஞ்சரிக்கிறார்கள், 𑌦𑌿𑌶𑌃 - திக்குகளிலிருக்குமிடங்களிலும், 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - சஞ்சரிக்கிறார்கள், 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கலோகமென்கிற வைகுந்தத்தையும், 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - சஞ்சரிக்கிறார்கள். மேல் ப்ரம்மம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரங்கும்போது அவர்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கு அனுரூபமாகவே இரங்குகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது, 𑌸𑌃 - பரமாத்மா), 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 - புண்ணியபாபரூபமான கன்மங்களுடைய, 𑌵𑌿𑌚𑍃𑌤𑍍𑌯 - நிறைந்து, 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂 - பரவியிருக்கிற, 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 - நுட்பமான அதிர்ஷ்டத்தை, 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 - பார்த்தான், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑍁 - ப்ராணிகளிடங்களில், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வினைகளின் பயனை, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - உண்டாக்கினான். அதாவது அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்த பிராணிகளிடத்தில் அக்கருமங்களுக்கேற்கப் பயனைச் சிருஷ்டித்தானென்பது கருத்து.

𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌶𑍋𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚 | 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌾𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌬𑌭𑍂𑌵 ||

பரீத்யலோகாந்பரீத்யபூதாநிபரீத்ய ஸர்வா: ப்ரதிஶோ திஶஶ்ச । ப்ரஜாபதி: ப்ரதமஜா ருதஸ்யாத்மநாத்மாநமபிஸம்பபூவ ॥ ௧௯ ॥

(ப-ம்.) 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - உலகங்களை, 𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯 - வியாபரித்தும், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகளை, 𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯 - வியாபரித்தும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 - எல்லா, 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌶𑌃 - மூலைத் திக்குகளையும், 𑌦𑌿𑌶𑌃 - நேரான மற்றத் திக்குகளையும், 𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯 - வியா

பரித்துமிருக்கிற அதாவது அங்கங்கிருக்கும் வஸ்துக்களுக் கந்த ஆத்மாவா யிருக்கிற, ப்ரஜாபதிஃ - ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான பரமாத்மா வானவர், ஐகஸ்ய - ப்ராணிகளின் வினேக்கு, ப்ரயோஜா - முதற்காரணமா ய்க்கொண்டு, ஆத்மநா - தன்னுலேயே, ஆத்மாநம் - தன்னை, ஸம்ஸம்பபூவ - உண்டுபண்ணினுன். அதாவது தானே ஒவ்வொரு காரியங்களுக்கும் முக்கிய காரணமாகவும் அந்த முக்கிய காரணங்களைக்கொண்டு காரியம் செய்கிறவனு கவுமிருந்தான் என்பது கருத்து.

ஸதஸஸ்பதிமத்புதம்ப்ரியமிந்த்ரஸ்ய காம்யம்| ஸநிம்மேதாமயாஸிஷம்||

సదసస్పతిమద్భుతంప్రియమింద్రస్య కామ్యం । సనిం మేధామయాసిషం ॥ ౧౯ ॥

(ப - ம்.) ஸதஸஸ்பதிம் - நித்யசூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு நாயகனுக வும், அத்புதம் - ஆச்சரியங்களால் விளங்குகிறவனுகவும், இந்த்ரஸ்ய - பரமா த்மாவின் உருவம் முதலியவற்றை உள்ளபடியே அறிந்தவனுக்கு, ப்ரியம் - ப்ரீதிவிஷயனுகவும், காம்யம்-இஷ்டங்களுக்குக் காரணனுகவும், ஸநிம்-அடை யத்தகுந்தவனுகவும், மேதாம் - மழுங்காதவளர்ஞானமூர்த்தியாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, அயாஸிஷம்-சரணமடைகிறேன். ஹரிவம்சத்தில், ஸஹஸ்ர ப்ரஹ்மஸ்ஸதஸஸ்பதிரத்புதம் - என்கிற பகவத்வசனத்தை அனுசரித்து இந்த மந்திரம பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்றுணர்க.

உத்தீப்யஸ்வஜாதவேதோபக்னந்நிர்ருதிம்மம| பசூம்ஶ்சமஹ்யமாவஹஜீ வநம்சதிசோதச||௨௧||

ఉద్దీప్యస్వజాతవేదోపఘ్నన్నిర్‌ఋతింమమ । పశూగ్ంశ్చమహ్యమావహజీవనంచదిశోదశ॥

(ப - ம்.) ஹேஜாதவேதஃ - எல்லாப்பொருளையும் அறிகிற பரமாத் மாவே, மம - என்னுடைய, நிர்ருதிம் - பாவத்தை, அபக்னந்-போக்கடித்துக் கொண்டு, உத்தீப்யஸ்வ - விளங்குவாயாக, மஹ்யம்-எனக்காக, பசூந்ச-உன் னுடைய பூஜைக்குத்தேவையான யக்யபசுக்களையும், ஆவஹ-உண்டுபண்ணு, தச-பத்துக்களென்னுங் கணக்குள்ள, திசஃ-திக்குக்களில், ஜீவநம்ச-ஜீவன த்துக்குக் காரணமான அன்னம் முதலியதையும், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு வாயாக.

மாநோஹிம்ஸீஜ்ஜாதவேதோகாமஶ்வம்புருஷம்ஜகத்| அபிப்ரதக்ன ஆகஹிஶ்ரியாமாபரிபாதய ||௨௦||

మానోహిగ్ంసీజ్జాతవేదోగామశ్వంపురుషంజగత్ । అబిభ్రదగ్న ఆగహి శ్రియామాపరిపాతయ ॥ ౨౦ ॥

(ப - ம்.) ஹேஜாதவேதஃ - வாராய் எல்லாந்தெரிந்தவனே, நஃ-எங்க ளையும், காம் - உன் பூஜைக்குவேண்டிய பசுக்களையும். அஶ்வம் - குதிரையை யும், புருஷம்-மனிதனையும், ஜகத்-உலகத்தையும், மாஹிம்ஸீஃ - கொல்

லாதே, ஹவ்யவாட்-வாராய் அவிஸ் முதலியதைத் தேவர்க்குக்கொடுப்பவனே, (ஹிம்ஸகாமேவம்-சொல்லுமுருவத்தை), க்ஷமஸ்வ-தரிக்காமல், க்ஷமஸ்வ-வரக்கடவாய், மா - என்னை, ஶ்ரியா - ஐசுவரியத்தோடு, பரிவாதய-கூட்டுவாயாக, இம்மந்திரங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் அடையாளங்களில்லாமையாலும் தீபத்துக்கு வாக்குக்கொடுக்கையில் சொல்லப்படுகையாலும், ஜாதவேத:-என்கிற பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தையு மெடுத்துக்கொள்ளலாம்.

புருஷஸ்யவித்ம ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய மஹாதேவஸ்யதீமஹி। தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥௨௧॥

పురుషస్యవిద్మ సహస్రాక్షస్య మహాదేవస్య ధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౧॥

(ப - ம்.) அந்தந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளராக்கும் ஜபிக்கைக்காக ருத்திரகாயத்திரி முதலிய பெயர்களையுடைத்தான மந்திரங்களை மேல் சொல்லுகிறது. புருஷஸ்ய-மகாபுருஷனை, வித்ம- உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய - ஸஹஸ்ராக்ஷனென்கிற, மஹாதேவஸ்ய - ருத்திரனை, தீமஹி - தியானம் செய்கிறோம், ந: - நமக்கு, ருத்ர: - உருத்திரனவன், தத்- அந்த உபாஸனத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றட்டும், ஶங்கரார்ஜுந நரசிம்ஹ-என்கிறபடியே பகவதுபாஸநத்திற்குச்சங்கரனைத் தியானிப்பது காரணமாதலாலும் பாஸ்கரரு மிப்படியே வியாக்யானம் செய்திருத்தலாலுமிங்கு, புருஷ-என்கிறது நாராயணனையே எல்லாம் உருத்திரனைச் சொன்னாலும் விரோதமில்லை.

தத்புருஷாயவித்மஹே மஹாதேவாயதீமஹி । தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥௨௨॥

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౨॥

(ப - ம்.) தத்புருஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, வித்மஹே-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), மஹாதேவாய - உருத்திரனை, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, ருத்ர: - உருத்திரனவன், தத்-அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, ப்ரசோதயாத் - நிறைவேற்றட்டும்.

தத்புருஷாயவித்மஹே வக்ரதுண்டாயதீமஹி । தந்நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத் ॥௨௩॥

తత్పురుషాయవిద్మహే వక్రతుండాయధీమహి । తన్నో దంతిః ప్రచోదయాత్ ॥ ౨౩॥

(ப - ம்.) தத்புருஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, வித்மஹே-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), வக்ரதுண்டாய - வளைந்த மூக்கையுடைய கஜாநனனை, தீமஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, தந்தி: - கஜாநனனவன், தத்- அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

தத்புருஷாய வித்மஹே ஸுவர்ணபக்ஷாய தீமஹி | தந்நோ கருட: ப்ரசோதயாத் ||௨௪||

తత్పురుషాయవిద్మహే సువర్ణపక్షాయధీమహి । తన్నోగరుడః ప్రచోదయాత్ ॥౨౩॥

(ப் - ம்.) தத்புருஷாய - மேற்கூறிய நாராயணனை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸுவர்ணபக்ஷாய - நல்லவண்ணமுள்ள பக்கங்களையுடைய கருடனை, தீமஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, கருட: - கருடனானவன், தத் - அந்த நாராயணதியானத்தை, ப்ரசோதயாத் - நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

காத்யாயநாய வித்மஹே கந்யகுமாரி தீமஹி | தந்நோ துர்கி: ப்ரசோதயாத் ||௨௫||

కాత్యాయనాయవిద్మహే కన్యకుమారిధీమహి । తన్నోదుర్గిః ప్రచోదయాత్ ॥౨౫॥

(ப் - ம்.) காத்யாயநாய - கோத்திரத்தால் காத்தியாயனியான துர்க்காதேவியை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம், கந்யகுமாரி - மிகவும் காந்தியுள்ள அந்தச் சிறுவயதுள்ள துர்க்காதேவியை, தீமஹி-தியானம் செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, துர்கி: - துர்க்கையானவள், தத்-அந்த உபாஸநத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றட்டும் இந்த ருக்குக்குத் துர்க்கா காயத்ரீ யென்று பெயர்.

நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி | தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ||௨௬||

నారాయణాయవిద్మహే వాసుదేవాయధీమహి । తన్నోవిష్ణుః ప్రచోదయాత్ ॥౨౬॥

(ப் - ம்.) நாராயணாய - நாராயணனை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம். வாஸுதேவாய - வாசுதேவனென்கிற நாராயணனை, தீமஹி தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், தத் - அந்த நாராயணத் தியானத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

ஸஹஸ்ரபரமா தேவீ ஶதமூலா ஶதாங்குரா | ஸர்வꣳ ஹரது மே பாபம் தூர்வா து:ஸ்வப்ந நாஶநீ ||௨௭||

సహస్రపరమాదేవీశతమూలాశతాంకురా । సర్వగ్ంహరతుమేపాపందూర్వాదుస్వప్ననాశనీ ॥ ౨౭ ॥

(ப் - ம்.) ஸ்நானம் செய்வதற்கு அங்கமாகிய தலையிலருகம் புல்லை வைப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரபரமா - எல்லாப்பொருளினு முயர்ந்ததாகவும், ஶதமூலா - அனேக வேர்களையுடையதாகவும், ஶதாங்குரா - அனேகம் முளைகளையுடையதாகவும், து:ஸ்வப்நநாஶநீ - கெட்ட சுவப்னங்களைப் போக்கடிக்கும் தன்மையுள்ளதாகவுமிருக்

ஹர, தூர்வா - அருகம்புல்லானது, மே - என்னுடைய, ஸர்வம் - எல்லா, பாபம் - பாவத்தையும், ஹரது - போக்கடிக்கட்டும்.

அச்வக்ராந்தே ரதக்ராந்தே விஷ்ணுக்ராந்தே வஸுந்தரா | சிரஸா தாரிதா தேவி ரக்ஷஸ்வ மாம் பதே பதே | உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந சதபாஹுநா ||உஅ||

అశ్వక్రాంతే రథక్రాంతే విష్ణుక్రాంతే వసుంధరా । శిరసా ధారితా దేవి రక్షస్వ మాం పదే పదే । ఉద్ధృతాసి వరాహేణ కృష్ణేన శతబాహునా ॥ ౨౮ ॥

(ப்-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் மண்ணெடுப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அச்வக்ராந்தே - குதிரைகளால் தாண்டப்பட்டும், ரதக்ராந்தே- தேர்களால் தாண்டப்பட்டும், விஷ்ணுக்ராந்தே - மகாவிஷ்ணுவினுல் தாண்டப்பட்டுமிருக்கிற, ஹே வஸுந்தரா தேவி - வாராய் பூமிதேவியே, (த்வம்-நீ), சிரஸா-சிரஸினுலே, தாரிதாஸீ-தரிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, மாம்-என்னை, பதே பதே - அடிக்கடி, ரக்ஷஸ்வ - ரக்ஷிப்பாயாக. (த்வம் - நீ), வராஹேண - வராகரூபியான, க்ருஷ்ணேந - மகாவிஷ்ணுவினுலே, சதபாஹுநா-அனேக யத்தனத்தினுலே, உத்த்ருதா - தூக்கப்பட்டவளாக, அஸி-ஆகிறுள் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

பூமிர்தேநுர்தரணீ லோகதாரிணீ | ம்ருத்திகே ஹந மே பாபம் யந்மயா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் | த்வயா ஹதேந பாபேந ஜீவாமி சரதச்சதம் | ம்ருத்திகே தேஹி மே புஷ்டிம் த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ||உகூ||

భూమిర్ధేనుర్ధరణీ లోకధారిణీ । మృత్తికే హన మే పాపం యన్మయా దుష్కృతం కృతం । త్వయా హతేన పాపేన జీవామి శరదశ్శతం । మృత్తికే దేహి మే పుష్టిం త్వయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం ॥౨౯॥

(ப்-ம்.) ஸ்நானகாலத்திலாவது பிறகாவது மண்ணைத்தரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது. பூமி: - சகமான பொருள்களும் விளையுமிடமாகவும், தேநு: - இச்சித்த பொருள்களை யெல்லாம் கொடுப்பவளாகவும், தரணீ - நிச்சலமாக விருப்பவளாகவும், லோகதாரிணீ - உலகங்களை யெல்லால் தரிக்குமவளாகவுமிருக்கிற, ஹே ம்ருத்திகே-வாராய் மண்ணே, (த்வம்-நீ), மயா - என்னுல், யத் - எந்த, துஷ்க்ருதம் - செய்யக்கூடாத காரியமானது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டதோ, மே - என்னுடைய, (தத் - அந்த), பாபம் - பாவத்தை, ஹந - போக்கடி, த்வயா - உன்னுல், ஹதேந - போக்கடிக்கப்பட்ட, பாபேந - பாவத்தோடே, (உபலக்ஷிதம் - கூடினவனுக, சதம் - அனேகமான, சரத: - வருடங்களை, ஜீவாமி-ஜீவிக்கிறேன், ஹே ம்ருத்திகே-வாராய் மண்ணே, மே - எனக்கு, புஷ்டிம் பலத்தை, தேஹி - கொடு, த்வயி-உன்னிடத்தில் ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளும், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன.

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் । ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம் ॥௨௯॥

కందద్వారాం దురాధర్షాం నిత్యపుష్టాం కరీషిణీం । ఈశ్వరీగ్ం సర్వభూతానాం త్వామిహోపహ్వయే శ్రియం ॥ ౨౯ ॥

(ப - ம்.) இந்த மந்திரமும் மண்ணைத் தரிப்பதற்கே உபயோகிக்கிறது. கந்தத்வாராம் - கந்தத்தாலறியவேண்டியவளாகவும், துராதர்ஷாம் - பாவங்களாலே, அசைக்கக்கூடாதவளாகவும், நித்யபுஷ்டாம் - எப்பொழுதும் நிறைந்தவளாகவும், கரீஷிணீம் - கோமயம் முதலியதுடன் கூடினவளாகவும், ஸர்வபூதாநாம் - சகல ப்ராணிகளுக்கும், ஈஶ்வரீம் - நாயகியாகவும், ஶ்ரியம் - சம்பத்தாகவுமிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, இஹ-இவ்விடத்தில், உபஹ்வயே - கூப்பிடுகிறேன்.

ஹிரண்யஶ்ருங்கம் வருணம் ப்ரபத்யே தீர்த்தம் மே தேஹி யாசித꞉ । யந்மயா புக்தமஸாதூநாம் பாபேப்யஶ்ச ப்ரதிக்ரஹ꞉ । யந்மே மநஸா வாசா கர்மணா வா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் । தந்ந இந்த்ரோ வருணோ ப்ருஹஸ்பதிஸ்ஸவிதா ச புநந்து புந꞉ புந꞉ ॥௩0॥

హిరణ్యశృంగం వరుణం ప్రపద్యే తీర్థం మే దేహి యాచితః । యన్మయా భుక్తమసాధూనాం పాపేభ్యశ్చ ప్రతిగ్రహః । యన్మే మనసా వాచా కర్మణా వా దుష్కృతం కృతం । తన్న ఇంద్రో వరుణో బృహస్పతిస్సవితా చ పునంతు పునః పునః ॥ ౩౦ ॥

(ப - ம்) ஸ்நானகாலத்தில் தீர்த்தங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதையை ப்ரார்த்தனை செய்கிறதற்கு, இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஹிரண்யஶ்ருங்கம் - ரமணீயமான ஆயுதத்துக்கூடிய, வருணம் - வருணதேவனை, ப்ரபத்யே - சரணமடைகிறேன், (த்வம் - நீ), யாசித꞉-யாசிக்கிற, மே-எனக்கு, தீர்த்தம் - தீர்த்தத்தை அதாவது பரிசுத்த ஜலத்தை, தேஹி - கொடு, அஸாதூநாம் - துஷ்டர்களிடத்தில், மயா - என்னால், யத்-எது, புக்தம் சாப்பிடப்பட்டதோ, பாபேப்ய꞉-பாவிகளிடத்தில் நின்றும், ப்ரதிக்ரஹ꞉ - வாங்குகிறதும், (க்ருத꞉ - செய்யப்பட்டதோ), மே-என்னுடைய, மநஸா-மனதினாலும், வாசா - வாக்கினாலும், கர்மணா - செய்கையினாலும், யத்-எந்த, துஷ்க்ருதம் - கெட்ட நடத்தையானது, (க்ருதம்-செய்யப்பட்டதோ), தத் - அத்தை, ந꞉ - நமக்கு, இந்த்ர꞉ - இந்திரனும், வருண꞉-வருணனும், ப்ருஹஸ்பதி꞉ - ப்ருகஸ்பதியும், ஸவிதா ச - சூரியனும், புந꞉புந꞉ - அடிக்கடி, புநந்து - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள்.

ஸுமித்ரா ந ஆப ஓஷதய꞉ ஸந்து துர்மித்ராஸ்தஸ்மை பூயாஸுர்யோ(அ)ஸ்மாந்த்வேஷ்டி யஞ்ச வயம் த்விஷ்ம꞉ ॥௩௧॥

సుమిత్రా న ఆప ఓషధయస్సంతు దుర్మిత్రాస్తస్మై భూయాసుర్యోఽస్మాన్ ద్వేష్టి యంచ వయం ద్విష్మః ॥ ౩౨ ॥

(ப-ம்.) தீர்த்தத்தை ஜபிக்கிறதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. நஃ - நமக்கு, ஆபஃ - தீர்த்தங்கள், ஸுமித்ராஃ-நற்றோழர்களாகவும், ஓஷதயஃ-பயனுள்ளவைகளாகவும், ஸந்து - ஆகக்கடவது, தஸ்மை - எதிரிக்கு, துர்மித்ராஃ - கெட்ட நட்பைத்தருவதாக, பூயாஸுஃ - ஆகக்கடவன, யஃ - எவன், அஸ்மாந் - எங்களை, த்வேஷ்டி - த்வேஷிக்கிறானோ, வயம் - நாம், யம் ச - எவனைத்தான், த்விஷ்மஃ - த்வேஷிக்கிறோமோ.

நமோऽக்னயேऽப்ஸுமதே நம இந்த்ராய நமோ வருணாய நமோ வாருண்யை நமோऽத்ப்யஃ ||௧௧||

నమోఽగ్నయేఽప్సుమతే నమ ఇంద్రాయ నమో వరుణాయ నమో వారుణ్యై నమోఽద్భ్యః ॥ ౩౩ ॥

(ப-ம்.) ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும் தேவதையை நமஸ்கரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அப்ஸுமதே-ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும், அக்னயே-அக்நிதேவதையை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், இந்த்ராய - இந்திரனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வருணாய - வருணனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வாருண்யை - வருணனுடைய பத்நியை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், அத்ப்யஃ - ஜலங்களை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யதபாம் க்ரூரம் யதமேத்யம் யதசாந்தம் ததபகச்சதாத் । அத்யாசநாததீபாநாத்யச்ச உக்ராத்ப்ரதிக்ரஹாத் । தந்மே வருணோ ராஜா பாணிநா ஹ்யவமர்சது ||௧௨||

యదపాం క్రూరం యదమేధ్యం యదశాంతం తదపగచ్ఛతాత్ । అత్యాశనాదతీపానాద్యచ్చ ఉగ్రాత్ప్రతిగ్రహాత్ । తన్మే వరుణో రాజా పాణినా హ్యవమర్శతు ॥ ౩౪ ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் ஜலத்திலிருக்கு மழுக்குகளை விலக்க இம் மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அபாம் - ஜலங்களுக்குள், யத்-எது, க்ரூரம்-குரூரமானதோ, யத் - எது, அமேத்யம் - பரிசுத்தமல்லாததோ, யத் - எது, அசாந்தம் - சாந்தியைக்கொடாததோ, தத் - அது, அபகச்சதாத் - ஒதுங்கட்டும், அத்யாசநாத்-சாஸ்திரமிசையாத சாப்பாட்டினாலும், அதீபாநாத்-சாஸ்திரமிசையாது பருகுதலாலும், உக்ராத்-கடினமான, ப்ரதிக்ரஹாத்-வாங்குதலாலும், யத்-எந்தப் பாவமானது, (ஸம்ஹ்ருதம் - உண்டாயிற்றோ), மே - என்னுடைய, தத்-அந்தப் பாவத்தை, ராஜா - அரசனான, வருணஃ-வருணனானவன், பாணிநா - கையினால், அவமர்சது-போக்கடிக்கட்டும்.

ஸோऽஹமபாபோ விரஜோ நிர்முக்தோ முக்தகில்பிஷஃ । நாகஸ்ய ப்ருஷ்டமாருஹ்ய கச்சேத்ப்ரஹ்மஸலோகதாம் ||௧௩||

సోహమపాపో విరజో నిర్ముక్తో ముక్తకిల్బిషః। నాకస్య పృష్ఠమారుహ్య గచ్ఛేద్బ్రహ్మసలోకతామ్॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் தலையில் ஜலத்தைவாரி இறைப்பதற்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஸோஹம் - அப்படிக் கையினால் பாவம் நீங்கியிருக்கும் நான், அபாப꞉ - வெளியில் பாவமில்லாதவனாகவும், விரஜ꞉ - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், நிர்முக்த꞉ - அந்த ரஜோகுணத்தால்வரும் மனக்கலக்கமில்லாதவனாகவும், முக்தகில்பிஷ꞉ - உள்ளிருக்கும் பாவம் நீங்கினவனாகவும், நாகஸ்ய - சுவர்க்கத்தினுடைய, ப்ருஷ்டம் - மேல்புறத்தை, ஆருஹ்ய - அடைந்து, ப்ரஹ்மஸலோகதாம்-ப்ரம்மத்தின்ஸாலோக்யத்தை, கச்சேத்-அடைவேனாக.

இமம்மே கங்கே யமுநே ஸரஸ்வதி ஶுதுத்ரி ஸ்தோமꣳ ஸசதா பருஷ்ணியா।
அஸிக்நியா மருத்வ்ருதே விதஸ்தயார்ஜீகீயே ஶ்ருணுஹ்யா ஸுஷோமயா॥

ఇమం మే గంగే యమునే సరస్వతి శుతుద్రి స్తోమగ్ం సచతా పరుష్ణియా। అసిక్నియా మరుద్వృధే వితస్తయార్జీకీయే శృణుహ్యా సుషోమయా ॥ ౩౮ ॥

(ப - ம்.) கங்கே - வாராய் கங்கையே, யமுநே - வாராய் யமுனையே, ஸரஸ்வதி- வாராய் சரஸ்வதியே, ஶுதுத்ரி - வாராய் சுசித்ரியென்கிற நதியே, பருஷ்ணியா - பருஷ்ணியென்கிற நதியோடுகூட, மருத்வ்ருதே - வாராய் காவேரியே, அஸிக்நியா - அஸிக்நியென்கிற நதியோடுகூட, ஆர்ஜீகீயே - வாராய் ஆர்ஜீகீயமென்கிற நதியே, விதஸ்தயா - விதஸ்தையென்னப்பட்ட, ஸுஷோமயா - சுஷோம நதியோடு, ஸசதா - வாருங்கள், மே - என்னுடைய, இமம் - இந்த, ஸ்தோமம்- ஸ்தோத்திரத்தை, ஶ்ருணுஹி - கேளுங்கள்.

ருதஞ்ச ஸத்யஞ்சாபீத்தாத்தபஸோऽத்யஜாயத ததோ ராத்ரிரஜாயத।
ததஸ்ஸமுத்ரோ அர்ணவ꞉। ஸமுத்ராதர்ணவாததி ஸம்வத்ஸரோ அஜாயத॥

ఋతంచ సత్యంచాభీద్ధాత్తపసోఽధ్యజాయత తతో రాత్రిరజాయత। తతస్సముద్రో అర్ణవః। సముద్రాదర్ణవాదధి సంవత్సరో అజాయత ॥ ౩౯ ॥

(ப - ம்.) ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டு ஜபிக்கும் அகமர்ஷணமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. அபீத்தாத்-சிருஷ்டிகாலத்திலுண்டான, தபஸ꞉ - பரமாத்மாவின் சங்கல்பத்திலிருந்து, ருதஞ்ச - அனேக விகாரங்களையடைகின்ற ப்ரகிருதியும், ஸத்யஞ்ச-விகாரமில்லாத ஆத்மாவும், அத்யஜாயத - உண்டாயின, தத꞉ - அந்த ப்ரகிருதியிலிருந்து, ராத்ரி꞉ - அறிவில்லாமையான மகான் என்கிற தத்வமும், அஜாயத - உண்டாயிற்று, தத꞉ - பிறகு, ஸமுத்ர꞉-ஜலத்துடன்கூடிய பஞ்சபூதங்களும், அர்ணவ꞉- ப்ரம்மாண்டமும், (அஜாயத - உண்டாயின), ஸமுத்ராத் - பஞ்சபூதங்களிலிருந்தும், அர்ணவாத் - அண்டத்திலிருந்தும், ஸம்வத்ஸர꞉ - ஸம்வத்ஸரத்திற்குத் தேவதையான ப்ரம்மா, அஜாயத - உண்டானார்.

அஹோராத்ராணிவிதத த்விஶ்வஸ்யமிஷதோவஶீ | ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதாயதாபூர்வமகல்பயத்| திவஞ்சப்ருதிவீஞ்சாந்தரிக்ஷமதோஸுவ:॥

అహోరాత్రాణివిదధద్విశ్వస్యమిషతోవశీ । సూర్యాచంద్రమసౌధాతాయథాపూర్వమకల్పయత్ । దివంచపృథివీంచాంతరిక్షమథోసువః ॥ ౩౮ ॥

(ப - ம்.) மிஷத: - மேற்கூறியபடியுண்டான, விஶ்வஸ்ய - உலகங்களுக்கு, வஶீ - நாயகனான, தாதா-ப்ரம்மாவானவன், அஹோராத்ராணி-பகலிரவுகளை, விதத த் - ஸிருஷ்டிக்கப் புகுகிறவனுகக்கொண்டு, ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ - சூரிய சந்திரர்களை, யதாபூர்வம் - முன் கல்பத்திலிருந்தவண்ணமாகவே, அகல்பயத் - சிருஷ்டித்தான், அதோ-பிறகு, திவஞ்ச-சுவர்க்கத்தையும், ப்ருதிவீஞ்ச-பூமியையும், அந்தரிக்ஷஞ்ச-ஆகாயத்தையும், ஸுவ:-சுவர்லோகத்தையும், (அகல்பயத் - சிருஷ்டித்தான்).

யத்ப்ருதிவ்யாம் ரஜஸ்ஸ்வமந்தரிக்ஷேவிரோதஸீ | இமாம்ஸ்ததாபோவருண: புனாத்வகமர்ஷண: ॥௩௯॥

యత్పృథివ్యాగ్ంరజస్స్వమాంతరిక్షేవిరోదసీ। ఇమాగ్ంస్తదాపోవరుణఃపునాత్వఘమర్షణః॥

(ப - ம்.) யத் - யாதொரு, ஸ்வம்-தன்னுடையதான, ரஜ:-பாவம், ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், அந்தரிக்ஷே - ஆகாயத்தில், விரோதஸீ - இந்த இரண்டிலும், அஸ்தி - இருக்கிறதோ, தத்-அந்த, இமான்-இந்தப் பாவங்களை, ஆப:-ஜலங்களும், அகமர்ஷண: - பாவங்களை நீக்குகிற, வருண:-வருணனும், புனாது - பரிசுத்தம் செய்யட்டும்.

ஏஷபூதஸ்யபவ்யஸ்யபுவனஸ்யகோப்தா| ஏஷபுண்யக்ருதாம்லோகானேஷம்ருத்யோர்ஹிரண்மயம் | த்யாவாப்ருதிவ்யோர்ஹிரண்மயம் ஸம்ஶ்ரிதம் ஸுவ: | ஸனஸ்ஸுவஸ்ஸம்ஶிஶாதி ॥௪0॥

ఏషభూతస్యభవ్యస్యభువనస్యగోప్తా । ఏషపుణ్యకృతాంలోకానేషమృత్యోర్హిరణ్మయం। ద్యావాపృథివ్యోర్హిరణ్మయగ్ంసగ్ంశ్రితగ్ంసువః । సనస్సువస్సగ్ంశిశాధి ॥ ౪౦ ॥

(ப - ம்.) ஏஷ:-இந்த வருணன், பூதஸ்ய-இறந்ததான, பவ்ய-வரப்போகிறதான, புவனஸ்ய - உலகத்தை, கோப்தா-காப்பாற்றுகிறவன், ஏஷ: - இந்த வருணன், புண்யக்ருதாம் - புண்ணியங்களால் செய்யப்பட்ட, லோகான் - உலகங்களை, (கோப்தா - காப்பாற்றுகிறவன்), ஏஷ:-இந்த வருணன், ம்ருத்யோ: ம்ருத்தியுவினுடைய, ஹிரண்மயம்-சுவர்ணமயமான உலகத்தையும், (கோப்தா - காப்பாற்றுகிறவன்), த்யாவாப்ருதிவ்யோ: - ஆகாயம் பூமி இவைகளில், - ஸம்ஶ்ரிதம்-இருக்கிற, ஹிரண்மயம்-சுவர்ணமயமான, ஸுவ: - சுவர்க்கலோகத்தை, (கோப்தா - காப்பாற்றுகிறவன்), ஸ:-அப்படிப்பட்ட நீ, ந: - எங்களுக்கு, ஸுவ: - சுவர்க்கலோகத்தை,ஸம்ஶிஶாதி - காண்பிக்கக் கடவாயாக.

ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி ஜ்யோதிர்ஜ்வலதி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி |
யோஹமஸ்மி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி | அஹமேவாஹம் மாம் ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ||௪௧||

ఆర్ద్రం జ్వలతి జ్యోతిరహమస్మి జ్యోతిర్జ్వలతి బ్రహ్మాహమస్మి ॥ యోஹమస్మి బ్రహ్మాహమస్మి । అహమేవాహం మాం జుహోమి స్వాహా॥ ౪౧॥

(ப் - ம்.) யத் - யாதொரு, ஆர்த்ரம் - ஜலமானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அது, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தானே தோற்றுகிற, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், யத் - யாதொரு, ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அதுவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடைய, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹம் - நான், ய: - எந்த உருவத்தோடு கூடினவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேனோ, அஹம் - அந்தநான் ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடையவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹமேவாஹம் - என்னுருவத்தோடுகூடிய நான், மாம் - என்னை, ஜுஹோமி - ஹோமம் செய்கிறேன், அதாவது நான் பரமாத்மாவின் சரீரமாதலால் என்னை அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே கொடுக்கிறேன், என்னாத்மாவை அவரிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். இதுவே சரணாகதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

அகார்யகார்யவகீர்ணீ ஸ்தேநோ ப்ரூணஹா குருதல்பக: | வருணோபாமகமர்ஷணஸ்தஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே ||௪௨||

అకార్యకార్యవకీర్ణీ స్తేనో భ్రూణహా గురుతల్పగః । వరుణోపామఘమర్షణ స్తస్మాత్పాపాత్ప్రముచ్యతే ॥ ౪౨ ॥

(ப் - ம்.) (யஸ்மாத் - எந்தக் காரணத்தால்), அபாம் - ஜலங்களுக்கு, தேவதா - தேவதையான, வருண: - வருணன், அகமர்ஷண: - பாவத்தை நீக்குகிறவனோ, (தஸ்மாத் - ஆதலால்), அகார்யகாரீ - செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்தவனும், அவகீர்ணீ - விரதாதிகளினின்றும் கெட்டவனும், ஸ்தேந: - திருடனும், ப்ரூணஹா - கர்ப்பத்தை அழித்தவனும், குருதல்பக: - ஆசிரியன் பத்நியுடன் கூடுகிறவனும், பாபாத் - அந்தந்தப் பாவத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே - ஸ்நானம் செய்தால் விடுவிக்கப்படுகிறான்.

ரஜோபூமிஸ்த்வமாம் ரோதயஸ்வ ப்ரவதந்தி தீரா: | புநந்து ருஷய: புநந்து வஸவ: புநாது வருண: புநாத்வகமர்ஷண: ||௪௩||

రజో భూమిస్త్వమాం రోదయస్వ ప్రవదంతి ధీరాః । పునంతు ఋషయః పునంతు వసవః పునాతు వరుణః పునాత్వఘమర్షణః॥౪౩॥

(ப் - ம்.) ரஜோபூமி: - பாவத்துடன்கூடிய பூமியானது, மாம் - என்னைத் தவிர்ந்த மற்றவரை, ரோதயஸ்வ - அழச்செய்யக்கடவது, ஏவம் - இந்தப்படி, தீரா: - தெரிந்தவர்கள், ப்ரவதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ருஷய: - இரு

டிகள், வ-நஊ - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள், வஸவஃ - வசுக்கள், வ-நஊ - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவர்கள், வருணஃ - வருணன், வ-நாது - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவன், அவஷெணஃ-பாவத்தைப்போக்கும் தேவதையானவன், வ-நாது - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவன்.

ஆக்ராநஸ்ஸமுத்ரஃப்ரதமெவிதர்மஞ்ஜநயந்ப்ரஜாபுவநஸ்யராஜா | வ்ருஷாபவித்ரெ அதிஸாநொ அவ்யெப்ருஹத்ஸோமொவாவ்ருதெஸுவாந இந்துஃ ||

ఆక్రాన్త్సముద్రఃప్రథమేవిధర్మఞ్జనయన్ప్రజాభువనస్యరాజా ॥ వృషాపవిత్రేఅధిసానో అవ్యేబృహత్సోమోవావృధేసువానఇన్దుః॥ ౪౪॥

(ப் - ம்.) ஸமுத்ரஃ - ஜகத்காரணமாயும், ப்ரஜா - ப்ராணிகளை, ஜநயந் - உண்டுபண்ணுகிறவனும், புவநஸ்ய - உலகத்திற்கு, ராஜா - அரசனுகவும், ஆக்ராந் - எங்கும் நிறைந்தவனுகவும், வ்ருஷா - இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவனுகவும், ப்ருஹஸ் - குணத்தாலுயர்ந்தவனுகவும், ஸொமஃ-சந்திரன்போல ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறவனுகவும், இந்துஃ-மிகுந்த ஐசுரியத்தோடுகூடினவனுகவும், ஸுவாநஃ-மோக்ஷம் முதலிய பயன்களைத் தருகிறவனுகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், ப்ரதமெ-முக்யமாகவும், விதர்மந் - உலகங்களில் வேறுபட்டிருக்கிற, அதிஸாநொ-மலைத்தாழ்வரைபோல் உந்நதமாயிருக்கிற, பவித்ரெ - சுத்தமாயும், அவ்யெ - அழிவில்லாததாயுமிருக்கிறபரமபதத்தில்,வாவ்ருதெ-அதிககாந்தியுடன் விருத்தியடைகிறர். இந்தமந்திரம் பகவானுடையவிபூதியைத்தியானம்செய்வதற் குபயோகிக்கப்படுகிறது.

ஜாதவெதஸெஸுநவாமஸொமமராதீயதொநிதஹாதிவெதஃ |
ஸநஃபர்ஷததிதுர்காணிவிஶ்வா நாவெவஸிந்தும்துரிதாத்யக்நிஃ||

జాతవేదసేసునవామసోమమరాతీయతోనిదహాతివేదః । సనఃపర్షదతిదుర్గాణివిశ్వా నావేవసిన్ధుందురితాత్యగ్నిః ॥

(ப் - ம்.) பாவங்களைத் தாண்டுவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஜாதவெதஸெ - எல்லாம் தெரிந்த பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸொமம் - பூஜோபகரணமான அவிஸ்ஸை, ஸுநவாம - அரைக்கக் கடவோமாக, அராதீயதஃ - சத்துருக்களைப்போல நடக்கும் சத்துருக்களை, வெதஃ-தனமானது, நிதஹாதி - விடக்கடவது, ஸஃ-அந்த, அக்நிஃ-அக்நியென்று பெயர் கொண்ட, வஷ்ணுஸ் - பரமாத்மாவானவன், அதிதுர்காணி - மிகுந்த உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விஶ்வா - எல்லா, துரிதாநி-பாவங்களை, நாவா-ஓடத்திலுலே, ஸிந்துமிவ-நதியைப்போல, (தாரயது-தாண்டிவைக்கட்டும்.

தாமக்நிவர்ணாம்தபஸாஜ்வலந்தீம்வைரொசநீம்கர்மபலெஷுஜுஷ்டாம் | துர்காம்தெவீம்ஶரணமஹம்ப்ரபத்யெஸுதரஸிதரஸெநமஃ)

తామగ్నివర్ణాంతపసాజ్వలంతీంవైరోచనీంకర్మఫలేషుజుష్టాం । దుర్గాందేవీగ్ంశరణమహంప్రపద్యేసుతరసితరసేనమః ॥ ౪౬ ॥

(ப் - ம்.) துக்கத்தைப் போக்குவதற்குத துர்க்கியை இம்மந்திரத்தால் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. தாம் - அந்த, அக்நிவர்ணாம் - நெருப்புப்போன்ற வண்ணத்தோடுகூடிய, தபஸா - தவத்தினால், ஜ்வலந்தீம் - விளங்குகிற, வைரோசநீம் - காந்தியுடன்கூடிய, கர்மபலேஷு - இச்சிக்கப்பட்ட பயன்களின் விஷயத்தில், ஜுஷ்டாம் - தியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அதாவது ஒரு காரியத்தில் நேரிட்டிருக்கும் விக்கிநங்களைப்போக்க வல்லளாயிருக்கிற, துர்காம் - துர்க்கியென்கிற, தேவீம் - தேவியை, அஹம் - நான், சரணம் - சரணமாக, ப்ரபத்யே - அடைகிறேன், ஸுதரஸி - நன்றாகத் தாண்டிவைக்கிறாய், தரஸே - பலத்தின் பொருட்டு, நம: - வணங்குகிறேன்.

அக்நே த்வம் பாரயா நவ்யோ அஸ்மாந் ஸ்வஸ்திபிரதி துர்காணி விச்வா ।
பூச்ச ப்ருத்வீ பஹுலா ந உர்வீ பவா தோகாய தநயாய சம்யோ: ॥ ௪௭ ॥

అగ్నేత్వంపారయానవ్యో అస్మాన్స్వస్తిభిరతిదుర్గాణివిశ్వా । పూశ్చపృథ్వీబహులానఉర్వీభవాతోకాయతనయాయశంయోః ॥ ౪౭ ॥

(ப் - ம.) இம்மந்திரம் அக்நிதேவனுடைய உபஸ்தானத்திற்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஹேஅக்நே - வாராய் அக்நியே, நவ்ய: - யுவாவாகயிருக்கிற நீ, ஸ்வஸ்திபி: - சுபமான உன் சங்கல்பங்களால், அதிதுர்காணி - மிகவும் உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விச்வா - எல்லாப்பாவங்களை, பாரய - தாண்டிவைப்பாயாக, பூ: - பட்டணமும், பஹுலா - தனதான்யங்களால் நிறைந்ததாகவும், உர்வீ - பெரிதாகிய, ப்ருத்வீ - பூமியும், ந: - எங்களுக்கு, (பவ) பவ - உண்டாகட்டும்), தோகாய - பிள்ளையின் பொருட்டும், தநயாய - பேரன்பொருட்டும், சம்யோ: - சுகத்தைத்தருகிறவனாக, பவ - ஆகக்கடவாய்.

விச்வாநி நோ துர்கஹா ஜாதவேத: ஸிந்தும் ந நாவா துரிதாதிபர்ஷி ।
அக்நே அத்ரிவந்மநஸா க்ருணாநோ அஸ்மாகம் போத்யவிதா தநூநாம் ॥

విశ్వానినోదుర్గహాజాతవేదస్సింధుంననావాదురితాతిపర్షి । అగ్నే అత్రివన్మనసాగృణానో౽స్మాకంబోధ్యవితాతనూనాం ॥ ౪౮ ॥

(ப் - ம்.) ஹேஜாதவேத: - வாராய் சர்வக்யனே, துர்கஹா - கொடிய பாவங்களைப் போக்குகிற நீ, ஸிந்தும் - நதியை, நநாவா - ஓடத்தைப்போல, விச்வாநி - எல்லா, ந: - எங்களுடைய, துரிதா - பாவங்களை, அதிபர்ஷி - தாண்டிவைத்துக் காப்பாற்றுவாயாக, ஹேஅக்நே - வாராய் அக்நியே, அத்ரிவத் - அத்திரி மகாரிஷியைப்போல், மநஸா - மனதினாலேயே, க்ருணாந: - எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு, அஸ்மாகம் - எங்களுடைய, தநூநாம் - சரீரங்களுக்கு, அவிதா - ரக்ஷகனாக, போதி - ஆகக்கடவாய்.

ப்ருதநாஜிதக்ம் ஸஹமாநமுக்ரமக்நிக்ம் ஹுவேம பரமாத்ஸதஸ்தாத் ।
ஸ ந꞉ பர்ஷததி துர்காணி விஶ்வா க்ஷாமத்தேவோ அதி துரிதாத்யக்நி꞉ ॥௪௯॥

పృతనాజితగ్ంసహమానముగ్రమగ్నిగ్ం హువేమపరమాత్సధస్థాత్ । సనఃపర్షదతిదుర్గాణివిశ్వాక్షామద్దేవోఽతిదురితాత్యగ్నిః ॥ ౪౯ ॥

(ப் - ம்.) ப்ருதநாஜிதம்-எதிரி சைந்நியங்களை ஜயிக்கிற, ஸஹமாநம்-அடுத்தவர்களின் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற, உக்ரம் - சத்துருக்கள் விஷயத்தில் உக்கிரனாகவிருக்கிற, அக்நிம் - அக்நியை, பரமாத் - உயர்ந்த, ஸதஸ்தாத் - ஸ்தானத்தில் நின்றும், ஸதஸ்தம் - கூடநின்றவனாக, ஹுவேம - கூப்பிடக்கடவோம், க்ஷாமத்-அடுத்தவர்களின் அபராதத்தைப் பொறுக்கிற குணமுடைய, ஸ꞉ - அந்த, தேவ꞉ - பூச்யனான, அக்நி꞉-அக்நியானவன், துர்காணி - கொடிய, விஶ்வா - எல்லா, ந꞉ - நம்முடைய, துரிதாநி-பாவங்களை, அதி - போக்கி, பர்ஷத் - காப்பாற்றட்டும்.

ப்ரத்நோஷி கமீட்யோ அத்வரேஷு ஸநாச்ச ஹோதா நவ்யஶ்ச ஸத்ஸி ।
ஸ்வாம் சாக்நே தநுவம் பிப்ரயஸ்வாஸ்மப்யம் ச ஸௌபகமாயஜஸ்வ । இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ப்ரதமோநுவாக꞉ ॥௫௰॥

ప్రత్నోషికమీడ్యోఽధ్వరేషుసనాచ్చహోతానవ్యశ్చసత్సి । స్వాంచాగ్నేతనువంపిప్రయస్వాస్మభ్యంచసౌభగమాయజస్వ। ౫౦॥

(ப் - ம்.) அத்வரேஷு - யாகங்களில், ஈட்ய꞉ - துதிக்கத்தகுந்தவனாக, கம் - சுகத்தை, ப்ரத்நோஷி - கொடுக்கிறாய், ஸநாத் பழமையான, ஹோதா - கொடுக்கிறவனாகவும், நவ்யஶ்ச - யுவாவைப்போல, ஸத்ஸி - இருக்கிறாய், அக்நே - வாராய் அக்நியே, ஸ்வாம் - உன்னுடைய, தநுவம் - சரீரத்தை, பிப்ரயஸ்வ - ப்ரீதிசெய்துவை அதாவது நான் கொடுத்த அவிஸ்ஸினாலே உன்னுடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்து வையென்று கருத்து, அஸ்மப்யம் ச - எங்கள் பொருட்டும், ஸௌபகம் - சௌபாக்கியத்தை, ஆயஜஸ்வ - கொடுப்பாயாக.

பூரக்நயே ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா । புவோ வாயவேந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா । ஸுவராதித்யாய திவே ஸ்வாஹா । பூர்புவஸ்ஸுவஶ்சந்த்ரமஸே திக்ப்யஸ்ஸ்வாஹா । நமோ தேவேப்ய꞉ ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவரோம் ।
இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்விதீயோநுவாக꞉॥

భూరగ్నయేపృథివ్యైస్వాహా।భువోవాయవేన్తరిక్షాయస్వాహా।సువరాదిత్యాయదివేస్వాహా।
భూర్భువస్సువశ్చంద్రమసేదిగ్భ్యస్స్వాహా।నమోదేవేభ్యస్స్వధాపితృభ్యోభూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இது முதலாகிய மந்திரங்கள் ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் உபயோகிக்கப் படுகின்றன. பூ꞉ - பூ என்கிற வியாகுருதிக்குப் பொருளாகிய, அக்நயே-அக்நிதேவனுக்கு அந்தர்யாமியாயும், ப்ருதிவ்யை-பூமிக்கு

அந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்தவேளை ஹோமம் செய்கிறேன் என்று இந்த ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிற இந்த மந்திரத்தால், புவ:-புவ என்கிற வியாகுருதிக்குப் பொருளாயும், வாயவே - வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ: - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், ஆதித்யாய - சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவே-சுவர்க்கத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், சந்த்ரமஸே - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குக்களுக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தேவேப்ய: - சகல தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய: - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வதா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளும், ஓம்-ப்ரம்மம்தான் அதாவது, ஓம்தத்ஸதிதி நிர்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதஸ்ஸ்ம்ருத: - என்று மூன்று விதமாக ப்ரம்மத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுவதால் மூன்றுவிதமான வியாகுருதிக்கும் பொருள் ப்ரம்மந்தான் என்று சொல்லப்பட்டது.

பூரந்நமக்நயே ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா | புவோந்நம் வாயவேந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா | ஸுவரந்நமாதித்யாய திவே ஸ்வாஹா | பூர்புவஸ்ஸுவரந்நம் சந்த்ரமஸே திக்ப்ய: ஸ்வாஹா | நமோ தேவேப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவரந்நமோம் || இதி ஷஷ்ட்யுத்தர த்விதீயோऽநுவாக: ||

భూరన్నమగ్నయేపృథివ్యైస్వాహా భువోన్నంవాయవేంతరిక్షాయస్వాహా సువరన్నమాదిత్యాయదివేస్వాహా భూర్భువస్సువరన్నంచంద్రమసేదిగ్భ్యస్స్వాహా నమోదేవేభ్యస్స్వధాపితృభ్యోభూర్భువస్సువరన్నమోం ॥

(ப - ம்.) பூ: - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம் - அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், அக்நயே - அக்கிநிதேவனுக் கந்தாயாமியாயும், ப்ருதிவ்யை - பூமிக் கந்தர்யாமியாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், புவ: - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம்-அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், வாயவே-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ: - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம் -

அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯-ஸூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌦𑌿𑌵𑍇-ஸுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌃 - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், 𑌮𑌹𑌃-அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍇 - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 - திக்குகளுக்கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌨𑌮𑌃 - சேவிக்கிறேன், 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑌃 - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾-இந்த அவிஸ்ஸைஹோமம் செய்கிறேன், 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌃 - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருளாயும், 𑌮𑌹𑌃 - அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயுமிருக்கிறது, 𑍐 - பரப்ரம்மந்தான், அதாவது முன் மந்திரத்தில் மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருள் பரப்ரம்மந்தானென்று சொல்லப்பட்டது. இம்மந்திரத்தில் அந்தப் பரப்ரம்மமே யனுபவிக்கத் தகுந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது.

𑌭𑍂𑌰𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇𑌚𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈𑌚𑌮𑌹𑌤𑍇𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌭𑍁𑌵𑍋𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌚𑌮𑌹𑌤𑍇𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌚𑌦𑌿𑌵𑍇𑌚𑌮𑌹𑌤𑍇𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍇𑌚𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌤𑍇𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌨𑌮𑍋𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑍋𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌮𑌹𑌰𑍋𑌮𑍍 | 𑌇𑌤𑌿𑌷𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍇 [illegible] 𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃||

భూరగ్నయేచపృథివ్యైచమహతేచస్వాహా భువోవాయవేచాంతరిక్షాయచమహతేచస్వా హాసువరాదిత్యాయచదివేచమహతేచస్వాహా భూర్భువస్సువశ్చంద్రమసేచనక్షత్రేభ్యశ్చదిగ్భ్యశ్చ మహతేచస్వాహానమోదేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యోభూర్భువస్సువర్మహరోం || ౫౭ ||

(ப - ம்.) 𑌭𑍂𑌃 - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 - அக்நிதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈-பூமிக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌮𑌹𑌤𑍇-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌭𑍁𑌵𑌃 - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 - ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயும், 𑌮𑌹𑌤𑍇-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌸𑍁𑌵𑌃- சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 - ஸூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌦𑌿𑌵𑍇 - சுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயும், 𑌮𑌹𑌤𑍇 - பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌃 - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍇 - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 - திக்குகளுக் கந்

தர்யாமியாயும், ஜ்யேஷ்டாய - பெரிதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தேவேப்ய: - தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய: - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வதா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் பொருளாயும், மஹ: - பெரியதாயுமிருக்கிறது. ஓம் - பரப்ரம்மம்தான் இம்மந்திரத்தில் முன்னனுபவிக்கத்தகுந்ததாகப் பேசப்பட்ட பரப்ரம்மமே பெரியது என்று சொல்லப்படுகிறது.

பாஹி நோ அக்ன ஏனஸே ஸ்வாஹா | பாஹி நோ விச்வவேதஸே ஸ்வாஹா | யஜ்ஞம் பாஹி விபாவஸோ ஸ்வாஹா | ஸர்வம் பாஹி சதக்ரதோ ஸ்வாஹா | இதி ஷட்த்ரிம்சோ(அ)னுவாக:||

పాహినోఅగ్న ఏనసేస్వాహా । పాహినోవిశ్వవేదసేస్వాహా । యజ్ఞంపాహివిభావసోస్వాహా । సర్వంపాహిశతక్రతోస్వాహా ॥ అను ॥ ౫3 ॥

(ப - ம்.) ஹே அக்னே - வாராய் அக்நிதேவனுக் கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவே. ந: - எங்களை, ஏனஸ: - பாவத்தில் நின்றும், பாஹி - காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே விச்வவேத: - வாராய் எல்லாம் தெரிந்தவனே, ந: - எங்களை, பாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே விபாவஸோ - வாராய் விளங்குகிறவனே, யஜ்ஞம் - யாகத்தை, பாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே சதக்ரதோ-வாராய் அனேக யாகங்களை நிறைவேற்றுகிறவனே, ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், பாஹி - காப்பாற்றுவாயாக, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன்.

யச்சந்தஸாம்ருஷபோ விச்வரூபச்சந்தோப்யச்சந்தாம்ஸ்யாவிவேச | ஸதாம் சிக்ய: ப்ரோவாசோபநிஷதிந்த்ரோ ஜ்யேஷ்ட இந்த்ரியாய ருஷிப்யோ நமோ தேவேப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவச்சந்த ஓம் | இதி ஸப்தத்ரிம்சோ(அ)னுவாக:||

యశ్ఛందసామృషభోవిశ్వరూపశ్ఛందోభ్యశ్ఛందాగ్ంస్యావివేశ । సతాగ్ంశిక్యఃప్రోవాచోపనిషదింద్రోజ్యేష్ఠఇంద్రియాయ ఋషిభ్యోనమోదేవేభ్యస్స్వధాపితృభ్యో భూర్భువస్సువరోం॥ అను ॥ ౫౪ ॥

(ப - ம்.) ய: - யாதொரு ப்ரணவமானது, சந்தஸாம் - செய்யுள்களுக்குள், ருஷப:-உயர்ந்ததோ, விச்வரூப: - எல்லா வாக்குகளுக்கும் ஆதிகாரணமாகையால் எல்லா உருவத்தோடுங்கூடியதோ, சந்தோப்ய:-செய்யுள்களைக்காட்டிலும், (அம்ருதாத் - முந்தினதோ), சந்தாம்ஸி-வேறு செய்யுள்களை,

கூவிவெபா-ஓம்காரொணஸவ-ுாவாஙஸம்தூணா- என்கிறபடியே உட்புகுக்திருக்கிறதோ, ஸ: - அந்த, ஙிகூ்ீ: - சகலவித்ன தகளுக்கு முரியைப்போல் முடிவு பெறுமிடமான, ஜெூ்ஷ: - உயர்ந்த, ஊ: - பரமாத்மாவானவன், தாம் - அந்த, உவநிஷக - ப்ரணவோபநிஷத்தை, ஊஜி்யாய - தன் சீஷனுக்கு, வெ்ாவாவ - உபதேசித்தான். தோஷங்கள் சாந்தியடைவதின் பொருட்டுச் சாந்திரூபமாகத் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் இவர்களின் வியாகிருதியை மேல் சொல்லுகிறது. ஐஷிஹ்ீ: - இருஷிகளின் பொருட்டும், தெவெஹ்ீ: - தேவர்களின் பொருட்டும், நஶெ: - சேவிக்கிறேன், வித்ூஹ்ீ: - பிதுர்க்களின் பொருட்டு, ஙயா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹூஹ-ுவஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் பொருள், ஓம்-பரப்ரம்மந்தான்.

நமொஹ்ஹணெயாரணமெஶ கஸநிராகரணம்யாரயிதாஹுயாஸம் கணெயொஶ்ரூதம்ரொவெ்ாஙம்ஶொஶுஷ்ூஓம் | ஐதிஷஷவ்ுஶெஸவுஶொநவாகஃ|| నమో బ్రహ్మణే ధారణం మే అస్త్వనిరాకరణం ధారయితా భూయాసం కర్ణయోః శ్రుతం మా చ్యోఢ్వం మమాముష్య ఓం ॥

(ப் - ம்.) அறிந்ததை மறக்காமலிருத்தலின் பொருட்டு இம்மந்திரத்தால் ப்ரார்த்தனை செய்கிறது, ஹ்ஹணெ-பரப்ரமத்தின் பொருட்டு, நஶெ:-சேவிக்கிறேன், ஶெ - எனக்கு, யாரணம் - அறிந்ததைத் தரித்தல், கஹூ - உண்டாகட்டும், கநிராகரணம்யா தயா-மறக்காமலிருக்கும்படி, யாரயிதா - தரிக்கிறவனாக, ஹுயாஸம் - ஆகக்கடவேன், கஶெஷ்ூ - இந்த, ஶெ - என்னுடைய, கணெயொ: - காதுகளில், ஶ்ரூதம் - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது, ஶாவெ்ாஙம் - நழுவாமலிருக்கட்டும்.

ஜதம்தவஸத்்ாதவஶ்ரூதம்தவஶாஙம்தவொஊாநம்தவொயஜ்ஞஸ்தவொஹூஹ-ுவஸுவஹ்ுஹெஹதஹுவாஶெஶு்ததவ: | ஐதிஷஷவ்ுஶெசஷ்ொநவாகஃ||

ఋతం తపస్సత్యం తపశ్శ్రుతం తపశ్శాంతం తపో దానం తపో యజ్ఞస్తపో భూర్భువస్సువర్బ్రహ్మైతదుపాస్స్వైతత్తపః ॥

(ப்-ம்.) இம்மந்திரத்தில் ப்ரம்மக்யான முண்டாவதற்குத் தவமே முக்ய காரணமென்று காண்பிவைத்துக்கொண்டு தவமே மனிதர்களுக் கவசியமாகிய ஸத்தியம் சுருதம் இவைகளின் உருவமென்று சொல்லுகிறது. ஜதம் - சத்தியமும், தவ: - தவம், ஸத்்ம் - உலகங்களுக்கிதமான வார்த்தையும், தவ: - தவம், ஶ்ரூதம் - சாஸ்திரமும், தவ: - தவம், ஶாஙம்-சாந்தியும், தவ: - தவம், ஊாநம் - தானமும், தவ: - தவம், யஜ்ஞ:-யாகமும், தவ:- தவம், ஹூஹ-ுவஸுவ: - இம்மூன்று வியாகிருதிகளும், வாதக - இந்த ஹ்ஹ - ப்ரம்மமாக, உவாஸ்ூ - தியானம் செய்கிறேன், வாதக - இந்த

தவ: - தவம், அதாவது இந்த வியாகிருதியின் தியானமானது சகலமானதர் மங்களையுஞ்செய்வதற்கொப்பானதுஎன்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

யதா வ்ருக்ஷஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூராத் கந்தோ வாத்யேவம் புண்யஸ்ய கர்மணோ தூராத் கந்தோ வாதி । யதாஸிதாராம் கர்தே(அ)வஹிதாமவக்ராமே யத்யுவே யுவே ஹ வா விஹ்வயிஷ்யாமி கர்தம் பதிஷ்யாமீத்யேவம் அந்ருதாதாத்மானம் ஜுகுப்ஸேத் ॥

యథావృక్షస్యసంపుష్పితస్యదూరాద్గంధోవాత్యేవం పుణ్యస్యకర్మణోదూరాద్గంధోవాతి యథాసిధారాంకర్తేఽవహితామవక్రామే యద్యువేయువేహవావిహ్వయిష్యామి కర్తంవదిష్యామీత్యేవమనృతాదాత్మానంజుగుప్సేత్॥

(ப் - ம்.) ஸம்புஷ்பிதஸ்ய - பூத்திருக்கிற, வ்ருக்ஷஸ்ய-மரத்தினுடைய, கந்த: - வாசனையானது, யதா - எவ்விதமாக, தூராத் - தூரத்திலேயே, வாதி - வீசுகிறதோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாகவே, புண்யஸ்ய-புண்ணியமென்கிற, கர்மண: - கருமத்தினுடைய, கந்த: - மணமானது, தூராத் - தூரத்திலேயே, வாதி-வீசுகிறது, அதாவது புண்ணியம் என்கிற கருமமும் மனதின் தெளிவைத் தந்து அதின் வழியாய் ப்ரம்மவித்தையிலுபயோகிக்கிறதாகையால் பூத்தவிருக்ஷத்தின் மணம் அதிக தூரத்திலேயே மரத்தை எவ்வண்ணம் காட்டிக்கொடுக்கிறதோ, அவ்வண்ணமே புண்ணியமும் மோக்ஷத்தைக் குறித்து நேரே கிட்டின காரண மல்லவென்பது கருத்து, யதா-எவ்வண்ணமாக, கர்தே - அறுப்பதில், அவஹிதாம் - தீக்ஷணமாகிய, அஸிதாராம் - கத்தியின் நுனியை, அவக்ராமே - தாண்டிவிடுவேனோ, (ததா - அப்படியே), கர்தம் - அறுப்பதைப்போல இருக்கும் பொய்யை, வதிஷ்யாமி - சொல்லப்புகுகிறேனானால், உவே யுவே ஹ வா - இவ்விடத்திலேயே தானே, விஹ்வயிஷ்யாமி - நாசத்தையடையப்புகுகிறேன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஆத்மானம்-தன்னை, அந்ருதாத்-பொய்யில் நின்றும், ஜுகுப்ஸேத்-வெட்கமடையக்கடவன், எவ்வண்ணமாகக் கூடாமையான கத்திநுனியில் நின்றும் மனிதன் நடுங்குவனோ அப்படியே மனிதர்களைக் கொல்லும் பொய்யைச் சொன்னால் நாமிவ்விடத்திலேயே நாசமடைவோமென்று தன்னுள்ளேயே வெட்கமடையக் கடவன் என்பது கருத்து.

அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயாநாத்மா குஹாயாம் நிஹிதோ(அ)ஸ்ய ஜந்தோ: । தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம் ॥ అణోరణీయాన్మహతోమహీయానాత్మా గుహాయాంనిహితోఽస్యజంతోః ।తమక్రతుంపశ్యతి వీతశోకోధాతుః ప్రసాదాన్మహిమానమీశం ॥ ౧ ॥

(ப் - ம்.) கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு அங்கங்களைச் சொல்லி மேல் ப்ரம்மத்தின் உருவம் நிலை முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது.

அணோ: - சூட்சுமமான வஸ்துவுக்கும், அணீயாந் - உட்பிரவேசிக்கக்கூடிய சூட்சத்தையுடையவனுகவும், மஹத: - பெரிய வஸ்துக்களைக்காட்டிலும், மஹீயாந் - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்குமவனுயுமிருக்கிற, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், அஸ்ய - இந்த, ஜந்தோ:-ப்ராணியினுடைய, குஹாயாம்- இருதய குகையில், நிஹித: - இருக்கிறான், அக்ரதும் - கருமபாசங்களற்றவனை, தம் - அந்த, மஹிமாநம் - மகிமையோடேகூடிய, ஈசம் - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் நாயகனை பரமாத்மாவை, (யதா - எப்பொழுது), பஶ்யதி - பார்க்கிறானே, (ததா - அப்பொழுது), தாது: - பரமாத்மாவினுடைய, ப்ரஸாதாத் - அருளாலே, வீதஶோக:-சோகம் நீங்கினவனுக, (பவதி - ஆகிறான்).

ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் ஸப்தார்சிஷ: ஸமித: ஸப்த ஜிஹ்வா: | ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாஶயா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த ||

స ప్త ప్రాణాః ప్రభవంతి తస్మాత్సప్తార్చిషస్సమిధస్సప్త జిహ్వాః । స ప్త ఇమే లోకా యేషుచ రంతి ప్రాణా గుహాశయాన్నిహితాస్సప్తసప్త ॥ ౨ ॥

(ப - ம்) தஸ்மாத் - அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸப்த-ஏழுவிதமான, ப்ராணா: - செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனது புத்தி என்கிறதும் சேர்ந்து ஏழு ப்ராணன்களும், ஸப்தார்சிஷ: - காரஹபத்யம் முதலான ஏழு அக்நிகளும், ஸமித: - சமித் முதலிய கருவிகளும், ஸப்த - ஏழுவிதமான, ஜிஹ்வா: - காளிகாராளியென்று முண்டகத்திலோதப்பட்டபடியே அக்நியின் ஏழுவிதமான நாக்குகளும், இமே - இந்த, ஸப்த - ஏழுவிதமான, லோகா: - உலகங்களும், ப்ரபவந்தி - உண்டாகின்றன, யேஷு - யாதொரு உலகங்களில், ஸப்தஸப்த-ஏழுவிதங்களான, ப்ராணா:-மேற்கூறிய இந்திரிய மனோபுத்திகள் ஏழும், குஹாஶயா: - பரமாத்மாவினுலே, நிஹிதா: - காப்பாற்றப்பட்டவைகளாக, சரந்தி - இருக்கின்றன.

அத: ஸமுத்ரா கிரயஶ்ச ஸர்வேऽஸ்மாத் ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவ: ஸர்வரூபா: | அதஶ்ச ஸர்வா ஓஷதயோ ரஸஶ்ச யேநைஷ பூதைஸ்திஷ்டதே ஹ்யந்தராத்மா ||

అతస్సముద్రాగిరయశ్చసర్వేஉస్మాత్స్యందంతేసింధవస్సర్వరూపాః । అతశ్చసర్వా ఓషధ యోరసశ్చయేనైషభూతైస్తిష్ఠతేహ్యంతరాత్మా ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) அத:-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸமுத்ரா:- சமுத்திரங்களும், ஸர்வே - எல்லா, கிரயஶ்ச - பர்வதங்களும், (உத்பவந்தி - உண்டாகின்றன), அஸ்மாத்-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸர்வரூபா: - அனேக விதங்களான, ஸிந்தவ: - கங்கை முதலிய நதிகளும், ஸ்யந்தந்தே - பெருகுகின்றன, அத: - இந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில்

நின்றும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌃 - சகலமான, 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌶𑍍𑌚 - செடிகளும், 𑌰𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚 - ருசிகளும், (𑌉𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன), 𑌯𑍇𑌨 - எந்தக் காரணத்தால், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - பரமாத்மாவானவன், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - அந்தர்யாமியாக, 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருக்கிறானோ; சமுத்திரம் மலை கொடி முதலியவைகள் தங்கள் தங்கள் உத்பத்திஸ்தானமாகிய அறிவில்லாத வஸ்துக்களில் நின்றுமுண்டாயிருந்தபோதிலும் அந்தந்தப் பொருள்களிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாகப் பரவியிருத்தலால் எல்லாப் பொருள்களும் பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும் ஜனித்தனவென்று சொல்லக்குறைவில்லை யென்பது கருத்து.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂𑌪𑌦𑌵𑍀𑌃𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌮𑍃𑌷𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌮𑌹𑌿𑌷𑍋𑌮𑍃𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 । 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌧𑌿𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂𑌸𑍋𑌮𑌃𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿𑌰𑍇𑌭𑌨𑍍 ॥ బ్రహ్మా దేవానాం పదవీః కవీనామృషిర్విప్రాణాం మహిషో మృగాణాం । శ్యేనో గృధ్రాణాం స్వధితిర్వనానాం సోమః పవిత్రమత్యేతి రేభన్ ॥ ౪ ॥

(ப - ம்,) 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்குள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 - சதுர்முகனும், 𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌂 - கவனம் செய்யும் கவிகளுக்குள், 𑌪𑌦𑌵𑍀𑌃 - வழியைக்காட்டிக்கொடுக்கும் வால்மீகியும், 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 - ப்ராமணர்களுக்குள், 𑌋𑌷𑌿𑌃 - இருடியும், 𑌮𑍃𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 - மிருகங்களுக்குள், 𑌮𑌹𑌿𑌷𑌃 - எருமையும், 𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 - பறவைகளுக்குள், 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑌃 - பருந்தும், 𑌵𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 - காடுகள்போன்ற பாவங்களுக்கு, 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌿𑌤𑌿𑌃 - கோடாலிபோன்றவனும், (𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 - இந்தப் பரமாத்மா தானே), 𑌸𑍋𑌮𑌃 - சந்திரன்போல் ப்ரீதியைக் கொடுக்கிற, 𑌰𑍇𑌭𑌨𑍍 - விளங்குகிற பரமாத்மாவானவன், 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 - எல்லாப் பரிசுத்த வஸ்துக்களையும், 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 - தாண்டுகிறான்.

𑌅𑌜𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂𑌬𑌹𑍍𑌵𑍀𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌜𑍋𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑍋𑌜𑍁𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑍇𑌤𑍇𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌂𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌮𑌜𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ॥

అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీం ప్రజాం జనయన్తీం సరూపాం । అజో హ్యేకో జుషమాణోఽనుశేతే జహాత్యేనాం భుక్తభోగామజోఽన్యః ॥ ౫ ॥

(ப - ம்,) 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂 - தேயு அப் பூமி இவைகளின் உருவத்தைத் தரிப்பதால் சிவந்தும் வெளுத்தும் கறுத்துமிருக்கிற, 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 - தன்னுருவத்தோடொக்க, 𑌬𑌹𑍍𑌵𑍀𑌂 - அதிகமான, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂 - ப்ராணிகளை, 𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 - உத்பத்திசெய்கிற, 𑌏𑌕𑌾𑌂 - ஒரு, 𑌅𑌜𑌾𑌂 - பிறப்பில்லாத பிரகிருதியை, 𑌏𑌕𑌃 - ஒரு, 𑌅𑌜𑌃 - பிறப்பில்லாத ஜீவனானவன், 𑌜𑍁𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 - ப்ரீதியுடன், 𑌅𑌨𑍁𑌶𑍇𑌤𑍇 - அனுபவிக்கிறான், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - வேறான, 𑌅𑌜𑌃 - பிறப்பில்லாத ஜீவன், 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌂 - முன்னாலனுபவிக்கப்பட்ட போகங்களையுடைய, 𑌏𑌨𑌾𑌂 - இந்தப் பிரகிருதியை 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 - விடுகிறான்.

ஹம்ஸ꞉ ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்ஹோதா வேதிஷததிதிர்துரோணஸத் | ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் ||

హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ | నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజా ఋతజా అద్రిజా ఋతంబృహత్ || ௬ ||

(ப - ம்.) ஶுசிஷத் - கிரீஷ்மகாலங்களில் ப்ரகாசிக்கிற, ஹம்ஸ꞉-சூரியனும், அந்தரிக்ஷஸத் - ஆகாயத்திலிருக்கும், வஸு꞉-வாயுவும், வேதிஷத்-வேதியிலிருக்கிற, ஹோதா - அக்நியும், துரோணஸத் - வீட்டில் வந்திருக்கிற, அதிதி꞉ - விருந்தாளியும், ந்ருஷத்-மனுஷியனிடத்திலிருப்பதும், வரஸத் - உயர்ந்த தேவர்களிலிருப்பதும், ருதஸத் - கருமங்களுக்குப் பயனான உலகங்களிலிருப்பதும், வ்யோமஸத்-பரமபதத்திலிருப்பதும், அப்ஜா꞉-ஜலத்திலுண்டான வஸ்துக்களும், கோஜா꞉ - பூமியிலுண்டான வஸ்துக்களும், ருதஜா꞉-கருமங்களின் பயனான உலகங்களிலுண்டான வஸ்துக்களும், அத்ரிஜா꞉ - மலையிலுண்டான வஸ்துக்களும், ப்ருஹத் - அளவிடக்கூடாததான, ருதம் - சத்தியமான ப்ரம்மமே.

யஸ்மாஜ்ஜாதா ந பரா நைவ கிஞ்சநாஸ ய ஆவிவேஶ புவநாநி விஶ்வா |
ப்ரஜாபதி꞉ ப்ரஜயா ஸம்விதாநஸ்த்ரீணி ஜ்யோதீம்ஷி ஸசதே ஸ ஷோடஶீ ||

యస్మాజ్జాతా న పరా నైవకించనాసయ ఆవివేశ భువనాని విశ్వా | ప్రజాపతిః ప్రజయా సంవిదాన స్త్రీణిజ్యోతీంషి సచతే స షోడశీ ||

(ப - ம்.) (விகாரா꞉ - விகாரவர்க்கங்கள்), யஸ்மாத்-யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்தும், ஜாதா꞉ - உண்டாயினவோ, ந பரா - வேறொருவரிடத்திலிருந்த முண்டாகவில்லையோ, (யத꞉ - யாதொரு பரமாத்மாவுக்கு, ப்ராக் - முன்னே), கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லையோ, ய꞉ - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களிலும், ஆவிவேஶ - உட்பிரவேசித்தானோ, (ஸ꞉ - அந்த), ப்ரஜாபதி꞉-ப்ராணிகளுக்கு ஸ்வாமியாயும், ப்ரஜயா - ப்ராணியினுலே, ஸம்விதாந꞉ - தியானிக்கப்பட்டுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், த்ரீணி - மூன்றான, ஜ்யோதீம்ஷி - சூரியன் சந்திரன் நெருப்பு என்கிற தேஜஸ்ஸுகளை, ஸசதே - ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஸ꞉-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஷோடஶீ - பதினாறான விகார வஸ்துக்களிலும் நிறைந்தவன்.

விதர்தாரம் ஹவாமஹே வஸோ꞉ குவித்வநாதி ந꞉ | ஸவிதாரம் ந்ருசக்ஷஸம் ||

విధర్తారంహవామహే వసోః కువిద్వనాతి నః | సవితారంనృచక్షసం॥

(ப - ம்,) விதர்தாரம் - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் தாரகனுகவும், ஸவிதாரம் - எல்லாப்பொருளையும் சிருஷ்டிப்பவனுகவும், ந்ருசக்ஷஸம் - ஜன

க்களுக்குக் கண்போன்ற அறிவைக் கொடுப்பவனுகவுமிருக்கிற பரமாத்மா வை, ஹவாமெஹ - ஸ்தோத்ரம் செய்து கூப்பிடுகிறோம், நஃ - எங்களுக்கு, ஈவிஸ - அடிக்கடி, வஸொஃ - தனத்தை, வநாதி - கொடுக்கட்டும்.

ஈஷுாநொஷெவஸவிதஃப்ரஜாவஸ்வாவீஸுளஹஂ | வரா ஷுஷுவிய்ஸுவ||

అద్యానోదేవసవితఃప్రజావత్ సావీస్సౌభగం । పరాదుష్వప్నియంసువ॥

(ப் - ம்.) ஷெவ - விளங்குகிற, ஸவிதஃ - படைத்தவனே, ஈஷு - இப்பொழுது, நஃ - எங்களுக்கு, ப்ரஜாவஸ்-ப்ராணிகளின்சமர்த்தியோடுகூடிய, ஸளஹஂ - செல்வத்தை, ஸாவீஃ - உண்டுபண்ணிஞய், ஷுஷுவியஂ - கெட்ட சுவப்நத்தாலுண்டான பயத்தை, வராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக.

விஶ்வாநிஷெவஸவிதஷுரிதாநிவராஸுவ|யஹஷுஂதஂநஆஸுவ||

విశ్వానిదేవసవితర్దురితానిపరాసువ । యద్భద్రంతన్న ఆసువ॥

(ப் - ம்.) ஷெவ - விளங்குகிற, ஸவிதஃ - படைத்தவனே, விஶ்வாநி - எல்லா, ஷுரிதாநி - பாவங்களே, வராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக, யஸ - யாதொன்று, ஹஷுஂ - க்ஷேமமோ, தஸ - அத்தை, ஜெ - எனக்கு, ஆஸுவ - உண்டுபண்ணு.

மயுவாதாஜதாயதெமயுக்ஷுரந்திஸிஂயவஃ|மாயீநஃஸந்தொஷயீஃ||

మధువాతాఋతాయతేమధుక్షరన్తిసింధవః । మాధ్వీనస్సంత్వోషధీః॥

(ப் - ம்.) ஜதாயதெ - பரமாத்மாவை இச்சிக்கிற, நஃ - நமக்கு, வாதாஃ - காற்றுக்கள், மயு - தேனே, க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஸிஂயவஃ - கடல்களும், க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஓஷயீஃ - கொடிகளும், மாயீஃ - தேனுள்ளவைகளாக ஸந்து - ஆகட்டும்.

மயுநக்தமுதொஷஸிமயுமஸ்வாயிவஂரஜஃ | மயுஷ்யௌரஸ்து நஃவிதா||

మధునక్తముతోషసిమధుమత్ పార్థివగ్ంరజః । మధుద్యౌరస్తునఃపితా॥

(ப் - ம்.) நக்தஂ - இரவிலும், உஷஸு - பகலிலும், (ஸவவஸூநி - எப்பொருள்களும்), மயு - தேனே, (க்ஷரந்து-பெருக்கட்டும்), வாயிவஂ - பூமியிலிருக்கும், ரஜஃ- தூள்களும்மயுமஸ - தேனுள்ளதாகட்டும், நஃ - நமக்கு, விதா - தகப்பனென்று கூறப்பட்ட, ஷ்யௌஃ - சுவர்க்கமும், மயு-தேனுள்ளதாக, ஸஸ்து - ஆகட்டும்.

மயுமாநொவநஸுதிமயுமாஂஸஸுஸூயஃ | மாயீரொவொ ஸந்து நஃ||

మధుమాన్నోవనస్పతిర్మధుమాగ్ం అస్తుసూర్యః । మాధ్వీర్గావో భవన్తునః॥

(ப் - ம்,) நஃ - நமக்கு, வநஸுதிஃ - விருக்ஷமும், மயுமாநு - தேனுள்ளதாக, ஸஸு - ஆகட்டும், ஸூயஃ - சூரியனும், மயுமாநு - தேனுள்ள

தாக, ஸந்து - ஆகட்டும், ந: - நமக்கு, காவ: - பசுக்கள், மாத்வீ: - தேனுள்ளவைகளாக, பவந்து - ஆகட்டும்.

க்ருதம் மிமிக்ஷே க்ருதமஸ்ய யோநிர்க்ருதே ஶ்ரிதோ க்ருதம்வஸ்ய தாம । அநுஷ்வதமாவஹ மாதயஸ்வ ஸ்வாஹாக்ருதம் வ்ருஷப வக்ஷி ஹவ்யம்॥

ఘృతంమిమిక్షేఘృతమస్యయోనిర్ఘృతేశ్రితోఘృతమువస్యధామ । అనుష్వధమావహమాదయస్వస్వాహాకృతంవృషభవక్షిహవ్యం॥

(ப - ம்.) க்ருதம் - ரஸமுள்ளதான ப்ரம்மமானது, மிமிக்ஷே - சகல வஸ்துக்களையும் ரஸமுள்ளதாகப்பண்ணுகிறது, அஸ்ய - இந்த உலகத்திற்கு, க்ருதம் - அந்த ப்ரம்மமானது, யோநி: - உத்பத்திகாரணம், க்ருதே - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், ஶ்ரித: - லயிக்கிறது, அஸ்ய - இந்த உலகத்திற்கு, க்ருதம் உ - அந்த ப்ரம்மமே, தாம - ஸ்தானம், ஹே வ்ருஷப - வாராய் அக்நிக் கந்தர்யாமியான ப்ரம்மமே, ஸ்வாஹாக்ருதம் - ஸ்வாகாகாரத்தால் செய்யப்பட்ட, ஹவ்யம் - அவிஸ்ஸை, வக்ஷி - வகிக்கிறாய், அநுஷ்வதம் - இந்த அவிஸ்ஸுக்கு ஸ்வயக்குவமையை, ஆவஹ - செய்வாயாக, மாதயஸ்வ - உனக்கடங்கினவர்களைத் திருப்திசெய்து வை.

ஸமுத்ராதூர்மிர்மதுமாம் உதாரதுபாம்ஶுநா ஸமம்ருதத்வமாநட் । க்ருதஸ்ய நாம குஹ்யம் யதஸ்தி ஜிஹ்வா தேவாநாமம்ருதஸ்ய நாபி:॥

సముద్రాదూర్మిర్మధుమాఀ ఉదారదుపాంశునాసమమృతత్వమానట్ । ఘృతస్యనామ గుహ్యంయదస్తిజిహ్వాదేవానామమృతస్యనాభిః॥

(ப - ம்.) நெய்யை இம்மந்திரம் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. ஸமுத்ராத் - சமுத்திரத்தில் நின்றும், மதுமாந் - மதுமயமான, ஊர்மி: - அலையானது, உதாரத் - உண்டாயிற்று. தேவர்கள்கூடி அமுதம் கடைகிறகாலத்தில் மதுமயமான வலையுண்டாயிற்றென்பது கருத்து, தத் - அந்த வலையானது, உபாம்ஶுநா - ஏகாந்தமாக ஜபிக்கத்தகுந்த மந்திரத்தால், அம்ருதத்வம் - நெய்யாகவிருக்கையை, ஆநட் - அடைந்தது, குஹ்யம் - ரகஸ்யமான, க்ருதஸ்ய - நெய்யினுடைய, நாம - பெயரானது, யத் - யாதொரு காரணத்தால், தேவாநாம் - தேவர்களுடைய, ஜிஹ்வா - நாக்குக்குச் சமானமானது, அம்ருதஸ்ய - அமுதத்திற்கு, நாபி: - இடம், (இதி - என்று), அஸ்தி - இருக்கிறது.

வயம் நாம ப்ரப்ரவாமா க்ருதேநாஸ்மிந் யஜ்ஞே தாரயாமா நமோபி: ।
உப ப்ரஹ்மா ஶ்ருணவச்சஸ்யமாநம் சதுஶ்ஶ்ருங்கோவமீத்கௌர ஏதத் ॥

వయంనామప్రబ్రవామాఘృతేనాస్మిన్యజ్ఞేధారయామానమోభిః । ఉపబ్రహ్మాశృణవచ్ఛస్యమానంచతుశ్శృంగోవమీద్గౌరఏతత్॥

(ப - ம்.) வயம் - நாம், நாம - இதின்பெயரை, க்ருதேந - கிருதம் என்கிற சப்தத்தால், ப்ரப்ரவாம - சொல்லுகிறோம், அஸ்மிந் - இந்த, யஜ்ஞே

யஜ்ஞத்தில், 𑌨𑌮𑍋𑌭𑌿𑌃 - நமச்சப்தங்களால், 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮 - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம், 𑌶𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட நெய்யை, 𑌚𑌤𑍁𑌃𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌃 - நாலுவேதங்களாலும் சொல்லப்பட்ட, 𑌗𑍌𑌰𑌃 - சுத்தமான, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பரப்ரம்மமானது, 𑌉𑌪𑌶𑍃𑌣𑌵𑌤𑍍 - கேட்கட்டும், 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்த நெய்யை, (𑌸𑌃 - அந்த ப்ரம்மமே), 𑌅𑌵𑌮𑍀𑌤𑍍 - படைத்தது.

𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌅𑌸𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍇𑌸𑌪𑍍𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍋𑌅𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋𑌵𑍃𑌷𑌭𑍋𑌰𑍋𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿𑌮𑌹𑍋𑌦𑍇𑌵𑍋𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌁𑌆𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 ॥ చత్వారిశృంగాత్రయోఅస్యపాదాద్వేశీర్షేసప్తహస్తాసోఅస్య । త్రిధాబద్ధోవృషభోరోరవీతిమహోదేవోమర్త్యాగ్ంఆవివేశ ॥

(ப் - ம்.) 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த பரப்ரம்மத்திற்கு, 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾 - கொம்புகள், 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 - நான்கு, அதாவது நாலுவேதங்களும் கொம்புகள், 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 - பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற மூன்றுசேதநர்களும், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃-கால்கள், 𑌦𑍍𑌵𑍇- சுத்தசத்வம் மிச்ரசத்வம் இவ்விரண்டும், 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍇 - தலைகள், 𑌸𑌪𑍍𑌤 - ப்ருகிருதிமுதலிய விகாரத்தை யடையும் பதார்த்தங்களேழும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍋 - கைகள், 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌃 - உயர்ந்தவரான வாசுதேவனானவன், 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்று வடிவமாக, 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃 - வகுக்கப்பட்டவனாக, 𑌰𑍋𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 - எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் உருவங்களை ஏற்படுத்துகிறான், 𑌮𑌹𑍋𑌦𑍇𑌵𑌃 - எல்லாத் தேவர்கட்கு முயர்ந்த இந்த ப்ரம்மமானது, 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 - ப்ராணிகளை, 𑌆𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 - அந்தராத்மாவாகப் பிரவேசித்தது.

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂𑌪𑌣𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌗𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍋𑌘𑍃𑌤𑌮𑌨𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌕𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌏𑌕𑌂𑌜𑌜𑌾𑌨𑌵𑍇𑌨𑌾𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 ॥

త్రిధాహితంపణిభిర్గుహ్యమానంగవిదేవాసోఘృతమన్వవిందన్ । ఇంద్రఏకగ్ంసూర్యఏకం జజానవేనాదేకగ్ంస్వధయానిష్టతక్షుః ॥

(ப் - ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்றுவிதமாக, 𑌹𑌿𑌤𑌂 - அவதரித்திருக்கிற, 𑌪𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃 - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களாலே, 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட, 𑌘𑍃𑌤𑌂 - நெய்போன்ற பரப்ரம்மத்தை, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍋 - தேவர்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍 - தியானம் செய்தார்கள், 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 - அவர்களுக்குள் இந்திரனானவன், 𑌏𑌕𑌂 - ஒரு வ்யூகத்தை, 𑌜𑌜𑌾𑌨 - அடைந்தான், 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃-சூரியனானவன், 𑌏𑌕𑌂- ஒரு வ்யூகத்தை, 𑌜𑌜𑌾𑌨 - அடைந்தான், 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾-அமுதம்போலினிப்பான, 𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍 - எங்கும் நிறைந்த ப்ரம்மத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்ட, 𑌏𑌕𑌂 - வாசுதேவனிலிருந்துண்டான ஒரு வ்யூகத்தை, (𑌇𑌤𑌰𑍇 - வேறு ஜனங்கள்), 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 - தியானம் செய்கிறார்கள்.

𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 | 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸 𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 || యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః । హిరణ్యగర్భంపశ్యతజాయమానంసనోదేవశ్శుభయాస్మృత్యాసంయునక్తు ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌃 - எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்த, 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 - தடையில்லாத அறிவையுடைய, 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 - சம்சாரத்தை உருக வைக்கிறபடியால் உருத்திரனென்கிற பெயர்கொண்ட நாராயணனவன், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்குள், 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 - உயர்ந்தவனாகிய, 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில், 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 - உண்டாயிருக்கிற, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 - ப்ரம்மாவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - கடாக்ஷித்தாரோ, 𑌸𑌃 - அந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌃-நாராயணனவன், 𑌨𑌃 - எங்களை, 𑌶𑍁𑌭𑌯𑌾 - பகவத் விஷயமான, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 - அறிவோடு, 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 - சேர்க்கட்டும், இம்மந்திரத்தால் ப்ரம்மஞானத்தைப் பிரார்த்திக்கிறது.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍| 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂|| యస్మాత్పరంనాపరమస్తికించిద్యస్మాన్నాణీయోనజ్యాయోఽస్తికశ్చిత్ । వృక్షఇవ స్తబ్ధోదివితిష్ఠత్యేకస్తేనేదంపూర్ణంపురుషేణసర్వం ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், 𑌅𑌪𑌰𑌂 - வேறு, 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்த வஸ்துவானது, 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌃 - சிறுத்த வஸ்துவானது, 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 - பெருத்த வஸ்துவும், 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌏𑌕𑌃 - ஒப்பற்றவனாகவும், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 - மரம்போல், 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 - நிறைந்த குணமுள்ளவனாகையால் புற்போலிருக்கும் ப்ரம்மா ருத்திரனிவர்களுக்கு மரம்போல் நிறைந்துமிருக்கிற, (𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌦𑌿𑌵𑌿 - பரமபதத்தில், 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-இருக்கிறான், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட, 𑌤𑍇𑌨 - அந்த வாசுதேவனாலே, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாப் பொருளும், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 - நிறையப்பட்டது.

𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃 |
𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 ||

నకర్మణానప్రజయాధనేన త్యాగేనైకేఽమృతత్వమానశుః । పరేణనాకంనిహితంగుహాయాంవిభ్రాజదేతద్యతయోవిశంతి ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு மோக்ஷத்தை, 𑌯𑌤𑌯𑌃 - நியமத்தையுடையவர்கள், 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடைகிறார்களோ, 𑌯𑌤𑍍-யாதொரு மோக்ஷமானது, 𑌪𑌰𑍇

ண நாகம் - பகவல்லோகத்திற்குமேல், குஹாயாம் - இதரர்களால் ப்ரவேசிக்கக்கூடாதவிடத்தில், விப்ராஜதே - விளங்குகிறதோ, (தத் - அந்த), அம்ருதத்வம் - மோக்ஷத்தை, கர்மணா - யாகம் முதலிய கர்மங்களால், ந ஆநஶு: - அடையவில்லை, ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், ந ஆநஶு: - அடையவில்லை, தநேந - பணத்தினாலும, ந ஆநஶு: - அடையவில்லை, ஏகே - சிலர், த்யாகேந - சரணாகதியினால், ஆநஶு: - அடைந்தார்கள்.

வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா: ஸந்ந்யாஸயோகாத்யதய: ஶுத்தஸத்வா: ।
தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்தகாலே பராம்ருதாத்பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ॥

వేదాంతవిజ్ఞానసునిశ్చితార్థాస్సన్న్యాసయోగాద్యతయశ్శుద్ధసత్త్వాః । తే బ్రహ్మలోకేతు పరాంతకాలే పరామృతాత్పరిముచ్యంతి సర్వే ॥

(ப - ம்.) யதய: - யமநியமம் என்கிற அங்கங்களோடு கூடியதே, தே - அந்த, ஸர்வே - எல்லாப் பத்தர்களும், வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா: - வேதாந்தங்களினறிவினால் நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களையுடையவர்களாகவும், ஸந்ந்யாஸயோகாத் - பகவானுடைய சரணாகதியினாலே, ஶுத்தஸத்வா: - பக்திக்கு விரோதியான பாவங்கள் நீங்கி ஸத்வகுணங்களோடு கூடினவர்களாகவும், பராந்தகாலே - அந்தியகாலத்தில், ப்ரஹ்மலோகே - பரமபதத்தில், பராம்ருதாத் - சம்சாரத்தைவிட்ட பரமாத்மாவை யடைந்து பரிமுச்யந்தி - பந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டவர்களாகிறார்கள்.

தஹ்ரம் விபாப்மம் பரவேஶ்மபூதம் யத்புண்டரீகம் புரமத்யஸம்ஸ்தம் ।
தத்ராபி தஹ்ரம் ககநம் விஶோகஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் ॥

దహ్రం విపాప్మం పరవేశ్మభూతం యత్పుండరీకం పురమధ్యసంస్థం । తత్రాపి దహ్రం గగనం విశోకస్తస్మిన్యదంతస్తదుపాసితవ్యం ॥

(ப - ம்.) புரமத்யஸம்ஸ்தம் யதிதமஸ்மிந்ப்ரஹ்மபுரே தஹ்ரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம தஹ்ரோऽஸ்மிந்நந்தராகாஶஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம் - என்று, சாந்தோக்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே பரமாத்மாவுக்குப் பட்டணமான இந்த சரீரத்தின் நடுவிலிருக்கிறதாகவும், தஹ்ரம் - அல்பமாயும், விபாப்மம் - பாவமில்லாததாகவும், பரவேஶ்மபூதம் - பரமாத்மாவுக்கு உயர்ந்த வீடு போலுமிருக்கிற, யத் - யாதொரு, புண்டரீகம் - ஹ்ருதய கமலமோ, தத்ராபி - அந்தக்கமலத்திலும், விஶோக: - பாவமில்லாததாகவும், தஹ்ரம் - அல்பமாகவுமிருக்கிற, (யத் - யாதொரு), ககநம் - ஆகாயமென்னப்பட்ட பரமாத்மாவோ, தஸ்மிந் - அந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில், அந்த: - உள்ளே, யத் - யாதொரு குணங்களோ, தத் - அந்தப்பரமாத்மா அவருடைய குணம், இந்த இரண்டும், உபாஸிதவ்யம் - தியானம் செய்யத்தக்கன.

யோ வேதாதௌ ஸ்வர꞉ ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித꞉ | தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய꞉ பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர꞉ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே தஶமோऽநுவாக꞉॥

యద్వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతేచ ప్రతిష్ఠితః । తస్యప్రకృతిలీనస్యయః పరస్సమహే శ్వరః ॥

(ப் - ம்.) மேற்கூறிய தஹரவித்தைக்குத் தியானம் செய்யத்தக்க தேவதை யாரெனில் நாராயணனே தேவதையென்று காட்டுகைக்கு அந்த நாராயணனுக்கே எல்லாவித்தைகளிலும் உபயோகிப்பதான பரமைசுவரியத்தை இந்த மந்திரத்தில் சொல்லுகிறது. ய꞉ - யாதொரு, ஸ்வர꞉-ப்ரணவமானது, வேதாதௌ - வேதத்தின் ஆதியில் ப்ரோக்த꞉ - சொல்லப்பட்டதோ, வேதாந்தே ச - வேதத்தின் முடிவிலும், ப்ரதிஷ்டித꞉ ப்³ராஹ்மண꞉ ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வத்ர ஸ்ரவத்யநோம் க்ருதம் ப்ரஸ்தாச்ச விஶீர்யதே-என்கிறபடியே இருக்கிறதோ, ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய- தன்னுடைய உடலாகவிருக்கும் அகாரத்தில் அடங்கியிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரணவத்திற்கு, அதாவது அ - என்கிற எழுத்துக்கு, ய꞉ - யாதொரு நாராயணன், பர꞉ - பொருளோ, அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ்ஸர்வலோகைகநாயக꞉, அகாரோ விஷ்ணுவாசக꞉ - என்கிறபடியே அகரத்திற்கு விஷ்ணுபொருளென்று கருத்து, ஸ꞉ - அப்படிப் பொருளாகிய நாராயணனே, மஹேஶ்வர꞉- பரமைசுவரியத்தோடு கூடினவன்.

ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்பு⁴வம் | விஶ்வம் நாராயணம் தேவமக்ஷரம் பரமம் பத³ம் | விஶ்வத꞉ பரமம் நித்யம் விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிம் | விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்³விஶ்வமுபஜீவதி | பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் | நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விஶ்வாத்மாநம் பராயணம் | நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண꞉ பர꞉ | நாராயணபரம் ப்³ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண꞉ பர꞉ | நாராயணபரோ த்⁴யாதா த்⁴யாநம் நாராயண꞉ பர꞉ | யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக³த்ஸர்வம் த்³ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா | அந்தர்ப³ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண꞉ ஸ்தி²த꞉ | அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்³ரேऽந்தம் விஶ்வஶம்பு⁴வம் | பத்³மகோஶப்ரதீகாஶம் ஹ்ருத³யம் சாப்யதோ⁴முக²ம் | அதோ⁴ நிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாந்தே நாப்⁴யாமுபரி திஷ்ட²தி | ஹ்ருத³யம் தத்³விஜாநீயாத்³விஶ்வஸ்யாயதநம் மஹத் | ஸந்ததம் ஸிராபி⁴ஸ்து லம்ப³த்யாகோஶஸந்நிப⁴ம் | தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம் தஸ்மிந்ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி²தம் | தஸ்ய மத்⁴யே மஹாநக்³நிர்விஶ்வார்சிர்விஶ்வதோமுக²꞉ | ஸோऽக்³ரபு⁴க்³விப⁴ஜந்திஷ்ட²ந்நாஹாரமஜர꞉ கவி꞉ | ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தே³ஹமாபாத³தலமஸ்தகம் | தஸ்ய மத்⁴யே வஹ்நிஶிகா² அணீயோர்த்⁴வா வ்யவஸ்தி²த꞉ | நீலதோயத³மத்⁴யஸ்தா² வித்³யுல்லேகே²வ பா⁴ஸ்வரா | நீவாரஶூகவத்தந்வீ பீதா பா⁴ஸ்வத்யணூபமா | தஸ்யா꞉ ஶிகா²யா மத்⁴யே பரமா

[illegible] | [illegible] | இதி [illegible] ||

సహస్రశీర్షం దేవంవిశ్వాక్షంవిశ్వశంభువం। విశ్వంనారాయణం దేవమక్షరంపరమంప్రభుం। విశ్వతఃపరమంనిత్యంవిశ్వంనారాయణగ్ హరిం । విశ్వమేవేదంపురుష స్తద్విశ్వముపజీవతి । పతిం విశ్వస్యాత్మేశ్వరగ్ శాశ్వతగ్ శివమచ్యుతం । నారాయణంమహాజ్ఞేయంవిశ్వాత్మానంపరాయణం । నారాయణపరంబ్రహ్మత త్త్వంనారాయణఃపరః । నారాయణపరోజ్యోతిరాత్మానారాయణఃపరః । యచ్చకించిజ్జగత్సర్వం దృశ్యతేశ్రూయతేపివా । అంతర్బహిశ్చతత్సర్వంవ్యాప్య నారాయణ స్థ్సితః । అనంతమవ్యయంకవిగ్ సముద్రేంతంవిశ్వశంభువం । పద్మకోశప్రతీకాశగ్ హృదయంచా ప్యధోముఖం । అధోనిష్ట్యావితస్త్యాంతునాభ్యాముపరితిష్ఠతి । హృదయంతద్విజానీయాద్విశ్వస్యా యతనంమహత్ । సంతతగ్ సిరాభిస్తులంబత్యాకోశసన్నిభం । తస్యాంతేసుషిరగ్ సూక్ష్మం తస్మి న్త్సర్వంప్రతిష్ఠితం | తస్యమధ్యేమహానగ్ని ర్విశ్వార్చిర్విశ్వతోముఖః । సోగ్రభుగ్విభజ న్తిష్ఠ న్నాహారమజరఃకవిః । సంతాపయతిస్వం దేహ మాపాదతలమ స్తకం । తస్యమధ్యేవహ్నిశిఖా అణీయోర్ధ్వావ్యవస్థితః । నీలతోయదమధ్యస్థా విద్యుల్లేఖేవభాస్వరా। నీవారశూకవ త్తన్వీపీతా భాస్వత్యణూపమా । తస్యాశ్శిఖాయామధ్యేపరమాత్మావ్యవస్థితః । సబ్రహ్మసశివస్సేంద్రస్సోక్షరః పరమస్స్వరాట్ ॥

(ப - ம்.) முன்னனுவாகத்தில் தஹரவித்தையில் தியானிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அனுவாகத்திலோ எல்லாவித்தைகளிலும் சிவ சம்பு பரப்ரம்ம பரஞ்சோதி பரதத்வ பரமாத்மா முதலிய சப்தங்களால் தியானிக்கப்படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அச்சப்தங்களுக்கும் நாராயணனே பொருளென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் - ஆயிரம் தலையுடையவனும், தேவம் - விளங்குகிறவனும், விஶ்வாக்ஷம் - எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறவனும், விஶ்வஶம்புவம் - எல்லாவற்றிற்கும் க்ஷேமத்தை செய்பவனும், விஶ்வம்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், தேவம் - அப்படி ஆத்மாவானாலும் அதின் தோஷங்களற்றவனும், அக்ஷரம் - அழிவில்லாதவனும், பரமம் - உயர்ந்தவனும், யஜ்ஞம் - யஜமானனும், நாராயணம் - நாராயணனே, விஶ்வத꞉பரமம் - எல்லாவற்றிற்கு முயர்ந்தவனும், நித்யம் - உத்பத்தியில்லாதவனும், விஶ்வம்- எல்லாப்பொருளும், நாராயணம் - நாராயணனென்கிற, ஹரிம் - மகாவிஷ்ணுவே, ஆனல் எல்லாப் பொருளும் நாராயணனாக எப்படிக் கூடுமெனில் மேல் சொல்லுகிறது. இதம் - இந்த, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, புருஷ ஏவ - அந்த மகாபுருஷன்தான், தத் - அவன் அந்தராத்மாவாகையினாலே, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, உபஜீவதி - அவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது, விஶ்வஸ்ய - ப்ரபஞ்சத்திற்கு, பதிம் - நாயகனும், ஆத்மேஶ்வரம் - எல்லா ஆத்மாக்

களுக்கும் நாயகனும், ஶாஶ்வதம் - ஜனனமரணமில்லாதவனும், ஶிவம் - சிவ னென்று சொல்லப்பட்டவனும், அச்யுதம் - அடைந்தவர்களை நழுவவிடா தவனும், ஜ்ஞேயம் - முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், விஶ்வாத்மாநம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும், பராயணம் - எல்லாவற்றிற்கும் கதியும், நாராயணம் - நாராயணனே, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமும், நாராயண: - நாராயணனே, பர: - உயர்ந்த, தத்வம் - வாஸ்தவமான பொருளும், நாரா யண: - நாராயணனே, பர:-உயர்ந்த ஜ்யோதி:-சோதியும், நாராயண: - நாராயணனே, பர: - உயர்ந்த, ஆத்மா - ஆன்மாவும், நாராயண: - நாரா யணனே, அஸ்மிந் - இந்த, ஜகதி - உலகத்தில், யச்சகிம்சித்-யாதாமொன்று, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறதோ, ஶ்ரூயதே அபிவா - கேட்கவாவது படுகி றதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அந்த: - உள்ளும், பஹிஶ்ச - வெளியிலும், வ்யாப்ய - நிறைந்து, நாராயண: - நாராயணனு னவன், ஸ்தித: - இருக்கிறான், அநந்தம் - அனந்தனென்கிற பெயரையுடைய வனும், அவ்யயம் - நாசமில்லாதவனும், கவிம் - எல்லாச் சப்தங்களையும் உச்ச ரிக்கிறவனும், ஸமுத்ரே அந்தம்-சமுத்திரத்தில் வசிப்பவனும் விஶ்வஶம்புவம்- சகலத்திற்கும் நன்மை விளைவிக்கிறவனும், (நாராயண: - நாராயணனே), நிஷ்ட்யா - கழுத்தின் மூலத்திற்கும், அத: - கீழும், நாப்யாம் - தொப்புளு க்கு, உபரி - மேலும், விதஸ்த்யாம் - கட்டை விரலளவில், பத்மகோஶப்ர தீகாஶம் - தாமரை மொக்கைப்போல, அதோமுகம் - தலைகீழாக, ஹ்ருத யம்அபி - ஹிருதயமும், திஷ்டதி - இருக்கிறது, தத் - அந்த, ஹ்ருதயம் - ஹிருதயத்தை, விஶ்வஸ்ய - உலகத்தினுத்மாவான நாராயணனுக்கு, மஹத் - பெரிதான, ஆயதநம் - இருப்பிடமாக, விஜாநீயாத் - அறியவேண்டும், ஆகோஶஸந்நிபம்-கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்குக்குச் சரிசமானமான அந்த ஹிருதயமானது, ஸந்ததம் - எக்காலத்திலும், ஶிராபி: - நரம்புக ளோடு, லம்பதி - தொங்குகிறது, தஸ்ய - அந்த ஹிருதயத்தினுடைய, அந்தே - நடுவில், ஸூக்ஷ்மம்-நுட்பமான, ஸுஷிரம் - துவாரமானது, (அஸ்தி - இருக்கிறது. தஸ்மிந் - அந்தத்துவாரத்தில், ஸர்வம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனுனவன், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறான், விஶ்வார்சி: - எவ்விடத்திலும் பர வின ஜ்வாலையுடனும், விஶ்வதோமுக: - எல்லாவிடத்திலும் பரவியும், மஹாந் - பெரிதுமான, அக்நி: - சாடராக்கினியானது, தஸ்ய - அந்த இருதயத் தினுடைய, மத்யே - நடுவில், (வர்த்ததே - இருக்கிறது), ஸ: - அந்த அக்கியானது, அஜர: - அவியாததாகவும், கவி: - ஒளித்துக்கொண்டும், ஆ ஹாரம் - சாப்பிடப்பட்டதை, விபஜந் அக்ரபுக் திஷ்டந் யாவியேயதே-என் றபடியே மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, அக்ரபுக்-சாப்பிடப்பட் டதை முன்னடிதான் சாப்பிடுகிறது, ஸ்வம் - தன்னுடைய, தேஹம் - சரீரத்

ந்த, ஆபாததலமஸ்தகம் - உள்ளங்கால் முதல் தலைவரைக்கும், ஸந்தாபயதி - சூட்டையுண்டாக்குகிறது. தஸ்ய - அந்த அக்நியினுடைய, மத்யே - நடுவில், அணீயோர்த்வா - மெல்லியதாயும் மேல் நோக்கினதாயும், வஹ்நிஶிகா - ஜ்வாலையானது, வ்யவஸ்தித: - இருக்கிறது, நீலதோயதமத்யஸ்தா - நடுவிலிருக்கும் கறுத்த மேகத்தையுடையதான, பாஸ்வரா - ஒளியுடன் கூடிய, வித்யுல்லேகேவ - மின்னல் கொடிபோலவும், நீவாரஶூகவத் - நெல் நுனிபோல, தந்வீ - மெல்லியதாகவும், பீதா - ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், அணூபமா - சமானமில்லாததாகவும், ஸ்யாத் - இருக்கிறது, தஸ்யா: - அந்த, ஶிகாயா: - அக்நிஜ்வாலையினுடைய, மத்யே - நடுவில், பரமாத்மா - பரமாத்மாவானவன், வ்யவஸ்தித: - இருக்கிறான், ஸ: அந்தப்பரமாத்மாவானவன், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், ஶிவ: - சிவனுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், இந்த்ர: - இந்திரனுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், அக்ஷர: - பாவமில்லாதவன், பரம: - உயர்ந்தவன், ஸ்வராட் - கர்மத்திற்கு வசப்படான்.

ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் | ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வை நம: | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்வாதஶோ(அ)நுவாக: ||

ఋతగ్ సత్యంపరంబ్రహ్మపురుషంకృష్ణపింగళం । ఊర్ధ్వరేతంవిరూపాక్షంవిశ్వరూపాయవైనమః॥

(ப - ம்.) ருதம் - எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற, ஸத்யம் - விகாரமில்லாமலிருக்கிற, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமென்றும், புருஷம் - புருஷனென்றும் சொல்லப்பட்ட, க்ருஷ்ணபிங்கலம் - மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்த வர்ணமான, ஊர்த்வரேதம் - உயர்ந்த வீரியத்தோடுகூடிய, விரூபாக்ஷம் தஸ்ய விஷயபேதாந்நேத்ராணி தேஜஸ்ஸோமவஹ்நய: தக்ஷிணம் வஹ்நிஸங்காஶம் வாமம் சந்த்ரஸந்நிபம் என்கிறபடியே வெவ்வேறு குணமுள்ள கண்களையுடைய, விஶ்வரூபாய - எல்லாப்பொருளின் உருவத்துடன்கூடிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஆதித்யோ வா ஏஷ ஏதந்மண்டலம் தபதி தத்ர தா ருசஸ்தத்ருசாம் மண்டலம் ஸ ருசாம் லோகோ(அ)த ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்டலே(அ)ர்சிர்தீப்யதே தாநி ஸாமாநி ஸ ஸாம்நாம் லோகோ(அ)த ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்டலே(அ)ர்சிஷி புருஷஸ்தாநி யஜூம்ஷி ஸ யஜுஷாம் மண்டலம் ஸ யஜுஷாம் லோகஸ்ஸைஷா த்ரய்யேவ வித்யா தபதி ய ஏஷோ(அ)ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்ரயோதஶோ(அ)நுவாக: ||

ఆదిత్యోవాఏషఏతన్మండలం తపతితత్రతా ఋచస్తదృచామండలగ్ సఋచాంలోకో౽థ యఏషఏతస్మిన్మండలే౽ర్చిర్దీప్యతేతాని సామానిసామ్నాంమండలగ్ ససామ్నాం లోకో౽థ

య ఏష ఏతస్మిన్మండలేఽర్చిషి పురుషస్తాని యజూంషి స యజుషాం మండలꣳ స యజుషాం లోకస్సైషా త్రయ్యేవ విద్యా తపతి య ఏషోఽంతరాదిత్యే హిరణ్మయః పురుషః ॥

(ப - ம்.) இருதயத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லிப்பிறகு சூரியனிலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏஷ꞉ - இந்த, ஆதித்யோவை - சூரியன், தபதி - காய்கிறான், ஏதத் - இது, மண்டலம் - மண்டலம், தத்ர - அந்தச் சூரியமண்டலத்தில், தா꞉ - அந்த, ருச꞉ - ருக்வேதங்களிருக்கின்றன, தத் - அந்த மண்டலமானது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ꞉ - அது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, லோக꞉ - உலகம், அத - பிறகு, ஏதஸ்மின் - இந்த, மண்டலே - மண்டலத்தில், யதேஷ꞉ - யாதொரு இந்த, அர்சி꞉ - ஒளியானது, தீப்யதே - விளங்குகிறதோ, தானி - அவைகள், ஸாமானி - சாமவேதங்கள், தத் - அந்த ஒளியானது, ஸாம்னாம் - சாமவேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ꞉ - அது, ஸாம்னாம் - சாமவேதங்களுடைய, லோக꞉ - உலகம், அத பிறகு, யஏஷ꞉ - யாதொரு இந்த, ஏதஸ்மின் - இந்த, மண்டலே - மண்டலத்திலிருக்கிற, அர்சிஷி - ஒளியில், புருஷ꞉ - புருஷனோ, தானி - அவைகள், யஜூம்ஷி - யசுர்வேதங்கள், ஸ꞉ - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ꞉ - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, லோக꞉ - உலகம், ஸைஷா - அந்த இந்த, த்ரயீ - மூன்று வேதரூபமான, வித்யைவ - வித்தைதானே, தபதி - காய்கிறது, அந்தராதித்யே - சூரியன் நடுவில், ஹிரண்மய꞉ - சுவர்ணமயமான, ஏஷ꞉ - இந்த, புருஷ꞉ - மகாபுருஷன், (உபாஸ்ய꞉ - தியானம் செய்யத்தக்கவன்).

ஆதித்யோவை தேஜ ஓஜோ பலம் யஶஶ்சக்ஷு꞉ ஶ்ரோத்ரமாத்மா மனோ மன்யுர்மனுர்ம்ருத்யுஸ்ஸத்யோ மித்ரோ வாயுராகாஶ꞉ ப்ராணோ லோகபால꞉ க꞉ கிம் கம் தத் ஸத்யமன்னமாயுரம்ருதோ ஜீவோ விஶ்வ꞉ கதம꞉ ஸ்வயம்பு꞉ ப்ரஜாபதிஸ்ஸம்வத்ஸர இதி। ஸம்வத்ஸரோஸாவாதித்யோ ய ஏஷ புருஷ ஏஷ பூதானாமதிபதிர்ப்ரஹ்மண꞉ ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாமாப்னோத்யேதாஸாமேவ தேவதானாꣳ ஸாயுஜ்யꣳ ஸார்ஷ்டிதாꣳ ஸமானலோகதாமாப்னோதி ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் ॥

ఆదిత్యోవై తేజఓజో బలంయశశ్చక్షుశ్శ్రోత్రమాత్మా మనో మన్యుర్మనుర్మృత్యుస్సత్యో మిత్రో వాయురాకాశః ప్రాణో లోకపాలకః కింకం తత్సత్యమన్నమాయురమృతో జీవో విశ్వః కతమస్స్వయంభుః ప్రజాపతిస్సంవత్సర ఇతి, సంవత్సరోఽసావాదిత్యో య ఏష పురుష ఏష భూతానామధిపతిర్బ్రహ్మణస్సాయుజ్యꣳ సలోకతామాప్నోత్యేతాసామేవ దేవతానాꣳ సాయుజ్యꣳ సార్ష్టితాꣳ సమానలోకతామాప్నోతి య ఏవం వేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப் - ம்.) ஆதித்யஏவ - சூரியன்தானே, தேஜ:-ப்ரதாபம், ஓஜ:-காந்தி, பலம் - பலம், யச: - கீர்த்தி, சக்ஷு: - கண், ச்ரோத்ரம் - காது, ஆத்மா - ஆன்மா, மந: - எண்ணத்தக்கது, மந்யு: - கோபம், மநு: - மனு, ம்ருத்யு: - யமன், ஸத்ய:-சத்துக்களில் சாது, மித்ர:-சிநேகிதன், வாயு: - காற்று, ஆகாச: - ஆகாயம், ப்ராண: - ப்ராணன், லோகபால: - திக்பாலகன், க: கிம் கம் - எவன் எவள் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், தத் - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸத்யம்-விகாரமில்லாதது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கது, ஆயு: - வாழ்நாள், அம்ருத: - மோக்ஷம், ஜீவ: - ஜீவன், விச்வ: - எல்லாம், கதம: - எவன் என்று கேட்கப்பெற்றவன், ஸ்வயம்பூ: - ப்ரம்மா, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளுக்கு நாதன், ஸம்வத்ஸர: - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், இதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், ய: அஸௌ - யாதொரு இந்த, புருஷ: - புருஷனானவன், ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானோ, ஏஷ: - இந்தப்புருஷனானவன், ஸம்வத்ஸர: - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், ஏஷ: - இந்தப்புருஷனானவன், பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, அதிபதி: - நாயகன், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸ: - அவன்), ப்ரஹ்மண: - பரப்ரமத்தின், ஸாயுஜ்யம் - சரியான குணத்தையும், ஸலோகதாம் - சரியான உலகத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், ஏதாஸாம் - இந்த ப்ரசித்தமான, தேவதாநாமேவ - தேவர்களுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமானகுணத்தையும், ஸார்ஷ்டிதாம் - சமானபோகத்தையும், ஸலோகதாம் - சாலோக்யத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், இதி-இந்த ப்ரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத்து.

க்ருணய: ஸமண்டலமாதித்யமர்சயந்தி ஸத்யம் தபோமதுக்ஷரந்தி தத்ப்ரஹ்ம ததாப ஆபோஜ்யோதீரஸோம்ருதம் ப்ரஹ்மபூர்புவஸ்ஸுவரோம் |
இதி ஷஷ்ட ப்ரச்நே ஸவம்ஸதசோநுவாக: ||

ఘృణిస్సూర్య ఆదిత్యోమర్చయంతి తపస్సత్యంమధుక్షరంతి తద్బ్రహ్మ తదాప ఆపో జ్యోతీరసో
ఽమృతంబ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் ஜலங்களை ஸ்துதி செய்கிறதாய்க்கொண்டு ஜலங்களை மந்திரிப்பதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும் உபயோகப் படுத்துகிறது. ஸமண்டலம் - சூரியமண்டலத்திலிருக்கும், ஆதித்யம் - ஆதித்தனை, க்ருணி: - கிரணங்கள், அர்சயந்தி - பூஜிக்கிறதுகள் அதாவது சூரியன் கிரணங்களோடு ஜ்வலிக்கிறான் என்று கருத்து, ஸத்யம் - உண்மையான, தப: - தவத்திற்குப் பயனான, மது - மதுபோன்ற மழையை, க்ஷரந்தி - பெருக்கின்றதுகள், தத் - அதுவே, ப்ரஹ்ம - பெரிதாகையால் ப்ரம்மம், தத்-அதுவே, ஆப:-

அப்புக்களென்று சொல்லப்பட்டது, ஆப: - ஜலங்களே, ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸு, ரஸ: - உருசி, அம்ருதம் - அமுதம், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது, பூர்புவஸ்ஸுவ: - வியாகிருதிகளாகச் சொல்லப்பட்டது, ஓம் - ப்ரணவமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸர்வோ வை ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | புருஷோ வை ருத்ரஸ்ஸன்மஹோ நமோ நம: | விஶ்வம் பூதம் புவநம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமானம் ச யத் | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | இதி ஷோடஶோ(அ)நுவாக: ||

సర్వో వై రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు। పురుషో వై రుద్రస్సన్మహో నమో నమః। విశ్వం భూతం భువనం చిత్రం బహుధా జాతం జాయమానం చ యత్। సర్వో హ్యేష రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்) சீக்கிரத்தில் பயனைப்பெற எண்ணங்கொண்டவர்களுக்கு, க்ஷிப்ரகாமம் - என்கிற பெயர்கொண்ட பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு இந்த அநுவாகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ருத்ர: - உருத்திரன், ஸர்வோ வை - எப்பொருளையும் நிர்வகிக்கிறபடியால் எல்லாமவனே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும், ருத்ர: - உருத்திரனானவன், புருஷோ வை - வீர்யவானானவன், ஸத் - உயர்ந்தவன், மஹ: - பெரியவன், நமோ நம: - அடிக்கடி வணங்குகிறேன், யத் - யாதொரு, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, பூதம் - நித்தியமோ, புவநம் - அநித்தியமோ, சித்ரம் - விசித்திரமோ, பஹுதா - அநேகவிதமாக, ஜாதம் - உண்டானதோ, ஜாயமானம் - உண்டாகிறதோ, ஸர்வ:ஹி - எல்லா ப்ரபஞ்சத்திற்கும் நிர்வாஹன், ஏஷ: - இந்த, ருத்ர: - உருத்திரன், தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

கத்ருத்ராய ப்ரசேதஸே மீடுஷ்டமாய தவ்யஸே | வோசேம ஶந்தமம் ஹ்ருதே | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | இதி ஸப்தத³ஶோ(அ)நுவாக: ||

కద్రుద్రాయ ప్రచేతసే మీఢుష్టమాయ తవ్యసే। వోచేమ శంతమగ్ం హృదే। సర్వో హ్యేష రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்.) க: - படைத்தவனாகவும், ப்ரசேதஸே - மிக்க புத்தியுடன் கூடினவனாகவும், மீடுஷ்டமாய - மழை முதலியதாலுலகத்தை நனைக்கிறவனாகவும், தவ்யஸே - தவத்தையுடையவனாகவும், ஹ்ருதே - மனோகரனாகவுமிருக்கிற, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, ஶந்தமம் - மனதுக்குச் சுகத்தைத்தரும் ஸ்தோத்திரங்களை, வோசேம - சொல்லக்கடவோமாக, ஏஷ: - இந்த, ருத்ர: - உருத்திரன், ஸர்வ:ஹி - எப்பொருளுக்கும் நிர்வாஹ

வே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யபதயேऽம்பிகாபதய உமாபதயே நமோ நம: | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே அஷ்டாதஶோऽநுவாக: ||

నమో హిరణ్యబాహవే హిరణ్యపతయేఽంబికాపతయ ఉమాపతయే నమో నమః ॥

(ப் - ம்.) ஹிரண்யபாஹவே - ரமணீயமான கைகளோடு கூடினவனாயும், ஹிரண்யபதயே - தனங்களுக்கிறைவனாகவும், அம்பிகாபதயே - அம்பிகைக்கிறைவனாகவும், உமாபதயே - உமையவளுக்கிறைவனாகவுமிருக்கிற உருத்திரன் பொருட்டு, நமோ நம: - அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யஸ்ய வைகங்கத்யக்நிஹோத்ரஹவணீ பவதி ப்ரதிஷ்டிதா: ப்ரத்யேவாஸ்யாஹுதயஸ்திஷ்டந்த்யதோ ப்ரதிஷ்டித்யை | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஏகோநவிம்ஶோऽநுவாக: ||

యస్య వైకంకత్యగ్నిహోత్రహవణీ భవతి ప్రతిష్ఠితాః ప్రత్యేవాస్యాహుతయస్తిష్ఠంత్యథో ప్రతిష్ఠిత్యై ॥

(ப் - ம்.) யஸ்ய - யாதொரு எஜமானனுக்கு, அக்நிஹோத்ரஹவணீ - அக்நிஹோத்ரமென்கிற ஹோமக்கருவியானது, வைகங்கதீ - விகங்கதமென்கிற மரத்தால் செய்யப்பட்டதாக, பவதி - ஆகிறதோ, ப்ரதிஷ்டிதா - ப்ரதிஷ்டையுண்டாகிறது. எதற்கெனில், அஸ்ய - இந்த எஜமானனுடைய, ஆஹுதய: - ஆகுதிகள், ப்ரதிதிஷ்டந்த்யேவ ப்ரதிஷ்டை யடைகிறதுகள், அதோ - பிறகு, ப்ரதிஷ்டித்யை - எஜமானன் ப்ரதிஷ்டையடைவதற்காக.

க்ருணுஷ்வ பாஜ இதி பஞ்ச | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே விம்ஶோऽநுவாக: ||

కృణుష్వ పాజ ఇతి పంచ ॥

(ப் - ம்.) அரக்கர்களுடைய பயம் நீங்குவதை முன்னிட்டு இவ்விடத்தில், க்ருணுஷ்வ என்று ஆரம்பிக்கப்படும் ஐந்து மந்திரங்களைப் படிப்பதென்று கருத்து.

அதிதிர்தேவா கந்தர்வா மநுஷ்யா: பிதரோऽஸுராஸ்தேஷாம் ஸர்வபூதாநாம் மாதா மேதிநீ மஹதீ மஹீ ஸாவித்ரீ காயத்ரீ ஜகத்யுர்வீ ப்ருத்வீ பஹுலா விஶ்வா பூதா கதமா காயா ஸா ஸத்யேத்யம்ருதேதி வஸிஷ்ட: | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஏகவிம்ஶோऽநுவாக: ||

అదితిర్దేవా గంధర్వా మనుష్యాః పితరోఽసురాస్తేషాగ్ం సర్వభూతానాం మాతా మేదినీ మహా మహీ సావిత్రీ గాయత్రీ జగత్యుర్వీ పృథ్వీ బహులా విశ్వా భూతా కతమా కాయా సా సత్యేత్యమృతేతి వసిష్ఠః ॥

(ப் - ம்) தேவா: - தேவர்களென்ன, கந்தர்வா: - கந்தர்வர்களென்ன, மநுஷ்யா: - மனிதர்களென்ன, பிதர: - பிதுர்க்களென்ன, அஸுரா: -

அசுரர்களென்ன, ஏதஷாம் - இந்த அந்த, ஸவ-ஃஹூதாநாம்-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஶஉா - தாயாகிய பூமியை, ஶெஷிநீ - கந்தத்தையுடையவளாகியும், ஶஹதீ - கனமுள்ளவளாயும், ஶஹீ - பெரியதாயும், ஸாவித்ரீ - ஜனங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமாயும், மாயத்ரீ - புகழ்ச்சியுடையவளாயும், ஜமதீ - ஜங்கமஸ்தாவரங்களுக்கிடமாயும், உர்வீ - பெருமையுடையவளாயும், வூயீ - பரப்பையுடையவளாயும், பஹுஶா - வெகுவஸ்துக்களையுடையவளாயும், விஶ்வஹூதா - ஸமஸ்த ப்ராணிகளையுடையவளாயும், கதரோகாபரஸாவதெக்ருதி - இந்த எழுத்துக்களால் சொல்லப்பட்டவளாயும், கஶ்ரூதா - மோக்ஷம்போன்றவளாயும், கஷிதிஃ-அசைக்கக்கூடாதவளாயும், வஸிஷ்டஃ - வசிட்டரானவர், (ஆஹ - சொல்லுகிறார்.)

ஆபொவாஇதஂஸவஂவிஶ்வாஹூதாநிஆபஃப்ராணாவாஆபஃபஶவஆபொஸ்நமாபொஶ்ரூதமாபஸ்ஸம்ராடாபொவிராடாபஸ்ஸ்வராடாபஶ்ரூநாஂஸ்யாபொஜ்யொதீஂஷ்யாபஸ்ஸத்யமாபஸ்ஸவா தெவதா ஆபொ ஹூஹுவஸ்ஸுவராபஓம் | இதிஷஷ்ட்ஶொஷாவிஂஶொநுவாகஃ ||

అపోవా ఇదగ్ సర్వం విశ్వా భూతాన్యాపః ప్రాణా వా ఆపః పశవ ఆపోఽన్నమాపోఽమృతమాప స్సమ్రాడాపో విరా డాపస్స్వరాడాపశ్ఛందాగ్ స్యాపో జ్యోతీగ్ ష్యాపస్సత్యమాపస్సర్వా దేవతా ఆపో భూర్భువ స్సువరాప ఓమ్ ।

(ப-ம்.) ஜலத்தை எல்லாவற்றின் உருவமாக ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. இம்மந்திரம் ஜலத்தை மந்திரிப்பது முதலியவற்றில் உபயோகப்படுகிறது. இதஂ - இந்த, ஸவஂ - எல்லாம், ஆபொவை - அப்புக்களே, விஶ்வா - எல்லா, ஹூதாநி - ப்ராணிகளும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ப்ராணாவை - ப்ராணன்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், பஶவஃ - பசுக்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், அஶ்ரூதம் - அமுதமும், ஆபஃ - அப்புக்கள், அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸம்ராட் - செம்மையாய் விளங்குவதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், விராட் - விசேஷமாக விளங்குவதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸ்வராட் - தானே விளங்குவதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஶ்ரூநாஂஸி - வேதங்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஜ்யொதீஂஷி - சோதிகளும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸத்யம் - உண்மையான பொருளும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸவாஃ - எல்லா, தெவதாஃ - தேவர்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஹூஹுவஸ்ஸுவஃ - மூன்று வியாக்ருதிகளும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஓம் - ப்ரம்மமும், (ஆபஃ - அப்புக்கள்).

ஆபஃபுநந்துப்ருதிவீஂப்ருதிவீபூதாபுநாதுமாஂ | புநந்து ப்ரஹ்மணஸ்பதிஃ | ப்ரஹ்மபூதாபுநாதுமாஂ | யது ச்சிஷ்டமஹொஜ்யஂயத்வா துஶ்சரிதம்மம ஸவஂபுநந்துமாமாபொஸதாஂச ப்ரதிக்ரஹஂ ஸ்வாஹா | இதிஷஷ்டஃஶ்ரூதஶொவிஂஶொநுவாகஃ ||

అపః పునన్తు పృథివీం పృథివీ పూతా పునాతు మాం । పునన్తు బ్రహ్మణస్పతిః బ్రహ్మపూతా పునాతు మాం । యదుచ్ఛిష్టమభోజ్యం యద్వా దుశ్చరితం మమ । సర్వం పునన్తు మామాపోఽసతాం చ ప్రతిగ్రహగ్ం స్వాహా ॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் அப்புக்களின் ஆசமனத்திலுபயோகிக்கிறது. ப்ரஹ்மண꞉ - வேதத்திற்கு, பதி꞉ - நாயகனான நாராயணரூபமான, ஆப꞉ - அப்புக்கள், ப்ருதிவீம் - பூமியை, புநந்து - பரிசுத்தம் பண்ணட்டும், பூதா - பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட, ப்ருதிவீ - பூமியானது, மாம் - என்னை, புநாது - பரிசுத்தம் செய்யட்டும், ப்ரஹ்மபூதா - ப்ரம்மத்தால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட பூமியானது, மாம் - என்னை, புநாது - புனிதனாக்கட்டும், மே - எனக்கு, யத் - யாதொன்று, உச்சிஷ்டம் - எச்சிலோ, யத் - யாதொன்று, அபோஜ்யம் - புசிக்கக்கூடாததோ, யத்வா - யாதொன்றுதான், துஶ்சரிதம் - செய்யாத காரியமோ, ஆப꞉ - அப்புக்கள், மாம் - என்னையும், அஸதாம் - கெட்டவர்களுடைய, ப்ரதிக்ரஹம் - வாங்குதலையும், (தத் - அந்த), ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், புநந்து - புநிதமாக்கட்டும், ஸ்வாஹா - என்பது ஹோமஞ்செய்கிறேன் என்கிறதற்கு அடையாளம்.

அக்நிஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய꞉ | பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம் | யதஹ்நா பாபமகார்ஷம் | மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் | பத்ப்யாமுதரேண ஶிஶ்நா | அஹஸ்ததவலும்பது | யத்கிஞ்ச துரிதம் மயி | இதமஹம் மாமம்ருதயோநௌ ஸத்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா | ... ||

అగ్నిశ్చ మా మన్యుశ్చ మన్యుపతయశ్చ మన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యో రక్షన్తాం । యదహ్నా పాపమకార్షం । మనసా వాచా హస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణ శిశ్నా । అహస్తదవలుమ్పతు । యత్కించ దురితం మయి । ఇదమహం మామమృతయోనౌ సత్యే జ్యోతిషి జుహోమి స్వాహా ।

(ப் - ம்.) இம்மந்திரமும் பாவங்களைப்போக்கும் ஜலத்தின் ஆசமனத்திலுபயோகிக்கிறது. அக்நிஶ்ச - அக்நியும், மந்யுஶ்ச - கோபமும், மந்யுபதயஶ்ச - கோபத்திற்குக்காரணமான கண் முதலியனவும், மந்யுக்ருதேப்ய꞉ - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, பாபேப்ய꞉ - பாவங்களில் நின்றும், மா - என்னை, ரக்ஷந்தாம் - காப்பாற்றட்டும், அஹ்நா - தினத்திலே, மநஸா - மனத்தாலும், வாசா - வாயாலும், ஹஸ்தாப்யாம் - கைகளாலும், பத்ப்யாம் - கால்களாலும், உதரேண - வயிற்றாலும், ஶிஶ்நா - சிச்னத்தாலும், யத் - யாதொரு, பாபம் - பாவத்தை, அகார்ஷம் - செய்தேனோ, தத் - அந்தப் பாவத்தை, அஹ꞉ - தினமானது, அவலும்பது - போக்கடிக்கட்டும், மயி - என்னிடத்தில், யத்கிஞ்ச - யாதொரு, துரிதம் - பாவம், (அஸ்தி - இருக்கிறதோ), அஹம் - நான், இதம் - இந்த, மாம் - என்னை, அம்ருதயோநௌ - முக்தர்களுக்கு ஸ்தா

ணமான, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 - விகாரமில்லாத, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - என்பது ஹோமம் செய்கிறதற்கு அடையாளம்.

𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 । 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌪𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌂 । 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 । 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌰𑍇𑌣𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 । 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌲𑍁𑌂𑌪𑌤𑍁 । 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂𑌮𑌯𑌿 । 𑌇𑌦𑌮𑌹𑌂𑌮𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ॥

సూర్యశ్చమామన్యుశ్చమన్యుపతయశ్చమన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యోరక్షంతాం । యద్రాత్ర్యా పాపమకార్షం । మనసావాచాహస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణశిశ్నా । రాత్రిస్తదవలుంపతు । యత్కించదురితంమయి । ఇదమహంమామమృతయోనౌ । సూర్యేజ్యోతిషిజుహోమిస్వాహా ॥

(ப - ம்.) 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - சூரியனும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 - கோபமும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌃 - கோபத்திற்குக் காரணமான கண் முதலியனவும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - பாவத்தில் நின்றும்; 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 - காப்பாற்றட்டும், 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 - ராத்திரியினாலே, 𑌮𑌨𑌸𑌾 - மனதினாலும், 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாக்காலும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - கைகளாலும், 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - கால்களாலும், 𑌉𑌦𑌰𑍇𑌣 - வயிற்றாலும, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 - சிச்நத்தாலும், 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌪𑌾𑌪𑌂 - பாவத்தை, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌂 - செய்தேனோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப் பாவத்தை, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 - ராத்திரியானது, 𑌅𑌵𑌲𑍁𑌂𑌪𑌤𑍁 - போக்கடிக்கட்டும், 𑌮𑌯𑌿 - என்னிடத்தில், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதொன்று, 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂 - பாவமானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறதோ), 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌 - முக்தர்களுக்கு ஸ்தானமான, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உத்பத்தி காரணமான, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமம் செய்கிறேன்; 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - என்பது முன்போலவே.

𑌆𑌯𑌾𑌤𑍁𑌵𑌰𑌦𑌾𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌮𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂𑌮𑌾𑌤𑍇𑌦𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍁𑌷𑌸𑍍𑌵𑌨𑌃 । 𑌓𑌜𑍋𑌸𑌿𑌸𑌹𑍋𑌸𑌿𑌬𑌲𑌮𑌸𑌿𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑍋𑌸𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂𑌧𑌾𑌮𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌭𑌿𑌭𑍂𑌰𑍋𑌂𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌇𑌤𑌿𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఆయాతువరదాదేవీఅక్షరంబ్రహ్మసమ్మితం । గాయత్రీంఛందసాంమాతేదంబ్రహ్మజుషస్వనః । ఓజోసిసహోసిబలమసిభ్రాజోసిదేవానాం ధామనామాసివిశ్వమసివిశ్వాయుస్సర్వమసి సర్వాయురభిభూరోంగాయత్రీమావాహయామి ॥

(ப - ம்.) இந்த அனுவாகம் காயத்திரியின் ஆவாஹனத்திலுபயோகிக்கப் படுகிறது. 𑌵𑌰𑌦𑌾 - இச்சித்த வரத்தைக்கொடுக்கிற, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍇𑌵𑍀 - காயத்ரீ தேவியானவள், 𑌆𑌯𑌾𑌤𑍁 - வரக்கடவள், 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂𑌮𑌾𑌤𑌃 - வாசாய் செய்யுள்களுக்கெல்லாம் தாயே, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 - காயத்ரியென்கிற விருத்தத்தை

யுடைய, ப்ரஹ்மஸம்மிதம் - தன் பொருளால் ப்ரம்மத்தோடு பெருமையில் சரியாகிய, அக்ஷரம் - எழுத்து ரூபமான, இதம் - இந்த, நஃ - எங்களுடைய, ப்ரஹ்ம - வேதத்தை, ஜுஷஸ்வ - அடைவாயாக, ஓஜஃ - காந்தியாக, அஸி - ஆகிறாய், ஸஹஃ - சாமர்த்தியமாக, அஸி - ஆகிறாய், பலம் - பலமாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராஜஃ - ப்ரகாசமாக, அஸி - ஆகிறாய், தேவாநாம் - தேவர்களுடைய, தாம - ஸ்தானமாகவும், நாம - பேராகவும், அஸி - ஆகிறாய், விஶ்வம் - எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், விஶ்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், ஸர்வம் - எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், ஸர்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், இந்த விடங்களில் அந்தந்தப் பலம் முதலியவற்றைப் பெறுகிறதற்குக் காரணமாதலால் அதுவாகப் பேசப்படுகிறது. விஶ்வம் ஸர்வம் - என்று ஒன்றையே அதிக ப்ரீதியினால் பேசுகிறது, அபிபூஃ - எதிரிகளை அவமானிக்கும் தன்மையுடையவள், ஓம் - பரப்ரம்மத்தைப் பொருளாகவுடையவள், காயத்ரீம் - காயத்ரீதேவியை, ஆவாஹயாமி - ஆவாகனம் செய்கிறேன்.

ஓம் பூஃ | ஓம் புவஃ | ஓம் ஸுவஃ | ஓம் மஹஃ | ஓம் ஜநஃ | ஓம் தபஃ | ஓம் ஸத்யம் | ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி | தியோ யோ நஃ ப்ரசோதயாத் | ஓமாபோ ஜ்யோதீ ரஸோऽம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | இதி ஷஷ்ட்யுத்தரஶததமோऽஷ்டாவிம்ஶோऽநுவாகஃ ||

ఓం భూః ఓం భువః ఓగ్ం సువః ఓం మహః ఓం జనః ఓం తపః ఓగ్ం సత్యం। ఓం తత్సవితుర్వరేణ్యం భర్గో దేవస్య ధీమహి । ధియో యో నః ప్రచోదయాత్ । ఓమాపో జ్యోతీరసోఽమృతం బ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం ॥

(ப - ம்.) பூஃ - பூலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், புவஃ - புவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸுவஃ - சுவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், மஹஃ - மஹாலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஜநஃ - ஜனோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், தபஃ - தபோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸத்யம் - சத்யலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், யஃ - யாதொருவன், நஃ - நம்முடைய, தியஃ - தியானங்களை, ப்ரசோதயாத் - ஏவுகிறானோ, தத் - அந்த, ஸவிதுஃ - படைக்கிறவனான, தேவஸ்ய - ஈசனுடைய, வரேண்யம் - உயர்ந்ததான, பர்கஃ - ஸ்வரூபத்தை, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், அஷ்டாவிம்ஶாநுவாகஃ - இந்த அனுவாகம் காயத்ரியினுடைய சிரம், ஆபஃ - ஜலங்கள், ஜ்யோதிஃ - தேஜஸ், ரஸஃ - அவைகளின் குணம், அம்ருதம் ப்ரஹ்ம - முக்தனான ஆத்மா, பூர்புவஸ்ஸுவஃ - மூன்று வியாக்ருதிகளும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம்.

ஓம் பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹர்ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம் தத்ப்ரஹ்ம ததாப ஆபோ ஜ்யோதீரஸோऽம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | ஓம் தத்ப்ரஹ்ம | ஓம் தத்வாயுஃ | ஓம் ததாத்மா | ஓம் தத்ஸத்யம் | ஓம் தத்ஸர்வம் | ஓம் தத்புரோர்நமஃ | இதி ஷஷ்ட்யுத்தரஶததமோऽநுவாகைகோநத்ரிம்ஶோऽநுவாகஃ ||

ఓం భూర్భువస్సువర్మహర్జనస్తపస్సత్యం తద్బ్రహ్మ తదాప ఆపో జ్యోతీరసోఽమృతం బ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం । ఓం తద్ బ్రహ్మ ఓం తద్ వాయుః ఓం తదాత్మా ఓం తత్ సర్వం ఓం తత్ పురో నమః ॥

(ப - ம்.) இந்த அநுவாகத்தில் ப்ரணவமே எல்லாவற்றின் ஆத்மாவென்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. ஊூ: - பூலோகமும், ஊுவ: - புவர்லோகமும், ஸுவ: - சுவர்லோகமும், மஹ: - மகாலோகமும், ஜந: ஜனோலோகமும், தப: - தபோலோகமும், ஸத்யம் - சத்தியலோகமும், ஓம் - ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், தத் - அந்த, ஆப: - அப்புக்களும், ஓம் - ப்ரணவமே, ஆப: - ஜலம், ஜ்யோதி: - தேஜஸ், ரஸ: - இவற்றின் குணம், அம்ருதம் - முக்திபெற்ற, ப்ரஹ்ம - ஆத்மா, ஊூர்ஊுவஸ்ஸுவ: - வியாகிருதிகள், ஓம் - இவை எல்லாம் ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, வாயு: - வாயு, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஆத்மா - ஆத்மா, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஸர்வம் - எல்லாம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, புர: - முன்னிருக்கும் காரணம், நம: - வணங்குகிறேன்.

உத்தமே ஶிகரே தேவி ஊூம்யாம் பர்வதமூர்தநி । ப்ராஹ்மணேப்யோ ஹ்யநுஜ்ஞாநம் கச்ச தேவி யதாஸுகம் ॥

ఉత్తమే శిఖరే దేవి భూమ్యాం పర్వతమూర్ధని । బ్రాహ్మణేభ్యోహ్యనుజ్ఞానం గచ్ఛ దేవి యథాసుఖం ॥

(ப - ம்.) ஹே தேவி - வாராய் காயத்ரிதேவியே, பர்வதமூர்தநி - மேருமுதலிய பர்வதங்களுடைய மேல்பாகத்திலிருக்கும், உத்தமே - உயர்ந்த, ஶிகரே - நுனியில், (விஷ்ணோர்நாயாம் - இருக்கிற), ஊூம்யாம் - சுகமான விடத்தில். யதாஸுகம் - சுகமாக, கச்ச - போவாயாக, ப்ராஹ்மணேப்ய: - ப்ராமணர்களாலே, அநுஜ்ஞாநம் - அநுமதியானது (க்ருதம் - செய்யப்பட்டது).

அந்தஶ்சரதி ஊூதேஷு குஹாயாம் விஶ்வமூர்திஷு । த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் விஷ்ணுஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வம் ருத்ரஸ்த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ப்ரஜாபதி: । இதி ஷஷ்ட: ப்ரோக்த: ப்ரோஸ்நாவாக:॥

ఓమన్తశ్చరతి భూతేషు గుహాయాం విశ్వమూర్తిషు । త్వం యజ్ఞస్త్వం విష్ణుస్త్వం వషట్కార స్త్వం రుద్ర స్త్వం బ్రహ్మా త్వం ప్రజాపతిః ॥

(ப - ம்.) ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் இந்த மந்திரமுபயோகிக்கிறது. விஶ்வமூர்திஷு - எல்லாச் சரீரத்தோடுகூடிய, ஊூதேஷு - ப்ராணிகளிடங்களில், குஹாயாம் - இருதய குகையில், ஓம் - ஓங்காரவாச்யனை, (த்வம் - நீ), அந்தஶ்சரஸி - உள்ளிருக்கிறாய், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ: - யக்ஞம், த்வம் - நீ, விஷ்ணு: - விஷ்ணு, த்வம் - நீ, ருத்ர: - உருத்திரன், த்வம் - நீ, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகன், த்வம் - நீ, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளைப் படைத்தவன்.

அம்ருதோபஸ்தரணமஸி | ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ப்ராணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யபானாய ஸ்வாஹா | வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி வ்யானாய ஸ்வாஹா | உதானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யுதானாய ஸ்வாஹா | ஸமானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஸமானாய ஸ்வாஹா | ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மா(அ)ம்ருதத்வாய | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்ரிம்ஶோ(அ)நுவாக: ||

అమృతోపస్తరణమసి । ప్రాణేనివిష్టామృతంజుహోమి ప్రాణాయస్వాహా । అపానేనివిష్టామృతంజుహోమ్యపానాయస్వాహా । వ్యానేనివిష్టామృతంజుహోమి వ్యానాయస్వాహా। ఉదానేనివిష్టోమృతం జుహోమ్యుదానాయస్వాహా । సమానేనివిష్టామృతం జుహోమిసమానాయస్వాహా । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப - ம்.) சாப்பிடுகையில் முதலில் ஆபோசனம் செய்வதற்கு இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது. ஹே அம்ருத - வாராய் ஜலமே, உபஸ்தரணம் - பாத்திரத்தில், ஓடாமலிருக்கும் பொருட்டு இறைக்கத்தக்கதாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராணே - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரையுள்ளவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ப்ராணாய - ப்ராணன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, அபானே - அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், அபானாய - அபானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யானே - வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், வ்யானாய - வியானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, உதானே - உதானனுடைய, ப்ரீதியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், உதானாய - உதானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - அந்த அவிஸ்ஸு, ஸமானே - ஸமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ் செய்கிறேன், ஸமானாய - சமானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, மே - என்னுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்ஸு - ஹோமஞ் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆகட்டும்).

ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶிவோ மா விஶா ப்ரதாஹாய ப்ராணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶிவோ மா விஶா ப்ரதாஹாயாபானாய ஸ்வாஹா | வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶி

வோமாவிஶாப்ரதாஹாயவ்யாநாயஸ்வாஹா | உதாநேநிவிஷ்டோம்ருதஞ்ஜு ஹோமிஶிவோமாவிஶாப்ரதாஹாயோதாநாயஸ்வாஹா | ஸமாநேநிவிஷ்டோம்ருதஞ்ஜுஹோமிஶிவோமாவிஶாப்ரதாஹாயஸமாநாயஸ்வாஹா | ப்ரஹ்மணிம ஆத்மாம்ருதத்வாய | அம்ருதாபிதாநமஸி | இதிஷஷ்ட்யஶீதிதமோநுவாக: ||

ప్రాణేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయ ప్రాణాయస్వాహా। అపానేనివిష్టో మృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహా యాపానాయస్వాహా। వ్యానేనివిష్టోమృతం జుహోమి శివోమావిశా ప్రదాహాయవ్యానాయస్వాహా। ఉదానేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయోదానాయస్వాహా। సమానేనివిష్టోమృతంజుహోమిశివోమావిశాప్రదాహాయసమానాయ స్వాహా। బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ। అమృతాపిధానమసి॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் முன்மந்திரத்தோடு விகல்பமுள்ளது. ப்ராணே - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரையுள்ளவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - கொளுத்தாமையின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, ப்ராணாய - ப்ராணன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, அதாவது வாராய் அன்னமே சாடராக்நியென்னைக் கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு நீபரிசுத்தமாக என்னுள் நுழைவாயாக என்று கருத்து, அபாநே - அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருந்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - உள் நுழைவாயாக, அபாநாய - அபானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யாநே - வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அனனத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, வ்யாநாய - வியானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, உதாநே - உதானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, உதாநாய - உதானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, ஸமாநே - சமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்னத, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன்,

ஶிவஸ்து - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்கி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா-என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, ஸமாநாய-சமானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, ஆத்மா-ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்து - ஹோமஞ்செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆகட்டும்), அம்ருதாபிதாநம் - அமுதரூபமான உறையாக, அஸி - ஆகிறாய், இம்மந்திரம் உத்தரா போசனத்தின் பொருட்டு கையிலிருக்கும் ஜலத்தை மந்திரிப்பதற்குபயோகிக்கிறது.

ஶ்ரத்தாயாம் ப்ராணே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் ப்ராணமந்நேநாப்யாயஸ்வ | அபாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதமபாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | வ்யாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் வ்யாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | உதாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதமுதாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | ஸமாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் ஸமாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மாம்ருதத்வாய | இதி ஷட்ப்ரஶ்ரோவதா ஸிம்ஶோநுவாக: ||

శ్రద్ధాయాం ప్రాణేనివిశ్యామృతంహుతం ప్రాణమన్నేనాప్యాయస్వ । అపానేనివిశ్యామృతంహుతమపానమన్నేనాప్యాయస్వ । వ్యానేనివిశ్యామృతంహుతం వ్యానమన్నేనాప్యాయస్వ । ఉదానేనివిశ్యామృతం హుతముదానమన్నేనాప్యాయస్వ । సమానేనివిశ్యామృతంహుతం సమానమన్నేనాప్యాయస్వ । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப-ம்.) இந்த மந்திரம் சாடராக்கியைக் குறித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ரத்தாயாம்-சிரத்தையில், (ஸ்திகா - இருந்து), அதாவது மிகவும் சிரத்தையுள்ள என்றுமிலையென்று பொருள், ப்ராணே - ப்ராணன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய -அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதரூபமான அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ப்ராணம் - ப்ராணனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை; அபாநே - அபானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, அபாநம் - அபானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, வ்யாநே - வியானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற, அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந-அந்த அன்னத்தினாலே, வ்யாநம் - வியானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, உதாநே - உதானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, உதாநம் - உதானனை, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, ஸமாநே - சமானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமு

தம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம்-ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அநேந-அந்த அன்னத்தினாலே, ஸமாநம் - சமானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, மே - என்னுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுத: - ஹோமம் செய்யப்பட்டது), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆடக்கடவது).

ப்ராணாநாம் க்ரந்திரஸி ருத்ரோ மா விஶாந்தக: தேநாந்நேநாப்யாயஸ்வ | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நே ஷட்த்ரிம்ஶோऽநுவாக: ||

ప్రాణానాంగ్రంథిరసిరుద్రో మావిశా న్తక స్తేనా న్నే నాప్యాయస్వ

(ப்-ம்.) இந்த மந்திரமும் சாடராக்கினியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது. ப்ராணாநாம் - ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து வாயுக்களுக்கும், க்ரந்தி: - ஆதாரமான முணிச்சாகவும், ருத்ர: - அழப்பண்ணுமவனாகவும், அந்தக:-அன்னங்களை நாசம் செய்கிறவனாகவும், அஸி-ஆகிறாய், மா-என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, அதாவது உன் ஜ்வாலைகளை விட்டெறிவாயாக, தேந-அந்த, அநேந - அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை.

அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோऽங்குஷ்டம் ச ஸமாஶ்ரித: | ஈஶ: ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: ப்ரீணாதி விஶ்வபுக் | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நே ஸப்தத்ரிம்ஶோऽநுவாக:

అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోంగుష్ఠంచసమాశ్రితః ॥ (ఈశస్సర్వస్యజగతఃప్రభుఃప్రీణాతివిశ్వభుక్ ॥

(ப் - ம்.) இந்த மந்திரமும் போசனம் செய்த பிறகு ஜபிக்கிறது. அங்குஷ்டம்-கட்டைவிரல் அளவான ஹிருதயத்தை, ஸமாஶ்ரித: - அடைந்தவனும், (ஆனதால்) அங்குஷ்டமாத்ர: - கட்டைவிரலளவுள்ளவனும், ஸர்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத: - உலகத்திற்கும், ஈஶ: - நாயகனும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற, புருஷ: - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட வாசுதேவனானவன், விஶ்வபுக் - எல்லாவற்றையும் புசிக்கிறவனாக, ப்ரீணாதி - ப்ரீதியடையக்கடவன்.

மேதா தேவீ ஜுஷமாணா ந ஆகாத் விஶ்வாசீ பத்ரா ஸுமநஸ்யமாநா | த்வயா ஜுஷ்டா ஜுஷமாணா துருக்தாந் ப்ருஹத்வதேம விததே ஸுவீரா: | த்வயா ஜுஷ்ட ருஷிர்பவதி தேவி த்வயா ப்ரஹ்மாகதஶ்ரீருத த்வயா | த்வயா ஜுஷ்டஶ்சித்ரம் விந்ததே வஸு ஸா நோ ஜுஷஸ்வ த்ரவிணோ ந மேதே | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நே அஷ்டத்ரிம்ஶோऽநுவாக: ||

మేధాదేవీజుషమాణానఆగాద్విశ్వాచీ భద్రాసుమనస్యమానా । త్వయాజుష్టాజుషమాణా దురుక్తాన్బృహద్వదేమవిదథేసువీరాః । త్వయాజుష్టఋషిర్భవతిదేవి త్వయాబ్రహ్మాగతశ్రీరుత త్వయా । త్వయాజుష్టశ్చిత్రంవిందతే వసుసానోజుషస్వద్రవిణోనమేధే ॥

(ப் - ம்.) விஶ்வாசீ - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்தும், பத்ரா - மங்களகரமாகவும், ஸுமநஸ்யமாநா - நல்ல மனதுடன் கூடியுமிருக்கிற, மேதா

தேவீ - புத்திக்குத் தேவதையானவள், ந꞉ - எங்களை, ஜுஷமாணா-ப்ரீதியுள்ளவளாக, ஆகாத் - அடையக்கடவள், ஹே மேதே - வாராய் மேதையே, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டா꞉-அடையப்பட்டவர்களாக, துருக்தாந்-கெட்ட சப்தங்களை, நுதமாநா꞉ - அடைந்திருந்த நாங்கள், ப்ருஹத் - குணங்களாலுயர்ந்ததான வார்த்தையை, வதேம-சொல்லக்கடவோம், யத꞉-(யாதொரு காரணத்தினால், ஸுவீரா꞉ - நல்ல வீரியமுள்ள வாக்குகளை, விததே - கொடுத்தாயோ, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்ட꞉ - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், ருஷி꞉ - மந்திரங்கள் காணும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான், த்வயா - உன்னால், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனானவன், ஆகதஶ்ரீ꞉ - நிலைநின்ற சம்பத்தோடு கூடியவன், த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்ட꞉ - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், சித்ரம்-அனேகவிதமான, வஸு - தனத்தை, விந்ததே-அடைகிறான், ஹே மேதே-வாராய் மேதையே, ஸா - அப்படிப்பட்ட நீ, ந꞉ - எங்களை, த்ரவிணேந-தனத்தினால், ஜுஷஸ்வ - அனுக்கிரகம் பண்ணு.

மேதாம் ம இந்த்ரோ ததாது மேதாம் தேவீ ஸரஸ்வதீ மேதாம் மே அஶ்விநாவுபாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா | அப்ஸராஸு ச யா மேதா கந்தர்வேஷு ச யந்மந꞉ | தைவீம் மேதா மநுஷ்யஜா ஸா மாம் மேதா ஸுரபிர்ஜுஷதாம் | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே அஷ்டாத்ரிம்ஶோ நுவாக꞉ ||

మేధాం మ ఇంద్రో దదాతు మేధాం దేవీ సరస్వతీ । మేధాం మే అశ్వినా దేవా వాధత్తాం పుష్కరస్రజా । అప్సరాసు చ యా మేధా గంధర్వేషు చ యన్మనః । దైవీ మేధా సరస్వతీ సా మాం మేధా సురభిర్జుషతాం ॥

(ப - ம்.) மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, இந்த்ர꞉ - இந்திரனானவன், ததாது - கொடுக்கக்கடவன், தேவீ - பூஜ்யையான, ஸரஸ்வதீ - சரஸ்வதியும், மேதா - அறிவை, ததாது - கொடுக்கக்கடவள், புஷ்கரஸ்ரஜா - பத்மமாலை யணிந்த, தேவௌ - தேவர்களான, அஶ்விநௌ - அசுவினிதேவர்கள், மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, ஆதத்தாம் - செய்யட்டும், அப்ஸராஸு-அப்ஸரஸ்திரீகளில், யா - யாதொரு, மேதா - அறிவோ, கந்தர்வேஷு - கந்தருவர்களில், யத் - யாதொரு, மந꞉ - மேதையோ, தைவீ - தேவர்களுடையதும், மநுஷ்யஜா - மனிதர்களுடையதும், யா-யாதொரு, மேதா - அறிவோ, ஸுரபி꞉ - உயர்ந்த, ஸா - அந்த, மேதா-அறிவானது, மாம் - என்னை, ஜுஷதாம் - அனுக்கிரகிக்கட்டும்,

ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாய வை நம꞉ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஏகோநசத்வாரிம்ஶோ நுவாக꞉ ||

సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయ వై నమః ॥

(ப் - ம்.) ஸத்யோஜாதம் - சங்கல்பம் பண்ணினவுடனே வேறு காரணங்களாலுண்டுபண்ணப்படாமல் தானே தோன்றின ப்ரம்மத்தை, ப்ரபத்யாமி - சரணமடைகிறேன், ஸத்யோஜாதாய வை - மேற்கூறியபடி அவதரித்த நாராயணன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

பவே பவே நாதிபவே பஜஸ்வ மாம் பவோத்பவாய நம: | இதி ஷட்ஸப்ததிதமோऽநுவாக: ||

భవేభవే నాతిభవే భజస్వమాం భవోద్భవాయ నమః॥

(ப் - ம்.) பவே பவே - யோநிகள் தோறும், நாதிபவே - விசேஷித்துப் பிறக்கக்கடவேனல்லேன், மாம் - என்னை, பஜஸ்வ - அனுக்கிரகிப்பாயாக, பவோத்பவாய - காரியவர்க்கங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமான ப்ரம்மத்தின் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வாமதேவாய நமோ ஜ்யேஷ்டாய நம: ஶ்ரேஷ்டாய நமோ ருத்ராய நம: காலாய நம: கலவிகரணாய நமோ பலவிகரணாய நமோ பலாய நமோ பலப்ரமதனாய நம: ஸர்வபூததமனாய நமோ மனோன்மனாய நம: | இதி ஸப்தஸப்ததிதமோऽநுவாக: ||

వామదేవాయ నమో జ్యేష్ఠాయ నమో రుద్రాయ నమః కాలాయ నమః కలవికరణాయ నమో బల వికరణాయ నమో బల ప్రమథనాయ నమస్సర్వభూత దమనాయ నమో మనోన్మనాయ నమః ॥

(ப் - ம்.) வாமதேவாய - அழகியதேவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், ஜ்யேஷ்டாய - உயர்ந்தவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், ருத்ராய - சம்சாரத்தைப் போக்குகிறவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், காலாய - சம்ஹாரம் செய்கிறவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், கலவிகரணாய - காலத்தின் விகாரமான கணம் நாழி முதலிய உருவின் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலவிகரணாய - பலத்தின் விகாரங்களுடைய உருவின் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலப்ரமதனாய - சத்துருவின் பலத்தைப்போக்க வல்லவன்பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன். ஸர்வபூததமனாய - எல்லா ப்ராணிகளையும் வதிக்கிறவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன், மனோன்மனாய - மனதைக் கலக்குகிறவன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அகோரேப்யோऽத கோரேப்யோ கோரகோரதரேப்ய: ஸர்வத: ஶர்வ ஸர்வேப்யோ நமஸ்தே அஸ்து ருத்ரரூபேப்ய: | இதி அஷ்டஸப்ததிதமோऽநுவாக: ||

అఘోరేభ్యోథఘోరేభ్యోఘోరఘోరతరేభ్యస్సర్వ తస్సర్వశ్శర్వేభ్యోనమ స్తే అస్తురుద్రరూపేభ్యః॥

(ப - ம்.) அகோரேப்ய: கோரமில்லாததாயும், அத - பிறகு, கோரேப்ய: - கோரரூபமாயும், கோரகோரதரேப்ய: - அத்தியந்தம் கோ

ரமாயும், ஸர்வத: - எல்லாவிடத்திலும், ஸர்வஶர்வேப்ய: - எல்லாச் சர்வனுடையதான, ருத்ரரூபேப்ய: - உருத்திரன் உருவம்கொண்ட, தே - உனக்கு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி । தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥

(ப - ம்.) புருஷாய - வாசுதேவனின் பொருட்டு, வித்மஹே - தியானம் செய்கிறோம், தத் - அதற்காக, மஹாதேவாய - ருத்திரன் பொருட்டு, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், தத் - அந்த வாசுதேவ தியானத்தை, ருத்ர: - உருத்திரன், ப்ரசோதயாத் - கூட்டிவைக்கட்டும்.

ஈஶான: ஸர்வவித்யானாம் ஈஶ்வர: ஸர்வபூதானாம் ப்ரஹ்மாதிபதிர்ப்ரஹ்மணோऽதிபதிர்ப்ரஹ்மா ஶிவோ மே அஸ்து ஸதாஶிவோம் ॥

ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోఽధిపతిర్బ్రహ్మా శివో మే అస్తు సదాశివోం ॥

(ப - ம்.) ஸர்வவித்யானாம் - எல்லா வித்தைகளுக்கும், ஈஶான: - ஸ்வாமியாயும், ஸர்வபூதானாம் - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஈஶ்வர: - ஈசனுகியும், ப்ரஹ்மாதிபதி: - வேதத்திற்கு நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மண: - சதுர்முகனுக்கு, அதிபதி: - நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனுக்கு ஆத்மாவாகவும், ஸதா - சர்வகாலமும், ஶிவ: - மங்களகரனுகவும், ஓம் - ப்ரணவத்தின் பொருளுமான நாராயணன், மே - எனக்கு, ஶிவம் - மங்களகரத்தைக் கொடுக்கிறவனுக, அஸ்து - ஆகக்கடவன்.

ப்ரஹ்மமேதுமாம் । மதுமேதுமாம் ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதுமாம் । யாஸ்தே ஸோம ப்ரஜாவத்ஸோऽபி ஸோऽஹம் । துஸ்ஸ்வப்னஹந் துருஷ்ஷஹ । யாஸ்தே ஸோம ப்ராணாக்ம்ஸ்தாஞ்ஜுஹோமி । த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் । ப்ரஹ்மஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி । யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி । தே ஸோமம் ப்ராப்னுவந்தி । ஆஸஹஸ்ராத் பங்க்திம் புனந்தி । ஓம் ॥

బ్రహ్మమేతుమాం। మధుమేతుమాం బ్రహ్మమేవమధుమేతుమాం। యాస్తే సోమప్రజావత్సోఽభి సోఽహం। దుస్స్వప్నహం దురుష్షహ। యాస్తే సోమప్రాణాగ్ంస్తాఞ్జుహోమి। త్రిసుపర్ణమయాచితం బ్రాహ్మణాయదద్యాత్। బ్రహ్మహత్యాం వా ఏతే ఘ్నంతి। యే బ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణం పఠంతి। తే సోమం ప్రాప్నువంతి। ఆసహస్రాత్పంక్తిం పునంతి। ఓం ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மாம் - என்னை, ஏது - அடையக்கடவது, மது - தேன்போல் ஆனந்தமயமானது, மாம் - என்னை, ஏது -

அடையக்கடவது, ப்ருஹ்மெவ - ப்ரம்மமாகத் தானேயாகிற, ஃயா - தேஜ னது, ொ - என்னை, வாதா - அடையக்கடவது, ஹொவொஃ - வாராய் பர மாத்மாவே, யாஃ - யாதொரு ப்ரஜைகளோ, (தா - அந்த), வ்ரஜாஃ - ப்ர ஜைகள், தெ - உனக்குச் சேஷபூதங்கள், வொஹ - அந்த நான், (தெ-உன க்கு), சுவிகஃஷஃ - இஷ்டமுள்ள பிள்ளைபோல் காப்பாற்றத் தக்கவன், (ஷ்வ - நீ), உாஷ்வஹ - கெட்ட சுவப்பனங்களைப் போக்குகிறவன், ஊ ரொஷஹா - கெட்டவர்களுடைய தனத்தை அபகரிக்கிறவன், ஹொவொஃ - வாராய் பரமாத்மாவே, யாஃ - யாதொரு ப்ராணன்கள், தெ-உனக்கு சேஷ பூதங்களோ, தாநு - அந்த, வ்ராணாநு - இந்திரியங்களை, ஜுஹொமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், திஸுவண-ம் - திரிசுபர்ணமென்கிற பெயர்கொ ண்ட, இந்த அனுவாகம் மூன்றையும், கயாஹிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - ப்ராமணர்களின்பொருட்டு, ஒஓஃராசு - தக்ஷிணையாகக் கொ டுக்கவேண்டும், க்ருவயஹிஷ்ரு ஹொவசெக-என்கிறபடியே தக்ஷிணை கொடு க்கும் காலத்தில் இந்தத் திருசுபர்ணம் என்கிற அனுவாகத்தைப் படிக்கவே ண்டும், யெப்ராஹ்மணாஃ-யாதொரு ப்ராமணர்கள், திஸுவண-ம்-இந்த மூன்று அனுவாகத்தையும், வஹி - படிக்கிறார்களோ, ப்ருஹ்மஹத்யாம் வெ - ப்ரம்ம ஹத்தியை, வுஹி - போக்குகிறார்கள், தெ-அவர்கள், ஸொ மம் - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மாவை, வ்ராவுவஹி - அடைகி றார்கள், வஹிம் - எல்லாக் கும்பலையும், ஆஸஹஸ்ராசு-அதிகமாக, வாநஹி-பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள்.

ப்ருஹ்மெயா | ஃயாெயா | ப்ருஹ்மெவஃயாெயா | ப்ருஹ்மெ யவா | ஃயாெயவா | ப்ருஹ்மெவஃயாெயவா | உதிஷஷவ்ரஶ்ரஷ்டகா ஸிம்ஶொநாவாகஃ ||

బ్రహ్మమేధయా మధుమేధయా బ్రహ్మమేవమధుమేధయా బ్రహ్మమేధవా మధుమేధవా బ్రహ్మమేవమధుమేధవా ॥

(ப் - ம்.) ப்ருஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ெயா - தன்விஷயமான புத்தி யோடு, (ஸம்யொஜயதா - சேர்க்கட்டும்), ஃயா-ஆனந்தரூபமான ப்ரம்மம், ெயா - அறிவோடு, (ஸம்யொஜயதா - சேர்க்கட்டும்), ப்ருஹ்மெவ - ப்ர ம்மமாகத்தானே இருக்கிற, ஃயா - ஆனந்தமானது, ெயா - அறிவோடு, (ஸம்யொஜயதா - சேர்க்கட்டும்), ப்ருஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ெயவா யக்யத் தைச் செய்துவைக்கும், ஃயா - ஆனந்தமயமானது, ெயவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும், ப்ருஹ்மெவ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, ஃயா-ஆனந் தமயம் தானே, ெயவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும்.

ப்ருஹ்மாடுவா நாமடிவிஃகவீநாரஷிவிப்ராணாம்ஹிஷொரு மாணாம் | ஶ்யெநொ ரூத்ராணாம் ஸ்வயிதிவநா நாம்ஸொஃவெஹிரு

தேத்ரிரோஹது | ஹம்ஸஃ ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷததிதிர்துரோணஸத் | ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம்ப்ருஹத் | யஇமம் த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் | வீரஹத்யாம்வா ஏதே க்நந்தி | யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி | தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி | ஆஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி | ஓம் | இதிஷஷ்டப்ரஶ்நஸ்ய சத்வாரிம்ஶோநுவாகஃ ||

బ్రహ్మాదేవానాంపదవీఃకవీనామృషిర్విప్రాణాంమహిషోమృగాణాం। శ్యేనోగృధ్రాణాగ్ స్వధితిర్వనానాం సోమఃపవిత్రమత్యేతిరేభన్ హగ్ంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ । నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ । యఇమంత్రిసుపర్ణమయాచితంబ్రాహ్మణాయదద్యాత్ । వీరహత్యాంవాఏతేఘ్నంతి । యేబ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణంపఠంతి । తేసోమంప్రాప్నువంతి । ఆసహస్రాత్పంక్తింపునంతిఓం ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்மாதேவாநாம் - என்றும், ஹம்ஸஃ ஶுசிஷத் - என்றும் இம்மந்திரங்களிரண்டும் முன்னே வியாக்யானம் செய்யப்பட்டவைகள், யஃ - யாதொருவன், இமம் - இந்த, த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணமென்கிற அனுவாகத்தை, அயாசிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - ப்ராம்மணன் பொருட்டு, தத்யாத் - தக்ஷிணையுடன் கொடுக்கக்கடவனோ, ஏதே - இவர்கள், வீரஹத்யாம் வீரஹாவா ஏஷ தேவாநாம் யோக்நிமுத்வாஸயதே - என்கிறபடி தேவர்களின் அக்நியை அவித்த பாதகத்தை, க்நந்தி- போக்குகிறார்கள், யே - யாதொரு, ப்ராஹ்மணாஃ - ப்ராமணர்கள், த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணத்தை, படந்தி-படிக்கிறார்களோ, தே-அவர்கள், ஸோமம் - பரமாத்மாவை, ப்ராப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஆஸஹஸ்ராத்- அதிகமாக, பங்க்திம் - வரிசையை, புநந்தி - பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள், ஓம் - என்கிறது ப்ரம்மத்தின் தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | வாங்மநஶ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணரேதோபுத்த்யாகூதிஸங்கல்பா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ஶிரஃபாணிபாதபார்ஶ்வப்ருஷ்டோதரஜங்கஶிஶ்நோபஸ்தபாயவோ மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | த்வக்சர்மமாꣳஸருதிரமேதோமஜ்ஜாஸ்நாயவோஸ்தீநி மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாய்வாகாஶா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | அந்நமயப்ராணமயமநோமயவிஜ்ஞாநமயாநந்தமயா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா |

விவிட்யை ஸ்வாஹா | கஷோத்காய ஸ்வாஹா | உத்திஷ்ட புருஷ ஹரித பிங்கல லோஹிதாக்ஷி தேஹி தேஹி ததாபயிதா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸம் ஸ்வாஹா | ஓம் ஸ்வாஹா | உத்திஷ்ட ப்ரஹ்மணஸ்பதே ஸ்வாஹா ஸம்ஸோ நாவாக: ||

ప్రాణాపానవ్యానోదానసమానా మే శుధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । వాఙ్మనశ్చక్షుశ్శ్రోత్రజిహ్వాఘ్రాణరేతో బుధ్యాకూతిసంకల్పా మే శుధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । శిరః పాణిపాద పార్శ్వ పృష్ఠోదర జంఘ శిశ్నోపస్థపాయవో మే శుధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । త్వక్చర్మమాగ్ంసరుధిర మేదోస్థి మజ్జా మే శుధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । శబ్దస్పర్శరూపరసగంధా మే శుద్ధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । పృథివ్యప్తేజో వాయురాకాశా మే శుద్ధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । అన్నమయ ప్రాణమయ మనోమయ విజ్ఞానమయానన్దమయా మే శుద్ధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । వివిట్యై స్వాహా । కషోత్కాయ స్వాహా । ఉత్తిష్ఠ పురుష హరిత లోహిత పింగళాక్షి దేహి దేహి దదాపయితా మే శుద్ధ్యంతాం జ్యోతిరహం విరజా విపాప్మా భూయాసగ్ స్వాహా । ఓం స్వాహా ॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரங்கள் சந்நியாசத்திற்குப் பூர்வாங்கமான பாவத்தைப் போக்கச்செய்யும் ஹோமத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றன. மே - என்னுடைய, ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநா: - இப்பெயர்கொண்ட ஐந்து ப்ராணவாயுக்களும், ஶுத்த்யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவது. ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், ஸ்வாஹா - என்பது ஒவ்வொன்றுக்கும் ஹோமத்தைச் சொல்லுகிறது. மே - என்னுடைய, வாங்மநஶ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணரேதோபுத்த்யாகூதிஸங்கல்பா: - வாக் மனது கண் காது நாக்கு மூக்கு இந்திரியம் புத்தி அபிப்பிராயம் எண்ணம் இவை, ஶுத்த்யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன. ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன். மே - என்னுடைய, ஶிர:பாணிபாதபார்ஶ்வப்ருஷ்டோதரஜங்கஶிஶ்நோபஸ்தபாயவ: - தலை கை கால் விலா முதுகு வயிறு முழங்கால் சிச்னம் குத்தாமட்டை பாயு என்னும் இந்திரியம் இவை, ஶுத்த்யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - என்னுடைய, த்வக்சர்மமாம்ஸருதிரமேதோஸ்திமஜ்ஜா: - தோல் வெள்ளைத்தோல், மாமிசம் ரத்தம் உயிர்ச்சுண்ணி, எலும்பு நரம்பு இவை, ஶுத்த்யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன

ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோ குணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூ⁴யாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - என்னுடைய, ஶப்³த³ஸ்பர்ஶரூபரஸக³ந்தா⁴: - ஐம்புலன்களும், ஶுத்⁴யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூ⁴யாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - என்னுடைய, ப்ருதி²வ்யப்தேஜோவாய்வாகாஶா: - ஐம்பூதங்களும், ஶுத்⁴யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன், ஜ்யோதி: - தனக்குத்தானே தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமற்றவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூ⁴யாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - என்னுடைய, அந்நமயப்ராணமயமநோமயவிஜ்ஞாநமயாநந்த³மயா: - அன்னமயன் முதலிய ஐந்தும், ஶுத்⁴யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன, அன்னமயன் முதலிய சரீர ப்ராண மனது ஜீவன் இவைகளுக்கு சுத்திவேண்டியிருந்தாலும் எக்காலத்திலும் சுத்தமான ஆனந்தமயன் என்கிற பரமாத்மாவுக்கு சுத்தியாவது பக்தி ப்ரபத்தி என்கிற முக்தி காரணங்களால் வசப்படுகையே, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தான் தோற்றுகிற, விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா - பாவமில்லாதவனாகவும், பூ⁴யாஸம் - ஆகக்கடவேன், விவிட்டி: - அதிகமாக த்யானத்தின் பரவுதலானது, (ஸ்யாத் - உண்டாகட்டும்), கஷோத்காய - தன்னுடைய குணங்களை ஸ்தோத்திரம் செய்வதில் ஆசைகொண்டிருக்கும் பரப்ரம்மத்தின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, லோஹிதபிங்க³லாக்ஷி - செந்தாமரைப் பூப்போல பிங்கள வர்ணமான கண்களையுடைய, புருஷ - புருஷனென்கிற பெயர்கொண்ட, ஹரே - மகாவிஷ்ணுவே, உத்திஷ்ட² - என்னைக் காப்பாற்றுவதில் சாக்ரதையுள்ளவராவாய், தே³ஹி தே³ஹி - உன் விஷயமான த்யானம் சக்தி இவைகளைக் கொடுப்பாய், மே - எனக்கு, த³தா³பயிதா: - ஞானாதிகளை கொடுப்பிக்கும் காரணங்கள், ஶுத்⁴யந்தாம் - சுத்தியடையக்கடவன, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தானே தோற்றுகிற, அஹம் - நான், விரஜா: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், விபாப்மா-பாவமில்லாதவனுமாக, பூ⁴யாஸம்- ஆகக்கடவேன், ஓம் - ப்ரணவத்தின் பொருளான பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு.

ஸத்யம் பரம் பரம் ஸத்யம் ஸத்யேந ந ஸுவர்கா³ல்லோகாச்ச்யவந்தே கதா³சந ஸதாம் ஹி ஸத்யம் தஸ்மாத்ஸத்யே ரமந்தே । தப இதி தபோ நாநஶநாத்பரம் யத்³தி⁴ பரம் தபஸ்தத்³து³ர்த⁴ர்ஷம் தத்³து³ராத⁴ர்ஷம் தஸ்மாத்தபஸி ரமந்தே த³ம இதி நியதம் ப்³ரஹ்மசாரிணஸ்தஸ்மாத்³த³மே ரமந்தே ஶம இத்யரண்யே முநயஸ்தஸ்மாச்ச²மே ரமந்தே தா³நமிதி ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ப்ரஶம்ஸந்தி தா³நாந்நாதிது³ஷ்கரம் தஸ்மாத்³தா³நே ரமந்தே த⁴ர்ம இதி த⁴ர்மேண ஸர்வமித³ம் ப

ரிக்³ருஹீதம் த⁴ர்மாந்நாதிது³ஶ்சரம் தஸ்மாத்³த⁴ர்மே ரமந்தே ப்ரஜந இதி பூ⁴யாம்ஸஸ்தஸ்மாத்³பூ⁴யிஷ்டா²: ப்ரஜாயந்தே தஸ்மாத்³பூ⁴யிஷ்டா²: ப்ரஜநநே ரமந்தே(அ)க்³நய இத்யாஹ தஸ்மாத³க்³நய ஆதா⁴தவ்யா அக்³நிஹோத்ரமித்யாஹ தஸ்மாத³க்³நிஹோத்ரே ரமந்தே யஜ்ஞ இதி யஜ்ஞோ ஹி தே³வாநாம் யஜ்ஞேந ஹி தே³வா தி³வம் க³தாஸ்தஸ்மாத்³யஜ்ஞே ரமந்தே மாநஸமிதி வித்³வாம்ஸஸ்தஸ்மாத்³வித்³வாம்ஸ ஏவ மாநஸே ரமந்தே ந்யாஸ இதி ப்³ரஹ்மா ப்³ரஹ்மா ஹி பர: பரோ ஹி ப்³ரஹ்மா தாநி வா ஏதாந்யவராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்³ய ஏவம் வேதே³த்யுபநிஷத் | இதி ஷட்ஸப்ததிதமோ(அ)நுவாக: ||

సత్యంపరంపరగ్ం సత్యంసత్యేనసువర్గాల్లోకాచ్చ్యవన్తేకదాచనసతాగ్ం హిసత్యంతస్మాత్స త్యేరమంతే।తపఇతితపోనానశనాత్పరంయద్ధిపరంతపస్తద్దుర్ధర్షంతద్దురాధర్షంతస్మాత్తపసిరమన్తే। దమఇతినియతంబ్రహ్మచారిణస్తస్మాద్దమేరమన్తే శమఇత్యరణ్యేమునయస్తస్మాచ్ఛమేరమన్తే దానమితి సర్వాణిభూతాని ప్రశగ్ంసన్తి దానాన్నాతిదుష్కరం తస్మాద్దానేరమంతేధర్మఇతి ధర్మేణసర్వమి దంపరిగృహీతం ధర్మాన్నాతిదుశ్చరంతస్మాద్ధర్మేరమన్తేప్రజన ఇతిభూయాగ్ంసస్తస్మాద్భూయి ష్ఠాఃప్రజాయన్తేతస్మాద్భూయిష్ఠాఃప్రజననేరమన్తే అగ్నయఇత్యాహతస్మాదగ్నయఆధాతవ్యా అగ్నిహోత్రమిత్యాహతస్మా దగ్నిహోత్రేరమంతేయజ్ఞఇతియజ్ఞోహిదేవానాంయజ్ఞేనహిదేవాదివంగతాస్తస్మాత్ యజ్ఞేరమంతే మానసమితి విద్వాగ్ంసస్తస్మాద్విద్వాగ్ంసఏవమానసేరమంతే న్యాసఇతిబ్రహ్మాబ్రహ్మాహిపరఃపరోహిబ్రహ్మా తానివాఏతాన్యవరాణి తపాగ్ంసిన్యాసఏవాత్యరేచయత్ యఏవంవేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப - ம்.) ப்ரம்ம வித்தையில் சத்தியம் தவம் முதலிய சாதனங்களைச் சொல்லி, சதுர்முகனுக்கு விருப்பமுள்ளது நியாசம் என்கிற சரணாகதியே என்று முடிப்பதற்கு இந்த அனுவாகம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஸத்யம் - சத்தியமானது, பரம் - உயர்ந்தது, பரம் ஸத்யம் - என்று அதை உயர்ந்ததென்று சொல்ல இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது. ஸத்யேந - சத்தியத்தினால், ஸுவர்கா³த் - சுவர்க்கமென்கிற, லோகாத் - உலகத்தில் நின்றும், கதா³சந - ஒருக்காலத்திலும், ந ச்யவந்தே - நழுவுகிறதில்லை, ஸதாம் - சத்துக்களுக்கு, ஸத்யம் - சத்தியமானது, (இஷ்டம் ஹி - இஷ்டமன்றோ), தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸத்யே - சத்தியத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், தப: - தவம், இதி - என்பது, அநஶநாத் - சாப்பிடாததைக் காட்டிலும், பரம் - வேறு, ந - இல்லை, யத்³தி⁴ - யாதொரு காரணத்தினால், தப: - தவம், பரம் - உயர்ந்ததோ, தத் - ஆனதால், து³ர்த⁴ர்ஷம் - அசைக்ககூடாதது, தத் - ஆதலால், து³ராத⁴ர்ஷம் - மிகவும் அசைக்கக்கூடாதது, (இதி - என்று), தப: - தவத்தை, மத்வா - எண்ணி), தஸ்மாத் - ஆகையால், தபஸி - தவத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள். ப்³ரஹ்மசாரிண: - ப்ரம்மசாரிக்கு, த³ம: - தமமானது, (ஸாத்⁴ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, (மத்வா - எண்ணி), நியதம் - நிரந்தரமாக, தஸ்மாத் - ஆகையால்,

தமே - தமத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், அரண்யே - காட்டில், மு-
நய: - முனிகள், ஶம: - சமமானது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி -
என்று, மத்வா - எண்ணி, தஸ்மாத் - ஆகையால், ஶமே - சமத்தில், ரமந்தே -
ஆசைப்படுகிறார்கள், ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - பிராணிகளும், தாநம் -
தானம், இதி - என்று, ப்ரஶம்ஸந்தி - ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன, தாநாத் -
தானத்தைக்காட்டிலும், அதிதுஷ்கரம் - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமான
காரியம், ந - இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையால், தாநே - தானத்தில், ரமந்தே -
ஆசைப்படுகிறார்கள், தர்மேண - தர்மத்தினாலே, இதம் - இந்த, ஸர்வம் -
எல்லாம், பரிக்ருஹீதம் - பிடிக்கப்பட்டது, தர்மாத் - தர்ம்மத்தைக் காட்
டிலும், அதிதுஷ்கரம் - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமானது, ந - இல்லை,
தஸ்மாத் - ஆனதால், தர்ம: - தர்ம்மம், இதி - என்று, மத்வா - எண்ணி
தர்மே - தர்ம்மத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், ப்ரஜநந: - பிள்ளை
யானது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, பூயாம்ஸ: - அனே
கர், (ப்ருவந்தி - சொல்லுகிறார்கள்), தஸ்மாத் - ஆதலால், பூயிஷ்டா: -
அனேகர், ப்ரஜாயந்தே - பிள்ளையுண்டு பண்ணுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆத
லால், பூயிஷ்டா: - அனேகர், ப்ரஜநநே - பிள்ளையுண்டு பண்ணுவதில்,
ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், அக்நய: - அக்னிகள், ஸாத்யா: - (சாதிக்கத்
தக்கவைகள்), இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால்,
அக்நய: - அக்கிகள், ஆதாதவ்யா: - ஆதானம் செய்யத்தக்கவைகள், அக்நி
ஹோத்ரம் - அக்கினிஹோத்திரமானது, (ஸாத்யம் - செய்யத்தக்கது), இதி-
என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால், அக்நிஹோத்ரே - அக்
கினிஹோத்திரத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், யஜ்ஞ: - யக்யமானது,
தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, (தோஷணோ ஹி - திருப்திசெய்து வைக்கிற
தன்றோ), யஜ்ஞேந - யக்யத்தால், தேவா: - தேவர்கள், திவம் - சுவர்க்கத்தை,
கதா ஹி - அடைந்தார்களன்றோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞ: - யக்யமா
னது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, யஜ்ஞே - யக்யத்தில்,
ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள். மாநஸம் - மனதால் பகவத்தியானமானது,
ஸாத்யம் - செய்யத்தக்கது, இதி - என்று, வித்வாம்ஸ: - தெரிந்தவர்கள்,
ப்ருவந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆனதால், வித்வாம்ஸ ஏவ - தெரிந்
தவர்கள் தானே, மாநஸே - பகவத்தியானத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறா
ர்கள், ந்யாஸ: - சரணாகதியானது, பர: - உயர்ந்தது, இதி - என்று,
ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனவன், (அமநுத - எண்ணினான்), ப்ரஹ்மா - சதுர்
முகன், பரோ ஹி - உயர்ந்தவனன்றோ, ந்யாஸ ஏவ - சரணாகதிதானே,
அவராணி - வேறான, தாநி ஏதாநி - அந்த இந்த, தபாம்ஸி - தவங்களை,

[illegible]

ప్రాజాపత్యోహారుణిస్సుపర్ణేయః ప్రజాపతింపితరముపససారకిం భగవంతఃపరమం వదంతీతితస్మైప్రోవాచ సత్యేనవాయురావాతిసత్యే నాదిత్యోరోచతేదివి సత్యంవాచఃప్రతిష్ఠా సత్యేసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాత్సత్యంపరమంవదంతితపసా దేవా దేవతామగ్రఆయన్ తపసర్షయ స్సువరన్వవింద న్తపసాసపత్నాన్ప్రణుదా మారాతీ స్తపసిసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మా త్తపఃపరమం వదంతిదమేనదాంతాః కిల్బిషమవధూన్వంతి దమేనబ్రహ్మచారిణ స్సువరగచ్ఛన్ దమోభూతా నాందురాధర్షందమేసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దమఃపరమంవదంతిశమేనశాంతాశ్శివమాచరంతి శమేననాకంమునయోన్వవిన్దంఛమోభూతానాం దురాధర్షంశమేసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాచ్ఛ మఃపరమంవదంతి దానంయజ్ఞానాంవరూథం దక్షిణాలోకేదాతారగ్ సర్వభూతాన్యుపజీవంతి దానేనారాతీరపానుదంతదానేన ద్విషంతోమిత్రాభవంతిదానేసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దానం పరమంవదంతి ధర్మోవిశ్వస్యజగతః ప్రతిష్ఠాలోకేధర్మిష్ఠంప్రజా ఉపసర్పంతిధర్మేణ పాపమ పనుదతిధర్మే సర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాద్ధర్మంపరమంవదంతి ప్రజననంవైప్రతిష్ఠాలోకేసాధుప్ర జాయా స్తంతుంతన్వానఃపితౄణామనృణోభవతితదేవతస్యానృణంతస్మాత్ప్రజననంపరమంవదంతి అగ్నయోవైత్రయీవిద్యా దేవయానఃపంథాగార్హపత్య ఋక్పృథివీరథన్తర మన్వాహార్యపచ నంయజురంతరిక్షంవామదేవ్యమాహ వనీయస్సామసువర్గో లోకోబృహ త్తస్మాదగ్నీన్పరమం వదంత్యగ్నిహోత్రం సాయంప్రాతర్గృహాణాం నిష్కృతిస్స్విష్టగ్ సుహుతం యజ్ఞక్రతూనాం ప్రాయణగ్ సువర్గస్యలోకస్య జ్యోతి స్తస్మాదగ్నిహోత్రంపరమంవదంతి యజ్ఞ ఇతియజ్ఞేనహి దేవాదివంగతాయజ్ఞే నాసురానపానుదంతయజ్ఞే నద్విషంతోమిత్రాభవంతి యజ్ఞేసర్వంప్రతిష్ఠి తంతస్మాద్యజ్ఞంపరమంవదంతి మానసంవైప్రాజాపత్యం పవిత్రంమానసేనమనసా సాధుపశ్యతి మానసాఋషయఃప్రజా అసృజ న్తమానసేసర్వంప్రతిష్ఠితం తస్మాన్మానసంపరమంవదంతి న్యాస ఇత్యాహుర్మనీషిణో బ్రహ్మాణంబ్రహ్మావిశ్వః కతమస్స్వయంభుః ప్రజాపతిస్సంవత్సర ఇతిసంవ త్సరోసావాదిత్యో యఏషఆదిత్యేపురుషస్సపరమేష్ఠీ బ్రహ్మాత్మాయాభిరాదిత్యస్తపతి రశ్మిభిస్తాభిః పర్జన్యోవర్షతిపర్జన్యేనౌషధి వనస్పతయఃప్రజాయంత ఓషధివనస్పతిభిరన్నం భవత్యన్నేన ప్రాణాఃప్రాణైర్బలంబలేన తప స్తపసాశ్రద్ధా శ్రద్ధయామేధామేధయామనీషా మనీషయామనో మనసా శాంతిశ్శాంత్యాచిత్తం చిత్తేనస్మృతిగ్ స్మృత్యాస్మారగ్ స్మారేణవిజ్ఞానం విజ్ఞానేనాత్మానం

ర్ధయతి తస్మాదన్నం దదంత్సర్వాణ్యేతాని దదత్యన్నాత్ప్రాణా భవంతి భూతానాం ప్రాణైర్మ
నో మనసశ్చ విజ్ఞానం విజ్ఞానాదానందో బ్రహ్మయోనిస్స వా ఏష పురుషః పంచధా పంచాత్మా యేన సర్వ
మిదం ప్రోతం పృథివీ చాంతరిక్షం చ ద్యౌశ్చ దిశశ్చావాంతరదిశాశ్చ స వై సర్వమిదం జగత్స చ భూ
తం స చ భవ్యం జిజ్ఞాసక్లృప్తమృతజా రయిష్ఠా శ్రద్ధా సత్యో మహస్వాన్ తపసో వరిష్ఠాత్ జ్ఞాత్వా తమేవం
మనసా హృదా చ భూయో న మృత్యుముపయాహి విద్వాన్ తస్మాన్న్యాసమేషాం తపసామతిరిక్త
మాహుః ॥

(ப - ம்.) ஆருணி: - அருணனென்கிற, ப்ராஜாபத்ய: - ப்ரஜாபதியின் பிள்ளையாயும், ஸுபர்ணேய: - சுபர்ணையென்பவளுடைய கர்ப்பத்தில் ஜநித்தவருமானவர், பிதரம் - தகப்பனை, ப்ரஜாபதிம் - ப்ரஜாபதியை, பகவந்த: - உத்தமர்கள், கிம் - எத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், இதி - என்று, உபஸஸார - இப்படிக்கேட்டார், தஸ்மை - அந்தப் பிள்ளையின் பொருட்டு, ப்ரோவாச - சொன்னார். முன்னனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம் முதலியவைகளையே இந்த அனுவாகத்தில் விரிவாகச் சொல்லுகிறது, ஸத்யேந - சத்யத்தினாலே, வாயு: - காற்றானது, ஆவாதி - வீசுகிறது, ஸத்யேந - சத்யத்தினாலே, ஆதித்ய: - சூரியனானவன், திவி - ஆகாயத்தில், ரோசதே - விளங்குகிறான், ஸத்யம் - சத்யமானது, வாச: - வாக்குக்கு, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, ஸத்யே - சத்யத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸத்யம் - சத்யத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தபஸா - தவத்தால், தேவா: - தேவர்கள், தேவதாம் - தேவராயிருக்கையை, அக்ரே - முன்னே, ஆயந் - அடைந்தார்கள், தபஸா - தவத்தால், ருஷய: - இருடிகள், ஸுவ: - சுவர்க்கத்தை, அந்வவிந்தந் - அடைந்தார்கள், தபஸா - தவத்தால், ஸபத்நாந் - அதிகத்வேஷத்தோடுகூடிய, அராதீந் - சத்துருக்களை, ப்ரணுதாம - போக்கக்கடவோம், தபஸி - தவத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், தப: - தவத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தமேந - உள் சாந்தியாலே, தாந்தா: - சாந்தியுண்டானவர்கள், கில்பிஷம் - பாவத்தை, அவதூந்வந்தி - உதறுகிறார்கள், தமேந - தமத்தால், ப்ரஹ்மசாரிண: - ப்ரம்மசாரிகள், ஸுவ: - சுவர்க்கத்தை, அகச்சந் - அடைந்தார்கள், தம: - தமமானது, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, துராதர்ஷம் - அசைக்கக்கூடாதது, தமே - தமத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால், தம: - தமத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ஶமேந - வெளிச்சாந்தியாலே, ஶாந்தா: - சாந்தியுள்ளவர்கள், ஶிவம் - நல்ல காரியத்தை, ஆசரந்தி - செய்கிறார்கள், ஶமேந - சாந்தியினாலே, நாகம் -

இருடிகள், நாகம் - சுவர்க்கத்தை; அந்வவிந்தந் - அடைந்தார்கள், ஶம: -
சாந்தியானது, ப்ராணிநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, துஶ்சரம் - செய்யக்
கூடாதது, ஶமே-சாந்தியில், ஸர்வம்-எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன,
தஸ்மாத் - ஆனதால், ஶமம் - சாந்தியை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி -
சொல்லுகிறார்கள், தாநம் - தானமானது, யஜ்ஞாநாம் - யக்யங்களுக்கு, வரூ
தம் - உயர்ந்த, தக்ஷிணா - தக்ஷிணை, லோகே - உலகத்தில், தாதாரம் -
கொடுப்பவனை, ஸர்வபூதாநி - எல்லா ப்ராணிகளும், உபஜீவந்தி - அனு
சரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், அராதீ: - சத்ருக்களை,
அபாநுதந்த - போக்கடிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், த்விஷந்த: -
சத்ருக்கள், மித்ரா: - சினேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், தாநே -
தானத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆன
தால், தாநம் - தானத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள்,
விஶ்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத: - உலகத்திற்கு, தர்ம: - தர்மமானது, ப்ரதிஷ்டா -
பெருமை, லோகே - உலகத்தில், தர்மிஷ்டம் - தார்மிகனை, ப்ரஜா: - ஜனங்கள்
உபஸர்பந்தி - கிட்டுகிறார்கள், தர்மேண - தர்மத்தால், பாபம் - பாவத்தை,
அபநுததி - போக்குகிறான், தர்மே - தர்ம்மத்தில், ஸர்வம் எல்லாம், ப்ரதி
ஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், தர்மம் - தர்ம்மத்தை, பரமம் -
உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ப்ரஜநநம்வை - பிள்ளை பிறக்கி
றதே, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, ப்ரஜாயா: - பிள்ளையினுடைய, தந்தும் -
வரிசையை, ஸாது - நன்றாக, தந்வாந: - செய்தவனாக, பித்ரூணாம் -
பிதுர்களுக்கு, அந்ருண: - கடனற்றவனாக, பவதி - ஆகிறான், ததேவ -
அதுதான், தஸ்ய - அவனுக்கு, அந்ருணம் - கடனில்லாமை, தஸ்மாத்-ஆன
தால், ப்ரஜநநம் - பிள்ளை பெறுதலை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்
லுகிறார்கள், அக்நயோவை - மூன்றக்நிகளுமே, த்ரயீ - மூன்றுகளான,
வித்யா - வேதவித்தைகள், கார்ஹபத்ய: - காரகபத்யமென்கிற அக்னியா
னது, தேவயாந: - தேவர்களுக்கு வாகனமான, பந்தா: - வழி, ருக்-ருக்
வேதம், ப்ருதிவீ - பூமி, ரதந்தரம்-ரதந்தரமென்கிற சாமம், அந்வாஹார்ய
பசந: - தக்ஷிணாக்னியானது, யஜு:-யஜுர்வேதம், அந்தரிக்ஷம்-ஆகாயம்,
வாமதேவ்யம் - வாமதேவ்யமென்கிற சாமம், ஆஹவநீய: - ஆகவனீயமெ
ன்கிற அக்னியானது, ஸாம - சாமவேதம், ஸுவர்க: - சுவர்க்கமென்கிற,
லோக: - உலகம், ப்ருஹத் - பிருகத் என்கிற சாமம், தஸ்மாத்-ஆதலால்
அக்நீந் - அக்னிகளை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்,
அக்நிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரமானது, க்ருஹாணாம் - வீடுகளுக்கு,
ஸாயம் ப்ராத: - சாயங்காலத்திலும் காலையிலும், நிஷ்க்ருதி: - பாவங்களின்

ப்ராயச்சித்தம், யஜ்ஞக்ரதூநாம் - யாகஹோமங்களுக்கு, ஸ்விஷ்டம் - நன்றாக யாகம் செய்யப்பட்டும், ஸுஹுதம் - நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்டு மிருக்கிற, ப்ராயணம் - உயர்ந்த கதி, ஸுவர்க்ஸ்ய - சுவர்க்கமென்கிற, லோகஸ்ய - உலகத்திற்கு, ஜ்யோதி: - விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது, தஸ்மாத் - ஆனதால், அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், யஜ்ஞ இதி - யாகமென்பது, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, யஜ்ஞோஹி - பூசையன்றோ, தேவா: - தேவர்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, திவம் - சுவர்க்கத்தை, கதாஹி - அடைந்தார்களன்றோ, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, அஸுராந் - அசுரர்களை, அபாநுதந்த-போக்கினார்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, த்விஷந்த: - சத்துருக்கள், மித்ரா: - சினேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், யஜ்ஞம் - யாகத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மாநஸம் இதி - மனதால் தியானம் செய்வதே, பவித்ரம் - பரிசுத்தமான, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவினுடையது, மாநஸேந - தியானம் செய்த, மநஸா - மனதினால், ஸாது - நல்லதை, பச்யதி - பார்க்கிறான், மாநஸா: - தியானம் செய்கிற, ருஷய: - இருஷிகள், ப்ரஜா: - ப்ரஜைகளை, அஸ்ருஜந்த - சிருஷ்டித்தார்கள், மாநஸே - தியானம் செய்வதில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், மாநஸம் - தியானம் செய்வதை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: - அறிந்தவர்கள், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்றும், விபு: - விச்வனென்றும், கதம: - கதமனென்றும், ஸ்வயம்பூ: - ஸ்வயம்பு என்றும், ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதி என்றும், ஸம்வத்ஸர இதி - ஸம்வத்ஸரனென்றும் சொல்லப்பட்ட, ப்ரஹ்மாணம் - ப்ரம்மனுக்கந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையே, ந்யாஸ இதி - சரணாகதியென்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவே இந்தச்சரணாகதி செய்தவனுடைய வேறு மோக்ஷத்தின் உபாயத்தில் நின்று காப்பாற்றுவதால் அவனையேமோக்ஷத்தின் உபாயமான சரணாகதியென்று சொல்லுகிறது. அஸௌ - இந்த, ஆதித்ய: - சூரியனானவன், ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டவன், ஆதித்தன் சம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டபடியால் அதிலிருக்கும் பரமாத்மாவும் அப்பெயர் கொண்டவனென்று கருத்து, ஆதித்யே - சூரியனிடத்தில், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்த, பரமேஷ்டீ - பரமாத்மாவோ, ஸ: - அவன், பரமேஷ்டீ - பரமபதத்திலிருப்பவன், ப்ரஹ்மாத்மா - ப்ரம்மனுக்கு ஆத்மா, அந்தச் சூரியனுடைய ப்ரசங்கத்தால் அன்னதானத்தைக் கொண்டாடுகிறது மேல், ஆதித்ய: - சூரியனானவன், யாபி: - எந்த, ரச்மிபி: - கிரணங்களால், தபதி -

கொளுத்துகிறுனே, தாஸி॰ - அந்தக்கிரணங்களால், வஜ-ந்நூ॰ - மேகமா ன து, வஷ-தி - பொழிகிறது, வஜ-ந்ரெநூந - மேகத்தினுல், ஓஷயிவந ஸூதயஃ - புல் பூண்டு விருக்ஷங்கள், ப்ரஜாயநெ - உண்டாகின்றன, ஓஷ யிவநஸூதிஸி॰ - புல் பூண்டு விருக்ஷங்களாலே, கஷம் - சாப்பாடானது, ஹவதி-உண்டாகிறது, கஷெந-அன்னத்தால், ப்ராணா॰ ப்ராணன்களும், ப்ராணெ॰ - ப்ராணன்களாலே, ஬லம் - பலமும், ஬லெந - பலத்தால், தவ॰ - தவமும், தவஸா - தவத்தால், ஶ்ரத்தா-தெய்வபக்தியும், ஶ்ரத்தயா - தெய்வபக்தியால், மெயா - அறியும் புத்தியும், மெயயா - அறியும் புத்தி யால், மநீஷா - கேட்குமறிவும், மநீஷயா - கேட்குமறிவால், மந॰ - தியா னமும், மநஸா - தியானத்தால், ஶாந்தி॰ - சாந்தியும், ஶாந்த்யா - சாந்தியி னுலே, சித்தம் - பகவான் விஷயத்தில் ப்ரீதியும், சித்தெந - ப்ரீதியினுல், ஸ்ம்ருதிம் - எண்ணமும், ஸ்ம்ருத்யா - எண்ணத்தால், ஸ்மாரம் - இடைவிடாத நினைப்பும், ஸ்மாரெண - இடைவிடாத எண்ணத்தால், விஜ்ஞாநம் - பார்த்த தோடொத்த அறிவும், விஜ்ஞாநெந - பார்த்ததோடொத்த அறிவால், ஆத்மா நம் - பரமாத்மாவை, வெதயதி - அறிகிறுன், தஸ்மாத் - ஆதலால், கஷம் - அன்னத்தை, ததந் - கொடுத்தவன், ஏதாநி - இந்த, ஸவாணி-எல்லா வற்றையும், ததாதி - கொடுக்கிறுன், கஷாத் - அன்னத்தினுலே, ஹூதா நாம் - ப்ராணிகளுடைய, ப்ராணா॰-ப்ராணன்கள், ஹவதி-உண்டாகின்றன. ப்ராணெ॰ - ப்ராணன்களாலே, மந॰ - மனதும், மநஸ॰ - மனதினுல், விஜ்ஞாநம் - அறிவும், விஜ்ஞாநாத் - அறிவினுலே, ஆநந்த॰ - ஆனந்த ரூப மான, ஬ொநி॰ - உலகத்துக்குக் காரணமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், (ப்ரா ப்யதெ - அடையப்படுகின்றன), ஸவாணஷ॰-அந்த இந்த, ஸ௱ஷ॰ - பரமாத்மா, பஞ்சயா - ஐந்து வ்யூஹமாக விருப்பவர், வாவாத்தா - ப்ரகிருதி காலம் பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற ஐந்துக்கும் ஆத்மாவானவர், யெந- யாதொரு பரமாத்மாவினுலே, ப்ருதிவீ ச - பூமியும், அந்தரிக்ஷஂச - ஆகாய மும், த்யௌஶ்ச - சுவர்க்கமும், திஶஶ்ச - திக்குகளும், அவாந்தரதிஶாஶ்ச - மூலைத்திக்குகளும், இதம் - இந்த, ஸவ-ம் - எல்லாம், ப்ரோதம் - கோர்க் கப்பட்டது. ஸ஄வ - அந்தப்பரமாத்மாதானே, ஸவ-ம் - எல்லா, இதம் - இந்த, ஜகத் - உலகமும், ஸ஄வ - அவனே, ஹூதம் - இறந்ததும், ஸ஄வ - அவனே, ஹவ்யம் - வரப்போகிறதும், ஜிஜ்ஞாஸாக்லுப்த॰ - அடைவதற்கிச்சை புள்ளவர்களுக்குச் சாதிக்கத்தக்கவனுகவும், ருதஜா॰-சத்தியத்தால் அடைய த்தக்கவனும், ரயிஷ்ட॰ - நித்யவிபூதியிலிருப்பவனும், ஶ்ரத்தாஸத்ய॰-தெய்வ பக்தியுள்ளவனுக்குச் சத்தியமாய்த் தோற்றுகிறவனும், மஹஸ்வாந் - காந்தி யுள்ளவனுமானவன், (ஸ஄வ - அவனே), தம் - அவனே, ஸவம் - இந்த ப்ர

காரம், मनसा - மனதினால், श्रद्धया - பக்தியினால், वरिष्ठाय - உயர்ந்த, तपसः - தவத்தினாலும், ज्ञात्वा - அறிந்து, ध्यायेत् - தியானம் செய்கிறவன், पुनः - திரும்பவும், संसारं - ஸம்சாரத்தை, नोपयाति - அடைகிறதில்லை, तस्मात् - ஆனதால், एषां - இந்த, तपसां - தவங்களுக்குள், न्यासं - சரணாகதியை, अतिरिक्तं - உத்தமமாக, आहुः - சொல்லுகிறார்கள்.

वसुरण्यो विभूरसि । प्राणे त्वमसि संधाता । ब्रह्मन् त्वमसि विश्वसृत् । तेजोदास्त्वमस्यग्नेरसि वर्चोदास्त्वमसि सूर्यस्य द्युम्नोदास्त्वमसि चन्द्रमस उपयामगृहीतोसि ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीतैतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यं य एवं वेद ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानमित्युपनिषत् ॥

వసురణ్యో విభూరసి ప్రాణే త్వమసి సంధాతా బ్రహ్మన్ త్వమసి విశ్వసృత్ । తేజోదాస్త్వ మస్యగ్నే రసివర్చోదాస్త్వమసి సూర్యస్య ద్యుమ్నోదాస్త్వమసి చన్ద్రమస ఉపయామ గృహీ తోసి బ్రహ్మణే త్వా మహస ఓమిత్యాత్మానం యుంజీతైతద్వై మహోపనిషదం దేవానాం గుహ్యం య ఏవం వేద బ్రహ్మణో మహిమానమాప్నోతి తస్మాద్బ్రహ్మణో మహిమానమిత్యుపనిషత్ ॥

(ப - ம்.) நியாசம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியின் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது, वसुरण्यः - வசுமுதலிய தேவர்களால் தியானிக்கத்தக்கவனும், विभूः - எங்கும் பரவினவனுமாக, असि - ஆகிறாய், प्राणे - காரியம் காரணம் இவைகளின் சேர்த்தியில், त्वं - நீ, संधाता - சேர்த்து வைக்கிறவனாக, असि - ஆகிறாய், हे ब्रह्मन् - வாராய் ப்ரம்மமே, त्वं - நீ, विश्वसृत् - எல்லாவற்றையும் படைத்தவனாக, असि - ஆகிறாய், त्वं - நீ, सूर्यस्य - சூரியனுக்கு, तेजोदाः - தேஜஸ்ஸைக் கொடுக்கிறவனாக, असि - ஆகிறாய், त्वं - நீ, अग्नेः - அக்னிக்கு, वर्चोदाः - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, असि - ஆகிறாய், त्वं - நீ, चन्द्रमसः - சந்திரனுக்கு, द्युम्नोदाः - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, असि - ஆகிறாய், उपयामे - சரணமடைகிறோம், गृहीतः - வெகுநாளாகப் பார்க்கப்பட்டவனாக, असि - ஆகிறாய், महसे - பெரியதாகிய, ब्रह्मणे - ப்ரம்மமான, त्वा - உன்பொருட்டு, உன்னை அடைவதற்காக உன்னைப்பார்த்துச் சரணமடைகிறேன் என்று கருத்து, ओमिति - ஓம் என்று, आत्मानं - தன்னாத்மாவை, युञ्जीत - சேர்க்கக்கடவது, एतद्वै - இதுதானே. महोपनिषदं - மகோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டது, देवानां - தேவர்களுக்கும், गुह्यं - அறியவொண்ணாதது, यः - எவன், एवं - இந்தப்படி, वेद - அறிகிறானோ, (सः - அவன்), ब्रह्मणः - ப்ரம்மத்தினுடைய, महिमानं - விபூதியான

நித்யலோகத்தை, ஆப்னோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - ஆதலால், ப்³ரஹ்மணஃ - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமானம் - பெருமையை, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, (ஆஹ - சொல்லுகிறது).

தஸ்யைவம்விது³ஷோயஜ்ஞஸ்யாத்மாயஜமானஃ ஶ்ரத்³தா⁴பத்னீஶரீரமித்⁴மமுரோவேதி³ர்லோமானி ப³ர்ஹிர்வேத³ஶ்ஶிகா²ஹ்ருத³யம்யூபஃ காமஆஜ்யம்மன்யுஃ பஶுஸ்தபோ(அ)க்³னிர்த³மஶ்ஶமயிதா த³க்ஷிணாவாக்³கோ⁴தாப்ராணஉத்³கா³தாசக்ஷுரத்⁴வர்யுர்மனோ ப்³ரஹ்மா ஶ்ரோத்ரமக்³னீத்³யாவத்³த்⁴ரியதே ஸாதீ³க்ஷாயத³ஶ்னாதி தத்³த⁴விர்யத்பிப³திதத³ஸ்யஸோமபானம்யத்³ரமதே தது³பஸதோ³யத்ஸஞ்சரத்யுபவிஶத்யுத்திஷ்ட²தேச ஸப்ரவர்க்³யோயன்முக²ம்தத³ஹவனீயோயத³ஸ்யவிஜ்ஞானம் தஜ்ஜுஹோதியத்ஸாயம்ப்ராதரத்தி தத்ஸமித⁴ம்யத்ப்ராதர்மத்⁴யந்தி³னம்ஸாயம்ச தானிஸவனானியே அஹோராத்ரே தே த³ர்ஶபூர்ணமாஸௌயே(அ)ர்த⁴மாஸாஶ்சமாஸாஶ்ச தேசாதுர்மாஸ்யானியருதவஸ்தே பஶுப³ந்தா⁴யே ஸம்வத்ஸராஶ்ச பரிவத்ஸராஶ்சதே(அ)ஹர்க³ணாஸ்ஸர்வவேத³ஸம்வா ஏதத்ஸத்ரம்யன்மரணம்தத³வப்⁴ருத² ஏதத்³வைஜராமர்யமக்³னிஹோத்ரம் ஸத்ரம்யஏவம் வித்³வானுத³க³யனே ப்ரமீயதே தே³வானாமேவமஹிமானம் க³த்வா(ஆ)தி³த்யஸ்யஸாயுஜ்யம் க³ச்ச²த்யத²யோத³க்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவமஹிமானம் க³த்வாசந்த்³ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்னோத்யேதௌவை ஸூர்யாசந்த்³ரமஸோர்மஹிமானௌ ப்³ராஹ்மணோவித்³வானபி⁴ஜயதிதஸ்மாத் ப்³ரஹ்மணோ மஹிமானமாப்னோதி தஸ்மாத் ப்³ரஹ்மணோ மஹிமானமித்யுபநிஷத் | இதிஷஷ்டப்ரஶ்னவ்யாக்²யானம் |

இதிஷஷ்டப்ரஶ்நஸ்ஸமாப்தஃ.

తస్యైవంవిదుషోయజ్ఞస్యాత్మాయజమానశ్శ్రద్ధాపత్నీ శరీరమిధ్మమురోవేదిర్లోమానిబర్హిర్వేదశ్శిఖా హృదయంయూపః కామ ఆజ్యంమన్యుః పశుస్తపోఽగ్నిశ్శమయితా దక్షిణావాగ్ఘోతాప్రాణ ఉద్గాతాచక్షురధ్వర్యుర్మనోబ్రహ్మాశ్రోత్రమగ్నీ ద్యావద్ధ్రియతేసాదీక్షాయ దశ్నాతి యత్ పిబతితదస్యసోమపానం యద్రమతేతదుపసదోయత్సంచ రత్యుపవిశత్యుత్తిష్ఠతేచ సప్రవర్గ్యోయన్ముఖంత దాహవనీయోయదస్యవిజ్ఞానం తజ్జుహోతియత్సాయం ప్రాతరత్తితత్సమిధా యత్సాయంప్రాతర్మధ్యం దినంచతానిసవనానియే అహోరాత్రేతే దర్శపూర్ణమాసౌయేర్థమాసాశ్చమాసాశ్చతేచాతుర్మాస్యానియే ఋతవస్తేపశుబంధాయేసంవత్సరాశ్చపరివత్సరాశ్చతేహర్గణాస్సర్వవేదసంవా ఏతత్సత్రంయన్మరణంతదవభృథ ఏతద్వైజరామర్యమగ్నిహోత్రం యఏవం విద్వానుదగయనేప్రమీయతేదేవానామేవమహిమానంగత్వాదిత్యస్యసాయుజ్యం గచ్ఛత్యథయో దక్షిణేప్రమీయతే పితృణామేవమహిమానంగత్వాచంద్రమసస్సాయుజ్యంగచ్ఛత్యేతౌ వైసూర్యాచంద్రమసోర్మహిమానౌ బ్రాహ్మణోవిద్వానభిజయతితస్మాద్బ్రహ్మణో మహిమానమాప్నోతి తస్మాద్బ్రహ్మణోమహిమాన మిత్యుపనిషత్ ॥

(ப - ம்.) அடியில் சொன்ன ப்ரகாரம் ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸைப் பரமாத்மாவிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதாகிற யாகத்திற்கு வழங்கிவருகிற யாகத்தின் கருவிகளல்லாமல் வேறு கருவிகளைச் சொல்லி இந்த யாகத்தைப் புகழுகிறது. தஸ்ய - அந்த, ஏவம் - முன்சொல்லியபடி, விதுஷ: - அறிந்தவனுடைய, யஜ்ஞஸ்ய - யாகமான சரணாகதிக்கு, ஆத்மா - ஆன்மாவானது, யஜமாந: - யஜமானன், ஶ்ரத்தா - தெய்வபக்தியானது, பத்நீ - பத்நி, ஶரீரம் - உடம்பு, இத்மம் - விறகு, உர: - மார்பு, வேதி: - அக்னிகுண்டம், லோமாநி - உடம்புமயிர்கள், பர்ஹி: - பரிஸ்தரணம், ஶிகா - குடுமி, வேத: - தர்ப்பக்கட்டு, ஹ்ருதயம் - இருதயகமலமானது, யூப: - யூபஸ்தம்பம், காம: - ஆசையானது, ஆஜ்யம் - நெய், மந்யு: - கோபமானது, பஶு: - பசு, தப: - ஆலோசிக்கிற அறிவு, அக்நி: - நெருப்பு, ஶமயிதா ஸர்வவஸ்துஷு ப்ருஹத ஜ்ஞாநதிஶாத: - என்கிறபடியே, எல்லாவஸ்துவும் அனுகூலங்களென்கிற அறிவு, தக்ஷிணா - தக்ஷிணை, வாக் - வாக்கானது, ஹோதா - ஹோதாவென்கிறவன், ப்ராண: - ப்ராணனானது, உத்காதா - சாமகானம் பண்ணுகிற ருத்விக், சக்ஷு: - கண், அத்வர்யு: - அத்வர்யு என்கிற ருத்விக், மந: - மனது, ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்கிற ருத்விக், ஶ்ரோத்ரம் - காது, அக்நீத் - அக்னீத்திரன் என்கிற ருத்விக், யாவத் - எவ்வளவு, த்ரியதே - உயிருடனிருக்கிறானோ, ஸா - அது, தீக்ஷா - தீக்ஷைக்ஷ, யத் - யாதொன்றை, அஶ்நாதி - புசிக்கிறானோ, யத் - யாதொன்றை, பிபதி - குடிக்கிறானோ, தத் - அது, அஸ்ய - இந்த யாகத்திற்கு, ஸோமபாநம் - சோமாசத்தை அருந்துகிறது. ரமதே - விளையாடுகிறான், இதியத் - என்கிறது யாதுஉண்டோ, தத் - அது, உபஸத: - உபஸத் என்கிற யாகம், ஸஞ்சரதி - செல்லுகிறான், உபவிஶதி - உட்காருகிறான், உத்திஷ்டதே - எழுந்திருக்கிறான், இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, ஸ: - அது, ப்ரவர்க்ய: - ப்ரவர்க்யம் என்கிற யாகம், யத் - யாதொரு, முகம் - முகமோ, தத் - அது, ஆஹவநீய: - ஆகவனீயமென்கிற அக்னி, அஸ்ய - இவனுடைய, யத் - யாதொரு, விஜ்ஞாநம் - அறிவோ, தத் - அதை, ஜுஹோதி - ஹோமஞ்செய்கிறான், ஸாயம் - மாலையும், ப்ராத: - காலையும், அத்தி - சாப்பிடுகிறான், இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தத் - அது, ஸமித: - சமித்துக்கள், ஸாயம் - மாலை, ப்ராத: காலை, மத்யந்திநம் - மத்தியானம, இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தாநி - அந்த மூன்று, ஸவநாநி - மூன்று சவனங்கள், யே - யாதொரு, அஹோராத்ரே - பகலிரவுகளோ, தே - அவைகள், தர்ஶபூர்ணமாஸௌ - தர்சம் பூர்ணமாசம் என்கிற விஷ்டிகள். யே - யாதொரு, அர்தமாஸா: - பக்ஷங்களும், மாஸா: - மாதங்களுமோ, தே - அவைகள், சாதுர்மாஸ்யாநி - சாதுர்

மாஸ்யமென்கிற யாகங்கள், யே - யாதொரு, ருதவ: - ருதுக்களோ, ஏதே - அவைகள், பஶுபந்தா: - பசுபந்தமென்பவைகள், யே - யாதொரு, ஸம்வத்ஸரா: - வருஷங்களோ, பரிவத்ஸரா: - அவைகளினுட்பிரிவுகளோ, ஏதே - அவைகள், அஹர்கணா: - அகர்க்கணமென்பவைகள், ஏதத் - இந்த, ஸத்ரம் - யாகமானது, ஸர்வவேதஸம் - எல்லாக்கைப்பொருளையும் தக்ஷிணையாகக்கொண்டது, யத் - யாதொரு, மரணம் - சாவோ, தத் - அது, அவப்ருத: - அவபிருதமென்பது, ஏதத் - இது, ஜராமர்யம் - வயதுசென்றால் முடிவதான, அக்னிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரம், ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வித்வான் - தியானம் செய்கிறவன், உதகயனே - உத்தராயணத்தில், ப்ரமீயதே - இறக்கிறானோ, (ஸ: - அவன்), தேவாநாமேவ - தேவர்களுடைய, மஹிமானம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, ஆதித்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், அத - பிறகு, ய: - எவன், தக்ஷிணே - தக்ஷிணாயணத்தில், ப்ரமீயதே - இறக்கிறானோ, பித்ருணாமேவ - பிதுர்க்களுடைய, மஹிமானம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, சந்த்ரமஸ: - சந்திரனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், ஏதௌ - இந்த, ஸூர்யாசந்த்ரமஸோ: - சூரியன் சந்திரன் இவர்களுடைய, மஹிமானௌ - உலகங்களை, வித்வான் - அறிந்தவனான, ப்ராஹ்மண: - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவன், அபிஜயதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - அதில் நின்றும், ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமானம் - உலகத்தை, ஆப்னோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோமஹிமானம் - என்று முடிவில் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத் முடிந்தது என்று கருத்து.

இராமானுஜபாஷியமும் மத்வபாஷியமும் ஒற்றுமையா யிருந்தபடியால் மத்வபாஷியம் ப்ரத்தியேகமாய் எழுதவில்லை.

தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யம் சம்பூர்ணம்.

நாராயணவல்லி முடிந்தது.

ஸ்ரீ

ஹரி: ஓம்.

ஐதரேயோபநிஷத்.

இது ருக்வேதத்தின் உபநிஷத்து. ஆகையால் "வாஙூ நவி" என்கிற மந்திரமே இதற்குச் சாந்திபாடம்.

ஐதரேயத்தின் இரண்டாவது ஆரணத்தில் நாலு ஐந்து ஆறு அத்யாயங்கள். இவ்வுபநிஷத்துகள் ஒன்று இரண்டு மூன்று அத்யாயமாய்ப் படிக்கப் படுகின்றன.

இதற்கு விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம் கிடையாது. சங்கரபாஷ்யார்த்தமும் மத்வபாஷ்யார்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

ஹரி:ஓம், ஆத்மாவாஇதமேகஏவாக்ரஆஸீத் நாந்யத்கிஞ்சநமிஷத் ஸஈக்ஷதலோகாந்நுஸ்ருஜாஇதி ||க||

(ப் - ம்.) இதம் - இப்போது காணப்படும் ஜகத்தானது, அக்ரே - ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே, ஏக: - ஒரு, ஆத்மாஏவ- பரப்ரம்மமே யாக வல்லவோ, ஆஸீத் - இருந்தது, அந்யத் - வேறு, மிஷத் - வ்யாபாரமுடையதாவாவது வியாபாரமில்லாததாவது, கிஞ்சந- ஒன்றும், ந - இல்லாமலிருந்தது, ஸ: -அந்தப் பரப்ரம்மமானது, லோகாந் - உலகங்களை, ஸ்ருஜா இதி - ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று, ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(ஶம் - ஹா.) ஆப்தியும் அதனமும் அதனமும் ஆத்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம். ஆப்தியாவது ஜ்ஞானமும் எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபரித்து நிற்கையும் தன் நிலைமையாலும் ஸ்புரணத்தாலும் எல்லாவற்றையும் வ்யாபரிக்கை யா கையாலே ஸர்வஜ்ஞமும் ஸர்வசக்தியுமான தென்கை. அந்தமானது ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கை. அதனமாவது வஸ்து தேச கால பரிச்சேதமென்னும் மூவகை அளவுமில்லாதவனென்கை. ஆகவே ஸம்ஸாரசம்பந்தமற்றதும் தோஷலேசமுமில்லாததுமானது ப்ரம்மமென்றதாயிற்று. பெயர் ரூபம் வியாபாரம் இவைகளினால் இப்போது பலவகையாகத் தென்படும் ஜகத்தானது முன்னே ப்ரம்ம மொன்றாகவே யிருந்தது. கீழ்ச்சொன்ன நாமரூப கர்மபேதமில்லாதபோது ஆத்மா ஒன்றேயாக விருந்தது. ஜலம் ஒன்றே நுரை சுழி அலை என்னும் பலபெயர்களினால் அனேகம் பொருளாகத் தென்பட்டாலும் தீரயோசித்தலால் ஜலமொன்றேயாக அறியப் படுவதுபோல வெளித்தோற்றத்திற்குப் பலவகையாகத் தென்பட்டபோதிலும் நன்றாய் யோசிக்குமிடத்து ப்ரம்மமொன்றே யென்று தெளிவாய் விளங்கும். ஸாங்க்ய மதஸ்தர் சொல்லுகிறபடி ப்ரக்ருதியாவது தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறபடி பரமாணுக்களாவது வேறெந்த வஸ்துக்களாவது இல்லை. "அபாணிபாதோஜவனோக்ருஹீதா" என்கையாலே கரசரணாதி அவயவங்களும் சரீரமும் இல்லாதிருந்தும் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞஸ்வபாவமாகையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்ய நினைக்கத் தடையில்லையென்றுகொள்க. ப்ராணிகள் கர்மபலத்தை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஜலம் முதலியவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க நினைத்தது.

ஸஇமாந்லோகாநஸ்ருஜத அம்போமரீசீர்மரமாபோऽதோऽம்ப: பரேண திவம்த்யௌ: ப்ரதிஷ்டாऽந்தரிக்ஷம் மரீசய: ப்ருதிவீமரோயா அதஸ்தாத்தா ஆப: ||உ||

(ப்-பா-ம்.) (இப்படி நினைத்து) ஸ:-அந்த ப்ரம்மமானது, அம்ப: - ஜலமென்றும், மரீசி: - ஆகாசமென்றும், மரம்-பூமியென்றும், ஆப:-பாதாள

லோகங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்ட, ஊ்ரான-இந்த, லோகான-உலகங்களை, ஸ்ருஜத - படைத்தது, அதோம்ப: - இங்கு அம்பச் சப்தத்தால் சொல்லப் பட்ட லோகங்கள், திவம்பரேண - தேவலோகத்திற்கு மேலிருக்கின்றன. ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேல்பட்ட மஹர்லோகம் ஜனோலோகம் தபோலோ கம் ஸத்யலோகம் இவைகள் இங்கு அம்பச்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன வென்று கருத்து. இவ்வம்போலோகத்திற்கு, த்யௌ: - த்யுலோகமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆச்ரயம், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமானது, மரீசய: - மரீசி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, ப்ருதிவீ - பூலோகமானது, மர: - மரமென்று சொல்லப்படுகிறது, யா: - எந்த உலகங்கள், அதஸ்தாத் - பூமிக்குக்கீழ் இருக்கின்றனவோ, தா: - அவை, ஆப: - அப்சப்தத்தால் சொல்லப்படு கின்றன.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகா லோகபாலாந்நு ஸ்ருஜா இதி ஸோ(அ)த்ப்ய ஏவ புருஷம் ஸமுத்த்ருத்யாமூர்ச்சயத் ‖ ௩ ‖

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: - உலகங்கள், (ஸ்ருஷ்டா:) நு - ஸ்ருஷ் டிக்கப்பட்டனவே, லோகபாலாந் நு - இவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர் களை, ஸ்ருஜை நு - படைக்கக்கடவேனல்லவா, இதி - என்று, ஸ: - அந்த ப்ரம்மம், ஈக்ஷத - நினைத்தது, ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, அத்ப்ய ஏவ - ஜலங்களினின்றுமே. புருஷம் - புருஷாகார தேஹமுடைய ஒன்றை, ஸமுத்த்ருத்ய - எடுத்து, அமூர்ச்சயத் - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சே ரும் பெருஞ்சேர்க்கையுடன் சேர்த்தான்.

(பா - ஸா.) ப்ராணிகள் கர்மபலன்களை அனுபவிக்க இடமாக நாலுவகை உலகங் களைப் படைத்த பின்பு ப்ரம்மமானது இவ்வுலகங்கள் ரக்ஷகரில்லாதிருந்தால நாசமாய் விடுமாகையால் லோகபாலர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து ஜலம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களினின்றும் தலை முதலிய உறுப்புகளோடு கூடிய விராட்புருஷனை பூமியிலிருந்து மண்ணையெடுத்துக் குயவன் பானை முதலியன செய்வதுபோல ஸ்ருஷ்டி த்துத் தன்வயத்தோடு சேர்த்து வைத்தது.

தமப்யதபத்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய முகம் நிரபித்யத யதாண்டம் முகாத்வாக்வாசோ(அ)க்நிர்நாஸிகே நிரபித்யேதாம் நாஸிகாப்யாம் ப்ராண: ப்ராணாத்வாயுரக்ஷிணீ நிரபித்யேதாமக்ஷிப்யாம் சக்ஷுச்சக்ஷுஷ ஆதித்ய: கர்ணௌ நிரபித்யேதாம் கர்ணாப்யாம் ச்ரோத்ரம் ச்ரோத்ராத்திசஸ்த்வங்நிரபித்யத த்வசோ லோமானி லோமப்ய ஓஷதிவனஸ்பதயோ ஹ்ருதயம் நிரபித்யத ஹ்ருதயான்மனோ மனஸச்சந்த்ரமா நாபிர்நிரபித்யத நாப்யா அபானோ(அ)பானாந்ம்ருத்யு: சிச்னம் நிரபித்யத சிச்னாத்ரேதோ ரேதஸ ஆப: ‖ ௪ ‖

(ப-பா-ம்.) அந்த ப்ரம்மமானது, தம் - அந்த விராட்புருஷனைக் குறித்து, அப்யதபத் - ஸங்கல்பித்தது, அபிதப்தஸ்ய - ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட, தஸ்ய - அந்த விராட்புருஷனுக்கு, அண்டம் யதா - பக்ஷியின் முட்டைபோல, முகம் - முகமானது, நிரபித்யத - தோன்றியது முகாகாரமாகரு ஒவிவாமுண்டா

பிற்று, முகாத் - அம்முகத்தினின்றும், வாக் - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாச: - வாக்குக்கு, அக்நி: - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னியுடன்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினான் என்னும்பொருள். நாஸிகே —— மூக்குகள், நிரபித்யேதாம். தோன்றின, நாஸிகாப்யாம் - அம்மூக்குகளில் நின்றும், ப்ராண: - க்ராணேந்திரியமும், ப்ராணாத் - அந்த க்ராணேந்திரியத்தினின்றும், வாயு: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, அக்ஷிணீ - கண்கள், நிரபித்யேதாம் ——, அக்ஷிப்யாம் - கண்களினின்றும், சக்ஷு: - நேத்ரேந்திரியமும், சக்ஷுஷ:-நேத்ரேந்திரியத்தினின்றும் ஆதித்ய: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான சூர்யனும் உண்டாயின, கர்ணௌ - காதுகள், நிரபித்யேதாம் ——, கர்ணாப்யாம் - காதுகளினின்றும், ச்ரோத்ரம் - ச்ரவணேந்திரியமும், ச்ரோத்ராத்-ச்ரவணேந்திரியத்தினின்றும், திச: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான திக்குகளும் உண்டாயின, த்வக் - தோலானது, நிரபித்யத ——, த்வச: - அந்த த்வகிந்திரியத்தினின்றும் லோமானி - உரோமங்களும், லோமப்ய: - அந்த உரோமங்களினின்றும், ஓஷதிவனஸ்பதய: - அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளான ஓஷதிகளும் வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹ்ருதயம் - அந்தக் கரணத்தின் அதிஷ்டானமான இருதயமானது, நிரபித்யத ——, ஹ்ருதயாத் - அவ்விருதயத்தினின்றும், மன: - அந்தக்கரணமும், மனஸ: - மனதினின்றும், சந்த்ரமா: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினார்கள், நாபி: - நாபி ரந்திரமானது, நிரபித்யத ——, நாப்யா: - நாபியினின்றும், அபான: - பாயுவென்னும் இந்திரியமும், (குதமும) அபானாத் - அவ்வபானத்தினின்றும், ம்ருத்யு: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான மிருத்யுவும் தோன்றின, சிச்னம் - புருஷலிங்கமான குஹ்யமானது, நிரபித்யத ——, சிச்னாத் - அவ்வாண்குறியினின்றும், ரேத: - ரேதஸ்ஸுடன்கூடிய குஹ்ய இந்திரியமும், ரேதஸ: - அவ்விந்திரியத்தினின்றும், ஆப: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(௪ - ஸூ.) ப்ரளயகாலத்தில் லக்ஷ்மியோடுங்கூட நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரந்தகுணங்களையுடையவரானபடியால் அவர் ஆத்ம வென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டார். காலத்தாலும் குணத்தாலும் இவ்வுலக மனைத்திற்கும் முன்பே அவைகளுக்கு முதன்மையாயிருப்பவர். அவரே லக்ஷ்மி. அவருடன்கூடவே இருப்பவளாயினும் குணத்தினால் அவருக்குக் குறைந்தவளாதலாலும் விஷ்ணுவுக்கு விதேயையாகையாலும் முன்னிருந்ததாகவாவது மேன்மையாயிருந்ததாகவாவது சொல்லவிடமில்லை. ப்ரம்மாவாவது சிவனாவது மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வஸ்துவாவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பத்த ஜீவர்கள் அங்குறைதினாலும் நித்ய முக்தர்களும் லக்ஷ்மியும் அங்காமலிருந்தாலும் பராதீனர்களாதலினாலும் நாராயணனொருவனே ஸ்வாதீன ஜ்ஞானனான காரணவஸ்து. அவனல்லது ஸ்வதந்த்ர குணசாலிகள் யாருமில்லை. சந்யாஸி பராதீனமான தனத்தினாலே போஜனாதிகள் செய்துவந்தாலும் அவன் தனமற்றவனென்று சொல்லப்படுவது. அதுபோல லக்ஷ்மியும் நித்ய முக்தர்களும் பராதீனர்களாகையாலே இருந்தும் இல்லாதவர்கள் போலவே. அந்தப் பகவான் உலகங்களையும் லோக

பாலர்களையும் தேவதைகளையும் ஜடலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தார்.

தா ஏதா தேவதா: ஸ்ருஷ்டா அஸ்மிந் மஹத்யர்ணவே ப்ராபதந் தமஶநாயாபிபாஸாப்யாமந்வவார்ஜத் தா ஏநமப்ருவந்நாயதநம் ந: ப்ரஜாநீஹி யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா அந்நமதாமேதி ‖க‖

(ப்-பா-ம்.) ஸ்ருஷ்டா:-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, தா ஏதா: - அந்த இந்த தேவதா: - அக்னி முதலிய தேவர்கள், அஸ்மிந் - இந்த, மஹதி - பெரிதான, அர்ணவே - ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில், ப்ராபதந் - விழுந்தார்கள், தம் - இவைகளை உண்டாகக் காரணமாயிருந்த முதல் புருஷ பிண்டத்தை, அஶநாயாபிபாஸாப்யாம் - பசிதாகங்களோடு, அந்வவார்ஜத் - கூட்டிவைத்தான், யஸ்மிந் - எந்த ஸ்தானத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா: - இருந்தவர்களாய், அந்நம் - அன்னத்தை, அதாம - புஜிப்போமோ அப்படிப்பட்ட, ஆயதநம் - ஸ்தானத்தை, ந: - எங்களுக்கு, ப்ரஜாநீஹி - ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும், இதி - என்று, தா:-இப்படிப் பசிதாகங்களாலே பீடிக்கப்பட்டவர்கள், ஏநம் - இந்தக் காரணபுருஷனை, அப்ருவந் - கேட்டார்கள்.

தாப்யோ காமாநயத்தா அப்ருவந்ந வை நோऽயமலமிதி தாப்யோऽஶ்வமாநயத்தா அப்ருவந்ந வை நோऽயமலமிதி ‖உ‖

(ப் - ம்.) இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன், தாப்ய:-அவர்களின் பொருட்டு, காம் - பசுவை, ஆநயத் - காட்டினார், ந: - எங்களுக்கு, அயம் - இப்பசு, நாலம் வை - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா:-அவர்கள், அப்ருவந்- சொன்னார்கள், தாப்ய: - அவர்களின் பொருட்டு, அஶ்வம் - குதிரையை, ஆநயத் - காட்டினார், ந: - எங்களுக்கு, அயம் - இந்தக் குதிரை, நாலம் வை - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா: - அவர்கள், அப்ருவந்-சொன்னார்கள்.

(ஸ்ரீ - ஸா.) தம். வ்யஷ்டி தேஹஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் ஆகாரமும் குதிரையின் ஆகாரமும் அந்த ஜலங்களினின்றும் முன்போல் பிண்டமாகச் சேர்த்தெடுத்துக் கட்டியாக்கிக் காட்டப்பட்டன. கோவிற்கு மேல்பல்லில்லையாகையால் அறுகம் புல்முதலியவைகளை வேர்பிடுங்கச் சாத்தியமில்லையென்றும் குதிரைக்கு இரண்டுவரிசைப் பற்கள் இருந்தாலும் விவேகமின்மையால் அயோக்யமென்றும் தள்ளிவிட்டபடி.

தாப்ய: புருஷமாநயத்தா அப்ருவந் ஸுக்ருதம் பதேதி புருஷோ வாவ ஸுக்ருதம் தா அப்ரவீத்யதாயதநம் ப்ரவிஶதேதி ‖ங‖

(ப் - ம்) தாப்ய: - அவர்களின் பொருட்டு, புருஷம் - புருஷனை, ஆநயத் - காட்டினார். ஸுக்ருதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, பத - சந்தோஷம், இதி - என்று, தா: - அந்தத் தேவதைகள், அப்ருவந் - சொன்னார்கள் ஆகையாலே, புருஷோ வாவ - புருஷனே, ஸுக்ருதம்-ஸுக்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறான், யதாயதநம் - உங்கள் கார்யத்துக்குரிய ஸ்தானங்களில், ப்ரவிஶத - ப்ரவேசியுங்கள், இதி - என்று, தா: - அந்தத் தேவதையைக் குறித்து, அப்ரவீத் - ஈச்வரன் சொன்னான்.

([illegible] - ஹா.) தம். இப்படியே ஒவ்வொன்றாய்க் காட்டப்பட்ட திர்யக் தேகங்களெல்லாம் தள்ளப்பட்ட பின்பு விராட்புருஷ தேஹம்போன்ற புருஷதேகம் காட்டப்பட்டது. அதைப்பார்த்து அவர்கள் ஸுக்ருதமென்றதனால் புருஷனே ஸுக்ருதமென்னப்படுகிறான். எல்லாப்புண்ய கர்மங்களுக்கும் ஹேதுவென்பது அல்லது தானே தன்மாயையால் ஆத்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்பது ஸுக்ருதமென்பதின் அர்த்தம். எல்லாருக்கும் ஸ்வயோநியில் ப்ரீதியாகையால் இவர்கள் இதை அங்கீகரித்தார்களென்று நினைத்து உங்கள் காரியத்துக்குரிய ஸ்தானத்தைச் சேருங்கள் என்றான். அக்னிக்கு வார்த்தைச் சொல்வது காரியம் அதற்குரிய ஸ்தானம் முகம் இப்படியே எங்கும் கண்டுகொள்வது.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌪𑌾𑌨𑍋
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ॥௪॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - வாக்கின் அபிமானியான அக்னியானது, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்காக, 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ஆகி, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - தன் ஸ்தானமாக முகத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍- ப்ரவேசித்தது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சக்ஷுராபிமானியான சூர்யன், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - கண்ணாகி, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 - நேத்ரஸ்தானங்களை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - ச்ரோத்ராபிமானிகளான திக்குகள், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - காதுகளாகி, 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌- ச்ரோத்ரேந்த்ரிய ஸ்தானத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍——, 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 - ஓஷதியும் வனஸ்பதிகளும் (லோமாபிமானியானவை), 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மயிர்களாகி, 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 - அவைகளின் ஸ்தானமான த்வக்கிந்த்ரியத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍——, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - மனோபிமானியான சந்த்ரன், 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மனமாகி, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - இதயத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - அபானாபிமானியான ம்ருத்யு, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - அபானமாகி, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 - நாபியை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌆𑌪𑌃 - ரேதோபிமானியான ஜலங்கள், 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾-ரேதஸ்ஸாகி, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 - குஹ்யத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍——.

([illegible] - ஹா.) தம். சேனாதிகாரிகள் அரசன் ஆஞ்ஞையின்படி நகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரன் ஆஞ்ஞையின்படி அதன் அதன் அபிமானிகளான அந்தந்தத் தேவதைகள், தந் தம் காரணரூபங்களைக்கொண்டு தங்கள் உத்பத்தி ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள்.

𑌤𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌾𑌮𑌾𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌸
𑌤𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌕
𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍈 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌗
𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌃 ॥௫॥

(ப - ம்.) இப்படித் தேவதைகள் தம்தம் ஸ்தானங்களில் நின்ற பிறகு இடமில்லாதிருக்க, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 - பசியும் தாகமும், 𑌆𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - எங்களுக்கு, 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும்

இதி - என்று, தம் - அந்த ஈச்வரனை, க்ஷுத்பிபாஸே - பசிதாகங்கள், அப்ரூதாம் - கேட்டதுகள், ஆவாம் - எங்களை, ஏதாஸு தேவதாஸு - இந்தத் தேவதைகளிடத்திலேயே, ஆபஜ - பிரித்து இருக்கச் செய்கிறேன், ஏதாஸு - இத்தேவதைகளிடத்திலே, பாகிந்யௌ - பாகமுடையவர்களாக, கரோமி - செய்கிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், தே - அந்தப் பசிதாகங்களைக் குறித்து, அப்ரவீத் - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஸ்யை கஸ்யை ச - யாதாமொரு எந்த, தேவதாயை - தேவதையின் பொருட்டு, ஹவி: - ஹவிஸ்ஸானது, க்ருஹ்யதே - கிரகிக்கப்படுகிறதோ, அஸ்யாம் - இந்தத் தேவதை இடத்தில், க்ஷுத்பிபாஸே - பசியும் தாகமும், பாகிந்யௌ ஏவ - பாகமுடையனவாகவே, பவத: - ஆகின்றன.

(தா - ஸா.) தம். நீங்கள் தர்மமாகையாலே சேதனலிம் பக்தமின்றிப்போஜனுதிகள் கிடையாதாகையால் வ்யஷ்டி தேஹசதங்களான அத்யாத்மமென்னும் ப்ரதேசங்களிடத்திலும், ஸமஷ்டியான விராட்தேஹத்திலுள்ள அதிதைவமென்னும் அந்யாதி தேவதைகளிடத்திலும் பிரித்து இருக்கச்செய்கிறேன். தேவதைகளிடத்தில் பாகம் வைக்கச் சாத்தியமில்லையாகையால் தேவதைகளின் அம்சத்தால் பாகமசெய்து வைக்கிறேன். எந்தத் தேவதையின் பாகம் எதுவோ அந்தப் பாகத்தில் உங்களுக்கு அம்சம் கொடுக்கிறேன் என்று ஸ்ருஷ்டியின் முதலிலேயே ஈச்வரன் ஸங்கல்பித்ததனால் தமைக்காலத்தில் இந்த்ரிய தேவதைகளைக் கார்யான் முகமாகவவதம ஸிலகாலத்தில் அதில்லாமையாகிய உபசாந்தியுமாயிருக்கிறது. ஆகவே, ஹவிஸ்ஸினால் தேவதாத்ருப்தியுண்டானுல் அசனபிபாஸைகளும் த்ருப்தியடைந்து உபசாந்தியுண்டாகிறதென்று கருத்து.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகாச்ச லோகபாலாச்சாந்நமேப்ய: ஸ்ருஜா இதி ||க||

(ப் - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: ச - லோகங்களும், லோகபாலா: ச - லோகபாலகர்களும், [ஸ்ருஷ்டா:] நு - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்களல்லவா, ஏப்ய: - இவர்களின் பொருட்டு, அந்நம் - அன்னத்தை, ஸ்ருஜை - ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(தா - ஸா.) தம். லோகங்களையும் லோகபாலகர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துப் பசிதாகங்களோடும் சேர்த்து வைத்தோம். அன்னமில்லாமல் இவர்கள் நிலைபெறுவது அசக்யமாகையால் இவர்க்குரிய உணவை உண்டாக்கவேண்டுமென ஈச்வரன் நினைத்தான். லோகத்திலும் அரசன் தானேஸ்வதந்த்ரனுய் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்வதால் ஸர்வேச்வரனுன ப்ரம்மமும் ஸ்வதந்த்ரமாகவே நிக்ரஹாநுகரங்களைச் செய்கிறது.

ஸோ(அ)போ(அ)ப்யதபத்தாப்யோ(அ)பிதப்தாப்யோ மூர்த்திரஜாயத யா வை ஸா மூர்த்திரஜாயதாந்நம் வை தத் ||உ||

(ப் - ம்.) ஸ: - அந்த ஈச்வரன், அப: - ஜலங்களை, அப்யதபத் - தபித்தான், இவற்றினின்றும் மனுஷ்யர்களுக் காஹாரமாகிய தான்யங்களென்றும் ஸ்தாவரமான அன்னமும் புனே முதலானவைகளுக் காஹாரமாகிய ஜந்துக்களென்னும் சரான்னமும் உண்டாகட்டுமென்று ஸங்கல்பித்தான், அபிதப்தாப்ய: - தபிக்கப்பட்ட, தாப்ய: - அந்த ஜலங்களினின்றும், மூர்த்தி: - கனமான ரூபத்தோடு ப்ராணுதாரமான சராசர ரூபான்னமானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, யா வை ஸா மூர்த்தி:-எந்த அந்த மூர்த்தி, அஜாயத - உண்டாயிற்றோ, தத் - அது, அந்நம் வை - அன்னமே அல்லவா.

(ஶ௦ - ஸூ. தம். இங்கு ஜலமென்றது பஞ்சபூதங்களேயும.

ததேநதபிஸ்ருஷ்டம் நதத்பராங்த்யஜிகாம்ஸத்தத்வாசாஜிக்ருக்ஷத்
தந்நாஶக்நோத்வாசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்வாசாக்ரஹைஷ்யதபிவ்யா
ஹ்ருத்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௩||

(ப - ம்.) ததேநத் - அங்கு அந்த அன்னமானது, அபிஸ்ருஷ்டம் - லோகபாலகர்களுக்கெதிராக அனுப்பப்பட்டதாய், நதத் - கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, பராங் - திருப்புமுகமாய், அதி - அவர்களை விட்டு, அஜிகாம்ஸத் - ஓடிவிட நினைத்தது. இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொண்ட லோகபால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினாலே, அஜிக்ருக்ஷத் - கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து, தத் - அதை, வாசா - வாக்கினால், க்ரஹீதும் - கிரகிக்க, நாஶக்நோத் - ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸ: - அந்த லோகபால ஸங்காதமானது, ஏநத் - இந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினால், யத்ஹ அக்ரஹைஷ்யத் - கிரகிக்குமானால், அப்போது எல்லா லோகமும், அந்நம் - அன்னத்தை, அபிவ்யாஹ்ருத்ய - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, அத்ரப்ஸ்யத் - திருப்தியடையும்.

தத்ப்ராணேநாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோத்ப்ராணேந க்ரஹீதும் ஸ யத்தை
நத்ப்ராணேநாக்ரஹைஷ்யதபிப்ராண்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௪||

(ப - ம்) ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, அபிப்ராண்ய - மோந்து பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

தச்சக்ஷுஷாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோச்சக்ஷுஷா க்ரஹீதும் ஸ யத்தை
நச்சக்ஷுஷாக்ரஹைஷ்யத்த்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௫||

(ப - ம்.) சக்ஷுஷா - கண்ணாலே, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்தே. மற்றவை முன்போலவே.

தச்ச்ரோத்ரேணாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோச்ச்ரோத்ரேண க்ரஹீதும் ஸ ய
த்தைநச்ச்ரோத்ரேணாக்ரஹைஷ்யச்ச்ருத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௬||

(ப - ம்.) ஶ்ரோத்ரேண - காதினாலே, ஶ்ருத்வா - கேட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தத்த்வசாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோத்த்வசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்த்வசா
க்ரஹைஷ்யத்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௭||

(ப - ம்.) த்வசா - த்வக்கிந்திரியத்தினாலே, ஸ்ப்ருஷ்ட்வா - தொட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தந்மநஸாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோந்மநஸா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநந்
மநஸாக்ரஹைஷ்யத்த்யாத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௮||

(ப - ம்.) மநஸா - மனதினாலே, த்யாத்வா - த்யானம் செய்தே, மற்றவை முன்போலவே.

தச்சிஶ்நேநாஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோச்சிஶ்நேந க்³ரஹீதும் ஸ யத்³தை⁴நச்சிஶ்நேநாக்³ரஹைஷ்யத்³விஸ்ருஜ்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௯||

(ப - ம்) ஶிஶ்நேந - குஹ்யத்தாலே, விஸ்ருஜ்ய - ஆனந்த கர்மத்தாலேயே, மற்றவை முன்போலவே.

(ஶம் - ஸா.) தம். சேதனமான் சராக்கம் ஒடப்பார்த்தது. அசேதனமான தான் னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்று விட்டது. பிண்டரூபமாயிருந்த விராட்புருஷ தேஹத்தையே இங்கு லோகபாலசக்கரவென்கிறது. கார்ய காரணவஸ்தைகளாலே முகத்தால் கிரகிப்பதாவது வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் புஜிப்பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதாகையாலே காரணமான சரீரத்துக்குச்சக்தியில்லையென்று தெரிந்தது. இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினாலேயே திருப்தி அடைகின்றனவில்லையே; ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தியற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

(சங் - வித்.) மற்றவைகளும் இப்படியே ச-நி-கூ-எ-அ-கூ.

தத³பாநேநாஜிக்⁴ருக்ஷத்ததா³வயத்ஸைஷோऽந்நஸ்ய க்³ரஹோ யத்³வாயுரந்நாயுர்வா ஏஷ யத்³வாயு: ||௧௦||

(ப - ம.) இவ்விதமாய்க்கரணவ்யாபாரங்களினால் அன்னத்தைக்கிரகிக்கச்சக்தியற்ற லோகபால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, அபாநேந - முகமார்க்கமாக உள்ளே செல்லுகிற வாயுவினாலே, அஜிக்⁴ருக்ஷத் - கிரகிக்க நினைத்தது, தத் - அதை, ஆவயத் - கிரகித்துக்கொண்டது, யத் வாயு: - அபானமென்னும் வாயு யாதொன்றோ, ஸ ஏஷ: - அந்த இந்த வாயுவானது, அந்நஸ்ய க்³ரஹ: - அன்னத்தைக் கிரகிக்கச் சக்தியுடையது, யத்³வாயு: - அபானவாயு யாதொன்றோ, ஏஷ: - இந்த வாயு, அந்நாயு: வை - அன்னத்தையே ஜீவனாதாரமாக உடையது.

ஸ ஈக்ஷத கத²ம் ந்வித³ம் மத்³ருதே ஸ்யாதி³தி ஸ ஈக்ஷத கதரேண ப்ரபத்³யா இதி ஸ ஈக்ஷத யதி³ வாசாபி⁴வ்யாஹ்ருதம் யதி³ ப்ராணேநாபி⁴ப்ராணிதம் யதி³ சக்ஷுஷா த்³ருஷ்டம் யதி³ ஶ்ரோத்ரேண ஶ்ருதம் யதி³ த்வசா ஸ்ப்ருஷ்டம் யதி³ மநஸா த்⁴யாதம் யத்³யபாநேநாப்⁴யபாநிதம் யதி³ ஶிஶ்நேந விஸ்ருஷ்டமத² கோऽஹமிதி ||௧௧||

(ப - ம்.) இத³ம் - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது, மத்³ருதே - என்னை விட்டு, கத²ம் ஸ்யாத் - எப்படியாகும், இதி - என்று, ஸ: ஈக்ஷத - அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, கதரேண - எந்த மார்க்கத்தால், ப்ரபத்³யை - இஜ்ஜீவ சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம், இதி ஈக்ஷத - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, வாசா - வாக்கினாலே, அபி⁴வ்யாஹ்ருதம் யதி³ - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்படுமேயானால், ப்ராணேந - க்ராணேந்த்ரியத்தினாலே, அபி⁴ப்ராணிதம் யதி³ - விருதாவாக முகரப்பட்டால், சக்ஷுஷா த்³ருஷ்டம் யதி³ - கண்ணால் வீணைப் பார்க்கப்பட்டால், ஶ்ரோத்ரேண ஶ்ருதம் யதி³ - காதினால் விருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், த்வசா ஸ்ப்ருஷ்டம் யதி - த்வகிந்த்ரியத்தினுல் வீணே தொடப்பட்டால், மநஸா த்யாதம் யதி - மனஸினுல் வீணுக த்யானம் செய்யப்பட்டால், அபாநேநாப்யபாநிதம் யதி - அபானமென்னும் வாயு வீணுகவே ஆபானிக்குமானுல், ஶிஶ்நேந விஸ்ருஷ்டம் யதி - குஹ்யேந்த்ரியம் விருதாவாக ஆனந்த கர்மத்தைச் செய்யுமானுல், அத - அதன் பின்பு, கோ(அ)ஹம் - யான் யார், இதி - என்று, ஸமைக்ஷத - நினைத்தது.

ஸ ஏதமேவ ஸீமாநம் விதார்யைதயா த்வாரா ப்ராபத்யத ஸைஷா வித்ருதிர்நாம த்வாஸ்ததேதந்நாந்தநம் தஸ்ய த்ரய ஆவஸதாஸ்த்ரய: ஸ்வப்நா அயமாவஸதோ(அ)யமாவஸதோ(அ)யமாவஸத இதி ||௧௨||

(ப் - பா - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏதம் - இந்த, ஸீமாநமேவ - எல்லையான சிரஸ்ஸையே, விதார்ய - பிளந்துகொண்டு, ஏதயா த்வாரா - இந்த மார்க்கத்தினுலே, ப்ராபத்யத - உள்ளே ப்ரவேசித்தது, ஸைஷா த்வா: - இந்த வழியே, வித்ருதிர்நாம - விதிருதியென்று பெயர் பெற்றது, ததேதத் - இந்த வழியே, நாந்தநம் - நந்தநம் - ஸந்தோஷத்தைத் தருவது, அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், இதி - என்று, த்ரய ஆவஸதா: - மூன்று ஸ்தானங்கள், த்ரய: ஸ்வப்நா: - மூன்று அவஸ்தையும் ஸ்வப்னங்களேயாம்.

ஸ ஜாதோ பூதாந்யபிவ்யைக்ஷத் கிமிஹாந்யம் வாவதிஷதிதி ஸ ஏதமேவ புருஷம் ப்ரஹ்ம ததமமபஶ்யதிதமதர்ஶமிதீ ௩ ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) ஜாத: ஸ: - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம், பூதாநி - பூதங்களை உத்தேசித்து, வ்யைக்ஷத் - ஆலோசித்தது (வித் - பூதாநி - பூதங்களைப்பற்றி, அபிவ்யைக்ஷத் - முழுதும் விவேகித்தறிந்தது), அந்யம் கிம் வாவதிஷதிதி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வாபாவிகஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கூடாதென்று நிச்சயித்து, ஸ: - அந்த ஜீவனுனவன், ஏதமேவ - இவனையே, புருஷம் - தேஹத்தில் இருப்பவனுகவும், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததமம் - ததமம் - ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, இதமதர்ஶமிதி - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, அபஶ்யத் - பார்த்தான்.

தஸ்மாதிதந்த்ரோ நாமேதந்த்ரோ ஹ வை நாம தமிதந்த்ரம் ஸந்தமிந்த்ர இத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேண பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: ||௧௪||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்மாத் - இப்படிப் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததினுல், இதந்த்ரோ நாம - இவ்வாத்மா இதந்த்ரனென்று பெயரை உடையது, இதந்த்ரோ ஹ வை நாம - இப்பரப்ரம்மமானது இதந்த்ரமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, தமிடம் இதந்த்ரம் - இதந்த்ரனு கிய அப்ரம்மத்தையே, பரோக்ஷேண - மறைவிடமாக, ஆசக்ஷதே - இந்த்ரனுக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிருர்கள், தேவா: - தேவதைகள், (வித்யா - பூஜ்யர்கள் எல்லாரும்), பரோக்ஷப்ரியா இவஹி - பரோக்ஷமாக (மறைவிடமாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுடையவர்கள் அல்லவா, பரோக்ஷப்ரியா இவஹி - முன்போலவே பொருள்,

(ஓ - ஸா.) அந்த நாராயணன் இவர்களுக்கு அன்னத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். (க)

(ஓ - ஸா.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித்த அப்பு என்னும் தேவதைகளேயும் ப்ரமாதிகளேயும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினுல் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும் அவரிச்சையினுலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோற்றியது. (உ)

ஐதரேயோபநிஷத்து முதல் அத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் நாலாவது அத்தியாயம்).

முற்றிற்று.

த்விதீயாத்யாயே ப்ரதம: கண்ட:,

புருஷே ஹ வா அயமாதிதோ கர்போ பவதி யதேதத்ரேத: ததேதத்

ஸர்வேப்யோங்கேப்யஸ்தேஜஸ்ஸம்பூதமாத்மந்யேவாத்மாநம் பிபர்தி தத்

யதா ஸ்த்ரியாம் ஸிஞ்சத்யதைநஜ்ஜநயதி ததஸ்ய ப்ரதமம் ஜந்ம ||க||

(ப்-பா-ம்.) அயம்-இந்த ஜீவாத்மா, புருஷே ஹ வை - புருஷ சரீரத்திலேயே அல்லவா, ஆதித: - முதலில், கர்ப: - கர்ப்பமாக, பவதி-ஆகிறான், ரேத: யத் - ரேதஸ்ஸு என்பது எதுவோ, ஏதத் - இதுதான் அக்கர்ப்பம், தத் ஏதத் - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸர்வேப்ய: அங்கேப்ய: - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்றும், ஸம்பூதம் தேஜ: - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, ஆத்மாநம் - ரூபாந்தரமான தன்னை, ஆத்மந்யேவ - தன் சரீரத்திலேயே, பிபர்தி-போஷிக்கிறது, தத்-அந்த ரேதஸ்ஸை, யதா - எப்போது, ஸ்த்ரியாம்-ஸ்திரீயினிடத்தில், ஸிஞ்சதி-யோகஞ்செய்கிறானே, அத - அப்போது, ஏதத்-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய ரேதோரூபமான சரீரத்தை, ஜநயதி - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், தத் - அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்படுவதே, அஸ்ய - இவனது, ப்ரதமம் ஜந்ம - முதலாவது ஜன்மம். (க)

முதல்கண்டம்.

தத் ஸ்த்ரியா ஆத்மபூயம் கச்சதி யதா ஸ்வமங்கம் ததா தஸ்மாதேநாம் ந ஹிநஸ்தி

ஸாஸ்யைதமாத்மாநமத்ர கதம் பாவயதி ||உ||

(ப்-பா-ம்.) தத் - இப்படி ஸ்த்ரீ கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்த அந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸ்வமங்கம் யதா - சொந்த சரீரம்போலவே, ஸ்த்ரியா: - ஸ்திரீயினுடைய, ஆத்மபூயம் - சரீரமாயிருப்பதை, கச்சதி - அடைகிறது, தஸ்மாத் - அதனால், ஏநாம் - இந்த ஸ்திரீயை, ந ஹிநஸ்தி - ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை, ஸா - கர்ப்பவதியான அந்த ஸ்த்ரீ, அத்ர கதம் - கர்ப்பத்தை அடைந்திருக்கிற, ஆத்மாநம் - புத்ரருமான, அஸ்ய ஏதம் - இவனது இந்த ரேதஸ்ஸை, பாவயதி - பரிபாலிக்கிறாள். (உ)

ஸா பாவயித்ரீ பாவயிதவ்யா பவதி தம் ஸ்த்ரீ கர்ப்பம் பிபர்த்தி ஸோऽக்ர ஏவ குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரேऽதிபாவயதி ஸ யத்குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரேऽதிபாவயத்யாத்மாநமேவ தத்பாவயத்யேஷாம் லோகாநாம் ஸந்தத்யா ஏவம் ஸந்ததா ஹீமே லோகாஸ்ததஸ்ய த்விதீயம் ஜந்ம॥

(ப்-பா-ம்.) பாவயித்ரீ -பர்த்தாவின் சரீராந்தரமான கர்ப்பத்தை ரக்ஷிக்கிற பத்னியானவள், பாவயிதவ்யா - பர்த்தாவினால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாக, பவதி - ஆகிறாள், ஸ்த்ரீ - ஸ்த்ரீயானவள், தம் கர்ப்பம் - அந்தக்கர்ப்பத்தை, பிபர்த்தி - பரிக்கிறாள், ஸ: -அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம்-அந்தப் புத்ரனை, அக்ர ஏவ-முன்னேயும் ஜனனகாலத்திலும், ஜந்மநோऽக்ரே-ஜனனத்துக்குப் பிறகும், அதிபாவயதி - சாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரங்களால் அதிகனுக்குகிறான், ஸ:-அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம் - புத்ரனை, ஜந்மநோऽக்ரே - ஜனனத்துக்கு முன்னும்பின்னும் ஜனனகாலத்திலும், அதிபாவயதி யத் - ஸம்ஸ்கரிக்கிறான் பது யாதோன்றோ, தத் - அதனால், ஆத்மாநமேவ பாவயதி - தன்னையே ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளுகிறான் இப்படித்தானே புத்ரனுக ஜனிப்பது, ஏஷாம் லோகாநாம் - இந்த லோகங்களுடைய, ஸந்தத்யை - விச்சேதமில்லாமைக்காகவே, தத் - இப்படி மாத்ரு சரீரத்தைவிட்டுப் புத்ரனாய் வெளிப்படுவது, அஸ்ய-இவனுக்கு, த்விதீயம் ஜந்ம-இரண்டாவது ஜன்மம்.

இரண்டாவதுகண்டம்.

ஸோऽஸ்யாயமாத்மா புண்யேப்ய: கர்மப்ய: ப்ரதிதீயதே அதாஸ்யாயமிதர ஆத்மா க்ருதக்ருத்யோ வயோகத: ப்ரைதி ஸ இத: ப்ரயந்நேவ புநர்ஜாயதே ததஸ்ய த்ருதீயம் ஜந்ம தது க்தம்ருஷிணா ||க||

(ப்-பா-ம்.) அஸ்ய-பிதா புத்ரன் என்று இரண்டு தேஹத்தை வஹித்த பிதாவினுடைய, ஸோऽயமாத்மா - புத்ரனென்னும் இந்தத் தேஹமானது, புண்யேப்ய: கர்மப்ய:-புண்ய கார்யங்களுக்காக, ப்ரதிதீயதே - ப்ரதிநிதியாகச் செய்யப்படுகிறான், அத - பிறகு, அஸ்ய-இந்த பிதாவினுடைய, அயம்

இவ்விரண்டில் உபாஸிக்கத்தக்கது ஒன்றேயாதலின் எதை யாம் உபாஸிக்கக் கடவோமென்று மறுபடியும் விசாரிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் மனோசுத்தியுடையவர்களாகையால் உடனே அவர்களுக்குத் தத்வநிச்சயம் பிறந்தது. இந்த தேஹத்தில் இரண்டு ஆத்மாவிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று அறிவதும் ஒன்று அறிவதற்குத் துணையாயிருப்பதும். ஆதலின் அறிவது ஆத்மா, துணையாயிருக்கும் பிராணன் ஆத்மாவல்ல என்று அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறந்தது.

கண்ணினால் காண்கிறான், காதினால் கேட்கிறான், மூக்கினால் முகருகிறான், வாக்கினால் பேசுகிறான், நாக்கினால் ருசியையறிகிறான். ஒரு காரணமே இப்படிப் பலபிரிவுகளை அடைகிறது.

𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍇
𑌧𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾 𑌜𑍂𑌤𑌿𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌸𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵
𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0 - ஹா.) இந்த ஹ்ருதயமென்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்பட்ட கரணமொன்றே பல பிரிவாகிறது. கண்ணாயிருந்து பார்க்கிறது, காதாயிருந்து கேட்கிறது, மூக்காயிருந்து முகருகிறது, வாக்காயிருந்து பேசுகிறது, நாவாயிருந்து ருசியை அறிகிறது, ஆலோசனைக்குரிய மனமென்னும் தானாயிருந்து ஆலோசிக்கிறது. இருதயமாயிருந்து நிர்த்தாரணம் செய்கிறது. ஆதலின் இவையெல்லாம் செய்வதென்றே. இவ்விஷயம் கௌஷீதகீ பிராஹ்மண்டலத்திலும் வாஜஸனேயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஹ்ருதம் என்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும் கரணமொன்றே அறிவதற்குத்துணையாகையால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவான பிராணனானது நமக்கு உபாஸ்யமானதன்று. இவற்றை அறியும் ஆத்மாவே நாம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று அவர்கள் முடிவுசெய்து கொண்டார்கள்.

இப்பிராணியைச் சேதனனென்று சொல்லுகிறதற்குக் காரணமான விருத்தி ஸம்ஜ்ஞானம், தான் யஜமானனாயிருத்தல் ஆஜ்ஞானம், கலைகளில் தெளிவுவிஜ்ஞானம். அந்த ந்தஸமயத்திற் கேற்றபடி புத்தியில் தோன்றுவது ப்ரஜ்ஞானம், கிரந்தங்களைத் தரிக்கும் சக்திமேதை, இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளி விஷயங்களை அறிகை திருஷ்டி, தளர்வுற்ற சரீரேந்த்ரியங்களைத் திடமாக்கித் தரிப்பது திருதி, ஆலோசித்தல் மதி, அதில்ஸ்வாதந்த்ர்யம்மனீஷை, ரோகம் முதலியவைகளால் வரும் மனத்துயரமே ஜுதி. முன் நடந்த விஷயத்தை நினைத்தலே ஸ்மிருதி, கறுப்பு வெளுப்பு என்று பிரித்தறிவது ஸங்கல்பம், திடநிச்சயம்க்ரது, பிழைதிருத்தல் முதலியவைகளுக்குரிய விருத்தியே அஸு, நெருக்கமில்லாத விஷயத்தை இச்சித்தல் காமம், ஸ்திரீகளுடன் புணர விரும்புதல் வசம்.

இவைமுதலிய அந்தக்கரணத்தின் வியாபாரங்கள் கேவல ஜ்ஞானரூபனும் அறிபவனுமான ஆத்மாவுக்கு உபாதியானவை. அந்த ஆத்மா நாமரூபமில்லாதவன். உபாதியால் நேரும் குணங்களின் பெயரான ப்ரஜ்ஞானம் முதலிய இவையெல்லாம் ஞானமாத்ரமான அந்த ஆத்மாவின் பெயர்களே.

இதனால் கரணத்திலும் கரண வ்யாபாரத்திலும் வேறுபட்டு ஸ்வப்ரகாசமாய் ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ளது ஆத்மா ஒன்றேயென்று ஸித்தாந்தமாயிற்று.

𑌏𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌷 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾
𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇
𑌤𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌵 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾

நி ச ஜாருஜாநி ச ஸ்வேதஜாநி சோத்பிஜ்ஜாநி சாச்வா காவ: புருஷா ஹஸ்தினோ யத்கிஞ்சேதம் ப்ராணி ஜங்கமம் ச பதத்ரி ச யச்ச ஸ்தாவரம் ஸர்வம் தத்ப்ரஜ்ஞாநேத்ரம் ப்ரஜ்ஞாநே ப்ரதிஷ்டிதம் ப்ரஜ்ஞாநேத்ரோ லோக: ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டா ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம ||௩||

(ஸ௦ - ஹா.) இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஜ்ஞானரூபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக்கரணமென்னும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூர்யபிம்பங்கள் பலவாறாக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீராபிமானியான பிரஜாபதி. கீழ் இப்பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலகர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேஹங்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும்,ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; முட்டையினின்று வெளிப்படும் பக்ஷி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் நின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. குதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பிரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

கீழ்ச்சொன்ன உபாதிகார் நீங்கப்பெற்றுன் இப்பிரஹ்மம் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது நிர்மலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் நிர்விசேஷமாய் நிற்கிறது. இது பரிசுத்தமான பிரஜை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்து இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதுவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஷ்டி புத்தியில் ஆத்மத் வாபிமானம் வைப்பதினுல் நியந்தாவாகி அந்தர்யாமி யென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு ஹேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் தேவதைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில்உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி ஏகதத்வமான பிரம்மமொன்றே கீழ்ச்சொன்ன பல உபாதிகளினுலே எல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

ஸ ஏதேந ப்ரஜ்ஞேநாத்மநாஸ்மால்லோகாதுத்க்ரம்யாமுஷ்மிந் ஸ்வர்கே லோகே ஸர்வாந் காமாநாப்த்வாம்ருத: ஸமபவத் ஸமபவத் ||௪||

(ஸ௦ - ஹா.) வாம தேவர்போலவே பிரஜ்ஞானத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து உபாஸனம் செய்கிறவன் பேதஜ்ஞானமென்றும் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முக்தியென்றும் ஸ்வர்க்கானந்தங்களை அனுபவித்து விதேஹ முக்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்

இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்.

ஓம் நமோ ப்ரஹ்மாதிப்யோ ப்ரஹ்மவித்யாஸம்ப்ரதாயகர்த்ருப்யோ வம்ஶர்ஷிப்யோ நமோ குருப்ய:।

உஷாவா என்று தொடங்கி வாஜஸநேயஸம்ஹிதையைச் சேர்ந்த உபநிஷத் அதற்குச் சுருக்கமான உரை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத் என்றால் உபநி என்கிற உபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஸத் என்கிற தாதுவுக்கு போக்கடிக்கிறதென்கிற அர்த்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தையும் அதின் காரணமான அவித்தையையும் போக்குகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுதலால் உபநிஷத்என்று பெயர் பெற்ற இந்த 6 அத்தியாயங்களும் காட்டில் ரிஷிகளால் ஓதப்பட்டதினால் ஆரண்யகமென்றும் பெரிய ரூபமாதலால் ப்ருஹத் என்றும் சேர்த்து ப்ருஹதாரண்யகமெனப்பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. வேதம் இரண்டுபாகம் கர்மகாண்டம் என்றும் ப்ரஹ்மகாண்டம் என்றும் அதில் கர்மகாண்டத்துக்குரிய யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் கர்த்தா வென்றும் க்ரியை என்றும் அங்கங்கள் என்றும் பலவித வேற்றுமைகளோடே கூடியது மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு ப்ரஹ்மம் ஒன்றே சத்தியம் மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானமே மோக்ஷகாரணமாதலால் மேல்கூறிய கர்மகாண்டத்தினால் இதற்கு விரோதமே யொழிய வேறில்லை ஆகையால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அதற்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய் என்கிற ஸாத்தியை உண்டாக்கத்தக்க உபநிஷத் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் முதலில் அஶ்வமேதம் என்கிற யாகத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லுவதில் பயன் அஶ்வமேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞானத்தினால் விஶ்வயாவாகர்ணாவா வென்றும் 'அஶ்வமேதயாஜிநே, ய உ சைநமேவம் வேத' - என்றும் சரியான பலன் உண்டென்று தெரியப்படுத்துவது தான் அதில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் ஸம்ஸாரமே உண்டென்றும் கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த அஶ்வமேதயாகத்துக்கு ஸம்ஸாரபலத்தைச் சொல்லுதலால் இதில் தாழ்ந்த கர்மங்களுக்கும் இதுவே ஸமமென்று ஏற்படுகிறதாதலால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு கர்மங்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறதற்காக ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் அஶ்வமேதத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லியிருக்கிறது.

காதவலீ மூவஸஸாயஸம் விதாரஷ்வம் ஶ்ரியா। ஸம்ஜநாஸமஶ்ரும் மாரம் ஜநிஷ்மாஹாகாம்। ஸ்ராஸம் லக்ஷண பொரீதி ப்ரணீத்ராநுராநு மாதா நவீ। ப்ருஹதாரண்யகவ்யாக்யாரம் ஸபோரவிதாஷாம்ஜே॥

8. அத்யாயங்கள் அடங்கின ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரமாணமென்றும் உபாஸத்தென்றும் அஶ்வமேதயாகத்தின் அங்கங்களைச் சொல்

னும் முதல் இரண்டத்தியாயங்களை விட்டு மேலுள்ள அத்யாயங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த உஷாவா என்கிற வாக்கியங்களும் அச்வமேத கர்மத்தைச் சார்ந்ததாயிருக்கினும் ப்ரஹ்மோபக்ரமமாயிருக்கச் சொல்லுகையால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சேர்ந்ததென்று அதற்குப் பொருளுரைப்பது உசிதமாயிருக்கிறது.

ஹரி꞉ ஓம்.

உஷா வா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிர꞉ | ஸூர்யச்சக்ஷுர்வாத꞉ ப்ராணோ வ்யாத்தமக்நிர்வைச்வாநர꞉ ஸம்வத்ஸர ஆத்மாச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய த்யௌ꞉ ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரம் ப்ருதிவீ பாஜஸ்யம் திச꞉ பார்ச்வே அவாந்தரதிச꞉ பர்சவ ருதவோ(அ)ங்காநி மாஸாச்சார்தமாஸாச்ச பர்வாண்யஹோராத்ராணி ப்ரதிஷ்டா நக்ஷத்ராண்யஸ்தீநி நபோ மாம்ஸாநி | ஊவத்யம் ஸிகதா꞉ ஸிந்தவோ குதா யக்ருச்ச க்லோமாநச்ச பர்வதா ஓஷதயச்ச வநஸ்பதயச்ச லோமாந்யுத்யந் பூர்வார்தோ நிம்லோசந் ஜகநார்தோ யத்விஜ்ரும்பதே தத்வித்யோததே யத்விதூநுதே தத்ஸ்தநயதி யந்மேஹதி தத்வர்ஷதி வாகேவாஸ்ய வாக் ||

(ப - ம்.) மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, சிர꞉ - தலை, உஷாவா - விடியற்காலம், சக்ஷு꞉ - கண், ஸூர்ய꞉ - சூரியன், ப்ராண꞉ - உயிர்காற்று. வாத꞉ - வாயு, வ்யாத்தம் - திறக்கப்பட்ட வாய் வைச்வாநர꞉ - வைசுவாநரனென்கிற பெயருள்ள அக்நி꞉ - நெருப்பு, ஆத்மா - சரீரம், ஸம்வத்ஸர꞉ - வருஷம், மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, ப்ருஷ்டம் - முதுவு, த்யௌ꞉ - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், பாஜஸ்யம் - மார்பு, ப்ருதிவீ - பூமி, பார்ச்வம் - பக்கம், திச꞉ - திசைகள், பர்சவ꞉ - பக்க எலும்புகள், அவாந்தரதிச꞉ - மூலைத்திசைகள், அங்காநி - அவயவங்கள், ருதவ꞉ - ருதுக்கள், பர்வாணி - கணுக்கள், மாஸா꞉-ச-அர்தமாஸா꞉-ச - மாஸங்களும் பக்ஷங்களும், ப்ரதிஷ்டா - கால்கள், அஹோராத்ராணி - பகலிரவுகள், அஸ்தீநி - எலும்புகள், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், மாம்ஸாநி மாம்ஸங்கள், நப꞉ - மேகம், ஊவத்யம் - பாதிஜரித்திருக்கிற ஆகாரம், ஸிகதா꞉ - மணல்கள், குதா꞉ - நரம்புகள், ஸிந்தவ꞉ - ஆறுகள், யக்ருத்-க்லோமாந꞉-ச-மார்பின் கீழிருக்கிற இரண்டு மாம்ஸ உண்டைகள், பர்வதா꞉-மலைகள், லோமாநி-மயிர்கள், ஓஷதய꞉-ச-சிறுசெடிகளும், வநஸ்பதய꞉ச-மரங்களும், உத்யந்-உதயமாகிற, ஸூர்ய꞉ - சூரியன், பூர்வார்த꞉ - உடம்பின் முன்பாதி, நிம்லோசந் - அஸ்தமனத்தை அடைகிற, ஸூர்ய꞉-சூரியன், ஜகநார்த꞉-உடம்பின் பின்பாதி - விஜ்ரும்பதே-யத்-கொட்டாவி விடுகிறது என்று யாதொன்றோ, தத் - அது, வித்யோததே - மின்னல் மின்னுகிறது அதாவது கொட்டாவி விடுகிறதே மின்னல் என்று பொருள், விதூநுதே-யத்-மயிர்களை உதறுகிறதென்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அது, ஸ்த

யதி - கர்ஜனம்பண்ணுகிறது அதாவது மயிர்களை உதறுகிறதே மேகங்களின் இடி முழக்கம் என்று பொருள், மேஹதி யத் - மூத்திரம் விடுகிறதென்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அது, வர்ஷதி - மழைபெய்கிறது, அஸ்ய - அந்தக் குதிரையின், வாகேவ - சப்தம்தானே - வாக் - வாக் தேவதை.

(ஸம - ஸா.) அஶ்வமேதத்தில் பண்ணும் ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்காக அஶ்வமேதம் என்று பெயராதலால் குதிரையே முக்கியமான அங்கமாதலால் குதிரையிடத்தில் பண்ணும் புத்தியைச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஸா.) 'தாத்பரியபேதம்'யதேவவித்யயாகரோதிஶ்ரத்தயோபநிஷதா''ததேவ வீர்யபத்தரம்பவதி'' என்று சொல்லியிருக்கையால் கர்மங்களுக்கு அதிக பலத்தை அதாவது சீக்கிரம் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க சக்தியை உண்டுபண்ணுவதான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

அஹர்வா அஶ்வம் புரஸ்தாந்மஹிமாऽந்வஜாயத தஸ்ய பூர்வே ஸமுத்ரே யோநீ ராத்ரிரேநம் பஶ்சாந்மஹிமாऽந்வஜாயத தஸ்யாபரே ஸமுத்ரே யோநிரேதௌ வா அஶ்வம் மஹிமாநாவபித: ஸம்பபூவது: ஹயோ பூத்வா தேவாநவஹத்வாஜீ கந்தர்வாநர்வாऽஸுராநஶ்வோ மநுஷ்யாந்ஸமுத்ர ஏவாஸ்ய பந்து: ஸமுத்ரோ யோநி: ॥௨॥

(ப் - ம்.) அஶ்வம் புரஸ்தாத் - குதிரைக்கு முன்பக்கத்தில், அஹஹ்வா - அஹ்ஸ்ப, மஹிமா - மஹிமா என்கிற பெயருடைய தங்கத்தால் செய்த ஹோமம் செய்யவேண்டிய பதார்த்தம் வைத்திருக்கிற பாத்திரமாக, அந்வஜாயத-ஆய் விட்டது, தஸ்ய - அந்த பாத்திரத்துக்கு, பூர்வே - கிழக்குத் திசையில் இருக்கிற, ஸமுத்ரே - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏநம் பஶ்சாத் - குதிரைக்குப் பின்பாகத்தில், மஹிமா - மஹிமா என்று பெயர் கொண்ட வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய பாத்திரம், ராத்ரி: - இரவாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அதற்கு, அபரே - மேலைத்திசையிலிருக்கிற, ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏதௌ - இந்த, மஹிமாநௌ - மஹிமா என்ற பெயருள்ள மேற்கூறிய பாத்திரங்கள், அஶ்வமபித: - குதிரைக்கு இரண்டு பக்கத்திலும், ஸம்பபூவது: - உண்டாய் விட்டன அதாவது இரண்டு பக்கத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹய: - அயமென்கிற ஜாதியுள்ள குதிரையாக, பூத்வா - ஆய்விட்டு, தேவாந் - தேவர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, வாஜீ - வாஜி என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், கந்தர்வாந் - கந்தர்வர்களை, அவஹத்-சுமந்தது, அர்வா-அர்வா என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், அஸுராந் - அசுரர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அஶ்வ: - அசுவமென்கிற ஜாதியுள்ளதாய், மநுஷ்யாந் - மனிதர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அவஹத் - என்கிறதை மூன்று இடங்களிலும் இழுத்துக் கொள்ள, அஸ்ய - இந்தக் குதிரைக்கு, ஸமுத்ர ஏவ - சமுத்திரம் தானே அல்லது பரப்ரம்மம் தானே, பந்து: - கட்டும் இடம், ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - உண்டாகும் இடம்.

(ஸம - ஸா - ரா - ஸா.) குதிரைக்கு முன் பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்ட பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு பாத்திரங்களில்

பண்ணப்படுவதான தியானத்தை சொல்லுகிறது. இதித்ரதீயாத்யாதேப்ரதமம் ப்ராம்மணம்.

नैवेह किंचनाग्र आसीन्मृत्युनैवेदमावृतमासीदशनाययाऽशनाया हि मृत्युस्तन्मनोऽकुरुतात्मन्वी स्यामिति सोऽर्चन्नचरत्तस्यार्चत आपोऽजायन्तार्चते वै मे कमभूदिति तदेवार्कस्यार्कत्वं | कं ह वा अस्मै भवति य एवमेतदर्कस्यार्कत्वं वेद ||१||

(ப - ம்.) इह - இந்த ஜகத்தில், अग्रे - ஆதிகாலத்தில், किंचन - ஒருபொருளும், नैवासीत् - இல்லை, इदं - இந்த ஜகத்தானது, अशनायया - சுருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் கொண்ட, मृत्युना - ப்ரகிருதியை உடம்பாகவுடைய ப்ரம்மத்தினுலே, आवृतं - சூழப்பட்டதாக, आसीत् - இருந்தது, हि - யாதொரு காரணத்தால், अशनाया - சம்ஹரிக்க எண்ணமானது, मृत्युः - மிருத்யு என்று கூறப்பட்டதோ, तत् - அந்த ப்ரம்மமானது, आत्मन्वी - சரீரத்தையுடையவனாக, स्यां - ஆகக்கடவேன், इति - என்று, मनः - மனதை, अकुरुत - பண்ணிற்று, सः - அந்த ப்ரம்மமானது, अर्चन् - தனக்கு ஆனந்தம் உண்டுபண்ணும் பொருட்டு, अचरत् - சஞ்சரித்து, अर्चतः - ஆனந்திக்கிற, तस्य - அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, आपः - ஜலங்களானவை, अजायन्त - உண்டாயின, अर्चते - ஆனந்தப்படுவதின் பொருட்டு எத்தனித்த, मे वै - என்பொருட்டுதானே, कं - ஜலமானது, अभूत् - உண்டாயிற்று, इति - என்று, (अचिन्तयत् - எண்ணிற்று), तदेव - ஆகையினாலே தானே, अर्कस्य - அர்க்கனென்னும் பெயர்கொண்ட ப்ரம்மத்துக்கு, अर्कत्वं - அர்க்கனென்னும் பெயருடைமை, यः - யாதொருவன், अर्कस्य - அர்க்கனென்னும் ப்ரம்மத்தினுடைய, अर्कत्वं - அர்க்கனென்னும் பெயருடைய, एवं - இப்படி, वेद - அறிகிறானோ, अस्मै - இவன்பொருட்டு, कं ह वै - கம்மென்று பெயர்கொண்ட சுகம் தானே, भवति - உண்டாகிறது.

(सं - ஸா.) அசுவமேதமென்கிற யாகத்துக்கு வேண்டிய கருவியாகிய அக்கினியின் உற்பத்தி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சம்சாரமண்டலத்தில் ஒன்று பெயர் உருவங்களால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு பேதங்களும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தி இல்லை. ஆனல் இங்கு ஒன்றுமில்லை என்றதற்கு சூன்யமென்று அர்த்தமன்று. ஏனென்றால் காரியம் உண்டாவதற்கு முந்தி காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. உலகத்தில் குடம் உண்டாவதற்கு முந்தி மண் முதலான காரணங்கள் இருக்கிறதைக் கண்டிக்கிறோம். இல்லாவிடில் முயல்கொம்பு உண்டாகலாம். ஆகலால் காரணமுந்தியே இருக்கவேண்டியது. அப்படியே காரியமும் மண் உருண்டையில் இல்லாத குடம் உண்டாகில் முன்னிருந்த மண்ணுருண்டையைக் காட்டிலும் அதிக நிறை இருக்கவேண்டும். மேலும் கடவுளின் பிரத்தியக்ஷம் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறதென்று சித்தமாயிருக்கிறதாதலால் குடம் உண்டாகப்போகிறதென்று அறிகையில் குடமில்லாவிடில் என்னமாய்ப் பிரத்தியக்ஷத்தால் அறியலாம். ஆனல் குடம் உண்டாகிறது, குடம் உடைந்தது என்கிற வார்த்தைகளில் குடம் உண்டானதாக ஏற்படுகிறதென்றால் குடத்தின் தோற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. சுவர் முதலானதுகளால் குடம் மறைக்கப்பட்டால் குடம் நாசமடைந்ததென்றும் மறைவு நீங்கினல் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகிறதில்லையே என்னில் சுவர் முதலானவைகள் குடமிருக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் இருந்து மறைக்கின்

றன, மண்ணுருண்டையில் இருக்கும் மறைவோ அப்படியல்ல, குடமிருக்கும் மண்ணுருண்டையிலேயே இருந்து மறைக்கின்றன. ஆகையால் சுவர் மறைக்குமிடத்தில் மறைத்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் தெரிகிறதென்றும் மண்ணுருண்டையில் குடம் மறைந்திருக்கும் காலத்தில் குடம் இல்லையென்றும் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகின்றது. மேலும் மேல்வாக்கியத்தில் "ஆவ்ர்தமாஸீத்" என்று மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகையால் முயல்கொம்பு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உலகத்தில் சொல்லக்காணமையால் வஸ்து இருக்கிறதென்றே ஏற்படுகிறது. "அஶநாத்" என்றால் சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை அதனாலன்றோ ஜந்துக்களைக் கொல்லுகிறது. ஆதலால் அது "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. நான்முகனுக்கு மேற்கூறிய சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை இருக்கிறபடியால் அவரை "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் இந்தக் காரியங்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்முகன் காரியங்களை உண்டுபண்ணவேணுமென்று ஆலோசனைக்கு உரியமனதை நான் நல்லமனதை உடையவனாகக்கடவேன் என்ற எண்ணத்தால் உண்டுபண்ணினார். அந்த நான்முகன் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஜலங்கள் உண்டாயின. இந்த ஜலங்களை சொன்னது வேறு உபநிடதங்களுடைய ஒற்றுமையால் ஆகாயம், வாயு, அனல் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிற என்னிடத்திலேயே ஜலமுண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்றாதலால் அசுவமேத யாகத்துக்குரிய நெருப்புக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று.

(ரா - ஹா.) அசுவமேதத்துக்குரிய குண்டத்திலிருக்கும் நெருப்பில் அசுவமேதத்துக்குக் காலமான ஒருவருஷகாலத்திலும் ப்ரம்மமாகத் தியானிக்கச் சொல்லப்போகிறதாய் நெருப்பின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. அல்லது அக்னி ப்ரம்மத்தின் சரீரமாதலால் அப்படி நினைந்து அக்னியில் ஹோமம் பண்ணும்பொருட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் அக்னிக்கு உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகிற உலகங்கள் உற்பத்திகாலத்துக்கு முன் இல்லையென்றால் குடம் உற்பத்திகாலத்துக்கு முந்தி இருந்ததென்றால் மண்ணுருண்டை இருந்ததென்று அர்த்தம் ஆகிறதுபோல் காரணமாகிய வஸ்து இருந்ததென்று அர்த்தம் அதாவது "யஸ்யாக்ஷரம்ஶரீரம் யஸ்யம்ருத்யுஶ்ஶரீரம் ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மாஅபஹதபாப்மாதிவ்யோதேவஏகோநாராயண:" என்று சொல்லியிருக்கையால் "ஸூக்ஷ்மமாந" மூலப்பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மம் இருந்தது. அந்த ப்ரம்மம் உலகங்களை உடம்பாக உடையவனாய் ஆகக்கடவேனென்று யோசித்து மனஸ் என்கிற இந்திரியத்தைச் சிருஷ்டித்தது. மனஸ் என்றது எல்லா இந்திரியங்களையும் அதற்கு முன்னிட்ட ப்ரகிருதி மஹாந் அஹங்காரம் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரம்மம் தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவேணுமென்று இச்சையுடையதாய் இருந்தது. அப்படி இச்சித்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஜலங்கள் உண்டாயின. சந்தோஷப்படுத்துவதில் எத்தனித்த என்னிடத்தில் ஜலம் உண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரம்மத்துக்கு அர்க்கனென்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே "அர்கோவாஜஸாக்ரம்ஹீ" என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆபொவா அர்கஸ்தத்யதபாம் ஶர ஆஸீத்தத்ஸமஹந்யத ஸா ப்ருதிவ்யபவத்
தஸ்யாமஶ்ராம்யத்தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய தேஜோரஸோ நிரவர்ததாக்நி:॥

(ப - ம்.) ஆப: - ஜலங்கள், அர்க: - அக்நி, தத் - ஆதலால், யத் - யாதொரு, அபாம் - ஜலங்களுடைய, ஶர: - ஸாரமான பாகம், ஆஸீத் - இருந்ததோ, தத் - அது, ஸமஹந்யத - சேர்ந்தது, ஸா - அது, ப்ருதிவீ - பூமியாக, அபவத் - ஆச்சுது, தஸ்யாம் - அதில், அஶ்ராம்யத் - ப்ரயத்தனம் பண்ணினார், ஶ்ராந்தஸ்ய - ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, தப்தஸ்ய - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த பரமாத்மாவுக்கு, தேஜோரஸ: - தேஜஸ் என்கிற வஸ்துவின் ஸாரமான, அக்நி: - அக்நியானது, நிரவர்தத - உண்டாயிற்று.

(ஶம் - ஹா.) முன் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பின் வருமாறு வரிக்கப்படுகிறது. ஜலங்களே அர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது

அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட "அப்ஸுசாக்ரிஃப்ரதிஷ்டித:" அக்நியிடத்தில் உண்டாகிறது. அந்த ஜலங்களின் சாரமான பாகம் சேர்ந்து அண்டமுண்டாயிற்று. அந்த அண்டத்தில் ப்ரம்மன் இளைப்புடன் இருந்தான். அப்படி இளைப்புடைய அதினால் வேர்வையடைந்த ப்ரம்மனுக்கு தேஜஸ்ஸாகிற சாரம் உடம்பில் நின்றும் வெளியில் கிளம்பிற்று, அதுதான் அக்நி.

(ரா - ஹா.) அண்டம் விஷ்ணுவுக்குச் சரீரமான ஐம்பூதங்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட தென்பதைச்சொல்லுவதற்காக ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான ஜலம் விஷ்ணுவுக்கு உடலென்று சொல்லுகிறது. ஜலங்கள் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு உடல். அந்த ஜலங்களின் சாரம்சம் சேர்ந்து அதில் நின்றும் அண்டமுண்டாயிற்று. "தாஆபஸ்தத்தரண்மயமண்டமபவத்" என்று மஹோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டமுண்டான பிறகு பரமாத்மாவானவர் ப்ரயத்தனம் பண்ணினார். அப்படி ப்ரயத்தனப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய உடம்பில் நின்றும் தேஜஸ்ஸுகளின் சாரமான அக்நி உண்டாயிற்று.

ஸத்ரேதாத்மானம்வ்யகுருதாதித்யம்த்ருதீயம்வாயும்த்ருதீயம்ஸ ஏஷப்ராணஸ்த்ரேதாவிஹித: தஸ்ய ப்ராசீதிக்சிரோஸௌசாஸௌ சேர்மௌ அதாஸ்ய ப்ரதீசீதிக் புச்சமஸௌசாஸௌசஸக்த்யௌதக்ஷிணாசோதீசீசபார்ஸ்வே த்யௌ: ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரமியமுரஸ்ஸஏஷோப்ஸுப்ரதிஷ்டிதோயத்ரக்வசைதிததேவப்ரதிதிஷ்டத்யேவம்வித்வாந் ॥௩॥

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த அக்நி, ஆத்மாநம் - தன்னை, த்ரேதா - மூன்று விதமாக, ஆதித்யம் - சூரியனை, த்ருதீயம்-மூன்றாவதாக, வாயும் - காற்றை, த்ருதீயம் - மூன்றாவதாக, வ்யகுருத - பண்ணிற்று, ய: - யாதொரு அக்நியானது, த்ரேதா - அக்நி வாயு சூரியன் என்று மூன்றுவிதமாக, விஹித: - செய்யப்பட்டதோ, ஸஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நியானது, ப்ராண: - ப்ரம்மம், தஸ்ய - அந்த அக்நிக்கு, சிர: - சிரஸானது, ப்ராசீதிக் - கிழக்குத் திக்கு, அஸௌசாஸௌச - வடகிழக்கு தென்கிழக்கு மூலைகள், ஈர்மௌ - கைகள், அஸ்ய - இந்த அக்நியினுடைய, புச்சம் - வால், ப்ரதீசீதிக் - மேற்குத்திசை, அஸௌசாஸௌச - வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள், ஸக்த்யௌ - தொடைகள், தக்ஷிணாசோதீசீச - தென்திசை வடதிசைகளும், பார்ஸ்வே - பக்கங்கள், ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு. அந்தரிக்ஷம் - ஆகாசம், உர: - மார்பு, இயம் - இந்தப் பூமி, ஸஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நி, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டித: - ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, ஏவம் - இம்மாதிரி, வித்வாந்-அறிந்தவன், யத்ரக்வச - எந்த இடத்தில், ஏதி - போகிறானோ, ததேவ - அவ்விடத்திலே தானே, ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பை அடைகிறான்.

(ஶம் - ஹா.) மேற்கூறிய சதுர்முக ப்ரம்மாவானவன் தன்னை மூன்று விதமாகப் பிரித்தான். அக்நி வாயு சூரியன் என்று அதில் முதன்மையான அசுவமேத யாகத்தில் உபயோகிக்கத்தக்க அக்நியிடத்தில் குதிரையிடத்திற்போலத் தியானம்பண்ணவேண்டியதைச்சொல்லுகிறது. முன்கூறிய அக்நியின் உற்பத்தி அதின் மேன்மையைச் சொல்ல வந்தது. அந்த அக்நிக்கு கிழககுத்திக்குத் தலை, வடகிழக்கு தென்மேற்கு மூலைகள் கைகள், மேற்குத்திக்குப் பின்பாசம், வடமேர்குத் தென்மேற்கு மூலைகள் தொடைகள், தெற்கு வடக்குத்திசைகள் பக்கங்கள், சுவர்க்கம் முதுகு, ஆகாசம் வயிறு, இந்தபூமி மார்புமேற்கூறிய உலகரூபமான அக்நி ஜலத்தில் நிலமையுடையது. "எமமிமேலோகா: அப்ஸ்வ

ந்த:'' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அறிந்தவன் எந்த இடத்தில் போகிறானோ அவ்விடத்திலேயே நிலைமையை அடைகிறான் என்று மேற்கூறிய தியானத்திற்குரிய பயன்.

(௩ - ஹா.) மேற்கூறிய அக்நி மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அக்நி வாயு சூரியன் என்ற இந்த மூன்றில் அக்நி முக்யம் அப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட அக்நியே பரப்ரம்மம் என்று தியானிக்கவேண்டியது. ''ஏஷோऽக்நிரர்க'' என்று மேல்சொல்லப்போகிறபடியால் அந்த அக்நி தலை முதலிய அங்கங்களாக கிழக்குத்திசை முதலிய திசைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்த அக்நி ஜலத்தில் இருப்பையுடையது. அதாவது அக்நியிடத்திலிருந்து ஜலம் உண்டாகிறதாதலால்.

ஸோகாமயத த்விதீயோ ம ஆத்மா ஜாயேதேதி ஸ மநஸா வாசம் மிதுநம் ஸமபவதஶநாயா ம்ருத்யுஸ்தத்யத்ரேத ஆஸீத் ஸ ஸம்வத்ஸரோऽபவத் ந ஹ புரா தத: ஸம்வத்ஸர ஆஸ தமேதாவந்தம் காலமபிப: யாவாந்ஸம்வத்ஸரஸ்தமேதாவத: காலஸ்ய பரஸ்தாதஸ்ருஜத | தம் ஜாதமபிவ்யாததாத்ஸ பாணகரோத்ஸைவ வாகபவத் ||௪||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ம்ருத்யுவானது, மே - என்னுடைய, த்விதீய: - இரண்டாவதான, ஆத்மா - உடம்பு, ஜாயேத - உண்டாகக்கடவது, இதி - என்று, அகாமயத - ஆசைப்பட்டது, ஸ: அஶநாயா ம்ருத்யு: - மேற்கூறிய பசியுடன்கூடிய ம்ருத்யுவானது, மநஸா - மனதுடன், வாசம் - வேதமென்கிற வாக்கை, மிதுநம் - இரண்டாயிருக்கவை, ஸமபவத் - உண்டாக்கிற்று, தத் - அந்த இரட்டையில், யத் - யாதொரு, ரேத: - காரணம், ஆஸீத் - உண்டாயிற்றோ, ஸ: - அது, ஸம்வத்ஸர: - ஒருவருஷகாலத்திற்கு எஜமான தேவதையான ப்ரம்மமாவாக, அபவத் - உண்டாயிற்று, தத: புரா - அதற்குமுன், ஸம்வத்ஸர: - ஒருவருஷமென்கிற காலமானது, ந ஆஸ - இருக்கவில்லை, தம் - அந்தக் காரணவஸ்துவை, ஸம்வத்ஸர: - ஒருவருஷமானது, யாவாந் - எவ்வளவு காலமோ, ஏதாவந்தம் காலம் - இவ்வளவுகாலமாக, அபிப: - பரித்தது, தம் - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவை, ஏதாவத: காலஸ்ய - இவ்வளவுகாலத்துக்கு, பரஸ்தாத் - பிறகு, அஸ்ருஜத - உண்டாக்கிற்று, ஜாதம் - பிறந்திருக்கிற, தமபி - அந்த ப்ரம்மாவைக் குறித்து, வ்யாததாத் - பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டது, ஸ: - அந்த ப்ரம்மா, பாணகரோத் - பாண் என்கிற ஓசையை உண்டுபண்ணிற்று, ஸைவ - அந்த ஓசைதானே, வாக் - வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வார்த்தையாக, அபவத் - ஆயிற்று.

(௪ - ஹா.) மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதி தன்னை மூன்றுவிதமாக பிரித்ததென்றும், அக்நியை உண்டுபண்ணிற்றென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே அது இன்னகாரியம் செய்து உண்டாக்கிற்றென்கிறதை விவரிக்கிறது. மேற்கூறிய மிருத்யுவானது இரண்டாவது உடம்பு உண்டாகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து அதினால் முன் சிருஷ்டிகாலத்தில் நடந்ததைதெரிந்து ஒருவருஷகாலத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான ப்ரஜாபதியாக ஆனார். அதற்கு முன் ஒருவருஷகாலம் என்கிறதில்லை மேற்கூறிய அறிவை ஒருவருஷகாலம் தரித்து பிறகு மேற்கூறிய ப்ரஜாபதியை உண்டாக்கினார். மேற்கூறிய பிள்ளையைக் குறித்து பசியோடேகூடின ப்ரம்மாவானவர் வாயைத்திறந்தார். அந்தப் பிள்ளை மாண் என்கிற ஓசையைபண்ணினான் அதுவே சப்தமாக ஆச்சுது.

(ரா-பூ.) மேற்சொல்லியபடி அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி அதின் பிறப்பையும் சொல்லி அசுவமேதயாகத்திற்கு உபயோகமுள்ள ஒருவருஷகாலத்தைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாவானவர் முன் உண்டாக்கப்பட்ட அக்நியைக் காட்டிலும் இரண்டாவது சரீரம் உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து, 'நாமரூபம்சபூதாநாம்ஆத்யாநாம்சப்ரபம்சநம்வேதஶப்தேப்யஏவாதௌதேவாதீநாம்சகாரஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே வேதங்களால் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய வஸ்துக்களை அறிந்து, 'ஸம்வஸ்தரோவிஶ்வகர்மாஸம்வஸ்தர:ப்ரஜாபதி' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஒருவருஷகாலத்துக்குத் தேவதையான ப்ரம்மாவை உண்டாக்கினர். அதற்கு முன் மேற்கூறிய காலமில்லை. ஒருவருஷகாலத்திற்குப் பிறகு உண்டாக்கினர். அவனைப் பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டார். மேற்கூறிய ப்ரஜாபதி மாண் என்கிற சப்தத்தைப் பண்ணினர். அதுவே வியாகிருதிகளாக ஆயிற்று.

ஸஐக்ஷதயதிவாஇமமபிமꣳஸ்யேகநீயோऽந்நங்கரிஷ்யஇதிஸதயா வாசாதேநாத்மநேதꣳஸர்வமஸ்ருஜதயதிதங்கிஞ்சர்சோயஜூꣳஷிஸாமாநி சந்தாꣳஸியஜ்ஞாந்ப்ரஜா:பஶூந்|ஸயத்யதேவாஸ்ருஜததத்தத்த்து மத்ரியதஸர்வம்வாஅத்தீதிததிதேரதிதித்வꣳஸர்வஸ்யைதஸ்யாத்தா பவதிஸர்வமஸ்யாந்நம்பவதியஏவமேததிதேரதிதித்வம்வேத||

(ப - ம்.) இமம்-இந்தப் பிள்ளையைச் சிருஷ்டித்து, அபிமꣳஸ்யே - செய்யவேண்டிய காரியத்தைச்செய்து முடித்தவனாக எண்ணப்போகிறேனே யானால், அந்நம் - சாப்பிடவேண்டிய வஸ்துவை, கநீய: - கொஞ்சமாக, கரிஷ்யே - பண்ணப்போகிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், ஐக்ஷத - அறிந்தார், ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவர், தயா-மேற்கூறிய, வாசா - வாக்கினாலே, தேந - மேற்கூறிய, ஆத்மநா - ப்ரஜாபதியாகிற சரீரத்தினாலே, இதம் - இந்த, யத்கிஞ்ச - யாதொன்றுண்டோ, இதம்-இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், அஸ்ருஜத - சிருஷ்டித்தார். ருச: - ருக்வேதங்களையும், யஜூꣳஷி - யஜுர்வேதங்களையும், ஸாமாநி - ஸாமவேதங்களையும், சந்தாꣳஸி - காயத்திரி முதலான சந்தஸ்ஸுகளையும், யஜ்ஞாந்-யாகங்களையும், ப்ரஜா: - ஜனங்களையும், பஶூந் - மிருகங்களையும், அஸ்ருஜத - உண்டாக்கினர், ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், யத்யத் - எந்த எந்த வஸ்துவை, அஸ்ருஜத - உண்டாக்கினரோ, தத்தத் - அந்தந்த வஸ்துவை, அத்தும் - சாப்பிடுகிறதற்கு, அத்ரியத-மனதைப் பண்ணிற்று, யத்-யாதொரு காரணத்தினால், ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், அத்தி - சாப்பிடுகிறதோ, தத் - ஆதலால், அதிதே: - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, அதிதித்வம்-அதிதி என்று சொல்லப்படுகை, ய:-எவன், ஏவம் - மேற்கூறியபடி, அதிதே: - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, அதிதித்வம் - அதிதி என்று சொல்லப்படுகையை, வேத - அறிந்தானோ, ஸ: - அவன், ஏதஸ்ய-இந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லா வஸ்துவுக்கும், அத்தா - சாப்பிடுகிறவனாக, பவதி - ஆகிறான், அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸர்வம் - எல்லா வஸ்துவும், அந்நம் - சாப்பிடத்தகுந்ததாக, பவதி-ஆகிறது.

(ஶ௦ - ஷா.) மேற்கூறிய பிள்ளையை சாப்பிட எத்தனம் பண்ணியிருந்தபோதி லும் ப்ரம்மாவானவர் இந்த ப்ரஜாபதியைச் சொல்லப்போகிறேமேயானால் சாப்பிடத் தக்க வஸ்து சுகல்பமாய்விடும் என்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸிருஷ்டித்தார். தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப் பிடவேண்டுமென்று மனது பண்ணினார். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறபடி யால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்கிற பெயரை அறிகிறானோ அவனுக்கு எல்லாம் சாப்பிடத்தகுந்ததாய் விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக் குப் பயன் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஊா) பரமாத்மாவானவர் இந்த ப்ரம்மாவைச் ஸிருஷ்டித்துக் காரியம் முடிந் ததாக எண்ணுவேனேயானால் சாப்பிடத்தகுந்த வஸ்து சொற்பமாய் விடுமென்று நினை த்து, 'ஸபூரிதிப்பாஹாத்மூதெளவேதமயீ ஸ்ப்யாயதன்ஸர்வாஃப்ரஜாஃஅஸ்ருஜத' என்று சொ ல்லுகிறபடியே மேற்கூறிய வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வாக்குடன் அந்த ப்ரஜா பதி என்கிற ஆத்மாவினாலே எல்லா வஸ்துக்களையும் ஸிருஷ்டித்தான ஸிருஷ்டித்த வஸ் துக்களை ஸம்ஹரிக்கைக்கு மனதைப்பண்ணிற்று. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸம்ஹரிக்கிறபடி யால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்ற பெயரை அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லா வஸ்துவும் அனுபவிக்கத்தகுந்ததாய் ஆய்விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

ஸோகாமயத பூயஸா யஜ்ஞேந பூயோயஜேயேதி ஸோஶ்ராம்யத்ஸ தபோதப்யத தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய யஶோவீர்யமுதக்ராமத்। ப்ராணாவை யஶோவீர்யம் தத்ப்ராணேஷூத்க்ராந்தேஷு ஶரீரம் ஶ்வயிதுமத்ரியத தஸ்ய ஶரீர ஏவ மந ஆஸீத்॥ ௬॥

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த ப்ரம்மாவானவன், பூயஸா - பெரிதான, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, பூயஃ - பரமாத்மாவை, யஜேய - யாகம் பண் ணக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - எண்ணினான், ஸஃ - அந்த ப்ரம் மனானவன், அஶ்ராம்யத் - ஸிரமத்தையடைந்தான், ஶ்ராந்தஸ்ய - ஸிரமத்தை யடைந்தும், தப்தஸ்ய - தவம் புரிந்துகொண்டும் இருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுடைய, யஶோவீர்யம் - யசோவீர்யம் என்றும் பெயர்கொண்ட இந்திரியங்கள், உதக்ராமத் - வெளிக்கிளம்பின, ப்ராணாவை - இந்திரிய ங்களே, யஶோவீர்யம் - கீர்த்திக்கும் பலத்துக்கும் காரணமாகையால் யசோ வீர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது; ப்ராணேஷு - இந்திரியங்கள், உத்க்ரா ந்தேஷு - மேற்கிளம்பின வளவில், தத் - மேற்கூறிய, ஶரீரம் - சரீர மானது, ஶ்வயிதும் - வீங்குகைக்கு, அத்ரியத - தலைப்பட்டது, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுக்கு, ஶரீர ஏவ - சரீரத்திலேயே தானே, மநஃ - மனதா னது, ஆஸீத் - இருந்தது,

(ஶ௦ - ஷா.) அசுவமேதமென்கிற பெயருக்கும் அர்த்தத்தை விளக்கிறேது.

(ரா - ஊா.) அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியினுடையவும் ஒருவருஷ காலத்தி னுடையவும் பிறப்பைச் சொல்லிக் குதிரையின் பிறப்பையும் அசுவமேதமென்கிற பெய ரின் பொருளையும் அசுவமேத யாகத்தைச் சூரியனைத் தியானிக்கவேண்டுமென்பதை யும் சொல்லுகிறது.

ஸோகாமயத மேத்யம் ம இதஂ ஸ்யாதாத்மந்வ்யநேந ஸ்யாமிதி। ததோஶ்வஃ ஸமபவத்யதஶ்வத்தந்மேத்யமபூதிதி ததேவாஶ்வமேதஸ்யாஶ்வமேதத்வம்॥ ஏஷ

ஷ ஹவா அஸ்வமேதம் வேத | ய ஏநமேவம் வேத| தமநவருத்த்யைவாமந்யத| தம் ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாதாத்மந ஆலபத|பஸூந்தேவதாப்ய: ப்ரத்யௌஹத்| தஸ்மாத்ஸர்வதேவத்யம்ப்ரோக்ஷிதம்ப்ராஜாபத்யமாலபந்தே | ஏஷவா அஸ்வமேதோய ஏஷ தபதி தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஆத்மாயமக்நிரர்கஸ்தஸ்யேமேலோகா ஆத்மாநஸ்தாவேதாவர்காஸ்வமேதௌ ஸோபுநரேகைவதேவதாபவதிம்ருத்யுரேவாபபுநர்ம்ருத்யும் ஜயதிநைநம்ம்ருத்யுராப்நோதி ம்ருத்யுரஸ்யாத்மாபவத்யேதாஸாம் தேவதாநாமேகோபவதி ||எ||

(ப - ம்) ஸ: - அந்த ப்ரம்மனைவன், மே-என்னுடைய, இதம்-இந்தச் சரீரமானது, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, ஸ்யாத் - ஆகட்டும், அநேந-இந்த உடம்பினால், ஆத்மந்வீ - சரீரத்தையுடையவனாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - பண்ணினான், தத: -அந்தச் சரீரத்தினிடத்தில், அஸ்வ: - குதிரையாக, ஸமபவத் - உண்டானார், யத் - யாதொரு காரணத்தினால், அஸ்வயத் - வீங்கிற்றோ, தத் - அதுவே, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று, ததேவ - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, அஸ்வமேதஸ்ய-குதிரையின் ரூபமான ப்ராஜாபதிக்கு, அஸ்வமேதத்வம் - அசுவமேதமென்கிற பெயருடைய, ய: - எவன், ஏநம் - இந்த அசுவமேதக் குதிரையை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ:-ஹவா - இவனே, அஸ்வமேதம் - அசுவமேதத்தை, வேத-அறிகிறான், தம்-அந்தக் குதிரையை, அநவருத்த்யைவ-கட்டாமலே, அமந்யத - (இதினால் யாகம்பண்ணுவோமென்று) எண்ணினார், தம் - அந்தக் குதிரையை, ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாத் - ஒருவருஷத்துக்குமேல், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆலபத - சொன்னார், பஸூந் - வேறு பசுக்களை, தேவதாப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரத்யௌஹத்-பிரித்துக் கொடுத்தார், தஸ்மாத்-ஆகையால், ஸர்வதேவத்யம் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும் தலைவரான ப்ரம்மாவுக்குரிய, ப்ரோக்ஷிதம் - புரோக்ஷம் செய்யப்பட்ட, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவுக்குரிய குதிரையை, ஆலபந்தே - சொல்லுகிறார்கள், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்தச் சூரியன், தபதி - ப்ரகாசிக்கிறானோ, ஏஷவா - இந்தச் சூரியனே, அஸ்வமேத: - அசுவமேதயாகம், தஸ்ய - அசுவமேதமென்று பெயர்கொண்ட குதிரைக்கு, ஸம்வத்ஸர: - வருஷமானது, ஆத்மா - உடம்பு, அயம் - இந்த, அக்நி: - அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியானது, அர்க: - அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா, தஸ்ய - இந்த அக்நிக்கு, இமே-இந்த, லோகா: - மூன்று லோகங்களும், ஆத்மாந: -சரீரங்கள், ஏதௌ-இந்த, அர்காஸ்வமேதௌ - அக்நிக் குதிரை இதுகள், தௌ - மேற்கூறிய பெருமையுடையதுகள், ஸா தேவதா-அந்தத் தேவதையானது, ம்ருத்யு:-ம்ருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மம், ஏகைவ - ஒன்றாகவே

ஹவதி - ஆகிறது (எவன் இப்படி அறிகிறனே) அவன், புநஃ - திரும்ப வும், ம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறன், ஏநம் - இவனை, ம்ருத்யுஃ - ஸம்ஸாரமானது, நாப்நோதி - அடைகிறதில்லை. அஸ்ய - இவனுக்கு, ம்ருத்யுஃ - பரமாத்மாவானவர், ஆத்மா - அந்தர்யாமியாக, பவதி - ஆகிறார், ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - தேவதைகளுக்குள், ஏகஃ - ஒருவனாக, பவதி - ஆகிறன்.

ஏதாநயாயந்தேஷு இங்கு, ஆத்மநே - தன்பொருட்டென்றும், ஏஷோவா அச்வமேதஃ என்கிற இடத்தில் சூரியனை அசுமேதத்துக்குப் பலமாகவும் பலத்துக்கும் யாகத்துக்கும், அபேதம்-சொல்லுகிற தென்றும், அயமக்நி ரர்க்கஃ-என்கிற விடத்தில் அக்நி காரணமென்றும், ஸோபுநஃ-என்கிற வாக்கியத்தில் முன் மிருத்யுஸ்வரூபமாய் ஒன்றுயிருந்ததுவே யாகம்முடிவின் பொருட்டு, ஸத்ரேதா ஆத்மாநம் வ்யகுருத - என்கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப்பிரிக்கப்பட்டதென்றும் திரும்பவும் ஒன்ருக இருக்கிறதென்றும், ம்ருத்யுர் அஸ்ய-என்கிற இடத்தில் மிருத்யுவும் இவனும் ஒன்ருக ஆகிறரென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மநே-என்ற இடத்தில் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுக்கு என்றும், ஏஷோவா-என்ற இடத்தில் அசுவமேதத்தைச் சூரியனுகத் தியானிக்கவேண்டுமென்றும், ஸோபுநஃ-என்கிற இடத்தில் இந்த யாகத்தினுல் திருப்தி செய்விக்கவேண்டிய தேவதை பரமாத்மா ஒன்றே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ராமாநுஜபாஷ்யத்தில்

அத த்ருதீயாத்யாயே த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

த்வயா ஹ ப்ராஜாபத்யா தேவாச்சாஸுராச்ச | ததஃ காநீயஸா ஏவ தேவா ஜ்யாயஸா அஸுரா: த ஏஷு லோகேஷ்வஸ்பர்தந்த தே ஹ தேவா ஊசுர் ஹந்தாஸுராந் யஜ்ஞ உத்கீதேநாத்யயாமேதி ||க||

(ப - ம்.) ப்ராஜாபத்யாஃ - ப்ரஜாபதியின் பிள்ளைகள் கைப்பட்டவர்கள், தேவாஃ - தேவர்களென்ன, அஸுராஃ - அசுரர்களென்றும், த்வயாஃ - இருவகைப்பட்டவர்கள், ததஃ - அவர்களுக்குள், தேவாஃ-தேவர்கள், காநீயஸாஃ - குறைந்தவர்கள், அஸுராஃ - அசுரர்கள், ஜ்யாயஸாஃ-பெருத்தவர்கள், தே - அவர்கள், ஏஷு - இந்த, லோகேஷு - லோகங்கள் விஷயத்தில், அஸ்பர்தந்த - சண்டையிட்டார்கள், தே - அந்த, தேவாஃ ஹ - தேவர்களோ வென்றால், அஸுராந் - அசுரர்களை, யஜ்ஞே - யாகத்தைச் சேர்ந்த, உத்கீதேந-உத்கானத்தைச் செய்யும் உத்காதாவினுலே, அத்யயாம- ஜெயிப்போம், இதி - என்று, ஊசுஃ - சொன்னுர்கள்.

(ஸ - ஸா.) முற்கூறிய ஞானத்தோடேகூடிய கர்மங்களுக்கு ப்ரம்மத்தோடு ஒன்ருவதே பயனென்று சொல்லி அதை விவரிக்க 'உத்கீயப்ராம்மண மென்கிற மூன்ருவது 'ப்ராம்மணம்' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனல் 'மிருத்யுமதிக்ராந்த' என்று மிருத்யுவை தாண்டியிருக்கிறதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. விரோதிக்காதே என்னில் விரோதிக்காது. அந்த வாக்கியத்துக்குப் பாபத்தைத் தாண்டி யிருக்கிறனென்று பொருளானதால் பரப

மாவது எது, அதின் உற்பத்தி எதனிடத்திலிருந்து அதைத் தாண்டுவது எத்தால் என்கிற கேள்விகளின பதில்களை விவரமாக சொல்லி 'ஆப்யாயிகை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரம்மாவின் பிள்ளைகள் தேவதைகள் அசுரர்கள் இரண்டு பேர்கள் அதாவது ப்ரம்மாவின் அவயவங்களான வாயு முதலான உறுப்புகளே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அறிவு கர்மங்கள் இவைகளோடே கூடியவைகள் தேவர்களென்றும் அதல்லாமல் லோகத்தில் காண்கையாலும் ஊகத்தினுலும் உண்டாக்கப்பட்ட இஹலோகசத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க கர்மங்கள் அறிவுகள் இவைகளோடே கூடியவைகள் அசுரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இதில் உலகத்தில் சாஸ்திரத்தினுலுண்டாக்கப்பட்ட அறிவு கர்மம் இவைகளைப் பார்க்கிலும் இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகமாதலால் தேவதைகள் கொஞ்சமென்றும் அசுரர்கள் அதிகமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றன. இவை ஒன்றுக்கொன்று இந்த உலகங்களில் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டன. அதாவது மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றன. அப்பொழுது தேவர்களுக்கு ஜெயமும் அசுரர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகின்றன. அதல்லாமல் எப்பொழுது இஹலோகத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றனவோ அப்பொழுது தேவர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகிறது. தேவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ப்ரம்மாவாக ஆய்விடுகிற வரையில் உயர்ந்த பதவி உண்டாகிறது. அசுரர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ஸ்தாவரமாக ஆய்விடுகிற வரையில் தாழ்ந்த பதவி உண்டாகிறது. இரண்டும் சரியாயிருக்கையில் மனுஷ்யனாயிருக்கை உண்டாகிறது. இப்படி அசுரர்கள் அதிகமாகையால் அவமானமடைந்த தேவர்கள ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தில் உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவையடைந்து அசுரர்களை ஜெயிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். உத்காதாவை அடைதலாவது மேல் சொல்லப்போகிற மந்திரங்களை ஜெபிக்கிறதாகிற கர்மங்களினுலும் மேல் சொல்லப்போகிற அறிவுகளினுலும்.

(ரா - ஹா.) அசுமேதயாகத்திற்கு அங்கமாகிய உத்காதாவினிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனைத் தியானம் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'ஆக்யாயிகை' சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஜாபதிக்குப் பிள்ளைகளான தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களில் தேவர்கள் கொஞ்சமாயும் அசுரர்கள் அதிகமாயுமிருந்ததால் மூன்று உலகங்களின் அரசாளுகைக்காக இரண்டு பேர்களும் சண்டைபோட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் எக்ஞத்துக்கு அங்கமான உத்காதாவை ப்ராணனைத் தியானம்பண்ணி அதனுல் அசுரர்களை ஜெயிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இங்கு 'உத்கீதேந' என்றதற்கு உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவினுலே என்று அர்த்தம் சொள்ளவும்.

தே ஹ வாசமூசு꞉ த்வம் ந உத்³கா³யேதி ததே²தி தேப்⁴யோ வாகு³த³கா³யத்³ யோ வாசி போ⁴க³ஸ்தம் தே³வேப்⁴ய ஆகா³யத்³ யத்கல்யாணம் வத³தி ததா³த்மநே தே விது³ரநேந வை ந உத்³கா³த்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபி⁴த்³ருத்ய பாப்மநாவித்⁴யந் ஸ ய꞉ ஸ பாப்மா யதே³வேத³மப்ரதிரூபம் வத³தி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||

(ப - ம்.) தே ஹ - அந்தத் தேவதைகள், வாசம் - வாக்குக்கு எஜமானத் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந꞉ - எங்களுக்கு, உத்³கா³ய - உத்காதா செய்கிற வேலையைச் செய், இதி - என்று. ஊசு꞉ - சொன்னார்கள், ததே²தி - அப்படி யென்று, தேப்⁴ய꞉ - அந்தத் தேவதைகளின் பொருட்டு, வாக் - வாக் தேவதையானது, உத³கா³யத் - பாடிற்று, வாசி - வார்த்தையில், ய꞉ - யாதொரு, போ⁴க³꞉ - சுகமோ, தம் - அத்தை, தே³வேப்⁴ய꞉ - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகா³யத் - பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வார்த்தையை, வத³தி - சொல்லுகிறதோ, தத் - அதனை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகா³யத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்³கா³த்ரா - உத்காதாவினுலே, ந꞉ - நம்பளை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகி

னார்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மனா - பாபத்தோடே, அவித்யன் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானே, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த அப்ரதிரூபம் - தகாத வார்த்தையை, வததி - சொல்லுகிறானே, ஸ ஏவ - அப்படிப்பட்டவன்தானே, ஸ பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன்.

(ஶா - பா.) சாஸ்திரத்தினலுண்டான அறிவுகளினலும் கர்மங்களினலுண்டான நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறதாகிற செயலையுடைய வாக்கை இந்த உலகத்தின் பயனையுண்டாக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் சேர்ந்து பாபத்தை உண்டெண்ணி, அதினல் பொய் கோள் முதலான தகாத வார்த்தையைச் சொல்லும்படி செய்தது.

(ரா - பா.) தேவதைகள் எக்ஞத்துக்குரிய உத்காதாவை வாக்தேவன் த்யாகத் தியானம் பண்ணினர்கள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குப் பாட்டினலுண்டான சுகமுண்டாயிற்று அதை அசுரர்களறிந்து வாக்கைப் பாபத்தோடே கூட்டினர்கள். அப்பொழுது வாக்குப் பொய் முதலாயின சொல்லிற்று. ஆகையால் ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் கெட்ட செய்கையில் எத்தனிர்தல் அசுரத்தன்மையைச் சேர்ந்ததென்று கருத்து.

அத ஹ ப்ராணமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய ஏஷ ப்ராண உதகாயத்யோ ப்ராணே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஜிக்ரதி ததாத்மனே தே விதுரனேன வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மனாவித்யன்ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் ஜிக்ரதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||௪||

(ப - ம.) அத ஹ - அதற்குப் பிறகு, ப்ராணம் - மூக்குக்கு அபிமானித் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி என்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ராண: மூக்கானது, உதகாயத் - பாடிற்று, ப்ராணே - மூக்கில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மனே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அனேன - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினலே, ந: - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மனா - பாபத்தோடே, அவித்யன் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானே, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறானே, ஸ ஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸ பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன், சங்கர ராமானுஜ பாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹ சக்ஷுரூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்யஶ்சக்ஷுருதகா-
யத் யஶ்சக்ஷுஷி போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத் யத்கல்யாணம் பஶ்யதி தத்
ஆத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய
பாப்மநாவித்யன் ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் பஶ்யதி ஸ ஏவ
ஸ பாப்மா ||கங||

(ப் - ம.) அத ஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, சக்ஷு:-கண்ணுக்கபிமான தேவ
தையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலை செய்,
இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி யென்று, தே
ப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, சக்ஷு:-கண்ணனது, உதகாயத்-
பாடிற்று, சக்ஷுஷி - கண்ணில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம்-
அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத்-
யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, பஶ்யதி - பார்க்கிறதோ, தத் -
அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசு
ரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினலே, ந: - நம்மை,
அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்
கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய-சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா-
பாபத்தோடே, அவித்யன் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவான
வன், பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனே, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத்-
ஏவ-இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம்-தகாத வஸ்துவை, பஶ்யதி-
பார்க்கிறானே, ஸ:-ஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, பாப்மா - பாபத்
தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹ ஶ்ரோத்ரமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய: ஶ்ரோத்ர
முதகாயத் ய: ஶ்ரோத்ரே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம்
ஶ்ருணோதி தத் ஆத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்
தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யன் ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம்
ஶ்ருணோதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||கச||

(ப் - ம.) அத ஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, ஶ்ரோத்ரம் - காதுக்கபிமான
தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலை
யைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி
யென்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ஶ்ரோத்ரம்-காதானது,
உதகாயத் - பாடிற்று, ஶ்ரோத்ரே - காதில், ய: - யாதொரு, போக: -
சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத்-
பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஶ்ருணோதி -
கேட்கிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே-தன்பொருட்டு, ஆகாயத்-பாடிற்று,

தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினலே, ந: - நம்மை, அதிஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிருர்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனே, ஸ: - அந்த உத்காதா, யதேவேதம் யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம்- தகாத வஸ்துவை, ஶ்ருணோதி - கேட்கிறதோ, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹைநந்மந ஊசுஸ்த்வந உத்காயேதி ததேதி தேப்யோ மந உதகாயத்ய: மநஸி போகஸ்தந்தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஸங்கல்பயதி தத் ஆத்மநே தேவிதுரநேந வைந உத்காத்ராதேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந் ஸயஸ்ஸபாப்மாயதேவேதமப்ரதிரூபம் ஸங்கல்பயதிஸ ஏவஸபாப்மைவமு கல்வேதா தேவதா: பாப்மபிருபாஸ்ருஜந்நேவமேநா: பாப்மநாவித்யந் ‖கரு‖

(ப - ம்.) அத ஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, மந: - மனதுக்கபிமான தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னர்கள், ததேதி-அப்படி யென்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, மந: - மனது, உதகாயது - பாடிற்று, மநஸி - மனதில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத்- யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே-அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உதகாதாவினலே, ந: - நம்மை, அதிஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிருர்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்ரமாய அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனே, ஸ: - அந்த உத்காதா யதேவேதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறனே, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், ஏவம்-உ-கலு - இவ்வாறுதானே, ஏதா: - இந்த, தேவதா: - தேவதைகள், பாப்மபி: - பாபங்களோடு, உபாஸ்ருஜந் - சேர்ந்ததுகள், ஏவம் - இந்த விகாரம், ஏதா: - இந்தத் தேவதைகளை, பாப்மநா - பாபத்தோடு, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலே.

அத² ஹேமமாஸந்யம் ப்ராணமூசுஸ்த்வம் ந உத்³கா³யேதி ததே²தி தேப்⁴ய ஏஷ ப்ராண உத³கா³யத்தே விது³ரநேந வை ந உத்³கா³த்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபி⁴த்³ருத்ய பாப்மநாவிவித்ஸந்ஸ யதா²ஶ்மாநம்ருத்வா லோஷ்டோ வித்⁴வம்ஸேதைவம் ஹைவ வித்⁴வம்ஸமாநா விஷ்வஞ்சோ விநேஶுஸ்ததோ தே³வா அப⁴வந்பராஸுரா ப⁴வத்யாத்மநா பராஸ்ய த்³விஷந்ப்⁴ராத்ருவ்யோ ப⁴வதி ய ஏவம் வேத³ ||கக||

(ப - ம்.) அத² - அதற்குப் பிற்பாடு, இமம் - இந்த, ஆஸந்யம் - முகத்திலிருக்கிற, ப்ராணம் - ப்ராணவாயுவை, த்வம் - நீ, ந꞉ - எங்களுக்கு, உத்³கா³ய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு꞉ - சொன்னார்கள், ததா²இதி - அப்படி என்று, தேப்⁴ய꞉ - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ஏஷ꞉ - இந்த, ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, உத³கா³யத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந வை - இந்த, உத்³கா³த்ரா - உத்காதாவினாலே, ந꞉ - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது³꞉ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபி⁴த்³ருத்ய - சீக்ரமாக அடைந்த, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவிவித்ஸந் - சேர்க்க ஆசைப்பட்டார்கள், ஸ꞉ - அது, யதா² - எப்படி, அஶ்மாநம் - கல்லை, ருத்வா - அடைந்து, லோஷ்ட꞉ - மண்ணுருண்டையானது, வித்⁴வம்ஸேத - நாசத்தையடையுமோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஏவம் ஹைவ - இப்படித்தானே, வித்⁴வம்ஸமாநா꞉ - பொடியாக ஆகான்கொண்டு, விஷ்வஞ்ச꞉ - அநேகவிதமாக போகாநின்றுகொண்டு, விநேஶு꞉ - நாசமடைந்ததுகள், தத꞉ - அதற்குப் பிறகு, தே³வா꞉ - தேவர்கள், அப⁴வந் - ஜெயித்தவர்களாக ஆனார்கள், அஸுரா꞉ - அசுரர்கள், பராப⁴வந் - தோல்வியடைந்தார்கள், ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத³ - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ஆத்மநா - நல்ல மனதோடு, (ப்ராஜ்ஞ꞉ கூடினவனாக), ப⁴வதி - ஆகிறான், அஸ்ய - இவனுடைய, த்³விஷந் - த்வேஷம் பண்ணுகிற, ப்⁴ராத்ருவ்ய꞉ - சத்துருவானவனும், பாப்மா - பாபமும், பராப⁴வதி - தோல்வியடைகிறது.

(ஸம் - ஸா.) தேவர்கள் ப்ராணவாயுவுக்கபிமான தேவதையை உத்காதாவாக நியமித்து அதினால் சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான கர்மங்களும் ஞானங்களும் மேலிட்டு இந்த லோகத்தின் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் குறைந்து தேவர்களாகவிருக்கையை அடைந்தார்கள். எவன் இதை அறிகிறானோ அவனுடைய பாபங்களும் சத்துருக்களும் ஒழிந்து ப்ரஜாபதி சுவரூபியாய் ஆய்விடுகிறான்.

(ஸா - ஸா.) தேவதைகள் உத்காதாவை ப்ராணவாயுவாகத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயித்துத் தாங்கள் வெற்றி யடைந்தார்கள். எவன் இப்படி அறிகிறானோ அவன் நல்ல மனதுடையவனாவன அவனுடைய சத்துருக்களும் பாபங்களும் ஒழிந்து விடுகின்றன.

தே ஹோசு꞉ க்வ நு ஸோ(அ)பூ⁴த்³யோ ந இத்த²மஸக்தேத்யயமாஸ்யே(அ)ந்தரிதி ஸோ(அ)யாஸ்ய ஆங்கி³ரஸோ(அ)ங்கா³நாம் ஹி ரஸ꞉ ||கஉ||

(ப் - ம்.) தே - அந்தத் தேவர்கள், (ஸம்) தே - ப்ரம்மாவின் இந்திரியங்கள், (ஹம்-ஊசு:) யம்-எந்த முக்யப்ராணனுனது, ந: - நம்மை, இத்தம்-இந்த ப்ரகாரம், ஸக்த - சத்துருஜயத்தோடே சேர்த்ததோ, (ஸம்) - தேவதையாயிருக்குகையோடே சேர்த்ததோ, ஸ: - அந்த முக்யப்ராணனுனது, க்வநு-எந்த இடத்தில், அபூத் - இருந்தது, இதி - என்று, ஹ-ஊசு:- சொன்னூர்கள், அயம் - இந்த ப்ராணனுனது, ஆஸ்யே - முகத்தில், அந்த: - உள்ளே, இதி - என்று பார்க்கப்பட்ட, ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய:- அயாஸ்யனென்று பேர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்று பெயர்கொண்டவன், ஹி - யாதொரு காரணத்தினுலே, அங்காநாம் - அங்கங்களுக்கு, ரஸ: - உயர்ந்தவனே,

(ஸம - ரா - ஸா.) அந்தத் தேவதைகள் நமக்குச் சத்துருஜயத்தைக் கொத்தமுக்ய ப்ராணன் எங்கே இருக்கிருன் என்று சொல்லி முகத்துக்குள்ளே பார்த்தார்கள். ஆகையால் அயாஸ்யனென்றும் அங்கங்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவனுதலால் ஆங்கிரஸனென்றும் பேசப்படுகிறது.

ஸாவாஏஷாதேவதாதூர்நாமதூரம் ஹ்யஸ்யாம்ருத்யுர்தூரம்ஹவா அஸ்மாந்ம்ருத்யுர்பவதிய ஏவம் வேத || கஅ ||

(ப் - ம.) ஸா-வா ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, தூர்நாம - தூ ரென்று பெயர் பெற்றது, அஸ்யா: - இந்தத் தேவதைக்கு, ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்ஹி - வெகுதூரத்திலிருக்கிறதன்றே, ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம, வேத - அறிகிருனே, அஸ்மாத் - இவனிடத்திலிருந்தும் ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம் ஹ-வா-பவதி - தூரத்திலிருப்பதாக ஆய்விக்கிறது.

(ஸம - ஸா.) முக்யப்ராணன் எவ்விதமாய்ச் சுத்தமாயிருக்கும் வாக் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பாபத்தோடு சம்பந்தம் சொல்லி ப்ராணனுக்குச் சொல்லாமையாலேயே இது சுத்தமென்று ஏற்படவில்லையோவெனில் வாக் முதலான இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கையால் அதின் வழியாய் இதற்குப் பாபசம்பந்தம் வரக்கூடுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது.யாதொரு ப்ராணனை அடைந்து கல்லையடைந்த மண்ணுண்டைபோல் அசுரர்கள் நாசமடைந்தார்களோ, அந்த ப்ராணதேவதைக்குத் தூர் என்கிற பெயர் ப்ரசித்தமாதலாலும் ஒட்டும் தன்மை யில்லாமையாலும் வாக் முதலான இந்திரியங்கள் வழியாய்ப் பாபங்கள் கிட்டினுலும் ப்ராணதேவதைக்குத் தூரத்திலேதான் இருக்கிறது என்று கருத்து.

(ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஸாவாஏஷாதேவதைதாஸாம்தேவதாநாம்பாப்மாநம்ம்ருத்யும் அபஹத்ய யத்ராஸாம் திஸாமந்தஸ்தத்கமயாஞ்சகார ததாஸாம் பாப்மநோவிந்யதாத் | தஸ்மாந்ந ஜநமியாந்நாந்தமியாத் | நேத்பாப்மாநம்ம்ருத்யுமந்வவாயாநீதி || கக ||

(ப் - ம.) ஸா-வா-ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைகளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - ம்ருத்துவை, அப

ஊதந் - நீக்கி, யத்ர - எவ்விடத்தில், ஆஸாம் - இந்த, திஶாம் - திக்குக்களுடைய, அந்த: - முடிவோ, தத் - அந்த இடத்தை, கமயாம்சகார - அடைவித்தது, ஆஸாம் - இந்தத் தேவதைகளுடைய, பாப்மந: - பாபங்களை, தத் - அவ்விடத்தில், விந்யதாத் - விசேஷித்து வைத்தது, தஸ்மாத் - ஆதலால், (தத்ர - அவ்விடத்தில்) ஜநம் - பிறப்பை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, அந்தம் - மரணத்தை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, (ஸம்) ஜநம் - அந்தப் பாவத்துக்கு ஆதாரமான ஜநத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, அந்தம் - அவர்களிருக்குமிடத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அந்வவாயாநி - அடையக்கடவேன் அன்று, இதி - என்கிற எண்ணத்தினாலே, (ஸம்) (அந்வவாயாநி - அடைந்து விடுவேன், இதி - என்கிற, நேத் - பயத்தினாலே) ஜநம் என்கிறதோடு சேர்த்துக்கொள்க.

(ஸ - ரா - ஹா.) தா என்று பெயர்கொண்ட முக்யப்ராணனென்கிற தேவதையானது வாக் முதலான தேவதைகளின் அசுரர்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மேற்கூறிய பொய் முதலான பாபங்களை நீக்கித் திக்கோடிகளில் வைத்து விட்டது. ஆகையால் பாவத்தை யடையக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தினால் அந்த இடங்களில் பிறப்பு மரணம் இவைகளை அடையாமலிருக்கவேண்டிய ப்ரயத்தனத்தைச் செய்யவேண்டியது.

ஸாவா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யுமபஹத்ய அதைநா ம்ருத்யுமத்யவஹத் ||௨௰||

(ப - ம்.) ஸாவா ஏஷா - அந்த இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைகளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அபஹத்ய - நீக்கி, அத - பிறகு, ஏநா:- இந்த வாக் முதலான தேவதைகளை, ம்ருத்யும் அத்யவஹத் - மிருத்துவைத்தாண்ட அடைவித்தது. அதாவது பாவத்தை நீங்கின தங்கள் தன்மையை யடைவித்தது.

(ஸ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம் போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ஸவை வாசமேவ ப்ரதமாமத்யவஹத் | ஸா யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத ஸோ அக்நிரபவத் | ஸோயமக்நி: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ தீப்யதே ||

(ப - ம்.) ஸவை - அந்த ப்ராணனானது, ப்ரதமாம் - முதன்மையான, வாசமேவ - வாக்கைத்தானே, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸா - அந்த வாக்கானது, யதா - எக்காலத்திலும், ம்ருத்யும் - பாபத்தை, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அந்த வாக்கானது, அக்நி: - அக்நியாக, அபவத் - ஆய்விட்டது, ஸோயம் - அந்த இந்த, அதிக்ராந்த: - தாண்டியிருக்கிற, அக்நி: - அக்நியானது, ம்ருத்யும் பரேண - மிருத்யுவுக்கு மேலே, தீப்யதே - ப்ரகாசிக்கிறது.

(ஸ - ரா - ஹா.) பாபத்தில் நின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட வாக்கானது அக்நியாயிருந்தது. (அதாவது) எப்பொழுதும் வாக்குக்கு அபிமானிதேவதை அக்நியாயிருந்தபோதி

னும் பாபம் நீங்கினபடியால், 'அத்யராமஸ்யராமத்வம்' என்கிறதுபோல பாபத்தை நீங்கிப் ப்ரகாசிக்கிறது என்று கருத்து.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 । 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌭𑌵𑌤𑍍 । 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌤𑍇 ॥௨௨॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 - மூக்கை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 - தாண்டிவைத்தது, 𑌸𑌃 - அந்த மூக்கானது, 𑌯𑌦𑌾 - எந்தக் காலத்தில், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - பாபத்திலிருந்து, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 - விடுவிக்கப்பட்டதோ, 𑌸𑌃 - அதுவானது, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆயிற்று, 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 - அந்த இந்த, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவானது, 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - தாண்டினதாக, 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மிருத்துவுக்குமேலே, 𑌪𑌵𑌤𑍇 - வீசுகிறது.

(𑌶𑌂 - 𑌰𑌾 - 𑌹𑌾.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யக் கருத்தும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 । 𑌸𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 ॥௨௩॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 - கண்ணை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 - தாண்டிவைத்தது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தக் கண்ணானது, 𑌯𑌦𑌾 - எந்தக் காலத்தில், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மிருத்துவிலிருந்து, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 - விடுவிக்கப்பட்டதோ, 𑌸𑌃 - அதுவானது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆயிற்று, 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍌 - அந்த இந்த, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனானவன் 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - தாண்டினவனாக, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂𑌪𑌰𑍇𑌣 - மிருத்துவுக்குமேலே, 𑌤𑌪𑌤𑌿 - காய்கிறான்.

(𑌶𑌂 - 𑌰𑌾 - 𑌹𑌾.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யமும்.

𑌅𑌥 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌤𑌾 𑌦𑌿𑌶𑍋𑌽𑌭𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥௨௪॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - காதை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 - தாண்டிவைத்தது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தக் காதானது, 𑌯𑌦𑌾 - எந்தக் காலத்தில், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மிருத்துவிலிருந்து, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 - விடுவிக்கப்பட்டதோ, 𑌤𑌾𑌃 - அவைகளே, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - திக்தேவதைகளாக, 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍 - ஆயின, 𑌤𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌃 - அந்த இந்த, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - திக்தேவதைகள், 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 - தாண்டினவைகளாக, 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மிருத்துவுக்குமேலே, (𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿) ப்ரகாசிக்கின்றன.

(𑌶𑌂 - 𑌰𑌾 - 𑌹𑌾.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யமும்.

𑌅𑌥 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 । 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌨𑌮𑍇𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑌿𑌵𑌹𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௨௫॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌮𑌨𑌃 - மனதை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌤𑍍 - தாண்டிவைத்தது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த மனதானது, 𑌯𑌦𑌾 - எந்த காலத்தில், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மிருத்துவில் நின்றும், 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 - விடுவிக்கப்பட்டதோ, 𑌸𑌃 - அதுவானது,

அன்னேந - ப்ராணனாலே, அத்தி - சாப்பிடுகிறானோ, தேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஏதா: - இந்த வாக் முதலான தேவதைகள், த்ருப்யந்தி - திருப்தி அடைகிறார்கள். ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏநம் - இவனை, ஏவம்ஸ்வா - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வா: - பந்து ஜநங்கள், அபிஸம்விசந்தி - சூழ்ந்து உட்காருகிறார்கள், ஸ்வாநாம்-பந்து ஜநங்களுக்கு, பர்த்தா - ரக்ஷிக்கிறவனாகவும், ச்ரேஷ்ட:-உயர்ந்தவனாகவும், புரஏதா - முன் சொல்லுகிறவனாகவும், அன்னாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், அதிபதி: - யஜமானனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ய-உ-ஹ - எவன், ஸ்வேஷு - பந்து ஜனங்களுக்குள், ஏவம்விதம் - இப்படித் தியானம் செய்கிறவனைக் குறித்து, ப்ரதிப்ரதி: சத்ருநவாச,புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், பார்ய்யேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக்கு, அலம் - போதுமானவனாக, நஹைவ-பவதி - ஆகிறானில்லை அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாகிறான், அத - பிறகு, யோவா - எவன் தானே, ஏதம் - இப்படி அறிபுகிறவனை, அநுபவதி - அநுஸரித்திருக்கிறானோ, யோவா - எவன் தான், ஏதமநு - இவனை அநுஸரித்து, பார்ய்யாந் - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களை, புபூஷதி - காப்பாற்ற இச்சிக்கிறானோ, ஸஹைவ - அவன்தானே, பார்ய்யேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டு, அலம் - போதுமானவனாக, பவதி - ஆகிறான் அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதுமான சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

(ரம - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ஸோயாஸ்ய ஆங்கிரஸோங்காநாம் ஹிரஸ:ப்ராணோவாஅங்காநா ம்ரஸ: ப்ராணோஹிவாஅங்காநாம் ரஸஸ்தஸ்மாத்யஸ்மாத்கஸ்மாச்சாங்காத் ப்ராண உத்க்ராமதி ததேவ தச்சுஷ்யத்யேஷஹிவாஅங்காநாம்ரஸ: ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய:-அயாஸ்யன் என்கிற பெயர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்கிற பெயர்கொண்டவன், அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸோஹி - ஸாரமன்றோ, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ஸார: - சாரம், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸ: - சாரமோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யஸ்மாத்-கஸ்மாத்-ச - எந்த ஒரு, அங்காத் - அவயவத்தில் நின்றும், ப்ராண: - ப்ராணனானது, உத்க்ராமதி - உயரக்கிளம்புகிறதோ, ததேவ-அப்பொழுது தானே, தத் - அந்த அங்கமானது, சுஷ்யதி-உலர்ந்துபோகிறது, ஏஷஹிவா-இந்த ப்ராணன்தானே, அங்காநாம்-அவயவங்களுக்கு, ரஸ:-ஸாரம்.

(ஶ்ரீ - ரங்க - பா.) முன்கூறிய அயாஸ்யத்வாங்கிரஸத்வங்களையே அதற்குரியக் காரணங்களால் ஸ்தாபிக்கிறது. ப்ராணன் எந்த அங்கத்தை விடுகிறதோ அந்த அவயவம் உலர்ந்துபோகிறபடியால் ப்ராணனே அவயவங்களுக்கு ஸாரம் ஆகையால் ஆங்கிரஸன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று.

ஏஷ உ ஏவ ப்³ருஹஸ்பதிர்வாக்³வை ப்³ருஹதீ தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்தஸ்மாது³ ப்³ருஹஸ்பதி: ||௨௰||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்³ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர்கொண்டது, வாக்³வை - வாக்தானே, ப்³ருஹதீ - பிருகதீ யென்று பெயர்கொண்டது, தஸ்யா: - அந்த வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது³ - ஆகையால் தான், ப்³ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன்.

(ஶ்ரீ - ரங்க - பா.) அவயவங்களுக்கு ஆத்மா என்கிறதுடன் ருக் யஜுஸ் ஸாம என்கிற மூன்று வேதங்களுக்கும் ஆத்மாவென்று ப்ராணனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறது. பிருகதீ யென்கிற சந்தஸ்ஸில் அடங்கின ஸர்வ ருக்குக்களும் வாக் ரூபமாகையாலேயும் வாக்கும் ப்ராணாதீனமாகையாலும் அந்தப் பிருகதீ ரூபமான வாக்கைக் காப்பாற்றுகையாலே பிருகஸ்பதியென்று ப்ராணனைச் சொல்லப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ப்³ரஹ்மணஸ்பதிர்வாக்³வை ப்³ரஹ்ம தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்தஸ்மாது³ ப்³ரஹ்மணஸ்பதி: ||௨௧||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்³ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன், வாக்³வை - வாக்தானே, ப்³ரஹ்ம - வேதம், தஸ்யா: - அந்த வேதரூபமான வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது³ - ஆகையால் தான், ப்³ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் பெற்றவர்.

(ஶ்ரீ - ரங்க - பா.) ப்ரம்மாவென்று சொல்லப்பட்ட யஜுர்வேத ரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையாலே ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு பிருகதீ யென்றும் ப்ரம்மமென்றும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட பதங்களால் மேல் ப்ராம்மணத்தில் ஸாமரூபமான வாக்கை யெடுத்துச் சொன்னபடியால் மிகுதியாக வாக் ரூபமான ருக்கும் யஜுஸ்ஸும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

(ரங்க - பா.) ப்ரம்ம என்கிற பதத்தால் வேதத்தைப் பேசி வேதரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையால் ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பேசப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ஸாம | வாக்³வை ஸாமைஷ ஸா சாமஶ்சேதி தத்ஸாம்ந: ஸாமத்வம் | யத்³வேவ ஸம: ப்லுஷிணா ஸமோ மஶகேந ஸமோ நாகே³ந ஸம ஏபி⁴ஸ்த்ரிபி⁴ர்லோகை: ஸமோ(அ)நேந ஸர்வேண தஸ்மாத்³வேவ ஸாமாஶ்நுதே ஸாம்ந: ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ய ஏவமேதத்ஸாம வேத³ ||௨௨||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ஸாம - ஸாமவேதரூபம், வாக்³வை - வாக்குத்தானே, ஸா - ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, அம: - புல்லிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, ஏஷ: - இந்த ப்ராணன், (ஸ) ஸா - சர்வநாமமென்று எல்லாப் பொருளுக்கும் பெயரான சப்தத்தால் சொல்லுகையாலும் ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் சொல்லுகையாலும் வாக்கைச்

சொல்லுகிறது, கஃஃ - சொல்லத் தகுந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற அமஎன்கிறது. இங்கு ப்ராணனைச் சொல்லுகிறது, ஸாவ் அந்த வாக்கும், அமஃ- ப்ராணனும், ஊதி - என்று சேர்க்கப்பட்டு, ஸாஃ-(ஸாமம் என்னப்பட்டது), தஸ் - ஆகையாலே, ஸாஃஃ - ப்ராணனாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸ்வாக்கூட்டமான ஸாமத்திற்கு, ஸாஃஃவ - ஸாமமென்கிற பெயர், யஃஉ-வனவ - யாதொரு காரணத்தினாலேதான், ஹூஷிணா - எறும்பினோடும், ஸஃஃ - துல்யமனோ, ஃஸகெந - கொசுவோடு, ஸஃஃ - துல்யனோ, நாகெந - யானையோடு, ஸஃஃ - துல்யனோ, வனஃஃ - இந்த, த்ரிஃஃ-மூன்றுகளான, லோகெஃஃ - உலகங்களோடு, ஸஃஃ - துல்யனோ, கெநந - இந்த, ஸவெ-ணை-சகல வஸ்துக்களோடும், ஸஃஃ - துல்யனோ, தஸஃ-உ-வனவ- ஆகையாலேதான், ஸாஃ-ஸாமமென்றுபெயர்பெற்றது, யஃ - யாதொருவன், வனதஸ - இந்த, ஸாஃ - ஸாமமென்று பெயர்கொண்ட ப்ராணனை, வனவம் - இந்த ப்ரகாரம், வெஜ-தியானம் பண்ணுகிறானோ,(ஸஃ - அவன்), கஃஃ-தெ- வியாபரித்திருக்கிறான், ஸாஃஃ - ஸாமமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணதேவதையினுடைய, ஸாயஃஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலொகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான், (ருo) ஸாஃஃ - ஸாமரூபியான ப்ராணதேவதைக்கு, ஸாயஃஜ்யம் - ஸமானபோகத்தை, கஃஃ-தெ - அனுபவிக்கிறான், ஸலொகதாம் - ஸமான உலகத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான்.

(ஸo - ரா - ஸூ.) ஸ்வர்ணங்களின் கூட்டமாகிய ஸாமவேதமும் ப்ராணனாலேயே சொல்லப்படுதலாலும் எறும்பு முதலான சகல சிறிய பெரிய உருக்களிலும் பசு முதலியவத்தில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிகள்போல் வியாபரித்துச் சமமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனானது ஸாமமென்று சொல்லப்பட்டது. யாதொருவன் இந்த ப்ராணனை இவ்விதமான உருவத்தோடு தியானம் செய்கிறானோ அவன் அந்தத் தேவதையோடு சமானபோகத்தையும் அத்தேவதையினுடைய உலகத்தையும் அடைவன்.

வனஷஉவாஉத்கீயஃப்ராணொவாஉத்ப்ராணெநஹீஃஇஃஸவஃஉத்தப்யம்
வாஃமெவகீயொவாக்கீயாவெதிஸஉத்கீயஃ ||கூஉ||

(ப் - ம்.) வனஷஃ-உ-வா - இந்த ப்ராணனும், உத்கீயஃ - ஸாமத்தினுடைய ஒருபாகமான உத்கீதம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணொவா - ப்ராணன் தானே, உஸ் - உத் என்கிற பெயர் பெற்றது, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஊஃம் - இந்த, ஸவஃம் - சகல ஜகத்தும். ப்ராணெந - ப்ராணனாலே, உத்தப்யம் - தரிக்கப்பட்டதோ. வாஃமெவ - வாக்குத்தானே, கீயா- காநத்தைச் சொல்லும் கிதா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது, உஸ்வ - உத் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனும், கீயாவ கீதை என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனுக்கு வசமான வாக்கும், ஊதி - என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து சொல்லப்படும், ஸஃ - அந்த ப்ராணனனது, உத்கீயஃ - உத்கீதமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸம் - ரா - ஹா) சாமவேதத்தின் ஒரு பாகமாகிய நிதானமென்கிற பாகத்தில் சொல்லப்படும் உத்கீதம் என்று சொல்வதும் இந்த ப்ராணன் தான் சகல ஜகத்தையும் உத்தம்பிக்கிறபடியால் அதாவது தரிக்கிறபடியால் ப்ராணனை யுத் என்றும் கானம் செய்யப்படுதலால் கீதையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனை உத்கீதமென்று சொல்லுகிறது.

தத்தஸ்மைதத் ப்ரஹ்மதத்தஶ்சைகிதாநேயோ ராஜாநம் பக்ஷயந்நுவாச அயம் த்யஸ்ய ராஜா மூர்த்தாநம் விபாதயதாத்யதிதோऽயாஸ்ய ஆங்கிரஸோऽந்யேநோதகாயதிதி வாசா ச ஹ்யேவ ஸ ப்ராணேந சோதகாயதிதி ||௨௪||

(ப - ம்.) தத்ஹ ஸ்ம - மேற்கூறிய அந்த விஷயத்தில், சைகிதாநேய꞉ - சைகிதானனுடைய பிள்ளையாகிய, ப்ரஹ்மதத்த꞉ - ப்ரம்ம தத்தனென்கிற மகர்ஷியானவர், ராஜாநம் - சோமலதையை, பக்ஷயந் - சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில், அயம் - இந்த, ராஜா - சோமலதையானது, த்யஸ்ய - இதனுடைய, மூர்த்தாநம் - தலையை, விபாதயதாத் - தள்ளக்கடவது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, இத꞉ - இந்த, அயாஸ்ய꞉ ஆங்கிரஸ꞉ - அயாஸ்யாங்கிரஸ் என்று பெயர்கொண்ட முக்ய ப்ராணனைவிட, அந்யேந - வேறு தேவதையாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினானோ, இதி - என்று, உவாச - சொன்னார், ஸ꞉ - அந்த மகர்ஷியானவர், வாசா ச - வாக்கோடுகூடின, ப்ராணேந ஏவ - ப்ராணனாலேயே, ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினாரோ, இதி - என்கிற (அர்த்த꞉ - அர்த்தமானது, ஸம்ப்ரதாயத்தாலே, நிர்தாரித꞉ - நிச்சயிக்கப்பட்டது).

(ஸம் - ரா - ஹா.) மேற்கூறிய விஷயத்தில் ஒரு உபாக்யானம் சொல்லப்படுகிறது. சைகிதானனுடைய பிள்ளையாகிய ப்ரம்ம தத்தனென்கிற மகர்ஷியானவர் யக்ஞத்தில் சோமரசத்தைப் பானம்பண்ணும் சமயத்தில் இந்த அயாஸ்யாங்கிரஸனென்கிற பெயர் பெற்ற முக்ய ப்ராணனைவிட வேறு தேவதையை யார் உத்கானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தலை சிதறிவிடும் என்று சொன்னார். ஆகையால் அந்த மகர்ஷியும் அவ்விதமாகவே உத்கானம் செய்தார்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய꞉ ஸ்வம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸ்வம் தஸ்மாதார்த்விஜ்யம் கரிஷ்யந் வாசி ஸ்வரமிச்சேத தயா வாசா ஸ்வரஸம்பந்நயார்த்விஜ்யம் குர்யாத்தஸ்மாத்யஜ்ஞே ஸ்வரவந்தம் தித்ருக்ஷந்த ஏவ | அதோ யஸ்ய ஸ்வம் பவதி பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் ய ஏவமேதத் ஸாம்ந꞉ ஸ்வம் வேத ||

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த ஸாம்ந꞉ - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தஸ்ய ஹ - அந்த ப்ராணனுடைய, ஸ்வம் - தனமான ஸ்வரத்தை, ய꞉ - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய ஹ - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை அந்த ஸாமத்துக்கு, ஸ்வர ஏவ - கண்டத்வனிதான், ஸ்வம் - பூஷணம், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஆர்த்விஜ்யம் - உத்காதாவாக இருக்கையை, கரிஷ்யந் - செய்யப்போகிறவனாக, வாசி வாக் விஷயமான, ஸ்வரம் - கண்டத்வனியை, இச்சேத - இச்சிக்கக்கடவன்

தயா - அந்த, ஸுஸ்வரயா - நல்ல ஸ்வரத்தோடேகூடிய, வாசா - வாக்கினாலே, ஆர்த்விஜ்யம் - உத்ககனத்தை, கரவாணி - செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸ்வரவந்தம் - கண்டத்வநியுள்ள புருஷனை, திதிக்ஷந்த ஏவ - பார்க்க இச்சிக்கிறார்கள், யஸ்ய - யாதொருத்தனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, அஸ்தி - இருப்பதுபோலே, ய: - யாதொருத்தன், ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஏதத் - இந்த, ஸ்வம் - தனமாகிய ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(ஸம் - ஸா - ஸா.) ஸாமத்திற்கு ஸ்வரமே பூஷணமாதலால் யாதொருவன் அந்த ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தை அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது. ஆதலால் உத்கானம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் தன்னுடைய வாக்கில் ஸ்வரத்தை இச்சிக்கக்கடவன். அந்த ஸ்வரத்தோடேகூடின உத்கானத்தைச் செய்யக்கடவன். ஆகையால் உலகத்தில் பணமுள்ள புருஷனை எவ்விதமாக ஜனங்கள் பார்க்க இச்சிக்கிறார்களோ, அவ்வண்ணமாகவே யாகத்திலும் ஸ்வரமுள்ள புருஷனைப் பார்க்க ஜனங்கள் இச்சிக்கிறார்கள். யாரொருவன் ஸாமத்தின் ஸ்வமாகிய ஸ்வரமுள்ள அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸுவர்ணம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸுவர்ணம் பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் ய ஏவமேதத் ஸாம்ந: ஸுவர்ணம் வேத ‖௩௫‖

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட, தஸ்ய ஹ - அந்த முக்ய ப்ராணனுடைய, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரங்களை, ய: - யாரொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, பவதி - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, ஸ்வர ஏவ - ஸ்வரம்தானே, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரம், ய: - யாவனொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஸுவர்ணம் - சுவர்ணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(ஸம் - ஸா - ஸா.) மேல் ப்ராம்மணத்தில் கண்டத்தின் மாதுர்யத்தாலுண்டான ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தைச்சொல்லிற்று. இந்த ப்ராம்மணத்தில் லக்ஷணங்களாலுண்டான ஸ்வரத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றக் கருத்துகள் முன்போலவும் பதார்த்தப்போலவும்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டதி தஸ்ய வை வாகேவ ப்ரதிஷ்டா வாசி ஹி வா ஏஷ ஏதத் ப்ராண: ப்ரதிஷ்டிதோ கீயதே அந்ந இத்யுஹைக ஆஹு: ‖௩௬‖

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, தஸ்ய ஹ - அந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ய: - யாதொருவன், ப்ரதிஷ்டாம் - வாக்கை, வேத - அறிகிறானோ, ப்ரதி ஹ திஷ்டதி - அவன் நிலை நிற்கிறவனாகிறான், தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, வாகேவ - வாக்குத்தானே, ப்ரதிஷ்டா - ப்ரதிஷ்டையென்று சொ

ல்லப்பட்டது, வாஹிவஜ - வாக் இந்திரிய ஸ்தானமாகிய நாக்கு முத லிய விடங்களிலன்ரோ, ஏஷ꞉ - இந்த, ப்ராண꞉ - ப்ராணனுனது, ப்ரதி ஷ்டிதஸ்ஸந்- இருந்ததாய்க்கொண்டு, ஏதத் - இந்த ஸாமமானது, கீயதே- கானம்செய்யப்படுகிறது, ஏகே - சிலர், அந்நே - அன்னமென்கிற சரீரத் தில், இதி ஹ - என்றுதான், ஆஹு꞉ - சொல்லுகிருர்கள்.

(ஶ௦ - ரா - ஹா.) யாவனொருவன் சாமத்தின் வாக்கை அறிகிருனே அவன் இந்த உலகத்தில் நீடு வாழ்கிருன். வாக்கில்தான இந்த முக்ய ப்ராணனிருந்துகொண்டு இந்த ஸாமமானது கானம்செய்யப்படுகிறது. சிலர் முன்கூறப்பட்ட அன்னம் என்கிற பெயர்கொண்ட சரீரத்தில்தான் ப்ராணன் இருந்து ஸாமகானம் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லுகிருர்கள்.

அதாத꞉ பவமாநாநாமேவாப்யாரோஹ꞉ | ஸ வை கலு ப்ரஸ்தோதா ஸாம ப்ரஸ்தௌதி | ஸ யத்ர ப்ரஸ்துயாத்ததேதாநி ஜபேத் | அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி ஸ யதாஹாஸதோ மா ஸத்கமயேதி ம்ருத்யுர்வா அஸத்ஸதம்ருதம் ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ | தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமயேதி ம்ருத்யுர்வை தமோ ஜ்யோதிரம்ருதம் ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி நாத்ர திரோ ஹிதமிவாஸ்தி அத யாநீதராணி ஸ்தோத்ராணி தேஷ்வாத்மநேऽந்நாத்யமா காயேத்தஸ்மாது தேஷு வரம் வ்ருணீத யம் காமம் காமயேத தம் ஸ ஏஷ ஏவம்விதுத்காதாத்மநே வா யஜமாநாய வா யம் காமம் காமயதே தமாகாயதி தத்தைதல்லோகஜிதேவ ந ஹைவாலோக்யதாயா ஆஶாஸ்தி ய ஏவமேதத்ஸாம வேத ||௩௭||

(ப் - ம்) அத - அதற்குப் பிறகு, அத꞉ - ஆகையாலே, பவமாநாநா மேவ - மூன்றுபமானம் என்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களுக்கே, அப்யாரோ ஹ꞉-அப்பியாரோஹமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் அதாவது ப்ரம்மலோ கத்தில் ஏற்றி வைக்கையால் அப்பியாரோகமென்று பெயர் படைத்தது, ஸ꞉ வை - அந்த, ப்ரஸ்தோதா - ப்ரஸ்தோதா வென்று சொல்லப்பட்ட ருத்விக்கானவன், ஸாம - ஸாமவேதத்தை, ப்ரஸ்தௌதி - ஆரம்பிக்கிருன், ஸ꞉-அந்த ப்ரஸ்தோதாவானவன், யத்ர - எந்தக் காலத்தில், ப்ரஸ்துயாத்- ஆரம்பிக்கக்கடவனே, தத் - அக்காலத்தில், ஏதாநி - இந்த மந்திரங்களை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன், (அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமய) இதி - என்று, ஸ꞉ - அந்தயஜமானனுனவன், யத் - யாதொரு காரணத்தாலே, (அஸதோ மா ஸத்கமய) இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிருனே, அஸத்-ஸ்வபாவமான கர்மங்களை அறிகிறதானது, ம்ருத்யு꞉ - மரணத்திற்குக்காரணம், (ஶ௦) அஸதா-சம்சாரமே, ம்ருத்யு꞉- மரணகாரணம், ஸத் - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் ஞானமே, அம்ருதம் - மரணமில்லாதது, (ஶ௦) ஸத் - ப்ரம்மஞ்ஞானமே, அம்ருதம்-

மரணமில்லாதது, ம்ருத்யோ:-மரணகாரணமானதில் நின்றும், மா-என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாத சாதநத்தை, கமய - அறியவை, மா-என்னை, அம்ருதம்-மரணமில்லாதவனாக, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஆஹ ஏவ- இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், மா - என்னை, தமஸ: - இருட்டில் நின்றும், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசத்தை, கமய - அடையவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்). ம்ருத்யு:-மரணகாரணமானது, தம:-அக்யானம், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசமான க்யானமானது, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாதது, மா - என்னை, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணத்தில் நின்றும், அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, மா-என்னை, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஆஹ ஏவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ம்ருத்யோ: - மரணத்தின் காரணத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, இதி- என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), அத்ர - இந்த மந்திரத்தில், திரோஹிதம் இவ - மறைந்ததுபோலிருக்கும் அர்த்தமானது, நாஸ்தி - இல்லை, அத-இவ் வண்ணம் யஜமானன் உத்கானம் செய்த பிறகு, யாநி - யாதொரு, இதராணி - வேறாகிய, ஸ்தோத்ராணி - ஸ்தோத்திரங்களை, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரம் பண்ணும் காலத்தில், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, அந்நாத்யம்- ப்ராணனை இருக்குகையை, ஆகாயேத் - கானம் செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யுங் காலத்தில், யம் - யாதொரு, காமம்-ஆசைப்படும் வஸ்துவை, காமயேத - இச்சிக்கக்கடவனோ, தம் - அந்த, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீத - வரிக்கக்கடவன், ஸ ஏஷ: - அந்த இந்த, ஏவம்வித் - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்த, உத்காதா - உத்காதாவானவன், ஆத்மநே வா - தன்பொருட்டாவது, யஜமாநாய வா - யஜமானன் பொருட்டாவது, யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துவை, காமயதே - இச்சிக்கிறானோ, தம் - அதை, ஆகாயதி - கானம் பண்ணுகிறான், தத் ஹ ஏதத் - அந்த இந்த ப்ராணத்தின் உபாஸனமானது, லோகஜித் ஏவ - உலகத்தைச் சாதிக்கிறதுதான், ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - சாமரூபியான ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ. அலோக்யதாயா: - உலகத்திற்கு யோக்யமல்லாத தன்மைக்குத்தானே, ந ஆஶாஸ்தி ஹ - ப்ரார்த்திக்கிறதில்லை.

(ஸம - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

அத சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்.

ஹரி:ஓம் || ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத்புருஷவித: ஸோऽநுவீக்ஷ்ய நாந்யதாத்மநோऽபஶ்யத்ஸோऽஹமஸ்மீத்யக்ரே வ்யாஹரத்ததோऽஹந்நாமாऽபவத்தஸ்மாதப்யேதர்ஹ்யாமந்த்ரிதோऽஹமயமித்யேவாக்ர உக்த்வாऽதாந்யந்நாம ப்ரப்ரூதே யதஸ்ய பவதி ஸ யத்பூர்வோऽஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத்ஸர்வாந்பாப்மந

ஸர்வாந் பாப்மந ஔஷத் தஸ்மாத் புருஷ ஔஷதி ஹ வை ஸ தம் யோஸ்மாத் பூர்வோ புபூஷதி ய ஏவம் வேத ||௧அ||

(ப - ம்.) ஆத்மைவ - மேற்கூறிய க்யாநகர்மங்களுக்குப் பலமான ப்ரஜாபதியென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம்தானே, இதம் - இந்தப் பேதங்களாகத் தோற்றப்பட்ட வஸ்துக்களோடு ஒன்றாக, அக்ரே - வேறு சரீரம் உண்டானதற்கு முன், ஆஸீத் - இருந்தது, (௨) இதம் - இப்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட உலகமானது, அக்ரே - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன், புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ஆகாரம்போன்ற ஆகாரத்தையுடைய, ஆத்மைவ - ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, (௩) புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ப்ரகாரமாயிருக்கிற, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மதேவனும், அநுவீக்ஷ்ய - ஆலோசனைசெய்து, அந்யத் - வேறே வஸ்துவை, ஆத்மநஃ - கார்யகாரணரூபமான ப்ராணபிண்டத்திற் காட்டிலும், நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (௨) ஸஃ - அந்தப் பரப்ரம்மமானது, அநுவீக்ஷ்ய - ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பார்த்து, ஆத்மநஃ - தன்னைக் காட்டிலும், அந்யத் - வேறேயாகப் பிரிக்கப்பட்ட வஸ்துவை, நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (௪) அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஸஃ - அந்த ப்ரஜாபதியானவன் (ப்ரம்மமானது), அஹமஸ்மி - நான் இருக்கிறேன், இதி - என்று, வ்யாஹரத் - சொன்னார், ததஃ - ஆகையாலே, அஹந்நாமா - அகம் என்கிற பெயரானது, அபவத் - உண்டாயிற்று, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், (ஜநஃ - ஜனமானது, ஆமந்த்ரிதஃ - யார் என்று கேட்கப்பட்டதாக, அக்ரே - முதலில், அஹமயம் - நான் இவன், இத்யேவ - என்றுதானே, உக்த்வா - சொல்லி, அத - பிறகு, அந்யத் - வேறான, நாம - பெயரை, ப்ரப்ரூதே - சொல்லுகிறது, அஸ்ய - இவனுக்கு, யத் - எந்தப் பெயரானது, பவதி - இருக்கிறதோ, யத் - யாதொரு காரணத்தால், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மனானவன், பூர்வஃ - கர்மக்யானங்களால் பிரஜாபத்யத்தை அடைபவர்க்கு முந்தினவனாக, அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா உபாஸக்ஜனக் கூட்டத்தில் நின்றும், ஸர்வாந் - எல்லா, பாப்மநஃ - தியானம் செய்வதற்குத் தடையான பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்தினனோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - புருஷன் என்று பெயர்கொண்டான், (௨) யத் - யாதொருகாரணத்தினாலே, ஸஃ - அந்தப் பரப்ரம்மமானது. பூர்வஃ - முந்தினதோ, (யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே), அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லாப்பொருளில் நின்றும், ஸர்வாந் - ஸகலமான, பாப்மநஃ - பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்திற்றோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், புருஷஃ - புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது, (௩) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - மனிதனானவன், ஔஷதி பாவங்களைப்போக்குகிறான், யஃ - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்த உபாஸனைகளைக்காட்டிலும், பூர்வஃ - முந்தினவனாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்

சிக்கிறானே, தம் - அவனை, ஸ: - அந்த உபாஸகனானவன், ஔஷதி - கொளுத்துகிறான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத³ - உபாஸிக்கிறானோ, (௩௦) ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத³ - அடிக்கடி அநுஸந்திக்கிறானோ, ஸ: - அவன், தம் - அவனை, ஔஷதி - கொளுத்துகிறான், ய: - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும், பூர்வ: - முந்தினவனாக, ஸர்வஸ்மாத் ஔஷதி - ஆகவேணுமென்று இச்சிக்கிறானோ.

(௱௦ - ௩௩ - ஸூ.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

ஸோ(அ)பி³பே⁴த்தஸ்மாதே³காகீ பி³பே⁴தி | ஸ ஹாயமீக்ஷாஞ்சக்ரே | யந்மத³ந்யந்நாஸ்தி கஸ்மாந்நு பி³பே⁴மீதி | தத ஏவாஸ்ய ப⁴யம் வீயாய கஸ்மாத்³த்⁴யபே⁴ஷ்யத்³த்³விதீயாத்³வை ப⁴யம் ப⁴வதி ॥ ௨ ॥

(ப - ம.) ஸ: - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவன், அபி³பே⁴த் - பயந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனாகவிருந்தால், பி³பே⁴தி - பயப்படுகிறான், ஸோ(அ)யம் - அந்த இந்த ப்ரம்மாவானவன், ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசித்துப் பார்த்தான், யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, மத் - என்னைக் காட்டிலும், அந்யத் - வேறு ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, கஸ்மாந்நு - என்ன காரணத்தினாலேதான், பி³பே⁴மி - பயப்படுகிறேன், இதி - என்று, தத ஏவ - ஆகையாலேதான், அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ப⁴யம் - பயமானது, வீயாய - போக்கடிக்கப்பட்டது, கஸ்மாத் - எந்தக் காரணத்தாலே, அபே⁴ஷ்யத் - பயப்பட்டான், த்³விதீயாத்³வை - இரண்டாவது வஸ்துவினாலேயே, ப⁴யம் - பயமானது, ப⁴வதி - உண்டாகிறது.

(௱௦ - ௩௩ - ஸூ.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ஸ வை நைவ ரேமே தஸ்மாதே³காகீ ந ரமதே ஸ த்³விதீயமைச்ச²த் | ஸ ஹைதாவாநாஸ யதா² ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ ஸம்பரிஷ்வக்தௌ ஸ இமமேவாத்மாநம் த்³வேதா⁴(அ)பாதயத்தத: பதிஶ்ச பத்நீ சாப⁴வதாம் தஸ்மாதி³த³மர்த⁴ப்³ருக³லமிவ ஸ்வ இதி ஹ ஸ்மாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்தஸ்மாத³யமாகாஶ: | ஸ்த்ரியா பூர்யத ஏவ தாம் ஸமப⁴வத்ததோ மநுஷ்யா அஜாயந்த ॥ ௩௦ ॥

(ப - ம்.) ஸ வை - அந்த ப்ரம்மாவே என்றால், நைவ ரேமே - ப்ரீதியடையவேயில்லை, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனாக, ந ரமதே - ப்ரீதியடைகிறான் இல்லை, ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவர், த்³விதீயம் - ப்ரீதியடையும் வஸ்துவை, ஐச்ச²த் - இச்சித்தார், யதா² - எவ்வண்ணமாக, ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ - ஸ்திரீயும் புருஷனும், ஸம்பரிஷ்வக்தௌ - சேர்ந்திருக்கிறார்களோ, ஏதாவாந் - இந்த ப்ரமாணமாக, ஸ ஹ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், ஆஸ - ஆனார், ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவர், இமமேவ - இந்த, ஆத்மாநம் - சரீரத்தைத்தானே, த்³வேதா⁴ - இரண்டு பங்காக, அபாதயத் - தள்ளினார், தத: - ஆகையினாலே, பதிஶ்ச - பதியென்றும், பத்நீ ச - பத்நியென்றும், அப⁴வ

தௌ - ஆனார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யாஜ்ஞவல்க்ய: - யாக்ஞவல்கரின் பிள்ளையான மகர்ஷியானவர், இதம்-இந்தச் சரீரமானது, ஸ்வ: - ஆத்மாவுக்கு, அர்த்தப்ருகலமிவ - பேர்பாதி பிளக்கப்பட்டதுபோல, இதி - என்று, ஆஹ ஸ்ம - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அயம் - இந்த, ஆகாச: - ஸ்திரீபாகமான இடமானது, ஸ்த்ரியா - ஸ்திரீயினாலே, பூர்யத ஏவ - பூரிக்கப்படுகிறதுதானே, தாம் - அந்த ஸ்திரீயை, ஸமபவத் - சேர்ந்தார், தத: - ஆகையாலே, மனுஷ்யா: - மனிதர்கள், அஜாயந்த - உண்டானார்கள்.

(ஸ - பா - ஹா.) இந்தக் காரணத்தினாலேயும் மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவர் சம்சார மார்க்கத்தைத் தாண்டவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான ஒருவனாக இருப்பதால் ப்ரீதியை யடையவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலேயே இப்போதும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனாக ப்ரீதியை யடைகிறதில்லை. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ப்ரீதியைபடைய ஒருஸ்திரீவஸ்துவை இச்சித்தார் தான் நினைத்தவுடனே இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயும் புருஷனும் எந்த வளவில் இப்பார்களோ அந்த அளவாக ஆய்விட்டார். இந்த ஆத்மாவையே இரண்டு பாகமாகப் பிரித்தார். அப்படிப் பிரித்தக் காரணத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் பதியென்றும் பத்நியென்றும் ஏற்பட்டன. யாக்ஞவல்க்யர் என்று சொல்லப்பட்ட மகர்ஷியும் கலியாணம் செய்வதற்குமுன இந்த ஆத்மாவானது பாதி பிளக்கப்பட்டதாக யிருக்கிறதென்று சொன்னார் ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேர்பாதிபாகமும் கலியாணத்தின் பிறகு நிறைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவும் அந்த ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தார். அதினால் மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

ஸா ஹேயமீக்ஷாஞ்சக்ரே கதம் நுமாத்மந ஏவ ஜநயித்வா ஸம்பவதி | ஹந்த திரோ(அ)ஸாநீதி ஸா கௌரபவத் | ருஷப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத் ததோ காவோ(அ)ஜாயந்த வடவேதராபவதச்வவ்ருஷ இதரோ கர்தபீதரா கர்தப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்தத ஏகசபமஜாயதாஜேதராபவத் பஸ்த இதரோ(அ)விரிதரா மேஷ இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்ததோ(அ)ஜாவயோ(அ)ஜாயந்த ஏவமேவ யதிதம் கிஞ்ச மிதுநமாபிபீலிகாப்யஸ்தத்ஸர்வமஸ்ருஜத||

(ப - ம்.) ஸா உ ஹ - அந்த ப்ரசித்தையான, இயம்.இந்தச் சதரூபையென்று பெயர்கொண்ட கன்னிகையானவள், மா - என்னை, ஆத்மன ஏவ - தன்னிடத்தில் நின்றும்தானே, ஜநயித்வா - உண்டாக்கி, ஸம்பவதி - புணருகிறார், தத: - ஆகையாலே, திரோஸாநி - வேறு உருவத்தால் மறைவேனாக, இதி - என்று, ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசித்தாள், ஸா - அந்தச் சதரூபையானவள், கௌ: - பசுவாக, அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறாகிய மனுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மாவானவர், ருஷப: - காளையாகவும் ஆனார், தாம் - அந்தப் பசுவை, ஸமேவாபவத் - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, காவ: - பசுக்களும் காளைகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, இதரா - சதரூபையானவள், வடவா - பெண் குதிரையாகவும், அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறு மனுவானவர், அச்வ: - ஆண் குதிரையாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், கர்தபீ - கழுதையாகவும், இதர: - மனுவானவர், கர்தப: - ஆண் கழுதையாகவும் ஆனார்கள், தாம் - அவளை, ஸமேவாபவத் - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, ஏகசபம் - ஒற்றைக் குளம்புள்ள

ப்ராணியானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, ஶதரூபா - சதரூபையானவள், அஜா - வெள்ளாடாகவும், ருஷப: - மனுவானவர், பஸ்த: - ஆடாகவும், ஶதரூபா - சதரூபையானவள், அவி: - செம்மறியாடாகவும், ருஷப: - மனுவானவர், மேஷ: - ஆண் செம்மறியாடாகவும், ஸம்பபூவ - ஆனார்கள், தத: - ஆகையாலே, அஜாவய: - வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, ஆபிபீலிகாப்ய: - எறும்பு முதல், யதிதம் கிஞ்ச - எது இந்த உலகத்து வஸ்துக்களுள், மிதுநம் - இரண்டாக விருக்கிறதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருளையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

(ஶம - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸோ(அ)வேதஹம் வாவ ஸ்ருஷ்டிரஸ்மி அஹம் ஹீதம் ஸர்வமஸ்ருக்ஷீதி ததஸ்ஸ்ருஷ்டிரபவத் | ஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹி - யாதொருகாரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அஸ்ருக்ஷி - ஸ்ருஷ்டித்தானே, (தத் - ஆகையாலே), அஹம் வாவ - நான்தானே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - எண்ணினான், தத: - அந்தக் காரணத்தினாலே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அபவத் - ஆனான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவனானவன்), ஏதஸ்யாம் - இந்த, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்ட்யாம் - ஸ்ருஷ்டியில், ஹ - ப்ரஸித்தனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(ஶம - ஹா.) யாதொரு காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருட்டித்தேனோ அந்தக் காரணத்தினாலே என்னால் படைக்கப்பட்டனவும் நானும் வேறுபட்டனவல்ல. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியும் நானும் ஒன்றுதான் என்று அந்த ப்ரம்மாவானவன் எண்ணினான். இப்படி அவன் எண்ணியதை எவன் அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியையடைகிறான்.

(ரா - ஹா.) எந்தக் காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அதினால் நானே ஸ்ருஷ்டியாகிறேன் என்று ப்ரம்மா எண்ணினபடியால் அவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்கிற பெயர் ஏற்பட்டது. யாவன் ஒருவன் இந்த ஸ்ருஷ்டியை அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைகிறான்.

அதேத்யப்யமந்தத் ஸ முகாச்ச யோநேர்ஹஸ்தாப்யாம் சாக்நிமஸ்ருஜத தஸ்மாதேததுபயமலோமகமந்தரதோ(அ)லோமகா ஹி யோநிரந்தரதஸ்தத்யதிதமாஹுரமும் யஜாமும் யஜேத்யேகைகம் தேவமேதஸ்யைவ ஸா விஸ்ருஷ்டிரேஷ உ ஹ்யேவ ஸர்வே தேவா: | அத யத்கிஞ்சேதமார்த்ரம் தத்ரேதஸோ(அ)ஸ்ருஜத தது ஸோம: | ஏதாவத்வா இதம் ஸர்வமந்நம் சைவாந்நாதஶ்ச ஸோம ஏவாந்நமக்நிரந்நாத: | ஸைஷா ப்ரஹ்மணோ(அ)திஸ்ருஷ்டி: | யச்ச்ரேயஸோ தேவாநஸ்ருஜதாத யந்மர்த்ய: ஸந்நம்ருதாநஸ்ருஜத தஸ்மாததிஸ்ருஷ்டிரதிஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||௬௧||

(ப் - ம்.) ஸঃ - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஙயெதி - இந்த ப்ரகாரம், யொநெঃ - உத்பத்திக் காரணமான, ஊவாக-முகத்தில் நின்றும், ஹஸ்தா ஹ்யாஂவ - கைகளில் நின்றும், ஙஹ்யெஂயங - கடைந்தான், ஙஷிஂ - அக்நி தேவதையை, ஙஸ்ருஜத - படைத்தான், தஸ்லாங - ஆகையால், வந.தங - இந்த முகமும் கைகளும், ஙஜாலதঃ - உள்பாகங்களில், ஙலொஉகஂ-மயிரில் லாமலிருக்கின்றன, ஹி - யாதொரு காரணத்தினலே, யொநிঃ - யோநியா னது, ஙஜாலதঃஙலொஉகா - உள்ளே மயிரில்லாததோ, தங-ஆகையாலே, ஙஉஂ - இந்த அக்நியை, யஜ - யஜி, ஙஉஂ - இந்த இந்திரனே, யஜ - யஜி, உதி - என்று, யங - யாதொரு, உஉஂ - இந்த வசனத்தை, வநெகைஂ - ஒவ்வொரு, ஜெவஂ - தேவதையைக் குறித்து, ஆஹுঃ - சொல்லுகிறார் களோ, ஙா-அந்தந்தத் தேவதை விஷயமான வாக்கானது, வந தெவெஹ்வ- இந்த ப்ரம்மாவினுடையதானே, விஸ்ருஷ்டிঃ - வேறு விதமான ஸ்ருஷ்டி வநஷஉெஹ்வ - இந்த அக்நி முகபாகத்தானே, ஙவெ - சகலமான, ஜெவாঃ - தேவர்களும், (ஙஹவநு - உண்டானர்கள்), ஙய - பிறகு, ய த்கிஂவ - யாதமொரு, உஉஂ - இவ்வுலகத்திலுள்ள, ஆஉ்-ஂ - ஈரமுள்ள வஸ் துவோ, தங - அந்த வஸ்துவை, ரெதஸঃ - ரேதஸ்ஸில் நின்றும், ஙஸ்ரு ஜத - படைத்தான், தங - அதுதான், ஸொஉঃ - சோமரசம் என்று சொல் லப்பட்டது; வந தாவஙா - இவ்வளவுள்ள, உஉஂ-இந்தச் சோமமான அக்நி யானது, ஙவஂ - சகலமான, ஙஜஂவ-போகிக்கும் வஸ்துவாகவும் ஆயிற்று, ஙஜாஉஸ்வவ - அதைப் புசிக்கிறதாகவும் ஆயிற்று, ஸொஉவவ - சோம ரசம்தானே, ஙஜஂ - போக்யவஸ்து, ஙஷிঃ-அக்நியானது, ஙஜாஉঃ-அதைப் புசிக்கிறது, ஙாவநஷா - அந்த இந்த ஸ்ருஷ்டியானது, ப்ரஹ்மணঃ - ப்ரம் மாவுக்கு, ஙதிஸ்ருஷ்டிঃ - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, யங - யாதொரு காரணத் தினலே, ஶ்ரெயஸঃ - உயர்ந்த, ஜெவாநு - தேவர்களை, ஙஸ்ருஜத - படை த்தானோ, ஙய - பிறகு, யங - யாதொரு காரணத்தினலே, உத்ர்யஸ்நு - மரிக்கும் தன்மையுள்ளவனுக, ஙஉ்ருதாநு - மரணமில்லாதவர்களை, ஙஸ்ரு ஜத - படைத்தானோ, தஸ்லாங - ஆகையாலே, ஙதிஸ்ருஷ்டிঃ - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, யঃ - யாரொருவன், வநவஂ - இந்த ப்ரகாரம், வெஉ - அறிகி ருனோ, (ஸঃ - அவன்), ஙஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, வநதஸ்யாஂ - இந்த, ஙதிஸ்ருஷ்டாஂ - உத்தமஸ்ருஷ்டியில், ஹா - ப்ரஸித்தியுள்ளவனுக, வவதி - ஆகிருன்.

(ஶ்ஂ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

தஜெஉஂதஹ்ஷவ்யாக்ருதஉாஸீதஜாஉ்ரூவொஹ்யாஉெவவ்யாக்ரிய தாஸள நாஉாயஉிஉஷ்ரூவஉதிதஉிஉஉெவ்தஹிஷநாஉ்ரூவொஹ்யாஉெவ வ்யாக்ரியதெஉஸள நாஉாயஉிஉஷ்ரூவஉதிஸவஷஉஹவ்யிஷ்டঃ ஆந வரஶ்ரெஹ்யாயயாக்ஷாஉঃ । க்ஷாரயாநெவஹிதஃஸ்ராஹிஶ்வஂஹஂரொ

வாவிஶ்வம்பரகுலாயெ தம் நபஶ்யந்த்யக்ருத்ஸ்நோ ஹி ஸ ப்ராணந்நேவ ப்ராணோ நாம பவதி வதந் வாக் பஶ்யம்ஶ்சக்ஷுஃ ஶ்ருண்வந் ஶ்ரோத்ரம் மந்வாநோ மநஸ்தாந்யஸ்யைதாநி கர்மநாமாந்யேவ ஸ யோऽத ஏகைகமுபாஸ்தே ந ஸ வேதாக்ருத்ஸ்நோ ஹ்யேஷோऽத ஏகைகேந பவத்யாத்மேத்யேவோபாஸீதாத்ர ஹ்யேதே ஸர்வ ஏகம் பவந்தி ததேதத்பதநீயமஸ்ய ஸர்வஸ்ய யதயமாத்மாऽநேந ஹ்யேதத்ஸர்வம் வேத | யதா ஹ வை பதேநாநுவிந்தேதேவம் கீர்திம் ஶ்லோகம் விந்ததே | ய ஏவம் வேத ||௭||

(ப-ம்.) தத்தஹ - அந்த, இதம் - இப்பிரபஞ்சமானது, தர்ஹி - அந்தக் காலத்தில், அவ்யாக்ருதம் - பெயர் உருவம் இல்லாததாக, ஆஸீத் - இருந்தது, ததேவ - அந்த ப்ரபஞ்சமானதுதானே, நாமரூபாப்யாம் - பெயர் உருவங்களாலே, வ்யாக்ரியத - பிரிக்கப்பட்டது, அயம் - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருடையவன், இதம்ரூபஃ - இந்த உருவமுள்ளவன், இதி - என்று, தத் - ஆகையாலே, இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், அயம் - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருள்ளவன், இதம்ரூபஃ - இவ்வுருவமுள்ளவன், இதி - என்று, நாமரூபாப்யாமேவ - பெயர் உருவங்களாலேதானே, வ்யாக்ரியதே - பிரிக்கப்படுகிறது, ஸஃ - அந்த, ஏஷஃ - இந்த ப்ரம்மமானது, இஹ - இவ்வுருவங்களில், ஆநகாக்ரேப்யஃ - நகங்களின் நுனி முதல், ப்ரவிஷ்டஃ - ப்ரவேசித்தது, யதா - எவ்வண்ணமாக, க்ஷுரஃ - கத்தியானது, க்ஷுரதாநே - உறையிலும், (யதாவா - எவ்வண்ணமாகத்தானே), விஶ்வம்பரஃ - அக்நியானது, விஶ்வம்பரகுலாயே - அரணிக்கட்டையிலும், (ப்ரவிஷ்டஃ - ப்ரவேசித்ததோ), (யஃ - யாதொருவன்), தம் - அந்தப் பரமாத்மாவை, நபஶ்யந்தி - பார்க்கவில்லையோ. அதாவது தியானம் செய்யவில்லையோ, ஸஃ - அவன், அக்ருத்ஸ்நோஹி - நிறைந்தவனல்லவன்றோ, ப்ராணந்நேவ - உயிர்ப்பித்துக்கொண்டுதானே, ப்ராணஃ - ப்ராணன் என்று, நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது, வதந் - பேசுகிறதாக, வாக் - வாக் என்றும், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, சக்ஷுஃ - கண் என்றும், ஶ்ருண்வந் - கேட்டுக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ரம் - காது என்றும், மந்வாநஃ - எண்ணிக்கொண்டு, மநஃ - மனதென்றும், (நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது), தாநி - அந்த, ஏதாநி - இந்தப் பெயர்கள், அஸ்ய - இந்தப் பரப்ரம்மத்துக்கு, கர்மநாமாந்யேவ - செயலினால் வந்த பெயர்கள்தான், யஃ - யாதொரு, ஸஃ - அந்த உபாஸிக்கிறவனானவன், அதஃ - இந்தக் காரணத்தினாலே, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு வஸ்துவோடுகூடிய பரப்ரம்மத்தை, உபாஸ்தே - தியானம் செய்கிறானோ, ஸஃ - அவன், நவேத - தியானம் செய்கிறவனல்ல, அதஃ - எவ்வுருவமும் ப்ரம்மம் ஒன்றேயாதலால், ஏகைகேந - ஒவ்வொன்றோடுகூடிய,

ஸஷ: - இந்த ஜீவனானவன், அக்ருத்ஸ்நஹி - பூர்த்தியில்லாதவனன்றோ, ஹவதி - ஆகிறான், ஆத்மேத்யேவ - ஆத்மாவென்றுதானே, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், அத்ர - இந்த ப்ரம்மத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ஸர்வே-சகல வஸ்துவும், ஏகம் - ஒன்றாக, ஹவந்தி - ஆகின்றனவோ, தஸேததஸ்-அந்த இந்த ப்ரம்மமானது, அஸ்ய - இந்த, ஸர்வஸ்ய-எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், பதநீயம் - அடையத்தகுந்தது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மா - பரவியிருக்கிறதோ, அநேந - இந்த ப்ரம்மத்தினாலே, ஏதத் - இந்த, ஸர்வம்-சகலத்தையும், வேதஹி - அறிகிறானன்றோ, யதாஹவை - எவ்வண்ணமாகவே, பதேந-அடிவைப்பினாலே, அநுவிந்தேத் - பின்சென்று அறிவனோ, ய:-யாதொருவன், ஏவம் - இந்த வண்ணமாக, வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, கீர்த்திம் - கீர்த்தியும், ஶ்லோகம் - புண்ணிய நாமத்தையும், விந்ததே - அடைகிறான்.

(ரு௦ - பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததேதத்ப்ரேய: புத்ராத்ப்ரேயோ வித்தாத்ப்ரேயோ அந்யஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாதந்தரதரம் யதயமாத்மா ஸயோந்யமாத்மந: ப்ரியம் ப்ருவாணம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ரோத்ஸ்யதீதீஶ்வரோ ஹ ததைவ ஸ்யாதாத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய ப்ரியம் ப்ரமாயுகம் ஹவதி ||அ௮||

(ப - ம்.) தஸேததஸ் - அந்த இந்த ஆத்மதத்வமானது, புத்ராத்-பிள்ளையைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, வித்தாத் - தனத்தைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, அந்யஸ்மாத்-வேறாகிய, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா ப்ரியவஸ்துவைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரீதியுள்ளது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, அந்தரதரம் - மிகவும் நெருங்கினதோ, ஸய: - ஒருவன், ஆத்மந:-ஆத்மாவைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறு வஸ்துவை, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளதாக, ப்ருவாணம் - சொல்லுகிறவனைக் குறித்து, ப்ரூயாத் - சொல்லக்கடவன், ப்ரியம் - இஷ்டமான வஸ்துவை, ரோத்ஸ்யதி-இழக்கப்போகிறான், இதி - என்று, -யாதொரு காரணத்தினாலே, (வக்தும் - சொல்லுகைக்கு), ஈஶ்வர: - ஸமர்த்தனோ, ததைவ - அப்படியே, ஸ்யாத் - ஆய்விடும், ஆத்மாநமேவ - பரமாத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவாக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸய: - யாதொருவன், ஆத்மாநமேவ-ஆத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ள வஸ்துவாக, உபாஸ்தே - தியானம்செய்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவானது, ப்ரமாயுகம் - நாசமுள்ளதாக, நஹவதி - ஆகிறதில்லை.

(ஸம் - ந - ஸ.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததா³ஹுர்யத்³ ப்³ரஹ்மவித்³யயா ஸர்வம்ப⁴விஷ்யந்தோ மநுஷ்யா மந்யந்தே । கிமு தத்³ ப்³ரஹ்மாவேத்³ யஸ்மாத் தத் ஸர்வமப⁴வதி³தி ‖௯‖

(ப - ம்.) ப்³ரஹ்மவித்³யயா - ப்ரம்மத்தை அறியும் வித்தையினாலே, ஸர்வம் - சகல சப்தங்களின் பொருளான பரப்ரம்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாக, ப⁴விஷ்யந்த꞉ - ஆக விருப்பமுள்ள, மநுஷ்யா꞉ - மனிதர்கள், மந்யந்தே - எண்ணுகிறார்களோ, தத் - அதை, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், தத் - அந்த, ப்³ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, கிமு - எந்த வேறு அறியும் வஸ்துவை, அவேத் - அறிந்தது, யஸ்மாத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எல்லா வஸ்துவாகவும், அப⁴வத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று (ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள்).

(ஸம் - ந - ஸ.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ப்³ரஹ்ம வா இத³மக்³ர ஆஸீத் ததா³த்மாநமேவாவேத் । அஹம் ப்³ரஹ்மாஸ்மீதி தஸ்மாத் தத் ஸர்வமப⁴வத் தத்³யோ யோ தே³வாநாம் ப்ரத்யபு³த்⁴யத ஸ ஏவ தத³ப⁴வத் ததா² ருஷீணாம் ததா² மநுஷ்யாணாம் தத்³தை⁴தத் பஶ்யந்ந்ருஷிர்வாமதே³வ꞉ ப்ரதிபேதே³(அ)ஹம் மநுரப⁴வம் ஸூர்யஶ்சேதி ததி³த³மப்யேதர்ஹி ய ஏவம் வேதா³ஹம் ப்³ரஹ்மாஸ்மீதி ஸ இத³ம் ஸர்வம் ப⁴வதி தஸ்ய ஹ ந தே³வாஶ்சநாபூ⁴த்யா ஈஶதே ஆத்மா ஹ்யேஷாம் ஸ ப⁴வதி । அத² யோ(அ)ந்யாம் தே³வதாமுபாஸ்தே(அ)ந்யோ(அ)ஸாவந்யோ(அ)ஹமஸ்மீதி ந ஸ வேத³ யதா² பஶுரேவம் ஸ தே³வாநாம் யதா² ஹ வை ப³ஹவ꞉ பஶவோ மநுஷ்யம் பு⁴ஞ்ஜ்யுரேவமேகைக꞉ புருஷோ தே³வாந் பு⁴நக்த்யேகஸ்மிந்நேவ பஶாவாதீ³யமாநே(அ)ப்ரியம் ப⁴வதி கிமு ப³ஹுஷு தஸ்மாதே³ஷாம் தந்ந ப்ரியம் யதே³தந்மநுஷ்யா வித்³யு꞉ ‖௰‖

(ப - ம்.) இத³ம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, அக்³ரே - ஆதிகாலத்தில், (ஸம்) - அறிவுண்டாவதற்கு முந்தினகாலத்திலும், ப்³ரஹ்மைவ - ப்ரமஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவைத்தானே, அஹம் - நான், ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - அறிந்தது, தஸ்மாத் - அப்படியறிந்ததால், தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எப்பொருளும், அப⁴வத் - ஆயிற்று. தத் - அந்த ப்ரம்மத்தை, தே³வாநாம் - தேவர்களுக்குள், யோய꞉ - எவனெவன், ப்ரத்யபு³த்⁴யத - அறிந்தானோ, ஸ꞉ - அவன், ததே³வ - அந்த ப்ரம்மமாகத்தானே, அப⁴வத் - ஆனான், (ந) - ப்ரம்மத்தின் ஒரே ஆத்மாவா யிருக்கும் தன்மையை யறிந்தானென்று கருத்து. ருஷீணாம் - இருஷிகளுக்குள்ளும், ததா² - அப்படியே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்குள்ளும், ததா² - அப்படியே, தத் - மேற்சொன்னவண்ணமாக எப்பொருள்களுமாயிருக்கிற

ஏதத்³வா - இந்த ப்ரம்மத்தையே, பஶ்யந் - அறிந்த, (ஸந்) - தியானம் செய்த, வாமதே³வ꞉ - வாமதேவரென்கிற, ருஷி꞉ - இருஷியானவர், அஹம் - நான், மநு꞉ - மனு என்பவராக, அப⁴வம் - ஆனேன், அஹம் - நான், ஸூர்ய꞉ - சூரியனுமாக, (அப⁴வம்)-ஆனேன், இதி - என்று, ப்ரதிபேதே³- அறிந்தார், தத் - ஆகையால், ததே³தர்ஹ்யபி - இப்பொழுதும், ய꞉-எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, இத³ம் - இந்த ப்ரம்மத்தை, அஹம் - நான், ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, வேத³ - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளுமாக, ப⁴வதி - ஆகிறான், தஸ்ய - அப்படியறியுமவனுடைய, அபூ⁴த்யை - மோக்ஷத்தைக் கெடுப்பதற்கு, தே³வாஶ்சந - தேவர்களும், ந ஈஶதே - ஈசர்களாகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தினால், ஏஷாம் - இத்தேவர்களுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவாக, ஸ꞉ - அப்படியறிகிறவன், ப⁴வதி-ஆகிறானோ, அத² பிறகு,ய꞉- எவன், அந்யாம் - வேறு, தே³வதாம் - தேவதையை, அஸௌ-இந்தத் தேவதையானது, அந்ய꞉ - தன்னில் வேறுபட்டது. அஹம் - நான், அந்ய꞉ - தேவதையில் வேறுபட்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, உபாஸ்தே - நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் தியானம் செய்கிறானோ, ஸ꞉ - அவன், நவேத³ - அறியவில்லை. பஶு꞉ - பசுவானது, யதா² - எப்படியோ, ஸ꞉ - அப்படியுபாஸிக்கிறவன், தே³வாநாம் - தேவர்களுக்கு, ஏவம் - இப்படியே, யதா²ஹவை - எப்படி, ப³ஹவ꞉-அனேகமான, பஶவ꞉-பசுக்கள், மநுஷ்யம் - மனிதனை, பு⁴ஞ்ஜ்யு꞉ - காப்பாற்றுமோ, ஏவம் - இம்மாதிரியே, ஏகைக꞉ - ஒவ்வொரு, புருஷ꞉ - புருஷன், தே³வாந் - தேவர்களை, பு⁴நக்தி - காப்பாற்றுகிறான், ஏகஸ்மிந் - ஒரு, பஶாவேவ - பசுதானே, ஆதீ³யமாநே ஸதி - அப்புறப்படுத்தப்பட்டால், அப்ரியம் - அனிஷ்டமானது, ப⁴வதி - உண்டாகிறது, ப³ஹுஷு-அனேக பசுக்கள், (ஆதீ³யமாநேஷு ஸத்ஸு - அப்புறப்படுத்தப்பட்ட வளவில், கிமு - கேட்பானேன், தஸ்மாத்- ஆகையால், யத் - யாதொரு காரணத்தால், மநுஷ்யா꞉ - மனிதர்கள், ஏதத் - இந்த ப்ரம்மத்தை, வித்³யு꞉ - அறிகிறார்களோ, தத்-அந்த ப்ரம்மத் தியானமானது, ஏஷாம் -இந்தத் தேவர்களுக்கு, நப்ரியம் - பிரியமில்லை.

(ஶா - ரா - ஹா.) பிரம்மமும் நானும் வேறுபட்டவனென்றும் வேறொன்று தியானம் செய்யத்தக்கதென்றும் எவன் தியானம்செய்கிறானோ, அவன் அறிந்தவனல்ல. பிரமத்தியானம் செய்வதைத் தேவர்கள் கெடுப்பதற்குக் காரணமேதென்னில், மனிதன் பிறக்கும் காலத்தில் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் ஆக மூன்றுபெயர்களிடத்திலும் கடனுடன் பிறக்கிறான். யாகம் செய்தலில் தேவர்கள் கடனையும் பிள்ளைபிறத்தலால் பிதுர்க்கள் கடனையும் அத்தியயனம் செய்வதால் இருஷிகள் கடனையும் தவிர்க்கிறான். உலகத்தில் பசுவானது தன் யஜமானனை எப்படிக் காப்பாற்றுமோ. அவ்வண்ணமாக யிவன். அனேக பசுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்ததுபோல் அனேகம் தேவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறானாகையால் பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவன் அவர்களைவிட்டுத் தவறிப்போகயத்னப்படுவதால் தேவர்களுக்கு அனேகம் பசுக்கள் நஷ்டமடைவதுபோல் அப்பிரியத்தை விளக்குமாதலால் பிரம்மத்தியானம் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரியமானதல்ல.

ப்³ரஹ்ம வா இத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவ ததே³கம் ஸந்ந வ்யப⁴வத் தச்ச்²ரேயோ ரூபமத்யஸ்ருஜத க்ஷத்ரம் । யாந்யேதாநி தே³வத்ரா க்ஷத்ராணீந்த்³ரோ வருணஸ்ஸோமோ ருத்³ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுரீஶாந இதி தஸ்மாத் க்ஷத்ராத் பரம் நாஸ்தி தஸ்மாத் ப்³ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமத⁴ஸ்தாது³பாஸ்தே ராஜஸூயே க்ஷத்ர ஏவ தத்³யஶோ த³தா⁴தி ஸைஷா க்ஷத்ரஸ்ய யோநிர்யத்³ப்³ரஹ்ம தஸ்மாத்³யத்³யபி ராஜா பரமதாம் க³ச்ச²தி ப்³ரஹ்மைவாந்தத உபநிஶ்ரயதி ஸ்வாம் யோநிம் ய உ ஏநம் ஹிநஸ்தி ஸ்வாம் ஸ யோநிம்ருச்ச²தி ஸ பாபீயாந் ப⁴வதி யதா² ஶ்ரேயாம்ஸம் ஹிம்ஸித்வா ॥ ௧௧ ॥

(ப்-பா-ம்.) ஸோ(அ)காமயத பூ⁴யஸ்ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய-என்றும், தஸ்மாத³க்³நே: ...... என்றும் ப்ராம்மணவர்ணத்தினுடையவும் அக்கினியினுடையவும் படைப்புமுன் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்திரன் முதலிய க்ஷத்திரியர்களுடைய அபிமானி தேவதைகளின் படைப்புச் சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரஶாகா²விஷயம்ஸந்தாநம்-என்கிற நியாயமாய் முன் சுருதிகளில் ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் சிஷ்யர்களின் ஜாக்ரதைக்காக அடிக்கடி ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிறது. அக்³ரே - முன்காலத்தில், இத³ம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ப்³ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத் தானே, ஏகமேவ - ஒன்றாகத்தானே, ஆஸீத் - இருந்தது. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏகம்ஸத் - ஒன்றாயிருந்துகொண்டு, ந வ்யப⁴வத் - பெருமையையடையவில்லை. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியனென்கிற, ஶ்ரேய: - உயர்ந்த, ரூபம் - சரீரத்தை, அத்யஸ்ருஜத - உயர்ந்ததாகப் படைத்தது, தே³வத்ரா - தேவர்களுக்குள், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, இந்த்³ர: - இந்திரன், வருண: - வருணன், ஸோம: - சந்திரன், ருத்³ர: - உருத்திரன், பர்ஜந்ய: - பர்ஜ்ஜன்னியன், யம: - யமன், ம்ருத்யு: - மிருத்தியு, ஈஶாந: - ஈசானன், இதி - என்கிற, க்ஷத்ராணி - க்ஷத்திரியாபிமானி தேவதைகளை, (அத்யஸ்ருஜத - படைத்தது), தஸ்மாத் - ஆகையால், க்ஷத்ராத் - க்ஷத்திரியனைக் காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி-இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையால், ப்³ராஹ்மண: - ப்ராம்மணன், ராஜஸூயே-ராஜசூயமென்கிற யக்யத்தில், க்ஷத்ரியமத⁴ஸ்தாத்-க்ஷத்திரியனுக்குக்கீழ், உபாஸ்தே - உட்காருகிறான், தத் - ஆகையால், க்ஷத்ர ஏவ - க்ஷத்திரியனிடத்தில் தானே, யஶ: - ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை, த³தா⁴தி - செய்கிறான், ராஜஸூயமென்கிற யாகத்தில் அரசன், ப்³ரஹ்மந் - என்று கூப்பிட்டவுடனே ருத்விக்காயிருக்கிற ப்ராமணன், த்வம்ராஜந்ப்³ரஹ்மாஸி - என்று அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால் ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை அரசனிடத்தில் ப்ராமணன் செய்கிறான் என்று கருத்து, க்ஷத்ரஸ்ய - க்ஷத்திரியனுக்கு, ப்³ரஹ்ம - ப்ராம்மணன், இதியத் - என்கிறதெதுவோ, ஸைஷா - அந்த இதுவானது, யோநி: - உயர்வுக்குக்காரணம், தஸ்மாத்-

ஆகையாலே, ராஜா - க்ஷத்திரியன், உபரிஷ்டாத் - உயர்ந்திருப்பதை, மஹதி யஜ்ஞே - அடைகிறான் தானே, அந்தத: - ராஜஸூயம் முடிந்தவுடனே, ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம் - பெருமைக்காரணமான, ப்ரஹ்மைவ - ப்ராம்மணனைத்தானே, உபநிச்ரயதி - சமீபத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறான், யஉ - யாதொரு க்ஷத்திரியன் தானே, ஏநம் - இந்த ப்ராம்மணனை, ஹிநஸ்தி - கொல்லுகிறானோ, ஸ: - அந்த க்ஷத்திரியன், ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம் - காரணமானதை, ருச்சதி - கெடுக்கிறான், யதா - எவ்வண்ணமாக, ச்ரேயாம் ஸம் - பெரியவர்களை, ஹிம்ஸித்வா - கொன்று, பாபீயாந் - பாவியோ, (ததா - அப்படி), ஸ: - அவன், பாபீயாந் - பாவியாக, பவதி ஆகிறான்.

ஸநைவவ்யபவத் ஸ விசமஸ்ருஜத யாந்யேதாநி தேவஜாதாநி கணச ஆக்யாயந்தே வஸவோ ருத்ரா ஆதித்யா விச்வேதேவா மருத இதி॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத்-விபுவாகவில்லை, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், விசம் - வைச்யனை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, தேவஜாதாநி - தேவக்கூட்டங்கள், வஸவ: - வசுக்கள், ருத்ரா: - உருத்திரர்கள், ஆதித்யா: - ஆதித்தர்கள், விச்வேதேவா: - விச்வையினுடைய பிள்ளைகளான பதின்மூன்று பேர்கள், மருத: - மருத்துக்கள், இதி - என்று, கணச: - கும்பலாக, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகிறார்களோ, (தாநி - அந்த தேவக்கூட்டங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தான்).

ஸநைவவ்யபவத் ஸ ஶௌத்ரம் வர்ணமஸ்ருஜத பூஷணமியம் வை பூஷேயம் ஹீதம் ஸர்வம் புஷ்யதி யதிதம் கிஞ்ச॥ ௰௩॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ஸ:- அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஶௌத்ரம் - சூத்திரனென்கிற, பூஷணம் - விருத்திபண்ணுகிற, வர்ணம் - வர்ணத்தை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், இயம் வை-இந்தப் பூமிதானே, பூஷா - பூஷா என்று பெயர்கொண்டது, ஹி - யாதொருகாரணத்தால், யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, இதம்-இந்த வுலகத்தின் பொருளோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருள்களை, இயம்-இந்தப் பூமியானது, புஷ்யதி - விருத்திக்குக்கொண்டுவருகிறதோ.

ஸநைவவ்யபவத் தச்ச்ரேயோரூபமத்யஸ்ருஜத தர்மம் ததேதத் க்ஷத்ரஸ்ய க்ஷத்ரம் யத்தர்மஸ்தஸ்மாத்தர்மாத்பரம் நாஸ்த்யதோ அபலீயாந் பலீயாம்ஸமாசம்ஸதே தர்மேண யதா ராஜ்ஞைவம் யோ வை ஸ தர்ம: ஸத்யம் வை தத்தஸ்மாத்ஸத்யம் வதந்தமாஹுர்தர்மம் வததீதி தர்மம் வா வதந்தம் ஸத்யம் வததீத்யேதத்த்யேவைதது பயம் பவதி॥ ௰௪॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ச்ரேய: - க்ஷத்திரியனைவிட வுயர்ந்ததான, ரூபம் - உருவ

மான, தர்மம் - தர்மத்தை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், தத் ஏதத் - அந்த இந்தத் தர்மமானது. க்ஷத்ரஸ்ய - க்ஷத்திரியனுக்கும், க்ஷத்ரம் - உக்ரமானது, யத் - யாதொன்று, தர்ம: - தர்மமென்று சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், தர்மாத் - தர்மத்தைவிட, பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி - இல்லை, அபலீயாந் - பலமில்லாதவனு யிருந்தபோதிலும், பலீயாம்ஸம் - மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ராஜ்ஞா இவ - ராஜாவினாலேபோல. தர்மேண - தர்மத்தினாலே ஆஶம்ஸதே - ஜயிக்க எத்தனிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப்படியே, ய: - யாதொன்றோ, ஸ: - அது. தர்மோ வை - தர்மந்தான், தத் - அந்தத் தர்மமும், ஸத்யம் வை - சத்தியந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வதந்தம் - சொலலுகிறவனை, தர்மம் - தர்மத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தர்மம் வா - தர்மத்தையாவது, வதந்தம் - சொல்லுகிறவனை, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்றும், (ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்), ஏதத் ஹி ஏவ - இந்த சத்தியம்தானே, ஏதத் உபயம் - இந்தச் சத்தியம் தர்மம் இவைகளிரண்டாக, பவதி - ஆகிறது.

ததேதத் ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரம் விட் ஶூத்ரஸ்ததக்நிநைவ தேவேஷு ப்ரஹ்மாபவத் ப்ராஹ்மணோ மநுஷ்யேஷு க்ஷத்ரியேண க்ஷத்ரியோ வைஶ்யேந வைஶ்ய: ஶூத்ரேண ஶூத்ரஸ்தஸ்மாதக்நாவேவ தேவேஷு லோகமிச்சந்தே ப்ராஹ்மணே மநுஷ்யேஷ்வேதாப்யாம் ஹி ரூபாப்யாம் ப்ரஹ்மாபவத். அத யோ ஹ வா அஸ்மால்லோகாத் ஸ்வம் லோகமத்ருஷ்ட்வா ப்ரைதி ஸ ஏநமவிதிதோ ந புநக்தி யதா வேதோ வாநநூக்தோந்யத்வா கர்மாக்ருதம் யதிஹ வா அப்யநேவம்விந்மஹத்புண்யம் கர்ம கரோதி தத்தாஸ்யாந்தத: க்ஷீயத ஏவாத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய கர்ம க்ஷீயதே அஸ்மாத்த்யேவாத்மநோ யத்யத்காமயதே தத்தத்ஸ்ருஜதே ||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏதத் - இந்த ப்ரம்மமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியும், க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியசாதியும், விட் - வைசியசாதியும், ஶூத்ர: - சூத்திரசாதியுமாயிருக்கிறது, அக்நிநா ஏவ - அக்நியோடேகூடிக்கொண்டிருக்கிற, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியை உடைத்தானதாக, அபவத் - ஆயிற்று. மநுஷ்யேஷு - மனிதர்களுக்குள், ப்ராஹ்மணேந - ப்ராம்மணனோடேகூடினதாக), ப்ராஹ்மண: - ப்ராம்மணனாகவும், க்ஷத்ரியேண - க்ஷத்திரியனோடேகூடினதாக, க்ஷத்ரிய: - க்ஷத்திரியனாகவும், வைஶ்யேந - வைசியனோடேகூடினதாக, வைஶ்ய: - வைசியனாகவும், ஶூத்ரேண - சூத்திரனோடேகூடினதாக, ஶூத்ர: - சூத்திரனாகவும், (அபவத் - ஆயிற்று), தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், லோகம் - பயனை, அ

ஹாவெவ - அக்நி நிமித்தமாகத்தானே, ஐஶ்நெ - இச்சிக்கிறார்கள், ஶநு ஷெஷு - மனிதர்களுக்குள், ஷ்ராஹ்மணெ-ப்ராம்மணநிமித்தமாக, (லொகம் - பயனை, ஐஶ்நெ - இச்சிறார்கள்), வைதாஹ்யாம்-ரூவாஹ்யாம்ஹி - இந்த அக்நி ப்ராம்மண உருவங்களாலேயே, ஷ்ரஹ - ப்ரம்மமானது, ஆஸ வஸ-ஆயிற்றே, அய - பிறகு, யொஹவெ-யாதொருவன்தானே, அஸ்மாக- இந்த, லொகாக - உலகத்தில் நின்றும், ஸ்வம் - தன்னுடைய அந்தராத்மா வாகிய, (ஸ்வம்) - தன்னுடையதான, லொகம் - பரமாத்மாவை, அடிஷ்டா - காணுமல் - ப்ரைதி - லோகாந்தரத்தை அடைகிறானோ, வநம் - இவனை, அவிதிதஃ - உபாசிக்கப்படாமலிருக்கிற, (ஸம்) - அறியப்படாமலிருக்கிற, ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், நஉநக்தி-காப்பாற்றிகிறதில்லை, யதாவா- எப்படி, வெதஃ - வேதமானது, அநநூக்தஃ - இத்தியயனம் செய்யப்படாம லும், யாயா - எவ்வண்ணமாக, அந்யக - வேறு, கர்ம - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமமானது, அக்ருதம் - செய்யப்படாமலும், (நஉநக்தி) - காப் பாற்றுகிறதில்லையோ, அபிநவாவிக-ஹ - ப்ரம்மத்தை அறியாதவனோவென் ரூல், மஹக-பெரிதான, புண்யம் - புண்ணியமென்கிற, கர்ம-கருமத்தை, கரோதியதிஹா-செய்தபோதிலும், தக - அந்த கருமமானது, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு, அந்ததஃ - முடிவிலும், க்ஷீயதவவ- நசிக்கிறது தானே. ஆத்மாநமெவ - உபாயமான தன்னைத்தானே, லொகம் - பயனாக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸயஃ - யாதொரு அவன், ஆத்மாநமெவ - தன்னைத்தானே, லொகம் - பயனாக, உபாஸ்தெ - தியானம் செய்கிறானோ, அஸ்யஹா - இவனுடையவோவென்றால், கர்ம - கருமயோக மானது அல்லது உபாசநமானது, நக்ஷீயதெ - நசிக்கிறதில்லை, தஸ்மாதெ வஹி-ஆகையாலேதானே, ஆத்மநஃ - தனக்கு, யத்யக-எதைத, காமயதெ- இச்சிக்கிறானோ, தத்தக - அத்தை, ஸ்ருஜதெ - படைக்கிறான்.

அயொஅயம்வாஆத்மாஸவெஷாம்பூதாநாம்லொகஃஸயஜ்ஜுஹொ தியத்யஜதெதெநதெவாநாம் லொகொயதநு ப்ரூதெதெந ருஷீ ணாம்அயபித்ருப்யொநிப்ருணாதிபத்ஜாமிச்சதெதெநபித்ருணாமய யந்நுஷ்யாந்வாஸயதெயதெப்யோஶநம்ததாதிதெநமநுஷ்யாணாமய யத்பஸுப்யஸ்த்ருணோதகம் விந்ததிதெநபஸூநாம்யதஸ்யக்ருஹெஷு ஶ்வாபதாவயாம்ஸ்யாபிபீலிகாப்ய உபஜீவந்திதெநதெஷாம்லொகொ யதாஹவெஸ்வாயலொகாயாரிஷ்டிமிச்செதேவம்ஹைவம்விதெஸவ்வா ணிபூதாந்யரிஷ்டிமிச்சந்திதத்வாஎதத்விதிதம்மீமாம்ஸிதம்‖ ௫௨‖

(ப்-பா-ம்.) அயொ-பிறகு, அயம்வை-இந்த ஜீவாத்மாதானே, ஸவெ ஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், லொகஃ - யோக்கியம், ஸஃ - அந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஜுஹொதி - ஹோமம்செய்கிறான், யதி

யத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, யஜதே - யாகம் செய்கிறான், அத யத்- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, லோக: - யோக்கியம், அத - பிறகு, அநுப்ரூதே - அத்தியயனம் செய்கிறான், அத யத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, ருஷீணாம் - இருஷிகளுக்கு, லோக: - யோக்கியம், அத - பிறகு, பித்ருப்ய: - பிதுர்க்களின்பொருட்டு, நிப்ருணாதி - பிண்டோதகம் கொடுக்கிறான், அத யத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, ப்ரஜாம் - ப்ரஜையை, இச்சதே - உண்டுபண்ணுகிறான், அத யத்-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந-அதினாலே, பித்ரூணாம் - பிதுர்க்களுக்கு, (லோக:) - யோக்கியம், அத - பிறகு, (மநுஷ்யாந் - அதிதிகளை), வாஸயதே-வசிப்பிக்கிறான், அத யத்- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, அஶநம் - அன்னத்தை, ஏப்ய:-இவர்களின் பொருட்டு, ததாதி - கொடுக்கிறான், அத யத்-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்கு, லோக: - யோக்கியம், அத - மேலும், த்ருணோதகம் - பிலஜலம் இவைகளை, பஶுப்ய: - பசுக்களுக்கு, விந்ததி - கொடுக்கிறான், அத யத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, பஶூநாம்-பசுக்களுக்கு, லோக:-யோக்கியம், அஸ்ய - இவனுடைய, க்ருஹேஷு - வீடுகளில், ஶ்வாபதா: - நாய்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ஆபிபீலிகாப்ய: - எறும்பளவாக, உபஜீவந்தி - ஜீவிக்கின்றன, அத யத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந-அதினாலே, தேஷாம் - அவைகளுக்கு, லோக: - யோக்கியம், யதா ஹவை - எப்படி யோவென்றால், ஸ்வாய - தன்னுடைய, லோகாய - யோகத்தின்பொருட்டு, அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சேத் - இச்சிக்கக்கடவனோ, ஏவம் ஹ - இவ்வண்ணமாகவே, ஏவம்விதே - இப்படி அறிந்தவன்பொருட்டு, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சந்தி - இச்சிக்கின்றன, தத்வா ஏதத் - ஆகையாலே இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய யோக்கியத்தையானது, (ஸம்)-தத்-வே-ஏதத் - கர்மங்கள் கடன்போல் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளானவையானது, விதிதம்-பஞ்சமகாயக்யத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதாக ஆராயப்பட்டது, மீமாம்ஸிதம்-விசாரிக்கப்பட்டது.

(ஸம் - ஸா.) ௧௧-௧௨-௧௩-௧௪-௧௫-௧௬-சுருதிகளின் கருத்து. அடியில் "ஆத்மேத்யேவோபாஸீத" என்று "ஶாஸ்த்ரார்த்தம்" சொல்லப்பட்டது. பிறகு "ததாஹுர்ப்ரம்ம வித்யயா" என்று தொடங்கி அதின் சம்பந்தமும் பயனும் சொல்லப்பட்டன. அவித்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கே பொருந்தியிருத்தலால் அப்படி அவித்தையுடையவன் ப்ரம்மத்தை உள்ளபடி அறியாதவனாகையாலும் அப்படி அறியாத தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடன்பட்டவர்களாயும் பசுக்கள்போல் பரதந்தார்களாயுமிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறவர்கள் தேவர் முதலியவர்களுடைய காரியங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச் செய்வதற்கு வர்ணங்கள் இன்னதென்பதைச்சொல்லி உக்கிரமான க்ஷத்திரியவர்ணத்துக்கும் உக்கிரமாயிருக்கிற தர்மத்தின் சிருஷ்டியைச்சொல்லி அந்தந்தத் தர்மங்களை மேற்கூறிய வர்ணங்கள் அக்நி ப்ராம்மணன் இவர்கள் மூலமாய் அநுஷ்டிக்கும் முறை

மையும் சொல்லி ப்ரம்மக்யானமில்லாதவன் செய்யும் கர்மங்கள் குறைகின்றன வென்றும் அப்படி க்யானமுள்ளவர்களுடைய கர்மங்கள் குறைகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன. அப்படி அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களாவன. அவைகளால் திர்ப்தி அடையும் தேவர் முதலியவர்களாவன. யாகம் ஓமம் இவைகளால் தேவர்கள் வேதாத்தியனத்தால் ருஷிகள் பிண்டோகங்களால் பிதுர்க்களும் அன்னதானம் முதலியதால் மனுஷ்யர்களும் புல் முதலியவற்றால் பசுக்களும் வீட்டில் இடங்கொடுத்தால் நாய் முதலிய வஸ்துக்களுமாம் 'ராமாநுஜபாஷ்யம் ப்ரதிபதம்'போல.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕 𑌏𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍀 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨 𑌏𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾 𑌮𑌨 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௧௭ ॥

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்தச் சக்த்தானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - சிருஷ்டிகாலத்தில், 𑌏𑌕 𑌏𑌵-ஒன்றாகவே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌵-பரப்ரம்மரூபமாகவே, (ஸம்) 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵- அக்யானியான ஆத்மாவாகவே, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌸𑌃-அந்த ஆத்மாவானது, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌜𑌾𑌯𑌾 - பத்நியானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥- பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯 - பிளக்க உண்டாக்கக்கடவேன், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮- கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌃- ஆசைப்படத்தகுந்த வஸ்துவானது, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌏𑌵 - இவ்வளவுதான், 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 - இச்சித்தபோதிலும், 𑌅𑌤𑌃 𑌭𑍂𑌯𑌃 - இதைக்காட்டிலும் அதிகத்தை, 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍 - அடையமாட்டான், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌪𑌿- இப்பொழுதும், 𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀 - ஒருவனை புருடனானவன், 𑌮𑍇-எனக்கு, 𑌜𑌾𑌯𑌾- பத்நியானவள், 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯-பிள்ளை உண்டாகக்கடவேன், 𑌅𑌥-பிறகு, 𑌮𑍇-எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂-தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍- உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 - இச்சிக்கிறான், 𑌸𑌃 - அந்த ஒருவனை புருஷனானவன், 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 - எவ்வளவுகாலம், 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 - இந்த ஜாதிகளுக்குள், 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌮𑌪𑌿 - ஒவ்வொன்றையாவது, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைகிறதில்லையோ, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 - அவ்வளவுகாலம், 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨 𑌏𑌵-ஒரு அம்சம் குறைந்தவனாகவே, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇-எண்ணுகிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அப்படிக் குறைந்தவனுக்கு, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾-நிறைந்திருக்குகையேவென்றால், 𑌅𑌸𑍍𑌯-இவனுக்கு, 𑌮𑌨 𑌏𑌵-

மனதுதானே, ஆத்மா - ஆத்மாவாகவும், வாக் - வாக்கானது, ஜாயா - பத்நி
யாகவும், ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரஜா - ப்ரஜையாகவும், சக்ஷு: - கண்
ணனது, மானுஷம் - மனிதனுடையதான, வித்தம் - தனமான பசு முதலியன
வாகவும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், சக்ஷுஷா - கண்ணால், தத் - அந்தத்
தனத்தை, விந்ததே - அடைகிறானே, ச்ரோத்ரம் - காதானது, தைவம் -
தேவர்களுடையதான தனமாயும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ச்ரோ
த்ரேண - காதினால், தத் - அந்தத்தெய்வதனமான தர்மத்தை, ச்ருணோதி -
கேட்கிறானே, அஸ்ய - இவனுடைய, ஆத்மைவ - சரீரந்தானே, கர்ம - கர்ம
மாகவும் இருக்கிறதோ, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஆத்மனா - சரீரத்தால்,
கர்ம - யாகம் முதலிய கர்மங்களை, கரோதி - செய்கிறானே, ஸ ஏஷ: -
அந்த இந்தக் கும்பலானது, பாங்க்த: - பாங்தமென்கிற, யஜ்ஞ: - யாகத்தின்
உருவமோ, பசு: - பசுவும், பாங்க்த: - ஐம்பூதங்களையுடையது, புரு
ஷ: - புருஷனும், பாங்க்த: - ஐம்பூதங்களையுடையவன், இதம் - இந்த, ஸர்வம் -
எப்பொருளும், பாங்க்தம் - ஐம்பூதத்தையுடையது, யதிதம் கிஞ்ச - எதெது கண்
ணுக்குப் புலப்படுகிறதோ, ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத -
தியானம் செய்கிறானே, (ஸ:) - அறிகிறானே, தத் - மேற்கூறிய, இதம் -
இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், ஆப்னோதி - அடைகிறான்.

இதி த்ருதீயாத்யாய: | ஸப்தான்னப்ராஹ்மணம் || யத்ஸப்தான்னானி மேதயா தப
ஸாஜநயத் பிதா ஏகமஸ்ய ஸாதாரணம் த்வே தேவானபாஜயத் த்ரீண்யாத்மனே
அகுருத பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சத் தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி
யச்ச ந கஸ்மாத்தானி ந க்ஷீயந்தே அத்யமானானி ஸர்வதா யோ வைதாமக்ஷிதிம்
வேத ஸோऽன்னமத்தி ப்ரதீகேன ஸ தேவானபிகச்சதி ஸ ஊர்ஜமுபஜீவதீதி
ச்லோகா: ||௧|| யத்ஸப்தான்னானி மேதயா தபஸாஜநயத் பிதேதி மேதயா ஹி தப
ஸாஜநயத் பிதைகமஸ்ய ஸாதாரணமிதீதமேவாஸ்ய தத் ஸாதாரணமன்னம் ய
திதமத்யதே | ஸ ய ஏததுபாஸ்தே ந ஸ பாப்மனோ வ்யாவர்த்ததே மிச்ரம்
ஹ்யேதத் | த்வே தேவானபாஜயதிதி ஹுதம் ச ப்ரஹுதம் ச தஸ்மாத் தேவே
ப்யோ ஜுஹ்வதி ச ப்ர ச ஜுஹ்வத்யதோ ஆஹுர்தர்சபூர்ணமாஸாவிதி த
ஸ்மான்னேஷ்டியாஜுக: ஸ்யாத் | பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சதிதி தத் பய: | பயோ
ஹ்யேவாக்ரே மனுஷ்யாச்ச பசவச்சோபஜீவந்தி தஸ்மாத் குமாரம் ஜாதம் க்ருதம்
வைவாக்ரே ப்ரதிலேஹயந்தி ஸ்தனம் வானுதாபயந்த்யத வத்ஸம் ஜாதமா
ஹுரத்ருணாத இதி தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | யச்ச ப்ராணிதி யச்ச நேதி ப
யஸி ஹீதம் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந தத்யதிதமாஹு: ஸம்வ
த்ஸரம் பயஸா ஜுஹ்வதப புனர்ம்ருத்யும் ஜயதீதி ந ததா வித்யாத்யதஹரேவ
ஜுஹோதி ததஹ: புனர்ம்ருத்யுமபஜயத்யேவம் வித்வான் ஸர்வம் ஹி தே
வேப்யோऽன்னாத்யம் ப்ரயச்சதி கஸ்மாத்தானி ந க்ஷீயந்தேऽத்யமானானி ஸர்வ

தேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமந்நம் புந: புநர்ஜநயதே யோ
வைதாமக்ஷிதிம் வேதேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமந்நம் தியா தி
யா ஜநயதே கர்மபிர்யத்தைதந்ந குர்யாத் க்ஷீயேத ஹ ஸோऽந்நமத்தீதி ப்ரதீ
கேநேதி முகம் ப்ரதீகம் முகேநேத்யேதத் ஸ தேவாநபிகச்சதீதி ஸ ஊ
ர்ஜமுபஜீவதீதி ப்ரஶம்ஸா || ௧௨ ||

(ப் - ம்.) முதல் சுருதியின் அர்த்தத்தை இரண்டாவது சுருதியே விவக ரிக்கிறது. பிதா - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மா, (ஸம்)- எல்லாக் கருமங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமான ஜீவன், மேதயா-அறிவாயிருக்கிற, தபஸா - தவத்தால், (ஸம்) - அறிவாலும் கர்மத்தினாலும், ஸப்த - ஏழுவித மான, அந்நாநி - அன்னங்களை, அஜநயத் - உண்டுபண்ணினான், இதியத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத்-அது, ஹி-ப்ரசித்தம், யதிதம்-யாதொரு இந்த நெல் முதலிய அன்னமானது, அத்யதே - சாப்பிடப்படுகிறதோ, ததி தமேவ - அந்த இந்த அன்னந்தானே, அஸ்ய - இந்தத் தேவர் முதலானவர் களுக்கு, ஸாதாரணம் - பொதுவான, அந்நம் - அன்னம், யஸ்ஸ: - தேவர்க ளுக்குக் கொடாத யாவனொருவன், ஏதத்-இந்த அன்னத்தை, உபாஸ்தே- புசிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், பாப்மந: - பாவத்தில் நின்றும், நவ்யா வர்த்ததே - விடப்படுகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஏதத் - இந்த அன்னமானது, மிஶ்ரம் - தேவர் முதலியவர்க்கும் பொதுவானதோ, த்வே-இரண்டான அன்னங்களை, (ஸ்ருஷ்டி - படைத்து), தேவாந்-தேவர்களை, அபாஜயத் - ப்ரீதிபண்ணிவைத்தான், இதி - என்று, யே - யாதொரு அன் னங்களோ, தே - அவைகளை, ஹுதம் - ஔபாசநமும், ப்ரஹுதம் - அக்நிஹோத்திரம்முதலியனவும், தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேப்ய:-தேவர் களின்பொருட்டு, ஜுஹ்வதி - ஔபாஸநம் செய்கிறான், ப்ரஜுஹ்வதி-அக்நி ஹோத்திரம் முதலியவைகளையும் செய்கிறான், அதோ-மேல்மந்திரத்துக்கே வேறு அர்த்தம்சொல்லப்படுகிறது. தர்ஶபூர்ணமாஸௌ-தரிசமென்றும் பூர்ணமாதமென்றும் சொல்லப்பட்டயாகங்களை,இதி-என்று,ஆஹு:-சொல் லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையால், இஷ்டியாஜுக:-மற்றவேறு இஷ்டிகளைச் செய்கிறவனாக, நஸ்யாத்-ஆக்கக்கூடாது அல்லது, தஸ்மாத்-தர்சபூர்ணமாத ங்களேதேவான்னமாகையால் அதில் கொஞ்சமேனும் பிசகுநேரிடாமலிருப்ப தற்கு,இஷ்டியாஜுக:-மேற்கூறிய யாகங்களைச்செய்துவைக்கும் ருத்விக்காக, நஸ்யாத் - ஆக்கக்கூடாது, த்ரீண்யாத்மநே குர்வத-என்கிற மந்திரத்தில் அதிக அர்த்தம் இருப்பதால் அதைவிட்டு மேல்மந்திரத்தைச்சொல்லுகிறது, பஶுப்ய: - பசுக்களின் பொருட்டு, ஏகம் - ஒரு அன்னத்தை, ப்ராயச் சத் - கொடுத்தான், இதியத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அந்த அன்னமானது, பய: - பால், அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஹி - யாதொரு கார ணத்தால், மநுஷ்யா: - மனிதர்களும், பஶவஶ்ச - பசுக்களும், பயஏவ-

பாலைத்தானே, உபஜீவந்தி - விரும்புகிறார்கள், தஸ்மாத்-ஆகையால் அக்ரே-முதலில், ஜாதம் - பிறந்த, குமாரம் - பிள்ளையை, க்ருதம்வைவ - நெய்யைத்தானே, ப்ரதிலேஹயந்தி-சாப்பிடச்செய்து வைக்கிறார்கள், ஸ்தநம்வா-ஸ்தநத்தையாவது, அநுதாபயந்தி-சாப்பிடச்செய்கிறார்கள், அத-மேலும், ஜாதம் - பிறந்த, வத்ஸம் - கன்றை, அத்ருணாத: - பிலதின்றாத்து, இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள் அதாவது பால் குடிக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மிந்-அந்த பயஸில், ஸர்வம்-எல்லா வஸ்துக்களும், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்ற, யச்ச - யாதொன்று, ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச - யாதொன்றும், ந - உயிரில்லாததோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், யச்ச-யாதொரு வஸ்துவும், ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச-யாதொன்றும், ந-உயிரில்லாததோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எப்பொருளும், பயஸி - பயஸில், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்றன, ஸம்வத்ஸரம் - வருஷகாலம், பயஸா - பாலினால், ஜுஹ்வத் - ஓமம்செய்தவன், புந: -மறுபடியும், அபம்ருத்யும்-மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், இதி - என்று, யத்-யாதொன்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்களோ, தத் - அந்த, இதம் - இந்த வசனத்தை, ததா - அப்படி, நவித்யாத் - அறியக்கூடாது, யத்-அஹரேவ - எந்தத்தினத்திலேதானே, ஜுஹோதி - ஓமம்செய்கிறானோ, தத்அஹ: - அந்தத்தினத்தில், புந:-மறுபடியும், அபம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப் பிரகாரம், வித்வாத் - அறிந்தவன், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நாத்யம் - அன்னம் நெய்முதலியவற்றை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரயச்சதி-கொடுக்கிறான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வதா - தினந்தோறும், அத்யமாநாநி - சாப்பிடப்பட்ட, தாநி - அந்த அன்னங்கள், நக்ஷீயந்தே-குறைகிறதில்லை, இதி-என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை-பரமாத்மா தானே, (ஸம்) - ஜீவன்தானே, அக்ஷிதி: - குறையாதவன்: ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸ: - அந்தப் புருஷன், இதம் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, புந:புந: - அடிக்கடி, ஜநயதே-உண்டுபண்ணுகிறானோ, யோவை-யாதொருவன்தானே, தாம் - அந்த, அக்ஷிதிம் - நாசமில்லாமையை, வேத-அறிகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை - புருஷன்தானே, அக்ஷிதி: - நாசமில்லாதவன், ஸஹி - அவன்தானே, இதம்-இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, கர்மபி: - ப்ராணிகளுடைய கர்மங்களோடே கூடினவனாக, தியாதியா - அடிக்கடிச் சங்கல்பத்தோடே கூடினவனாகவும், (ஸம்) - தங்கள் தங்கள் கருமங்களோடேயும் அந்தக் கருமங்களேற்ற அறிவோடும் கூடினவனாக, ஜநயதே - உண்டுபண்ணுகிறான், ஏதத் - இந்த அன்னத்தை, நகுர்யாத் - செய்யாமல் போனானேயானால், க்ஷீயேத ஹ - குறைந்தேவிடும், ஸ: - அவன், ப்ரதீகேந - முகத்தினால், அந்நம்-

அன்னத்தை, அத்தி - சாப்பிடுகிறான், இதி - என்கிற மந்திரன்பொருட்டு, ஸ: - முகமானது, ப்ரதீகம் - ப்ரதீகமென்று சொல்லப்பட்டது, ஸ: முகமெனதி - முகேந என்பது, ஏதத் - இதின்பொருள், ஸ: - அவன், தேவாந் - தேவர்களையும், கச்சதி-அடைகிறான், ஸ:-அவன், ஊர்ஜம்-பரமாத்மாவை, (ஸ) - அமிர்தத்தை, உபஜீவதி - அடைகிறான், இதி - என்கிற மந்திரமானது, ப்ரசம்ஸா - பயனைச் சொல்லுகிறது.

த்ரீண்யாத்மநே அகுருதேதி மநோ வாசம் ப்ராணம் தாந்யாத்மநே அகுருத அந்யத்ரமநா அபூவம் நாதர்சம் அந்யத்ரமநா அபூவம் நாச்ரௌஷமிதி மநஸா ஹ்யேவ பச்யதி மநஸா ச்ருணோதி | காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ச்ரத்தாச்ரத்தா த்ருதிரத்ருதிர்ஹ்ரீர்தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம் மந ஏவ தஸ்மாதபி ப்ருஷ்ட உபஸ்ப்ருஷ்டோ மநஸா விஜாநாதி | ய: கச்ச சப்தோ வாகேவ ஸா | ஏஷா ஹ்யந்தமாயத்தைஷா ஹி ந ப்ராணோ அபாநோ வ்யாந உதாந: ஸமாநோ அந இத்யேதத்ஸர்வம் ப்ராண ஏவைதந்மயோ வா அயமாத்மா வாங்மயோ மநோமய: ப்ராணமய: ||௩||

(ப்-பா-ம்.) த்ரீணி-மூன்று அன்னங்களை, ஆத்மநே - ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், இதி-என்கிற மந்திரத்திரத்தின்பொருள்; மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு, ப்ராணம்-ப்ராணன், தாநி - அந்த மூன்றுகளையும், ஆத்மநே-ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனக, அபூவம் - ஆனேன், நாதர்சம் - பார்க்கவில்லை, அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனக, அபூவம் - ஆனேன், நாச்ரௌஷம்-கேட்கவில்லை, இதி - என்று,(லோக:-உலகமானது), வேத்தி-அறிகிறது, மநஸாஹ்யேவ-மனதினலேதானே, பச்யதி - பார்க்கிறான், மநஸா - மனதினலே, ச்ருணோதி-கேட்கிறான், காம:-விஷயத்தில் ஆசையும், ஸங்கல்ப:-உறுதியான எண்ணமும், விசிகித்ஸா-சந்தேகமும், ச்ரத்தா - கர்மங்களில் நிலைநின்ற புத்தியும், அச்ரத்தா-அதற்கு எதிரான அறிவும், த்ருதி: - ப்ரீதியும், அத்ருதி: - அப்ரீதியும், ஹ்ரீ:-வெட்கமும், தீ: - ப்ரமாணங்களாலுண்டான அறிவும், பீ:-வருந்துக்கத்தின் எண்ணமும், இத்யேதத் - என்கிற இந்த,ஸர்வம் - எல்லாம், மந ஏவ - மனிதனல் உண்டானவையே, தஸ்மாதபி-ஆகையாலும்,ப்ருஷ்டத:-பின்னல்,உபஸ்ப்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டவனக, மநஸா - மனதினல், விஜாநாதி-அறிகிறான், ய:கச்ச - எல்லா, சப்த:-சப்தமும், வாகேவ-வாக்கினல் உண்டானவையே, ஏஷா-இந்த வாக்கானது, அந்தம் - எல்லாப்பொருள்களின் முடிவையும், ஆயத்தா - அடைந்தது, ஏஷாஹி - இந்த வாக்கோவென்றல், ந-அப்படி முடிவை அடையவில்லை அதாவது எல்லாப்பொருளையும் தானுணர்த்துவதாய்த் தன்னை உணர்த்துவது என்றென்றைக்கோ ஒழிந்தது என்று கருத்து,ப்ராண:-இருதயத்திலிருந்து முகத்திலும் நாசியிலும் சஞ்சரிக்கும்

ப்ராணனும், அபாந: - மலமூத்திரங்களை கீழ்த்தள்ளும் நாபியிலிருக்கும் அபானமும், வ்யாந:-ப்ராணன் அபானன் இவைகளுடைய சேர்க்கையாய்ச் சரீரமெங்கு மிருக்கும் வியானனும், உதாந:-உயர்ச்செல்லும் நடைக்குக் காரணமாய்க் கால் முதல் தலைவரையில் இருக்கும் உதானனும், ஸமாந: - சாப்பிட்டதையும் குடித்ததையும் சமமாகச்செய்யும் முதுகிலிருக்கும் ஸமானனும், அந:-மேற்கூறிய இருப்புகளுக்குப் பொதுவான சேட்டையோடும் கூடின அனனென்பவனும், ஏதத்-என்கிற இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ராண ஏவ - ப்ராணன்தான், அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஜீவன், ஏதந்மயோ வை - இம்மூன்றுகளினுருவந்தான், வாங்மய: - வாக்கினால் நிறைந்தவன், மநோமய:-மனதினால் நிறைந்தவன், ப்ராணமய:-ப்ராணனால் நிறைந்தவன்.

த்ரயோ லோகா ஏத ஏவ வாகேவாயம் லோகோ மனோऽந்தரிக்ஷலோக: ப்ராணோऽஸௌ லோக: ||௫௭||

(ப்-பா-ம்.) ஏத ஏவ-இம்மூன்றுமே, த்ரய:-மூன்றான, லோகா: - உலகங்கள், வாகேவ - வாக்குத்தானே, அயம் - இந்த, லோக:-பூலோகம், மந: - மனது, அந்தரிக்ஷலோக:-புவர்லோகம், ப்ராண:-ப்ராணன், அஸௌ- இந்த, லோக: - சுவர்லோகம்.

த்ரயோ வேதா ஏத ஏவ வாகேவர்க்வேதோ மனோ யஜுர்வேத: ப்ராண: ஸாமவேத: ||௫௮||

(ப்-பா-ம்.) த்ரய: - மூன்றான, வேதா: - வேதங்களும், ஏத ஏவ - இந்த வாக்காதிகளே, வாகேவ - வாக்குத்தானே, ருக்வேத: - ருக்குவேதம், மந:-மனது, யஜுர்வேத:-யசுர்வேதம், ப்ராண:-ப்ராணன், ஸாமவேத: - சாமவேதம்.

தேவா: பிதரோ மனுஷ்யா ஏத ஏவ வாகேவ தேவா மன: பிதர: ப்ராணோ மனுஷ்யா: ||௫௯||

(ப்-பா-ம்.) தேவா: - தேவர்களும், பிதர: - பிதுர்க்களும், மனுஷ்யா: - மனிதர்களும், ஏத ஏவ - இம்மூன்றுமே, வாகேவ - வாக்கே, தேவா: - தேவர்கள், மன: - மனது, பிதர: - பிதுர்க்கள், ப்ராண:-ப்ராணன், மனுஷ்யா: - மனிதர்கள்.

பிதா மாதா ப்ரஜைத ஏவ மன ஏவ பிதா வாங்மாதா ப்ராண: ப்ரஜா |

(ப்-பா-ம்.) பிதா - தகப்பனும், மாதா - தாயும், ப்ரஜா-புத்திரரும், ஏத ஏவ - இம்மூன்றுமே, மன ஏவ - மனதுதானே, பிதா - தகப்பன், வாக் - வாக்கானது, மாதா - தாய், ப்ராண: - ப்ராணன், ப்ரஜா - பிள்ளை,

விஜ்ஞாதம் விஜிஜ்ஞாஸ்யமவிஜ்ஞாதமேத ஏவ யத்கிஞ்ச விஜ்ஞாதம் வாசஸ்தத்ரூபம் வாக்3ி விஜ்ஞாதா வாகேனம் தத்பூத்வாऽவதி ||௬௦||

(ப்-பா-ம்.) விஜ்ஞாதம்-அறிந்ததும், விஜிஜ்ஞாஸ்யம்-அறியப்புகுகிறதும், அவிஜ்ஞாதம் - அறியாததும், ஏதாந்யேவ - இம்மூன்றுமே, யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜ்ஞாநம் - அறியப்பட்டதோ,* தத் - அது, வாச꞉ - வாக்கினுடைய, ரூபம் - உருவம், விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்ட வஸ்துக்களும், வாக்-வாக்கின் ஆதீனமன்றோ, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தத் - அறியப்பட்ட வஸ்துவானது, வாக் - வாக்காக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்ச விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மநஸஸ்தத்ரூபம் மநோ ஹி விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மந ஏநம் தத்பூத்வாऽவதி ॥௯॥

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - அறியவேண்டியதோ, தத் - அது, மநஸ꞉-மனதினுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், மந꞉ - மனது, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - எண்ணத்தகுந்ததோ, ஏநம்-இந்தப் புருஷனை, தத் - அந்த எண்ணத்தகுந்த வஸ்துவானது, மந꞉ - மனதாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்சாவிஜ்ஞாதம் ப்ராணஸ்ய தத்ரூபம் ப்ராணோ ஹ்யவிஜ்ஞாத꞉ ப்ராண ஏநம் தத்பூத்வாऽவதி ॥௧௦॥

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, அவிஜ்ஞாதம் - அறியப்படாததோ, தத் - அது, ப்ராணஸ்ய-ப்ராணனுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, அவிஜ்ஞாத꞉-அறியப்படாததோ, ஏநம் - இவனை, தத் - அறியப்படாத வஸ்துவானது, ப்ராண꞉ - ப்ராணனாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

தஸ்யை வாச꞉ ப்ருதிவீ ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமயமக்நிஸ்தத்யாவத்யேவ வாக்தாவதீ ப்ருதிவீ தாவாநயமக்நி꞉ ॥௧௧॥

(ப்-பா-ம்.) தஸ்யை - அந்த, வாச꞉ - வாக்குக்கு, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஶரீரம் - அதிஷ்டானம், ஜ்யோதீரூபம் - சோதிர்மயமான உருவமானது, அயம் - இந்த, அக்நி꞉-நெருப்பு, தத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, யாவத்யேவ-எவ்வளவோ, தாவதீ-அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ப்ருதிவீ-பூமியும், அயம் - இந்த, அக்நி꞉ - நெருப்பும், தாவாந் - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது.

அதைதஸ்ய மநஸோ த்யௌ꞉ ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமஸாவாதித்யஸ்தத்யாவதேவ மநஸ்தாவதீ த்யௌரஸாவாதித்யஸ்தௌ மிதுநꣳ ஸமைதாம் தத꞉ ப்ராணோऽஜாயத ஸ இந்த்ர꞉ ஸ ஏஷோऽஸபத்நோ த்விதீயோ வை ஸபத்நோ நாஸ்ய ஸபத்நோ பவதி ய ஏவம் வேத ॥௧௨॥

(ப்-பா-ம்.) அத-பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, மநஸ꞉ - மனதுக்கு, த்யௌ꞉-த்யுலோகமானது, ஶரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதி꞉-சோதிர்மயமான, ரூபம்-உருவமானது, அஸௌ - இந்த, ஆதித்ய꞉ - சூரியன், தத்-அந்த விஷயத்தில்,

உநஃ-அத்தியாத்மாவும் அதிபூதமாயுமுள்ள மனதானது, யாவக - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, தாவதி - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ஊ்ஹளஃ-ஆதார மான த்யுலோகம், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, கவஸ-இந்த, ஜூஷிகஃ - உருவமான சூரியன், தள-அந்த அக்நியும் ஆதித்யனுமான வாக்கும் மனதும், மியுநம் - இரண்டாக, ஸமெகாம் - சேர்ந்தன, ததஃ - அப்படிச் சேர்ந்ததால், வ்ராணஃ-ப்ராணனனது, கஜாயத-உண்டாயிற்று, ஸஃ - அந்த ப்ராணனனது, ஊகஃ-வேறு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, ஸவஷஃ-அந்த இந்த ப்ராணனனது, கஸவதநஃ - ஒப்பற்றது, ஙிதீயொவெ - இரண்டாவது வஸ்துதானே, ஸவதஃ - ஸபத்நமென்று சொல்லுகிறது, யஃ - யாதொருவன், வவம் - இந்த ப்ரகாரம், வெஃ-அறிகிறானே, கஸ்ஹ - இவனுக்கு, ஸவதஃ - சத்துருவானவன், நஹவதி - இருக்கிறதில்லை.

கவெதஸ்ஹவ்ராணஸ்ஹாவஸ்ஸரீரம் ஜ்யொதீரூவெஸாவந்த்ரஃ ஊ்ஹாவாநெவ வ்ராணஸ்தாவதிகுவஸ்தாவாநஸ வந்ர ஸ்வவெதஸவஃவ ஸஸாஸ்வெஃ நஞாஸ்யொஜெதாநஞவதவஸ்வெ கஜவஜூ ஸ ஜொகஂஜயதி யயொஜெதா நஞாநஂவாஸ்வெ நஜூஸஜொகஂ ஜயதி ||கஃ||

(ப்-பா-ம்.) கய - பிறகு, வதஸ்ஹ - இந்த, வ்ராணஸ்ஹ - ப்ராணனுக்கு, ஆவஃ - ஜலம், ஸரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யொதீரூவம் - சோதிர்மயமான ரூபமானது, கஸ - இந்த, வந்ரஃ - சந்திரன், தஃ - அந்த விஷயத்தில், வ்ராணஃ - ப்ராணன், யாவாநெவ - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, ஆவஃ - ஜலமும், தாவதிஃ - அவ்வளவுபரிமாணமுள்ளது, கஸ - இந்த, வந்ரஃ-சந்திரனும், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளவன், தவதெ - அந்த இந்த வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகள், ஸவஃவ - மூன்றுமே, ஸாஃ - அந்த உடலுக்குச் சரியான உருவமுள்ளவைகள் அதாவது எப்படி விளக்கினொளியானது குடம் வீடு மெத்தை இவைகளில் அவ்வவைகளுக்குத் தக்கபடி தன்னொளியைப் பரப்புதல் சுருக்குதல் செய்கிறதோ அப்படியே ப்ராணனும் கொசுகு யானை முதலிய சரீரங்களினுலும் அந்தந்த உடலுக்கேற்கப் பெருத்தல் குறுகுதல் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கிறது, ஸவெஃ-இம்மூன்றும், கநஞாஃ - வெகுகாலமிருப்பவைகள், ஸயொஹ - யாதொருவன்தானே, வதாநு - இம்மூன்றையும், கஜவதஃ- முடிவுள்ளவைகளாக, உவாஸ்வெ - த்யானம் செய்கிறானே, ஸஃ - அவன், கஜவஜூ - நாசமுள்ளதான, ஜொகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான், கய - பிறகு, யொஹ - யாதொருவன்தானே, வதாநு-இவைகளை, கநஞாநு - நாசமில்லாதவைகளாக, உவாஸ்வெ - த்யானம்செய்கிறானே, ஸஃ - அவன், கநஜூம் - நாசமில்லாததாக, ஜொகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான்.

ஸஏஷஸம்வத்ஸர: ப்ரஜாபதிஷோடஶகலஸ்தஸ்ய ராத்ரய ஏவ பஞ்சதஶ கலா த்ருவைவாஸ்ய ஷோடஶீ கலா ஸ ராத்ரிபிரேவாபூர்யதே஽ப க்ஷீயதே ஸோமாவாஸ்யா ராத்ரிமேதயா ஷோடஶ்யா கலயா ஸர்வமிதம் ப்ராணப்ருதநுப்ரவிஶ்ய தத: ப்ராதர்ஜாயதே தஸ்மாதேதா ராத்ரிம் ப்ராணப்ருத: ப்ராணம் ந விச்சிந்த்யாதபி க்ருகலாஸஸ்யைதஸ்யா தேவதாயா அபசித்யை ‖௧௪‖

(ப்-பா-ம்.) ஸஏஷ: - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனவன், ஸம்வத்ஸர:- ஸ்ருஷ்டிஶேஷதாஸ்ஸகலாநுகல்பயதி - என்கிறபடியே மாதங்களைச் செய்கிறபடியால் சம்வச்சரமென்று பெயர்கொண்டவன், ப்ரஜாபதி:-ஸஸர்ஜப்ரஜைதேவதாவாந்ஷ: - என்கிறபடியே ப்ரசாபதி என்று சொல்லப்பட்டவன், ஷோடஶகல: - பதினாறு கலைகளுள்ளவன், தஸ்ய-அந்தச் சந்திரனுக்கு, ராத்ரய ஏவ-இரவுகள்தானே, பஞ்சதஶ - பதினைந்து, கலா: - கலைகள், அஸ்ய-இந்தச்சந்திரனுக்கு, ஷோடஶீ - பதினாறுவதான, கலா - கலையானது, த்ருவைவ-நாசமில்லாததுதான், ஸ:- அந்தச் சந்திரனவன், ராத்ரிபிரேவ - இரவுகளாலேயே, அபூர்யதே - நிறைக்கப்படுகிறான், அபக்ஷீயதே ச - குறையவுங் குறைகிறான், ஸ: - அந்தச் சந்திரன், அமாவாஸ்யாம் - அமாவாசை என்கிற, ராத்ரிம் - இரவில், ஏதயா - இந்த, ஷோடஶ்யா - பதினாறுவதான, கலயா - கலையினாலே, ஸர்வம் - எல்லா, இதம் -இந்த, ப்ராணப்ருத - ப்ராணிகளை, அநுப்ரவிஶ்ய - உள்புகுந்து, தத: - பிறகு, ப்ராத: - காலையில், ஜாயதே - உண்டாகிறான், தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதாம் - இந்த, ராத்ரிம் - அமாவாசை இரவில், ப்ராணப்ருத: - ப்ராணிகள், ஏதஸ்யா - இந்த, தேவதாயா - சந்திரரூபமான தேவதையினுடையதானே, அபசித்யை - பூசையின்பொருட்டு, க்ருகலாஸஸ்யாபி - ஓந்தியினுடையவும், ப்ராணம் - ப்ராணனை, நவிச்சிந்த்யாத் - போகக்கூடாது.

யோவைஸஸம்வத்ஸர: ப்ரஜாபதிஷோடஶகலோயமேவஸ யோயமேவம்வித்புருஷஸ்தஸ்யவித்தமேவபஞ்சதஶகலாஆத்மைவாஸ்ய ஷோடஶீகலாஸவித்தேநைவாபூர்யதேசாபக்ஷீயதே ததேதந்நப்யம் யதயமாத்மாப்ரதிர்வித்தம் தஸ்மாத்யத்யபி ஸர்வஜ்யாநிம் ஜீயதஆத்மநாசேஜ்ஜீவதி ப்ரதிநாகாதித்யேவாஹு: ‖௧௫‖

(ப்-பா-ம்.) யோவை - யாதொருவன், ஸ: - அப்படிப்பட்ட, ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வச்சரமென்றும், ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதி என்றும், ஷோடஶகல:-பதினாறுகலை உள்ளவன் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட சந்திரனோ, ஸ:- அவன், அயமேவ - இந்த ஆத்மாதானே, யோயம் - யாதொரு இந்த, ஏவம்வித் - இப்படித்தெரிந்த புருஷ: - புருடனோ, தஸ்ய - அந்தப் புருஷ

னுக்கு, வித்தமேவ-பசு முதலிய தனந்தானே, பஞ்சதச-பதினைந்து, கலா:-
கலைகள், அஸ்ய - இந்தப் புருடனுடைய, ஆத்மைவ - சரீரந்தானே, ஷோ
டசீ - பதினாறுவதான, கலா - கலை, ஸ:-அந்தப் புருடன், வித்தேநைவ-
தனத்தினாலேதானே, ஆபூர்யதே - நிறைக்கப்படுகிறான், அபக்ஷீய
தே - குறைக்கவும்படுகிறான், ததேதத் - அந்த இந்தக் காரணத்தால்,
யத் - யாதொரு காரணத்தால், அயம் - இந்த, ஆத்மா-சரீரமானது, நப்யம்-
சக்கிரத்தின் குடம்மாதிரியோ, வித்தம் - தனமானது, ப்ரதி: - சக்கிரத்தின்
அரம்முதலிய பரிவாரம்மாதிரியோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வஜ்யாநிம்
ப்ரதி - எல்லாத் தனங்களுடைய நாசம் நேர்ந்தாலும், ஜீயதேயத்யபி -
நசிக்கிறானாலும், ஆத்மநாசேத் - சரீரத்தினாலேயோ வென்றால், ஜீவதி -
ஜீவிக்கிறான், ப்ரதிநா - தனத்தினாலே, அகாத் - போனான், இத்யேவ -
என்றுதான், ஆஹு: - சொல்லுகிறாள்.

அத த்ரயோவாவலோகா மநுஷ்யலோக: பித்ருலோகோ தேவ
லோக இதி ஸோऽயம் மநுஷ்யலோக: புத்ரேணைவ ஜய்யோ நாந்யேந
கர்மணா கர்மணா பித்ருலோகோ வித்யயா தேவலோகோ தேவலோ
கோ வை லோகாநாம் ச்ரேஷ்டஸ்தஸ்மாத்வித்யாம் ப்ரசம்ஸந்தி ||௧௬||

(ப-பா-ம்.) அத - பிறகு, த்ரயோவாவ - மூன்றாகத்தானே இருக்கிற
வை, லோகா: - உலகங்கள், மநுஷ்யலோக: - மனிதர்களுடைய உலகம்,
பித்ருலோக: - பிதுர்க்களுடைய உலகம், தேவலோக:-தேவர்களுடைய
உலகம், இதி - என்று, ஸோऽயம் - அந்த இந்த, மநுஷ்யலோக: - மனிதர்
களுடைய உலகமானது, புத்ரேணைவ-பிள்ளையினாலேதானே, ஜய்ய:-
அடையத்தகுந்தது, அந்யேந - வேறு, கர்மணா - கர்மத்தாலே யாவது
ஞானத்தாலே யாவது, ந-அடையத்தகுந்ததன்று, பித்ருலோக: - பிதுர்
க்களுடைய உலகமானது, கர்மணா - அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய கர்மத்தி
னாலும், தேவலோக: - தேவர்களுடைய உலகமானது, வித்யயா - வித்தை
யினாலும், ஜய்ய: - அடையத்தகுந்தது, தேவலோகோவை - தேவர்களு
டைய உலகந்தானே, லோகாநாம்-உலகங்களுக்குள், ச்ரேஷ்ட:-உயர்ந்தது,
தஸ்மாத் - ஆகையால், வித்யாம்-வித்தையை, ப்ரசம்ஸந்தி-புகழ்கிறார்கள்.

அதாத: ஸம்ப்ரத்திர்யதா ப்ரைஷ்யந்மந்யதேऽத புத்ரமாஹ த்வம்
ப்ரஹ்ம த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் லோக இதி ஸ புத்ர: ப்ரத்யாஹாஹம் ப்ரஹ்மாஹம்ய
ஜ்ஞோऽஹம் லோக இதி யத்வை கிஞ்சாநூக்தம் தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மேத்யே
கதா| யே வை கே ச யஜ்ஞாஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷாம் யஜ்ஞ இத்யேகதா யே
வை கே ச லோகாஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷாம் லோக இத்யேகதைதாவ
த்வா இதம் ஸர்வமேதந்மா ஸர்வம் ஸந்நயமிதோऽபுநஜதிதி தஸ்மாத்பு
த்ரமநுசிஷ்டம் லோக்யமாஹுஸ்தஸ்மாதேநமநுசாஸதி ஸ யதைவம்வித்

ஸ்மால்லோகாத்ப்ரைத்யதைபிரேவ ப்ராணைஸ்ஸஹ புத்ரமாவிஶதி |
ஸ யத்யநேந கிஞ்சிதக்ஷ்ணயாக்ருதம் பவதி தஸ்மாதேநம் ஸர்வஸ்மாத்புத்ரோ
முஞ்சதி தஸ்மாத்புத்ரோ நாம ஸ புத்ரேணைவாஸ்மிம்ல்லோகே ப்ரதிதி
ஷ்டத்யதைநமேதே தைவா꞉ ப்ராணா அம்ருதா ஆவிஶந்தி ||கஎ||

(ப்-பா-ம்.) அதாத꞉ - பிறகு, ஸம்ப்ரத்தி - சம்பிரதாயமென்று சொல்லப்பட்ட கருமம் அதாவது புத்திரனிடத்தில் தன்னந்தகாலத்தில் தன் வியாபாரங்களைப் பொறுத்தல், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைஷ்யந் - மரிக்கப்போகிறவனாக, மந்யதே - எண்ணுகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், புத்ரம் - பிள்ளையைக் குறித்து, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ꞉ - யக்யம், த்வம் - நீ, லோக꞉ - உலகம், இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ஸ꞉ - அந்த, புத்ர꞉ - பிள்ளையானவன், அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், அஹம் - நான், யஜ்ஞ꞉ - யக்யம், அஹம் - நான், லோக꞉ - உலகம், இதி - என்று, ப்ரத்யாஹ - பதில்சொல்லுகிறான், யத்வைகிஞ்ச-யாதொன்று, அநூக்தம் - அத்தியயனம் செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமோ, தஸ்ய - அந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மமென்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்று சேர்ந்தது அதாவது இவ்வளவுகாலம் வேதவிஷயமான அத்தியயன வியாபாரம் என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவோ அவையெல்லாம் இனி உன்னதீனம் என்று கருத்து, யேவைகேச - யாதொரு, யஜ்ஞா꞉ - யக்யங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம்-எல்லாவற்றிற்கும், யஜ்ஞ இதி - யக்ய என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நான்செய்யவேண்டிய யக்யங்களும் உன்னதீனமென்று கருத்து, யேகேச - யாதொரு, லோகா꞉-உலகங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், லோக இதி - லோக என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நானடையவேண்டிய உலகங்களும் உன்னதீனமென்று கருத்து, இதம் - இந்த, ஸர்வம்-எல்லாக் காரியங்களுக்கும், ஏதாவத்வை - இவ்வளவுதான், ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - வேதம் யக்யம் உலகமிவைகளை, அயம் ஸந் - இந்தப் புத்திரரூபமாகவே, இத꞉ - இந்த உலகத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அபுநஜத் - ரக்ஷிக்கப்போகிறான், (இதி - என்று), பிதா - தகப்பன், ஆஹ-சொல்லுகிறான், தஸ்மாத்-ஆகையாலே, அநுஶிஷ்டம் - ஆக்யாபிக்கப்பட்ட, புத்ரம் - பிள்ளையை, லோக்யம்-உலகத்துக்குச் சாதனமாக, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - அப்படிச் சாஸநமாகையால், ஏநம் - இந்தப் பிள்ளையை, அநுஶாஸதி - தகப்பன்மார்கள் ஆக்யாபிக்கிறார்கள், ஏவம்வித் - இப்படி ஆக்யாபித்த, ஸ꞉-அந்தத் தகப்பன், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைதி - பரலோகத்தை அடைகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், ஏபி꞉ - இந்த, ப்ராணைஸ்ஸஹ - ப்ராணனோடே கூடத்தானே, புத்ரம் - பிள்ளையை, ஆவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிறான்,

ஸ: - அந்தப் பிள்ளையானவன், யதி - ஒருகாலத்தில்; அநேந - இந்தத் தகப்பனாலே, கிஞ்சித் - ஒருகாரியம், அக்ஷ்ணயா - மூலைவழியாய், அக்ருதம்-செய்யப்படாததாக, பவதி - ஆகிறதோ, தஸ்மாத் - அந்த, ஸர்வஸ்மாத்-எல்லாக் காரியத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் பிதாவை, முஞ்சதி - விடுவிக்கிறான். தஸ்மாத் - ஆகையால், புத்ரோ நாம - பிள்ளையென்று பெயர், ஸ:- அந்தப் பிதாவானவன், புத்ரேணைவ-பிள்ளையினாலேதானே, அஸ்மிந் - இந்த, லோகே - உலகத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி-பெருமை அடைகிறான், அத - பிறகு, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, அம்ருதா:-அமோகங்களான, தைவா:- மனிதர்களைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதுதான், ஏதே-இந்த, ப்ராணா:- ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்கள், ஆவிசந்தி-அடைகின்றன.

ப்ருதிவ்யை சைநமக்நேச்ச தைவீ வாகாவிசதி ஸா வை தைவீ வாக்யயா யத்யதேவ வததி தத்தத்பவதி ||கஅ||

(ப்-பா-ம்.) ப்ருதிவ்யை - பூமியில் நின்றும், அக்நேச்ச - அக்நியில் நின்றும், தைவீ - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, வாக் - வாக்கானது, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, ஆவிசதி-அடைகிறது, யயா-யாதொரு வாக்கினாலே, யத்யதேவ - யாதொன்றைத்தானே, வததி-சொல்லுகிறானோ, தத்தத் - அதது, பவதி - உண்டாகிறதோ, ஸா - அதானது, தைவீவாக்- தேவவாக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

திவச்சைநமாதித்யாச்ச தைவம் மந ஆவிசதி தத்வை தைவம் மநோ யேநாநந்த்யேவ பவத்யதோ ந சோசதி ||கக||

(ப்-பா-ம்.) திவச்ச - ஆகாயத்தில் நின்றும், ஆதித்யாச்ச-சூரியனிடத்தில் நின்றும். ஏநம் - இவனை, தைவம் - மனிதர்களில் வேறுபட்டதான, மந: - மனதானது, ஆவிசதி - அடைகிறது, யேந - யாதொரு மனதால், ஆநந்த்யேவ-சுகியாகத்தானே, பவதி - ஆகிறான், அதோ - பிறகு, நசோசதி - துக்கியாகிறதில்லையோ, தத்வை - அதுதானே, தைவம் - தெய்வமென்று சொல்லப்பட்ட, மந: - மனது.

அத்ப்யச்சைநம் சந்த்ரமஸச்ச தைவ: ப்ராண ஆவிசதி ஸ வை தைவ: ப்ராணோ ய: ஸஞ்சரம்ஸ்சாஸஞ்சரம்ஸ்ச ந வ்யததேऽதோ ந ரிஷ்யதி ஸ ஏவம் வித்ஸர்வேஷாம் பூதாநாமாத்மா பவதி யதைஷா தேவதைவம் ஸ யதைதாம் தேவதாம் ஸர்வாணி பூதாந்யவந்த்யேவம் ஹைவம் விதம் ஸர்வாணி பூதாந்யவந்தி யது கிஞ்சேமா: ப்ரஜா: சோசந்த்யமைவாஸாம் தத்பவதி புண்யமேவாமும் கச்சதி ந ஹ வை தேவாந் பாபம் கச்சதி ||

(ப்-பா-ம்.) அத்ப்ய: - ஜலத்தில் நின்றும், சந்த்ரமஸ: - சந்த்ரனிடத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தைவ: - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ஆவிசதி - அடைகிறது, ய:- யாதொரு ப்ராணனானது, ஸஞ்சரம்ஸ் - சலித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ஸ்ச -

சலியாதபோதிலும், ந வ்யதே - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, (ஏவம்) - அஸஞ்சரந் - சலியாதவனாக, யதா - எப்படி, ந வ்யததே - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ததா - அப்படி, ஸஞ்சரந் - சலித்தவனாகவும், ந வ்யததே-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸ ஏவ - அவன்தானே, தேவ: - தெய்வமென்கிற, ப்ராண: - ப்ராணன், ஏவம்வித் - இப்படி அறிந்த, ஸ: - அவன், அதோ - பிறகு, ந ரிஷ்யதி - நாசமடைகிறதில்லை, யதா-எப்படி, ஏஷா - இந்த, தேவதா - தேவதையோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ: - அந்தப் புருஷனானவன், ஸர்வேஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், ஆத்மா-ஆத்மாவாக, பவதி - ஆகிறான், யதா - எப்படி, ஏதாம்- இந்த, தேவதாம் - தேவதையை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி-ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றனவோ, ஏவம் ஹ- இந்தப்படியே, ஏவம்விதம் - இப்படி அறிந்தவனை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றன, யது-யாதொரு பாபத்தினாலேதானே: இமா: - இந்த, ப்ரஜா: - ப்ராணிகள், கிஞ்ச - கொஞ்சம், ஶோசந்தி-துக்கிக்கின்றனவோ, அம: - அந்த பாபமானது, ஆஸாமேவ - இந்த ப்ராணிகளுக்குத்தானே, அமா - அப்பொழுதே, பவதி - உண்டாகிறது, புண்யமேவ - புண்ணியந்தானே, அமும் - இவனை, கச்சதி - அடைகிறது, தேவாந்-தேவர்களை, பாபம் - பாவமானது, ந கச்சதி ஹ வை - அடைகிறதில்லையன்றோ.

அதாதோ வ்ரதமீமாம்ஸா ப்ரஜாபதிர்ஹ கர்மாணி ஸஸ்ருஜே தாநி ஸ்ருஷ்டாந்யந்யோந்யேநாஸ்பர்தந்த வதிஷ்யாம்யேவாஹமிதி வாக்ததிரே த்ரக்ஷ்யாம்யஹமிதி சக்ஷு: ஶ்ரோஷ்யாம்யஹமிதி ஶ்ரோத்ரமேவமந்யாநி கர்மாணி யதாகர்ம தாநி ம்ருத்யு: ஶ்ரமோ பூத்வோபயேமே தாந்யாப்நோத்தாந்யாப்த்வா ம்ருத்யுரவாருந்த தஸ்மாச்ச்ராம்யத்யேவ வாக்ச்ராம்யதி சக்ஷு: ஶ்ராம்யதி ஶ்ரோத்ரமதேமமேவ நாப்நோத்யோऽயம் மத்யம: ப்ராணஸ்தாநி ஜ்ஞாதும் தத்ரிரே அயம் வை ந: ஶ்ரேஷ்டோ ய: ஸஞ்சரம்ஶ்சாஸஞ்சரம்ஶ்ச ந வ்யததேऽதோ ந ரிஷ்யதி ஹந்தாஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமஸாமேதி த ஏதஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமபவம்ஸ்தஸ்மாதேத ஏதேநாக்யாயந்தே ப்ராணா இதி தேந ஹ வாவ தத்குலமாசக்ஷதே யஸ்மிந்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ய உ ஹைவம்விதா ஸ்பர்ததேऽநுஶுஷ்யத்யநுஶுஷ்ய ஹைவாந்ததோ ம்ரியத இத்யத்யாத்மம் ||௨௧||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, ஏதா: - வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகளுடைய த்யானம் சொன்னதினால், வ்ரதமீமாம்ஸா-த்யானத்தினுடைய விசாரமானது, ப்ரவர்த்யதே - ஆரம்பிக்கிறது, ப்ரஜாபதிர்ஹ - ப்ரம்மனேவென்றால், கர்மாணி - கர்மம் ஞானம் என்கிற இந்திரியங்களை, ஸஸ்ருஜே- படைத்தான், ஸ்ருஷ்டாநி - படைக்கப்பட்ட தாநி - அந்த இந்திரியங்கள்,

அந்யோந்யந - ஒன்றுக்கொன்று, அஸ்பர்தந்த - சண்டையிட்டன, அஹமேவ - நானே, வதிஷ்யாமி - வார்த்தைசொல்லுகிறேன், இதி - என்று, வாக் - வாக்கானது, தத்ரே - இருந்தது, சக்ஷு: - கண்ணானது, அஹம் - நான், த்ரக்ஷ்யாமி-பார்க்கிறேன், இதி-என்றும், ஶ்ரோத்ரம் - காது, அஹம்- நான், ஶ்ரோஷ்யாமி - கேட்கிறேன், இதி - என்றும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யாநி - வேறு, கர்மாணி - இந்திரியங்களும், யதாகர்ம - தங்கள்தங்கள் கருமங்களை எண்ணினவைகளாகவும், (ஸ்திதவந்தி-இருந்தன), தாநி - அவைகளை, ம்ருத்யு: - ம்ருத்யுவென்கிற தேவதையானது, ஶ்ரம: - சிரமமாக, பூத்வா - ஆய், உபயேமே - சமீபத்தில் வந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ஆப்நோத் - அடைந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ம்ருத்யு: - ம்ருத்யுவானது, ஆப்த்வா - அடைந்து, அவாருந்த - காரியங்களைத் தகைந்தது, தஸ்மாத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, ஶ்ராம்யத்யேவ- சிரமத்தை அடைகிறது, சக்ஷு: - கண்ணும், ஶ்ராம்யதி-சிரமத்தை அடைகிறது, ஶ்ரோத்ரம் - காதும், ஶ்ராம்யதி - சிரமத்தை அடைகிறது, அத - பிறகு, ய: - யாதொரு, அயம் - இந்த, மத்யம:-மார்பிலிருக்கிற ப்ராணனோ, இமமேவ - இந்த ப்ராணனைத்தானே, நாப்நோத் - அடையவில்லை, தாநி - அந்த இந்திரியங்கள், ஜ்ஞாதும் - உயர்ந்ததை அறிவதற்கு, தத்ரிரே - யத்தனித்தது, அயம்வை - இந்த ப்ராணன்தானே, ந: - நமக்குள், ஶ்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவன், ய: - யாதொருவன், ஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரியாதவன்போல, நவ்யததே-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, நரிஷ்யதி - நாசத்தை அடைகிறதில்லை, ஹந்த - இந்தப்பதம் தங்களுக்கு அனுகூலனான தலைவன் அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது, ஸர்வே - எல்லோருமாக, அஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய ரூபமேவ-உருவத்தைத்தானே, அஸாம - அடைவோம், இதி - என்று, தே - அந்த, ஸர்வே- எல்லா இந்திரியங்களும், ஏதஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய, ரூபமேவ - உருவத்தைத்தானே, அபவந் - அடைந்தன, தஸ்மாத் - ஆகையால். ஏதே - இந்த இந்திரியங்கள், ப்ராணா இதி-ப்ராணனென்று, ஏதேந- இந்த ப்ராணன் பெயரினாலே, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகின்றன, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-த்யானம்செய்கிறானோ, (ஸ:, அவன்), யஸ்மிந் - எந்த, குலே - வம்சத்தில், பவதி-பிறக்கிறானோ, தத் - அந்த, குலம் - குலமானது, தேநஹவாவ - அவனால் ப்ரசித்தமானதாக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், யஉஹ-யாதொருவன்தானே, ஏவம்விதா - இப்படி அறிந்தவனோடு, ஸ்பர்ததே - சண்டையிடுகிறானோ, (ஸ:-அவன்)- அநுஶிஷ்யஹைவ - உயர்ந்தவனாகவே, அந்தத: - வெகுநாள் பொறுத்து, ம்ரியதே - இறக்கிறான், இதி - என்று, அத்யாத்மம் - ப்ராணனின் த்யான வழியானது, (உக்தம் - சொல்லப்பட்டது).

𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌧𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌥𑌾𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌸𑌯𑌥𑍈𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌮𑍍𑌲𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃𑌸𑍈𑌷𑌾𑌽𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 ||உஉ||

(ப்-பா-ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌅𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 - தேவதாவிஷயமான த்யானமானது சொல்லப்படுகிறது, 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 - நானே, 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - கொளுத்தப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானது, 𑌦𑌧𑍍𑌰𑍇 - இருந்தது, 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌤𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - தபிக்கப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனும், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - விளங்கப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - சந்திரனும், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 - வேறு, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 - திக்கு முதலிய தேவதைகளும், 𑌯𑌥𑌾𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂- தங்கள் தங்கள் விருத்தியைத் தாண்டாமல், (𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 - எண்ணின்), 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌏𑌷𑌾𑌂 - இந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 - வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்குள், 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌃 - இருதயத்திலிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணனானவன், 𑌸𑌃 - மேற்கூறியபடி சிரேஷ்டனோ, 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌏𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - வேறு, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்குள், 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவானவன், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 - வேறு, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 - தேவதைகள், 𑌮𑍍𑌲𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿-அஸ்தமிக்கிறார்களோ, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃- வாயுவானவன், 𑌨 - அஸ்தமிக்கிறதில்லையோ, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவென்று சொல்லப்பட்டவனோ, 𑌸𑍈𑌷𑌾 - அந்த இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 - தேவதையானது, 𑌅𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌾 - அஸ்தமிக்காதது.

𑌅𑌥𑍈𑌷𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌂𑌯𑌤𑍍𑌰𑌚𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌏𑌷𑌉𑌦𑍇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂𑌸𑌏𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑌉𑌶𑍍𑌵𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌏𑌤𑍇𑌽𑌮𑍁𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌨𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌪𑌿𑌪𑌯𑌿𑌷𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍈𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂𑌜𑌯𑌤𑌿 ||

(ப்-பா-ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - மந்திரமானது, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - இருக்கிறது, 𑌯𑌤𑌃 - யாதொன்றினிடத்தில் நின்றும், 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃-சூரியனும், 𑌉𑌦𑍇𑌤𑌿 - உதிக்கிறானோ, 𑌯𑌤𑍍𑌰-யாதொன்றினிடத்திலும், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂-அஸ்தமனத்தை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - அடைகிறானோ, 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈-ப்ராணனிடத்தில் நின்றுதானே, 𑌏𑌷𑌃-இந்தச் சூரியன், 𑌉𑌦𑍇𑌤𑌿 - உதிக்கிறான், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 - ப்ராணனிடத்தில், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿-லயத்தை அடைகிறான், அதாவது ஆதித்யன் அக்நி இவைகள் ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவின் கதியை அபேக்ஷிக்கிறதாகையால் வாயுவி

னிடத்திலேயே உதயாஸ்தமனங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன, தம் - அந்த ப்ராணனையே, தேவாஃ - வாக்குமுதலியனவும் அக்நிமுதலியனவும், யத்-த்யானமாகிற தர்மமாக, சக்ரிரே - எண்ணின, ஸ ஏவ - அந்தத் தருமந்தானே, அத்ய - இப்பொழுதும், ஸ உ - அந்தத் தருமந்தானே, ஶ்வஃ - நாளைக்கும், அநுஷ்டேயஃ - அநுஷ்டிகக்கத்தகுந்தது, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், யத் - யாதொரு காரணத்தால், வா ஏதே - இந்த வாக்கு முதலியவைகளே, அமுர்ஹி - இந்தக் காலத்தில், அத்ரியந்த - த்யானம் செய்யவேண்டியவைகளாக எண்ணினவைகளோ, தத் ஏவ - ஆகையால்தானே, அத்யாபி - இப்பொழுதும், குர்வந்தி - த்யானம் செய்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏகம் - ஒன்றான, வ்ரதம் ஏவ - முக்கிய ப்ராணனுடைய த்யானத்தைத்தானே, சரேத் - செய்யக்கடவன், ப்ராண்யாச்சைவ - ரேசகமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணாயாமத்தைச் செய்யக்கடவன், அபாந்யாச்ச - அப்படியே பூரகத்தையும் செய்யக்கடவன், மா - என்னை, பாப்மா - பாவத்தினுருவமாகிய, ம்ருத்யுஃ - மிருத்யுவானது, நாப்நுவத் - அடையாது, இதி - என்கிற புத்தியால், யத்யு சரேத் - ஆரம்பித்தானேயானால், ஸமாபிபயிஷேத் - முடிக்கக்கடவன், தேநோ - அந்த த்யானத்தினாலேயே, ஏதஸ்யை - இந்த, தேவதாயை - தேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - அடைகிறான்.

த்ருதீயாத்யாயே ஷஷ்டப்ராஹ்மணம்.

த்ரயம் வா இதம் நாம ரூபம் கர்ம தேஷாம் நாம்நாம் வாகித்யேதேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி நாமாந்யுத்திஷ்டந்தி | ஏததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வைர்நாமபிஸ்ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி நாமாநி பிபர்தி ||௧||

பதப்பொருள்பாஷ்யம். வ்யாக்ருதா வ்யாக்ருதங்களெல்லாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாமமென்றும் ரூபமென்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற அவைகளுக்குள் நாமங்களுக்கு வாக்கு என்பது உபாதாநம்; வாக்கினால் எல்லா நாமங்களும் உண்டாகின்றன. இந்த வாக்கே எல்லா நாமங்களுக்கும் ஸாமம். இது எல்லா நாமங்களோடும் ஸமமாயிருக்கின்றது. இது எல்லா நாமங்களுக்கும் ப்ரம்மம். இது எல்லா நாமங்களையும் பரிக்கின்றது.

அர்த்தபேதங்கள்.

(ரங - ஹா.) வாக்கு என்பது சப்தம், உக்தம் என்பது உபாதாநம். வைராக்யத்திற்குக்காரணமாக இந்த உபதேசம். (ரா - ஹா.) வாக்கு என்பது வாக்கிந்திரியம், உக்தம் என்பது காரணம். சேதநாசேதநங்களில் அசேதநங்களைப் பற்றியது.

அத ரூபாணாம் சக்ஷுரித்யேதேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி ரூபாண்யுத்திஷ்டந்த்யேதேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வை ரூபைஸ்ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி ரூபாணி பிபர்தி ||௨||

பாஷ்யப்பொருள். ரூபங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கண்ணே காரணம். இதனால் எல்லா ரூபங்களும் வெளியாகிறது. இதுவே ரூபங்களுக்கு ஸாமம் ப்ரம்மம்.

(ஶ0 - ஹா.) ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயத்தால் முன்போலவே கருத்து. கண்ணென்பது ரூபம். (ரா - ஹா.) கண்ணென்பது இந்திரியம், உபசாரந்யாயத்தாலே கருத்துக்கொள்க.

𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌥𑌮𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌮𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑌦𑍇𑌕𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍋 𑌏𑌕𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 ॥ ௩ ॥

(ஶ0 - ஹா.) க்ரமஸாமாந்யத்தை கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காரணமாகவும் ஸாமமாகவும் ப்ரம்மமாகவும் சொல்லுகிறது. இவையொன்று சேர்ந்து ஸங்காத சரீரமாகின்றது. மேலேசொல்லப்போகிற அம்ருதரூபம் ஸத்யத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது கரணாத்மகமானது. அவித்யாவிஷயத்தை இங்குச் சொல்லியது இதில் வைராக்யமுடையவனுக்கு வித்யோபதேசத்திற்குத் தான். இப்படி மூன்ருவது அத்யாயம் முடிந்தது.

(ரா - ஹா.) கர்மமென்பது புண்ய பாபங்களை யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. நாமரூப கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவில் வேறுபட்டவையாயிருந்தாலும் பாமரர்களுக்கு ஒன்றுபோல் தோற்றுகிறது. கர்மபலமாகிய ரூபநாமங்களால் குழப்பட்ட இந்த ஜீவன் அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களையுடையவனு யிருந்தும் வேடர்கள் கையிலகப்பட்ட ராஜகுமாரனைப்போல் தன்னைத்தானறியாமல் போகிறான்.

இதிஷஷ்ட ப்ராம்மணம் சமாப்தம்.

மூன்ருவது அத்யாயம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃𑌓𑌂.

𑌦𑍃𑌪𑍍𑌤𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌨𑍂𑌚𑌾𑌨𑍋 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌦𑌦𑍍𑌮𑍋 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌜𑌨𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

(ஶ - ஹா.) மூன்ருவது அத்யாயத்தில் சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, இவ்விரண்டினுள் அவித்யை விரிவாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தில் வித்யை விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

(ரா - ஹா.) ப்ரம்மம் ஜகத்காரணமென்பதை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த நான்காவது அத்யாயம் தொடங்கப்படுகிறது.

ஸ்துதியின் கருத்து.

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) வேதாந்தங்களை யோதின கார்க்யகோத்திரரான பாலாகி என்பவரொருவர் கர்வங்கொண்டவரா யிருந்தார். அவர் காசிராஜாவான அஜாதசத்ரு என்பவரிடத்தில் சென்று நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி, அஜாதசத்ரு சொல்லியது. நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் செய்கிறேனென்று நீர் சொன்னமாத்திரத்திற்கே உமக்கு ஆயிரம் கோதானம் செய்கிறேன். ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று என்னிடம் வந்தவரிது

வரையிலு மொருவருமில்லை. ஜநகரே ப்ரம்மத்தை விசாரிப்பவரென்றும் தாநம் கொடுப்பவரென்றும், ஜநகரையே எல்லாரும் நாடியோடுகிறார்கள். நீரொருவரே என்னிடம் வந்து ப்ரம்மத்தை யுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னீர். ஆகையால் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தேன் என்பது. இதனால் அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரம்மவித்துக்களிடத்தில் மிகவுமன்புண்டாயிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌷 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇
𑌵𑌾𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍
𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇
𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌯𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂𑌭𑍂𑌤𑌾
𑌨𑌾𑌂𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿 ‖௨‖

(ரங் - பா.) இப்படிக்கேட்க விரும்பி எதிர்கொண்டு நிற்கிற ராஜாவை நோக்கிப் பாலாகி சொல்லுகிறார். ஸூரியனிடத்திலும் நேத்திரத்திலும் அபிமாநியாய்க் கண்வழியாய் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்து நான் போக்தாவாயும் கர்த்தாவாயு மிருக்கிறேனென்று தோற்றுகின்றான். இவனையே இந்தக் கார்யகாரண ஸங்காதத்தில் ப்ரம்மமாகக்கண்டு உபாஸிக்கிறேன். ஆகையால் உமக்கும் அந்தப் புருஷனையே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கும்படி யுபதேசிக்கின்றேன். என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு ப்ரதிவசநம் சொல்லுகிறார். நீர் சொன்ன இந்த ப்ரம்ம விஷயம் நானுமறிவேன். ஆகையாலிதைச் சொல்லவேண்டாம்; வேறே அறிவீராகில் சொல்லும். நீரிந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தாலும் இதை யுபாஸனைசெய்யும் வழியு மதன் பயனையு மறியீரென்றும் சொல்லவேண்டாம். நானெல்லாம் அறிவேன். எல்லாவற்றையுமதிசயித்தது தலையானது விளங்காநின்றதும் ப்ரம்மம் இதை யிப்படி யுபாஸித்தால் எல்லாவற்றையு மதிசயித்தவனுய்த் தலையாய் விளங்கும் தன்மையனுயாவானென்று அறிவேனன்றோ?

(ரா - பா.) இது ஆதித்யமண்டலாபிமாநியினுடைய உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. என்பது விசேஷம். மற்றது சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌷 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇
𑌵𑌾𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍
𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌬𑍃𑌹𑌨𑍍𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃𑌸𑍋𑌮𑍋𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾
𑌸𑌇𑌤𑌿𑌸𑌯𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌹𑌸𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋𑌭
𑌵𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 ‖௩‖

(ரங் - பா.) சந்திரனிடத்திலும் மநதிலும் அபிமாநியாய்க் கர்த்தாவாய்ப் போக்தாவாய் விளங்குகிற புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கும்படி பாலாகி யுபதேசிக்க முன்போலவேஇந்த உபாஸநம் முதலியவை எனக்குத் தெரியும், வேறு சொல்லும் என்று சொல்லி, மகானும் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் ஸோமராஜாவாயும் உபாஸநம் செய்கிறவன் அந்நஸம்ருத்திமுதலிய பலன்களை யடைவானென்பதையும் தெரியுமென்றார் என்பது கருத்து. மற்றது முன்போலவே.

(ரா - பா) ஸோமராஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ஒருவித கொடியை அபேதமாக உபாஸிப்பது அந்நஸம்ருத்தியைத் தரும் என்பது சிலர் மதமென்று சந்திரனே அந்நமாகிய ஸோமமாகையால் யதார்த்தமாகவே உபாஸிப்பது கீழ்ச்சொன்ன பலனைத் தருமென்பது கருத்தென்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் விசேஷம். மற்ற விஷயத்தில் சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌷𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇
𑌵𑌾𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌇𑌤𑌿𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍

𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௪||

(ஶம் - ஹா. ரா - ஹா.) மின்னலுக்கு அபிமாநிபுருஷனை தேஜஸ்ஸென்கிற குணத்தோடு உபாஸநம் செய்தால் இவனுமிவன் ஸந்தாநமும் தேஜஸ்ஸை யடையலாமென்பதும் எனக்குத்தெரியும், வேறு சொல்லுமென்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மின்னலிலும்த்வக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மிந்ததேவதையொன்றென்பது சம்-பா, பேதம். பாலாகியை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறரென்பது இங்குமுண்டு. பாலாகிசொல்லுகிற விஷயம் தனக்குத்தெரியும் என்பதைச் சொல்லுகிறார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑍋𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ||௫||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஆகாயத்திற்கு அபிமாநியாயிருக்கிற புருஷனை பூர்ணனாகவும் நிர்வ்யாபாரனாகவும் உபாஸிப்பவன் பூர்ணனாயும் ஸந்தாநத்திற்கு அழிவில்லாதவனாயு மாவானென்பதும் தெரியும் நீர் சொல்லவேண்டாம் பாலாகியே என்று அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார்.

அர்த்தபேதங்கள். ஆகாயத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதை யொன்றென்பது சம்-பா, விசேஷம் மற்றவை முன்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑍋𑌽𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌯𑍀 ||௬||

(ஶம்-ஹா.) அவ்வாறே வாயுவினிடத்திலும் ப்ராணனிடத்திலும் ஒருதேவதை, பரமேச்வர குணமுடையதும் ஸஹிக்க முடியாததும் ஜயிக்கமுடியாத ஸேனையாகவும், உபாஸிப்பவனுக்கு அப்படியே பலம் கிடைக்கும். முன்போலவே ப்ரச்நோத்தரங்களையறிக.

ரா - ஹா. பெரிய ஐச்வர்யத்தை யடையானாயும் வைகுண்டலோகமாகவும் தோல்வியில்லாத ஸேனையாகவும் வாயுவிலிருக்கும் வாயுவபிமாநி புருஷனை யுபாஸநம் செய்தால் ஜயசீலனாகவும், தோல்வியில்லாதவனாகவும், சத்ருக்களை ஜயிப்பவனாகவும் ஆவான். மற்ற விஷயம் முன்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌸𑌹𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌸𑌹𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌸𑌹𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௭||

(ஶம் - ஹா.) அக்நியிலும் வாக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை, மற்றவை முன்போலவேயாம். (ரா - ஹா.) விஷாஸஹித்வம் என்கிற குணமுடையவனாக அக்நி புருஷனை உபாஸிக்கிற புருஷனும் அவன் ஸந்தாநமும் விஷாஸஹித்வமென்கிற அந்தக் குணத்தை யடைகிறார்கள். விஷாஸஹித்வமாவது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் குணமென்றறிக. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸஹொவாவமாமெஹ்ரயவணவாயவேஷ வாஷஷவண தஸேவாஹம் ப்ருஹொவாவஸஉதி ஸஹொவாவாஜாதஸத்ருஷரொஜெசதஷிநு ஸம்வதி ஷாஃவ்ருதிரவெஉதிவாசுஹஸெஉதஈவாஸஉதிஸயவண தஸேவஈவாஹெ வ்ருதிரவதீ ஹெஹவெநஃவமஹதிநா வ்ருதிரவெஃயொ வ்ருதி ரவொஹாஜாயஸெத ||அ||

(ஶா - ஹா.) ஜலத்திலும் ரேதஸ்ஸிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. இதை ப்ரதிரூபமாக உபாஸநம் செய்பவனுக்கு, அதாவது சாஸ்திரானுகூலமாக உபாஸிப்பவ னுக்குச் சாஸ்த்ராநுஸாரமாயே எல்லா முண்டாகும். சாஸ்திரத்தை யநுஸரித்தவனே இவனிடத்திலுண்டாவான். மற்றவை முன்போல.

(ரா - ஹா.) ஜலத்தில் ஸரியான ப்ரதிபிம்பம் விழுமாகையால் அந்த ஜலாபிமானி புருஷனை யுபாஸித்தவன் ஸரியான களத்திர ஸங்கத்தை யடைவான். அவனுக்கு ஸரி யான ஸந்தானமுண்டாகும். மற்றவை முன்போலாம்.

ஸஹொவாவமாமெஹ்ராயவணவாயஸேஷஸெவாஷஷவண தஸேவா ஹம்ப்ருஹொவாவஸஉதிஸஹொவாவாஜாதஸத்ருஷரொஜெசதஷிநு ஸம் வதிஷாரொசிஷ்ணுரிதிவாசுஹஸெஉதஈவாஸஉதி ஸயவண தஸேவஈவா ஹெ ரொசிஷ்ணுஹமவதி ரொசிஷ்ணுஹாஸ்ய ப்ரஜாஹவதயொ யெஷநிமஷதிஸவாமீஷாநதிரொவஸெத ||கூ||

(ஶா - ஹா.) தெளிவுள்ள கண்ணாடியிலும் ஆயுதங்களிலும் ஸத்வசுத்தியிலும் தே வதை யொன்று, அதை ப்ரகாசகுணமுடையதா யுபாஸநம் செய்தால் ப்ரகாசரூப மடை வான். மற்றவை முன்போல. (ரா - ஹா.) கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பபுருஷனை ஸ்வச் சகுணமுடையவனா யுபாஸிப்பவனும் அவன் மகனும் ஸ்வச்ச குணமுடையவனாவான். தானெவ்விடம் சேர்ந்தாலும் அங்குள் எல்லாரிலும் தான் கீர்த்திமானாயிருப்பான்.

ஸஹொவாவமாமெஹ்ராயவணவாயம்யந்தம்வஶாவஹொநமெஷெத்யத ஸேவாஹம் ப்ருஹொவாவஸஉதிஸஹொவாவாஜாதஸத்ருஷரொஜெசதஷி நுஸம்வதிஷா சுஷரிதிவாசுஹஸெஉதஈவாஸஉதி ஸயவண தஸேவஈவா ஹெஸவமீ ஹெஹவாஷிஹொக ஆபரொதிஸெநம் வாரககாஹாத்ரு ணொஜஹாதி ||கம||

(ஶா - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரதித்வநியை ப்ராணனாக உபாஸநம்செய்கிறவன் அப ம்ருத்த்யுவை யடையமாட்டான்.

ஸஹொவாவமாமெஹ்ராயவணவாயம்திக்ஷவாஷஷவண தஸேவாஹம் ப்ருஹொவாவஸஉதி ஸஹொவாவாஜாதஸத்ருஷரொஜெசதஷிநு ஸம்வதி ஷாதிதீயொஉநவமஉதிவாசுஹஸெஉதஈவாஸஉதிஸயவண தஸேவஈவா ஹெஷிதீயவாநுஹஸவதிநாஷாமஷணஷிதந்ஸெத ||கக||

(ஶா - ஹா - ரா - ஹா.) திக்குகளில் அபிமானிதேவதைகளை ஸஹாயமுடையன வாகவும் பிரிவில்லாதவைகளாகவும் உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஸஹாயமு ண்டாம்; பந்துக்களிவனை விட்டுப் பிரியார்கள்.

ஸஹொவாவமாமெஹ்ரா யவணவாயம்சாயாமயஃ வாஷஷவண தஸே வாஹம்ப்ருஹொவாவஸஉதிஸஹொவாவாஜாத ஸத்ருஷரொஜெசதஷிநு ஸம்வதிஷாத்ருத்யுரிதிவாசுஹஸெஉதஈவாஸஉதி ஸயயெதஸேவஈவா

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥௧௨॥

(ஶo - ஹா.) நிழலிலும் அஜ்ஞாநத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதையொன்று. இதை ம்ருத்யுதேவதையாக உபாஸித்தவனுக்கு அம்ருத்யுவராது.

(ரா - ஹா.) புருஷனுடைய நிழல் கருத்து பயங்கரமாயிருக்கிறபடியினாலதை ம்ருத்யுவாக உபாஸிக்கும்படி விதித்தது. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

அர்த்தபேதங்கள். பத்தாவதுசுலோகத்திலும் இதே பலன் சொல்லியிருக்கிறதென்னில் இதற்கு சம்,பா, வில் இவனுக்கு நோய்வராமலிருப்பது விசேஷமென்று ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀 𑌹 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌾𑌸 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 ॥௧௩॥

(ஶo - ஹா - ரா - ஹா.) ஆத்ம புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கிறேனென்று கார்க்யர் சொல்ல இது எனக்குத் தெரியும், இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நல்லறிவும் நல்லறிவுடைய பிள்ளையு முண்டாகுமென்பதும் தெரியும். வேறுவித உபாஸநமுண்டாகில் சொல்லுமென்று அஜாத சத்ரு கேட்க, ஒன்றும் தோற்றாமல் கார்க்யர் கவிழ்தலையிட்டு வாயை மூடிக்கொண்டு நின்றார்.

அர்த்தபேதங்கள். இவரிவ்வளவே அறிந்தாராகையால் அதற்குமேல் தெரியமை பற்றி வாய் மூடினார். ஆத்ம புருஷ, என்கிற விடத்திற்கு, சம், பா, வில் ப்ரஜாபதியினிடத்திலும் புத்தியிலும் ஹ்ருதயத்திலும் ஒரு தேவதை என்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ரா,பா, வில் சரீராபிமாநியான ஜீவாத்மாவென்று அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍇𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑍂 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 𑌉𑌪 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥௧௪॥

(ஶo - ஹா - ரா - ஹா.) இப்படி வாய் மூடியிருக்கிற கார்க்யரை நோக்கி உமக்கு இவ்வளவுதான் தெரியுமோ என்றுகேட்டார். இவ்வளவே எனக்குத்தெரியுமென்று கார்க்யர்சொன்னார். இவ்வளவு அறிந்தமாத்திரத்தினால் ப்ரம்மமறியப்படவில்லை, அறியவேண்டியது அதிகமாயிருக்கிற தென்று அஜாதசத்ரு சொன்னார். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் கார்க்யர் நானும்மை யடைகிறேன், எனக்கு ப்ரம்ம வித்யையைச் சொல்லுமென்று அஜாதசத்ருவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌮𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍁𑌪𑍇𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑍇 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌 𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌮𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌬𑍃𑌹𑌨𑍍𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌰𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍋𑌮 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌 𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌪𑍇𑌷𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹𑍋𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌 ॥௧௫॥

(ஶo - ஹா - ரா - ஹா.) இவ்வாறு கிட்டிவந்த கார்க்யரை நோக்கி உத்தமவர்ணரான உமக்கு க்ஷத்ரியனான நான் வித்யோபதேசத்திற்கு ஆசார்யனாவது தகாது. இது சாஸ்திரவிருத்தமானது. மித்ரபாவனையாலே உமக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன், அந்த ப்ரம்ம வித்யையை; என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஸநத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இவர்கையைப்

பிடித்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஒருவன் ஸமீபத்தில்சென்று, ஓபெரியவனே, ஓவெள்ளை வஸ்திரம் தரித்தவனே, ஓஸோம, ஓ அரசனே என்று ப்ராணனுடைய பெயர்களால் அழைக்க உறங்குகிற புருஷனுணராமலிருக்க அவனைக் கையாலுருட்டிப் புரட்ட அவனெழுந்திருந்தான்.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்யத்ரைஷ ஏதத்ஸுப்தோ(அ)பூத்ய ஏஷ விஜ்ஞாநமய: புருஷ: க்வைஷ ததாபூத்குத ஏததாகாதிதி தது ஹ ந மேநே கார்க்ய: ||௧௬||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) அந்த அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். இப்போதுணர்ந்திருக்கிற இந்த விஜ்ஞாநமயபுருஷன் எவ்விடத்திலுறங்கினன். உறங்கும்போது எங்கிருந்தான். இப்போதெங்கிருந்து வந்தானென்று கார்க்யரைக் கேட்டார். அதைக் கார்க்யரறியவில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தக்கரணத்தினுல் எல்லாவற்றையும்அறியுமவனும் அந்தக்கரணத்தால் அறியப்படுமவனுயும் இருக்கிறவன் ஆத்மா. ஆகையால் (மயட்) ப்ரத்யயம் வந்தது. விஜ்ஞாநமென்பது அந்தக்கரணம் என்று சங், பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. தேஹம் இந்திரியம் மநஸ்ஸு ப்ராணன் இவைகளைவிட ஜீவன் வேறென்று காட்டின பிறகு ஜீவனைவிட பரமாத்மா வேறென்று காட்டுவதற்கு இந்தச் சுலோகம் ஏற்பட்டது. எப்படி என்றால் ஜீவனுறங்குவதற்கு இடமானவன் ஜீவனைவிட வேறாகவேண்டும். இப்படியே மற்றவிடங்களிலும் காண்க. இந்தக் கருத்தைக் கார்க்யரறியவில்லை என்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்யத்ரைஷ ஏதத்ஸுப்தோ(அ)பூத்ய ஏஷ விஜ்ஞாநமய: புருஷஸ்ததேஷாம் ப்ராணாநாம் விஜ்ஞாநேந விஜ்ஞாநமாதாய ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்தஸ்மிஞ்சேதே தாநி யதா க்ருஹ்ணாத்யத ஹைதத்புருஷ: ஸ்வபிதி நாம தத்க்ருஹீத ஏவ ப்ராணோ பவதி க்ருஹீதா வாக்க்ருஹீதம் சக்ஷுர்க்ருஹீதம் ஶ்ரோத்ரம் க்ருஹீதம் மந:||

(ஸம் - ஹா.) நாம், கேட்ட விஷயத்தை விவரிக்கிறோம். கார்க்யரே கேளும். இந்த விஜ்ஞாநமய புருஷன், அந்தக் கரணத்தையும் சைதந்யாபாஸத்தை ஸம்பந்தப்படாமல் அந்த சக்தியை க்ரஹித்துக்கொண்டு அஸம்ஸாரரூபமான தன்னுடைய ஆகாசஸ்பாவம் ரூபத்தில் லிங்கோபாதி ஸம்பந்தத்தை விட்டுறங்குகிறான். இது ஸ்வபதி என்பதினாலும் விளங்குகின்றது. அப்போது வாகாதீந்திரியங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவன்றோ.

(ரா - ஹா.) இவ்வாறு தான் கேட்டதை யறியாமல் தடுமாடுகிற கார்க்யரைத் தெரிவிப்பதற்கு அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். எப்போது இந்த விஜ்ஞாநமயபுருஷன் உறங்குகிறானே அப்போது, ப்ராணங்களென்கிற இந்திரியங்களால் பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதாவது மநஸ்ஸை வேலையில்லாமலொழித்து, ஆகாசபதத்தின் பொருளாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் சயிக்கிறான். அதாவது தேவன் மநுஷ்யன் என்கிற ஆகார பேதம் தோன்றாமல் தனக்குச் சரியான பரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்து விடுகிறான். புருஷனுறங்குகிறானென்று இந்த இந்திரியங்களை க்ரஹிக்கும்போதே சொல்லுகிறார்களன்றோ? இந்திரியங்களப்போது விஷயங்களை க்ரஹிப்பதில்லை யன்றோ?

ஸ யத்ரைதத்ஸ்வப்ந்யயா சரதி தே ஹாஸ்ய லோகாஸ்தது தேவ மஹாராஜோ பவத்யுதேவ மஹாப்ராஹ்மண உதேவோச்சாவசம் நிகச்சதி ஸ யதா மஹாராஜோ ஜாநபதாந்க்ருஹீத்வா ஸ்வே ஜநபதே யதாகாமம் பரிவர்தேதைவமேவைஷ ஏதத்ப்ராணாந்க்ருஹீத்வா ஸ்வே ஶரீரே யதாகாமம் பரிவர்ததே ||௧௮||

(ஶம் - பா - ரா - பா.) அந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவ்ருத்தியோடு கூடி யிருக்கிருனே, அப்போது, அந்தந்த சுவர்க்காதி லோகங்களும், மஹாராஜஸ்தாநமும், மஹாப்ராம்மண குணங்களும், அனேகவிதமான சித்ரங்களும் அந்தப் புருஷனுக்குண் டாகின்றன. மஹாராஜாவானவன் தன்னுடைய தேசங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு தனது ராஜ்யத்திலிருப்பதுபோல இந்த புருஷன் இத்திரியம் முதலியவற்றை க்ரஹித்துக்கொ ண்டு தன் சரீரத்தில் தன்னிஷ்டப்படி வர்த்திக்கிருன்.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தபுருஷனுக்கு வாக்குமுதலியவற்றின் ஸம்பந்தத் திருல் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லியதின்பேரில் ஸ்வப்நத்தில் வக்குமுதலிய வையடங்கியபோதும் நாநாவிதமான ஸம்ஸாரரூபங்களைக் காண்கிருனுசையாலது சேரா தென்று சில ராக்ஷேபத்திற்கு ஸ்வப்நம் பொய்யாகையால் அந்த தோஷமில்லை என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. என்று சம்,பா,வில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லி அர்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் மற்ற விஷயங்களிலும் புரு ஷனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஸ்வப்நத்திலும் கர்தாவா யே இருக்கிருனென்று ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம் சொல்லப்படுகிறது.ஸ்வப்நம் ஸத்யமெ ன்பது பல யுக்திகளாலும் சுருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾
𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋
𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌤𑌿𑌘𑍍𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌯𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏
𑌤𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 ॥௧௯॥

(ஶம் - பா.) ஆத்ம சுத்தியை ஸுஷுப்தியில் மூதலிக்கிறது. (ரா - பா.) ஸ்வ ப்நத்திற்குப்பின் எப்போது பேருறக்கத்தை அதாவது ஸுஷுப்தியை அடைந்து ஒன் றையும் அறிகிறதில்லையோ; அப்போது ஹிதங்களென்கிற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடி கள் ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்து புரீதத்து என்னும் மாம்ஸ பிண்டத்தை எதிர்கொண்டு புறப்படுகின்றன. அந்த நாடிகளின் வழியாய்வந்து புரீதத்தில் சயிக்கிருன். புரீதத்திலி ருக்கும் ப்ரம்மத்தில் சேருருகிருன்.அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; ராஜகுமாரனும், மகாராஜனு ம் மஹா ப்ராமணனும் அப்படிஅதிசயமாண ஆநந்தத்தையடைவனே; அப்படியே இந்த ஜீவன்ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆநந்தத்தோடுகூடினவனுகிருன். இதுவரையிலும் ஜாகரம், ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி, இவைகளின்ஸ்வரூபம் வைராக்கியத்திற்காக நிரூபிக்கப்பட்டது.

𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾
𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥௨௦॥

ஶம் - பா - ஊரணநாபியைப்போலவும் நெருப்புப் பொறிகள்போலவும் விஜ்ஞாந யாத்மாவினுடைய போதபூர்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாகாதீந்திரியங்களும் எல்லா கர்ம பலன்களும், அக்ந்யாதி ஸமஸ்ததேவதைகளும் எல்லா ப்ராணிகளும். வெளிப்படு கின்றன. அந்த ஆத்மா ஸத்யாஸத்யம். ப்ராணங்கள் ஸத்யம். அவைகளுக்கு இவை ஸத்யம். இது உபநிஷத்து. ரா - பா. லூதா என்கிற பூச்சியானது எவ்வாறு நூற்க ளின் நடுவிலிருந்து ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கு நூற்களின் வழியாய் வெளிவருமோ, நெருப்பிலிருந்து பொரி கிளம்புவது எவ்வாறே அவ்வாறே ஸுஷுப்தி ஆதாரமான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து எல்லா ஜீவர்களும் எல்லாஜ் ஞாநங்களும் எல்லா இந்தி ரியங்களும் எல்லாபூதங்களும் ஒரேகாலத்தில் வெளியாகின்றன. அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்திலும் ஸ்த்யமென்று ரஹஸ்யமான பெயர். அதாவது ஸத்யபூதர்களான ஜீவர் களிலும் ஸத்யமாகியவன் பரமாத்மா.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சுருதியின் கீழ் சங்-பா த்தில் அநேக ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களா லத்வைத வாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப் படிக்கு இந்தச்சுருதி ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், அதெப்படி எனில் ஸத்யமென்பது விகார ரூபமில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமாகையால் ஜடம் சிறுப்பது பெருப்பது முதலிய விகாரங்களை யடையுமாகையால் அது ஸத்யமல்ல. ஜீவாத்மா எப்போதிலும் அணுவாயே இருப்பதொழியச் சிறுப்பது முதலிய விகாரங்களில்லாதவனாகையால் ஸத்யம். ஜீவாத்மாவைவிடப் பரமாத்மா ஸத்யம். ஏனென்றால் ஜீவாத்மாதான், சிறுப்பது பெருப்பது என்றில்லையாயினும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்திற்க் குண்டான ஸங்கோச விகாஸங்களைப் பரம்பரையா யுடையவனா யிருக்கிறானாகையால் இவ்வழியாலாவது விகாரமுடையவனாகிறான். பரமாத்மாவுக்கு அவ்வழியாலும் விகாரமில்லை யாகையால் அதிலும் ஸத்யம் பரமாத்மா. ஸத்யபதத்தில் ஏகவசநம் (ஒருமைச்சொல்) ஜாதியைக் (கூட்டத்தை) குறிக்கும் என்று கொள்ளவேண்டும். சுருதியில்தானே (ப்ராணா꞉) என்கிற பதத்தினால் பன்மையாய் விரிக்கப்பட்டமையாலென்க. ஆகவே ஜீவர்களனேகர்களென்றும் அவர்களிலும் பரஸ்பர ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும் பெறுகிறும். இதனால் ஏக ஜீவவாதம் மறுக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே ஜீவப்ரம்மைக்யவாதமும் மறுக்கப்பட்டது. ஏனென்றால் (நிர்தாரண ஷஷ்டியால்) வேறுபாட்டில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமையால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பேதம் காட்டப்பட்டமையாலென்க. ஆனதாலப்படியே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று அஜாத சத்ரு கார்க்யருக்குச் சொன்னதினாலென்றும் ரா-பா த்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவதத்யாயம் முதலாவது ப்ராம்மணம்

முற்றிற்று.

அத² த்³விதீயாத்⁴யாயே த்³விதீயம் ப்³ராஹ்மணம்.

யோ ஹ வை ஶிஶுꣳ ஸாதா⁴நꣳ ஸப்ரத்யாதா⁴நꣳ ஸஸ்தூ²ணꣳ ஸதா³மம் வேத³ ஸப்த ஹ த்³விஷதோ ப்⁴ராத்ருவ்யாநவருணத்³தி⁴ । அயம் வாவ ஶிஶுர்யோ(அ)யம் மத்⁴யம꞉ ப்ராணஸ்தஸ்யேத³மேவாதா⁴நமித³ம் ப்ரத்யாதா⁴நம் ப்ராண꞉ ஸ்தூ²ணா(அ)ந்நம் தா³ம ॥௧॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) யவனொருவன் சிசுவை ஆதாநத்தோடும் ப்ரத்யாதாநத்தோடும், தூணோடும் கயிறோடும் கூடினதாக உபாஸிக்கிறானோ அவன் ஏழுசத்துருக்களையும் நாசம் செய்கிறான். ப்ராணன், சிசு இதுவே ஆதாநம், இதுவே ப்ரத்யாதாநம். ப்ராணனே தூண். அந்நமே கயிறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சிசுவாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன் என்பது துல்யம். ஏழு சத்ருக்கள் யாரென்றால் தலையிலுள்ள ஏழுத்வாரங்களென்றும் சங்-பா த்திலும், ஏழு தலைமுறை சத்ருக்களை என்று, ரா-பா த்திலும் ஆதாநமென்பது அதிஷ்டாநமென்றும் அது சரீரமென்றும் சங்-பா த்திலும், ஆதாநமென்பது கர்பகோளம். அது ஹ்ருதயமென்று ரா-பா த்திலும் தூணாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பலமென்று சங்-பா த்திலும் ஜீவனென்று ரா-பா த்திலும் ப்ரத்யாதாநமென்பது சிரஸ்ஸென்று சங்-பா த்திலும் இந்தச் சரீரம் பிறப்பிடம் போன்றதென்று ரா-பா த்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு கன்றுக்குட்டியானது கர்பத்திலிருந்து பூமியில் பிறந்து தூணில் கயிறால் கட்டப்படுவதுபோல பஞ்சவ்ருத்திப் ப்ராணன் ஹ்ருதயத்தில் தங்கிச் சரீரத்தில் வியாபித்து ஜீவனாகிய தூணில் அந்நமாகிய கயிறால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது ரா-பா-வை யொட்டிய கருத்து. இவ்வாறு சங்கரபாஷ்யத்தை யொட்டின கருத்தை யூஹித்துக்கொள்க.

தமேதா꞉ ஸப்தாக்ஷிதய உபதிஷ்ட²ந்தே தத்³யா இமா அக்ஷந் லோஹிந்யோ ராஜயஸ்தாபி⁴ரேநꣳ ருத்³ரோ(அ)ந்வாயத்தோ(அ)த² யா அக்ஷந்நாபஸ்தாபி⁴꞉

𑌯𑌾 𑌕𑌨𑍀𑌨𑌕𑌾 𑌤𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌧𑌰𑌯𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ‖௨‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப் பிராணனை ஏழு (அக்ஷிதி) தேவதைகள் கிட்டுகிறார்கள். அஃதெப்படி எனில், கண்ணில் சிவந்த கோடுகள் தெரிகின்றனவன்றோ? அவ்வழியாலே இந்தப் பிராணனை உருத்திரன் கிட்டுகிறான். சுக்கு மிளகு தேய்த்துப் போட்ட போதும் புகை நுழைந்தபோதும் கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? அவ்வழியாலே பர்ஜந்யதேவதை இந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறது. கண்ணில் யாதொரு கருவிழி தெரிகின்றதோ அவ்வழியாலே சூரியனிந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறான். கறுத்த ரூபம் யாதொன்று காண்கிறதோ, அவ்வழியாலக்நி தேவதையும் அந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். யாதொரு வெளுப்பு ரூபம் காண்கிறதோ அவ்வழியாலே இந்திரனு மிந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். கீழிமையைக்கொண்டு பூதேவதையும், மேலிமை வழியாலே த்யுலோக தேவதையும், இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு உபாஸிப்பவர்கள் க்ஷயிக்காத அந்நத்தை அடைவார்கள். இப்படி க்ஷயிக்காத அந்நத்தைத் தருகிற தேவதைகளாகையாலே இந்தத் தேவதைகளைத் (அக்ஷிதி) தேவதைகளென்கிறது.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌗𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨 𑌇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌰 𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌤𑍀𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌵𑌾𑌗𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 ‖௩‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயத்தி லிம்மந்திர முண்டு; அதாவது கீழ்த்துளையும் மேல் விரிவுமுள்ள சிரஸில் ப்ராணங்களாகிய இருஷிகள் நாநாரூபர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். ஏழு ப்ராணங்கள்முன் சொல்லப்பட்டவை. ப்ரம்மத்தோடு வாக்கெட்டாவது.

𑌇𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌗𑍋𑌤𑌮𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌗𑍋𑌤𑌮𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 𑌇𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑍀 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ‖௪‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஏழுப்ராணங்களை இருஷிகளாகச் சொன்னமையால் அவை எவை என்பதிலும் அவைற்றை உபாஸிப்பதிலும் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது காதிரண்டு கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு வாயொன்று இவ்வேழுமென்றும் கௌதமரும் பரத்வாஜருமாக முறையே இரண்டு காதுகளையும் முறையே இரண்டு கண்களையும் விச்வாமித்ரஜமதக்நிகளாகவும், முறையே இரண்டு மூக்குகளையும் வஸிஷ்டகச்யபர்களாகவும், வாக்கையத்ரியாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்நஸம்ருத்தியுண்டாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராம்மணம்

முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚 ॥௧॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்மம் இரண்டு ரூபமாயிருக்கிறது. மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் பிரிக்கப்படுகிறது. அழிவுள்ளது மதில்லாததும் பேராததும் பேருவதும் ஸத்தும், த்யத்யத்துமாயிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் மேலே ப்ரம்மத்தை நிச்சயிப்பதற்கு உபாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று சங்-பா த்திலும், ப்ரம்மத்திற்குச் சரீரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ரா-பா த்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸𑌃 ॥௨॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு ஆகாசம் இவ்விரண்டு தவிர்ந்த மூன்று பூதங்களும் (அதாவது பஞ்சபூதங்களென்று ப்ரஸித்த மன்றோ? அவையாவன: பூமி ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாசம் இவையாம். அவற்றில் கடை இரண்டும் கழித்த மூன்று பூதங்களும் ப்ருதிவி ஜலதேஜஸ்ஸுகள்) மூர்த்தம். இதுவே மர்த்யம். இதுவே ஸ்திதம். இதுவே ஸத்து. இவ்வாறு மூர்த்தமாயும் மர்த்யமாயும் ஸ்திதமாயும் ஸத்தாயுமிருக்கிற இந்த ஆதித்யமண்டலமானது ரஸமாகின்றது.

𑌅𑌥𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥௩॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) வாயும் அந்தரிக்ஷமும் அமூர்த்தம். அமூர்த்தமாயும் அம்ருதமாயும், யத்தாயும், தத்தாயுமுள்ள இந்த ரூபத்திற்கு இந்த மண்டல புருஷன் ரஸமாகின்றான். இப்படி அதிதைவதம் சொல்லப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் ரஸமாக ரூபிக்கப்பட்ட மண்டல புருஷன் அசேதநமாகிய காரணரூபஹிரண்ய கர்ப்பனென்று (சம்-பா) த்திலும், ஸூரிய மண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை இந்தச் சுருதியில் அமூர்த்தரஸமாக த்யாநிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ரா-பா த்திலும் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌿𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸𑌃 ॥௪॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இனி அத்யாத்மம் கூறப்படுகிறது. ப்ராணனிலும் அந்தராகாசத்திலும் வேறுனது மூர்த்தமெனப்படும். அத்யாத்மத்தில் இரஸமாக சக்ஷுஸ்ஸு

ரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பதிவ்விடத்தில் சரீரத்தை என்று ரா-பா த்தினால் வெளியாகின்றது.

அதாமூர்த்தம் ப்ராணஶ்ச யஶ்சாயமந்தராத்மந்நாகாஶ ஏததம்ருதமேதத்யதேதத்த்யம் தஸ்யைதஸ்யாமூர்த்தஸ்யைதஸ்யாம்ருதஸ்யைதஸ்ய யத ஏதஸ்ய த்யஸ்யைஷ ரஸோ யோऽயம் தக்ஷிணேऽக்ஷந் புருஷஸ்த்யஸ்ய ஹ்யேஷ ரஸ꞉ ||௫||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தராகாசமும் ப்ராணவாயுவும் அத்யாத்மத்தில் அமிர்தம். மற்றவை முன்போல. தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷன் பரமாத்மாவென்று முன்போலவே ரா-பா த்தின் அபிப்பிராயம்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸோ யதா பாண்ட்வாவிகம் யதேந்த்ரகோபோ யதாக்ந்யர்சிர்யதா புண்டரீகம் யதா ஸக்ருத்வித்யுத்தம் ஸக்ருத்வித்யுத்தேவ ஹ வா அஸ்ய ஶ்ரீர்பவதி ய ஏவம் வேத | அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்த்யத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம் ||௬||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தப் புருஷனுக்கு ரூபம் குஸும்ப வஸ்திரம்போலவும் வெள்ளைக்கம்பிளிபோலவும் பட்டுப்பூச்சிபோலவும் அக்நிஜ்வாலைபோலவும் தாமரைப் பூப்போலவும் மின்னல்போலவு மிருக்கின்றது; இதினுடைய சாயை மின்னல்போல விளங்கும். இனி இதைவிட இல்லை இல்லை என்று உபதேசம். இதைவிட வேறில்லை என்றது இதைவிட வேறு பரமில்லையென்றவாறு. இனிப் பெயர் (ஸத்யத்திலும் ஸத்யம்) என்று அதாவது ஸத்யமென்றால் ப்ராணன். அவற்றிலுமிது ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்தக்கரணத்திற்குண்டாகிய வாசனைகளே அதற்கு ரூபமாக வர்ணித்திருக்கின்றது. வாஸனைகளனேகங்களாகையால் நாநாரூபங்கள் சொல்லப்பட்டது என்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் பரமாத்மாத்மாவுக்கு அப்ராக்ருத திவ்ய சரீரத்தை இந்தச்ருதி சொல்லுகிறதென்று ராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது. புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று (சங்) பொருள் கொண்டதினாலும் பரமாத்மாவென்று (ரா) பொருள் கொண்டதினாலு மிவ்வித பேதம் நேரிட்டது. ஆனால் புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று பொருள் சொல்லுவதிலும் பரமாத்மா என்று பொருளுரைப்பதே முக்யார்த்தத்தை யொத்ததாகின்றது. (அதாத ஆதேசோநேதிநேதி) என்கிற வாக்யத்திற்கு நிர்விசேஷம் பரம்மம் என்று கருத்தென்றும் மற்றொன்று மில்லை என்று நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்றும் (சங்-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ப்ரம்மத்திற்கு அளவில்லையென்று அந்த வாக்யத்திற்கு (ரா-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப் பட்டது.

நான்காவதத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்.

மைத்ரேயீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய உத்யாஸ்யந்வா அரேऽஹமஸ்மாத்ஸ்தாநாதஸ்மி ஹந்த தேऽநயா காத்யாயந்யாந்தம் கரவாணீதி ||௧||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் என்கிற ருஷி ஒருவரிருந்தார். இரண்டுபேர் அவருக்குப் பார்யைகள். அவர்களிலொருத்தி காத்யாயநி, மற்றொருத்தி மைத்ரேயி. இந்தயாஜ்ஞவல்க்யர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தையடையவேண்டுமென்று நினைத்து மைத்ரே

பிலையப்பார்த்துச் சொன்னூர். அதாவது மைத்திரேயி, நான் ஸந்யாசாச்ரமத்தைக் கைக்கொள்ளப்போகிறேன்; இந்தக் காத்யாயநியோடு உனக்குப் பங்கு பிரித்துக்கொடுக்கிறேன்; தனவிபாகம் செய்து கொடுக்கிறேனென்றூர்.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 | 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍁𑌮𑌇𑌯𑌂𑌭𑌗𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀
𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂𑌤𑍇𑌨𑌾 𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿𑌨𑍇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚
𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑍈𑌵𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌵𑌤𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌤𑍇𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁𑌨𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ‖௨‖

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த மைத்திரேயி இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறூர். இந்தப் பணத்தால் நிறைந்த பூமியைக்கொண்டு என்ன செய்யலாம்? அதைக் கொண்டு மோக்ஷத்தை யடையலாமா? என்று கேட்டாள். அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் இந்தப் பணம் முதலியவற்றால் மோக்ஷத்தை யாசைப்படுவதில் உபயோகமில்லை; அது கிடைக்கமாட்டாது என்று சொன்னூர்.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂𑌨𑌾 𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨
𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂𑌯𑌦𑍇𑌵𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ‖௩‖

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எனக்கு மோக்ஷத்திற்கு உபயோகப்படாத பணத்தால் உபயோகமில்லை; எந்த விதத்தினால் மோக்ஷத்தையடைவேனோ, அந்த உபாயத்தை நீரறிவீராகையால் அதையே எனக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டாள்.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌬𑌤𑌾𑌰𑍇𑌨𑌃𑌸𑌤𑍀𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌾𑌷𑌸
𑌏𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸
𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ‖௪‖

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மைத்திரேயி, நீ நன்மையுள்ளவளாயும் எனக்கு ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவளாயுமிருக்கிறாய்; கிட்டி வந்து நில்லு; நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதை நீ த்யாகம்பண்ணு; கவனித்துக்கேட்டுக்கொள்.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑍈𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌜𑌾𑌯𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌜𑌾𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌣𑌾𑌂𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿
𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿 𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾
𑌯𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯
𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌂𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿𑌭𑌵𑌂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿𑌭𑌵𑌂𑌤𑌿|
𑌨𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌸𑌰
𑌵𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌂𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌦𑌿

த்⁴யாஸிதவ்யோ மைத்ரேய்யாத்மநோ வா அரே த³ர்ஶநேந ஶ்ரவணேந ம
த்யா விஜ்ஞாநேநேத³ம் ஸர்வம் விதி³தம் ||௫||

(ஶ0-ஹா.) மோக்ஷ ஸாதநமான வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகப் பார்யா புத்ராதிகளிடத்தில் வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு உபதேசம்பண்ணுகிறார். வைராக்யம்பிறந்தாலன்றோ அவற்றைவிடுவது சுலபமாகும்? உலகத்தில் பர்த்தாவினுடைய த்ருப்திககாகப் பார்யை அவனிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவே ப்ரீதிபண்ணுகிறான். அவ்வாறே பார்யையினுடைய த்ருப்திக்காகவும் ப்ரீதிக்காகவும் அவளிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவேதான். இவ்வாறே பிள்ளைகள் விஷயத்திலும்; இப்படியே பணவிஷயத்திலும் ப்ராஹ்மணவிஷயத்திலும் ராஜாவிஷயத்திலும்; இப்படியே லோகவிஷயத்திலும்; இப்படியே தேவதைவிஷயத்திலும்; இப்படியே பூதவிஷயங்களிலும் காண்க. இப்படியே எதாகிலும் தன்னுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதேதவிர அதினுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மா அவ்வளவு சிறந்ததாகையால் அந்த ஆத்மாவைக்கேட்டு மநநம்பண்ணி த்யாநம் பண்ணிக்காணவேண்டும். ஒமைத்திரேயி, ஆத்மாவைக் கண்டதினாலும் கேட்டதினாலும் மநநம் செய்வதினாலும் த்யாநம் செய்வதினாலும் இவையெல்லாமறியப்படும்.

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மோபாஸநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார். மோக்ஷத்திற்கு ஆசைப்படுகிற மைத்திரேயிக்கு மோக்ஷஸாதநமாக உபதேசிக்கப்படுகிற இந்த உபதேசமானது பரமாத்மோபதேசமென்று அவச்யம்ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பரமாத்மாவை யறிவதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாமேயன்றி மற்றொன்றாலுண்டாகாதென்று தைத்திரீய ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலிதைப் பரமாத்ம பரமாகவே யோஜிக்க வேண்டும். அதெப்படி என்றால் (காமாய) என்பதற்கு ஸங்கல்பத்திற்காக வென்று பொருள். தான் தன்னுடைய பார்யைக்கு இஷ்டனாயிருப்பது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலன்று. பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேதான் இப்படியே மற்றவிஷயங்களிலும் காண்க. அப்படித் தன் ஸங்கல்பத்தால் எல்லாவற்றையும் ப்ரியமாக்குகிற பரமாத்மாவை தர்சந ஸமாநாகாரமாகிய த்யாநத்தில் கண்டால் உலகமெல்லா மாநந்த ரூபமாகின்றது. அல்லது காரணவிஜ்ஞாநத்தால் காரியமாகிய எல்லாமறியப்பட்டதாகிறது. இதனால் ஸகலவித உபாஸநங்களிலும் (காரணத்வம்) என்கிற குணமானது உபாஸிக்கத்தக்கது.

ப்³ரஹ்ம தம் பராதா³த்³யோந்யத்ராத்மநோ ப்³ரஹ்ம வேத³ க்ஷத்ரம் தம்
பராதா³த்³யோந்யத்ராத்மந: க்ஷத்ரம் வேத³ லோகாஸ்தம் பராது³ர்யோந்ய
த்ராத்மநோ லோகாந்வேத³ தே³வாஸ்தம் பராது³ர்யோந்யத்ராத்மநோ தே³
வாந்வேத³ பூ⁴தாநி தம் பராது³ர்யோந்யத்ராத்மநோ பூ⁴தாநி வேத³ ஸ
ர்வம் தம் பராதா³த்³யோந்யத்ராத்மந: ஸர்வம் வேதே³த³ம் ப்³ரஹ்மேத³ம் க்ஷத்ரமி
மே லோகா இமே தே³வா இமாநி பூ⁴தாநீத³ம் ஸர்வம் யத³யமாத்மா ||௬||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமாய்ப் பார்க்கப்பட்ட ப்ராம்மண ஜாதியும் க்ஷத்ரியஜாதியும், பூலோகம் முதலான லோகங்களும், தேவதைகளும், பூதங்களும் அனேக வார்த்தையினாலென்ன? ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அப்படிப் பார்க்கிற புருஷனை ஸம்ஸாரியாக்கிவிடுகின்றன.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள். ஸமஸ்தமும் ப்ரம்ம சரீரமென்று (ரா - பா) த்திலும் ஸமஸ்தமும் மித்யாபூதமென்று (சங் - பா) த்திலும் முக்யக்கருத்து.

ஸ யதா² து³ந்து³பே⁴ர்ஹந்யமாநஸ்ய ந பா³ஹ்யாஞ்ச²ப்³தா³ஞ்ச²க்நுயாத்³ க்³ர
ஹணாய து³ந்து³பே⁴ஸ்து க்³ரஹணேந து³ந்து³ப்⁴யாகா⁴தஸ்ய வா ஶப்³தோ³ க்³ரு
ஹீத: ||௭||

(ஶ0 - ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமா யில்லாததால் ஆத்மாவை யறிந்தமாத்திரத்தால் ஸகலத்தையு மறியலாமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது. துந்துபி என்

திற வாத்யத்தின் சப்தங்களைத் தனித்தனியே அறியக்கூடாமல் போனபோதிலும் துந்துபியை அறிந்தமாத்திரத்தால் துந்துபி சப்தமென்று பொதுவாய் எல்லா சப்தங்களையு மறிவதுபோல் ப்ரம்மத்தை யறிவதினலேயே அதினலுண்டாகிய ஸமஸ்தத்தையுமறியலாம்.

(ரா - ஸா.) கீழ் ஜகத்காரண பரமாத்மாவி னுபாஸநத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குவேண்டிய மனோஜயத்திற் குபாயம்சொல்லுகிறது. துந்துபி வாத்யத்தைத் தடியாலடித்தபின் அதனலுண்டான சப்தங்களை வெளியே போகவொட்டாமல் தடுக்கமுடியாது. ஆயினும் துந்துபி வாத்யத்தோடு அடிகோலைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினலும் அல்லது துந்துபி வாத்யத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்வதினலும் சப்தங்களைப் புறப்படவொட்டாமல் தடுக்கலாம். அப்படியே விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவிட்ட பிறகு அதனல் வரும் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்க முடியாதாயினும், விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினல் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்கக்கூடும். ஆகையாலிந்த மார்க்கத்தினலே இந்திரியநிக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

ஸ யதா ஶங்கஸ்ய த்மாயமானஸ்ய ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்னுயாத்க்ரஹணாய ஶங்கஸ்ய து க்ரஹணேந ஶங்கத்மஸ்ய வா ஶப்தோ க்ருஹீத꞉ ||௮||

ஸ யதா வீணாயை வாத்யமானாயை ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்னுயாத் க்ரஹணாய வீணாயை து க்ரஹணேந வீணாவாதஸ்ய வா ஶப்தோ க்ருஹீத꞉ ||௯||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளின் கருத்து முன்போலவே அந்தந்த பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துந்துபி வாத்யத்திற்கும் அடிகோலுக்கும் பதிலாகச் சங்கையும் சங்கூதுகிறவனையும் வீணையையும் வீணைவாசிப்பவனையும் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ யதார்த்ரைதாக்னேரப்யாஹிதாத்ப்ருதக்தூமா விநிஶ்சரந்த்யேவம் வா அரேऽஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேதோ யஜுர்வேத꞉ ஸாமவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ꞉ புராணம் வித்யா உபநிஷத꞉ ஶ்லோகா꞉ ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யானானி வ்யாக்யானான்யஸ்யைவைதானி ஸர்வாணி நிஶ்வஸிதானி ||௧௦||

(ஶம-ஸா-ரா-ஸா.) ஈரக்கட்டையோடு சேர்ந்த அக்னியிலிருந்து புகைகள் கிளம்புவதுபோலவும் இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலவும் இருக்குவேத முதலியனவும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வித்தைகளும், உபநிஷத்துக்களும், சுலோகங்களும், ஸூத்திரங்களும், அநுவியாக்யானங்களும், வியாக்யானங்களும் உண்டாயின.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இருக்குமுதலியவை மந்திரபேதங்களென்றும் இவ்விடத்தில் இதிஹாஸமென்பது வேதத்தி லொருபாகமே என்றும், இவ்வாறே மற்றவையும் வேதபாகங்களே யென்றும், (சங் - பா.) த்திலும் நான்கு வேதங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவை இதிஹாஸமென்றும், விஷ்ணுபுராணம் முதலியவை புராணங்களென்றும், வித்தைக ளறுபத்துநான்கென்றும், உபநிஷத்துகள் ஈசாதிகளென்றும், சுலோகங்களென்பது ஸ்மிருதிகளென்றும், அநுவ்யாக்யானங்களென்பது பாஷ்யவ்யாக்யானங்களென்றும், வ்யாக்யானங்களென்பது பாஷ்யங்களென்றும் வ்யாக்யானம்செய்து, இவற்றில் சில புராணதிகள் மகா ரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவையா யிருக்க ப்ரம்மத்தினிடத்தி லிருந்துண்டானவையாகச் சொல்வது கூடுமோவென்று சங்கித்து, அவர்களும் ப்ரம்மாம்சமானவர்களாகையாலப்படிச் சொல்லலாகுமென்று ஸமாதானத்தோடு (ரா - பா.) மும் சொல்லுகின்றது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 ॥௧௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாவித நீர்களுக்கும் ஸமுத்திரமே ஸ்தாநமாவதுபோல எல்லா ஸ்பர்சங்களுக்கும் த்வகிந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரஸங்களுக்கும் ரஸநேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கந்தங்களுக்கும் கிராணேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரூபங்களுக்கும் கண்களே முக்யஸ்தாநம், எல்லா சப்தங்களுக்கும் சுரோத்திரேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஸங்கல்பங்களுக்கும் மனதே முக்கியஸ்தானம், எல்லா ஞாநங்களுக்கும் ஹ்ருதயமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கருமங்களுக்கும் கைகளே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஆநந்தங்களுக்கும் உபஸ்தமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா விஸர்க்கங்களுக்கும் பாயுவே முக்யஸ்தாநம், எல்லா வழிகளுக்கும் கால்களே முக்கியஸ்தாநம், எல்லா வேதங்களுக்கும் வாக்கே முக்கியஸ்தாநமாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச்சுருதி ப்ரஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரம்மமென்று ஸ்தாபிக்கிறது. என்று (சங்-பா)த்திலும் முன்சொல்லிய இந்திரிய நிக்ரகத்தை விவரிக்கிறதென்று (ரா-பா)த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌧𑌵𑌖𑌿𑌲𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑍇𑌤 𑌨 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤 𑌲𑌵𑌣𑌮𑍇𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵 । 𑌏𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) உப்புக்கட்டியானது தண்ணீரில் போடப்பட்டபோது நீரில் கலந்துபோய்த் தனித்து எடுக்கமுடியாது எந்தப்பக்கத்தி லெடுத்தாலும் உப்பாகவே தோற்றுகின்றது. இப்படிப்போல விஜ்ஞாநகனமாகிய பரப்ரம்மமானது இந்தப்பூதங்களினால் ஜன்மத்தை யடைந்து அதினுடைய நாசத்தினால் நாசத்தையடைகிறது. மோக்ஷத்தையடைந்தபின் ஸம்ஜ்ஞை என்கிற ஸம்ஸாரமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்குச் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மோக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று (சங்-பா)த்திலும், ஜீவசரீரகனைக் கொண்டு ஜன்மாவஸ்தை நாஶாவஸ்தையையு மடைகிறானென்று (ரா-பா)த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌮𑍂𑌮𑍁𑌹𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 ॥௧௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மோக்ஷமடைந்த பின்பு ஸம்ஜ்ஞையில்லை என்கிற வாக்யத்தில் எனக்கு மோகமுண்டாயிருக்கிறது. அதாவது அதினுடைய தாத்பர்யம் தெரிய

வில்லை என்று மைத்ரேயி சொன்னாள். அதற்கு நான் மோகப்படும்படி சொல்லவில்லை. முக்தித் தசையில் ஸர்வஜ்ஞானமு முண்டு. ஆனால் அது ஸம்ஸாரமல்ல.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾.) த்வைத மதத்தை யநுஸரித்துப் பேதத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. அத்வைத மத ஸித்தாந்தப்படி பேதமில்லை என்று நிச்சயம் பிறந்தபின், கர்த்ருத்வம் முதலியவை யில்லாமையாலே ஸம்ஸாரம் நசித்துப்போமென்பது கருத்து.

(𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) இந்தச் சுருதி ஸ்வாதந்த்ர்யங் கூடாதென்று கழிக்கின்றது. ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்து சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தென்று நினைக்கு மஜ்ஞானிகளுக்குச் சம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. இந்தச் சுதந்திர புத்தி நீங்கிப் பரமாத்மாவை யுபாஸித்து மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டும்; பரமாத்மாநுக்ரஹம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் முன் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இந்தப்ருதிவியானது எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவிக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவியிலும் அத்யாத்மத்திலும் அம்ருத மயனும் தேஜோமயனுமிருக்கிற புருஷன் எவனோ அவனே ஆத்மா, அம்ருதம் ப்ரம்மம் எல்லாமாயிருக்கிறான். மது என்பது தேன்போல் இனிப்பானதென்று குறிக்கின்றது.

𑌇𑌮𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌰𑍈𑌤𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௨॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾) இந்தச் சுருதிக்கு கருத்தெல்லாம் முன்போலவே ப்ருதிவிக்கு பதிலாக ஜலத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது விசேஷம் இரேதஸ்ஸை அதிஷ்டித்திருக்கிறான் புருஷன். என்பதும் விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௩॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) இந்தச் சுருதியில் ஜலத்திற்கு பதிலாக அக்நியைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. வாங்மயன் புருஷனென்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௪॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) வாயுவைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே எல்லாம் காண்க. ப்ராணமயன் புருஷன் என்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௫॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) இந்தச் சுருதியில் வாயுவுக்குப் பதிலாக ஆதித்யனையும் அதாவது சூரியனையும், ப்ராணமயனென்பதற்கும் பதிலாகக் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மற்றவை முன்போலவே.

𑌇𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௬॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) சூரியனுக்குப் பதிலாகத் திக்குக்களையும் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாகச் சப்தங்களை க்ரஹிக்கும் சுரோத்ரேந்த்ரியத்தை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் மாற்றிக்கொண்டு மற்றவற்றை முன்போலவே கொள்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௭॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) ஸூரியனுக்குப் பதிலாகச் சந்திரனையும் காதுகளை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாக மனஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மிச்சம் முன்போலேயாம்.

𑌇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௮॥

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) வாக்யார்த்தத்தை முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு சந்திரனுக்குப் பதிலாக மின்னலையும் (𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃) என்பதற்குப் பதிலாகத் (𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃) தேஜஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் பேதம் காண்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍋𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍌𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௯||

(ஸ0 - ஹா - ரு0 - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் மேக கர்ஜநத்தைச் சொல்லுகிறது. சப்தஸ்வரங்களை புருஷன் அதிஷ்டித்திருப்பதாகவும் சொல்லுகிறது. இதுவே விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁-
𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁-
𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௰||

(ஸ0 - ஹா - (ரு - ஹா) முன்போலவே ரூபித்துக்கொண்டு இது ஆகாசத்தைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌯𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂-
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯-
𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸
𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௧௧||

(ஸ0 - ஹா - ரு - ஹா.) இது தர்மத்தை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல் காண்க.

𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾-
𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁-
𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇-
𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௧௨||

(ஸ0-ஹா ரு-ஹா.) இது ஸத்யத்தைப்பற்றி ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸-
𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁-
𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௧௩||

(ஸ0 - ஹா - ரு - ஹா.) இந்தச் சுருதி மநுஷ்ய ஜாதியை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂-
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯-
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤-
𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௧௪||

(ஸ0-ஹா-ரு-ஹா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவுக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவில் தேஜோமயனும் அம்ருதமயனுமிருப்பவன் புருஷன். அத்யாத்ம மநுஷ்ய தேஜோமயனுமிருப்பவன் புருஷன். இவனே ஆத்மா, இவனே ப்ரம்மம், எல்லாமாயிருக்கிறன் என்பது முன்போலவே காண்க.

ஸ வா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாமதிபதி: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ராஜா தத்யதா ரதநாபௌ ச ரதநேமௌ சாரா: ஸர்வே ஸமர்பிதா ஏவமேவாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வே தேவா: ஸர்வே லோகா: ஸர்வே ப்ராணா: ஸர்வ ஏத ஆத்மாந: ஸமர்பிதா: ‖௧௫‖

(ஸ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி; எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ராஜா. அஃதெப்படி என்றால் ரதநாபியிலும் ரதநேமியிலும் அரங்கள் நிலை பெற்றிருக்கிறதுபோல இந்த ஆத்மாவில் எல்லாப் பூதங்களும் எல்லாப் போகங்களும் எல்லா ப்ராணங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நாபி என்பது சக்கிரங்களின் நடுவில் போடப்பட்டிருக்கிற துளையுள்ளகட்டை. நேமி என்பது சுற்றி வலயாகாரமாய்ப் போடப்பட்டிருக்கிற கட்டை. அரங்களென்பது நடுவிலுள்ள கட்டைகள்.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச. ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் தத்வாம் நரா ஸநயே தம்ஸ உக்ரமாவிஷ்க்ருணோமி தந்யதுர்ந வ்ருஷ்டிம்। தத்யங் ஹ யந்மத்வாதர்வணோ வாமச்வஸ்ய சீர்ஷ்ணா ப்ர யதீமுவாசேதி ‖௧௬‖

(ஸ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த மதுவித்யையை ஆதர்வணராகிய ததயங் என்பவர் அச்விநீ தேவதைகளுக்குச் சொன்னார். இந்த ஸங்கதியை அறிந்த ஒரு மகர்ஷி அச்விநீ தேவதைகளைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ அச்விநீ தேவதைகளே நீங்கள் மதுவித்யையை அடைந்த வழியை மேகம் ஜலத்தைப் பொழியுமாப்போல வெளியிட்டு விடுகிறேன். அதாவது அந்த ததயங் என்பவர் குதிரையின் தலையினால் உங்களுக்கு உபதேசித்தாரன்றோ? அதை வெளியாக்கி விடுகிறேனென்றார் இங்கொரு கதையுண்டு. அதென்னவென்றால் தத்யங், என்பவர் இந்திரனிடத்திலிருந்து மதுப்ராம்மண வித்யையை உபதேசம் பெற்றார். அந்த இந்திரன் இதை யொருவருக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டாமென்றான்; அப்படிச் சொன்னால் உன் தலையைக் கிள்ளி விடுவேனென்றான். இப்படி இருக்கும்போது இந்த ருஷி அச்விநீ தேவதைகளிடத்தில் இந்த ஸங்கதியைச் சொன்னார், அவர்கள் உம்மைக் காப்பாற்றி விடுகிறோம்; நீர் சொல்லுமென்றார்கள். அதெப்படியென்றால் உம்முடைய சிரஸ்ஸைக்கிள்ளித் தூரத்தில் வைத்து வேறு சிரஸ்ஸைக் கூட்டி வைக்கிறோம். அந்த சிரஸ்ஸாலே உபதேசியும்; இந்திரன் அந்த சிரஸ்ஸைக் கொண்டு போய்விட்டாலும் அதின்பிறகு உம்முடைய சிரஸ்ஸை உமக்குச் சேர்த்து விடுகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே நடந்ததென்பது. இதைப்பற்றி இந்த ரகஸ்யத்தை வெளியிடுகிறேனென்றார். அந்த மகரிஷி இதனால் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த வித்யை என்று வித்யையின் பெருமை கூறப்பட்டது.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச. ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் ஆதர்வணாயாச்விநௌ ததீசேऽச்வ்யம் சிர: ப்ரத்யைரயதம்। ஸ வாம் மது ப்ரவோசத்ருதாயந் த்வாஷ்ட்ரம் யத்தஸ்ராவபி கக்ஷ்யம் வாமிதி ‖௧௭‖ இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் புரச்சக்ரே த்விபத: புரச்சக்ரே சதுஷ்பத:। புர: ஸ பக்ஷீ பூத்வா புர: புருஷ ஆவிசதிதி। ஸ வா அயம் புருஷ: ஸர்வாஸு பூர்ஷு புரிசயோ நைநேந கிஞ்சநாநாவ்ருதம் நைநேந கிஞ்சநாஸம்வ்ருதம் ‖௧௮‖

(ஸ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தக் கதையின் விரிவைச் சொல்லுகிறது. பரமாத்மா, ஸம்ஸாரத்தை நடத்தும் க்ரமமும் அவருக்குப் புருஷன் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமும் சொல்லப்பட்டன. காம்ய கர்மங்களினாலும் காம்ய வித்யையினாலும் ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறார். சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதினால் புருஷனென்று பெயர் வந்தது.

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌰𑍂𑌪 𑌈𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌯𑌃 𑌶𑌤𑌾 𑌦𑌶𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌹𑌰𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑌶 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌪𑌰𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ॥௧௯॥

(ஶம் - ஹா.) ப்ரஜ்ஞாநகந ரூபத்தின் வடிவமாய் நாநாவித ரூப ப்ரதி ரூபங்களை மாயையினாலே அடைகிறான்; பரமாத்மா அநேக உபாதிகளோடு கூடுகிறான். ஸ்வரூபமானது ப்ரஜ்ஞாநகநமாயிருக்கிறது என்பது உபதேசம்.

(ரா - ஹா.) தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஸ்த ரூபங்களை யடைந்து நாநா விக்ரகங்களை பரிக்ரஹித்துக் காலதேச பரிச்சேதமின்றி யிருக்கிறது பரப்ரம்மம்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃 ॥௧॥

𑌆𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤 𑌆𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤 𑌆𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍈𑌤𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍈𑌤𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍌 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍈𑌜𑌵𑌾𑌪𑌾𑌯𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑍈𑌜𑌵𑌾𑌪𑌾𑌯𑌨𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 ॥௨॥

𑌘𑍃𑌤𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌘𑍃𑌤𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌣𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌣𑌿𑌰𑍌𑌪𑌜𑌨𑍍𑌧𑌨𑍇𑌰𑍌𑌪𑌜𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑍇𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌲𑌵𑌾𑌦𑍍𑌗𑌾𑌲𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌰𑍍𑌭𑍀𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌰𑍍𑌭𑍀𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑌪𑌾𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌭𑍍𑌰𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑌪𑌾𑌦𑍍𑌬𑌾𑌭𑍍𑌰𑌵𑌃 𑌪𑌥𑌃 𑌸𑍌𑌭𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑍌𑌭𑌰𑍋𑌽𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌆𑌭𑍂𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌦𑌧𑍀𑌚 𑌆𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋

[illegible] ‖௩‖

இந்தச் சுருதிகளினுல் இந்த மதுவித்யை லபித்த பரம்பரை ஆசார்ய பக்தி அவச்ய மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்தச் சுருதிகளில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடைய பதம் ஆசாரியனையும், முதல் வேற்றுமையுடைய பதம் சிஷ்யனையும் சொல்லுகிறது.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

[illegible]

[illegible]

[illegible] ‖௧‖

[illegible] ‖௨‖

(ஶ௦ - ஶா - ரா - ஶ.) வைதேஹராகியஜநகர் பகுதக்ஷிணையுடைய யாகம் செய்தார். அந்தயஜ்ஞத்தில் குருதேசத்திலிருந்தும் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்தும் அனேகம் ப்ராம்மணர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜநகருச்கு ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதாவது இங்கு கூடியிருக்கும் ப்ராம்மணர்களுக்குள் யார் விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை யறியவேண்டு மென்பதாம். அவர் ஆயிரம் கோக்களைச் சேர்த்து ஒவ்வொரு கோவின் கொம்புகளிலும் இரண்டரைப்பலம் பொன் கட்டி நிறுத்தி உங்களில் யாவரொருவர் சிறந்தவரோ, அவரிந்த ஆயிரம் கோக்களையுமடையலாமென்றார். இப்படிச் சொன்னபோது அனேகப்ராம்மணர்களில் யாரும் தைரியப்படவில்லை. அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர், தன்னுடைய சிஷ்யனை நோக்கி ஓ ஸாமச்ரவனே, இந்தக்கோக்களை நம்முடைய ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோவென்றார். அவனும் அப்படியே கொண்டுபோனன். அதற்கங்கிருந்த மகா ப்ராமணர்கள் கோபித்து நாமித்தனைபேரிருக்க இவரெப்படித் தன்னையே ப்ரம்மஜ்ஞாநியாகச் சொல்லக்கூடும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அப்போதந்த ஜநகருடைய இருத்விக்காகிய ஆச்வலரென்பவர், இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்டார். அதாவது நீர் நம்மிலும் ப்ரஜ்ஞாநத்தால் சிறந்தவரோ என்பதாம். அதற்கந்த யாஜ்ஞவல்க்யர், நாம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்கி

ரோம். நாம் கோக்களிடத்திலுண்டான ஆசையினாலே இப்படிச் செய்தோமென்று பரிஹாஸமாய்ச் சொல்ல அந்த ஆச்வலர் இவரை ப்ரச்நம்பண்ணத் துடங்கினார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வம் ம்ருத்யுனாப்தꣳ ஸர்வம் ம்ருத்யுனாபிபன்னம் கேன யஜமானோ ம்ருத்யோராப்திமதிமுச்யத இதி ஹோத்ரர்த்விஜாக்னினா வாசா வாக்வை யஜ்ஞஸ்ய ஹோதா தத்யேயம் வாக் ஸோऽயமக்னி: ஸ ஹோதா ஸ முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த லோகத்திலெல்லாம் ம்ருத்யுவினாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. அந்த ம்ருத்யுவை எப்படி அதிக்ரமிக்கலாமோ அதைச் சொல்லுமென்று ஆச்வலர் யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்க, அதற்கவர் வாக்கினாலே என்று சொல்லுகிறார். அதாவது வாக்கை யுபாஸிக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து. இதின் ரகஸ்யத்தை உபதேசமார்க்கத்தா லறிந்துகொள்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமாப்தꣳ ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமபிபன்னம் கேன யஜமானோऽஹோராத்ரயோராப்திமதிமுச்யத இத்யத்வர்யுணர்த்விஜா சக்ஷுஷாதித்யேன சக்ஷுர்வை யஜ்ஞஸ்யாத்வர்யுஸ்தத்யதிதம் சக்ஷு: ஸோऽஸாவாதித்ய: ஸோऽத்வர்யு: ஸ முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௪||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமாப்தꣳ ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமபிபன்னம் கேன யஜமான: பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷயோராப்திமதிமுச்யத இத்யுத்காத்ரர்த்விஜா வாயுனா ப்ராணேன ப்ராணோ வை யஜ்ஞஸ்யோத்காதா தத்யோऽயம் ப்ராண: ஸ வாயு: ஸ உத்காதா ஸ முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௫||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதமந்தரிக்ஷமநாரம்பணமிவ கேனாக்ரமேண யஜமான: ஸ்வர்கம் லோகமாக்ரமத இதி ப்ரஹ்மணர்த்விஜா மனஸா சந்த்ரேண மனோ வை யஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மா தத்யதிதம் மன: ஸோऽஸௌ சந்த்ர: ஸ ப்ரஹ்மா ஸ முக்தி: ஸாதிமுக்திரித்யதிமோக்ஷா அத ஸம்பத: ||௬||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. அஹோராத்ரி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் சக்ஷுருபாஸநத்தையும், பூர்வாபரபக்ஷ நிவ்ருத்தியையும், ப்ராணோபாஸநத்தையும், ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி பலத்தையும், மநோப்ரம்மோபாஸநத்தையும் சொல்லுகிறது விசேஷம். அதிமோக்ஷங்கள் முடிந்தன. இனி ஸம்பத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்யர்க்பிர்ஹோதாஸ்மின் யஜ்ஞே கரிஷ்யதீதி திஸ்ருபிரிதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோனுவாக்யா ச யாஜ்யா ச ஶஸ்யைவ த்ருதீயா கிம் தாபிர்ஜயதீதி யத்கிஞ்சேதம் ப்ராணப்ருதிதி ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹோதாவானவன் எத்தனை ருக்குக்களாலே யஜ்ஞத்தில் ஹோத்ரம் செய்கிறானென்று ஆச்வலர் கேட்க, மூன்று ருக்குக்களாலே என்றார். அவை எவை யெனறார். புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யை இவை யென்றார். அவைகளால் எவற்றை ஜயிக்கிறானென்றார், ஸர்வத்தையு மடைகிறானென்றார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யாத்வர்யுரஸ்மின் யஜ்ஞ ஆஹுதீர்ஹோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி யா ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி யா

ஹுதா அதிநேதந்தே யா ஹுதா அதிஶேரதே கிம் தாபிர்ஜயதீதி யா
ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி தேவலோகமேவ தாபிர்ஜயதி தீப்யத இவ ஹி தேவலோ
கோ யா ஹுதா அதிநேதந்தே பித்ருலோகமேவ தாபிர்ஜயத்யதீவ ஹி
பித்ருலோகோ யா ஹுதா அதிஶேரதே மநுஷ்யலோகமேவ தாபிர்ஜ
யத்யத இவ ஹி மநுஷ்யலோக: ||௮||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) எத்தனை ஆகுதிகளை அத்வர்யுயஜ்ஞத்தில் செய்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க மூன்று ஆகுதிகளை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அவை எவையென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளும், லயிக்கிற ஆகுதிகளும், என்ன அவைகளாலடையும் பலனும் என்னவென்றுகேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளால் தேவலோகத்தையும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளால் பித்ருலோகத்தையும் லயிக்கிற ஆகுதிகளால் மநுஷ்யலோகத்தையும் அடைகிறார்கள் என்றார். ஏனென்றால் தேவலோகம் உஜ்வலமான லோகமும், பித்ருலோகம் சப்திக்கிற லோகமும் பூலோகம் கீழ்லோகமுமன்றோ? ஆதலாலென்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்ய ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் தக்ஷிணதோ
தேவதாபிர்கோபாயிஷ்யதீதி ஏகயேதி கதமா ஸைகேதி மந ஏவேத்ய
நந்தம் வை மநோநந்தா விஶ்வே தேவா அநந்தமேவ ஸ தேந லோகம் ஜயதி ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இருத்விக்காகிய ப்ரம்மா, எத்தனை தேவதைகளைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை இரக்ஷிக்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க, ஒரே தேவதையாலே என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். அதேதென்று கேட்க, மநஸ்ஸு என்று பதில்கூறி அதின் பலனையும் சொன்னார். அதாவது அது அநந்தவ்ருத்தியா யிருக்குமாகையால் அதற்கு அபிமாநிதேவதைகள் அநந்தவிச்வேதேவதைகள். அதனால் அநந்தமான லோகத்தையுமடைவானென்பதாம்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யோத்காதாஸ்மிந் யஜ்ஞே ஸ்தோத்ரி
யா: ஸ்தோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச
யாஜ்யா ச ஶஸ்யைவ த்ருதீயா கதமாஸ்தா யா அத்யாத்மமிதி ப்ராண ஏவ
புரோநுவாக்யா அபாநோ யாஜ்யா வ்யாந: ஶஸ்யா கிம் தாபிர்ஜயதீதி
ப்ருதிவீலோகமேவ புரோநுவாக்யயா ஜயத்யந்தரிக்ஷலோகம் யாஜ்யயா
த்யுலோகம் ஶஸ்யயா ததோ ஹ ஹோதாஶ்வல உபரராம ||௧0||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யைகளையும், அத்யாத்மப்ராணனையும், அபாநத்தையும், வ்யாநத்தையம் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவியையும், ஆந்தரிக்ஷலோகத்தையும், த்யுலோகத்தையும் ஜயிக்கிறான் உபாஸகன். அதன்பிறகு ஆச்வலர் வாய்மூடிக்கொண்டார்.

முதல் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

அத ஹைநம் ஜாரத்காரவ ஆர்த்தபாக: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோ
வாச கதி க்ரஹா: கத்யதிக்ரஹா இதி । அஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா
இதி । யே தேஷ்டௌ க்ரஹா । அஷ்டாவதிக்ரஹா: கதமே த இதி ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வலர் பராபவத்தை யடைந்த பிறகு ஜரத்காரு தோத்திரத்தில் பிறந்த இருதபாகருடைய பிள்ளையாகிய ஆர்த்தபாகர், இவரைத் தாம் ஜயித்துவிடலாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே கேட்டார். அப்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யர், எத்தனைக்ரஹ

ங்கள் எத்தனை அதிக்ரஹங்களென்று கேட்டார். எட்டுக் கிரகங்கள் எட்டு அதிக்ரஹங்கள் என்று பதில் சொன்னார். மறுபடியும் அவையெவை என்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌞𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 ॥௩॥ 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌰𑌸𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ॥௪॥ 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௫॥ 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ॥௬॥ 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 ॥௭॥ 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 ॥௮॥ 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌽𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌾𑌃 ॥௯॥

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) (௧) ப்ராணமென்கிற க்ரஹமானது அபானமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. அபானத்தினாலன்றோ கந்தங்களை க்ரஹிக்கிறான்? (௨) வாக்கென்கிற க்ரஹமானது நாமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது வாக்கினாலன்றோ நாமங்களையெல்லாம் க்ரகிக்கிறான்? (௩) ஜிஹ்வை என்கிற கிரஹமானது ரஸமாகிய அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. ஜிஹ்வையினாலன்றோ இரஸங்களை யறிகிறான்? (௪) கண்ணாகிய க்ரஹமானது ரூபமென்கிற அதிக்ரஹத்தினால் க்ரகிக்கப்படுகின்றது. கண்களினாலன்றோ ரூபங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௫) ச்ரோத்ரேந்திரியமாகிய க்ரஹமானது சப்தமாகிய அதிக்ரஹத்தாலே க்ரகிக்கப்படுகின்றது. காதுகளினாலன்றோ சப்தங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௬) மநஸ்ஸென்கிற க்ரஹமானது காமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மநஸ்ஸினாலே ஸகல காமங்களையும் க்ரஹிக்கிறானன்றோ? (௭) ஹஸ்தமென்கிற க்ரஹமானது கர்மமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஹஸ்தங்களினாலன்றோ ஸகல கர்மங்களையும் செய்கிறான்? (௮) த்வகிந்திரியமாகிய க்ரஹமானது ஸ்பர்சமாகிய அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. த்வகிந்திரியத்தினாலன்றோ ஸகல ஸ்பர்சங்களையும் க்ரஹிக்கிறான்? இப்படி எட்டுக் கிரஹங்களும், எட்டு அதிக்ரஹங்களும் சொல்லப்பட்டன.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌪 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 ॥௧௦॥

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) மற்றொரு ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார், ஆர்த்தபாகர். ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே எந்த ம்ருத்யு தேவதைக்கு எல்லாம் அன்னமோ, அந்த ம்ருத்யுவும் எவனுக்கு அந்நமோ, அந்தத் தேவதையைச் சொல்லுமென்றார். அதற்குத்தரம், எல்லாவற்றையும் தஹிக்கிற அக்நிம்ருத்யு. அந்த ம்ருத்யுவாகிய அக்நியும் ஜலத்துக்கு அந்நம். இப்படி அறிந்து உபாஸிப்பவனுக்கு அபம்ருத்யு ஜயமுண்டாகும் என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌉𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍋 ௩ 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌮𑌵𑌨𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌮𑌾𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌃 𑌶𑍇𑌤𑍇 ॥௧௧॥

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த முமுக்ஷுபுருஷன் மரிக்கும்போது இவனை விட்டு ப்ராணங்கள் உத்க்ராந்தியை யடைகின்றனவா, இல்லையாவென்று ஆர்த்தபாகர் கேட்க

யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ப்ராணங்க ளுத்க்ரமிப்பதில்லை; இவ்விடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன. அவனுச்சூநதையை யடைந்து காற்றுப்பூரித்து மரித்துக்கிடக்கிறான்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள், முக்தனுக்கு ஒரு தேசகமனமில்லை என்று சங்-பாத்திலும், ஜீவனுத்க்ரமணத்தை யடையும்போது ப்ராணங்கள் கூடியே உத்க்ரமணத்தை யடைகின்றன. தனித்துப்போகிறதனவன்று. என்று ரா-பா த்திலும் பேதம் காண்க.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 ||கஉ||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் மரித்தாலும் அவன் பேரழிவதில்லை. நாம மநந்தமன்றோ? விச்வேதேவர்களுமநந்தர்கள். இதனாலநந்தமான லோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌗𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍌𑌷𑌧𑍀𑌰𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍𑌕𑍇𑌶𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌰𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗 𑌆𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌵𑍋 𑌨 𑌨𑌾𑌵𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌜𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌯𑌦𑍂𑌚𑌤𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌹𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍂𑌚𑌤𑍁𑌰𑌥 𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸𑌤𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌹𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌜𑌾𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||கங||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஆர்தபாகர் கேட்கிறார். புருஷன் மரித்தபோது வாக்கு அக்நியையும், ப்ராணன் வாயுவையும், கண் சூரியனையும், மநஸ்ஸு இந்திரனையும், காது திக்குக்களையும், சரீரம் ப்ருதிவியையும், ஆத்மா ஆகாசத்தையும், உரோமங்கள் ஓஷதிகளையும், கேசங்கள் வநஸ்பதிகளையும் ஜலத்தில் சுக்லசோணிதங்களும் சேர்ந்து போகின்றனவன்றோ. அப்போது இந்தப் புருஷன் எதைப்பற்றி யிருக்கிறான் என்று கேட்டார். இந்தப்ரசநத்திற் குத்தரம் இரஹஸ்யமாகையாலே, எல்லாரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லப் போகாதென்று ஆர்தபாகரை நோக்கி, கையை நீட்டச் சொல்லி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை நாமிரண்டு பேருமே அறியக்கடவோம் என்று ஜநஸங்கத்தைவிட் டெழுந்திருந்து விசாரித்து, நீர்மாநமாய் ஏற்படுத்தினார்கள். அதாவது சுபாசுப கர்மங்களையாச்ரயித்துப் புண்யத்தாலந்தப் பலத்தையும் பாபத்தால் அந்தப் பலத்தையு மடைகின்றான் என்பதாம். அப்போது ஆர்த்தபாகர் யாஜ்ஞவல்க்யர் பெருமையை யறிந்து பேசாதிருந்தார்.

ஐந்தாம் அத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌲𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌰𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌮 𑌤𑍇 𑌪𑌤𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍈𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌸𑍁𑌧𑌨𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌾𑌥𑍈𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ||க||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஆர்தபாகருடைய ப்ரசநம் முடிந்தபின் இலாஹ்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த புஜ்யு என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ப்ரசநம் பண்ணினார். நாம் மத்ரதேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். கோத்திரத்தால் காப்யரான பதஞ்சலரென்பவர் க்ருஹத்தில் சேர்ந்தோம். அவருடைய பெண் கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளை யாரென்று கேட்டோம். ஸுதந்வா என்கிற கந்தர்வனென்று சொன்னான். அவனை அநேகமான அநந்தலோக நிச்சயங்களைக் கேட்டோம். அப்போது பாரீக்ஷிதர்க ளெங்கிருக்கிறார்களென்று கேட்டோம். அதையும்மைக் கேட்கிறோம்.

[illegible] ||உ||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் உத்தரம் சொன்னார். அச்வமேதயாகம் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைகிறார்களோ, அதை யடைகிறார்களென்று கந்தர்வன் சொன்னா னன்றோ வென்றார். அச்வமேதயாகத்தைச் செய்தவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைவர்களென்று கேட்க, அதற்கு அங்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறார். ஒரு திநத்தில் ஸூரியன் எவ்வளவு தேசத்தைப் பரிச்சேதிக்கின்றானோ, அவ்வளவை 'தேவரதாஹ்ந்யம்' என்று சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட தேவரதாஹ்ந்யம் முப்பத்து மூன்று இந்த லோகத்தினளவு. இப்படி இரண்டு கொண்ட ப்ருதிவி யதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இப்படி இரண்டுகொண்ட சமுத்திர மதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இது நிற்க, கத்தி முனைபோலவும் இறகு போலவும் ஸூக்ஷ்மமான அண்ட கபாலத்தின் ரந்திரத்தில் இந்திரன் ஸுபர்ணனாய் வாயுவினிடத்தில் அச்வமேதியைச் சேர்க்கின்றான். அந்த வாயு தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுபோய் அச்வமேதயாஜிகள் சேருகிற ப்ரம்மலோகத்தை யடைவிக்கிறான். ஆகையால் வாயுவே வ்யஷ்டி, வாயுவே ஸமஷ்டி. இப்படி யறிபவன் அபம்ருத்யுவை ஜயிக்கிறான். இப்படி உத்தரம் சொன்னபின் புஜ்யு, லாஹ்யாயநிகிருத்தரரானார்.

மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

[illegible]

[illegible] ||க||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) புஜ்யுப்ரச்நம் முடிந்தபின், சக்கிரகோத்திரமுடைய உஷஸ்தர், யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ஸாக்ஷாத்தாயும் அபரோக்ஷமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மம் எதுவோ அந்த ஆத்மா ஸர்வாந்தர்யாமியே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்.

என்று கேட்க, இந்த உன்னுடைய ஆத்மாவே ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா என்று சொல்ல, அவனரென்று கேட்க, ப்ராணபாநவ்யா நோதாநங்களா லந்தந்த வ்யாபாரங்களை யவனடைகிருனே அவனே யீவன்.

[illegible] ॥௨॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) உஷஸ்தரைப்பார்த்து விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறது கூடாது; கவாச்வபேதங்களைச் சொல்லுவதுபோலிருக்கிறது. சரியாய்ச் சொல்லுமென்றூர். உண்மையானவனைச் சொல்லும். முன சொன்னதில் பிழையில்லை. அதின் கருத்தை யுணராமல் என்னை நீர் கேட்பது சரியல்லவென்று அதின் கருத்தை வெளியிட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இது ஜீவனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லுகிறதென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும், ஜீவனன்று பரமாத்மாவென்று ராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநமாத்திரமே பரப்ரம்மமென்று சங் - பாஷியத்தில் மற்றொரு விசேஷம் சொல்லப்பட்டது. உஷஸ்தரும் நிருத்தரானார். என்பது ஸமாநம்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

கஹோளப்ராஹ்மணம்.

[illegible] ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்குப்பின் குஷிதகர் பிள்ளையாகிய கஹோளர் கேட்கிறார். மறுத்தும் விசதமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறார். பசிதாஹ சோகமோகம் ஜரை மரணம் முதலிய எல்லாவற்றையும் விட்ட பரமாத்மா ஸர்வாந்தரனாயிருக்கிறான். இப்படி யறிந்தவன் ஈஷணதோஷத்தைவிட்டு ஸந்யாஸத்தை யடைந்து உபதேசஜ்ஞாநத்தை யடைந்து அறியாதவனைப்போலிருந்து முநி

யாய் ப்ரம்மவித்தாகிருன். அதினுலேயே அதை யடைகிருன். மற்றது அஸாரம். இப்படிச் சொல்லவே கஹோளர் நிருத்தரராஞர்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍀 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌸𑍍𑌵𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌪 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌪𑍍𑌤𑌦𑌨𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌤𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) வசக்நு புத்திரியாகிய கார்க்கி ப்ரசநம்பண்ணுகிருள். யாஜ்ஞவல்க்யரை யதின்பின்பு.ஜலாதாரமான வஸ்துக்களுக்கு ஜலமாதாரமாயிருக்கிறது, அந்த ஜலதத்வத்திற்கு ஆதாரம் என்னவென்ருள். வாயுவென்று உத்தரம் சொன்ஞர். அந்த வாயுவுக்கு ஆதார மெது? அந்தரிக்ஷலோகம். அந்த அந்தரிக்ஷத்திற்கு ஆதாரமெது? கந்தர்வலோகம். கந்தர்வலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ஆதித்யலோகம். ஆதித்யலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? சந்திரலோகம். சந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? நக்ஷத்ரலோகம். நக்ஷத்ரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? தேவலோகம். தேவலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? இந்திரலோகம். இந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரஜாபதிலோகம். ப்ரஜாபதிலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரம்மலோகம். ப்ரம்மலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிருர் இப்படிக் கேட்கத்தகாத கேள்விகளெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. உபதேசமாய்க் கேட்கவேண்டியவிஷயத்தை வாதத்தால் ஜயிக்கலாமா? ஆதலா லப்படி கேளாதே என்ருர். அப்படிக் கேட்டால் தலைவெடித்துப் போமென்ருர். உத்தமதேவதாப்ரச்நமிப்படி கேட்கத்தகாது என்று சொல்ல, கார்க்கி நிருத்தரையாஞள்.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑌾𑌮 𑌪𑌤𑌞𑍍𑌜𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌆

[illegible]

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணியாகிய உத்தாலகர் ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டுக் கேட்டார். அதாவது, நான், காப்யராகிய பதஞ்சலருடைய க்ருகத்தில் கல்ப ஸூத்ராத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவருடைய பார்யை கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அந்த கந்தர்வனை நீயாரென்று கேட்டேன். அவன் அதர்வணனுகிய கபந்தன் நானென்றான். அந்தக் கந்தர்வன் அந்தக் காப்யராகிய பதஞ்சலரையும் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய யாஜ்ஞகர்களையும், இந்த லோகங்களையும் பரலோகங்களையும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தரிக்கிற ஸூத்திரத்தையும் நீங்களறிவீர்களா என்று கேட்க, அறியவில்லை என்ன மீளவு மவனவர்களை ஸர்வலோகாந்தர்யாமியாயிருக்கிறவனை யறிவீர்களோ வென்று கேட்க, அறியவில்லையென்று சொல்ல, அதற்கவன் இந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்தர்யாமியையும் எவனறிவனோ அவன் ப்ரம்மவித்து, லோகவித்து, தேவவித்து, வேதவித்து, பூதவித்து, ஆத்மவித்து, (ஸர்வித்து)எல்லாமறிந்தவன் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னான். அதை நானறிவேன். இந்த விஷயத்தை அதாவது அந்த ஸூத்ரத்தையும், அந்த அந்தர்யாமியையும் அறியாமல் ப்ரம்மஜ்ஞர்களில் சிறந்தவரடைவதற்காக வைத்திருக்கிற கோக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனால் உம்முடைய தலை வெடித்துப்போமென்று சொன்னார். இப்படி உத்தாலகர் கேட்ட கேள்விக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்த அந்தர்யாமியையும் நானறிவேனென்றார். அதற்கு உத்தாலகர் அறிந்தேனென்று சொல்வதினால் பயனில்லை; அறிந்தபடி சொல்லுமென்றார்.

[illegible] ॥ ௨ ॥

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா. அப்போது யாஜ்ஞ்யவல்க்யர் சொன்னார். ஸூத்ரமாயிருப்பது வாயுவாகின்றது. அந்த வாயுவினாலே இந்த லோகமும் பரலோகமும் ஸகலபூதங்களும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் மரணமடைந்த புருஷனை 'அதாவது ப்ராண வாயுவில்லாத புருஷனை' கண்டு இவனுடைய சரீரம் விசீர்ணமாய்விட்டதென்கிறார்கள். வாயுவாகிய ஸூத்ரத்தினாலேயே எல்லாப் பூதங்களும் ஸ்திதிப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ என்றார். அதை யவர் அங்கீகரித்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனைச் சொல்லுமென்றார்.

[illegible]

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) யாவனொருவன் ப்ருதிவியி லிருந்துகொண்டிருக்கிறான், உள்ளேயிருக்கிறான், அவனை ப்ருதிவி அறியாது. அவனுக்கு ப்ருதிவி சரீரம். அவன் ப்ருதிவிக்குள்ளிருந்து நியமிக்கிறான். அவனே உமக்கும் அந்தர்யாமி. தோஷஸம்பந்த மில்லாதவன்.

யோ(அ)ப்ஸு திஷ்டன்னத்ப்யோ(அ)ந்தரோ யமாபோ ந விதுர்யஸ்யாப: ஶரீரம் யோ(அ)போ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௪|| யோ(அ)க்னௌ திஷ்டன்னக்னேரந்தரோ யமக்னிர்ன வேத யஸ்யாக்னி: ஶரீரம் யோ(அ)க்னிமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௫|| யோ(அ)ந்தரிக்ஷே திஷ்டன்னந்தரிக்ஷாதந்தரோ யமந்தரிக்ஷம் ந வேத யஸ்யாந்தரிக்ஷம் ஶரீரம் யோ(அ)ந்தரிக்ஷமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௬|| யோ வாயௌ திஷ்டன் வாயோரந்தரோ யம் வாயுர்ன வேத யஸ்ய வாயு: ஶரீரம் யோ வாயுமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௭|| யோ திவி திஷ்டன் திவோ(அ)ந்தரோ யம் த்யௌர்ன வேத யஸ்ய த்யௌ: ஶரீரம் யோ திவமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௮|| ய ஆதித்யே திஷ்டன்னாதித்யாதந்தரோ யமாதித்யோ ந வேத யஸ்யாதித்ய: ஶரீரம் ய ஆதித்யமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௯|| யோ திக்ஷு திஷ்டன் திக்ப்யோ(அ)ந்தரோ யம் திஶோ ந விதுர்யஸ்ய திஶ: ஶரீரம் யோ திஶோ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௦|| யஶ்சந்த்ரதாரகே திஷ்டம்ஶ்சந்த்ரதாரகாதந்தரோ யம் சந்த்ரதாரகம் ந வேத யஸ்ய சந்த்ரதாரகம் ஶரீரம் யஶ்சந்த்ரதாரகமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௧|| ய ஆகாஶே திஷ்டன்னாகாஶாதந்தரோ யமாகாஶோ ந வேத யஸ்யாகாஶ: ஶரீரம் ய ஆகாஶமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௨|| யஸ்தமஸி திஷ்டம்ஸ்தமஸோ(அ)ந்தரோ யம் தமோ ந வேத யஸ்ய தம: ஶரீரம் யஸ்தமோ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௩|| யஸ்தேஜஸி திஷ்டம்ஸ்தேஜஸோ(அ)ந்தரோ யம் தேஜோ ந வேத யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம் யஸ்தேஜோ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிதைவதமதாதிபூதம் ||௧௪|| யஸ்ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டன் ஸர்வேப்யோ பூதேப்யோ(அ)ந்தரோ யம் ஸர்வாணி பூதானி ந விதுர்யஸ்ய ஸர்வாணி பூதானி ஶரீரம் யஸ்ஸர்வாணி பூதான்யந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிபூதமதாத்யாத்மம் ||௧௫|| ய: ப்ராணே திஷ்டன் ப்ராணாதந்தரோ யம் ப்ராணோ ந வேத யஸ்ய ப்ராண: ஶரீரம் ய: ப்ராணமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௬|| யோ வாசி திஷ்டன் வாசோ(அ)ந்தரோ யம் வாங்ந வேத யஸ்ய வாக் ஶரீரம் யோ வாசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௭|| யஶ்சக்ஷுஷி திஷ்டம்ஶ்சக்ஷுஷோ(அ)ந்தரோ யம் சக்ஷுர்ன வேத யஸ்ய சக்ஷு: ஶரீரம் யஶ்சக்ஷுரந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௮|| யஶ்ஶ்ரோத்ரே திஷ்டஞ்ஶ்ரோத்ராதந்தரோ யம் ஶ்ரோத்ரம் ந வேத யஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் ஶரீரம் யஶ்ஶ்ரோ

த்ரம் அந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கக|| யோ மநஸி திஷ்டந் மநஸோந்தரோ யம் மநோ ந வேத யஸ்ய மந: சரீரம் யோ மநோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உ०|| யஸ்த்வசி திஷ்டந் த்வசோந்தரோ யம் த்வங் ந வேத யஸ்ய த்வக் சரீரம் யஸ்த்வசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உக|| யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் விஜ்ஞாநாதந்தரோ யம் விஜ்ஞாநம் ந வேத யஸ்ய விஜ்ஞாநம் சரீரம் யோ விஜ்ஞாநமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உஉ|| யோ ரேதஸி திஷ்டந் ரேதஸோந்தரோ யம் ரேதோ ந வேத யஸ்ய ரேத: சரீரம் யோ ரேதோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டாச்ருத: ச்ரோதாமதோ மந்தாவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா நாந்யோதோஸ்தி த்ரஷ்டா நாந்யோதோஸ்தி ச்ரோதா நாந்யோதோஸ்தி மந்தா நாந்யோதோஸ்தி விஜ்ஞாதைஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோதோந்யதார்த்தம் ததோ ஹோத்தாலக ஆருணிருபரராம ||உங||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஜலம், அக்நி, அந்தரிக்ஷம், வாயு, தேவலோகம், ஆதித்தன், திக்குக்கள், சந்திரன், தாரகைகள், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, தேஜஸ்ஸு, பூதங்கள், ப்ராணங்கள், வாக்கு, கண்கள், காதுகள், மநஸ்ஸு, த்வக்கு, விஜ்ஞாநம், இரேதஸ்ஸு இவைகளை ப்ருதிவிஸ்தாநத்தில் அடைவே வைத்துக்கொண்டு மற்ற விஷயங்களை எல்லாம்முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சுருதிகளுக்குக் கருத்துக்கொள்க. சங்கரபாஷ்யத்திலும் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலு மிவ்விஷய மொத்திருந்தாலும், ப்ருதிவி தேவதை முதலியவற்றின் சரீரமே அந்த அந்தாயாமிக்குச் சரீரம்வேறு சரீர மில்லையென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதமான கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்துமூன்றுவது சுருதியில் காணப்படாதவனாய் எல்லாவற்றையும் காண்பவனென்றும், இப்படியே சிரவண மநந நிதித்யாஸநங்களிலும் அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவுமின்றி அந்தர்யாமியைவிட வேறு த்ரஷ்டா முதலானவரில்லை என்றும்சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உத்தாலகர் தம்முடைய ப்ரச்நத்தை நிறுத்திவிட்டார் என்பது முடிந்தது. இங்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரா-பா-த்தில் ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவைப்போல் நிருபாதிகமாய் த்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளில்லை என்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ச முதல் உங வரையிலும் இந்த ஸ்ருதி.

ஐந்தமத்யாயம் ஏழாவதுப்ராம்மணம் முடிந்தது.

அத அஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ வாசக்நவ்யுவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ ஹந்தாஹமிமம் த்வௌ ப்ரச்நௌ ப்ரக்ஷ்யாமி தௌ சேந்மே விவக்ஷ்யதி ந வை ஜாது யுஷ்மாகமிமம் கச்சித் ப்ரஹ்மோத்யம் ஜேதேதி ப்ருச்ச கார்க்கீதி ||க||

(ஸம- ஏ-ரா-ஹா.) அந்தர்யாமிப்பிராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜயித்த பின்பு தன்னைமுன்னே கேட்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியனால் நாமின்னமும் கேட்டால் ஒருக்கால தோல்வியடைவாரோ என்று பார்த்து, தான் யாஜ்ஞயவல்க்யரை ப்ரச்நம் பண்ணுவதற்கு அநுமதி கேட்பதற்குப் பிராமணர்களைப்பார்த்து ஒப்பிராம்மணர்களே நானிவரை இரண்டு கேள்வி கேட்கின்றேன் இவ ரவைகளைச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப்ராம்மண ஸபையில் அவரை ஜயிப்பதற்கு யாருமில்லை என்பதுண்மைதான் (அப்

படிக்குச் சொல்லாவிட்டால் இவர் தலை சிதறிப்போகவேண்டும்.) [இந்தக் குண்டலத்திற்குள்ளடங்கிய அதிக விஷயம் இரங்கராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றது] என்று சொல்லக் கார்க்கியை ப்ராம்மணர்கள் கேட்கச் சொன்னார்கள்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌵𑍋𑌗𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌰𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌣𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌨𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑍋𑌦𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) காசிராஜனும், விதேஹராஜனும் நாணேற்றிப் பாணஸந்தாகம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதுபோல இரண்டுப்ரச்நங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதைச் சொல்லுமென்றாள் கார்க்கி. கேளென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) த்ருலோகத்திற்கு மேலும், பூலோகத்திற்குக் கீழும், அவ்விரண்டு லோகங்களுக்கும் நடுவிலுமுள்ள பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான ஸகல வஸ்துக்களும் எந்த ஆதாரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அந்த கார்க்கி சொன்னாள்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) ஆகாசத்தில் எல்லாம் ஓதப்ரோத ரூபமாயிருக்கிறது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌮 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑍋𑌚𑍋𑌽𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 ॥௫॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) கார்க்கி சொல்லுகிறாள். ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே, உமக்கு நமஸ்காரம். ஒரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லிவிட்டீர். மற்றொரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றாள். கேளென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥

பதார்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ஆறாவது ச்ருதி கண்டமானது இரங்கராமாநுஜ பாடத்திலில்லை. சங்கரபாடத்தில் நான்காவது சுருதியையே மீளவும் சொல்லியிருப்பது த்ருடப்படுத்துவதற்கென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப் புநருக்தியையும் அஃதில்லாமையையும்பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌓𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

பதார்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதியில் (ஸாஹோவாச) என்கிறபாடம் இரங்கராமாநுஜீயத்திலிருக்கிறது. அநுவாதம் செய்து கேட்டதாகக் கருத்து இரண்டு பாஷ்யங்களிலு மொக்கும். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆகாசம் எந்த ஆதாரத்தில் ஓதப்ரோதமாயிருக்கிறதென்று ப்ரச்நத்தின் முக்யபாகம்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌮𑌨𑌣𑍍𑌵𑌹𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌮𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌮𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌮𑌤𑌮𑍋𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌨𑌾𑌕𑌾
𑌶𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌰𑌸𑌮𑌗𑌨𑍍𑌧𑌮𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌕𑌮𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌵𑌾𑌗𑌮𑌨𑍋𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌕𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮
𑌮𑍁𑌖𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌤𑌦𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌨 𑌤𑌦𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ॥௮॥

(ஶ௦-ஹா-ர-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யருத்தரம் சொல்லுகிறார் ஆகாசாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அக்ஷரம். இதை ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்தூலமாகாததும், அணுவாகாததும், ஹ்ரஸ்வமாகாததும், தீர்க்கமாகாததும், அக்நிகுணம் ஜலகுணமில்லாததும், சாயையில்லாததும், தமஸ்ஸாகாததும், வாயு வாகாததும், ஆகாச மாகாததும், ஸங்கமில்லாததும், ரஸமில்லாததும், கந்தமில்லாததும், கண் காது வாக்கு மநஸ்ஸு இல்லாததும், தேஜஸ்ஸில்லாததும், ப்ராணனில்லாததும், முகமில்லாததும், அளவில்லாததும், உள்ளில்லாததும், வெளியில்லாததுமான அந்த அக்ஷரம் ஒன்றையும் தின்பதில்லை. ஒருவனுமதைத் தின்பதில்லை.

𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 𑌵𑌿
𑌧𑍃𑌤𑍌 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿
𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃 । 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌨𑌿
𑌮𑍇𑌷𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌾 𑌮𑌾𑌸𑌾 𑌋𑌤𑌵𑌃 𑌸𑌂𑌵
𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑍋
𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌶𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌦𑌤𑍋
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌵𑍀𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥

(ஶ-ஹா-ர-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மத்தினுடைய ஆஜ்ஞாசக்கிரத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் தரித்திருந்திருக்கின்றார்கள். இப்படியே த்யாவாப்ருதிவிகளும், நிமேஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், அகோராத்ரங்களும், பக்ஷங்களும், ருதுக்களும், ஸம்வத்ஸரங்களும், இந்தப்படியே நதிகளும், நதங்களும், திறுநதிகளும் தரித்திருக்கின்றன. தாநாதி ஸத்கார்யங்கள் செய்கிறவர்களை மநுஷ்யர்களும் தேவதைகளும் பித்ருக்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌜
𑌤𑍇 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵
𑌤𑌿 । 𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌸 𑌕𑍃𑌪
𑌣𑍋 𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌾
𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥௧௦॥

(ஶ௦-ஹா-ர-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞதாநாதிகளெல்லாம் அவ்வளவு நல்ல பலத்தைத் தரமாட்டா. இந்த அக்ஷரத்தை யறியாமல் பரலோகத்தை யடைந்தவர்கள், நல்ல ஸத்கதியை அடைகிறதில்லை. அறிந்தவர்களாகி முக்தனுவார்கள்.

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌤𑌂
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍃 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍃 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁
𑌖𑌲𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌓𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௧௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த அக்ஷரம் காணப்படாததாய் காண்கிறது. மாநஸநித்யா ஸநம் முதலியவற்றிலும் காண்க. இதைவிட வேறு இப்படிப்பட்ட தொன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்ட அக்ஷரத்தில் ஆகாசம் ஓதப்பிரோதமா யிருக்கின்றது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦
𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑍈 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋
𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) நீங்களறிந்த யாஜ்ஞவல்க்யரிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்து தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அவரை ஜயிக்கமுடியாதென்று கௌரவித்துச் சொல்லி வாய் மூடிக்கொண்டாள் கார்க்கி.

ஐந்தாமத்யாயம் எட்டாம் ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌕𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸
𑌹𑍈𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌿
𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋
𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚
𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾
𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇
𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) சாகல்யராகியவிதக்தர் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து, தேவதைகளெத்தனைபேரிருக்கின்றார்களென்று கேட்டார். அதற்கு, நிவித்தென்கிற மந்திர பதங்களில் எத்தனை தேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றார்களோ மூவாயிரம், மூன்று, முந்நூறு, மூன்று என்றார். ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகள் என்று கேட்க முப்பத்துமூன்று என்ன ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகளென்று கேட்க, ஆறென்றார். மறுபடியும் கேட்டார் மூன்று என்றார். மறுபடியும் கேட்க இரண்டுபேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒன்றரைப்பேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒரு தேவதை என்றார். அதையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾
𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மகிமையாகப் பலசொல்லப்பட்டன முப்பத்துமூன்று தேவதைகள் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதசருத்திரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் ஆக முப்பத்தொரு தேவதைகள், இந்திர ப்ரஜாபதிகளிருவர் ஆக முப்பத்து மூன்று தேவதைகள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚
𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌵𑌸𑍁 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அக்நி, ப்ருதிவி, வஸு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யனும், த்யுலோகமும், இந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஸமஸ்த வஸுக்களும் இருக்கிறபடியால் இவர்களே வஸுக்கள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌶𑍇𑌮𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பத்திந்திரியங்களும் ஆத்மா ஒருவனும் ஆகப் பதினொரு பேர்கள். இவர்கள் சரீரத்தைவிட்டுப் போகின்றபோது எல்லோரையும் அழச்செய்கிறார்களாகையாலே உருத்திரர்களென்று பெயர் வந்தது.

𑌕𑌤𑌮 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌵𑍈 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பன்னிரண்டு மாஸங்களையும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களாக எண்ணவேண்டியது. எல்லாவற்றையும் ஆதானம் பண்ணுகிறபடியால், மாஸங்களை ஆதித்யர்கள் என்று உபாஸிக்கச் சொல்லுகிறது.

𑌕𑌤𑌮 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑍇𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌶𑌵 𑌇𑌤𑌿 ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா) இந்திரனார் ப்ரஜாபதியார்? ஸ்தநயித்நுவே இந்திரன், யஜ்ஞமே ப்ரஜாபதி, ஸ்தநயித்நுவார், வஜ்ரம். யஜ்ஞமேது? பசுக்கள் இப்படி விதக்தசாகல்யருக்கும், யாஜ்ஞவல்க்யருக்கும், ப்ரச்நோத்தரங்கள் நடந்தன.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌷𑌡𑍇𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌷𑌡𑌿𑌤𑌿 ||௭||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆறென்றவை எவை? அக்நி, ப்ருதிவி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யன், த்யுலோகம் இந்த ஆறுமேயாம்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌇𑌮 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌏𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍌 𑌤𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௮||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மூன்று தேவதைகளும் மூன்று லோகங்களும் எல்லாத் தேவதைகளும் இவற்றிலடங்கி யிருக்கிறார்களன்றோ? இரண்டு தேவதைகள் யார்? அந்நமும், ப்ராணனும். அத்யர்த்த தேவதையார்? வாயு.

𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌪𑌵𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌕𑌥𑌮𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ||௯||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஒரு தேவனை அத்யர்த்த தேவதையாகச் சொல்லுகிறதெப்படி என்றால் எல்லாம் இந்த வாயுவினால் விருத்தியடைவதினால் என்று அறியவேண்டும். ஒரு தேவதையார்? ப்ராணன். அதுவே த்யத்தாகிய ப்ரம்மமெனப்படுகிறது.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ௰ | 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂

ய ஏவாயꣳ ஶாரீர: புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேத்யம்ருதமிதி ஹோவாச ‖௧௦‖

(பரம் - ஸா - ரா - ஸா.) எவனுக்கு ப்ருதிவி ஆதாரமோ அவனுக்கு அக்நி தர்சந ஸாதநமோ, எவனுக்கு மனஸ்ஸு ஸங்கல்பஸாதநமோ, அந்த ஆத்மாவை உபாஸிக்க வறிந்தவனே அறிந்தவனாகிறான் என்று சாகல்யர் சொல்ல, அந்த ஆத்மாவை நானறிவேனென்றார். அவனாரென்றார். அவன் சாரீர புருஷனென்றார். அவனை யுபாஸிக்கும் மற்றொரு வழி யென்ன வென்றார். அம்ருதமென்பதே யென்றார். அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் "அந்தர்யாம்யம்ருதஃ"

காம ஏவ யஸ்யாயதநꣳ ஹ்ருதயம் லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாயம் காமமய: புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி ஸ்த்ரிய இதி ஹோவாச ‖௧௧‖

ரூபாண்யேவ யஸ்யாயதநம் சக்ஷுர்லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாஸாவாதித்யே புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி ஸத்யமிதி ஹோவாச ‖௧௨‖

ஆகாஶ ஏவ யஸ்யாயதநꣳ ஶ்ரோத்ரம் லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாயꣳ ஶ்ரௌத்ர: ப்ராதிஶ்ருத்க: புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி திஶ இதி ஹோவாச ‖௧௩‖

தம ஏவ யஸ்யாயதநꣳ ஹ்ருதயம் லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாயம் சாயாமய: புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி ம்ருத்யுரிதி ஹோவாச ‖௧௪‖

ரூபாண்யேவ யஸ்யாயதநம் சக்ஷுர்லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாயமாதர்ஶே புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேத்யஸுரிதி ஹோவாச ‖௧௫‖

ஆப ஏவ யஸ்யாயதநꣳ ஹ்ருதயம் லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணꣳ ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷꣳ ஸர்வஸ்யாத்மந: பராய

ணம் யமாத்த ய ஏவாயமப்ஸு புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி வருண இதி ஹோவாச ||கசு||

ரேத ஏவ யஸ்யாயதநம் ஹ்ருதயம் லோகோ மநோ ஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் யமாத்த ய ஏவாயம் புத்ரமய: புருஷ: ஸ ஏஷ வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய கா தேவதேதி ப்ரஜாபதிரிதி ஹோவாச ||கஎ||

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள். காமம், ரூபம், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, அப் இரேதஸ்ஸு இவைகளை ஆதாரமாகவும், ஹ்ருதயம், கண்கள், காதுகள் இவைகளை லோகமாகவும், ஸ்திரீகள், ஸத்யம், திக்கு, ம்ருத்யு, ப்ராணன், வருணன், ப்ரஜாபதி இவைகளை விசேஷணங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு பத்தாவது சுருதியைப்போல் அந்வயித்துக்கொள்க. ஆனல் சில சுருதிகளில் ஆதாராதிகள் சொன்னவையே சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொள்க.

ஶாகல்யேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யஸ்த்வாம் ஸ்விதிமே ப்ராஹ்மணா அங்காராவக்ஷயணமக்ரதா இதி ||கஅ||

(ஶா - ஹோ - யா - ஹோ.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ஓசாகல்யரே, உம்மை நெருப்புப் பெட்டியாக்கிவிட்டார்கள். நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீரேன் தடுமாற வேண்டும் என்றார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச ஶாகல்யோ யதிதம் குருபஞ்சாலாநாம் ப்ராஹ்மணாநத்யவாதீ: கிம் ப்ரஹ்ம வித்வாநிதி திஶோ வேத ஸதேவா: ஸப்ரதிஷ்டா இதி யத்திஶோ வேத்த ஸதேவா: ஸப்ரதிஷ்டா: ||ககூ||

(ஶா - ஹோ - யா - ஹோ) சாகல்யர் சொல்லுகிறார். குருபாஞ்சால தேசத்திலுண்டான ப்ராம்மணர்களை யெல்லாம் பயந்தவர்களாகச் சொல்லி உவமானம் செய்து விட்டீரே; நீரெந்த ப்ரம்மத்தை யதிசயமாயறிந்தீர்? திக்குகளையும் அதின் ப்ரதிஷ்டைகளையும் நானறிவேன் நீரறிவீராகிற் சொல்லுமென்றார் சாகல்யர்.

கிந்தேவதோऽஸ்யாம் ப்ராச்யாம் திஶ்யஸீத்யாதித்யதேவத இதி ஸ ஆதித்ய: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி சக்ஷுஷீதி கஸ்மிந்நு சக்ஷு: ப்ரதிஷ்டிதமிதி ரூபேஷ்விதி சக்ஷுஷா ஹி ரூபாணி பஶ்யதி கஸ்மிந்நு ரூபாணி ப்ரதிஷ்டிதாநீதி ஹ்ருதய இதி ஹோவாச ஹ்ருதயேந ஹி ரூபாணி ஜாநாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ரூபாணி ப்ரதிஷ்டிதாநி பவந்தீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||உ0||

(ஶா-ஹோ-யா-ஹோ.) இந்தக் கிழக்குத்திக்கில், எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றீர் என்று சாகல்யர் கேட்டதற்கு சூரியனை யுபாஸிக்கின்றே னென்றார். அந்தச் சூரியனெங்கு ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? கண்ணில் ப்ரதிஷ்டை யடைகிறான், கண்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? ரூபங்களிலென்றார். கண்களினலன்றோ ரூபங்களைப்பார்க்கின்றான். ரூபங்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ஹ்ருதயத்தில் ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன. ஹ்ருதயத்தினலன்றோ ரூபங்களை யறிகின்றான். இப்படிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதை யங்கீகரித்தார் சாகல்யர்.

கிந்தேவதோऽஸ்யாம் தக்ஷிணாயாம் திஶ்யஸீதி யமதேவத இதி ஸ யம: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி யஜ்ஞ இதி கஸ்மிந்நு யஜ்ஞ: ப்ரதிஷ்டித இதி தக்ஷிணாயாமிதி க

𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ||௨௧||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) தெற்குத்திக்கில் எந்தத் தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? யமனை. அந்த யமனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? யஜ்ஞம். யஜ்ஞம் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? தக்ஷிணையில். தக்ஷிணைக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? சிரத்தை. சிரத்தையினாலன்றோ தக்ஷிணை கொடுக்கின்றான். சிரத்தைக்கு ப்ரதிஷ்டை எது? ஹ்ருதயம், இந்த உத்தரங்களையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

𑌕𑌿𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌦𑍇𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍍𑌵𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑍇𑌤𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌸𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ||௨௨||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) மேற்குதிக்கில் யெந்த தேவதையையுபாஸிக்கின்றீர்? வருண தேவதையை. வருணனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அப்பு, அப்புக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? இரேதஸ்ஸு இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயத்திலிருந்து இரேதஸ்ஸு வெளிப்பட்டதென்பதற்கு உலகமே சாக்ஷியாகையாலென்க.

𑌕𑌿𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑍀𑌚𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌮𑌦𑍇𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑍋𑌮𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ||௨௩||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) வடதிசையில் எந்த தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? ஸோம தேவதையை. ஸோமதேவதை எந்த அதிகரணத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? தீக்ஷையில், தீக்ஷைக்குப் பிரதிஷ்டை யேது? ஸத்தியத்தில் ஆகையால் தீக்ஷிதனை, ஸத்யஞ் சொல்லவேண்டுமென்று விதிக்கிறது. ஸத்யத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம். ஹ்ருதயத்தினாலன்றோ ஸத்யத்தை யறிகிறான்.

𑌕𑌿𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ||௨௪||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப் பூலோகமாகிய த்ருவமென்கிற கீழ்த்திக்கில் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? அக்நி தேவதையை. அக்நிக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வாக்கு. வாக்குக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் எல்லாத் திக்தேவதைகளுக்கு மாதாரமாயிருக்கும், ஹ்ருதயத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது.

𑌅𑌹𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍈 𑌯𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍈𑌨𑌦𑌦𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑍈𑌨𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌥𑍍𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ||௨௫||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரச்நோத்தரங்களுக்குப் பின், யாஜ்ஞவல்க்யர், தம்முடைய உத்தரங்களை ஒப்புக்கொண்ட சாகல்யரை ஓ அஹல்லிகரே நீரிந்த சரீரத்தை விட்டு ஹ்ருதயம் வேறிடத்திலிருப்பதாக நினைக்கின்றீர். அப்படியானால் இந்தச் சரீரத்தை நாய்களாவது தின்றுவிடும் பக்ஷிகளாவது குத்திவிடும் ஆதலால் ஹ்ருதயம் சரீரத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கிறது.

கஸ்மிந்நு த்வம் சாத்மா ச ப்ரதிஷ்டிதௌ ஸ்த இதி ப்ராண இதி கஸ்மிந்நு ப்ராண: ப்ரதிஷ்டித இத்யபாந இதி கஸ்மிந்ந்வபாந: ப்ரதிஷ்டித இதி வ்யாந இதி கஸ்மிந்நு வ்யாந: ப்ரதிஷ்டித இத்யுதாந இதி கஸ்மிந்நூதாந: ப்ரதிஷ்டித இதி ஸமாந இதி ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா(அ)க்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே(அ)சீர்யோ ந ஹி சீர்யதே(அ)ஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே(அ)ஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யத்யேதாந்யஷ்டாவாயதநாந்யஷ்டௌ லோகா அஷ்டௌ தேவா அஷ்டௌ புருஷா: ஸ யஸ்தாந்புருஷாந்நிருஹ்ய ப்ரத்யுஹ்யாத்யக்ராமத்தம் த்வௌபநிஷதம் புருஷம் ப்ருச்சாமி தம் சேந்மே ந விவக்ஷ்யஸி மூர்த்தா தே விபதிஷ்யதீதி | தம் ஹ ந மேநே சாகல்யஸ்தஸ்ய ஹ மூர்த்தா விபபாதாபி ஹாஸ்ய பரிமோஷிணோ(அ)ஸ்தீந்யபஜஹ்ருரந்யந்மந்யமாநா: ||௨௬||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) உம்முடைய சரீரம் ஹ்ருதயம் இவை யிரண்டும் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ப்ராணனில் ப்ராணத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அபாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வியாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? உதாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஸமாநம் என்றார். இப்படி எல்லாவற்றிற்குமாதாரமானவன் மதுகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டவனே என்று நினைத்து சோகாதிகளொன்றுமில்லாதவன் யாரோ அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லிய புருஷனைக் கேட்கிறேன் என்றார். அதை யறியவில்லை. அவருக்கு அதாவது சாகல்யருக்கு, சிரஸ்ஸுவெடித்து எலும்புகளுங்கூட அபஹரிக்கப்பட்டன.

அத ஹோவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ யோ வ: காமயதே ஸ மா ப்ருச்சது ஸர்வே வா மா ப்ருச்சத யோ வ: காமயதே தம் வ: ப்ருச்சாமி ஸர்வாந்வா வ: ப்ருச்சாமீதி தே ஹ ப்ராஹ்மணா ந தத்ருஷு: ||௨௭||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ப்ராம்மணர்களைப்பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்தாவது தனியேயாவது இஷ்டப்படி கேள்வி கேளுங்கோள். அல்லது நானாவது உங்களைக் கேழ்க்கிறேன், என்றார். யாஜ்ஞவல்க்யர். அந்த ப்ராம்மணர்கள் தைர்யப்படவில்லை.

தாந்ஹைதை: ச்லோகை: பப்ரச்ச | யதா வ்ருக்ஷோ வநஸ்பதிஸ்ததைவ புருஷோ(அ)ம்ருஷா | தஸ்ய லோமாநி பர்ணாநி த்வகஸ்யோத்பாடிகா பஹி: | த்வச ஏவாஸ்ய ருதிரம் ப்ரஸ்யந்தி த்வச உத்பட: | தஸ்மாத்ததாத்ருண்ணாத்ப்ரைதி ரஸோ வ்ருக்ஷாதிவாஹதாத் | மாம்ஸாந்யஸ்ய சகராணி கிநாடம் ஸ்நாவ தத்ஸ்திரம் | அஸ்தீந்யந்தரதோ தாரூணி மஜ்ஜா மஜ்ஜோபமா க்ருதா | யத்வ்ருக்ஷோ வ்ருக்ணோ ரோஹதி மூலாந்நவதர: புந: | மர்த்ய: ஸ்விந்ம்ருத்யுநா வ்ருக்ண: கஸ்மாந்மூலாத்ப்ரரோஹதி | ரேதஸ இதி மா வோசத ஜீவதஸ்தத்ப்ரஜாயதே | தாநாருஹ இவ வை வ்ருக்ஷோ(அ)ஞ்ஜஸா ப்ரேத்ய ஸம்பவ: யத் ஸமூலமாவ்ருஹேயுர்வ்ருக்ஷம் ந புநராபவேத் | மர்த்ய: ஸ்விந்ம்ருத்யுநா வ்ருக்ண:

கஸ்மாந்மூலாத்ப்ரரோஹதி | ஜாத ஏவ ந ஜாயதே கோ ந்வேநம் ஜநயேத்புநஃ | விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம ராதிர்தாதுஃ பராயணம் | திஷ்டமாநஸ்ய தத்வித இதி ||௨௮||

(ஸம-ஹா-பா-ஸா.) ஒரு விருக்ஷம் எப்படி பல புஷ்பங்களை யுடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படியே புருஷனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உரோமங்களை இலைகளாகவும், துவக்கைப்பட்டைகளாகவும், சேர்த்துக்கொள்க. மேலும் பட்டைகளிலிருந்து பால்வழியுமாப்போலத் துவக்கி லிருந்து இரத்தம் வழிகிறதன்றோ? விருக்ஷங்களுக்குக் கண்டங்கள் போலப் புருஷனுக்கு மாம்ஸங்கள், ஸிநரசள் கிநாடங்கள். உள்ளெலும்புகள் தாருவிசேஷங்கள், மஜ்ஜை, மஜ்ஜையே. ஆயினும், விருக்ஷம் சேதிக்கப்பட்ட பிறகு மூலத்திலிருந்து துளுத்துக்கொள்வதுபோல இந்தச் சரீரம் மிருத்யுவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின், மீண்டும் அந்தச் சரீரம் உண்டாவது எதுகொண்டு? அதற்கு மூலமென்ன? இரேதஸ்ஸென்று சொல்லப்போகாது. ஏனென்றால் ஜீவித்திருக்கும்போதே இரேதஸ்ஸுண்டாகின்றமையால் மரித்தபின் இதற்குஇரேதஸ்ஸை மூலமாகச்சொல்லவழியில்லையன்றோ? இதுவும் தவிர விருக்ஷமானது விதையினாலுமுண்டாகிறது. மூலச்சேதமான பின்புண்டாவதுமில்லை. ஆகையால் மிருத்யுவினா லழிந்த மர்த்யன் எந்த மூலத்திலிருந் துண்டாகின்றான்? மரித்தபின் மீளவும் பிறப்பதில்லையாகில் புண்யபாபாநுபவத்திற்கு விரோதம் வருகின்றது. ஆகையால் அவன் ஜநிப்பதுண்மை. அதற்குக் காரணம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்த ப்ரசநத்தோடு எல்லா ப்ராம்மணர்களும் வாய்மூடிக்கொண்டார்கள். கதை முடிந்துவிட்டது. இப்படி யாஜ்ஞவல்க்யர் கேட்ட பொருளின்னதென்பதைச் சுருதி விரிக்கின்றது. அதாகிறது ஜ்ஞாநாநந்த சொரூபமானதும் கர்மாநுகுணமாய்ப் பலனைத்தருவதும் உபாசிப்பவனுக்குப் பலமாயுமிருக்கின்றதும் ப்ரம்மமே.

ஐந்தாமத்யாயம் ஒன்பதாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

ஷஷ்டாத்யாயே ப்ரதமப்ராஹ்மணம்.

ஹரிஃ ஓம்.

ஜநகோ ஹ வைதேஹ ஆஸாஞ்சக்ரேऽத ஹ யாஜ்ஞவல்க்ய ஆவவ்ராஜ | தம் ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய கிமர்த்தமசாரீஃ பஶூநிச்சந்நண்வந்தாநிதி | உபயமேவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச ||௧||

(ஸம-ஹா-பா-ஸா.) ஸபையில் ஜநகர்வீற்றிருந்தார். அங்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அவரைநோக்கி வந்த காரணத்தைக் கேட்கும்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யரே, பசுக்களை விரும்பி வந்தீரோ, அல்லது தத்வநிச்சயம் பண்ணவந்தீரோ, வென்றார். இரண்டையுமுத்தேசித்தே வந்தேன் மகாராஜனே என்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

யத்தே கஶ்சிதப்ரவீத்தச்ச்ருணவாமேத்யப்ரவீந்மே ஜித்வா ஶைலிநிர்வாக்வை ப்ரஹ்மேதி யதா மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்ரூயாத்ததா தச்சைலிநிரப்ரவீத்வாக்வை ப்ரஹ்மேத்யவததோ ஹி கிம் ஸ்யாதித்யப்ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் ந மேऽப்ரவீதித்யேகபாத்வா ஏதத்ஸம்ராடிதி ஸ வை நோ ப்ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய | வாகேவாயதநமாகாஶஃ ப்ரதிஷ்டா ப்ரஜ்ஞேத்யேநதுபாஸீத | கா ப்ரஜ்ஞதா யாஜ்ஞவல்க்ய | வாகேவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச | வாசா வை ஸம்ராட் பந்துஃ ப்ரஜ்ஞாயத ருக்வேதோ யஜுர்வேதஃ ஸாமவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸஃ புராணம் வித்யா உபநிஷதஃ ஶ்லோகாஃ ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாநீஷ்டம் ஹுதமாஶிதம் பாயிதமயம் ச லோகஃ பரஶ்ச லோகஃ ஸர்வாணி ச பூதாநி வாசைவ ஸம்ராட்

𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦
𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 | 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈
𑌦𑍇𑌹𑌃 | 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹
𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௨||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்: உம்முடைய ஆசாரியர்களுக்குள் யாரெப்படி உபதேசித்திருக்கிறார்களோ அதைச் சொல்லுமென்றார்; ஜநகர் சொல்லுகிறார்: சலரின் பிள்ளையாகிய ஜித்வா என்பவர் எனக்குச்சொல்லி யிருப்பது வாக்கை ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது. அதற்குயாஜ்ஞவல்க்யர் தாய்தந்தை ஆசாரி இவர்களை உபாஸித்த நல்ல ஆசாரியன் சொல்லுகிறபடியே சொல்லியிருக்கிறார். ஸரியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். வாக்கே ப்ரம்மமென்பது ஸரியான விஷயம். அவருமக்கு அதினுடைய ஆயதநத்தையும் ப்ரதிஷ்டையையும் சொன்னார். ஜநகர்சொல்லுகிறார் சொல்லவில்லை. ஓ ராஜனே, அப்போ தமக்குக்கால்பங்கு தெரிந்தது என்றார். யாஜ்ஞவல்க்யர். ஆனாலதைமுழுதும் சொல்லுமென்றார். ஜநகர் வாக்கே ஆயதநம், ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டை, ப்ரஜ்ஞை ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர். ப்ரஜ்ஞையென்பது வாக்கோ வேறோ என்றார். ஜநகர். வாக்கே என்று உபதேசித்து யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு அநேகத்ருஷ்டபலன்களோடு ஆஜாநஸித்த தேவதாஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறானென்றும் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ஜநகர் யானைபோன்ற எருதுகளின் ஸமூகங்களடங்கிய ஆயிரம் கோக்களைக் கொடுக்கிறேன் இந்த வித்யோபதேசத்திற்காகவென்றார். நான் குறையுமுபதேசியாமல் தக்ஷிணை வாங்குவது தகப்பனாருக்கு அஸம்மதமாகையால் குறையும் உபதேசித்தபின் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்றார்,

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌕𑌃 𑌶𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯
𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌤𑍋 𑌹𑌿
𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏
𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞
𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾
𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌜𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌧𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑌂 𑌭
𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾
𑌟𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋
𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௩||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஹா.) உதங்கர் ப்ராணனை ப்ரமமென்றாரென்று சொல்ல முன்போல ஆயதந ப்ரதிஷ்டைகளைச் சொல்லவில்லை யென்ன இவருமதைக்கொண்டாடி ப்ரியமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும் ப்ராணனாயதநமென்றும் ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டையென்றும் சொல்லி அதையுபாஸிப்பதற்குப் பலனையும்சொன்னார். மற்றவை முன்போலவேகாண்க.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑌰𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾-
𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤

தா தத்வார்ஷ்ணோ'ப்ரவீச்சக்ஷுர்வை ப்ரஹ்மேத்யபஶ்யதோ ஹி கிம் ஸ்யாதித்யப்ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் ந மே'ப்ரவீதித்யேகபாத்வா ஏதத்ஸம்ராடிதி ஸ வை நோ ப்ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய சக்ஷுரேவாயதநமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டா ஸத்யமித்யேநதுபாஸீத கா ஸத்யதா யாஜ்ஞவல்க்ய சக்ஷுரேவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச சக்ஷுஷா வை ஸம்ராட் பஶ்யந்தமாஹுரத்ராக்ஷீரிதி ஸ ஆஹாத்ராக்ஷமிதி தத்ஸத்யம் பவதி சக்ஷுர்வை ஸம்ராட் பரமம் ப்ரஹ்ம நைநம் சக்ஷுர்ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூதாந்யபிக்ஷரந்தி தேவோ பூத்வா தேவாநப்யேதி ய ஏவம் வித்வாநேததுபாஸ்தே ஹஸ்த்ய்ருஷபம் ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதேஹ: ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே'மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ||௪||

யதேவ தே கஶ்சிதப்ரவீத்தச்ச்ருணவாமேத்யப்ரவீந்மே கர்தபீவிபீதோ பாரத்வாஜ: ஶ்ரோத்ரம் வை ப்ரஹ்மேதி யதா மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்ரூயாத்ததா தத்பாரத்வாஜோ'ப்ரவீச்ச்ரோத்ரம் வை ப்ரஹ்மேத்யஶ்ருண்வதோ ஹி கிம் ஸ்யாதித்யப்ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் ந மே'ப்ரவீதித்யேகபாத்வா ஏதத்ஸம்ராடிதி ஸ வை நோ ப்ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய ஶ்ரோத்ரமேவாயதநமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டா'நந்த இத்யேநதுபாஸீத கா'நந்ததா யாஜ்ஞவல்க்ய திஶ ஏவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச தஸ்மாத்வை ஸம்ராடபி யாம் காம் ச திஶம் கச்சதி நைவாஸ்யா அந்தம் கச்சத்யநந்தா ஹி திஶோ திஶோ வை ஸம்ராட் ஶ்ரோத்ரம் ஶ்ரோத்ரம் வை ஸம்ராட் பரமம் ப்ரஹ்ம நைநம் ஶ்ரோத்ரம் ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூதாந்யபிக்ஷரந்தி தேவோ பூத்வா தேவாநப்யேதி ய ஏவம் வித்வாநேததுபாஸ்தே ஹஸ்த்ய்ருஷபம் ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதேஹ: ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே'மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ||௫||

யதேவ தே கஶ்சிதப்ரவீத்தச்ச்ருணவாமேத்யப்ரவீந்மே ஸத்யகாமோ ஜாபாலோ மநோ வை ப்ரஹ்மேதி யதா மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்ரூயாத்ததா தஜ்ஜாபாலோ'ப்ரவீந்மநோ வை ப்ரஹ்மேத்யமநஸோ ஹி கிம் ஸ்யாதித்யப்ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் ந மே'ப்ரவீதித்யேகபாத்வா ஏதத்ஸம்ராடிதி ஸ வை நோ ப்ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய மந ஏவாயதநமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டா''நந்த இத்யேநதுபாஸீத கா''நந்ததா யாஜ்ஞவல்க்ய மந ஏவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச மநஸா வை ஸம்ராட் ஸ்த்ரியமபிஹார்யதே தஸ்யாம் ப்ரதிரூப: புத்ரோ ஜாயதே ஸ ஆநந்தோ மநோ வை ஸம்ராட் பரமம் ப்ரஹ்ம நைநம் மநோ ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூதாந்யபிக்ஷரந்தி தேவோ பூத்வா தேவாநப்யேதி ய ஏவம் வித்வாநேததுபாஸ்தே ஹஸ்த்ய்ருஷபம் ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதேஹ: ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே'மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ||௬||

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥எ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) பர்க்கு என்பவர் சக்ஷுஸ்ஸு ப்ரம்மம் என்றார். அதைஸத்யமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். கர்த்தபீவிபீதரென்பவர் ச்ரோத்ரத்தை ப்ரம்மமென்றார். அநந்தமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். ஸத்யகாமரென்பவர் மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றார். அதை யாநந்தமென்றுபாஸிக்கவென்றார். விதக்தர், ஹ்ருதயம் ப்ரம்மமென்றார். ப்ரதிஷ்டா ஸ்திதியென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். இந்தப்படி ப்ரச்நோத்தரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மற்றவை முன்போலவே யோஜித்துக்கொள்க.

ஆறமத்யாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁 𑌮𑌾 𑌶𑌾𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌰𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌰𑌕 𑌆𑌢𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌧𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌕 𑌇𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑍈 𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥க॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அப்போது ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்த்து, ஆஸநத்தைவிட்டுக் கீழிருந்து, என்னை சிக்ஷித்தநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக்கொண்டார். அந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்: ஓமகாராஜனே, பெரிய ஸமுத்ரத்தையோ அல்லது பெரிய மார்க்கத்தையோ போகவிரும்பினவன், ஒரு தேரையோ ஓடத்தையோ ஸாதநமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல அந்தந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் கேட்ட உபநிஷத்துக்களை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; பூஜ்யனை நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு எங்கு போகப்போகிறாய் என்று முமுக்ஷுவின் கதியைக் கேட்க, நானதை யறியேன், நீர் சொல்லவேண்டுமென்றார்; நானதைச் சொல்லுகிறேனென்றார்.

𑌇𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌷 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌇𑌵 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌃 ॥உ॥

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌸𑌾-𑌹𑌾.) காது கண்ணில் வர்த்திக்கிற புருஷன் இந்திரனென்கிற பெயருடையவன் வர்த்திக்கிறான். இவனையே இந்தனென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறான், தேவர்கள் பரோக்ஷத்திலாசையுடையவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் த்வேஷமுடையவர்கள்.

𑌅𑌥𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌷𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌜𑌾𑌲𑌕𑌮𑌿𑌵𑌾𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷𑌾 𑌸𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌣𑍀 𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌤𑌰 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ‖௩‖

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌸𑌾-𑌹𑌾.) புருஷரூபமாக இடதுகண்ணில் தோற்றுகிற விராட்டானது அந்த இந்திரனுடைய பத்நி. அந்தத் தம்பதிகள் வஸிப்பதற்கு ஸ்தாநம் ஹ்ருதயாகாசம். ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற லோஹித பிண்டமானது, போக்யமாகிய ப்ராஸாதம். கிஞ்ஜல்கம் போல் தோற்றுகிற நாடீ ஸமூகமே வஸ்திரம். இவர்களுடைய ஸஞ்சாரமார்க்கமே ஸுஷும்னையென்கிற அந்த முக்த புருஷனுடைய கதிமார்க்கம். அது தவிர மற்ற நாடிகள் ஸம்ஸாரமார்க்கம். அந்தச் சாரீரனிலும் இவன் போக்யனைக் காணப்படானின்றான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌉𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑍁𑌦𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌨𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌸𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ‖௪‖

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌸𑌾-𑌹𑌾.) எல்லாத் திக்குக்களிலும் ப்ராணேந்திரிய வ்யாபாரங்களையுடைய ஜீவனைக்காட்டிலும் தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷனாகியவன் விலக்ஷணனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷனையுபாஸித்து அபயத்தை யடைந்தாயென்றார். அப்படியே யாகவேண்டுமென்று ஜநகர் வேண்டிக்கொண்டார். நமஸ்காரம் செய்து விதேஹதேசத்தையும் தன்னையும் தக்ஷிணை கொடுத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌨 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍂𑌦𑌾𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌂 𑌦𑌦𑍌 𑌸 𑌹 𑌕𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌵𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌦𑌦𑍌 𑌤𑌂 𑌹 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 ‖௧‖

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌸𑌾-𑌹𑌾.) ஒருகால விசேஷத்தில் ஜநகர் ஸமீபத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அப்போது நாம் வேதாந்த பாகத்தில் விசேஷார்த்தங்களைச் சொல்லப்போ

காமதென்று நினைத்தார். ஜநகரும் யாஜ்ஞவல்க்யரும் அக்நிஹோத்ரத்திநால் ஸம்வாதம் பண்ணினார்கள். அப்போது அவருடைய ஸாமர்த்யத்தைப்பார்த்து, வரங்கேட்கச் சொன்னார். அவர் இஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றார். அப்படியே யென்றார். ராஜா கேள்விகேட்டார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿। 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௨॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஹா.) ஜநகர், யாஜ்ஞவல்க்யரை கேட்கிறார்: இந்தப் புருஷனுக்கு ப்ரகாசம் எந்த ஜ்யோதஸ்ஸாலே? யாஜ்ஞவல்க்யர் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூர்யனாலே. இவன் ஸகல வியாபாரங்களையும் நடத்திக்கொள்வது ஸூர்யப்ரகாசத்தினாலன்றோ? இதை ஜநகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஆமாம் யாஜ்ஞவல்க்யரே.

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௩॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௪॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௫॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஹா.) ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் சந்திரப்ரகாசத்தாலும் அவனும் அஸ்தமித்தபோது அக்நிப்ரகாசத்தாலும் அதுவுமில்லாதபோது வாக்கின் ப்ரகாசத்தாலும் புருஷன் வ்யவஹாரங்களை நடத்துகிறான் என்கிற விஷயம் ப்ரச்நோத்தரமாய் முடிந்தபின், அந்தவாக்கு மில்லாதபோது எந்தப்ரகாச மிவனுக்கென்ன ஆத்ம ப்ரகாசத்தினாலென்றார்.

𑌕𑌤𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃। 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍁𑌭𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌵𑌨𑍁𑌸𑌂𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵। 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌸 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயபுருஷனாகிய ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தானே கர்த்தாவைப்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வப்நாவஸ்தையில் இந்த ஜாக்ரததசையில் காணப்படுகிற சரீராதி ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறதில்லையென்று, ஆத்மா யாரென்று கேட்ட ஜநகருக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்.

स वा अयं पुरुषो जायमानः शरीरमभिसम्पद्यमानः पाप्मभि स्संसृज्यते स उत्क्रामन्म्रियमाणः पाप्मनो विजहाति ॥௮॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) பாப ஸம்பந்தம் முதலிவைகளும் இவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தத்தாலே என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால்ஸ்வரூபம் நிர்மலமென்றதாயிற்று.

तस्य वा एतस्य पुरुषस्य द्वे एव स्थाने भवत इदं च परलोकस्थानं च सन्ध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानं तस्मिन्सन्ध्ये स्थाने तिष्ठन्नुभे स्थाने पश्यतीदं च परलोकस्थानं च । स यत्र प्रस्वपित्यस्य लोकस्य सर्वावतो मात्रामपादाय स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपित्यत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति ॥௯॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்தானங்கள் இரண்டு. இந்த லோகமும் பரலோகமும். ஸ்வப்நமென்பது மூன்றாவது ஸ்தானமும். இதையே ஸந்தியமென்பர். ஏனென்றால் இந்த ஸ்தானத்திலிருந்து இரண்டு லோகங்களையு மநுபவிக்கிறானாகையாலென்க. இன்பம் துன்பமென் றிரண்டையு மடைகிறானன்றோ ஸ்வப்நத்திலும். அப்போ திந்திரிய வியாபாரங்களை அடக்கிக்கொண்டு தன்புண்ய பாபாநுகுணமாக எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணிவித்துக்கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதிராய் விளங்குகின்றான்.

न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान्रथयोगान्पथः सृजते न तत्रानन्दा मुदः प्रमुदो भवन्त्यथानन्दान्मुदः प्रमुदः सृजते न तत्र वेशान्ताः पुष्करिण्यः स्रवन्त्यो भवन्त्यथ वेशान्तान्पुष्करिणीः स्रवन्तीः सृजते स हि कर्ता ॥௧௦॥

(ஶம்-ஹா.) ஸ்வப்நம் பொய்யேயாம். ஆதலா லப்போது ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்னத் தடையில்லை.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவினால் அந்தக்காலத்திலந்த ஜீவனை காணும்படிக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உடனே அழிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் ஸத்யம்.

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரகரணத்திற்கும் வியாஸஸூத்திற்கும் விரோதபடாத கருத்து ரா-பாஷ்த்தில் சொல்லப்பட்டதே என்றறிக. இதின் விரிவு மற்றோரிடம் காண்க.

तदेते श्लोका भवन्ति । स्वप्नेन शारीरमभिप्रहत्यासुप्तः सुप्तानभिचाकशीति । शुक्रमादाय पुनरैति स्थानं हिरण्मयः पुरुष एकहंसः ॥௧௧॥

(ஶம்-ஹா.) ஸ்வப்நத்தோடு கூடிய ஜீவன், சரீரத்தை நிச்சேஷ்டமாக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசனாய் ப்ரகாசியாத இந்திரியங்களைச் சூழ்ந்து வருகிறான். ஒருவனாயே மீளவும் இந்திரியப்ரகாசமுடையனாய்க் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையை யடைகிறான்.

प्राणेन रक्षन्नवरं कुलायं बहिष्कुलायादमृतश्चरित्वा । स ईयतेऽमृतो यत्र कामं हिरण्मयः पुरुष एकहंसः ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணவாயுவினால் ஜாக்ரத்சசாசரீரத்தை மரிக்கவொட்டாமல் செய்து இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைவிட்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான்.

ஸ்வப்நாந்த உச்சாவசமீயமாநோ ரூபாணி தேவ: குருதே பஹூநி |
உதேவ ஸ்த்ரீபி: ஸஹ மோதமாநோ ஜக்ஷதுதேவாபி பயாநி பஶ்யந் ||௧௩||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நமத்யத்தில் நாநாவித தேவாதிரூபங்களைப் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸ்திரீகளோடு கூடினதுபோலவும், புஜிப்பதுபோலவும் காண்கிறான்.

ஆராமமஸ்ய பஶ்யந்தி ந தம் பஶ்யதி கஶ்சநேதி | தம் நாயதம் போதயேதித்யாஹு: | துர்பிஷஜ்யம் ஹாஸ்மை பவதி யமேஷ ந ப்ரதிபத்யதே | அதோ கல்வாஹுர்ஜாகரிததேஶ ஏவாஸ்யைஷ இதி யாநி ஹ்யேவ ஜாக்ரத்பஶ்யதி தாநி ஸுப்த இத்யத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி ஸோஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாய ப்ரூஹீதி ||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) இவனுறங்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்கிறானன்றோ? அப்போதிவனை யொருவரும் பார்ப்பதில்லை. ஆசையால் உறங்குகிறவனைத் திடீரென்றெழுப்பப்போகாது. அப்படியானால் சில ஸமயங்களில் இந்திரிய வ்யத்யாஸம் குருட்டுத்தனம் முதலாகிய தோஷங்களை யடைவான். அது சிகித்ஸைபண்ண முடியாமற்போம். இதனால் ஸ்வயம்ஜ்யோதி என்றது ரூபிக்கப்பட்டது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜநகர் மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸம்ப்ரஸாதே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச | புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித்பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ||௧௫||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ஜாக்ரத்தசையில் புண்ய பாபங்களுக்குத்தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்து விளையாடி ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்திற்போக நினைக்கும்போது முன் வந்த வழியே ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்தை ஸ்வப்நாநுபவத்திற்காக அடைகிறான். அக்காலத்தில் ஜாக்ரத்தசையில் தனக்குண்டாயிருந்த மநுஷ்யதேஹ ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைவிட்டு விளங்குகின்றான். இந்தப் புருஷன் உபாதியினாலாகிய ஸங்கத்தைத் தவிர ஒழியச் சுயமாய் சங்கமற்றவனன்றோ! இவ்வுபதேசத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தபடியே ஜநகரொப்புக்கொண்டு நான் தேவரீருக்கு ஆயிரம்கோக்களைக் குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைச் சொல்லுமென்றார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸ்வப்நே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச | புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி புத்தாந்தாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித்பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ||௧௬||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ்ச்சொல்லியவாறு ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ரூபங்களை ஜாக்ரத்தசையிலடைவதில்லை. இதனால் இரண்டுதசையில் ரூபங்களும் இவனுக்கு உபாதியினால் கர்மத்தினால வித்யையினாலுண்டாகியவையேயன்றிச் சுபாவமல்லவென்பது பெறப்பட்டது. (இரங்கராமாநுஜத்தில் ஸ்வப்நாந்தே) என்பது பாடம்.)

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் புத்தாந்தே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாந்தாயைவ ||௧௭||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிக்கு ஸகலமும் முன்போலவேயாம்.

தத்3யதா2 மஹாமத்ஸ்ய உபே4 கூலே அனுஸஞ்சரதி பூர்வம் சாபரம் ச ஏவமேவாயம் புருஷ ஏதாவுபா4வந்தாவனுஸஞ்சரதி ஸ்வப்நாந்தம் ச பு3த்3தா4ந்தம் ச ||௧௮||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மூன்று சுருதிகளாலும் ஆரோஹணா வரோஹண க்ரம த்தினால், ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வப்நத்திலும் ஜாக்ரத்திலும் இவன் படும்பாடு வெளியிடப்ப ட்டது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றது. இந்தச் சுருதியில் ஒருபெரிய மீனானது ஆறுகளில் சில போதிச்கரையிலும் சில போதக்கரையிலுமாய் இரண்டிடங்களில் ஸஞ் சரிப்பதுபோல இந்த ஜீவனும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் சிலபோதும் ஜாக்ரத்ஸ்தாநத்தில் சில போதுமாய் இரண்டு ஸ்தாநங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தத்3யதா2ஸ்மின்னாகாஶே ஶ்யேனோ வா ஸுபர்ணோ வா விபரிபத்ய ஶ்ராந்த꞉ ஸம்ஹத்ய பக்ஷௌ ஸம்லயாயைவ த்4ரியத ஏவமேவாயம் புருஷ ஏதஸ்மா அந்தாய தா4வதி யத்ர ந ஸுப்தோ ந கஞ்சன காமம் காமயதே ந கஞ்சன ஸ்வப்நம் பஶ்யதி ||௧௯||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன் இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தையும் ஜாக்ரத்தையுமநுப வித்து, வருத்தமடைந்த கருடபக்ஷி முதலியவை மேலும் கீழும் திரிந்து சிரமப்பட்டு தல்ல கூடுதேடிப் படுப்பதுபோல ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தை யடைந்து லயிக்கிறான். அவ் விடத்தில் ஒரு வஸ்துக்களையும் காண்பதில்லை; ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

தா வா அஸ்யைதா ஹிதா நாம நாட்3யோ யதா2 கேஶ꞉ ஸஹஸ்ரதா4 பி4ன்னஸ்தாவதாணிம்னா திஷ்ட2ந்தி ஶுக்லஸ்ய நீலஸ்ய பிங்க3லஸ்ய ஹரிதஸ்ய லோஹிதஸ்ய பூர்ணா அத2 யத்ரைனம் க்4னந்தீவ ஜினந்தீவ ஹஸ்தீவ விச்சா2யயதி க3ர்தமிவ பததி | யதே3வ ஜாக்3ரத்3 ப4யம் பஶ்யதி தத3த்ராவித்3யயா மன்யதே அத2 யத்ர தே3வ இவ ராஜேவாஹமேவேத3ம் ஸர்வோஸ்மீதி மன்யதே ஸோஸ்ய பரமோ லோக꞉ ||௨௦||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் அதாவது இந்த ஜீவன் ஹிதங்களென்கிற நாடிகளில் வர்த்திக்கும்போது ஜாக்ரத்தசையில் காணுவதுபோல நாநாபயங்கரரூபங்களையும் பார்க்கி றான். ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தில் அஃதில்லை. நாநாவர்ணங்களான அந்நரஸங்களால் பூர் ணமாயிருக்கின்ற அந்த நாடிகள் பல போக ஸதநமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின் றன. ப்ரம்மத்தை யாச்ரயித்திருக்கும் ஸமயமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஆத்மஸுகமொழிநீ ய மற்றொன்றும் தோற்றாதபடி கட்டளையிட்டிருப்பதால் அப்போது ராஜாவைப்போல் ஸுகத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

தத்3வா அஸ்யைதத3திச்ச2ந்தா3 அபஹதபாப்மாப4யம் ரூபம் | தத்3யதா2 ப்ரியயா ஸ்த்ரியா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா3ஹ்யம் கிஞ்சன வேத3 நாந்தரமேவமேவாயம் புருஷ꞉ ப்ராஜ்ஞேனாத்மனா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா3ஹ்யம் கிஞ்சன வேத3 நாந்தரம் | தத்3வா அஸ்யைதத்3 ஆப்தகாமமாத்மகாமமகாமம் ரூபம் ஶோகாந்தரம் ||௨௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி ஸ்தாநமாகிய ப்ரம்மமானது, அபரிமித ஸுகரூ பமாகியது; பாபஸம்பந்தமில்லாதது; பயபந்தமில்லாதது. அந்த ப்ரம்மத்தோடு இந்த ஜீவன் ஸம்பந்தப்படும்போது தனக்கத்யந்தேஷ்டையான நாயிகைத்த தேகபாவனையிணை யும்போது எவ்வாறு வேறொன்றையுமறியானோ; அப்படியே பரம ஸுகத்தையடைந்து மற்றொன்றையுமறியாமல் போகிறான், அந்த ப்ரம்மம் அவாப்த ஸமஸ்தகாமம் ஆத்மாநந் தாநுபவ சிலம். க்ஷுத்ரகாம சூந்யம். சோகதூரம்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌽𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌅𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌹𑌾𑌽𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌹𑌾 𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑍋𑌽𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌃 𑌪𑍌𑌲𑍍𑌕𑌸𑍋𑌽𑌪𑍌𑌲𑍍𑌕𑌸𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌪𑌸𑍋𑌽𑌤𑌾𑌪𑌸𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௨௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருவிதமான ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தங்கள் இடையாவாகையால், தாய் தந்தை லோகம் வேதம் தேவதை முதலியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல தேஹ ஸம்பந்தத்தில் வரும் ஜாதி பேத மில்லை; அதமூலமாக வருகிற தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ரூபம் நன்றாய் விளங்கும் தசை ஸுஷுப்தி என்றே தப்படுகிறது.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌨𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥௨௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி தசையில் வஸ்துஜ்ஞானமில்லாதது, இந்த ஆத்மாவுக்கு த்ருஷ்டி என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையிலன்று. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாததசையே கிடைக்கமாட்டாதன்றோ? அது நாசமிருப்பதன்றன்றோ? வேறு காரணமென்னெனில் கண்முதலிய காரண ஸம்பந்தமுடையதாய்க் கொண்டு மற்றொரு வஸ்து அக்காலத்திலில்லை யன்றோ? அப்படிக்கிருந்தாலன்றோ பார்ப்பதற்கிடமுண்டு?

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥௨௪॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌰𑌸𑌯𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌹𑌿 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑍂 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥௨௫॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 ॥௨௬॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௨௭॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌨𑌹𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥௨௮॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥௨௯॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩௦॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) க்ராணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும் இரஸநேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், வாகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், ச்ரவணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், மனோ வ்ருத்தியா

லும், த்வகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், புத்தி வ்ருத்தியாலும் ஜ்ஞாநப்ர ஸரணமில்லாமலி ருப்பது அப்படி ப்ரஸரிக்கும் ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலன்று. அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் நித் யமாயிருக்கின்றமையா லதற் கழிவில்லாமையினால். வேறென்னென்றால், அந்தந்த வ்ரு த்திகளுக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு, அந்தந்தப் பதார்த்தங்க ளெப்போது வேறாயில்லாமை யால் அந்த ப்ரஸரணமில்லாமலிருக்கின்றது.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩௧॥

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) ஜாக்ரத் ஸ்வப்நங்களில் கரண வ்யாபாரங்களுண்டாயிருக் கின்றமையாலும் உபாதியினால் அப்ரம்மாத்மக வஸ்து தர்சநமுண்டாகின்றமையாலும் அவ்வித ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது. தன்னையும் அப்ரம்மாத்மகனாக நினைக்கின்றது.

𑌸𑌲𑌿𑌲 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌏𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍇𑌷𑍋𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌷𑍋𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍁𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௩௨॥

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) நீர்கலந்தநீர்போல ஸ்வச்சனாகிய பரமாத்மாவும், ஸ்வச்சனாகிய ஜீவாத்மாவும் கலந்த ஸுஷுப்தியி லத்வைதமாயிருக்கின்றது. இப்படிக்கு ஸுஷு ப்த்யாதாரனாகிய பரமாத்மா ப்ரம்மலோகமென்றும், பரகதியென்றும், பரமானஸம்பத்தெ ன்றும், பரமாநந்தமென்றும் ஜநகரை நோக்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தனர். ஓ மகா ராஜரே என்று ஸம்போதித்து அநுசாஸநம் பண்ணினர். இந்த ப்ரம்மத்தினுடைய ஆந ந்தலேசத்தையே மற்றுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் அநுபவிக்கின்றனவென்றார்.

𑌸 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌕𑍈𑌰𑍍𑌭𑍋𑌗𑍈𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌃 𑌸 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕 𑌆𑌜𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌾𑌜𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌥𑍈𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌏𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌿𑌭𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌰𑍌𑌤𑍍𑌸𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) அவன் மநுஷ்யர்களுக்குள், யௌவநம் முதலிய குணங்களு டையவனாய், ப்ரபுவாயிருக்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆநந்தம் எப்படிப்பட்ட தோ, அந்த ஆநந்தம் மநுஷ்யாநந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மநுஷ்யாநந்தத் தை நூறுநூறாகப் பெருக்கித் தைத்திரீயத்தில் ப்ரம்மாநந்தத்தை அளவிடப்போகாதென் று நிரூபித்துச்சொல்லியபடி யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அதைக்கேட்ட ராஜா மோக்ஷா

பாயத்தையே சொல்லும்படி கேட்க, தாம் முன் செய்துகொண்ட ஸங்கல்பம் நிறைவேறுதுபோலிருக்கிறது, எல்லா நிச்சயங்களையும் கேட்கின்றமையாலென்று நினைத்தார்.

स वा एष एतस्मिन्स्वप्नान्ते रत्वा चरित्वा दृष्ट्वैव पुण्यं च पापं च पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति बुद्धान्तायैव ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஸ்வப்நத்திலிருந்து புண்யபாபாநுபவம் செய்தபின் ஜாகரத்தை முன்போலவே யடைகின்றான்.

तद्यथानः सुसमाहितमुत्सर्जद्यायादेवमेवायं शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मनान्वारूढ उत्सर्जन्याति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति ॥ ௩௫ ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) சகடமானது பூர்வதேசத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரம்போவது போல இந்த ஜீவனும், ஊர்த்வச்வாஸம் வருகிற காலத்தில் இந்தச் சரீரத்தைவிட்டு பரமாத்மாவினாலேவப்பட்டவனாய், லோகாந்தரத்தை யடைகின்றான்.

स यत्रायमणिमानं न्येति जरया वोपतपता वाणिमानं निगच्छति तद्यथाम्रं वोदुम्बरं वा पिप्पलं वा बन्धनात्प्रमुच्यत एवमेवायं पुरुष एभ्योऽङ्गेभ्यः संप्रमुच्य पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति प्राणायैव ॥ ௩௬ ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ராஸா.) ஜ்வரம் முதலிய வியாதி நிமித்தங்களினாலாவது ஜரை முதலிய சரீரதோஷங்களினாலாவது சரீரமிளைத்தபோது மாம்பூ முதலிய பூக்கள் காம்பிலிருந்து கழலுவதுபோல் கழன்று சென்று, மீண்டும் சரீரஸம்பத்தை யடைந்து ஜீவிக்கின்றான் இந்த ஆத்மா வென்று சொல்லப்பட்டது.

तद्यथा राजानमायान्तमुग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्योऽन्नैः पानैरावसथैः प्रतिकल्पन्तेऽयमायात्ययमागच्छतीत्येवं हैवंविदं सर्वाणि भूतानि प्रतिकल्पन्त इदं ब्रह्मायातीदमागच्छतीति ॥ ௩௭ ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) அரசன் வரும்போது அதற்கு முன்னமே அதை அறிந்த ப்ருத்யர்கள் எப்படி அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படியே ஸகலோபகரணங்களும் இவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

तद्यथा राजानं प्रयियासन्तमुग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्योऽभिसमायन्त्येवमेवेममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्ति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति ॥ ௩௮ ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப்படிச் சரீரத்தைவிட்டு ஜீவன் போம்போது, ஸகலேந்திரியோபகரணங்களும் கூடிச்செல்லுகின்றன.

ஆறமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் மூற்றும்.

चतुर्थं ब्राह्मणम्.

स यत्रायमात्माबल्यं न्येत्य संमोहमिव न्येत्यथैनमेते प्राणा अभिसमायन्ति स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति

ஹ்ருதயமேவாப்யவக்ராமதி ஸ யத்ரைஷ சாக்ஷுஷ: புருஷ: பராங் பர்யாவர்ததே(அ)தாரூபஜ்ஞோ பவதி ||௧||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மா பலஹாநியை யடைந்து மோஹப்படுகிற ஸமயத்தில் ப்ராணன்கள் அவனைக்கிட்டுகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்தை யடைந்து விடுகிறான். அப்படி விஷய பராங்முகனாய் விசேந்தசையில் இவனுக்கு வஸ்து ஜ்ஞாநமில்லாமற் போகின்றது.

ஏகீபவதி ந பஶ்யதீத்யாஹுரேகீபவதி ந ஜிக்ரதீத்யாஹுரேகீபவதி ந ரஸயத இத்யாஹுரேகீபவதி ந வததீத்யாஹுரேகீபவதி ந ஶ்ருணோதீத்யாஹுரேகீபவதி ந மநுத இத்யாஹுரேகீபவதி ந ஸ்ப்ருஶதீத்யாஹுரேகீபவதி ந விஜாநாதீத்யாஹுஸ்தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யாக்ரம் ப்ரத்யோததே தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி சக்ஷுஷ்டோ வா மூர்த்நோ வா(அ)ந்யேப்யோ வா ஶரீரதேஶேப்யஸ்தமுத்க்ராமந்தம் ப்ராணோ(அ)நூத்க்ராமதி ப்ராணமநூத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநூத்க்ராமந்தி ஸவிஜ்ஞாநோ பவதி ஸவிஜ்ஞாநமேவாந்வவக்ராமதி| தம் வித்யாகர்மணீ ஸமந்வாரபேதே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச ||௨||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) அக்காலத்தில் இந்திரியங்களோடு ஏகீபவித்தபடியினால் உருவம் முதலியவற்றை க்ரஹிப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனுக்கு ஹ்ருதயத்வாரத்தில் ப்ரகாசமுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரகாசத்தினால் இந்த ஜீவனுத்க்ரமிக்கிறான்; அவனுத்க்ரமிக்கும்போது முக்யப்ராணன் அநுஸரித்துத்க்ரமிக்கின்றது; அப்போது எல்லா ப்ராணங்களு முத்க்ரமிக்கின்றன. அக்காலத்தில் தான் அடையவேண்டிய யோகிஸ்மரணத்தோடு கூடினவனாகின்றான். இந்த ஸ்மரணமுடையவனையே அந்த ப்ராணவர்க்கங்கள் அநுவர்த்திக்கின்றன; அவனை வித்யையும் கர்மங்களும் பூர்வாநுபவவாஸனையும் அநுஸரிக்கின்றன.

தத்யதா த்ருணஜலாயுகா த்ருணஸ்யாந்தம் கத்வா(அ)ந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாத்மாநமுபஸம்ஹரத்யேவமேவாயமாத்மேதம் ஶரீரம் நிஹத்யாவித்யாம் கமயித்வா(அ)ந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாத்மாநமுபஸம்ஹரதி ||௩||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) த்ருணஜலூகை (புற்புழு) ஒரு புல்லைப்பற்றியபின் முன் பற்றியிருந்த மற்றொரு புல்லைவிடுவதுபோல் ஒருதேஹத்தை யாச்ரயித்துப் பூர்வதேஹத்தை விடுகிறான்.

தத்யதா பேஶஸ்காரீ பேஶஸோ மாத்ராமபாதாயாந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் தநுத ஏவமேவாயமாத்மேதம் ஶரீரம் நிஹத்யாவித்யாம் கமயித்வா(அ)ந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் குருதே பித்ர்யம் வா காந்தர்வம் வா தைவம் வா ப்ராஜாபத்யம் வா ப்ராஹ்மம் வா(அ)ந்யேஷாம் வா பூதாநாம் ||௪||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுவர்ணக்காரன், (தட்டான்) ஒருவிதரூபமுடைய பொன்னை யழித்து மற்றொருவித நல்லரூபமுடைய பூஷணமாகச் செய்வதுபோல் இந்த ஜீவனும் முன் சரீரத்திற்கு உபாதாநமாகிய த்ரவ்யத்தையே கர்மாநுகுணமாக மற்றொரு நல்ல ரூபமாக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; தேவபித்ராதிசரீரங்களில் எதையாவது அடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்தில் (பேசஸ்காரீ; என்பதற்கு, பட்டுப்பூச்சி யென்று வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸவா அயமாத்மா ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநமயோ மநோமய: ப்ராணமயஶ்சக்ஷுர்மய: ஶ்ரோத்ரமய: ப்ருதிவீமய ஆபோமயோ வாயுமய ஆகாஶமயஸ்தேஜோமயோ தேஜோமய: காமமயோ காமமய: க்ரோதமயோ க்ரோதமயோ தர்மமயோ தர்மமய: ஸர்வமயஸ்தத்யதேதத் இதம்மயோ தோமய இதி யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி ஸாதுகாரீ ஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோ பவதி புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி பாப: பாபேந | அதோ கல்வாஹு: காமமய ஏவாயம் புருஷ இதி ஸ யதாகாமோ பவதி தத்க்ரதுர்பவதி யத்க்ரதுர்பவதி தத்கர்ம குருதே யத்கர்ம குருதே ததபிஸம்பத்யதே ||௫||

(ஶம்-ஹா-ஶா-ஹா.) ஜ்ஞாநமநஸ் ஸஹகாரமுடையவனைக்கொண்டு சக்ஷுராதி ஸகலேந்திரியங்களேயுமுடைய பஞ்சபூதஸஹாயயுக்தனாய், தர்மாதர்மாதிகளேயும் அதின் கார்யமான சாந்திகோபாதிகளேயும் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸாத்வஸாது கார்யங்களேச் செய்து அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகதுக்கங்களே யடைகின்ருன்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி ததேவ ஸக்த: ஸஹ கர்மணைதி லிங்கம் மநோ யத்ர நிஷக்தமஸ்ய | ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் | தஸ்மால்லோகாத்புநரைத்யஸ்மை லோகாய கர்மண இதி நு காமயமாநோ தாகாமயமாநோ யோ காமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம ஆத்மகாமோ ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி ||௬||

(ஶம்-ஹா-ஶா-ஹா.) இந்த விஷயமாக இப்படி ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவனுடைய மநஸ்ஸு, எந்தப்பலத்தை யாசைப்படுகிருனே அந்தப் பலாநுகுணமாகக் கர்மவசத்திலைலந்தந்த ஸ்ம்ருதியை யடைகின்ருன் என்பது இந்த ஸம்ஸாரியானவன், எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிருனே அந்தந்தக் கர்மாநுகுணமாக அந்தந்த லோகங்களே யடைந்து மீண்டுக் கர்மசேஷங்களே அநுபவிப்பதற்காக இந்த லோகத்தை யடைகின் ருன்; இப்படிக் காமத்திலாசையுடையவன் படும்பாடிதுவாகின்றது; காமம் நீங்கின முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணன்கள் உத்க்ரமிப்பதில்லே; ப்ரம்மபாவத்தை யடைந்தவனைக்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யடைகிருன்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி | யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யே ஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா: | அத மர்த்யோ ம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுத இதி | தத்யதாஹிநிர்ல்வயநீ வல்மீகே ம்ருதா ப்ரத்யஸ்தா ஶயீதைவமேவேதம் ஶரீரம் ஶேதே | அதாயமஶரீரோ ம்ருத: ப்ராணோ ப்ரஹ்மைவ தேஜ ஏவ | ஸோ ஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதேஹ: ||

(ஶம்-ஹா-ஶா-ஹா.) இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸகல காமங்களுமொழிந்தபின் இங்கே ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கின்ருன்; பாம்பின் த்வக்கானது பாம்பினுல் விடப்பட்ட பின்பும் பாம்புபோல் தோற்றுகின்றதன்ருே? அப்படியே சரீரமிருந்தாலும் அந்த ஜ்ஞாநிக்கு அகங்காரமில்லே யாகையால், அதுவிட்டுப்போனதாகவே எண்ணப்படும்; இப்படி உபதேசித்த உபதேசத்தைக்கேட்ட ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு ஆயிரம் கோக்களேத் தாநம்செய்வதாகச் சொன்ஞர்.

ததேதே ஶ்லோகா பவந்தி|| அணு: பந்தா விதத: புராணோ மாம் ஸ்ப்ருஷ்டோ நுவித்தோ மயைவ | தேந தீரா அபியந்தி ப்ரஹ்மவித: ஸ்வர்கம் லோகமித ஊர்த்வம் விமுக்தா: ||௮||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரமாணாந்தரங்களுக்குக் கோசரமாகாததும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டதுமான என்னாலறியப்பட்ட மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்துக்கள் ப்ரம்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

தஸ்மின் ஶுக்லமுத நீலமாஹு꞉ பிங்கலம் ஹரிதம் லோஹிதம் ச। ஏஷ பந்தா ப்ரஹ்மணா ஹானுவித்தஸ்தேனைதி ப்ரஹ்மவித்புண்யக்ருத்தைஜஸஶ்ச ॥௯॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) வெளுப்புக் கறுப்புப் பிங்களம் ஹரிதம் இந்த ரூபங்களையுடைய ஆதித்யன் மோக்ஷமார்க்கத்திலிருக்கின்றான்; அந்த மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்து ப்ரம்மத்தை யடைகின்றான்.

அந்தம் தம꞉ ப்ரவிஶந்தி யே(அ)வித்யாமுபாஸதே। ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா꞉ ॥௰॥

(ஶம்-ஹா.) கர்மாநுஷ்டாநபரர்களுக்கு அந்தகாரமாகிய ஸம்ஸாரமே ஸித்திக்கும்; இப்படியே கர்மங்களைச் சொல்லுகிற வேதபாகஜ்ஞாநங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கும் அந்த ஸம்ஸாரமே த்ருடப்படும்.

(ரா-ஹா.) கேவலஞ் சுவர்க்கலோகாதிக் காம்யபலன்களை யாசைப்பட்டுக் கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்கள், ஸம்ஸாராந்தகாரத்தை யடைந்து விடுவார்கள்; இப்படியே நித்ய நைமித்தியாதி ஸகல கர்மங்களையும்விட்டு, கேவலஜ்ஞாநத்தையே அநுஷ்டிக்கின்றபேர்களும் ஸம்ஸாரத்தையே யடைந்து விடுவார்கள்; நித்யநைமித்தியாதிக் கர்மங்களை விட்டுவிடுவது தாமஸத்யாகமென்று பகவத்கீதையில் பகவானுபதேசித்தபடி அவற்றை விடுவது கூடாதாகின்றமையாலென்க. இதனால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமென்று நினைப்பிடவேண்டாம்; ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் தவிர்ந்த மோக்ஷோபாய மில்லையென்றும், ஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமென்றும், கர்மங்களை ஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்ற (நாந்ய꞉பந்தா அயநாயவித்யதே)(ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்)(தமேதம்வேதாநுவசநேநப்ராம்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநதாநேந)இவை முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் விரோதிக்குமன்றோ? ஆகையால் கர்மங்களை ஜ்ஞாநங்களாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த ச்ருதி ஈசாவாஸ்யத்திலும் படிக்கப்படுகின்றது.

அநந்தா நாம தே லோகா அந்தேந தமஸா(ஆ)வ்ருதா꞉। தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபிகச்சந்த்யவித்வாம்ஸோ(அ)புதா ஜநா꞉ ॥௧௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்மாத்மஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள் ஸுகசூன்யமான போகங்களை மரணாநந்தரத்திலடைகின்றார்கள்.

ஆத்மாநம் சேத்விஜாநீயாதயமஸ்மீதி பூருஷ꞉। கிமிச்சந் கஸ்ய காமாய ஶரீரமநுஸஞ்ஜ்வரேத் ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன், தன்னை தேஹாதிவிலக்ஷணனென்றும், ப்ரம்மாத்மகனென்று மறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஆசையில்லை; ஆகையால் சரீரஸம்பந்தமான பலன்களைப்பற்றிப் பரிதாபப்படமாட்டான்.

யஸ்யாநுவித்த꞉ ப்ரதிபுத்த ஆத்மா(அ)ஸ்மிந்ஸந்தேஹ்யே கஹநே ப்ரவிஷ்ட꞉। ஸ விஶ்வக்ருத்ஸ ஹி ஸர்வஸ்ய கர்தா தஸ்ய லோக꞉ ஸ உ லோக ஏவ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவ்வித அநர்த்த ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்ற ஆத்மா எவனுக்கு ஸ்புடப்ரகாசப்படுகின்றதோ அவன் ப்ரம்மாத்மகனாகையால் அவனே எல்லாராலும் ஆதரித்துப் பூசிக்கத்தக்கவன்.

இஹைவ ஸந்தோ(அ)த வித்மஸ்தத்வயம் ந சேதவேதிர்மஹதீ விநஷ்டி꞉। யே தத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்த்யதேதரே து꞉கமேவாபியந்தி ॥௧௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜந்மத்திலிருந்து அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாகின்றோம்; அறியாதபோது மகாநாசத்தை யடைவோம்; ஏனென்றால் அறிந்தால் மோக்ஷஸுகத்தையும், அறியாதபோது துக்கத்தையும் அடையவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ?

𑌯𑌦𑍈𑌤𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌾 | 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ||௧௫||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாவற்றையும் பரமாத்மகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு ஒரு வஸ்துவிலும் நிந்தை ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌹𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌹𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௬||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆயுஷ்காமனையுடையவன் காலபரிச்சேதமில்லாத ப்ரம்மத்தை ஆயுர்க்குணத்தோடுபாஸிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 | 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௭||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அஞ்சு பஞ்சஜநங்களையும் ஆகாசத்தையும் தரிக்கின்ற அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌤 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 | 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 | 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌚𑌿𑌕𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) பஞ்சேந்திரியம் முதலியவற்றை யதிஷ்டித்திருக்கின்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களே புராணவித்துக்கள்.

𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 | 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௧௯||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்கள் ச்ரவணமநநங்களுக்குப்பின் விசுத்தமான மநஸ்ஸினால் ப்ரம்மம் காணத்தக்கது. அந்த ப்ரம்மத்தில் பேதத்தைக்காண்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவான்.

𑌏𑌕𑌧𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 | 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌃 𑌪𑌰 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 ||௨௦||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) விரஜமாய் நிர்மலமாய்ப் பரமாயிருக்கிற அந்த ப்ரம்மத்தையே ஸர்வாதாரமாகக் காணவேண்டும்.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 | 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑍂𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌲𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍 ||௨௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் புத்திசாலி த்யாநம்செய்துகொண்டு வர்த்திக்கவேண்டும்; ப்ராம்மணன், ப்ரம்மகுணங்களை வெளியிடாத வீண்சப்தங்களைச் சொல்லுவது கூடாது; வாக்குக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுப்பதே அதில் ப்ரயோஜநமாகையாலென்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌏𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌪𑌾𑌲 𑌏𑌷

ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பே⁴தா³ய தமேதம் வேதா³நு-
வசநேந ப்³ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி । யஜ்ஞேந தா³நேந தபஸாऽநாஶகே-
நைதமேவ விதி³த்வா முநிர்ப⁴வதி । ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்ச²ந்த:
ப்ரவ்ரஜந்தி । ஏதத்³த⁴ ஸ்ம வை தத்பூர்வே வித்³வாம்ஸ: ப்ரஜாம் ந காமயந்தே
கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோऽயமாத்மாऽயம் லோக இதி தே ஹ
ஸ்ம புத்ரைஷணாயாஶ்ச வித்தைஷணாயாஶ்ச லோகைஷணாயாஶ்ச வ்யுத்²-
தா²யாத² பி⁴க்ஷாசர்யம் சரந்தி யா ஹ்யேவ புத்ரைஷணா ஸா வித்தைஷ-
ணா யா வித்தைஷணா ஸா லோகைஷணோபே⁴ ஹ்யேதே ஏஷணே ஏவ
ப⁴வத: । ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மாऽக்³ருஹ்யோ ந ஹி க்³ருஹ்யதேऽஶீ-
ர்யோ ந ஹி ஶீர்யதேऽஸங்கோ³ ந ஹி ஸஜ்யதேऽஸிதோ ந வ்யத²தே ந ரி-
ஷ்யத்யேதமு ஹைவைதே ந தரத இத்யத: பாபமகரவமித்யத: கல்யா-
ணமகரவமித்யுபே⁴ உ ஹைவைஷ ஏதே தரதி நைநம் க்ரு-
தாக்ருதே தபத: ॥ ௨௨ ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயனென்று சொல்லப்பட்டவனே மகான், அஜன்; அவனே ஹ்ருதயாகாசத்தில் சயித்திருக்கின்றான்; அவனே எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கிறவன்; இவனுக்குப் புண்யபாப ஸம்பந்தத்தாலுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில்லை; இவன் ஸர்வேச்வரன், இவன் பூதாதிபதி, பூதபாலன்; இந்த லோகமர்யாதையை ஸ்தாபிக்கின்ற ஸேது; இப்படிப்பட்ட சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராம்மணர்கள் அதாவது த்ரைவர்ணிகர்கள், வேதாத்யயநத்தினாலறியவிரும்புகின்றனர். யஜ்ஞதாநதபஸ்ஸுகளினாலும் இஷ்டாசநத்யாகத்தாலும் அந்த ஆத்மாவை யறிந்து முநியாகின்றான்; இந்த ஆத்மாவை யடைய விரும்பியே ஸந்யாஸிகளாகின்றார்கள்; எவர்கள் ஆத்மாவையே பலமாக நினைக்கிறார்களோ அவர்கள், மற்ற ப்ரயோஜநங்களை யாசைப்படாமல் பிக்ஷைசெய்து வருகின்றார்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்த ஆத்மா அஸங்கன். இது முதலியவிஷயம் கஹோளப்ராம்மணத்தில் சொல்லியபடி காண்க. அவ்வளவேயொழிய தேஹயாத்ரை நிமித்தமாகப் புண்யபாபங்களைச் செய்கிறதில்லை.

ததே³தத்³ருசாऽப்⁴யுக்தம் । ஏஷ நித்யோ மஹிமா ப்³ராஹ்மணஸ்ய ந வ-
ர்த⁴தே கர்மணா நோ கநீயாந் ॥ தஸ்யைவ ஸ்யாத்பத³வித்தம் விதி³த்வா ந லி-
ப்யதே கர்மணா பாபகேநேதி । தஸ்மாதே³வம்வித்ஶாந்தோ தா³ந்த உப-
ரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூ⁴த்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி ஸர்வமா-
த்மாநம் பஶ்யதி நைநம் பாப்மா தரதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி நைநம்
பாப்மா தபதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தபதி விபாபோ விரஜோऽவிசிகித்ஸோ ப்³ரா-
ஹ்மணோ ப⁴வத்யேஷ ப்³ரஹ்மலோக: ஸம்ராடே³நம் ப்ராபிதோऽஸீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸோ-
ऽஹம் ப⁴க³வதே விதே³ஹாந்த³தா³மி மாம் சாபி ஸஹ தா³ஸ்யாயேதி ॥ ௨௩ ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது இருக்கினால் சொல்லப்பட்டது. ப்ரம்மவித்துக்கு இந்த மகிமை நித்யமாயிருக்கின்றது; அதாவது புண்யபாபங்கள் பலங்களொட்டுவதில்லை; இந்த மாஹாத்ம்யத்தை யறிந்தவனுக்கும் பாபங்களொட்டாவாம்; ஆனதாலப்படி யறிந்து சாந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவனாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும்; ஆத்மாவை யெல்லாமாகப் பார்க்கின்றான்; இவனைப் புண்யபாபங்களடையா; இவன் புண்யபாபங்களை யதிக்ரமிக்கின்றான்; ஜ்ஞாநாக்நியினால் ஸகல கர்மங்களையும் தஹிக்கின்றான்; அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மஜ்ஞாநி ராகாதிதோஷங்களற்றவனாகின்றான்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாऽந்நாதோ³ வஸுதா³நோ விந்த³தே வஸு ய
ஏவம் வேத³ ॥ ௨௪

(ஸம்-ஹா.) ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யாக்யாயிகையில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா, அந்தத்தைப் புசிப்பவனுகவும் கர்மபலன்களைத் தருபவனுகவு முபாஸிக்கப்பட்டால் அஜனும் மகானுயுமிருக்கிற அவனுடைய அநுக்ரகத்தினுல் நல்ல போக்தாவாயும் கோஸம்ருத்தி முதலியவற்றையுடையவனும் ஆவான்; இதை முமுக்ஷு விஷயத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அவன் ஸர்வாத்மாவாகையால் ஸர்வாநுபவமும் ஸித்திக்குமென்பது கருத்து.

(ரா-ஹா.) மகானும் அஜனுமிருக்கின்ற அந்த ஆத்மா உபாஸகர்களுக்கு உபாஸநாநுகுணமாய்ப் புத்தி முக்தி பலன்களைத் தருகின்றுனென்பது சொல்லப்படுகின்றது; அந்நத்தையும் தநங்களையும் கொடுப்பவனென்றுபாஸித்தால் அவற்றையடைகின்றுன்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா(அ)ஜரோ(அ)மரோ(அ)ம்ருதோ(அ)பயோ ப்ரஹ்மாபயம் வை ப்ரஹ்மாபயம் ஹி வை ப்ரஹ்ம பவதி ய ஏவம் வேத ||உரு||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஜராமரணமில்லாமல் அபயஸ்வரூபமாய் மம்ருதஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மரூபியாய் அபயத்தையும் அம்ருதத்தையு மடைகின்றுன்.

ஆறமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ய த்வே பார்யே பபூவதுர்மைத்ரேயீ ச காத்யாயநீ ச தயோர்ஹ மைத்ரேயீ ப்ரஹ்மவாதிநீ பபூவ ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞைவ தர்ஹி காத்யாயந்யத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோ(அ)ந்யத்வ்ருத்தமுபாகரிஷ்யந் ||க||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) நான்காவது அத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணத்தில் அதாவது யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராம்மணத்தில் படிக்கப்பட்ட சுருதிகளே சில ஏற்றக் குறைவுகளோடு இந்த ப்ராம்மணத்திலும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் அவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படாத பதங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சொல்லிய விஷயத்தையே மீளவும் சொல்லுவது நிகமநார்த்தமென்று சங்-த்திலும், வைராக்யம் த்ருடப்படாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தி லதிகாரமில்லையென் றுணர்த்துவதற்கென்று ரா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன. எதார்த்தமென்றறிவிப்பதும் ப்ரயோஜநம். மைத்ரேயி, ப்ரம்மவாதிநியாயும் காத்யாயநி ஸம்ஸாரத்தையறிந்தவளாயுமிருந்தாள். ஸந்யாஸத்தை யடைய விரும்பினவரானுர்.

மைத்ரேயீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரவ்ரஜிஷ்யந்வா அரே(அ)ஹமஸ்மாத்ஸ்தாநாதஸ்மி ஹந்த தே(அ)நயா காத்யாயந்யா(அ)ந்தம் கரவாணீதி ||உ||

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ யந்நு ம இயம் பகோ: ஸர்வா ப்ருதிவீ வித்தேந பூர்ணா ஸ்யாத்ஸ்யாந்ந்வஹம் தேநாம்ருதாஹோ நேதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யதைவோபகரணவதாம் ஜீவிதம் ததைவ தே ஜீவிதம் ஸ்யாதம்ருதத்வஸ்ய து நாஶாஸ்தி வித்தேநேதி ||ங||

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ யேநாஹம் நாம்ருதா ஸ்யாம் கிமஹம் தேந குர்யாம் யதேவ பகவாந்வேத ததேவ மே ப்ரூஹீதி ||ச||

ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரியா வை கலு நோ பவதீ ஸதீ ப்ரியமவ்ருதத்தந்த தர்ஹி பவத்யேதத்வ்யாக்யாஸ்யாமி தே வ்யாசக்ஷாணஸ்ய து மே நிதித்யாஸஸ்வேதி ||ரு||

ஸஹோவாச நவா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவத்யாத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி | நவா அரே ஜாயாயை காமாய ஜாயா ப்ரியா பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா பவதி | நவா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே வித்தஸ்ய காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவதி | நவா அரே பசூநாம் காமாய பசவ: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய பசவ: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே ப்ரஹ்மண: காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவதி | நவா அரே க்ஷத்ரஸ்ய காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவதி | நவா அரே லோகாநாம் காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே தேவாநாம் காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே வேதாநாம் காமாய வேதா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய வேதா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே பூதாநாம் காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்தி | நவா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி | ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ மைத்ரேய்யாத்மநி கல்வரே த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாத இதம் ஸர்வம் விதிதம் ||௬||

ப்ரஹ்ம தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மநோ ப்ரஹ்ம வேத க்ஷத்ரம் தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மந: க்ஷத்ரம் வேத லோகாஸ்தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ லோகாந்வேத தேவாஸ்தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ தேவாந்வேத வேதாஸ்தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ வேதாந்வேத பூதாநி தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ பூதாநி வேத ஸர்வம் தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மந: ஸர்வம் வேதேதம் ப்ரஹ்மேதம் க்ஷத்ரமிமே லோகா இமே தேவா இமே வேதா இமாநி பூதாநீதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா ||௭||

ஸ யதா துந்துபேர்ஹந்யமாநஸ்ய ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயாத் க்ரஹணாய துந்துபேஸ்து க்ரஹணேந துந்துப்யாகாதஸ்ய வா சப்தோ க்ருஹீத: ||௮||

ஸ யதா சங்கஸ்ய த்மாயமாநஸ்ய ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயாத் க்ரஹணாய சங்கஸ்ய து க்ரஹணேந சங்கத்மஸ்ய வா சப்தோ க்ருஹீத: ||௯||

ஸ யதா வீணாயை வாத்யமாநாயை ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயாத் க்ரஹணாய வீணாயை து க்ரஹணேந வீணாவாதஸ்ய வா சப்தோ க்ருஹீத: ||௰||

𑌸 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌧𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌧𑍂𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍀𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌯𑌿𑌤𑌮𑌯𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 ॥௧௧॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 ॥௧௨॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌧𑌵𑌘𑌨𑍋𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍋 𑌰𑌸𑌘𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 ॥௧௩॥

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌪𑍀𑌪𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍀 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 ॥௧௪॥

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌰𑌸𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑌰𑍇 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌹𑌾𑌰 ॥௧௫॥

(ஶாං - பா - ரா - பா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கெல்லாம் வாக்யார்த்தம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. சில பதங்களுக்குப் பொருள் பேதப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் மிக முக்யமானவை யல்லவாகையால் இங்கெழுதப்படவில்லை.

ஆறமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

[illegible]

[illegible] ||க||

[illegible] ||உ||

[illegible] ||௩||

(ஶாං-பா-ரா-பா.) மதுகாண்டத்திற்கு ஆசார்யவம்சம் சொல்லியதுபோல இக் காண்டத்திற்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திப்பது அத்யந்த முக்யமாகையா லிந்த விஷயத்தில் புநருக்தியில்லை.

ஆறுவது ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐 ॥ 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌦𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌦𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா.) நடந்த நாலத்யாயங்களால் அபரோக்ஷமாயும், ஸர்வாத்மாவாயும், நிருபாதிகமாயும், நிர்தோஷமாயும், அத்விதீயமாயும் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி, வ்யாவஹாரிகமாகிய உபாதிவிசிஷ்டமான ப்ரம்மத்தினது, உபாஸநங்கள் முன் சொல்லப்படாதவை பரம்பரையாய் மோக்ஷஸ்தானங்களும் மிகுந்த ஐச்வர்ய ஸாதநங்களுமாகியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஓங்காரம் தமம் தயை தாநம் இவைகளும் விதிக்கவேண்டும். பூர்ணமாகிய அந்த ப்ரம்மமானது பூரணமாகிய இதுவாகின்றது. அந்த ப்ரம்மம் என்பது காரண ப்ரம்மம். இந்த ப்ரம்மமென்பது காரிய ப்ரம்மம். காரண ப்ரம்மத்திலிருந்து காரிய ப்ரம்ம முண்டாகின்றது. இந்தக் கார்ய ப்ரம்மத்தினுடைய பூர்ணத்தன்மையைக்கொண்டு அவித்யை நீங்கி வித்யையினால் காரண பூர்ண ப்ரம்மமாகவே யாகின்றது.

(ரா-ஹா.) ப்ரத்யக்ஷாபரோக்ஷ ஸகல லோகங்களும் வேதசப்தங்களால் பூர்ணமானது. வேதங்கள் வ்யாஹ்ருதிகளால் பூர்ணமானது. அந்த வ்யாஹ்ருதிகளும் ப்ரணவமாகிய மூலஸ்வரூபமுடையதாகின்றன.

𑍐 𑌖𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌖𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌂 𑌖𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹 𑌕𑍌𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍈𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥௨॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரணவத்தை, கம் ப்ரம்ம என்றுபாஸிக்கவேண்டியது. அதாவது:—சிலர் பரமாத்மாவென்றும் சிலர் பூதாகாசமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் முக்யபக்ஷம் முதலாவது. இரண்டாவதுபக்ஷம் கௌரவ்யாயணீ புத்திரருக்கு அபிமதம். ஸகலத்தையும் அறிவிக்கிறபடியால் இந்த ப்ரணவத்தையே வேதமாக ப்ராம்மணர்களறிந்திருக்கின்றார்கள்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍌 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌷𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌗𑌨𑍁𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑍍𑌦 𑌦 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌦𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌦𑍍𑌦𑌮𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) தேவர்களும், மநுஷ்யர்களும், அஸுரர்களும் சிஷ்யர்களாயிருந்து ஹிதமுபதேசிக்கும்படிகேட்கத் தனித்தனியே (த) என்றுபதேசித்து அர்த்தபரீ

கைஷபண்ண அவர்கள் தமதயாதாநங்களை யுபதேசித்ததாகச் சொன்னார்கள். மேககர்ஜ நத்திக்கு மதுவேதாத்பர்யம்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌭𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||க||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தை ப்ரஜாபதியாக உபாஸிக்கும்படி விதிக்கின்றது. இந்த மூன்று எழுத்தடங்கிய இந்தப் பதத்தைப்பற்றித் தனித்தனியே மூன்றக்ஷரங்களையும் நிருக்தியோடு தெரிந்துகொண்டவனுக்கு அந்தந்தப் பலன்கள் கிடைக்கும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌯𑌤𑍀𑌮𑌾𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌿𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌨𑍍𑌵𑌸𑌾𑌵𑌸𑌦𑍍 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ||க||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தை ஸத்யமாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்த உபாஸநத்தா லிந்த லோகங்களை ஜயிக்கின்றான்.

𑌆𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍁𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍃𑌤𑌮𑍁𑌭𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌭𑍂𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌮𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 ||உ||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) தகாரம் ம்ருத்யுவாகிய அந்ருதம். அது ஸகாரயகாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இதை யறிந்தவன் பொய்யனாகான்.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍌 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍌 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌰𑌯𑌮𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ||க||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஆதித்யமண்டலத்திலும் கண்களிலும் பரஸ்பரோபகாரத்தை யடைந்து வர்த்திக்கின்ற புருஷன் ஸத்யரூபியா யிருக்கின்றான். மற்ற விஷயங்களை மதபேதப்படி கேட்டறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇

ஸ்வரிதி ப்ரதிஷ்டா த்வே ப்ரதிஷ்டே த்வே ஏதே அக்ஷரே தஸ்யோபநிஷத் அஹரிதி ஹந்தி பாப்மானம் ஜஹாதி ச ய ஏவம் வேத ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ஆதித்யமண்டல புருஷனுக்குப் பூ: என்பது சிரஸ்ஸு, புவ: என்பது கைகள், ஸுவ: என்பது பாதங்கள், அஹ: என்பது இரஹஸ்யநாமம். இந்தப்படி யறிந்தவனுக்குப் பாபவிமோசகமாகும்.

யோ(அ)யம் தக்ஷிணே(அ)க்ஷன் புருஷஸ்தஸ்ய பூரிதி சிர ஏகம் சிர ஏகமேததக்ஷரம் புவ இதி பாஹூ த்வௌ பாஹூ த்வே ஏதே அக்ஷரே ஸ்வரிதி ப்ரதிஷ்டா த்வே ப்ரதிஷ்டே த்வே ஏதே அக்ஷரே தஸ்யோபநிஷதஹமிதி ஹந்தி பாப்மானம் ஜஹாதி ச ய ஏவம் வேத ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லா விஷயங்களேயு மாதித்ய புருஷனையும் அக்ஷி புருஷனையும் ஒன்றுகவே த்யானிக்கவேண்டும்; இவனுக்கு அஹம் என்பது இரஹஸ்யநாமம். இதுவே விசேஷம்.

ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

மனோமயோ(அ)யம் புருஷோ பா:ஸத்யஸ்தஸ்மின்னந்தர்ஹ்ருதயே யதா வ்ரீஹிர்வா யவோ வா ஸ ஏஷ ஸர்வஸ்யேசாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி: ஸர்வமிதம் ப்ரசாஸ்தி யதிதம் கிஞ்ச ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயஸந்நிஹிதனுகிய பரமாத்மா விசுத்தமனோக்ராஹ்யன், ஸமஸ்தத்தையு மவனே ஸர்வருக்கும் அதிபதி, ஸர்வத்துக்கும் ஈசன், ஸர்வத்தையும் நியமிக்கின்றான்.

ஸப்தமம் ப்ராஹ்மணம்.

வித்யுத் ப்ரஹ்மேத்யாஹுர்விதாநாத் வித்யுத் வித்யத்யேனம் பாப்மனோ ய ஏவம் வேத வித்யுத் ப்ரஹ்மேதி வித்யுத்த்யேவ ப்ரஹ்ம ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மின்னல் ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும்; இவன் ஸகல பாபங்களேயும் நாசம்பண்ணுவன்.

அஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்.

வாசம் தேனுமுபாஸீத தஸ்யாச்சத்வார: ஸ்தனா: ஸ்வாஹாகாரோ வஷட்காரோ ஹந்தகார: ஸ்வதாகாரஸ்தஸ்யை த்வௌ ஸ்தனௌ தேவா உபஜீவந்தி ஸ்வாஹாகாரஞ்ச வஷட்காரஞ்ச ஹந்தகாரம் மனுஷ்யா: ஸ்வதாகாரம் பிதரஸ்தஸ்யா: ப்ராண ருஷபோ மனோ வத்ஸ: ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்கைத் தேநுவாக உபாஸிக்கவேண்டும், அதற்கு நான்கு முலைகள். ஸ்வாஹாகாரம், வஷட்காரம், ஹந்தகாரம், ஸ்வதாகாரம்; தேவதைகளுக்கு முன்னிரண்டு; மநுஷ்யர்களுக்கு ஹந்தகாரம்; பித்ருக்களுக்கு ஸ்வதைப்ராணன், இருஷபம்; மநஸ்ஸு வத்ஸம்.

நவமம் ப்ராஹ்மணம்.

அயமக்நிர்வைச்வாநரோ யோ(அ)யமந்த: புருஷே யேநேதமன்னம் பச்யதே யதிதமத்யதே தஸ்யைஷ கோஷோ பவதி யமேதத் கர்ணாவபிதாய ச்ருணோதி ஸ யதோத்க்ரமிஷ்யன் பவதி நைதம் கோஷம் ச்ருணோதி ||

(ஸ்ம - ஹா.) புசிக்கப்படுகின்ற அந்நத்தைப் பசநம் செய்கிறவனும், சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுமான வைச்வாநரனைப் பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்தச் சப்தம் மரணபூர்வாவஸ்தையில் தெரியாது.

[illegible]

[illegible] ||க||

(ஸ்ம-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன் இவைகள் வழிவிட உபாஸகன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான். அர்சிராதி மார்க்கத்தில் சில சொல்லப்பட்டன. இத்தப்படி அந்த லோகம் சேர்ந்து அங்கு எப்போதும் ஸுகிக்கின்றான்.

[illegible]

[illegible] ||க||

(ஸ்ம-ஹா-ஙா-ஹா.) வ்யாதிபீடைச் மசாநகமநம் தஹநம் இவற்றைத் தபஸ்ஸாக த்யாநிக்கின்றவனுக்கு உத்தமலோக ஜயமுண்டாகின்றது.

[illegible]

[illegible] ||க||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) சிலர் அந்நம் ப்ரம்மமென்றார்கள், சிலர் ப்ராணனை ப்ரம்மமென்றார்கள். இப்படியன்று, ஒன்றைவிட்டபோதொன்று விகாரத்தை யடைகின்றதன்றோ? ஆதலா லிவ்விரண்டும் ப்ரம்மம். இப்படி யறிந்தவன் சிறந்தவனென்று மகனுகிய ப்ராத்ருதன் சொல்லக்கேட்ட பிதா, அந்தப்ராணன்களை விரமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படியுபாஸிப்பவனுக்கு ஸர்வாநுகூலத்வ முண்டாகின்றதென்றுபதேசித்தார்.

அத த்ரயோதஶம் ப்ராஹ்மணம்.

உக்தம் ப்ராணோ வா உக்தம் ப்ராணோ ஹீதம் ஸர்வமுத்தாபயத்யுத்தாஸ்மாதுக்தவித்வீரஸ்திஷ்டத்யுக்தஸ்ய ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ॥௧॥ யஜு: ப்ராணோ வை யஜு: ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூதானி யுஜ்யந்தே யுஜ்யந்தே ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூதானி ஶ்ரைஷ்ட்யாய யஜுஷ: ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ॥௨॥ ஸாம ப்ராணோ வை ஸாம ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூதானி ஸம்யஞ்சி ஸம்யஞ்சி ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூதானி ஶ்ரைஷ்ட்யாய கல்பந்தே ஸாம்ந: ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ॥௩॥ க்ஷத்ரம் ப்ராணோ வை க்ஷத்ரம் ப்ராணோ ஹி வை க்ஷத்ரம் த்ராயதே ஹைனம் ப்ராண: க்ஷணிதோ: ப்ர க்ஷத்ரமத்ரமாப்னோதி க்ஷத்ரஸ்ய ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ॥௪॥

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணனை உக்தமென்கிற சஸ்த்ரமாகவும் அந்தப்பேர்கொண்ட ஸாமமாகவும் யஜுஸ்ஸாகவும் க்ஷத்ரமாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்தந்த ஸாலோக்யஸாயுஜ்யங்களையும் அந்தந்த ஐஹிக பலன்களையு மதுதந்திடும்.

அத சதுர்தஶம் ப்ராஹ்மணம்.

பூமிரந்தரிக்ஷம் த்யௌரித்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரꣳ ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதேஷு த்ரிஷு லோகேஷு தாவத்த ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ॥௧॥ ருசோ யஜூꣳஷி ஸாமானீத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரꣳ ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதீயம் த்ரயீ வித்யா தாவத்த ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ॥௨॥ ப்ராணோ(அ)பானோ வ்யான இத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரꣳ ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதிதம் ப்ராணி தாவத்த ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேதாதாஸ்யா ஏததேவ துரீயம் தர்ஶதம் பதம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி யத்வை சதுர்த்தம் தத்துரீயம் தர்ஶதம் பதமிதி தத்ருஶ இவ ஹ்யேஷ பரோரஜா இதி ஸர்வமு ஹ்யேவைஷ ரஜ உபர்யுபரி தபத்யேவꣳ ஹைவ ஶ்ரியா யஶஸா தபதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ॥௩॥

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) காயத்ரியை உபாஸிக்கும் விதி சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது பதம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்யௌ: என்பது இது எட்டெழுத்தடங்கியது இப்படிப்பட்ட மூன்றுலகமாக உபாஸிக்கு மவனுக்கு மூன்றுலகங்களிலும் ஜயிக்கவேண்டியவற்றின் ஜயமுண்டாகும். இப்படி இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம். இது இரண்டாவது பதம். இந்தப்படி த்ரயியாக உபாஸித்தவனுக்கு வேதோக்த ஸகல பலன்களும் கிடைக்கும். இப்படியே ப்ராணன், அபானம், வ்யானம். இது மூன்றாவது பதம். இந்தப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு ஸகல ப்ராணி ஜயமுமுண்டாகும். மண்டலபுருஷனை நான்காவது பதமாக உபாஸிப்பவன் அந்தப் புருஷனைப்போல் திருப்தியையுடையவனாவான்.

ஸைஷா காயத்ர்யேதஸ்மிꣳஸ்துரீயே தர்ஶதே பதே பரோரஜஸி ப்ரதிஷ்டிதா தத்வை தத்ஸத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் சக்ஷுர்வை ஸத்யம் ச

क्षुर्हि वै सत्यं तस्माद्यदिदानीं द्वौ विवदमानावेयातामहमदर्श-
महमश्रौषमिति य एवं ब्रूयादहमदर्शमिति तस्मा एव श्रद्दध्याम
तद्वै तत्सत्यं बले प्रतिष्ठितं प्राणो वै बलं तत्प्राणे
प्रतिष्ठितं तस्मादाहुर्बलꣳ सत्यादोगीय इत्येवं वेषा गा-
यत्र्यध्यात्मं प्रतिष्ठिता सा हैषा गयाꣳस्तत्रे प्रा-
णा वै गयास्तत्प्राणाꣳस्तत्रे तद्यद्गयाꣳस्तत्रे तस्माद्गायत्री
नाम स यामेवामूꣳ सावित्रीमन्वाहैषैव सा स यस्मा अन्वाह त-
स्य प्राणाꣳस्त्रायते ॥४॥

(ஶம்-ஸா-ஸா.) இந்தக் காயத்ரியானது அந்தத் துரீயத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைகின்றது; அந்தத் துரீயமும், ஸத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. ஸத்ய மென்பது சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை. ஏனென்றால், கேள்விப்பட்டவன் வார்த்தையிலும் கண்டவன் வார்த்தையை மெய்யாகச்சொல்லுகின்றோமல்லவா? அந்த ஸத்யம் பலத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. பலம் என்பது ப்ராணனே ஸத்யத்தைவிடப் பலமாதாரமாகின்றமையால் சிறந்தது. இம்முறையாலே காயத்ரீ அத்யாத்மத்தில் (அதாவது ப்ராணனில்) ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கின்றது. இது சயங்களென்கிற ப்ராணனை இரக்ஷிக்கின்றமையால் காயத்ரி யென்று பெயரையடைந்திருக்கின்றது. ஆசார்யனாலுபதேசிக்கப் பட்ட ஸாவித்ரியும் இதுவேயாம். ஸவிதாவாகிய ஸூர்யனைத் தேவதையாக உடையதன்றோ? ஆக ஸாவித்ரியே காயத்ரியாம்.

ताꣳ हैतामेके सावित्रीमनुष्टुभमन्वाहुर्वागनु-
ष्टुबेतद्वाचमनुब्रूम इति न तथा कुर्याद्गायत्रीमेव सावित्री-
मनुब्रूयाद्यदि ह वा अप्येवंविद्बह्विव प्रतिगृह्णाति न हैव तद्गा-
यत्र्या एकंचन पदं प्रति ॥५॥

(ஶம்-ஸா-ஸா.) சிலர் ஸாவித்ரியை அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸென்று அதற்குச் சில காரணங்களைக் கூறுவது யுக்தமன்று. மற்றென்னவென்றால் காயத்ரியே ஸாவித்ரியாகக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி யறிந்தவனுக்குத் தானம் வாங்குவதினாலுண்டாகுமந்தப் பாபங்கள் ஸம்பவியாவாம். அது காயத்ரீ ப்ரபாவ மென்றறிக.

स य इमाꣳस्त्रीँल्लोकान्पूर्णान्प्रतिगृह्णीयात्सोऽस्या एतत्प्र-
थमं पदमाप्नुयादथ यावतीयं त्रयी विद्या यस्तावत्प्रतिगृह्णीयात्सो-
ऽस्या एतद्द्वितीयं पदमाप्नुयादथ यावदिदं प्राणि यस्तावत्प्रतिगृह्णी-
यात्सोऽस्या एतत्तृतीयं पदमाप्नुयादथास्या एतदेव तुरी-
यं दर्शतं पदं परोरजा य एष तपति नैव केनचनाप्यं कु-
त उ एतावत्प्रतिगृह्णीयात् ॥६॥

(ஶம்-ஸா-ஸா.) காயத்ரீப்ரதம பாதஜ்ஞானத்தால் த்ரிலோகாநுபவமும், த்விதீயபாதஜ்ஞானத்தால் வேதோக்த பலன்களும், த்ருதீய பாதஜ்ஞானத்தால் ஸர்வ ப்ராணி பலன்களு முண்டாகின்றன. நான்காவது பாதத்தை யறிந்ததற்குப்பலம் ஆநந்த்யமே யன்றி வேறு பலன் ஒவ்வாது.

तस्या उपस्थानं गायत्र्यस्येकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्प-
द्यपदसि न हि पद्यसे नमस्ते तुरीयाय दर्शताय पदाय परोरज-
सेऽसावदो मा प्रापदिति यं द्विष्यादसावस्मै कामो मा समृद्धि

[illegible] ‖எ‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தக் காயத்ரிக்கு உபஸ்தாநமந்திரம் என்னவென்றால் காயத்ரியாகின்றாய், ஏக பதியாகின்றாய், த்விபதியாகின்றாய், த்ரிபதியாகின்றாய், சதுஷ்பதியாகின்றாய், அறியமுடியதாகின்றாய் உனக்கு நமஸ்காரம். நான்காவதின்பொருட்டு நமஸ்தாரம். அந்தத் துரீயமே (தர்சத) மென்றும் (பரோரஜஸ்) என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சத்ருவைக்குறித்தாயின் இந்த இஷ்டத்தை யவனடைய வேண்டாம் என்றும் தன்னைக்குறித்தாயின் இந்த இஷ்டம் என்னை யடையவேண்டுமென்றும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிச்சேர்த்து உபஸ்தாநம் செய்தாலப்படிக்கே இஷ்டப்படியாகின்றது.

[illegible] ‖அ‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வ தராச்வி யாகிய புடிலரைப் பார்த்துச் சொல்லியது யாதெனில், நான் காயத்ரீவித்தென்கிறீரே; அப்படியானால் ஏன் பாபியாயிருக்கிறீரென்பது. அதற்கவர் சொல்லிய பதில், நான் காயத்ரீ முகத்தை யறியாமையிலிப்படியாயிற்றென்பது. இதைக் கேட்டு உபசிதேசித்தது யாதெனில் முகமாகியது அக்நி இதையறிந்தால் பாபங்களெல்லாம் தக்தங்களாய்விடும். சுத்தனாய்ப் பூதனாவானென்பது. இப்படிக்கெல்லாம் சொல்லியது வைதேஹராகிய ஜநகரேயாம்.

[illegible]

[illegible] ‖க‖

பதாந்ய வர்த்த பேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் கோடியில் அர்த்தமெழுதப்பட்டிருக்கிறது; அவ்விடத்திலும் இந்த வாக்யங்கள் படிக்கப்பட்டவையாலென்றறிக. ஆகாலாலிங்கு பொருள் சொல்லப்படவில்லை.

ஏழாவதத்யாயம் முடிந்தது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ‖க‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்யேஷ்ட ச்ரேஷ்ட குணவிசிஷ்ட ப்ராணோபாஸகன் ஜ்ஞாதி கோஷ்டிகளில் ஜ்யேஷ்டனும் ச்ரேஷ்டனுமாகிறான்.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌚 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌭𑍂𑌷𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வஸிஷ்ட குணவிசிஷ்டவாகு பாஸகபரன் வஸிஷ்டகுண முடையவனுகிறான் வஸுமானுகிறானென்றபடி. வஸுதநம் வாக்மிவஸுமானுகக்காண்கையாலே வாக்குவஸிஷ்டமாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிஷ்டை குணவிசிஷ்ட சக்ஷுருபாசகன் ப்ரதிஷ்டை பலத்தையடைகின்றான். ஸமவிஷம ஸ்தாநங்களில் கண்ணால் கண்டு ப்ரதிஷ்டையடைகின்றானுகையால் கண் ப்ரதிஷ்டை குணமுடையதாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௪||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸம்பத குணவிசிஷ்ட ச்ரோத்ரோபாஸநம் செய்பவனுக்கு இஷ்டமெல்லாம் கைகூடும். ச்ரோத்ரமுடையவனுக்கே வேத ஸம்பத்தியுண்டாமாகையால், ச்ரோத்ரம் ஸம்பத் குணவிசிஷ்டமாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௫||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மநஸ்ஸை ஆயதநமென்று பொஸிப்பவன், அனைவர்க்குமாச்ரயனுவான். இந்திரியங்களுக்கு மநஸ்ஸு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதநமாயிற்று.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) உபஸ்தேந்திரியத்தை ப்ரஜாபதியாக உபஸித்தவன் புத்ராதி ஸம்ருத்தியை யடைவான்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌹𑌂𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌚𑍁𑌃 𑌕𑍋 𑌨𑍋 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌵𑍋 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 ||௭||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராணன்களென்கிற இந்திரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை யுண்டுபண்ணுகிற விஷயத்தில் விவாதப்பட்டுக்கொண்டு ப்ரம்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்றன; எங்களுக்குள் யார் பெருமை யுடையவரென்று கேட்டன. அதற்கவர் சொல்லியது உங்களில் யாருடையவியோகத்தில் இந்தச்சரீரத்தை ஹேயமாய் நினைக்கின்றீர்களோ அவரே வஸிஷ்டரென்று.

𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 [illegible]

[illegible] 𑌮𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌲𑌾 𑌅𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 [illegible]

ந்தஃ ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக்॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அப்போது முதலில் வாகிந்திரியமானது சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒருவருடம் கழித்து வந்து என்னை விட்டு நீங்கள் எப்படி ஜீவித்திருந்தீர்களென்று கேட்க, உலகத்தில் ஊமைகளைப்போல் மற்றுண்டான இந்திரிய வ்யாபாரங்களோடு ஜீவித்திருந்தோம் என்று சொல்ல, வாக்குச் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தது.

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதாந்தா அபஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ சக்ஷுஃ॥௯॥ ஶ்ரோத்ரம் ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா பதிரா அஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ஶ்ரோத்ரம்॥௧௦॥ மநோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா முக்தா அவித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ மநஃ॥௧௧॥ ரேதோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா க்லீபா அப்ரஜாயமாநா ரேதஸா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ரேதஃ॥௧௨॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இப்படியே கண் காது மநம் இரேதஸ்ஸு இவைகளும் சரீரத்தை விட்டு வருஷகாலம் வெளியிருந்து ஜீவித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரசனம் பண்ண அந்தந்த இந்திரியங்களில்லாதவர் இதரேந்திரியங்களோடு ஜீவிப்பதுபோல் ஜீவித்தோமென்ன, அந்த இந்திரியங்களும் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டன.

அத ஹ ப்ராண உத்க்ரமிஷ்யந்யதா மஹாஸுஹயஃ ஸைந்தவஃ பட்வீஶஶங்கூந்ஸம்வ்ருஹேதேவம் ஹைவேமாந்ப்ராணாந்ஸம்வவர்ஹ தே ஹோசுர்மா பகவ உத்க்ரமீர்ந வை ஶக்ஷ்யாமஸ்த்வத்ருதே ஜீவிதுமிதி தஸ்யோ மே பலிம் குருதேதி ததேதி॥௧௩॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அப்போது முக்ய ப்ராணன் சரீரத்தைவிட முயன்றது. அப்போது எல்லா இந்திரியங்களுக்கு முத்க்ரமண முண்டாம்படியாய் விட்டது ஒரு பெரிய குதிரை கூச்சக்களைப் பார்த்துக் கொண்டு கிளம்புவதுபோலாயிற்று. அப்போது மற்ற இந்திரியங்கள் நீ உத்க்ரமியாதே; உன்னை விட்டு நாங்கள் ஜீவியோம் என்று சொல்லின. அதற்கு முக்ய ப்ராணன் என்னைப் பூஜியுங்கோளென்று கேட்டது.

𑌸𑌾 𑌹 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌭𑍍𑌯 𑌆 𑌕𑍃𑌮𑌿𑌭𑍍𑌯 𑌆 𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌹 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌅𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌨𑌮𑌨𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ||௧௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த வாக்கு நீயே வஸிஷ்டனென்றும், கண் நீயே ப்ரதிஷ்டையென்றும், காது நீயே ஸம்பத்தென்றும், நீயே ஆயதநமென்று மநஸ்ஸும், நீயே ப்ரஜாதியென்று இரேதஸ்ஸும், தந்தம் குண சக்தியை ப்ராணாதீநமென்றறிந்து ப்ராணனுக்கே யென்றன. இப்படிக் குணதாநம் செய்த இந்திரியங்களைநோக்கி அந்ந வஸ்த்ரங்களை ப்ராணன் கேட்க, கீடாதி ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய அந்நமு முனக்கு அந்நம். ஜலமே வஸ்த்ரம் என்றும் இப்படி யறிந்தவனுக்கு அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் துஷ்ப்ரதிக்ரஹம் முதலிய தோஷங்கள் புகாவென்றும், அப்பு வஸ்த்ரமென்பதற்குப் போசந பூர்வோத்தராசமநங்கள் செய்யும்போது ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்லின.

இப்படி எட்டாமத்தியாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹 𑌵𑌾 𑌆𑌰𑍁𑌣𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌦𑌮𑌾𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑍁𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌭𑍋௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑍍𑌵𑌸𑌿 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணி குமாரனாகிய ச்வேதகேது பாஞ்சால தேசத்து வித்வத் கோஷ்டியை ஜயித்துக்கொண்டு தன்னை உபசரிக்கின்ற ஜீவல புத்திரனாகிய ப்ரவாஹண ராஜாவினுடைய ஸதஸ்ஸுக்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்து ஓ குமாரரே என்று ஸம்போதித்தான். அதற்கு போ என்று ப்ரதிவசநம் சொன்னான். பிதாவினால் ஜ்ஞானோபதேசம் பெற்றீரோவென்றான். அதற்கு இந்த ச்வேதகேது ஆமென்றான்.

𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌥𑍇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍈𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍈𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌤𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍈𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌪𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌨 𑌋𑌷𑍇𑌰𑍍𑌵𑌚𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍍 | 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍃𑌤𑍀 𑌅𑌶𑍃𑌣𑌵𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄

[illegible] ‖

(பாஷ்ய-ஸா-ரு-ஸா.) இப்படிச் சொன்ன ச்வேத கேதுவை ராஜா கேட்டார். மரணமடையும் பேர்கள் எப்படி நல்லகதி யடைகிறார்களென்பது தெரியுமா? அறியேன். மீண்டு இந்த லோகத்தில் ஜந்மமெடுக்குங் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். சுவர்க்கலோகம் நிரம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். எத்தனையாவது ஆஹுதியில் அப்பு என்கிற பூதஸூக்ஷ்மம் புருஷாகாரத்தை யடையுமோ அதுதெரியுமா? அறியேன். தேவயாந பித்ருயாணங்களை யடையும் வழி தெரியுமா? அறியேன். இது வேதமோதும் விஷயமன்றோ? எல்லா ப்ராணிகளும் இந்த இரண்டுவழிகளினாலேயே செல்லுகின்றன வன்றோ என்று சொல்லியும் இந்த ப்ரச்நங்களில் நானொன்றையுமறியேனென்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இவ்விரண்டு வழிகளும் ஸம்ஸார கதிக்கே ஸாதநமாயினவை. பிதாம் மாதரம்ச என்பதற்கு அண்டத்தினுடைய மேற்கபாலமும் கீழ்க்கபாலமும் பொருளாகையால் அதின் நடுவில் என்று பொருள்படுகிற அந்தரா என்கிற பதத்தினால் அண்டத்துக்குட்பட்ட உலகமென்று தோற்றுகின்றமையா லென்று சங். பாத்திலும், தாய்தந்தை ஸம்பந்தமென்கிற ஸம்ஸார மில்லாத பகவானுடைய முக்திலோகத்தையும் இரதபுண்யலோகங்களையு மிவ்விரண்டு வழிகளினாலும் செல்லுகின்றார்களென்று (ரா-ஹாகதிலும்) சொல்லப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்ய பக்ஷத்தில் அந்தரா என்பதற்கு இல்லா என்றுபொருள் மாதா பிதா என்பதற்கு ப்ரஸித்தமான பொருளேயாம். இந்தப் பேதங்களைப் புத்திமான்கள் ஊகித்துக் கொள்க.

[illegible] ‖௩‖

(பாஷ்ய-ஸா-ரு-ஸா.) இத்தப்படி ப்ரசநங்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லமுடியாமல் போனபின் அந்த அரசன், ஆதரம் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு அர்க்கய முதலிய உபசாரங்களுக்குத் தொடங்க அவற்றை யநாதரித்து, தகப்பனாரிடமோடி வந்து எனக்கு எல்லா வித்யையும் உபதேசித்தேனென்றீரே; இப்படி மோசம் செய்யலாமா? இப்படி அந்த ராஜாகேட்ட அஞ்சு கேள்விகளுக்கும் ஸமாதாநம் எனக்குத் தெரியவில்லையே என்று வியஸநத்துடனிருவரிடத்திலும் வெறுப்புடன் பேசினான்.

[illegible] ‖௪‖

(பாஷ்ய-ஸா-ரு-ஸா.) அவர் அதாவது பிதா சொல்லுகின்றார். நானறிந்த விஷயமெல்லாமுனக்குச் சொல்லியே இருக்கின்றேனென்று நீ கினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியா; நாமிருவருமே போயவ்விடத்தி விதைபயிந்து வருவோம் என்று பிதா சொல்ல, புத்ரன் நீரே போய்த் தெரிந்துகொண்டு வாரும், நான் வருவதில்லை யவ்விடத்திற்கென்று சொல்ல கௌதமரென்கிற அவனுடைய பிதா அந்த ராஜனிடம் செல்ல அரசனும் அர்க்கயம் முதலியவற்று லவரை உபசாரம் செய்து உமக்கு வேண்டிய தருகிறேனென்றான்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍋 𑌮 𑌏𑌷 𑌵𑌰𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌾𑌷𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥௫॥

(ஶம்-ஸா-ஸா-ரா.) எனக்கு வரங்கொடுப்பதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையுண்மையாயின், என்னுடைய குமாரனைக் கேட்ட விஷயங்களை நானறியச் சொல்லவேண்டும்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍈 𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஶம்-ஸ.ரா-ஸா.) நீர் கேட்கும் வரமானது தேவ ஸம்பந்த முடையது; மநுஷ்யார்ஹமான வரங் கேளுமென்றான் அந்த ராஜன்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍋𑌅𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑌹𑍋𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌵𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍈𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵 𑌉𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌪𑌾𑌯𑌨𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌸 ॥௭॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) கௌதமர் சொல்லுகின்றார். யானை குதிரை தாஸவர்க்கம் பொன் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் கொடுப்பவனாகிய நீ, இந்த நான் கேட்ட வரத்திற்கு அதாதாவாகக்கூடாது. இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், சாஸ்த்ரப்படி சிஷ்யன் முறை தப்பாமல் இருந்து அறிந்துகொள்ளலாமென்று சொன்னான். அப்படி வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை இசைந்தார். ஏனென்றால் ப்ராம்மணர் தக்கஆசார்யன் கிடையாதபோது தாழ்ந்த ஜாதியாரை ஆசார்யனாக வரிக்கும்படி நேரிட்டால் முக்யமான சுச்ரூஷை முதலிய சிஷ்ய வ்ருத்தியைச் செய்யக் கூடாதென்றே சொல்லுவதே தர்மமாகும். இந்தப்படியே முன்னோர்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆகையாலப்படியே வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டு கேட்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌮𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾 𑌯𑌥𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌉𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௮॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; நீர் பிதா மஹனைப்போலே பார்க்கத் தக்கவர். இனி நானுமக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனா? இதுவரையி லிந்த விஷயம் ராஜாக்களின் பரம்பரையிலேயே வந்தது; ப்ராம்மணர்களறியார்கள். அப்படியிருந்தும் உமக்கு நான் சொல்லிவிடுகின்றேன். உனக்கு நான் சிஷ்யனென்று இப்படித் தாழ்ந்தவனிடத்திலும் யார் சொல்லுவார்கள்? ஆகையால் சாஸ்திரப்படியே உமக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்.

𑌅𑌸𑍌 𑌵𑌾𑌵 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋𑌽𑌹𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௯॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) கௌதமரே கேளும்; இந்த த்யுலோகத்தை அக்நியாகவும் அதற்கு ஆதித்யனை ஸமித்தாகவும், கிரணங்களைப் புகையாகவும் பகலை வெளிச்சமாகவும் திக்கு விதிக்குக்களைத் தணல் பொறிகளாகவும் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இந்த அக்நியில் தேவர்கள் ச்ரத்தையை ஹோமம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆஹுதிக்கு ஸோமன் ராஜாவாகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அக்நிஹோத்ராகுதி ஸம்பந்தமாக 'சங்க-பாத்திலும் இந்திரிய ஸம்பந்தப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்ம விஷயமாக 'ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இதின் விரிவை யுபதேசத்தினாலறிக.

𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌭𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌶𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌨𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௦॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வர்ஷ தேவதை ஸம்வத்ஸரம் மேகம் மின்னல் இடி இவைகளை அக்நி முதலியவையாகக் கீழ்ச்சொன்னபடி வைத்துக்கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்த ஸோம ராஜாவாகும்படி ஹோமம்செய்யப்பட்ட ச்ரத்தை என்கிற அப்புகளைச் சேர்க்கவர்ஷமாய் முடிகிறது.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௧॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த லோகம் ப்ருதிவி நெருப்பு இரவு சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளை முன்போல் காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் வர்ஷத்தைவிட அது அந்நமாகின்றது.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌗𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் திறந்தவாய், ப்ராணன் வாக்கு கண் காது இவைகளை முன்போலவே காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்நத்தைச் சேரவிட இரேதஸ்ஸாய் விடுகிறது.

𑌯𑍋𑌷𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌲𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 ॥௧௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீ உபஸ்தமம், ஹோமங்கள், யோநி, மைதுந வ்யாபாரம், ஸுகம் இவைகளை முன்போல் ரூபித்துக் கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் இரேதஸ்ஸைச் சேர்க்கப் புருஷனாகின்றான், அவனுடைய ஸ்திதி நிலையில்லை. தர்மத்தின்படியாகின்றது.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௪॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் மரித்தபின் வாஸ்தவமான லக்ஷணங்களை தூமாங்காராதிகளை யுடைத்தான நெருப்பில் விதிப்படி ஹோமம் பண்ண இந்த யஜமானன் ஸ்வர்க்கத்தில் திவ்ய புருஷனாகிறான்.

𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌮𑍀 𑌅𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌽𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌣𑍍𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌦𑌙𑍍𑌙𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁-

தாந்வைத்யுதாந்புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந்கமயதி தே தேஷு ப்ரஹ்மலோகேஷு பரா: பராவதோ வஸந்தி தேஷாம் ந புநராவ்ருத்தி: ||கரு||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்தவரும், ப்ரம்மோபாஸநம் செய்கின்றவரும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ப்ரம்மலோகத்தைப் புநராவ்ருத்தி யில்லாதவர்களாகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இங்கு ப்ரம்மமென்பது சதுர்முக லோகமென்றும், புநரா வ்ருத்தியில்லை என்பதற்கு இந்தக் கல்பத்திலில்லையென்றும் (சங்-பாத்தில்) வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (ரா-பாத்தில்) பரப்ரம்மமே ப்ரம்மமென்றிவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டதென்றும் இதுமோக்ஷமே என்றும் எப்போதும் புநரா வ்ருத்தியில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன.

அத யே யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா லோகாஞ்ஜயந்தி தே தூமமபிஸம்பவந்தி தூமாத்ராத்ரிம் ராத்ரேரபக்ஷீயமாணபக்ஷமபக்ஷீயமாணபக்ஷாத்யாந்ஷண்மாஸாந்தக்ஷிணாதித்ய ஏதி மாஸேப்ய: பித்ருலோகம் பித்ருலோகாச்சந்த்ரம் தே சந்த்ரம் ப்ராப்யாந்நம் பவந்தி தாம்ஸ்தத்ர தேவா யதா ஸோமம் ராஜாநமாப்யாயஸ்வாபக்ஷீயஸ்வேத்யேவமேநாம்ஸ்தத்ர பக்ஷயந்தி தேஷாம் யதா தத்பர்யவைத்யதேமமேவாகாஶமபிநிஷ்பத்யந்த ஆகாஶாத்வாயும் வாயோர்வ்ருஷ்டிம் வ்ருஷ்டே: ப்ருதிவீம் தே ப்ருதிவீம் ப்ராப்யாந்நம் பவந்தி தே புந: புருஷாக்நௌ ஹூயந்தே ததோ யோஷாக்நௌ ஜாயந்தே லோகாந்ப்ரத்யுத்தாயிநஸ்த ஏவமேவாநுபரிவர்தந்தே(அ)த ய ஏதௌ பந்தாநௌ ந விதுஸ்தே கீடா: பதங்கா யதிதம் தந்தஶூகம் ||கசு||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) கேவலங் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள், தூமாதி மார்க்கத்தினால் பித்ரு லோகத்தை யடைந்து பித்ரு லோகத்திலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றார்கள்; சந்திரனை யடைந்து தேவாந்நமாகின்றார்கள்; அந்தப் புண்ய கர்மம் முடிந்தபின் ஆகாசத்தை யடைகின்றார்கள்; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவை யடைகின்றார்கள்; வாயுவிலிருந்து வ்ருஷ்டியை யடைகின்றார்கள்; வர்ஷத்திலிருந்து ப்ருதிவியை யடைகின்றார்கள்; ப்ருதிவியை யடைந்து அந்நமாய்ப் புருஷர்களை ப்ரவேசித்து ரேதோ ரூபமாய் ஸ்திரீயை ப்ரவேசித்துப் புருஷர்களாய்ப் புண்ய தேச யாத்ரை செய்கிறார்கள். இப்படிக் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள் கதாகதப்பட்டுத் திரிகின்றார்கள். இந்த வழிகளை யறியாதவர்கள் கீடபதங்காதிகளாய் ஜந்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

எட்டாமத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

ஸ ய: காமயேத மஹத்ப்ராப்நுயாமித்யுதகயந ஆபூர்யமாணபக்ஷஸ்ய புண்யாஹே த்வாதஶாஹமுபஸத்வ்ரதீ பூத்வௌதும்பரே கம்ஸே சமஸே வா ஸர்வௌஷதம் பலாநீதி ஸம்ப்ருத்ய பரிஸமுஹ்ய பரிலிப்யாக்நிமுபஸமாதாய பரிஸ்தீர்யாவ்ருதாஜ்யம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய பும்ஸா நக்ஷத்ரேண மந்தம் ஸந்நீய ஜுஹோதி | யாவந்தோ தேவாஸ்த்வயி ஜாதவேதஸ்திர்யஞ்சோ க்நந்தி புருஷஸ்ய காமாந் | தேப்யோ(அ)ஹம் பாகதேயம் ஜுஹோமி தே மா த்ருப்தா: ஸர்வை: காமைஸ்தர்பயந்து ஸ்வாஹா | யா திரஶ்சீ நிப

பத்யதே ஹம்ʼ விதரணீதி| தாம்ʼ த்வா க்⁴ருதஸ்ய தா⁴ரயா யஜே ஸம்ʼராத⁴நீமஹம்ʼ ஸ்வாஹா ||௧||

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ் ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்குக்கதிசொல்லப்பட்டதன்றோ? அந்தக்கர்மத்திற்கு ஸாதநமான தகங்களுக் குபாயமாந மகத்வத்தை யடைவதற்குமந்தக் கர்மம்தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நான் மகத்வத்தை யடையவேண்டுமென எவனுக்கு ஆசையிருக்கின்றதோ அவன், உத்தராயணத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் ஒரு சுபதிநத்தில் பன்னிரண்டு நாள்களுபஸத்வரதமிருந்து அத்திமரத்தால் செய்யப்பட்ட கிண்ணிபோலிருக்கின்ற கம்ஸமென்கிற பாத்திரத்திலாவது கம்ஸமென்கிற யஜ்ஞ பாத்திரத்திலாவது ஸகலவித கொடிகளையும் பழங்களையும் சேர்த்து யஜ்ஞ பூமியைச் சீர்திருத்தி அக்நியை முன்னே ப்ரதிஷ்டை செய்து, தர்பங்களாலே பரிஸ்தரணம் செய்து (ஆவ்ருத்) என்கிற ப்ரயோக க்ரமத்திலே உத்தமமாகிய நக்ஷத்திரத்தில் ஔஷதிர ஸபிஷடத்தை அக்நி ஸமீபத்தில் சேர்த்து இந்த 'யாவந்த:' இத்யாதி மந்திரங்களினால் நெய் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. விவரண விஸர்க்க ஹேது. இந்த முளைகளும் மந்திரத்தின் பொருள்களும் கல்பத்தினாலு முபதேசத்தினாலுமறியக்கூடிய இரஹஸ்யமாகையால் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படவில்லை.

ஜ்யேஷ்டா²ய ஸ்வாஹா ஶ்ரேஷ்டா²ய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ப்ராணாய ஸ்வாஹா வஸிஷ்டா²யை ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி வாசே ஸ்வாஹா ப்ரதிஷ்டா²யை ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி சக்ஷுஷே ஸ்வாஹா ஸம்பதே³ ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ஶ்ரோத்ராய ஸ்வாஹாயதநாய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி மநஸே ஸ்வாஹா ப்ரஜாத்யை ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ரேதஸே ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ||௨||

அக்³நயே ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ஸோமாய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி பூ⁴: ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி பு⁴வ: ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி பூ⁴ர்பு⁴வ: ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ப்³ரஹ்மணே ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி க்ஷத்ராய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி பூ⁴தாய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ப⁴விஷ்யதே ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி விஶ்வாய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ஸர்வாய ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹேத்யக்³நௌ ஹுத்வா மந்தே² ஸம்ʼஸ்ரவமவநயதி ||௩||

அதை²நமபி⁴ம்ருஶதி ப்⁴ரமத³ஸி ஜ்வலத³ஸி பூர்ணமஸி ப்ரஸ்தப்³த⁴மஸ்யேகஸபா⁴மஸி ஹிங்க்ருதமஸி ஹிங்க்ரியமாணமஸ்யுத்³கீ³த²மஸ்யுத்³கீ³யமாநமஸி ஶ்ராவிதமஸி ப்ரத்யாஶ்ராவிதமஸ்யார்த்³ரே ஸந்தீ³ப்தமஸி விபூ⁴ரஸி ப்ரபு⁴ரஸ்யந்நமஸி ஜ்யோதிரஸி நித⁴நமஸி ஸம்ʼவர்கோ³ஸீதி ||௪||

[illegible]

[illegible]

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளும் கீழ்ச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ரயோகத்தி லடங்கனவையாகையா லிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசார்யார்களிடத்தி லறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

[illegible]

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளில் சிஷ்யபேத மொழிய அர்த்தபேதமில்லை. அதாவது பக்ஷணார்த்தமாக ஸத்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அர்த்தத்தைச் சுஷ்கமாகிய காஷ்டத்தில் வைத்தாலும் துளிர்த்துக்கொள்ளுமென்று அதின் மாகாத்யத்தைச் சொல்

வி யாஜ்ஞவல்க்யாதி க்ரமத்திலுபதேசம் செய்யப்பட்டது. ஜாபாலரனேகருக் குபதேசித்தார். இதைப் புத்ர சிஷ்யங்யதிரிக்தர்களுக் குபதேசிக்கப்படா தென்றூர்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍌𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍌𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌰𑍁𑌵 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰 𑌇𑌧𑍍𑌮 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌮𑌨𑍍𑌥𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌶 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌯𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌅𑌣𑍁𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌙𑍍𑌗𑌵𑍋 𑌗𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌸𑍂𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑌕𑍁𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌿 𑌘𑍃𑌤 𑌉𑌪𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 ॥௧௩॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்ருவம், சமஸம், இத்மம், உபமந்தநிகள் இவை நான்கும் ஒளதும் பரமாயிருக்கவேண்டும்; வ்ரீஹி, யவம், திலம், மாஷம்; அணீ, ப்ரியங்கு, கோதுமம், மஸூரம், கல்லம், கலகுலம் இந்தப் பத்துத் தாங்யங்களேயும் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றில் ஸம்பந்தமான இரஸத்தை மது, ததி, க்ருதம் இவற்றில் சேர்த்து ஆஜ்யஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

எட்டாமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌪𑍋𑌽𑌪𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍇𑌤𑌃 ॥௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் புத்ரோத்பத்திக்கு வதிசோல் ப்ருதிவி ஸகல பூதரஸமன்ரே? அந்த ப்ருதிவிக்கு அப்புக் கிரஸம். அப்புக்கு ஒளஷதிகள் ஒளஷதிகளுக்குப் புஷ்பங்கள், புஷ்பங்களுக்குப் பலன்கள், பலன்களுக்குப் புருஷன், புருஷன்களுக்கு இரேதஸ்ஸு.

𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑌸𑍃𑌜𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌦𑌪𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 ॥௨॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸாரமான இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டையைக் கல்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த ஸத்ரீயோடு மைதுந கார்யத்தைச் செய்தான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌷𑌵𑌣𑍇 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌕𑍌 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 ॥௩॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மைதுந கர்மம், வாஜபேயமாக ரூபிக்கப்படுகின்றது. இந்த க்ரமத்தை யறிந்த மைதுநி பாபத்தை யடையமாட்டான்.

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌰𑌾𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑍋 𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯 𑌆𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤 𑌆𑌹 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியையுண்டாக்கும் விதி விரிக்கப்பட்டது.

யஸ்ய ஜாயாயை ஜார: ஸ்யாத்தம் சேத் த்விஷ்யாதாமபாத்ரே(அ)க்நிமுபஸமாதாய ப்ரதிலோமம் ஸரபர்ஹிஸ்தீர்த்வா தஸ்மிந்நேதா: ஸரப்ருஷ்டீ: ப்ரதிலோமா: ஸர்பிஷாக்தா ஜுஹுயாந்மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீ: ப்ராணாபாநௌ த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீ: புத்ரபஸூம்ஸ்த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீரிஷ்டாஸுக்ருதே த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீராஸாபராகாஸௌ த ஆததே(அ)ஸாவிதி | ஸ வா ஏஷ நிரிந்த்ரியோ விஸுக்ருதோ(அ)ஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி யமேவம்வித் ப்ராஹ்மண: ஸபதி தஸ்மாதேவம்விச்ச்ரோத்ரியஸ்ய தாரேண நோபஹாஸமிச்சேதுத ஹ்யேவம்வித்பரோ பவதி ||கஉ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஸங்கத்திஞல் ஸ்வபார்யை விஷயத்தில் ஜார க்ருத்யம் பண்ணினவனை யபிசரிக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது. இந்த மந்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் உபதேசத்திஞலறிக. ஆனதால் பரதாராபிமர்சநம் செய்பவனுக்கு ஆபத்து அநேகமாயிருக்கின்றமையால் அதைப் புத்திமான் இச்சிக்கப்படாது.

அத யஸ்ய ஜாயாமார்தவம் விந்தேத்த்ர்யஹம் கம்ஸே ந பிபேதஹதவாஸா நைநாம் வ்ருஷலோ ந வ்ருஷல்யுபஹந்யாத்த்ரிராத்ராந்த ஆப்லுத்ய வ்ரீஹீநவகாதயேத் ||கங||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் ஸ்தாலீபாகத்திற்காக உருதுய் நாதையான பார்யையைக்கொண்டு நெல்லுக்குத்தி விற்கவேண்டிய விதி சொல்லப்பட்டது.

ஸ ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஸுக்லோ ஜாயேத வேதமநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி க்ஷீரௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஸ்நீயாதாமீஸ்வரௌ ஜநயிதவை ||கச|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே கபில: பிங்கலோ ஜாயேத த்வௌ வேதாவநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி தத்யோதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஸ்நீயாதாமீஸ்வரௌ ஜநயிதவை ||கரு|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஸ்யாமோ லோஹிதாக்ஷோ ஜாயேத த்ரீந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி உதௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஸ்நீயாதாமீஸ்வரௌ ஜநயிதவை ||கசு|| அத ய இச்சேத்துஹிதா மே பண்டிதா ஜாயேத ஸர்வமாயுரியாதிதி திலௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஸ்நீயாதாமீஸ்வரௌ ஜநயிதவை ||கஎ|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே பண்டிதோ விகீத: ஸமிதிங்கம: ஸுஸ்ரூஷிதாம் வாசம் பாஷிதா ஜாயேத ஸர்வாந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி மாம்ஸௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஸ்நீயாதாமீஸ்வரௌ ஜநயிதவா ஔக்ஷ்ணேந வார்ஷபேண வா ||கஅ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ச்ருதிகளிஞல், தானுடைய விரும்புகின்ற பிள்ளையின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பாற்சோறு முதலியவை தம்பதிகள் க்ரமப்படி புசித்துக்கொண்டு வந்தால் நியமப்படிக்கு நடந்தால் இஷ்டப்படி பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஸமர்த்தராவாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது.

அதாஹிதாக்நேரேவ ஸ்தாலீபாகாவ்ருதாஜ்யம் ச்ருத்வா ஸ்தாலீபாகஸ்யாவதாநம் ஜுஹோத்யக்நயே ஸ்வாஹா அநுமதயே ஸ்வாஹா தேவாய ஸவித்ரே ஸத்யப்ரஸவாய ஸ்வாஹேதி ஹுத்வா [illegible] ஸமாயிதாத்தே நாங்க்ரி [illegible] உத்திஷ்டேத் [illegible] ஸம்ஜாயாம் ப்ராச்யாஸ்யேதி ‖௧௯‖

(ஸு0-ஸா-ரா-ஸா.) பின்பு ஸ்தாலீபாக முறைப்படி ஸ்தாலீபாகம் செய்து ஹவிச்சேஷத்தைத் தானும் பாகம்பண்ணி உன்பத்நியையும் பாகம் பண்ணிவித்து, கை கால் கழுவி ஜலம் ப்ரோக்ஷித்து மந்திரோச் சரணம் செய்யவேண்டியது.

[illegible] ‖௨௦‖

(ஸு0-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஆலிங்கந மந்திரமாகையால் மந்திரோபதேசம் கேட்டறிக.

அதாஸ்யா [illegible] விஷ்ணுர்யோநிம் கல்பயது த்வஷ்டா ரூபாணி பிம்சது ஆஸிஞ்சது ப்ரஜாபதிர்தாதா கர்பம் ததாது தே | கர்பம் தேஹி ஸிநீவாலி கர்பம் தேஹி ஸரஸ்வதி | கர்பம் தே அச்விநௌ தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா ‖௨௧‖

(ஸு0-ஹா-ரா-ஹா.) இது மைதுநோப க்ரமவிதியை விளக்குகின்றது.

ஹிரண்யயீ அரணீ யாப்யாம் நிர்மந்ததாமச்விநா தம் தே கர்பம் ஹவாமஹே தசமே மாஸி ஸூதவே | யதாக்நிர் கர்பா ப்ருதிவீ யதா த்யௌரிந்த்ரேண கர்பிணீ | வாயுர்திசாம் யதா கர்ப ஏவம் கர்பம் ததாமி தே(அ)ஸாவிதி‖

(ஸு0-ஹா-ரா-ஹா.) இது கர்பாதாந விதியை த்ருஷ்டாந்தத்துடன் விரிக்கின்றது. [மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

ஸோஷ்யந்தீமத்பிரப்யுக்ஷதி | யதா வாயு: புஷ்கரிணீம் ஸமிங்கயதி ஸர்வத: | ஏவா தே கர்ப ஏஜது ஸஹைது ஜராயுணா | இந்த்ரஸ்யாயம் வ்ரஜ: க்ருத: ஸார்கல: ஸபரிச்ரய: | தமிந்த்ர நிர்ஜஹி கர்பேண ஸாவராம் ஸஹேதி ‖௨௩‖

(ஸு0-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஸுக ப்ரஸவத்திற்குத் தக்க விதிகளையும் மந்திரங்களையும் சொல்லுகின்றது.

ஜாதே(அ)க்நிமுபஸமாதாயாங்க ஆதாய குமாரம் ஸர்பிஷாஜ்யம் ஸந்நீய ப்ருஷதாஜ்யஸ்யாவதாய ஜுஹோதி | அஸ்மிந் ஸஹஸ்ரம் புஷ்யாஸமேதமாந: ஸ்வே க்ருஹே | அஸ்யை ஸந்தத்யாம் மா சைத்ஸீத் ஸப்ரஜயா ச பசுபிச்ச ஸ்வாஹா | மயி ப்ராணாந் த்வயி மநஸா ஜுஹோமி ஸ்வாஹா | யத்

𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍀𑌰𑌿𑌚𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌮𑌿𑌹𑌾𑌕𑌰𑌂 | 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 ||௨௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஜாதகக் கர்மவிதியைப்பற்றி ஹோமவிதிகளோடு மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌅𑌥 𑌦𑌧𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 | 𑌭𑍂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃𑌸𑍍𑌵𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌦𑌧𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௨௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு சிசுவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ராசநவிதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௨௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இது நாமகரணவிதி மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌃 𑌶𑌶𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌮𑌯𑍋𑌭𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌧𑌾 𑌵𑌸𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌦𑌤𑍍𑌰𑌃 | 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌧𑌾𑌤𑌵𑍇 𑌕𑌰𑍀𑌤𑌿 ||௨௭||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் முலைகொடுப்பதற்கு மந்திரஜபவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 | 𑌇𑌳𑌾𑌸𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑍀 𑌵𑍀𑌰𑍇 𑌵𑍀𑌰𑌮𑌜𑍀𑌜𑌨𑌤𑍍 | 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌤𑍀 𑌭𑌵 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌤𑍋𑌕𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌤𑌿𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌬𑌤𑌾𑌭𑍂𑌰𑌤𑌿𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑍋 𑌬𑌤𑌾𑌭𑍂𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌬𑌤 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௨௮||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இது சிசுவின் தாயாரை யபிமந்த்ரணம் பண்ணும் விதியையும் சிலஸ்துதி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது.

எட்டாமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌔𑌪𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌔𑌪𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌪𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌪𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 ||௧||

𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾

ஸ்ரீமதேபரமாத்மநேநம:.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலடங்கிய மத்வபாஷ்யார்த்தபேதங்கள்.

மூன்றவதத்தியாயம்.

முதலாவது அச்வப்ராம்மணத்தில் குதிரை ரூபங்கொண்ட சூரியனுலுபதேசிக்க ப்பட்டபடியால் வாஜஸநேயமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸூரியனிடத்தில் கேட்ட யாஜ்ஞவல்க்யர் காண்வருக்குபதேசித்தபடியால் காண்வசாகை யென்று பெயர் பெற்றது. அச்வமேதாச்வத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் ரூபகாலங்காரமாகப் பேசி யிருக்கின்றது. இது த்யாகார்த்தம். இவ்விஷயம் வராகபுராணம் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

இரண்டாவதாகிய அச்வமேத ப்ராம்மணத்தில் ப்ரலயாதி க்ரமங்களோ சில ரூப ணங்கள் சொல்லப்பட்டன; இதை ப்ரம்ம தர்க்காதிகளிலுலும் தெரிந்துகொள்க.

மூன்றுவதாகிய உத்கீதப்ராம்மணத்தில் ஸாமபக்தியாகிய உத்கீதம் முதலியவற்றை யும் உத்காதா முதலியவற்றையும் ரூபித்துபாஸிக்கும் வழி கூறப்படுகின்றது.

ப்ரஜாபத்யப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்தின் குணங்கள் சொல்லப்பட்டன; பரமாத்மா வாகிய நாராயணன் ப்ரம்மாமுதலான தேவதைகளைக் காட்டிலும் லக்ஷ்மியைக் காட்டி லும் குணதிகனுகையால் உருத்திரனைவிட அதிகனென்பதில் தடையில்லை என்று தொ டங்கி ப்ரம்மதர்க் கவசநங்களால் அந்த ப்ரம்மகுணங்கள் வெளியாக்கப்பட்டன; ஸகு ணேபாஸநமோதப்பட்டது.

அவ்யாக்ருத ப்ராம்மணத்தில் அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி, இது முதலிய அத்வைதிகளால் அபேதஸாதகமாக உதகரிக்கப்படுகிற பகுச்ருதிகளுக்கும் பேதபரமாக அர்த்தம் காட்டப் பட்டது; விடத்தகாதது பூர்ணமானது; உள்ளதென்றறியத்தக்கது என்றுப்போல அர்த் தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள தத்வமான வாக்யத்திலுலும் பேதமே போதிக்கப்படுகின்றது. (அதத்) (தவம்) (அஸி) என்று பகுத்துக் கொள்ளவே ண்டும் அப்போது பேதமே பொருளென்பது ஸித்திக்கின்றது; பேதாபேதஜ்ஞாநமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது; அநேகப் புராணவசநங்களாலும் இப்படியே ஏற்படுகின்றமை யால் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸப்தாந்ந ப்ராம்மணத்தில் விசேஷபேதமில்லை என்றறிக.

காமாதிப்ராம்மணத்தில் ப்ராணஸ்வரூபம் காமரூபகர்மங்கள் இந்த விஷயங்களைப் பற்றியதென்பது துல்யம்,

மூன்றுவதத்தாயம் முடிந்தது.

நான்காவதத்யாயம்.

அஜாதசத்ரு ப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸ்கல ஜகத்துமுண்டாகும் வழி போதப்படுகின்றது.

சிசுப்ராம்மணம், மூர்த்தாமூர்த்த ப்ராம்மணம், மைத்ரேயீப்ராம்மணம், மதுப்ரா ம்மணம், வம்சப்ராம்மணம் இவைகளிலும் விசேஷபேதமில்லை.

நான்காமத்யாயம் முடிந்தது.

ஐந்தாமத்யாயம்.

ஆச்வல ப்ராம்மணம், ஆர்தபாக ப்ராம்மணம், புஜ்யு ப்ராம்மணம், உஷஸ்த ப்ராம்மணம், கஹோள ப்ராம்மணம், கார்கி ப்ராம்மணம், இவைகளில், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஸித்தாந்தம சொல்லுகிற வியாஜத்தினால் ஸர்வ ஸ்வதந்திரம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தினால் ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் சொல்லப்படுகின்றது. அக்ஷர ப்ராம்மணத்தில் ஸர்வாதாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சாகல்ய ப்ராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்ய விஜயத்தைச் சொல்லுகிற வழியாலே ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றது.

ஐந்தாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஆறமத்யாயம்.

ஷடாசார்ய ப்ராம்மணத்தில் அந்தந்த ஆசார்யர்கள் ஜநகருக்குபதேசித்த விஷயங்களின் சீர்திருத்தம் யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்டது.

கூர்ச்ச ப்ராம்மணத்தில் ஜநகர் மர்யாதை செய்து கேட்டதற்கு அஸங்கத்வாதி குணங்களுபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜ்யோதிர் ப்ராம்மணத்திலந்தந்த ஜ்யோதிஸ்க்குகளினாலும் ப்ரகாசமில்லாத ஸம்யத்தில் பரப்ரம்மத்தினாலும் ப்ரகாசமுண்டாகின்றதென்று ப்ரம்ம ஜ்யோதிரூபமென்று ரூபிக்கப்பட்டது.

சாரீர ப்ராம்மணத்திலாத்மாவினுடைய தேஹ ஸ்திதி கத்யுத்க்ராந்தி முதலியவை சொல்லப்பட்டன. முக்தாத்ம விஷயமும் விசதீகரிக்கப்பட்டது.

மைத்ரேயி ப்ராம்மணத்திலாத்ம ஸ்வரூபமே நன்கு விசதீகரிக்கப்பட்டது. மேலே வம்சம்.

ஆறுமத்யாயம் முடிந்தது.

ஏழாமத்யாயம்.

ஏழாவதத்யாயத்தில் விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லையாகையால் ப்ராம்மணங்கள் பிரித்தெழுதப்படவில்லை.

ஏழாமத்யாயம் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம்

எட்டாமத்யாயத்தில் முக்ய ப்ராணனுடைய ப்ராதாந்யம் பஞ்சாக்நிவித்யை இவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாமத்தியாயம் முடிந்தது.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் முற்றும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

(ஶம்—பா.) ஓமித்யேதத³க்ஷரம் என்பது முதல் எட்டத்தியாயங்கள் சாந்தோக்கியோபநிஷத்து, அதன் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றன.

கர்மகாண்டத்தில் தேவதோபாஸனத்தோடு கூடிய அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களினால் அர்ச்சாதி மார்க்கத்தாலே கார்யப்ருஹ்மத்தை அடையக் கூடுமென்றும் கேவலகர்மத்தினால் தூமாதிமார்க்கமாய் ஸ்வர்க்காதிகளை அடையலாமென்றும் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்வதினால் நரகமென்றும் அதோகதி உண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வகைகளில் எதிலும் பரப்ருஹ்ம ப்ராப்தி கைக்கூடாததாதலின் கர்மாபேக்ஷையில்லாத அத்வைதஜ்ஞானம் இவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அதற்குமுன்னம் அப்யுதயஸாதனங்களும் விக்ருத ப்ருஹ்மவிஷயங்களுமான சில உபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அத்வைதஜ்ஞானமானது மனோவிருத்திமாத்திரம், உபாஸனங்கள்மனோவிருத்திரூபங்கள், கயிற்றைப்பார்த்துப் பாம்பென்று முதலில் பிரமங்கொண்டவன் இது கயிறென்று தெரிந்து கொண்டபின் பாம்பென்னும் பிரமம்நீங்கப் பெறுவதுபோலே சுத்தசைதந்யமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏறிடப்பட்ட பிரமங்கள் நீங்குவதே அத்வைதஜ்ஞானம். உபாஸனமானது ஒன்றை ஆலம்பனமாக்கிக் கொண்டு தான் அதோடு ஒற்றுமைப்பட்டவனென்று பாவிக்கையாம்.

இவ்வுபாஸனங்கள் ஸத்வசுத்தியைச்செய்வதும் வஸ்துவின் உண்மையை விளக்குவதால் அத்வைதஜ்ஞானத்துக்குதவி செய்வதும் ஆலம்பனமொன்று உண்டாதலால் சுகத்தில் ஸாதிக்கத்தகுந்ததுமாகையால் இவையேமுதலில் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் கர்மாப்பியாஸம் திடமாக இருப்பதால் அதைவிட்டு உபாஸனத்திலிழிவது கஷ்டமென்று முதலில் அதிகர்மாங்க விஷயமான உபாஸனமேசொல்லப்படுகிறது,

ஓம் என்னும் அக்ஷரமானது பரமாத்மாவை நேரேசொல்லுகிறது, இங்கு இதி என்றதினால் இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வக்ஷரத்தை ப்ரயோகிப்பதினால் அப்பரமாத்மா ப்ரஸன்னமாகும், யாகம் ஜபம் முதலிய சத்கர்யங்களில் எல்லாம் இவ்வக்ஷரம் அந்தத்தில் உச்சரிக்கப்படுவதினால் இதுஸர்வஶிரேஷ்டமானது. இது பரமாத்மாவுக்கு நாமமாயிருப்பதோடே அர்ச்சைபோலே பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாயுமிருப்பதால் இருவகையாயும் உபாஸிப்பது முக்கியமென்பது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. இவ்வக்ஷரம் உத்கீதத்துக்கு அவயவமாகையாலே உத்கீதமென்று சொல்லப்படும். யாகங்களில் ஸாமகானம் செய்யும்போது ஓம் என்று துடங்கியேகானம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இதுவும் உத்கீதமேயாம். அதன் உபாஸநம் இப்படிப்பட்டது, அதன் மகிமை இது, அதன் பலம் இதுஎன்பது முதலியவை இனி சொல்லப்படுகின்றன. (௧.)

(ரா—பா.) ப்ரஹ்மவித்தைக்குஉபயுக்தமாயுள்ள கர்மாங்கத்தைப்பற்றியதுமான உபாஸனம் இங்குசொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை

உபாஸநம்செய்யக்கடவன். உத்கீதபக்திக்கு அவையவமாகையாலிது உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதத்திலும் ஓமென்னும் அக்ஷரம் உத்கீதமாகக்கூடாதாகையால்உத்கீதபதத்திற்காவது அக்ஷரபதத்திற்காவதுமுக்கியார்த்தத்தை விட்டுலக்ஷணையைஅவலம்பிக்கவேண்டியிருப்பதால் 'ஏதஸ்யைவாக்ஷரஸ் யோபவ்யாக்யானம்,என்றுஇக்கண்டத்தின்முடிவில்சொல்வதற்கேற்கஉத்கீதசப்தத்திற்கேலக்ஷணைசொல்வது யுக்தம். (க)

ஏஷாம்பூதாநாம்ப்ருதிவீரஸ:ப்ருதிவ்யா ஆபோரஸ: அபா
மோஷதயோரஸ ஓஷதீநாம் புருஷோரஸ: புருஷஸ்யவாக்
ரஸோவாச ருக்ரஸ ருச ஸாமரஸ ஸாம்ந உத்கீதோரஸ: ॥ உ ॥

பா—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பூதங்களுக்கு பூமியும் அந்த பூமிஜலத்தில் கோக்கப்பட்டிருப்பதால் பூமிக்கு ஜலமும் ஆதாரம். அந்தஜலத்தின் பரிணமமாகையால் ஜலங்களுக்கு ஓஷதிகளும் அன்னபரிணமமாகையாலே ஓஷதிகளுக்கு ஜீவாத்மாவும் அவன அவயவங்களில் வாக்கேச்ரேஷ்டமாகையால் ஜீவனுக்குவாக்கும் அந்தவாக்குக்கு ருக்கும் ருக்குக்கு ஸாமமும் அந்தஸாமத்துக்கு உத்கீதமும் ஸாரபூதமானது.

ரா—பூதங்களுக்கு பூமி ஆதாரம். பூமிஜலத்திலிருந்து உண்டானது ஓஷதிகள் ஜலத்தின்பரிணமம்.வாக்குபுருஷனுக்கு மிகவும் உபகாரம்செய்வது.ருக்குகள் கம்பீரமான அர்த்தம் உடையன. ஸாமங்கள் கீதியுடையன கேட்க இனிமையாயிருப்பன உத்கீதம் இங்கு உத்கீதமென்பது உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தை. (உ)

ஸஏஷரஸாநாம் ரஸதம: பரம: பரார்த்யோஷ்டமோயதுத்
கீத: ॥ ௩ ॥

(பா—ரா.) உத்கீதமென்னும்இவ்வோங்காரமான துகீழ்சொன்னபடிபூதங்களுக்குமேல் ஸாரமானது பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாகையால் பாமாத்ம ஸ்தானத்துக்கு யோக்கியமானது பரமாத்மாவைப்போலே உபாஸிக்கத்தக்கது மிது இவ்வுத்கீதமென்பது ப்ருதிவீ முதலாகச் சொல்லபபட்டதில் எட்டாவது. (௩)

கதமா கதமர்க் கதமத் கதமத் ஸாம கதம: கதம உத்கீத இதி விம்ருஷ்டம்பவதி॥

(பா—ரா.) ருக் என்பதுயாது,ஸாமம் என்பதுஎது, உத்கீதம் என்பதுயாவது என்பது யோசிக்கப்படுகிறது. (௪)

வாகேவர்க் ப்ராண: ஸாமோமித்யேததக்ஷரமுத்கீத: தத்வா ஏதன்மிது
நம்யத்வாக்ச ப்ராணஸ்சர்க்ச ஸாமச ॥ ௫ ॥

(பா—ரா.) இவ்விசாரத்தில் நிச்சிதமானதைச்சொல்லுகிறது வாகிந்திரியத்தினுல் உச்சரிக்கத்தக்கதாதலின் வாக்கேருக்காகும்ஸாமகானம் ப்ராணனுகியமூச்சைப்பிடித்துச் செய்யவேண்டியதாதலின் பிராணன் ஸாமம் உத்கீதபக்தியின் அவயவமாகையால் ஓமென்னும் அக்ஷரமே உத்கீதம், வாக்என்பது ஸ்திரீலிங்கமும் ப்ராணன் என்பது புல்லிங்கமுமாகையாலே இவ்விரண்டும்மிதுனமாம் இவைகளை விடவேறுபடாத ருக்சாமங்களும் ஆவ்வாறேமிதுனமானமைகாண்க. (௫)

ததேதன்மிதுநமோமித்யேதஸ்மிந்நக்ஷரே ஸம்ஸ்ருஜ்யதே ய
தாவைமிதுநௌ ஸமாகச்சத ஆபயதோவை தாவந்யோந்யஸ்ய
காமம் ॥ ௬ ॥

(பா—பா.) இம்மிதுனமானது ஓமென்னும் இந்த அக்ஷரத்தில் சேருகிறது இதில் ஸர்வகாமப்ராப்திகுணமுடையது உலகத்தில் கூடும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர்க்கொருவர் காமதிருப்தி அடைகிறார்கள் அல்லவா, அதுபோல இங்கும் தன்னுள் மிதுனம் சேர்வதால் இது காமப்ராப்தியுடையது. ஓங்காரம் வாக்விகாரமாகையாலும் ப்ராணனுல் ஏற்படவேண்டியதாகையாலும் இதில் மிதுனம் சேருகிறதென்றது.

(ஸம்—பா.) உத்கீதமான ருக்கில் ஏறிய ஸாமத்தின் பாகமாகையாலே இது ருக்ஸாமரூபமாகையாலும் உத்கீதாவயவமானப்ரணவம் ருக்ஸாமங்களோடு கலந்ததாகையாலும் மிதுனத்துடன் சேர்ந்ததென்பது. வாக்ப்ராணனென்னும் மிதுனம் சேரப்பெற்ற ருக்சாமத்துடன் சேர்ந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து, (௬)

ஆபயிதா ஹ வை காமாநாம் பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீ
தமுபாஸ்தே ||௭||

(ஸம்—ரா.) இப்படிகாமப்ராபகமென்னும் குணத்தோடுகூடிய உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யும் உத்காதாவானவன் யஜமானனுக்கு எல்லா கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்துவைப்பன். (௭)

தத்வா ஏததநுஜ்ஞாக்ஷரம் யத்தி கிஞ்சாநுஜாநாத்யோமித்யேவ
தாஹைஷா ஏவ ஸம்ருத்திர்யதநுஜ்ஞா ஸமர்த்தயிதா ஹ வை காமாநாம்
பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீதமுபாஸ்தே ||௮||

(ஸம்—ரா.) லோகத்தில்தனவானோ ஞானவானோ, ஒன்றை ஒருவன் அனுமதி கொடுக்கும்போது ஓம் என்றே அனுமதிகொடுப்பதால் இது அனுஜ்ஞாக்ஷரம் என்னப்படும். ஸம்ருத்தியுடையவனே அனுமதிகொடுப்பன் ஆகையால் இதுவே ஸம்ருத்தி இப்படிஸம்ருத்திகுணமுடைய ஓங்காரத்தை உபாசிப்பவன் யஜமானனுக்கு எல்லா காமங்களையும் பூர்த்திசெய்விப்பவனாவன். (௮)

தேநேயம் த்ரயீவித்யா வர்த்ததே ஓமித்யாஶ்ராவயத்யோமிதி ஶம்
ஸத்யோமித்யுத்காயத்யேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யாபசித்யை மஹிம்நா
ரஸேந ||௯||

(ஸம்—ரா.) ஸ்ரேஷ்டமான மஹிமையோடுகூடிய இவ்வுத்கீதமென்னும் அக்ஷரத்தின் பூஜைக்காக இதைமுன்னிட்டு ஆச்ராவணம் சம்ஸரம் உத்கானம் இவை செய்யப்படுகின்றன. (௯)

தேநோபௌ குருதோ யஶ்சைததேவம் வேத யஶ்ச ந வேத நா
நா து வித்யா சாவித்யா ச யதேவ வித்யயா கரோதி ஶ்ரத்தயோபநிஷ
தா ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதீதி கல்வேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யோப
வ்யாக்யாநம் பவதி ||௧௰||

(ஸம்—ரா.) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட உத்கீதத்தின் மகிமையை யறியாதவர்களும் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் வித்யையினால் பயன் என்னவெனில் வித்யையோடு செய்யும் கர்மங்கள் அதிகவீர்யமுடையனவாம் அல்லாதது அவ்வளவு வீர்யமுடையதல்ல; ச்ரத்தையென்பது ஆஸ்திக புத்தி; வித்யையென்பது உபாஸனம்; உபநிஷத் என்பது உபநிஷத்தால் உண்டாகும் பிரமஜ்ஞானம், கர்மங்கள் வீர்யவத்தரமாகையாவது இதரகர்மங்கள் பிரபலங்களாயிருந்தாலும் அவைகளால் இதன் பலம் தடைபெறாதிருத்தலேயாம் ரஸதமாயிருக்கை காமப்ராப்தி ஸம்ருத்தி இவைகளை குணமாக உடைத்தாகை இக்குணங்களோடு இவ்வக்ஷரம் ஒன்றே உபாசிக்கத்தக்கது என்பது இக்கண்டத்தின் பொருள். (௧௰)

முதல்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌯𑍇𑌤𑌿𑌰 𑌉𑌭𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌾𑌜𑌹𑍍𑌰𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸம்—பா.) உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓங்காரத்தில் முக்யப்ராணன் என்று புத்திசெய்யும் பொருட்டு ஓர் உபாக்யானம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவின் புத்ரர்களான தேவதைகளும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபோது தேவர்கள் இவ்வுத்தகீதத்தை உபாஸித்தால் நாம் அசுரர்களை ஜயிக்கலாமென்று நிச்சயித்து உத்கீதத்தைப்ராணனாகவைத்து,அதை உபாயமாகக்கொண்டார்கள். (௧

𑌤𑍇 𑌹 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 ॥௨॥

ஸம்—அந்த தேவர்கள் மூக்கில் உள்ளபிராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்தார்கள் கீழ்சொன்ன உத்கீதகர்மத்திலேயே இவ்வுபாஸனம் இவ்வாறு தேவதைகளால் வரிக்கப்பட்ட ப்ராணனை அசுரர்கள் பாவத்தோடு சேர்த்தார்கள். அதனால் அந்நாஸிகா ப்ராணன் நல்வாசனையையே மேற்கொள்வதென்னும் அபிமானம் கொண்டு விவேகம் போகப்பெற்று இத்தோஷத்தால் பாபத்தோடே சேர்ந்ததாய் விட்டது. ஆகையால்தான் அது துர்க்கந்தத்தையும் அறியவேண்டியதாயிற்று.

ரா—தேவதைகள் உத்கீதத்தைப் பிராணேந்திரியமாக உபாசனம் செய்தார்கள். மூக்கிலுண்டாகும் பிராணனோடு அசுரர்கள் தங்கள் பாபங்களைச் சேர்த்தார்கள். அப்படி பாவம் சேர்ந்ததினால் புருஷன் நல்லவாஸனை கெட்டவாஸனை இரண்டையும் முகரும்படியாயிற்று. ஆதலால் நாஸிக்யமான ப்ராணனது பாவத்தோடு கூடியதே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 ॥௩॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥௪॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥௫॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌮𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥௬॥

(ஸம்—ரா.) உபாஸிக்கத்தக்க முக்கிய ப்ராணனே யாகையால் அதுபரிசுத்தமானதென்று அநுபவிப்பதன் பொருட்டிவ்விசாரம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்சொன்ன நாஸிக்ய ப்ராணன்போலவே வாக்கு கண் காது மனம் என்னும் இத்தேவதை

களும் ஆசுரமான பாபத்தால் தூஷிக்கபபட்டன. இதில் சொல்லாத த்வக், நாக்கு முதலியவையும் கொள்க.

வாக்கு பொய் மெய் இரண்டையும் சொல்வதினாலும், கண் பார்கத்தக்கது பார்க்கத்தகாதது இரண்டையும் பார்ப்பதினாலும் காது கேட்கத்தக்கது கேட்கத்தகாதது இரண்டையும் கேட்பதினாலும் மனஸ்ஸு நினைக்கத்தக்கது நினைக்கத் தகாதது இரண்டையும் நினைப்பதினாலும் இவையெல்லாம் பாவத்தோடு சேர்ந்தவை நினைப்பதென்பது ஸங்கல்பிப்பது. நினைக்கத்தகாதது பாவம். (௩-௪ ௫-௬)

𑌅𑌥 𑌹 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌖𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍍 ॥௭॥

தாத்ப—பிறகு அவர்கள் உத்கீதத்தை முகத்தில் உண்டாகிய (முக்கிய) ப்ராணனாக உபாசனம் செய்தார்கள். அசுரர்கள் அதையும் பாபத்தோடுகூட பிரயத்னம் செய்தார்கள் என்றாலும் அது அசாத்தியமாய்ப்போன தோடு, பெருங்கல்லின்மேல் எறியப்பட்ட மண்கட்டி அக்கல்லை ஒன்றும் செய்யாததோடு தானே பலவாறு சிதறுண்டு போவதுபோல அவர்கள் சிதறுண்டு ஓடிப்போனார்கள்.

ஸ—கட்டப்பாரை முதலியவைகளினால் வெட்டக்கூடாததும் உளியால் பிளக்கக்கூடாததுமான கல் அகணம். அதுவே இங்கு ஆகணமென்று சொல்லப்பட்டதும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்க இங்கு மண்கட்டியென்று ஒன்றுவைத்துக்கொள்க.

ரா—வெட்டப்படக் கூடியதாகையால் ஆகணமென்று மண்கட்டியே இங்கு கூறப்படுகிறதென்று ச்ருதப்பிரகாசிகா சாரியர் பொருள் கூறுகிறார். (௭)

𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌖𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌸 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌨𑌮𑌭𑌿𑌦𑌾𑌸𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌶𑍍𑌮𑌾𑌖𑌣𑌃 ॥௮॥

தாத்—இவ்வாறு ப்ராணனை அறிந்தவன் விஷயத்தில் பாபிஷ்டமான கார்யத்தைச்செய்ய இச்சிக்கிறவனும் வைதல் அடித்தல்முதலிய ஹிம்சை செய்கிறவனும் கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டிபோல் சிதறுண்டுபோவன்.

ஸ—ப்ராணனை அறிந்தவன் யாவராலும்பிடிக்கத்தகாதவன். இதனால்இவன் அச்மாகணனென்று சொல்லப்படுகிறான். மூக்கினிடத்திலுள்ளதும் பிராணனாயிருக்க அது பாபத்தோடு சேர்ந்ததும் இது பாபமில்லாததுமானது எதனாலோ வென்னில், நாஸிக்யமும் வாயுவாயிருந்தும் ஸ்தானம் கரணம் இவைகளின் வைகுண்யத்தால் தோஷமடைந்தது, முக்கியப்ராணன் வைகுண்யமில்லாதது ஸ்தானதேவதை பலமானது ஆதலாலிதுக்கு தோஷமில்லை. வாசிமுதலிய ஆயுதங்கள் கைதேர்ந்தவன் கைக்கு உயர்ந்தவேலை செய்வதும் கைதேர்ச்சியில்லாதவன் கைக்கு அவ்வாறு வேலைசெய்யாததும்போல தோஷத்தோடுகூடிய மூக்கிலிருப்பதால் அது தோஷமுடையதாயிற்று. முக்கியப்ராணன் அப்படி அல்ல.

ரா—இங்கு அச்மாகண என்றதற்கு பெருங்கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டியென்றுபொருள். இது ப்ராணனை அறிந்தவனைப் பீடைசெய்பவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் அச்ம ஆகண இரண்டும் விசேஷவிசேஷ்ய பதங்களென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. (௮)

𑌨𑍈𑌵𑍈𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌨 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌦𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௯॥

(ஸா—ரா.) மற்ற ப்ராணன்களுக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லப் படுகிறது, புருஷன் இம்முக்யப்ராணனால் ஸுகந்தம் துர்க்கந்தம் ஒன்றையும் அறிய மாட்டான் இதனால் செய்யப்படும் அதனம் பானம் இவைகளே மற்றப்ராணன்களு க்கு தாரகம் ஆகையால் மரணகாலத்தில் இதன் அதனபானங்கள் இல்லாததினாலே தான் மரணம் உண்டாகிறது அப்போது எல்லாப்ராணன்களும் வெளிப்பட்டுவிடு வதனால் வாய்திறக்கப்படுகிறது. (௯)

தம் ஹாங்கிரா உத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவாங்கிரஸம் மந்யந்தே(அ)ங்காநாம் யத்ரஸ꞉ ||க௦||

ஸா—அங்கிரஸ்ஸு என்னும்ருஷியொருவர்தானேபிருஹ்மமாகையாலேதானே பிராணனாயிருந்தும் தன்னையே அங்கிரஸப்ராணனை உத்கீதமாக உபாசனம்செய் தார். அங்கமான ப்ராணன்களுக்கு ரஸமானமையால் அவர் அங்கிரஸர் ஆனார்.

ரா—இவ்வுத்கீதத்தையே முக்யப்ராணனாக அங்கிரஸ்ஸு என்னும் ருஷி உபாசனம்செய்தார். அங்கங்கள் ப்ராணாதீனமாகையால் பிராணன் அங்கிரஸமா னது. மறைவாகச்சொல்வதில் தேவதைகளுக் கிஷ்டமாகையால் அங்கரஸமென்ப தை அங்கிரஸமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (க௦)

தேந தம் ஹ ப்ருஹஸ்பதிருத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவ ப்ருஹஸ்பதிம் மந்யந்தே வாக்கி ப்ருஹதீ தஸ்யா ஏஷ பதி꞉ ||கக||

ஸா—பெரியவாக்குக்குப்பதியாதலால் பிருஹஸ்பதியானது.

ரா—இதை அங்கிரஸமென்னும் குணத்தோடு பிரஹஸ்பதி உபாசனம் செய் தார். எல்லா விஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவது வாக்கேயாகையால் இது பெரு மையுடையது அது முக்யப்ராணனுக்கு ஆதீனமாகையால் ப்ராணன் அந்தவாக்கு க்குப்பதியாகிறது. அதனால் அதுவே பிருஹஸ்பதியாகை யுசிதமென்று சிலர் சொல் லுகிறார்கள். (கக)

தேந தம் ஹாயாஸ்ய உத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவாயாஸ்யம் மந்யந்த ஆஸ்யாத்யதயதே ||க௨||

ஸா—அப்படியே ஆயாஸ்யரென்னும் ருஷிமுகத்திலிருந்துவெளிப்படுவதென் னும் பொருள்கொண்ட ஆயாஸ்யப்ராணனை தானேயாயிருந்தும் உபாசனம் செய்தார். ஆகையால் இதரஉபாசகர்களும் அங்கிரஸமாகை முதலிய குணங்களோடு கூடிய ப்ராணனை உபாசிக்கக்கடவர்கள்.

ரா—ப்ருஹஸ்பதியென்னும் குணத்தோடு ஆயாஸ்யர் இதை உபாஸித்தார். முகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதினால் இதையே ஆயாஸ்யமென்று சொல்லலாமெ ன்று சிலர் நினைத்தார்கள். (க௨)

தேந தம் ஹ பகோ தால்ப்யோ விதாஞ்சகார | ஸ ஹ நைமிஷீயாநாமுத்காதா பபூவ ஸ ஹ ஸ்மைப்ய꞉ காமாநாகாயதி ||க௩||

ஸா-ரா—இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸமாகைபிருஹஸ்பதியாகைஆயாஸ்ய மாகை யென்னும் மூன்றுகுணங்களோடும் உத்கீதத்தை முக்யப்ராணமாக தல்ப ருஷியின் புத்ரரான பகமுனிவர் உபாசனம்செய்து அதன்மகிமையால் நைமிசா ரண்யத்தில் யாகம்செய்பவர்களுக்கு உதகாதாவாயிருந்து அந்த யஜமானர்களின் இஷ்டங்களை யெல்லாம் வித்யையின் மாஹாத்ம்யத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்

ஆகாதா ஹ வை காமாநாம் பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீதமுபாஸ்த இத்யத்யாத்மம் ||க௪||

(ஸா—ரா.) இவ்வாறு உத்கீதத்தை முக்யப்ராணனாக உபாஸிப்பவன் உத் காதாவாகும்போது கானத்தின்மகிமையானல்யஜமானனதுகாமங்களைப்பூர்த்திசெய் விப்பவனாகி முன் ஆத்மாவைப்பற்றிய உத்கீதோபாஸனம் முற்றும்.

ஸம்—ரா.) இது திருஷ்டபலம். தான் அந்தப்ருஷ்மமாகவே ஆய்விடுகிறுனென்பது அதிருஷ்டபலம். (௧௪)

இரண்டாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌮𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌭𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥

(ஸம்—ரா.) கர்மாங்கமான உத்கீதத்தைக்காட்டிலும் அத்தர்கங்களினுல் ஆராத்தியமான ஆதித்யனை உபாஸிப்பது உத்தமமாகையாலும் தாழ்ந்த இடத்திலும் உயர்ந்ததாக புத்திபண்ணுவதே நியாயமாகையாலும் உத்கீதத்தை ஆதித்யனுக உபாஸிக்க வேணடும். (௧)

𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌉 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍌 𑌚𑍋𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸம்—வெவ்வேறிடத்தில் இருப்பதினுல் ப்ராணனும் சூர்யனும் வேறுவேறு போல் தோற்றினுலும் தத்வத்தில் அவையிரண்டுக்கும் பேதமில்லை. குணங்களில் இரண்டும்ஒன்றே இரண்டும் உஷ்ணமானது. ப்ராணனை ஸ்வரன் என்கிறுர்கள் ஆதித்யனை ஸ்வரன் ப்ரத்யாஸ்வரன் என்கிறுர்கள். ப்ராணன்போனுல் திரும்புகிறதில்லை சூர்யன் அஸ்தமித்தாலும் மறுபடி உதயமாவதினுல் ப்ரத்யாஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிறுன். இப்படி குணத்தாலும் பேராலும் இருவரும் ஒன்றேயாகையால் உத்கீதத்தை ப்ராணனுகவும் ஆதித்யனுகவும் உபாஸிக்கக்கடவது.

ரா—கீழ் அத்யாத்ம ப்ரகரணத்தில் சொன்ன பிராணனும் இங்கு அதிதைவதப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற ஆதித்யனும் இரண்டும்ஒன்றே. மூச்சு உஷ்ணமாய் வருவதினுல் ப்ராணன் உஷ்ணமென்றறியப்படுகிறது. சூர்யன் உஷ்ணமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமானது ஆதலால் ப்ராணனையும் சூர்யனையும் ஒன்றுக்கிக்கொண்டு அதுவாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கக்கடவது. (௨)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑌦𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍋𑌽𑌥 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௩॥

ஸம்—ரா.) வேறுவிதமாக உத்கீதத்தைஉபாஸிக்கவேண்டிய முறைசொல்லப்படுகிறது. புருஷன் முகத்தாலும் மூக்கினுலும் வாயுவைவெளிவிடுவது ப்ராணன் என்றும் அபானம் என்றும்சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு வாயுவின் வியாபாரங்களின் நடுநிலையே வியானனென்று சொல்லப்படும். ப்ராணுபான வ்யாபாரங்கள் இல்லாதபோதும் வார்த்தைசொல்லுகிறது உண்டாகையால் வாக்கு வியானத்தின் காரியம் ஆகையால் வியானமானது வீர்யவத்தான கர்மங்களுக் கேதுவாதலால் இவ்வியானமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டுமென் றிதில் சொல்லப்படுகிறது. (௩)

𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌰𑍍𑌕𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍃𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ°-ரா—வாக்கே ருக்கு ருக்கே சாமம் சாமமே உத்கீதம் ஆதலால் பிராணபான வியாபாரங்களில்லாதபோதும் ருக்கைச் சொல்லலாம், ஸாமகானம் செய்யலாம் உத்கானம் செய்யலாம்.

அர்த்தபேதம்—ஸ°—இவையெல்லாம் வியானத்தால் நடப்பது.

ரா—ப்ராணபான வியாபாரம் இல்லாத மனிதனால் நடப்பதால் வியானம் ருக் ஸாமம் உத்கீதம் இவையெல்லாம் ஒன்றே. (௪)

𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌥𑌨𑌮𑌾𑌜𑍇𑌃 𑌸𑌰𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌨𑍁𑌷 𑌆𑌯𑌮𑌨𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥௫॥

ஸ°-ரா—வாக்கு முதலியவைகளைச் சொல்வது மாத்திரமே யல்லாமல் அக்னி மந்தனம் எல்லை நடத்தல் பெரியவில்லை இழுத்தல் முதலிய பலிஷ்ட்வ்யாபாரங்களை ப்ராணபானவ்யாபார மில்லாதபோது வ்யானவ்யாபாரத்தாலேயே செய்வதால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான வ்யானமாகவே உத்கீதத்தை உபாஸிப்பது. (௫)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍂𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌗𑍀𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌹 𑌗𑌿𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌥𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௬॥

ஸ°-ரா—உத்கீதத்தின் அக்ஷரங்களையே உபாஸிக்கலாம். இவ்வுலகத்தார் ப்ராணனாலேயே எழுந்திருத்தலாலும் ப்ராணனில்லாதபோது எழுந்திருக்கக் கூடாமையாலும் உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ப்ராணனாகவும் வாக்குக்களை பெரியோர் கீர் சப்தத்தால் சொல்வதினால் கீ என்னும் அக்ஷரத்தை வாக்காகவும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாகையால் (த) காரம் இருப்பதைப்பற்றி இக்குள்ள த காரத்தை அன்னமாகவும் உபாஸிக்கவேண்டும். (௬)

𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍇𑌵𑍋𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌗𑍀𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌥𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌗𑍀𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵𑍋𑌦𑍍𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌗𑍀𑌰𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌦𑍋𑌹𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸ°-ரா—உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யன் ஸாமவேதம் இவைகளாகவும், கீ என்னும் அக்ஷரத்தை ஆகாசம்வாயுயஜுர் வேதம் இவைகளாகவும் என்னும் அக்ஷரத்தை பூமி அக்னி ருக்வேதம் இவைகளாகவும் உபாஸிக்கக்கடவது. இவ்வித குணத்தோடு உத்கீதாக்ஷரத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸூக்தோச்சாரணம் அன்னம் அக்னி தீபனம் இவைகளை அடைவன்.

ரா—மற்றொரு விதமாக உத்கீதாக்ஷரோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. (௭)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀𑌃𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌰𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥௮॥

ஸ°-ரா—உபாஸனங்களால் இஷ்டபூர்த்தி உண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, எந்த ஸாமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய இச்சிக்கிறானோ அந்த ஸாமத்தை உபாஸிக்கக்கடவன். (௮)

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍃𑌚𑌂 𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌷𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌮𑍃𑌷𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥௯॥

சங்-ரா—தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கும் ஸாமம் இருக்கும் ருக்கையும் அந்த ஸாமத்தின் ருஷி தேவதை இவைகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். (௯)

𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ||௧௦|| 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ||௧௧||

ஶம்-ரா—காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களில்தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைப்பது எதுவோ அந்த சந்தஸ்ஸையும் எந்த ஸ்தோமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கிருனோ அந்த ஸ்தோமத்தையும், எந்தத் திக்கை ஸ்தோத்ரம்செய்ய நினைக்கிருனோ அந்தத் திக்கையும் சிந்திக்கக்கடவன். (௧௦)

அ-பே—எந்தத் திக்கின் முகமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யப்போகிருனோ அந்தத் திக்கையும் தியானம் செய்யவேண்டும். (௧௧)

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌸𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௧௨||

ஶம்-ரா—கீழ்சொன்னபடி தியானம் செய்தபின் கடைசியில் தன்னை ஹ்ருதயமாகப் பாவித்துக்கொண்டு ஸ்வரம் எழுத்து முதலியவை பிசகாமல் பஹிஃபவமானம் முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை ஆரம்பிக்கக்கடவன். இவன் எந்தப் பலத்தை உத்தேசிக்கிருனோ அந்தப் பலனை அடைவன்.

சங்—யத்காமஸ் ஸ்துவீதேதி என்பதை இரண்டுதரம் சொன்னது ஆதரவினுல்.
ரங்—இரண்டுதடவை சொன்னது இவ்வித்யை முடித்தமையால். (௧௨)

மூன்ருங்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ||௧||

ஶம்-ரா—நடுவில் உத்கீதத்தின் நாமாக்ஷரங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டதினுல் மறுபடி உத்கீதோபாஸனம் தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

ஶம்—அமிருதம் அபயம் என்னும் குணங்களோடு இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப்படப் போகிறது. (௧)

𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍈 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௨||

ஶம்—தேவதைகள் மரணத்துக்குபயந்து வைதிககர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கர்மங்களில் விநியோகிக்கப்படாத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் ஹோமம் முதலியவைசெய்யும் அவர்கள் இந்தகர்மங்களில் தங்களை மறைத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிமறைத்ததினுலே அவைகள் சந்தஸ்ஸுக்களென்று சொல்லப்படுகிறன.

ரா—கர்மங்களில்விநியோகிக்கப்பட்ட வைதிகமந்த்ரங்களால் தேவதைகள் தங்களைமறைத்துக்கொண்டார்கள், (௨)

𑌤𑌾𑌨𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍃𑌚𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌿 𑌤𑍇 𑌨𑍁 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ||௩||

ஶம்-ரா-பா—இப்படிதேவர்கள் வைதிககர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகையில் மீன்பிடிப்பவர்கள் பெரும் ஜலத்திலும் மீனைக்கண்டுபிடிப்பதுபோல் ஸமயம்பார்த்

து மரணம் பிடிக்க நினைத்தது. இதை அறிந்த தேவர்கள் அவைகளைவிட்டு அதற்கு மேலான ஓங்காரத்தை உபாஸனம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். (௩)

𑌯𑌦𑌾𑌵𑌾𑌋𑌚𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍈𑌵𑌂
𑌯𑌜𑍁𑌰𑍇𑌷 𑌉 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍 ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—ருக்குயஜுஸ்ஸாமம் இவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது ஓம் என்று சப்திப்பதாய் இதுஸ்வரமென்று சொல்லப்படும். இதுவேமரணம்பயம் இவைகளை நீக்குவது. இதை உபாஸித்ததினால் தேவர்கள் மரணமும் பயமும் இல்லாதவர்கள் ஆனார்கள். (௪)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍌𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑌮𑍃
𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி (அமிருதம் அபயம்) மரணம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் குணமுடையதாக இவ்வக்ஷரத்தை உபாஸிக்குமவன் கீழ்ச்சொன்ன தேவதைகளைப் போலே அமிருதனாக ஆவன். (௫)

ஸ0—ராஜகிருஹத்தில் அந்தரங்க பஹிரங்க தாரதம்யம்போலே பிருஹ்மப்ராப்தியில் தாரதம்மியமில்லை. (௫)

நாலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿
𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸ0—ப்ராணன் ஆதித்யன் முதலியதாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டதை அனுவதித்துக்கொண்டு ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி உபாஸிக்கவேண்டுமென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அனேக புத்ரலாபம் இதற்குப்பலம்.

ருக்வேதத்தில் ப்ரணவம் என்று சொல்லப்படுவதே சாந்தோக்யத்தில் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமும் ஸூர்யன், ப்ரணவமும் ஸூர்யன். ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது ஓம் என்று அனுஜ்ஞை செய்பவன்போல் ஸஞ்சரிப்பதால் இவன் ப்ரணவமே.

ரா—ஓங்காரமொன்றே ஹோதாவினால் சொல்லப்படும்போது ப்ரணவமென்றும் உதகாதாவினால் சொல்லப்படும்போது உதகீதமென்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால் இரண்டும் ஒன்றே யென்று பாவிக்கவேண்டும்.

ஸூர்யன் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பவன் போலவே உதயமாவதால் ஓங்காரத்தை ஸூர்யனாக உபாஸனம் செய்யக்கடவன். (௧)

𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑌭𑍍𑌯𑌗𑌾𑌸𑌿𑌷𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌕𑍌𑌷𑍀
𑌤𑌕𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 । 𑌰𑌶𑍍𑌮𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌵𑍈
𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥௨॥

ஸ0—யான் உத்கீதத்தை ஸூர்யனாக உபாஸனம் செய்தேன், அதனால் நீ எனக்கொரு புத்ரன் பிறந்தாய் ஸூர்யனுக்கும் கிரணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்று உபாஸித்ததினால் ஒரே புத்ரனை விட்டாய் நீ கிரணங்களையும் ஸூர்யனையும் வேறாக உபாஸித்தால் அனேக புத்ரர்களை அடைவாய் என்று குஷீதகரின் புத்ரரான கௌஷீதகி யென்னும் ருஷி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். தேவதோபாஸனம் முற்றும்.

ரா—நான் ஆதித்யனுக உபாஸனம் செய்தேனே யல்லது, அனேக் கிரணங்களை உடையவனுக உபாஸனம் செய்யவில்லை. அந்தத் தோஷத்தினல் நீ ஒரே புத்ரன் எனக்கு அனேக கிரணங்களோடுகூடிய ஸூர்யனுக நீ உபாஸனம் செய்தால் அந்தஜ் ஞானத்தின் மஹிமையால் அனேகம் புத்ரர்களை நீ அடைவாய் என்று கௌஷீதகி சொன்னர். (உ)

அத்யாத்மம் ய ஏவாயம் முக்ய: ப்ராணஸ்தமுத்கீதமுபாஸீதோமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரன்னேதி ||௩|| ஏதமு ஏவாஹமப்யகாஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோऽஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச ப்ராணாம்ஸ்த்வம் பூமானமபிகாயதாத் பஹவோ வை மே பவிஷ்யந்தீதி ||௪||

ஸம்-ரா—ப்ராணனனது வாக் முதலியவைகளுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பதுபோலவே ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால் இம்முக்கிய ப்ராணனுக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டும். ப்ராணனென்றை மாத்திரம் உபாஸித்ததினல் நீ ஒரே புத்ரனுய் அனேகமாக உபாஸித்தால் அனேகம் புத்ரர்களைம் பெறுவாய் என்று கௌஷீதகி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னர். (௩-௪)

அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இதி ஹோத்ருஷதனாத்தைவாபி துருத்கீதமனுஸமாஹரதீத்யனுஸமாஹரதீதி ||௫||

ஸ0-ரா—இப்படி ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டும் ஒன்றே யென்று அறிந்தவன் ஹோதா செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பிசகாது செய்வதினலே, இந்த ஞானம் இல்லாமையாலே உத்காதாசெய்யும் பிசகுகளை நீக்கி ஸமீகரணம் செய்வன்.

ஸ0—வாதம் பித்தம் முதலிய தாதுக்களின் வைஷம்யத்தை சிகித்ஸையால் ஸமீகரிப்பதுபோல ஸமீகரிப்பன். ரா—இந்தஜ்ஞானம் ஹோதா உத்காதா இருவருக்கும் வேண்டியதே. உத்காதாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாவிட்டாலும் அதனல் நேரும் குறைகளை ஹோதாதன் ஞானம் பெருமையால் ஸமீகரணம் செய்வனென்கை. அனுஸமாஹரதீதி என்பதை மறுபடியும் சொன்னது வித்யையின் முடிவைகாட்டுகிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

இயமேவர்காக்னி: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயத இயமேவ ஸாக்னிரமஸ்தத்ஸாம ||க||

ஸ0-ரா—மற்ரேர் விதமாக உத்கீதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. ருக்கை ப்ருதிவியாகவும் ஸாமத்தை அக்னியாகவும் உபாசனம் செய்யவேண்டும். அக்னி யென்னும் ஸாமமானது ப்ருதிவியென்னு மிருக்கின்மேலிருப்பது. அதனல் ஸாமகர்கள் எல்லோரும் ருக்கிலுள்ள சாமத்தையே கானம் செய்கிருர்கள். ஸாம என்னும் பெயர் ஸா அம என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஸா என்பது ஸ்த்ரீலிங்கமாயிருப்பதால் பூமியையும் அம் என்பது புல்லிங்கமாயிருப்பதால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்து ஸாம என்ருகிறது ருக்கும் ஸாமமும்போல பூமி அக்னி இவையிரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் பூமி அக்னி ருக்கும் ஸாமமும்போலே ருக்கு பூமியும் ஸாமம் அக்னியுமாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும். (க)

அந்தரிக்ஷமேவர்க்வாயு: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதேऽந்தரிக்ஷமேவ ஸா வாயுரமஸ்தத்ஸாம ||உ|| த்யௌரேவர்காதித்ய: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே த்யௌரேவ ஸாதித்யோऽமஸ்தத்ஸாம ||௩||

நக்ஷத்ராண்யேவர்க் சந்த்ரமா: ஸாம தந்நக்ஷத்ரேஷ்வத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே நக்ஷத்ராண்யேவ ஸா சந்த்ரமா அமஸ்தத்ஸாம ||௪||

ஶ0-ரா—ருக்கை ஆகாசமாகவும், ஸாமத்தை வாயுவாகவும், ருக்கை ஸ்வர்க்கமாகவும், ஸாமத்தை ஸூர்யனாகவும், ருக்கை நக்ஷத்ரமாகவும், ஸாமத்தை நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனாகவும் உபாஸிக்கடவன், ஸா என்பது வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் இவர்களையும் சொல்லும் மற்றதின் பொருள் முன்போல் கொள்க. (உ-கூ-௪)

அத யதேததாதித்யஸ்ய ஶுக்லம் பா: ஸைவர்க் அத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் தத்ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே ||௫||

ஶ0-ரா—சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் வெளுப்பு காந்தியே ருக்கு வெகு உன்னிப்பாய் பார்த்து அறியக்கூடிய கறுப்பு காந்தியே ஸாமம், சூரியனிடத்தில் அதிக கறுப்பான நிறமும் உண்டு, அது வெகு உன்னிப்பாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்,

அத யதேவைததாதித்யஸ்ய ஶுக்லம் பா: ஸைவ ஸாத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் ததமஸ்தத்ஸாமாத ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர்ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: ||௬||

ஶ0-ரா—சூர்யனது வெளுப்புகாந்தி ஸா என்றும் அதிக கறுப்பானகாந்தி அம என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஓர் புருஷன் காணப்படுகிறானே.

ஶ0—ஸ்வர்ணமாயிருப்பதுபோலே ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய் ஜ்யோதிர்மயமான ச்மச்ருகேசங்களோடும் நகநுனி முதல் முழுதும் ஜ்யோதிஸ்வரூபனையும் சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

ரா—இப்படி ருக்கை பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரம் சூர்யனிலுள்ள வெளுப்பு காந்தி இவையாகவும் ஸாமத்தை அக்னி வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் சூர்யனிடத்திலுள்ள கறுப்புகாந்தி இவைகளாகவும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. சூர்யமண்டல மத்தியத்தில் ரமணீயமான ச்மச்ருகேசங்களோடு நகத்தின் நுனி முதல் எல்லா அவயவங்களிலும் ரமணீயனாய் ரமணீயனான புருஷன் ஒருவன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்யோதிதி நாம ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் வேத ||௭||

ஶ0—குரங்கின் ப்ருஷ்டபாகம்போன்ற தாமரைப்புட்பம் எப்படி அழகாயிருக்குமோ, அப்படியே அந்தப் புருஷனது கண்கள் அழகாயிருக்கும். அவன் பாபமும் பாபகார்யங்களும் இல்லாதவனாதலால் உத் என்று சொல்லப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட குணமுடையவனும் உத் என்று பேர் உடையவனுமாக இவனை அறிந்து உபாஸிப்பவனும் பாபங்களினுடையவும் அதன் காரியங்களினுடையவும் சம்பந்தத்தை நீக்கப்பெறுவன்.

ரா—ஆழமாகிய ஜலத்தில் உண்டாகியதும் பெருத்த தண்டோடுகூடியதும் சூர்யகிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்டதான தாமரைமலர்போன்றது அவனது கண்கள். பாபஸம்பந்தமில்லாமை யென்றது கர்மஸம்பந்தமில்லாமை.

அர்த்தபேதம். தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ என்னும் வாக்கியத்துக்கு ஆறு அர்த்தம்.

க. கப்யாஸம் என்று ஸூர்யமண்டலமும் புண்டரீகம் என்று இருதயகமலமும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யமண்டலமும் இருதய புண்டரீகமும் எப்படி உபாஸனாஸ்தானமோ அப்படியே உபாஸகனுடைய கண்களும் உபாஸனஸ்தானம். உ. கப்யாஸமென்பதற்கு கொஞ்சம் விகஸித்ததென்று பொருளாய் கொஞ்சம்மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போ லிருக்கும் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள புருஷனுடைய கண்கள். ங. கபி என்பது குரங்கு. அத்தை ஆஸம் என்பது ஆசனம். அது உட்காருவது, குரங்கின் ப்ருஷ்டம். அதுபோன்ற புண்டரீகம் எப்படியோ அப்படி அந்தப்புருஷனது கண்கள். ச. கப் என்பது ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் (உலர்த்துவதால்) கபி என்று ஸூர்யன். அவனால் விகஸிப்பிக்கப்படுகிற புண்டரீகம்; தாமரைமலர்போன்றிருக்கும் அவன் கண்கள். ரு. கம் ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் கபி என்பது அதன் தண்டு. அதில் (ஆஸம்) இருப்பது. காம்புகிள்ளிவிட்ட மலரைக்காட்டிலும் காம்போடுகூடிய மலர் சோபையதிகமாகையால் தனழத்து தண்டோடுகூடிய தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவன் கண்கள். சு. கம் ஜலம், ஆஸ என்பது இருப்பு. அதில் அபி என்றும் உபஸர்க்கம் சேர்த்து அகாரம் லோபித்து ப்யாஸம் என்றிருக்கிறது. இருப்பதென்று பொருள். ஆகவே ஆழமான ஜலத்தில் உண்டான தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவனது கண்கள். இந்த ஆறு அர்த்தங்களில் முந்தின மூன்றும் பூர்வபக்ஷார்த்தங்கள். பிந்தின மூன்றும் ஸித்தாந்தார்த்தங்கள். பிந்தினவை மூன்றுமே போதாயனருக்கு அபிமதமானவை என்பது ராமானுஜமதத்தின் கொள்கை. இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமானது, "கம்பூராம்பஸ்ஸமுத்பூதஸுமம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. சாதாரணமாக புண்டரீகமென்று வெண்டாமரையையே சொல்லுவதானாலும் சபாஸ்வாமி பாஷ்யம் ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் சிவப்பு புண்டரீகங்களால் ஆஸ்தாணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்குப் புண்டரீகச் சப்தத்திற்குச் செந்தாமரையென்றே பொருள். (எ)

தஸ்ய ருக்ச ஸாம ச கேஷ்ணௌ தஸ்மாதுத்கீதஸ்தஸ்மாத்த்வேவோத்காதைதஸ்ய ஹி காதா ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத்பராஞ்சோ லோகாஸ்தேஷாம் சேஷ்டே தேவகாமானாம் சேத்யதிதைவதம் ॥ அ ॥

ஸா—கீழ்ப்பிருதிவிமுதலியதாகச் சொல்லப்பட்ட ருக் ஸாமம் இவைகள் ஸர்வாத்மாவான அந்த தேவதைக்கு பர்வங்களாம். இப்படி தேவன உத் என்னும் பேர் உடையவனும் ருக் ஸாமங்களை பர்வங்களாக உடையவனுமாயிருந்தும் மறைவாய்ச சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு இஷ்டம் ஆகையால் உதகீதமாகச் சொல்லப்படுகிறான், உத் என்னும் இந்த தேவனை கானம் செய்வதால் அவன் உத்காதாவென்றும்பேர் பெறுகிறான். ஸூர்யனுக்குமேல் உலகங்களில் இருப்பவர்களின் இஷ்டங்களையும்பூரிப்பதினால் அவனே ஸர்வலோகேச்வரமான ப்ருஹ்மம் தேவதாவிஷயமான உத்கீதத்தின் உபாஸனம் முற்றும்.

ரா—பூமி அக்னி ஸூர்யன். இவைகளாக முன்சொல்லபபட்ட ருக ஸாமங்கள் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள அந்த பரமாதமாவின் கானரூபங்களாம் ருக்குகானத்துக் காச்ரயமாகையால் கானத்தைவிட வேறேஆனாலும் இங்கு அபேதோபசாரம் அக்னிமுதலியவைகளைச்சொல்லும் ருக் ஸாமங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதால் அவன் ஸர்வாத்மகனென்றதாயிற்று. பரமாத்மா உத் என்று பேர்பெற்றவனாகையாலும் அவனை கானம் செய்வதாலும் இரண்டாவது பக்தி உத்கீதமாயினது. அவன் உத்காதாவானான். அல்லாமலும் பரமாத்மா உத் என்னும்பெயர் உடையவனாகையாலும் ருக் ஸாமங்களால் கானம் செய்யப்படுகையாலும் அவன் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறான். என்றுப்பொருள் கூறலாம். ஆகையால் உத்கீதத்தை பரமாத்மாவாக உபாசனம் செய்யவேண்டியது. ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள இந்த புருஷனே அதன்மேலுள்ளலோகங்கள் அதிலுள்ளவர்கள் அவர்களின் உபகரணங்கள் போகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவானவன்.

தேவதா விஷயமான உபாஸனம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (அ)

ஆறாவது கண்டம் முற்றும்.

सप्तमः खण्डः

अथाध्यात्मं वागेवर्क्प्राणः साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते वागेव सा प्राणोऽमस्तत्साम ॥१॥ चक्षुरेवर्गात्मा साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते चक्षुरेव सात्माऽमस्तत्साम ॥२॥ श्रोत्रमेवर्ङ्मनः साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते श्रोत्रमेव सा मनोऽमस्तत्साम ॥

ஸ0-ரா—ருக்கை வாக்காகவும் ஸாமத்தை ப்ராணனாகவும். ருக்கைக்கண்ணாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ளச் சாயாத்மாவாகவும், ருக்கைக்காதாகவும் மனதை ஸாமமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். ஸாஎன்று வாக்கு கண் காது இவைகளும், அம என்று ப்ராணன், சாயாத்மா மனது, இவைகளும் சொல்லப்படுகிறன. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள். (க-உ-௩)

தாத்—அதரத்தின்மேலிருப்பதால் இங்கு ஸாமத்தை ப்ராணனாகச் சொல்லுகிறது. ப்ராணனென்றது கிராணேந்திரியம் சாயாத்மா கண்ணிலிருப்பதாலும் காதுக்கு மனது அதிஷ்டானமாகையாலும் இப்படி சொல்லப்பட்டது.

अथ यदेतदक्ष्णः शुक्लं भाः सैवर्गथ यन्नीलं परः कृष्णं तत्साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते अथ यदेवैतदक्ष्णः शुक्लं भाः सैव साऽथ यन्नीलं परः कृष्णं तदमस्तत्साम ॥४॥

ஸ0-ரா—ருக்கைக கண்ணில் உள்ள வெளுப்புகார்தியாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ள பெருங்கறுப்புக்காந்தியாகவும் உபாசிக்கக்கடவன் ஸா என்பதுவெளுப்புகாந்திஅம் என்றது கறுப்புகாந்தி மற்றவை முன்போல. (௪)

अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते सैवर्क्तत्साम तदुक्थं तद्यजुस्तद्ब्रह्म तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम ॥५॥

ஸ0-ரா—கண்ணில்காணப்படும் புருஷனே ருக், அவனேஸாமம், அவனே உக்தம், அவனேயஜுஸ்ஸு, அவனேபரப்பிருமம் ரூபம் பெயர் கேஷ்ணம் இவையெல்லாம் சூர்யமண்டல புருஷனுக்கெதுவோ அதுவே இவனுக்கும். (௫)

स एष ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामानां चेति तद्य इमे वीणायां गायन्त्येतं ते गायन्ति तस्मात्ते धनसनयः ॥६॥

ஸ0-ரா—கீழ் லோகங்களில் உள்ளவர்களான மனிதர்களுக்கு வேண்டிய காமங்களை இவனே நிறைவேற்றுகிறான் வீணையில் கானம்செய்பவர்கள் இவனையே கானம் செய்கிறார்கள் அவனே ஸர்வசரீரியான பரப்பிரும்ம மாகையால் தேவர்கள் மனுஷ்யர்களிவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யுங்கானமும் இவனைககுறித்ததேயாம் ஆதலால் அந்த அக்ஷிபுருஷனைப் பாடுவதினாலே அவர்கள் தனத்தை அடைகிறார்கள். (௬)

अथ य एतदेवं विद्वान्साम गायत्युभौ स गायति सोऽमुनैव स एष ये चामुष्मात्पराञ्चो लोकास्तांश्चाप्नोति देवकामांश्च ॥७॥ अथानेनैव ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तांश्चाप्नो

நோதி மநுஷ்யகாமாம்ஶ்ச தஸ்மாது ஹைவம்விதுத்காதா ப்ரூயாத் ||அ|| கம் தே காமமாகாயாநீத்யேஷ ஹ்யேவ காமாகாநஸ்யேஷ்டே ய ஏவம் வித்வாந்ஸாம காயதி ஸாம காயதி ||கூ||

ஸா-ரா-பா—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அத்யாத்மாதி தைவதபேத முடையதாக உத்கீதத்தை அறிந்து கானம் செய்கிறவன் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்மரூபம் கண்ணிலுள்ள பரமாத்மரூபம் இரண்டையும் கானம்செய்கிறவனுகிருன் ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியை உபாஸிப்பதாலே மேல்லோகங்களிலுள்ள தேவபோகங்களையும் அக்ஷிபுருஷனை உபாசிப்பதினாலே கீழ்லோகங்களிலுள்ள மனுஷ்யபோகங்களையும் பெறுவன் எனவே கண்ணிலும் ஸூர்யமண்டலத்திலுமுள்ள பரமாத்மாவை உபாசிப்பதினாலே ஸர்வலோகாவாப்தி யுண்டாகுமென்றதாகிறது இவ்வித்யையோடுகூடிய உத்காதாவானவன் தான்ஸாமகானம் செய்வதினாலே இஷ்டமான பலன்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்குந் திறமை உடையவனானமைபற்றி 'நானுனக்கெந்த இஷ்டத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கவேணு'மென்று யஜமானனைக்கேட்கலாம் ஸாமகாயதி யென்று மறுபடிசொன்னது வித்யைமுடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (ஏ-அ-கூ)

ஏழாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

அஷ்டமகண்டம்.

த்ரயோ ஹோத்கீதே குஶலா பபூவு: ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநோ தால்ப்ய: ப்ரவாஹணோ ஜைவலிரிதி தே ஹோசுருத்கீதே வை குஶலா: ஸ்மோ ஹந்தோத்கீதே கதாம் வதாம இதி ||க||

ஸா-ரா-பா—வேறுவிதமாக இவ்வக்ஷரத்தின் உபாஸனத்தைச் சொல்லத்துடங்கி எளிதில் தெரியும்பொருட்டு கதைசொல்லப்படுகிறது, சலாவான் என்பவரின் புத்ரராகிய சிகலரென்பவரும், சிகிதாயனரின்புத்ரராய் தல்பகோத்ரத்தவர் அல்லது தல்பருக்கும் புத்ரரானவராதலால் தால்ப்யர்என்று சொல்லப்பட்டவரும் ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணரும் ஆகியமூவரும் ஒருகாலத்தில் சேர்ந்தார்கள் நாம் மூவரும் உத்கீதத்தில் ஜ்ஞானமுடையவர்களா யிருப்பதால் அதில் வைசத்ய முண்டாவதன் பொருட்டு ஒருவர்க்கொருவர் விசாரம்செய்வோம் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (க)

ததேதி ஹ ஸமுபவிவிஶு: ஸ ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாச பகவந்தாவக்ரே வததாம் ப்ராஹ்மணயோர்வததோர்வாசம் ஶ்ரோஷ்யாமீதி ||உ||

ஸா-ரா-பா—அப்படியேயென்று அவர்கள் ஸம்மதித்துஉட்கார்ந்தார்கள் நீங்கள் பூஜியர்களான ப்ராஹ்மணர்களாகையாலே நீங்கள் முன்னே விசாரம் செய்யுங்கள் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஜீபலரின்புத்ரரான ப்ரவாஹணன் சொன்னார். இவர்ராஜா. (உ)

ஸ ஹ ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநம் தால்ப்யமுவாச ஹந்த த்வா ப்ருச்சாநீதி ப்ருச்சேதி ஹோவாச ||ங||

ஸா-ரா-பா—சலாவானது புத்ரரான சிகலர் சிகிதாயரின் புத்ரரானதால் ப்யரைப்பார்த்து 'நான் உம்மைக்கேட்கிறேன்' என்றார். 'அப்படியேகேளு மென்றதால் ப்யர் சொன்னார். (ங)

கா ஸாம்நோ கதிரிதி ஸ்வர இதி ஹோவாச ஸ்வரஸ்ய கா கதிரிதி ப்ராண இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்ய கா கதிரித்யந்நமிதி ஹோவாசாந்நஸ்ய கா கதிரித்யாப இதி ஹோவாச ||ச||

தாத்.—சிகலர் கேள்வி - தால்ப்யர் உத்தரம், சாமத்துக்காச்ரயமேது - ஸ்வரம் (ஸாமம் ஸ்வரரூபமாதலால்), ஸ்வரத்துக்காச்ரயமேது - ப்ராணன், (ஸ்வரம் ப்ராணனுல் நிஷ்பந்நமாதலின்), ப்ராணனுக்காச்ரயமேது - அன்னம், (ப்ராணனுக்கு அன்னம் ஆதாரமாகலின், அன்னத்திற் காச்ரயமேது - ஜலம், (ஜலத்தால் அன்னம் உண்டாவதினுல். (௪)

அபாம் காக³திரித்யஸௌ லோக இதி ஹோவாசாமுஷ்ய லோகஸ்ய காக³திரிதி ந ஸ்வர்க³ம் லோகமதிநயேதி³தி ஹோவாச ஸ்வர்க³ம் வயம் லோகம் ஸாமாபி⁴ஸம்ஸ்தா²பயாம: ஸ்வர்க³ஸம்ஸ்தாவம் ஹி ஸாமேதி ॥ ௫ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஜலங்களுக் காச்ரயமேது என்று சிகலர் கேட்க ஸ்வர்க்கலோகமென்று தால்ப்யர் சொன்னுர். ஜலம் அதிலிருந்து உண்டாவதினுலே அதற்கு ஆச்ரயமேது வென்று சிகலர் கேட்டார். ஸ்வர்க்கத்துக்கு மேல்பட்ட ஆச்ரயமொனறிருப்பதாக சாமத்தால் ஏற்படவில்லை. ஸாமமே ஸ்வர்க்கலோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நாமும் ஸாமத்துக்கு ஸ்வர்க்கமே ஆச்ரயமென்று நிர்ணயிக்கக் கடவோம் என்று தால்ப்யர் சொன்னுர். (௫)

தம் ஹ ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநம் தா³ல்ப்⁴யமுவாசாப்ரதி஡ஷ்டிதம் வை கில தே தா³ல்ப்⁴ய ஸாம யஸ்த்வேதர்ஹி ப்³ரூயாந்மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி மூர்தா⁴ தே விபதேதி³தி ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் ஸ்வர்க்கலோகத்தோடு நிறுத்திவிட்டதினுல் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்ணமாகவில்லை. இப்படி அரைகுறையாகத் தெரிந்து நீர் வாதம்செய்வதை ஸாமகவியாவியான வேறு யாராவது கேட்பாஞல் உம்தலை வெடிக்கக்கடவதென்று சபிப்பன் உம்தலை உடனே வெடித்துவிடும் நான் ப்ரீதியுடையவனுகையால் அப்படி சபிக்க இஷ்டப்படவில்லையென்று சிகலர் தால்ப்யருக்குச் சொன்னுர். (௬)

ஹந்தாஹமேதத்³ப⁴க³வத்தோ வேதா³நீதி வித்³தீ⁴தி ஹோவாசாமுஷ்ய லோகஸ்ய காக³திரித்யயம் லோக இதி ஹோவாசாஸ்ய லோகஸ்ய காக³திரிதி ந ப்ரதிஷ்டா²ம் லோகமதிநயேதி³தி ஹோவாச ப்ரதிஷ்டா²ம் வயம் லோகம் ஸாமாபி⁴ஸம்ஸ்தா²பயாம: ப்ரதிஷ்டா²ஸம்ஸ்தாவம் ஹி ஸாமேதி ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஆனுல் இதன் நிச்சயத்தை உம்மால் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று தால்ப்யர் கேட்க அப்படியே செய்யுமென்று சிகலர் சொன்னுர். ஸ்வர்க்கத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார், யஜ்ஞதான தபோஹோமாதிகளால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை போஷிப்பதினுல் பூலோகம் ஸ்வர்க்கத்துக் காச்ரயமென்று சிகலர் சொன்னுர். இப்பூலோகத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். இதற்குமேல் ஆச்ரயமொன்று ஸாமத்திற்கில்லை யென்று சிகலர் சொன்னுர்.

அ-பே-ரங்—ச்ருதியில் ஸாமமானது ப்ரதிஷ்டாலோகமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கலோகம் ஜ்யோதிச்சக்கிரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும் அநுகூலமன்றுகொண்டேயிருப்பதாலும் நிலையானதென்றும் பொருள்கொண்ட ப்ரதிஷ்டாலோகமாகக் கூடாதாகையாலும் பூமியே ப்ரதிஷ்டா லோகமென்று கொள்க. (௭)

தம் ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாசாந்தவத்³வை கில தே ஶாலாவத்ய ஸாம யஸ்த்வேதர்ஹி ப்³ரூயாந்மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி மூர்தா⁴ தே விபதேதி³தி ஹந்தாஹமேதத்³ப⁴க³வத்தோ வேதா³நீதி வித்³தீ⁴தி ஹோவாச ॥ ௮ ॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் பூமிக்குமேலில்லை யென்பதால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்த்தியாகவில்லை. இதை வேறு யாராவது ஸாமஜ்ஞானி கேட்டால் கோபம்கொண்டு உம்தலை வெடித்துவிடும்படி சபிப்பன் உடனே தலை வெடித்து விடுமென்று ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணர் சொன்னார். ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை நான் உம்மால் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று சிகலர் சொன்னார். அப்படியே செய்யுமென்று ப்ரவாஹணர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அ-பே-ரங்—நாசமுடையதான பூமியை ஸாமத்தின் கடைசி ஆச்ரயமாக நீர் நினைத்திருப்பதால் உம்மதத்தில் ஸாமமும் நாசமுடையதாய் விடுமல்லவா என்று ப்ரவாஹணர் சொன்னார். (௮)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿
𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂
𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 ॥ ௧॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—இப்பூமிக் காச்ரயமெதுவென்று சிகலர் கேட்க ப்ரவாஹணர் சொல்லுகிறார். பூமிக்கு ஆச்ரயம் ஆகாசமே. இங்கு ஆகாசம் என்பது பரமாத்மாவை. ஸர்வபூதங்களும் அவனிடத்திலே யிருந்தே உத்பந்நமாகின்றன. ப்ரளயகாலத்திலே அவனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இவனே உத்கிருஷ்டன் இவனே பரமப்ராப்யம்.

அ-பே-ரங்—ஆகாசம் என்றது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கிறான் அல்லது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான் என்னும் அர்த்தமுடையது ஆதலால் அது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே யல்லது பூதாகாசத்தைச் சொல்லாது. (௧)

𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋
𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌨𑍍𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௨॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—இவ்வுத்கீதத்தை உத்கிருஷ்டங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஆகாசமென்று சொல்லபபடுவதுமாகிய பரமாத்மாவாக உபாசிக்கக்கடவன். ஸாமத்தின் கடைசியானகதி நாசமில்லாத அந்தப் பரமாத்மாவே ஆதலால் இப்பக்ஷத்தில் தோஷம் ஒன்றுக்கும் இடமில்லை. இவ்வாறு பரோவரீய ஸத்வகுண விசிஷ்டாகாசமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கிறவன் இங்கு ஸர்வோத்கிருஷ்டனாய் ஜீவிப்பதோடு ஸர்வலோக போகங்களையும் அடைவன். (௨)

𑌤𑌂 𑌹𑍈𑌤𑌮𑌤𑌿𑌧𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌨𑌕 𑌉𑌦𑌰𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾
𑌵𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌭𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௩॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—சுநகபுத்ரராகிய அதிதன்வா என்பவர் இவ்வுத்கீத விஜ்ஞானத்தை சிஷ்யராகிய உதரசாண்டில்யருக்குச் சொல்லி, உன் சந்ததியார்கள் எதுவரையில் இவ்வாறு பரோவரீயஸ்த்வகுண விசிஷ்டமாக உத்கீதத்தை உபாசனம் செய்கிறார்களோ, அதுவரையில் அவர்கள் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாக ஜீவிப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—உதரசாண்டில்ய ரென்றதற்கு ஸந்தியுடைய சாண்டில்யரென்றபொருள். (௩)

𑌤𑌥𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪
𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯 𑌏𑌵 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌁
𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௪॥

ஸ0-ரா-பா—பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனம் கிடைக்குமென்றும்சொன்னார். இவ்விதமான பலன் யாரோ சிலருக்கு மந்திரமென் பதில்லே. பரோவரீயஸ்த்வகுணத்தோடு உத்கீதத்தை உபாஸிப்பவர் எவனானாலும் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனத்தைப்பெறுவன். லோகேலோகஇதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

தஶம꞉ கண்ட꞉.

மடசீஹதேஷு குருஷ்வாடிக்யா ஸஹ ஜாயயோஷஸ்திர்ஹ சாக்ராயண இப்யக்ராமே ப்ரத்ராணக உவாஸ ॥ ௧ ॥

ஸ0-ரா—மற்றோர்விதமான உபாஸனத்தைவிதிக்கும்பொருட்டு உபாக்யானம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது சக்ரரென்னும் ருஷியின் புத்ரரான உஷஸ்தியென்பவர் குருக்ஷேத்ரத்தில் வஸித்துவந்தார். அப்போது மடசீயினால் (சங்-இடிகள் விழுந்ததினால், ரங்-கல்மழையால்) துர்ப்பிக்ஷமுண்டாய் விடவேஸ்தனம் முதலிய பெண்ணுறுவங்கள் வெளிப்படாத தன் பத்னியோடு ஏற்பட்டு யானைக்காரர்கள் வாஸம் செய்யு மூருக்குவந்து பசியால்வருந்தி நடைதளர்ந்து; சங்-ஒருவீட்டில், ரங்-எவ்விதமாயாவது பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் ப்ருஹ்மவித்யை நிஷ்பந்தமாகப் பெறலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே) உட்கார்ந்தார். (௧).

ஸ ஹேப்யம் குல்மாஷான்காதந்தம் பிபிக்ஷே தம் ஹோவாச । நேதோऽன்யே வித்யந்தே யச்ச யே ம இம உபநிஹிதா இதி ॥ ௨ ॥ ஏதேஷாம் மே தேஹீதி ஹோவாச தானஸ்மை ப்ரததௌ ஹந்தானுபானமித்யுச்சிஷ்டம் வை மே பீதம் ஸ்யாதிதி ஹோவாச ॥ ௩ ॥ ந ஸ்வித்தேதேऽப்யுச்சிஷ்டா இதி ந வா அஜீவிஷ்யமிமானகாதந்நிதி ஹோவாச காமோ ம உதபானமிதி ॥ ௪ ॥ ஸ ஹ காதித்வாதிஶேஷாஞ்ஜாயாயா ஆஜஹார ஸாக்ர ஏவ ஸுபிக்ஷா பபூவ தான்ப்ரதிக்ருஹ்ய நிததௌ ॥ ௫ ॥ ஸ ஹ ப்ராத꞉ ஸஞ்ஜிஹான உவாச யத்பதான்னஸ்ய லபேமஹி லபேமஹி தனமாத்ராꣳ ராஜாஸௌ யக்ஷ்யதே ஸ மா ஸர்வைரார்த்விஜ்யைர்வ்ருணீதேதி ॥ ௬ ॥ தம் ஜாயோவாச ஹந்த பத இம ஏவ குல்மாஷா இதி தான்காதித்வாமும் யஜ்ஞம் விததமேயாய ।

ஸ0-ரா—அவர் ஆஹாரத்துக்காக அலைந்தபோது யானைக்காரன் ஒருவன் கொள்ளேவேகவைத்து அதைக்கொட்டி கும்பலாய் சேர்த்து அதிலிருந்து எடுத்துத் தின்று கொண்டிருக்கக்கண்டு அவன் அருகேசென்று தனக்குக் கொள்ளு கொஞ்சம் கொடுக்கும்படி கேட்டார். நான் தின்றமீதி இதில்போடப்பட்டிருக்கிறது. இதுவல்லது வேறில்லேயே யென்ன செய்வதென்றவன் சொன்னான். (2) இதிலேயே கொஞ்சம் கொடு என்று உஷஸ்தி கேட்டார். அவன் கொடுத்தான். ருஷி அதை வாங்கிக் கொஞ்சம் புசித்தார். அவன் தன் சமீபத்திலிருந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துப் பருகும்படி சொன்னான். அது எச்சில் ஆயிற்றே என்று ருஷி சொன்னார். நீ கொள்ளு எச்சலல்லவோ வென்று அவன்கேட்டான். இதை நான் புஜியாமல் போனால் பிராணன் போய் விடுமாகையால் புசித்தேன, ப்ராணன் போகும்தருணத்தில் நியமம் பார்க்க வேண்டிய தில்லே, தீர்த்தம்பருகாததினால் ப்ராணன் போகாதாகையால் இதுகாமசாரம். இதற்கு நியமமுண்டென்று உஷஸ்தி சொன்னார். (௪) அவர்தான் புசித்து மிகுந்த கொள்ளே பத்னியிடம் கொடுத்தார். இதற்குள்ளாக அவள் பிக்ஷையெடுத்துப் புசித்துப் பசியாறியிருந்தாள். ஆனாலும் பர்த்தாவின் ஆக்ஞையை பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியது ஸ்த்ரீகளின் கடமையாகையால் அதை அவமரியாதை செய்யாமல் வாங்கி முடிந்து வைத்துக் கொண்டாள். (௫) மறுநாள் காலையில் உஷஸ்தியானவர் படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கும் போதே' இன்றுக் ஏதாவது கிடைத்தால் அதைப்புசித்துக் கொஞ்சம் திடம் கொண்டுகெடக்கலாம். ஸமீபத்தில் ஓர் அரசன் யாகம்செய்கிறான் அங்கேபோகலாம் அவ்வரசன் எல்லாருத்விக்குகர்மங்களேயும்பண்ணி

வைக்கும்படி என்னை வேண்டிக் கொள்ளுவான். அதனால் தனம் கிடைக்கும் அதைக் கொண்டு சுகமாய் வாழலாம்' என்று பத்னிகாதுக்குக் கேட்கும்படி சொன்னார். (௬) இதைக் கேட்ட அவரது பத்னி! தாம் நேற்றுக் கொடுத்த கொள்ளு இதோ இருக்கிறதென்று கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அது ஆனைக்காரன் புசித்த மீதி தான் புசித்த மீதி, முதல் நாளையது, அப்படியிருந்தும் ப்ராணன் போகும் சமயமாயிருந்ததினாலே அவைகளைப்புசித்து நடந்து சென்று யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார் (௭)

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍄𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶
𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥ ௮ ॥

ஸ௦-ரா—அங்கேஸ் தோத்ரம் செய்யும் பொருட்டு அதற்குரிய ஸ்தானத்திலிருந்த உத்காதாதாப்ரஸ்தோதா ப்ரதிஹர்த்தா இவர்களின் ஸமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து உஷஸ்தி ப்ரஸ்தோதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (௮)

𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௯ ॥

ஸ௦-பா—ப்ரஸ்தோதாவே இப்போது நீப்ரஸ்தாவம் செய்யும் தேவதையை அறிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்வாயாகில் உன்தலையறுந்து கீழே விழும்.

அ-பே-சங்—ப்ரஸ்தாவபக்த்தி இன்னதென்று அறியாத நீ பிரம்ஹஜ்ஞானியான என்முன்னே காரியம் செய்யத்தகாது என்பது ருஷியின் தாத்பர்யம். கீழே இரண்டு கதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே பிரம்ஹஜ்ஞான மில்லாதவனும் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலா மென்று ஏற்படுகிறதாகையால், பிரம்ஹஜ்ஞானியின் ஸமீபத்தில் அவன் அனுமதியில்லாது செய்யலாகா தென்பது இங்கே ஏற்படுகிறது.

அ-பே-ரங்—ப்ரஸ்தாவ பக்தியில் எந்த தேவதையை உபாசிக்கவேண்டுமோ அதையறியாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன் தலைவெடிக்கும்.

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂
𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧௦ ॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿
𑌹𑌾𑌰𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 ॥ ௧௧ ॥

ஸ௦-ரா—உத்காதாப்ரதிஹர்த்தா இவர்களை நோக்கியும் உஷஸ்தி அப்படியே சொன்னார். அவர்கள் பயந்து ஒன்று செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதினால் வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை.

அ-பே-ரங்—இந்தகண்டத்திலும் மேல் கண்டத்திலுமாக உத்கீத பத்திப்ரஸ்தாவப்பக்தி, ப்ரதிஹாரபக்தி யென்று மூன்று பக்தி விஷயமான உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁
𑌷𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௧௧ ॥

ஸ௦-ரா-பா—பிறகுயஜமானனானராஜா இவர் ஸமீபத்தில் வந்து தாம் இன்னாரென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்! என்று சொன்னார். நான் சக்ரருஷியின் புத்ரன், உஷஸ்தி, நீகேட்டிருப்பாயல்லவா, என்றுருஷிசொன்னார். (௧)

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪
𑌰𑍍𑌯𑍈𑌷𑌿𑌷𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑍃𑌷𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥
𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌤𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌮
𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌹 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 ||௩||

ஸா-ரா-தாத்—ஆம், நான் பலவாறு கேட்டிருக்கிறேன். எல்லாருத்விக்குகர் மங்களையும் நடத்தும்படியான் தம்மை வரிப்பதாகவே நினைத்திருந்தேன் தம்மைத் தேடினேன், தமதிருப்பிடம்தெரியாமையால் இதரர்களைவரித்துக் கொள்ளும்படியா யிற்று. (௨) ஆனாலும் அந்தருத்விக் தர்மங்களை யெல்லாம் செய்யும் பொருட்டு தம் மையேயான் இப்போது வரிக்கிறேன் என்று ராஜா சொன்னான். அப்படியே யாக லாம். ஆனால் நீமுன்னம் இவர்களை வரித்து விட்டதினால் இவர்களுக்கே நான் உப தேசம் செய்து அவரவர் காரியங்களைச் செய்யும்படி அனுமதி கொடுக்கிறேன். இவர்களுக்கு நீகொடுக்கும் தக்ஷிணையளவு எனக்கும் கொடுக்கவேணுமென்று ருஷி சொன்னார். யஜமானன் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டான்.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௪||

ஸ0-ரா—பின்பு ப்ரஸ்தோதாவிநயத்துடன் உஷஸ்தி கிட்டவந்து, ப்ரஸ்தா வபக்திக்கு விஷயமான தேவதையை யறியாமல் ப்ரஸ்தாவம்செய்தால் தலைவெடி த்துவிழும்' என்று சொல்லிற்றே. அது எந்த தேவதையென்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣
𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵
𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍
𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ||௫||

ஸ0-ரா-பா—ப்ராணனே அந்ததேவதை, எல்லாபூதங்களும் பிராணனிடத் தில் லயமடைகின்றன. பிராணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன அதை அறியாமல் நீ ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன்தலை விழுந்துவிடு மென்று சொன்னேன் நீ என்வார் த்தையை லக்ஷியம்வையாமல் நீ இருந்தால் தலைவிழுந்தேயிருக்கும். இப்போது விந யத்துடன் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டது யுக்தமானதென்று உஷஸ்திசொன்னார்.

அ-பே-ரங்—இங்கு ப்ராணனென்றது ஸகலஜகதுத்பத்தி லயகாரணமான பர ப்பிரம்மத்தையே; எல்லோரையும் ப்ராணனுடேயிருக்கும்படிசெய்வது, (ஜீவிக் கும்படிசெய்வது) என்பதுபொருள். பரமாத்மாவை ப்ரஸ்தாவபக்தியில் அத்யாயம் செய்து உபாஸிக்கவேண்டும். (௬)

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥
𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿
𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௬||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தோதா கேட்டதுபோலே உத்காதாவந்துகேட்டார். பிறகு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯
𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌨𑍁𑌦𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ||௭||

ஸ0-ரா-பா—உயர இருப்பவனாகிய ஆதித்யனையே யெல்லாரும் ஸ்துதிப்பதால் அவனே உத்கீதத்திற்கு தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரஸ்தாவம் ப்ரா

ணன் இரண்டு இடத்திலும் முதலில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். உத்கீதம் உச்சை: (உயர) இருக்கிறசூர்யன் இரண்டுக்கும் உத இருப்பதால் ஸாம்யம்.

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள் போலவே வந்து கேட்டடார். (எ)

கூமஒஹெ நஂவ்ரு திஹ ெதா-ுவஸஸாஃவ்ரு திஹ த-ூயா-ுஷெவதா வ்ரு திஹாரஃநாயத்தா தரஂெஷஃவிஃா நதிஹரிஷ ்ுஸிஃமயா-ுெதவிவ திஷ ்ுதீதிஃா ஹமவா நவொவக்க தஃாஸாஷெவெதி ‖அ‖

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, பரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள்போலவே வந்து கேட்டார்.

ஃஞஃதி ஹொவாவஸவா-ுணிஹவா ஐஃா நிஹஃதா ந ்ுஞஃவவ்ரு திஹாரஃணா நிஜீவந்தி ெஸஷாஷெவ தாவ்ரு திஹாரஃநாயத்தா தாஂெவஃவிஃா நத்ரு ஹரிஷ் ்ுா ஃமயா-ுெதவ ்ுவதிஷ ்ுயொக்தஸ ்ுஃயெதி தயொக்தஸ ்ுஃயெதி ‖கூ‖

ஸ0-ரா-பா—எல்லாப்ராணிகளும் அன்னத்தைபுஜித்தே ஜீவிப்பதால் அன்னமேப்ரதிஹார தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னுர். ப்ரதிஹாரம், ப்ரதிஹாரம் செய்யப்படும் (புஜிக்கப்படும்) அன்னம்) இதுகளில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். மற்றவை முன்போல, இதனுல் ப்ரஸ்தாப பக்தியில் ப்ராணபுத்தியும் உத்கீதபக்தியில் ஆதித்யபுத்தியும் ப்ரதிஹாரபக்தியில் அன்னதேவதா புத்தியும் செய்து உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ததோக்தஸ்யமயேதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

கூமஃாஃஸவேணஃ.

கூமா தஸ்ளவஉத்ீஸஃஸஃகொஃா ஜெ ்ுாஹாவொவாஒஃெத்ருயஃ ஸாய ்ுாயஃஃவ்ராஜ‖க‖

ஸ0-ரா-பா—கீழ்கண்டத்தில் அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்பட்டவரின் தசை சொல்லப்பட்டது. இதில்அன்னம் அகப்படும்பொருட்டு நாய்கள் உத்கீதோபாசனம் செய்தமை சொல்லப்படுகிறது.

தல்பருஷியின் புத்ரரும் மித்ரையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவரும் பகர்கலாவர் என்னும் இரண்டுபேர் உடையவருமான ஒருருஷி வேதாத்யயனம் செய்யும்பொருட்டு ஊரைவிட் டேகாந்தமான ஓரிடத்திற்குப்போனுர்.

தஸ்ஷெஸ்ஸாஸ்ஸ தஃவ்ரு ஃஂபை-ுயஹஃவ தஃெந ்ுஸா நஉவஸஃத ்ுாவஂாஞஂெநா ஹமவா நாஶாய தஂகூஸ நாயாஃவாஜதி ‖உ‖

ஸ0-ரா-பா—இவரது அத்யயனத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த ஒருதேவதை அல்லது ஒருருஷி வெளுப்புநாயாக உருவம்கொண்டு இவர்முன்னேவர அதைச்சூழ்ந்து பல நாய்கள் வந்து எங்களுக்குப் பசியாயிருப்பதால் தாம் காநம்செய்து எங்களுக் எங்களுக்கு அன்னம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேணும் என்றுகேட்டன அதைகேட்டதுகள். (உ)

தாஹெநாவாவெஒஹவஃா வ்ரு ாதரஂவஸீபெதி தஃஸஃகொஃா ஜெ ்ுாஹாவொவாஒஃெத்ருயஃ வ்ரு திவாஞயாஞுகாஙஂ ‖ங‖

ஸ0-ரா-பா—நாளைக்குக் காலையில் நீங்கள் இங்கே என்னிடம்வாருங்கள் என்று வெள்ளைநாய் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டருளி அந்த சமயத்திற்குச் சரியாய் அங்கே போய் காத்துக்கொண்டிருந்தார். (ங)

அ-பே-ஶ்ரீ—உத்கானம் காலவேளையில் செய்யவேண்டிய தாகையால் காலை யில் வரும்படி சொல்லப்பட்டது. (௩)

தே ஹ யதைவேதம் பஹிஷ்பவமாநேந ஸ்தோஷ்யமாணா: ஸம்ரப்தா: ஸர்பந்தீத்யேவமாஸஸ்ருபுஸ்தே ஹ ஸமுபவிஶ்ய ஹிங்சக்ரு: ॥ ௪ ॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—யாகங்களில் பஹி பவமான ஸ்தோத்ரம்செய்யும் உத்காதாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வாயினால் வாலைக்கவ்விக்கொண்டு சுற்றிவந்து உட்கார்ந்து ஹிங்காரம் செய்தன. (௪)

ஓ3மதா3ம் ஓ3ம் பிபா3ம் ஓ3ம் தே3வோ வருண: ப்ரஜாபதி: ஸவிதா2ன்னமிஹா2ஹரத் அன்னபதே3ன்னமிஹா2ஹரா2ஹரோமிதி ॥ ௫ ॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—அவைகள்செய்த ஹிங்காரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது.

நாங்கள் புசிக்கவேண்டும் தீர்த்தம் அருந்தவேண்டும், தேவன் வருணன் ப்ரஜா பதி ஸவிதஜ என்று சொல்லப்படும் சூர்யன் எங்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கடவன். அன்னத்துக்கு அதிபதியான சூர்யனே! நீ எங்களுக்கு அன்னத்தைக்கொ டுப்பயாக.

அ-பே-ஶ்ரீ—ப்ரகாசிப்பதால் தேவன். மழைக்குக் காரணமாதலால் வருணன். ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதால் பிரஜாபதி - எல்லாவற்றிற்கும் உத்பாதகனுதலால் ஸவிதா. ஆஹர என்று மறுபடி சொன்னது ஆதரவினுல்.

அ-பே-ரங்—எல்லோராலும் வரிக்கப்படுவதால் வருணன். ஆஹர என்பதை மறுபடி சொன்னது ப்ரார்த்தனை யாகையால். இவ்விதமாய் அந்த நாய்கள் கானம் செய்தன. அன்னபதே என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு உத்கீதத்தை ஆதித்யனுக உபாஸித்தால் அன்னம் கிடைக்குமென்று இதனுல் ஏற்படுகிறது. (௫)

அத2 த்ரயோத3ஶ: க2ண்ட3:

அயம் வாவ லோகோ ஹாஉகாரோ வாயுர்ஹாஇகாரஶ்சந்த்3ரமா அத2கார: ஆத்மேஹகாரோ(அ)க்3நிரீகார: ॥ ௧ ॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—ஸாமாவயவமான ஸ்தோபாக்ஷரவிஷயமான சில உபாசனங்கள் இங்கே ஒருங்கேசொல்லப்படுகிறன.

ரதந்தரசாமத்தில் வரும்ஹாஉ என்னும்ஸ்தோபாக்ஷரத்தை இக்தலோகமாகவும் வாமதேவ்யஸாமத்தில் வரும் ஹாஇ என்பதை வாயுவாகவும், அத என்பதை சந்த்ர னுகவும் இஹஎன்பதை ஆத்மாவாகவும் ஆக்னேய ஸாமத்தில்வரும் ஈகாரங்களை அக்னியாகவும். (௧)

ஆதி3த்ய ஊகாரோ நிஹவ ஏகாரோ விஶ்வே தே3வா ஔஹோயிகார: ப்ரஜாபதிர்ஹிங்கார: ப்ராண: ஸ்வரோ(அ)ந்நம் யா வாக்3விராட் ॥ ௨ ॥

ஶ்ரீ-ரா—ஆதித்யதைவத்யமான ஸாமத்தில்வரும் ஊகாரத்தை சூர்யனாகவும், ஏகாரத்தை நிஹவமாகவும் ஔஹோஇ என்பதை விச்வேதேவர்களாகவும் ஹிங்கா ரத்தை ப்ருஹ்மாவாகவும் ஸ்வரஎன்றும் ஸ்தோபத்தை ப்ராணனுகவும் யாஎன்பதை அன்னமாகவும் வாக் என்பதை அன்னம் அல்லது விராட்புருஷனுகவும் உபாசிக்க வேண்டும் (௨)

அநிருக்தஸ்த்ரயோத3ஶ: ஸ்தோப4: ஸஞ்சரோ ஹுங்கார: ॥ ௩ ॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—கீழ்பன்னிரண்டு ஸ்தோபாக்ஷரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவை களைப்போல ஹூம் பதின் மூன்றுவது ஸ்தோபாக்ஷரம் ஒன்று உண்டு. அதுஸ்பஷ் டமாய் நிர்வசனம் செய்யப்படாதது. அதனுல் ஸந்தேஹமாயே யிருப்பது. அதை ஸஞ்சாரமாக உபாசிக்கவேண்டும்.

கீழ்சொன்ன எல்லாஸ்தோபாக்ஷரங்களிலும் முறையேபூலோகம்முதலியபுத்தி செய்து உபாசிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லப்பட்டதாயிற்று. (௧)

துக்தேஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽந்நவாநந்நாதோ
பவதி ய ஏதாமேவꣳ ஸாம்நாமுபநிஷதம் வேதோபநிஷதம் வேதேதி

ஶம்-ரா-பா—இவ்வுபாஸனத்தின் பலம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்சொன்ன ஸ்தோபாக்ஷரங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி ஸ்வாதீனேச்சாரணசக்திமுதலிய பலன்களை அடைவன். உபநிஷதம் வேதஎன்று மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

ஶம்—இதிஎன்றது ஸாமாவயவங்களின் உபாஸனம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

மத்வ—உந்நதஸ்தானத்திலிருப்பதாலும் கானம்செய்யப்படுவதாலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாதலாலும் உத்கிருஷ்டரான விஷ்ணுவே இங்குஉத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்.

எல்லாவற்றிலும் வாயுவேச்ரேஷ்டமானது. பகவான்தவிர அதற்குமேல்பட்ட வாயுவை உபாசித்தால் பகவானை உபாசித்ததாகும். பர்வதினத்தில் சொவோத்கீதத் விஷ்ணுவை உபாசனம் செய்தால் அவர் எல்லாபலனையும் கொடுப்பர். ஓமதாமஎன்னும் மந்த்ரம் வாயுவினால் சொல்லப்பட்டது. வாயுவிடத்திலுள்ள விஷ்ணுவை இதனால் உபாசித்து தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களை அடைந்தார்கள்.

முதல் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷதி த்விதீய: ப்ரபாடக:.

ப்ரதம: கண்ட:.

ஹரி: ஓம் ஸமஸ்தஸ்ய கலு ஸாம்ந உபாஸநꣳ ஸாது யத்கலு ஸாது தத்ஸாமேத்யாசக்ஷதே யதஸாது ததஸாமேதி ॥ ௧ ॥

ஶம்-ரா-பா—கீழ்ஸாமைக தேசவிஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. இனிபூர்ணஸாம விஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. ஸாமம் ஐந்து அல்லது ஏழுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்ணமானஸாமம் உத்தமமாகையால் அது உபாசிக்கத்தக்கது. நல்லகாரியங்களை ஸாமமென்றும் கெட்டகாரியங்களை அஸாமமென்றும் சொல்லுகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. (௧)

தது தாப்யாஹு: ஸாம்நைநமுபாகாதிதி ஸாதுநைநமுபாகாதித்யேவ ததாஹுரஸாம்நைநமுபாகாதித்யஸாதுநைநமுபாகாதித்யேவ ததாஹு: ॥ ௨ ॥

ஶம்-ரா-பா—அரசனிடத்தில் எதிரிவந்தால் அவன் அடைந்தபலனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நல்லபலனாயிருந்தால் ஸாமத்தால் வந்தான் என்றும் கெட்டபலனாயிருந்தால் அஸாமத்தால் (ஸாமமில்லாமல்) வந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (3) மேலும் நல்லகாரியம் செய்யப்படும்போது, ஸந்தோஷம். நமக்குஸாமமாயிற்றென்று ஸந்தோஷமாயும், கெட்டகாரியம் செய்யப்படும்போது அஸாமமானது என்றும் துக்கமாயும் சொல்லுகிறார்கள்.

அதோதாப்யாஹு: ஸாம நோ பதேதி யத்ஸாது பவதி ஸாது பதேத்யேவ ததாஹுரஸாம நோ பதேதி யதஸாது பவத்யஸாது பதேத்யேவ ததாஹு: ॥ ௩ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌮𑍇𑌯𑍁𑌃 ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ஸமஸ்தமான ஸாமமானது ஸாதுவென்று உபாஸிப்ப வனைச் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத சத்கர்மங்கள் தானேவந்தடையும், யோக்கியங்களாகவும் ஆகும். (௪)

அர்த்தபேதம். அப்யாசः என்றதற்கு சீக்கிரமென்று அர்த்தம். ச்ருதப்ரகாசிகா சாரியர்மற்றோரிடத்தில் இப்பதத்திற்கு வருகிறவையென்று பொருள்கூறியிருப்பதா ல் இங்கும் அதேபொருளாய் நாம் தேடிப் போகவேண்டிய தர்மங்கள் தானேவரு மென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்-

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரம் ப்ரஸ்தாவம் உத்கீதம் ப்ரதிஹாரம் நிதனம் என்று சாமம் ஐந்துவிதம், அதுகளில் முதலாகையால் ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும் அக்னி யில் காரியங்களை ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஸ்தாபத்தை அக்னியாகவும், ஆகாசம் ககனமெ ன்று சொல்லப்படுவதாலும் உத்கீதத்தில் ககாரம் இருப்பதாலும் உத்கீதத்தை ஆகா சமாகவும் எல்லோருக்கும் எதிரே (ப்ரதிமூலமாக இருப்பவனாகையாலே ப்ரதிஹார த்தை ஸூர்யனாகவும் இங்கிருந்து போனவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் நிதானம் செய்யப்ப டுவதால் (நிறுத்தப்படுவதால்) நிதனத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன், ஸாமங்கத்திலும் ஊர்த்வமுறையில் லோகமாக செய்யவேண்டிய கிரமம். (௧)

𑌅𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 ॥௨॥

ஸ0-ரா—திருப்பமுறையால் பார்க்கும்போது முதலானதால் ஹிங்காரத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், சூர்யன் உதயமானபின்பே கர்மங்களை ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ப்ரஸ் தாவத்தை சூர்யனாகவும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் (முன்புபோலவே) இங்கும் அங் கும் ப்ரதிஹரணம் செய்வதால் (கொண்டுபோவதால்) ப்ரதிஹாரத்தை அக்கினியா கவும் இங்கே மரிப்பதால் நிதானத்தை பூமியாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். (௨)

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஸ0-ரா—இவ்வாறு ஐந்துவிதமாக ஸாமத்தை அறிந்து உபாசனம் செய்பவனு க்கு கதி ஆகதி இரண்டுடன் கூடிய லோகங்களெல்லாம் இவன் அபேக்ஷித்த இஷ் டங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும்.

அ-பே-ஸ0—ஊர்த்வமாயும் ஆவ்ருத்தமாயுமுள்ள எல்லாலோகங்களும் போக் கியமாகும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 ॥௧॥

𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌹 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸா-ரா-பா—முதலாகையால் கீழ்காற்றை ஹிங்கமாகவும் வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் சேர்ந்தால் மழைக்கு (ப்ரஸ்தாபம்) ஆரம்பமென்று ப்ரசித்தமாகையால் ப்ரஸ்தாபத்தை மேகோத்பத்தியாகவும் உத்தமமாகையால் உத்கீதத்தை வர்ஷம் (மழை) ஆகவும், பிரதிஹிருதம் (இறைந்திருப்பது) ஆகையால் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னல் இடி இவைகளாகவும் கடைசியாகையால நிதனஸிரமத்தை மழையின் முடிவாகவும் இப்படி ஐந்துவிதமான சாமத்தையும் விருஷ்டியாக உபாசனம் செய்கிறவன் இது சிக்கும்போது மழைபெய்யும் இஷ்டமானபோது அவன் மழைபெய்யும்படி செய்யவும் ஸமர்த்தன். (௧-௨)

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ।௧। 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇.

ஸா-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை மேகங்கள் சேர்ந்து ஸஞ்சரிப்பதாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை மழையாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மேற்கு மழையாகவும் நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் இப்படி ஐந்து சாமங்களையும் ஜலமாக அறிந்து உபாசிக்கிறவன் ஜலத்தில் மரணமடையமாட்டான். ஜலஸமிருத்தனுமாகவும் ஆவன்.

அ-பே-சன்—இவன் வேண்டாதபோது ஜலத்தில் மரிக்கமாட்டான், கங்காதி தீர்த்தங்களில் மரணம் கோரப்படுவதல்லவா. (௧-௨)

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌋𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌹𑍇𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑌵 𑌋𑌤𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍃𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸா-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்தாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தமாகவும் இப்படி ருதுக்களாக உபாசனம் செய்பவனுக்கு ருதுக்கள் போகங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் அவன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய போகங்கள் அடைந்து ஸந்தோஷிக்கவும் பெறுவன். (௧-௨)

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌜𑌾 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌵𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌗𑌾𑌵 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸா-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும் உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரையாகவும், நிதனத்தைப் புருஷனாகவும் இப்படிப் பசுக்களாக ஸாமத்தை உபாசிப்பவனுக்குப் பசுக்கள் ஸகல போகங்களையும் கொடுக்கும். இவன் பசுபோக ஸமிருத்தனாகவும் ஆவன். (௧-௨)

ஸப்தம: கண்ட:

ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீயஸ்ஸாமோபாஸீத ப்ராணோ ஹிங்காரோ வாக்ப்ரஸ்தாவச்சக்ஷுருத்கீத: ச்ரோத்ரம் ப்ரதிஹாரோ மநோ நிதநம் பரோவரீயாம்ஸி வா ஏதாநி ||௧|| பரோவரீயோ ஹாஸ்ய பவதி பரோவரீயஸோ ஹ லோகாந் ஜயதி ய ஏததேவம் வித்வாந் ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீயஸ்ஸாமோபாஸ்த இதி து பஞ்சவிதஸ்ய ||௨||

ஸ்ரீ-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ப்ராணனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தைக் கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை மனஸ்ஸாகவும் இப்படி ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ஐந்து ஸாமங்களையும் ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ப்ராணன் முதலியதாக உபாசிப்பவன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ஜீவிப்பதோடு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான லோகங்களையும் அடையன். இதுவரையில் ஐந்துவிதமான ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. (௧-௨)

அஷ்டம: கண்ட:

அத ஸப்தவிதஸ்ய வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத யத்கிஞ்ச வாசோ ஹுமிதி ஸ ஹிங்காரோ யத்ப்ரேதி ஸ ப்ரஸ்தாவோ யதேதி ஸ ஆதி: ||௧|| யதுதிதி ஸ உத்கீதோ யத்ப்ரதீதி ஸ ப்ரதிஹாரோ யதுபேதி ஸ உபத்ரவோ யந்நீதி தந்நிதநம் ||௨|| துக்தேऽஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽந்நவாநந்நாதோ பவதி ய ஏததேவம் வித்வாந்வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே.

ஸ்ரீ-ரா-பா—ஸாமமானது ஹிங்காரம், ப்ரஸ்தாபம், ஓங்காரம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம் என்று எழுவகைப்படும். அதில் ஹிங்காரத்தை (சங்-ஹுங்காரமாகவும், ரங்-ஹிங்காரமாகவும்) ப்ரஸ்தாவத்தை ஸகல பரமான என்னும் சப்தமாகவும், உதகீதத்தின் முதல் அவயவமான ஓங்காரத்தை (சங்-ஆ-என்கிற, ரங்-ஆ-என்கிற) சப்தமாகவும் (௧) உத்கீதத்தை உத் என்னும் சப்தமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ப்ரதி என்னும் சப்தமாகவும் உபதரவத்தை உப என்னும் சப்தமாகவும் நிதனத்தை நி என்னும் சப்தமாகவும் (௨) இப்படி எழுவிதமான சாமங்களையும் வாக்காக உபாசிப்பவனுக்கு அந்த வாக்கு வாக்கினல் ஸாதிக்கத்தக்க பலன்களை யெல்லாம் கொடுக்கும். அவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி இவைகளை உடையவனுகிருன். சங்-ஹுமிதி. ரங்-ஹிமிதி என்று பாடரூபம். (௩)

நவம: கண்ட:

அத கல்வமுமாதித்யம் ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத ஸர்வதா ஸமஸ்தேந ஸாம மாம் ப்ரதி மாம் ப்ரதீதி ஸர்வேண ஸமஸ்தேந ஸாம ||௧||

ஸ்ரீ-ரா-பா—எப்போதும் ஏகரூபனயிருப்பதாலும் ஒருவருக்கெதிராக இருப்பது மற்றொருவருக்குப் பின்பாக இருப்பதென்றிராமல் எல்லாருக்கும் எதிராகவே இருப்பதாலும் ஸூர்யன் ஸமனுகையாலே இவ்வேழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனுக உபாசிக்கக்கடவன். (௧)

தஸ்மிந்நிமாநி ஸர்வாணி பூதாந்யந்வாயத்தாநீதி வித்யாத் தஸ்ய யத்புரோதயாத் ஸ ஹிங்காரஸ்ததஸ்ய பஶவோऽந்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஹிங்குர்வந்தி ஹிங்காரபாஜிநோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ||௨||

ஸம்-ரா-பா—அந்த ஸூர்யனை எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணாதாரமாக உபாஸிக்கவேண்டும். ஹிங்காரத்தை உதயமாவதற்கு முன்பு சூரியனது ரூபமாக உபாஸிப்பது. அது பசுக்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது ஆதலால்தான் அவைகள் ஹிம் என்று சப்திக்கின்றன. (௨)

அத யத்ப்ரதமோதிதே ஸ ப்ரஸ்தாவஸ்ததஸ்ய மனுஷ்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரஸ்துதிகாமா: ப்ரஶம்ஸாகாமா: ப்ரஸ்தாவபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ॥௩॥

ஸம்-ரா-பா—ப்ரஸ்தாவஸாமத்தை முதல் முதலாக உதயமாகும் சூர்யனாக உபாஸிக்கக்கடவன் அது மனுஷ்யர்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது. அதனாலதான் மனிதர்கள் ப்ரசம்ஸையை ஆசைப்படுகிறார்கள். (௩)

அத யத்ஸங்கவவேலாயாம் ஸ ஆதிஸ்ததஸ்ய வயாம்ஸ்யன்வாயத்தானி தஸ்மாத்தான்யந்தரிக்ஷேऽனாரம்பணான்யாதாயாத்மானம் பரிபதந்த்யாதிபாஜீனி ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ॥௪॥

ஸம்-ரா-பா—ஓங்காரத்தை ஸங்கவகாலத்திய சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது பக்ஷிகளுக்கு பஜிஸ்யம் அதனால்தான் பக்ஷிகள் வேறு ஆதரவில்லாமல் தங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறக்கின்றன. (௪)

அத யத்ஸம்ப்ரதி மத்யந்தினே ஸ உத்கீதஸ்ததஸ்ய தேவா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஸத்தமா: ப்ராஜாபத்யானாமுத்கீதபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ॥௫॥

ஸம்-ரா-பா—உத்கீதத்தை மத்தியந்தின ஸூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது தேவதைகளுக்கு வஜிஸ்வியம் அதனால்தான் தேவதைகள் ப்ரம்மஸ்ருஷ்டியில் உத்க்ருஷ்டர்கள் உத்கீதம் சத்தம் இச்சப்தங்களில் தகாரம் இருப்பதால் இப்படி சொல்லப்பட்டது. (௫)

அத யதூர்த்வம் மத்யந்தினாத்ப்ராகபராஹ்ணாத்ஸ ப்ரதிஹாரஸ்ததஸ்ய கர்பா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரதிஹ்ருதா நாவபத்யந்தே ப்ரதிஹாரபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ॥௬॥

ஸம்-ரா-பா—ப்ரதிஹாரத்தை மத்தியான்னத்திற்குமேல் அபரான்ஹம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது கர்ப்பங்களுக்காதாரம் அதனால்தான் வழியிருக்கும் அவை கீழே விழாமலிருக்கின்றன. (௬)

அத யதூர்த்வமபராஹ்ணாத்ப்ராகஸ்தமயாத்ஸ உபத்ரவஸ்ததஸ்யாரண்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே புருஷம் த்ருஷ்ட்வா கக்ஷம் ஶ்வப்ரமித்யுபத்ரவந்த்யுபத்ரவபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ॥௭॥

ஸம்-ரா-பா—உபத்ரவத்தை அபராஹ்னம் முதல் ஸாயங்காலம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் அதை உபஜீவிக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் மனிதனைக்கண்டவுடன் காட்டிலும் குகையிலும் புகுந்து ஒளித்துக்கொள்ளுகின்றன. (௭)

அத யத்ப்ரதமாஸ்தமிதே ஸ நிதனம் ததஸ்ய பிதரோऽன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தான்நிதததி நிதனபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந ஏவம் கல்வமுமாதித்யம் ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே ॥௮॥

ஶ௦-ரா-பா—நிதனஸாமத்தை அஸ்தமனத்துக்கு முன் உள்ள சூர்யனாக உபாசிப்பது. இவன் பித்ருதேவதைகளுக்காதாரம் அதற்காகவேச்ராத்தங்களில் பித்ருதேவதைகளை தர்ப்பத்தில் ஆவாஹனம் செய்வது அல்லது பிண்டங்களை தர்ப்பத்தில் வைப்பது. இவ்வாறு ஏழுவித ஸாமங்களையும் ஸௌர்யனாக உபாசிக்கக்கடவன்.

அ-பே-சங்—அவ்வாறு உபாசிப்பவன் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை அடைவன்.

அத² த³ஶம: க²ண்ட³:

அத² க²ல்வாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸீத ஹிங்கார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஸ்தாவ இதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥௧॥

ஶ௦-ரா-பா—ஏழுவிதமான ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பின்பு ஸௌர்யனைத் தாண்டிப் போகும்பொருட்டு வேறுவிதமான உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. இரவும் பகலுமான காலத்தைச்செய்து அதனால் ஜகத்தை முடிப்பதினால் ஸூர்யன் மிருத்யுவென்று சொல்லப்படுகின்றான். ஏழுவித ஸாமங்களும் தமக்குத்தாம் ஸமமாயிருப்பன். (சங்-பரமாத்மாவிற்கு ஸமானமானவை.) இந்த ஸாமங்கள் இருபத்திரண்டு அக்ஷரமானவை. ஸூர்யன் இருபத்தொன்றாதலால் ஸாமம் ஸூர்யனை ஜயிக்கத்தக்கது. ஹிங்காரம் என்பதும் பிரஸ்தாவம் என்பதும் மும்மூன்றெழுத்தாதலின் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஸமமானவை. ()

ஆதி³ரிதி த்³வ்யக்ஷரம் ப்ரதிஹார இதி சதுரக்ஷரம் தத இஹைகம் தத்ஸமம்॥ உத்³கீ³த² இதி த்ர்யக்ஷரமுபத்³ரவ இதி சதுரக்ஷரம் த்ரிபி⁴ஸ்த்ரிபி⁴: ஸமம் ப⁴வத்யக்ஷரமதிஶிஷ்யதே த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥௩॥ நித⁴நமிதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமமேவ ப⁴வதி தாநி ஹ வா ஏதாநி த்³வாவிம்ஶதிரக்ஷராணி ॥௪॥

ஶ௦-ரா-பா—ஆதி என்பது இரண்டெழுத்து, பிரதிஹாரம் என்பது நாலெழுத்து இதிலிருந்து ஒரு எழுத்தை எடுத்து அதில் சேர்த்தால் இரண்டும் சமானமாய் விடுகின்றன. (௨)

ஶ௦-ரா-பா—உத்கீதமென்பது மூன்றெழுத்து உபத்திரவமென்பது நாலெழுத்து இதில் ஒரு எழுத்து அதிகம், அதை எடுத்துவிட்டால் அவை உமமாய்விடுகிறன.

ஶ௦-ரா-பா—நிதனமென்பது மூன்றெழுத்தாதலின் அதுசமமாகவேயிருக்கின்றது. இப்படி இவ்வேழுஸாமங்களும்சேர்ந்து இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாகின்றன.

ஏகவிம்ஶத்யாதி³த்யமாப்நோத்யேகவிம்ஶோ வா இதோ(அ)ஸாவாதி³த்யோ த்³வாவிம்ஶேந பரமாதி³த்யாஜ்ஜயதி தந்நாகம் தத்³விஶோகம் ॥௫॥

ஶ௦-ரா-பா—மாதம் பன்னிரண்டு, ருது ஐந்து, லோகம் மூன்று, சூர்யன் ஒன்று ஆக இருபத்திரண்டென்று சொல்லப்படுவதினால் இருபத்திரண்டாவதான சூர்யனை ஸாமங்களின் இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாலே அடையலாம், இருபத்திமூன்றாவது எழுத்தை உபாசிப்பதால் சூர்யனுக்கு மேற்பட்டதும் துக்கமே இராத சுகரூபமானதுமான பதத்தைப் பெறலாம். (௫)

ஆப்நோதி ஹாதி³த்யஸ்ய ஜயம் பரோ ஹாஸ்யாதி³த்யஜயாஜ்ஜயோ ப⁴வதி ய ஏததே³வம் வித்³வாநாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸ்தே ஸாமோபாஸ்தே ॥௬॥

ஶ௦-ரா-பா—இப்படி ஏழுவித ஸாமங்களையும் சூர்யனை ஜயிப்பதாகவும் ஸமானமாகவும் அறிந்து உபாசிப்பவன் இங்கிருக்கும்போதே ஸௌர்யனை ஜயித்து அதனால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாக இருப்பன். (௬)

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ‖௧‖ 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ‖௨‖

ஸ0-ரா-ப்ரா—பெயர் சொல்லாமலே ஐந்துவிதமும் ஏழுவிதமுமான ஸாமங்களின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி காயத்ரம் முதலிய பெயர் குறித்து ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்படுகின்றது. காயத்ரமென்னும் ஸாமத்தினது. ஹிங்காரத்தை மனதாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தை கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை ப்ராணனாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி இந்தக் காயத்ரஸாமமானது தனது ஐந்து பிரிவுகளும் ப்ராணனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கப் பெற்றது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்திரிய வைகல்யத்தை அடையமாட்டான. தீர்க்காயுஸ்ஸுடையவனும் தீப்தியோடு ஜீவிப்பவனும் ஸந்தானம் கோஸம்ருத்தி கீர்த்தி இவைகளில் அதிகனும் தாத்ருத்வமுடையவனுமாவன். இதுதான் முக்கியவ்ரதம், சங்-கம்பீரமான உடைமை யென்னும் விரதமிவனுக்குண்டாகும். ரங்-இங்குசொன்ன தாத்ருத்வமுடைய மனதுடைமை உபாசனத்துக்கு அங்கம். (க-உ)

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌥𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌉𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌥𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ‖௧‖ 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌥𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ‖௨

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அக்னியை மதனம் செய்வதாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அதில் புகை உண்டாவதாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி ஜ்வலிப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை தணலாவதாகவும் நிதனத்தை அணைவதாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி ரதந்தர ஸாமமானது அக்னியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசனம் செய்பவன், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸும் அக்னி தீப்தியும் உண்டாகப் பெறுவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களேயும் பெறுவன். அவன் அக்னிக்கெதிராக ஆசமனம் செய்யக்கூடாது, காறி உமிழக்கூடாது, இது விரதம். (க-உ)

பன்னிரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌉𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌹 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ‖௧‖

स य एवमेतद्वामदेव्यं मिथुने प्रोतं वेद मिथुनी भवति
मिथुनान्मिथुनात्प्रजायते सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया
पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या न कांचन परिहरेत्तद्व्रतम् ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ஸஜ்ஞேதம் செய்வதாகவும், ஸந்தோஷிக்கச்செய்வதாகவும், உத்கீதத்தை ஒருபடுக்கையில் கூடப்படுப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ஸ்திரீக்கு முகமாகப் படுப்பதாகவும், நிதனத்தை ஸ்திரீஸங்கமமாகவும் அதன் முடிவாகவும் உபாஸிப்பது. இப்படி வாமதேவ்ய ஸாமமானது வாயு ஜலம் என்னும் மிதுனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (க) இப்படி அறிந்து வாமதேவ்ய ஸாமத்தை உபாஸிப்பவன் எப்போதும் ஸ்திரீவியோகத்தை அடையமாட்டான். ரேதஸ்ஸு வீணாகாமல் ஆண் பெண் ஆண் பெண்ணைப் பிள்ளைகளைப் பெறுவன், தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன், இவன் தன் ஸங்கமத்தை விரும்பும் எந்த ஸ்திரீயையும் விடக்கூடாது. இதுவிரதம். பரஸ்திரீகமனம் செய்யக்கூடாதென்னும் விதிகள் இவ்வுபாஸனம் தவிர மற்ற விஷயத்தில் பிரவர்த்திப்பது இவ்வுபாஸனத்துக்கிது அங்கம். (௨)

௧௪ वतु खण्डः.

उद्यन्हिंकार उदितः प्रस्तावो मध्यंदिन उद्गीथोऽपराह्णः
प्रतिहारोऽस्तं यन्निधनमेतद्बृहदादित्ये प्रोतम् ॥ ௧ ॥

स य एवमेतद्बृहदादित्ये प्रोतं वेद तेजस्व्यन्नादो
भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्
कीर्त्या तपन्तं न निन्देत्तद्व्रतम् ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை உதயமாகும் சூர்யனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை உதயமான சூர்யனாகவும் உத்கீதத்தை மத்யான்ன சூர்யனாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை அபராஹ்ன சூர்யனாகவும் உபாஸிப்பது, இப்படி ப்ருஹத் என்னும் ஸாமமானது சூர்யனிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸு அக்னி தீபனம் இவைகளோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். சூர்யன் தபிக்கும்போதும் இவன் சூர்யனை நிந்தியாமலிருக்கடவன். இதுவிரதம். இதில்தேஜஸ்ஸு என்பது சரீரத்தின் சோபை கீழ் ப்ருஹ்மவர்ச்சஸ்ஸு என்றது. நல்ல அனுஷ்டானம் அத்தியயனம் இவைகளால் பிறந்த காந்தி. (௨)

௧௫ वतु खण्डः.

अभ्राणि संप्लवन्ते स हिंकारो मेघो जायते स प्रस्ता-
वो वर्षति स उद्गीथो विद्योतते स्तनयति स प्रतिहार उद्गृह्णा-
ति तन्निधनमेतद्वैरूपं पर्जन्ये प्रोतम् ॥ ௧ ॥

स य एवमेतद्वैरूपं पर्जन्ये प्रोतं वेद विरूपांश्च
सुरूपांश्च पशूनवरुन्धे सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति म-
हान्कीर्त्या वर्षन्तं न निन्देत्तद्व्रतम् ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை நீர்கொண்டு உலாவும் மேகமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை தூற்றும் மேகமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னுவதும் இடிப்பதுமான மேகமாகவும் நிதனத்தை மழைபெய்யும் மேகமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். இப்படி வைருபமென்னும் ஸாமமானது மேகத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து

அந்த வைரூபசாமத்தை உபாசிப்பவன் நாநாவிதமும் அழகுமான உருவமுடைய பசுக்களை (சங்-ஆடு பசு முதலியவைகளை) அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன், இவன் மழைபெய்யும்போது மேகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிரதம். (உ)

𑌅𑌥 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌹𑍇𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌜𑌮𑍃𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌜𑌮𑍃𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌤𑍂𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥௨॥

ஶம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்ருதுவாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தருதுவாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி வைராஜமென்னும் சாமமானது ருதுக்களில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் ஸந்தானம் பசுக்கள் பிருஹ்மதேஜஸ்ஸு இவைகளும் விளங்குவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்னபலன்களையும் பெறுவன், இவன் ருதுக்களை நிந்திக்கக்கூடாது. இதுவிரதம்,

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌃 ॥௧॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦 𑌲𑍋𑌕𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥௨॥

ஶம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தைபூமியாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை ஆகாசமாகவும், உத்கீதத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை திக்குக்களாகவும், நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி சக்வரி யென்னும் சாமமானது லோகமாக உபாசிக்கத்தக்கது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் உயர்ந்த லோகங்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய பலன்களையும அடைவன், அவன் லோகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிருதம். (உ)

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌜𑌾 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌵𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌗𑌾𑌵 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌰𑍇𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌃 ॥௧॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌰𑍇𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥௨॥

ஶம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தைஅஜமாகவும்ப்ரஸ்தாவத்தைஅவியாகவும்,(இவைஇரண்டும் ஆடுகளின்பேதங்கள்.) உத்கீதத்தைப்பசுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரை

யாகவும் நிதனத்தை புருஷனாகவும் இப்படி ரேவதி என்னும் ஸாமத்தை பசுக்களாக அறிந்து உபாசிப்பவன் பசுக்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மேழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன். அவன் பசுக்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம்.

ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:.

லோமஹிங்காரஸ்த்வக் ப்ரஸ்தாவோ மாம்ஸமுத்கீதோ(அ)ஸ்தி ப்ரதிஹாரோ
மஜ்ஜா நிதநமேதத்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் ॥ க ॥ ஸ ய ஏவமேத
த்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் வேதாங்கீ பவதி நாங்கேந விஹூர்சதி
ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்
த்யா ஸம்வத்ஸரம் மஜ்ஞோ நாஶ்நீயாத்தத்வ்ரதம் மஜ்ஞோ நாஶ்நீயாதிதி வா ॥ உ ॥

ஸம்-ரா—ஹிங்காரத்தை மயிராகவும் ப்ரஸ்தாவத்தைத் தோலாகவும் உத்கீதத்தை மாம்ஸமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை எலும்பாகவும் நிதனத்தை மஜ்ஜாவாகவும் இப்படி யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமென்னும் ஸாமத்தை அங்கமாக அறிந்து உபாசிப்பவன் அங்கபூர்த்தி உடையவனாவன். எவ்விதமான அங்கவைகல்யமும் உண்டாகாது. தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன். இவன் ஒருவருஷம் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. அல்லது எப்போதும் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. இது விரதம்.

விம்ஶ: கண்ட:.

அக்நிர்ஹிங்காரோ வாயு: ப்ரஸ்தாவ ஆதித்ய உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி ப்ர
திஹாரஶ்சந்த்ரமா நிதநமேதத்ராஜநம் தேவதாஸு ப்ரோதம் ॥ க ॥

ஸ ய ஏவமேதத்ராஜநம் தேவதாஸு ப்ரோதம் வேதைதாஸாமேவ தேவதாநா
ம் ஸலோகதாம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி ஸர்வ
மாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா
ப்ராஹ்மணாந்ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ॥ உ ॥

ஸம்-ரா—ஹிங்காரத்தை அக்னியாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை வாயுவாகவும் உத்கீதத்தை ஸூர்யனாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரங்களாகவும் நிதனத்தை சந்திரனாகவும் இப்படி ராஜனம் என்னும் ஸாமத்தை தேவதையாக அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்த தேவதைகளினுடைய லோகத்தையாவது, ஸம்பத்தையாவது, போகத்தையாவது, அடைவன். ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரத்யக்ஷதேவதைகளென்று ச்ருதிகளில் கூறப்படுதலால் இவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திக்கலாகாது, இது விரதம். (க-உ)

தான் உபாசிக்கும் தேவதையின் லோகத்திற்போய்ச் சேருவது ஸாலோக்யம். அதன் ஸம்பத்தைப்போன்ற ஸம்பத்தைப்பெறுவது ஸார்ஷ்டிதை. சங்—ஒரே தேஹமாகச் சேர்ந்துவிடுவது ஸாயுஜ்யம்.) சங்-அந்த தேவதையின் போகத்துக்கு ஸமானமான போகத்தை அடைவது ஸாயுஜ்யம்.

ஏகவிம்ஶ: கண்ட:.

த்ரயீ வித்யா ஹிங்காரஸ்த்ரய இமே லோகா: ஸ ப்ரஸ்தாவோ(அ)க்நிர்வாயு
ராதித்ய: ஸ உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி வயாம்ஸி மரீசய: ஸ ப்ரதிஹார: ஸர்
பா கந்தர்வா: பிதரஸ்தந்நிதநமேதத்ஸாம ஸர்வஸ்மிந்ப்ரோதம் ॥ க ॥

ஸ ய ஏவமேதத்ஸாம ஸர்வஸ்மிந்ப்ரோதம் வேத ஸர்வ ஹ பவதி ॥ ௨ ॥

ஶம்-ரா—ஹிங்காரத்தை ருக்யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்னும் மூன்றுவேதமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை மூன்று லோகங்களாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி வாயு ஸூர்யன் இம்மூவராகவும், ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரம் ஜலம் கிரணம் இதுகளாகவும் நிதனத்தை ஸர்ப்பம் கந்தர்வர்கள் பித்ருதேவதைகள் இதுகளாகவும், இப்படி ஸாமஸமுதாயத்தை ஸர்வமுமாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் (ரங்—தானநினைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைவன்) சங்—தானே டரப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுவான். (௧௨)

ததேஷ ஶ்லோகோ யாநி பஞ்சதா த்ரீணி த்ரீணி தேப்யோ ந ஜ்யாய: பரமந்யதஸ்தி ॥ ௩ ॥ யஸ்தத்வேத ஸ வேத ஸர்வ ஸர்வா திஶோ பலிமஸ்மை ஹரந்தி । ஸர்வமஸ்மீத்யுபாஸீத தத்வ்ரதம் தத்வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஶம்-ரா—இப்படி ஸாமத்தை ஸர்வாத்மகமாக உபாஸனம்செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மந்திரமொன்றுண்டு ஹிங்காரம்முதலிய ஐந்துவித ஸாமங்களும் மூன்றுவேதம் முதலிய மும்மூன்றாகச் சொல்லப்பட்ட தல்லவா இதற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. (ர) இதை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். எல்லாதிக்குகளில் உள்ளவர்களும் இவனுக்கு வசமாகி இவனுக்குவேண்டிய போகங்களைக்கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். (சங—எல்லாம் நானே என்று ஸாமத்தை உபாஸிப்பது.) (ரங்—ஸாமம் எல்லாவற்றையும் ஸர்வாச்ரயமாகவும் தன்னைவிட வேறுபடாததாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன்.) இதுவே இவனுக்குவிரதம், மறுபடி தத்வரதம் என்றது ஸாமோபாஸனம் முடிந்ததைக் காட்டுகைக்காக. (௨)

அத த்வாவிம்ஶ: கண்ட:.

விநர்தி ஸாம்நோ வ்ருணே பஶவ்யமித்யக்நேருத்கீதோ(அ)நிருக்த: ப்ரஜாபதேர்நிருக்த: ஸோமஸ்ய ம்ருது ஶ்லக்ஷ்ணம் வாயோ: ஶ்லக்ஷ்ணம் பலவதிந்த்ரஸ்ய க்ரௌஞ்சம் ப்ருஹஸ்பதேரபத்வாந்தம் வருணஸ்ய தாந்ஸர்வாநேவோபஸேவேத வாருணம் த்வேவ வர்ஜயேத் ॥ ௧ ॥

பொது-தாத்—இப்படி ஸாமோபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு இதில் உத்காதாவிற்குரிய கானஸம்பத்து உபதேசிக்க படுகிறது. விருஷபத்தின் குரல்போன்ற குரலால் ஸாமத்தை கானம்செய்வது பசுக்களுக்கு ஹிதமானது. (சங்—அதைநான் விரும்புகிறேனென்று யஜமானன் அல்லது உத்காதா நினைக்கிறது. (ரங்—அதை இவன விரும்பக்கடவன்.) (உத்கானமானது அதனிந்ய தேவதையாக உடையது. அதையும் விரும்புகிறேனென்று சங்—பா.)

ஶம்-ரா—இன்ன சாமம் என்று குறிப்பிடாத துக்குப்ருஹ்மாவும் ஸபஷ்டமான ஸாமத்திற்குவாயுவும் அதிகப்ரயத்னததோடுசொல்லப்படுவதும் லக்ஷணமுமானகானத்திற்கு இந்திரனும் தேவதைகள். ரங்—அஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் உத்கானத்திற்கு அக்னியும் ஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் காரனத்திற்கு ப்ருஹ்மாம் மிருதுவும் லக்ஷணமுமான கானத்திற்கு ஸோமனும் ச்லக்ஷணமான கானத்திற்கு வாயுவும் பலமான ப்ரயத்தனத்தோடு செய்யும் கானத்திற்கு இந்த்ரனும் தேவதைகள்.

பொது-தாத்—க்ரௌஞ்சபக்ஷியின் குரல்போன்றகானத்திற்கு பிருஹஸ்பதியும் உடைந்த வெண்கலத்தின் சத்தம் போல்நகாரனத்திற்குவருணனும் தேவதைகள். வருணனை தேவதையாகக்கொண்ட இந்தகானம் நீங்கலாகமற்றவையெல்லாம் உபாஸிக்கத்தக்கவை.

ரங்—அவ்வரகானங்கள் அந்தந்த தேவதைகளைப்ரீதி பண்ணிவைப்பன். (௧)

அம்ருதத்வம் தேவேப்ய ஆகாயாநீத்யாகாயேத் ஸ்வதாம் பித்ருப்ய ஆசாம் மநுஷ்யேப்யஸ்த்ருணோதகம் பசுப்ய: ஸ்வர்கம் லோகம் யஜமாநாயாந்நமாத்மந ஆகாயாநீத்யேதாநி மநஸா த்யாயந்நப்ரமத்த: ஸ்துவீத ||௨||

ஸ-ரா—தேவதைகளுக்கு மரணமில்லாமையையும் பித்ருக்களுக்குஸ்வதையை யும் மனிதர்களுக் காசைகளையும் பசுக்களுக்குப்புல் ஜலம் இவைகளையும் யஜமானனு க்கு ஸ்வர்க்கத்தையும் எனக்கு அன்னத்தையும் இதனால் ஸாதிக்கிறேனென்று கா னம் செய்யக்கடவன்- இப்பலன்களை மனதில் தியானம்செய்துகொண்டு ஸ்வரம் முதலியது பிசகாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கடவன். (௨)

ஸர்வே ஸ்வரா இந்த்ரஸ்யாத்மாந: ஸர்வ ஊஷ்மாண: ப்ரஜாபதேராத்மாந: ஸர்வே ஸ்பர்சா ம்ருத்யோராத்மாநஸ்தம் யதி ஸ்வரேஷூபாலபேதேந்த்ரம் சரணம் ப்ரபந்நோऽபூவம் ஸ த்வா ப்ரதி வக்ஷ்யதீத்யேநம் ப்ரூயாத் ||௩||

ஸ-ரா—ஆகாரம்முதலிய அச்செழுத்துகளெல்லாம் இந்திரனுக்கும் ஷஸஹ இந் நான்கெழுத்துகளும் பிருஹ்மாவுக்கும், ககாரம்முதல் மகாரம் வரையில் உள்ள இரு பத்தைந்தெழுத்துகளும் மிருத்யுவுக்கும் அவயவஸ்தானத்திலிருப்பனவாம் இவ்வித மாககானவிசேஷம்முதலியதை யறிந்துகானம்செய்யும் உத்காதாவைக்குறித்து நீஸ் வரம் பிசகிச்சொன்னாய் என்றுயாராவது கேட்பானாகில் நான் இந்தரனை சரணம் டைந்த வனாதலின் அவனே உனக்குத்தக்கபடி விடை அளிப்பனென்றிவ்வுத்காதா அவனுக்குப்பதில் சொல்லக்கடவன். (௩)

அத யத்யேநமூஷ்மஸூபாலபேத ப்ரஜாபதிம் சரணம் ப்ரபந்நோऽபூவம் ஸ த்வா ப்ரதி பேக்ஷ்யதீத்யேநம் ப்ரூயாதத யத்யேநம் ஸ்பர்சேஷூபாலபேத ம்ருத்யும் சரணம் ப்ரபந்நோऽபூவம் ஸ த்வா ப்ரதி தக்ஷ்யதீத்யேநம் ப்ரூயாத் ||௪||

ஸ-ரா—அவ்வாறே நீ ஊஷ்மமென்று சொல்லப்படும் ஶஷஸஹ இவ்வக்ஷரங் களில் பிசகிவிட்டாயென்று யாராவது சொன்னால் அவனுக்கு நான் பிருஹ்மாவை சரணமடைந்தவனாதலால் அவரா உன்னை சூர்ணமாக்குவாரென்றும் ஸ்பர்சமென் று சொல்லப்பட்டக முதல் மவரையிலுள்ள எழுத்துக்களில் பிசகிச்சொன்னாயென் று யாராவது சொன்னால் நான் மிருத்யுவைசரணமடைந்தவனாதலால் அவன் உன் னைபஸ்மமாக்குவனென்றும் பதில் சொல்லக்கடவன். (௪)

ஸர்வே ஸ்வரா கோஷவந்தோ பலவந்தோ வக்தவ்யா இந்த்ரே பலம் ததாநீதி ஸர்வ ஊஷ்மாணோऽக்ரஸ்தா அநிரஸ்தா விவ்ருதா வக்தவ்யா: ப்ரஜாபதேராத்மாநம் பரிததாநீதி ஸர்வே ஸ்பர்சா லேசேநாநபிநிஹிதா வக்தவ்யா ம்ருத்யோராத்மாநம் பரிஹராணீதி || ௫ ||

ஸ-ரா—நான் இந்திரனுக்கு பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்றுதியானித் துக்கொண்டு எல்லா அச்சுக்களையும் சப்தத்தோடும் பலத்தோடும் சொல்லக்கடவன் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஆத்மாவைக்கொடுக்கிறேனென்று த்யானித்துக்கொண்டு ஊஷ்மங் களை உள்ளடக்கியாவது வெளியில் கக்கிட்டாவது உச்சரியாமலிவ் மிருத்யுவிடத் தில் நின்றும் என்னைநான் காத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று தியானித்துக்கொண்டு ஸ்வரங்களைமெள்ள அவசரமின்றி சொல்லக்கடவன். (௫)

ரா—அச்சுக்களைக்கிரமாய்ச் சொல்வது இந்திரனுக்கு பலத்தைதருகிறது இப்படியே மேலும்பொருள்கொள்ளுவது எழுத்துகுறைவாகச்சொல்வதுக்ரஸ்தம்(உள்ளடக்கிச்சொல்வது) வேகமாய்ச்சொல்வது நிரஸ்தம் (வெளியில் கக்கிச்சொல்வது.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑍍𑌤𑌪 𑌏𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑍇𑌽𑌵𑌸𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸா—ஓங்காரத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கும் பொருட்டு இதுகண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது தர்மமானது மூன்றுபிரிவாகப் பிரிக்கப்படும் யாகம் வேதியபானம் தானம் இவைசெய்தல் அதாவது கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஒன்று தபஸ்ஸுசெய்தல் அதாவது வானப்பிரஸ்தாச்சரமம் ஒன்று ஆசார்யன் வீட்டில் அவனுக்குப்பணிவிடைசெய்து கொண்டு எல்லாகாலத்தையும் போக்குகிற நைஷ்டிகப்ருஹ்மசாரி ஆச்ரமம் ஒன்று இம்மூன்றுச்ரமத்திலவர்களும் புண்யலோகங்களை அடையவர்கள் ஓங்காரத்தையே உச்சாரணம்செய்யும் ஸந்யாஸாசரமத்திலவன பாப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுவான். (க)

ரா—தபஸ் என்பது இருவருக்கு முண்டாதலால் வானப்ரஸ்தனையும் ஸன்யாஸியையும் சேர்த்து ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டது இந்நான்கு ஆச்ரமங்களிலும் தங்களுக்குரியகடமையோடு நடப்பவர்கள் புண்யலோகங்களை அடைவார்கள் இவர்களில் ப்ருஹ்மநிஷ்டையுடையவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (க)

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌙𑍍𑌕𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌤𑍃𑌣𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌂𑌤𑍃𑌣𑍍𑌣𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍॥

ஸா-ரா—ப்ரஜாபதியானவர் ஸாரமான திதவென்றியும் பொருட்டு லோகங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தார் அவரதுபுத்தியில் மூன்றுவேதங்கள்ஸாரமாகத்தோன்றியது. அதை ஆராய்ந்தார் பூர்புவஸ்ஸுவ: என்வது ஸாரமாக ஏற்பட்டது மறுபடி ஆராய்ந்தார் ஓங்காரம் ஸாரமாக ஏற்பட்டது இலைகளெல்லாம் இவ்வோங்காரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது ஓங்காரமே இதெல்லாமாயிருக்கிறது. (ரூ)

அ-பே—இங்குப்ரஜாபதி யென்று விராட்புருஷனைச் சொல்லுகிறது.ஓங்காரஏவேதக்ம் ஸர்வம் என்று மறுபடிசொன்னது ஆதரவினால். (உ-ரூ-ா)

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑌵𑌨𑌂 ॥௧॥

ஸா-ரா—ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாகக் கர்மத்தில் அங்கமானசிலஉபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராதஸ்ஸ

வனத்துக்கு வஸுக்களுக்கும் மாத்தியந்தினஸவநத்திற்கு ருத்ரர்களும் த்ருதீயஸவனத்திற்கு ஸூர்யர்கள் விச்வேதேவர்கள் இவர்களும் அதிபதிகளாகையால் முறையே பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்றுலோகங்களும் அவர்கள் வசமாய் விடுகின்றனவே. (௧)

𑌕𑍍𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௨॥

ஸ0-ரா—யாகம்செய்யும் யஜமானன் ஆடையவேண்டியதாய்லோகமொன்றும் மிகுதியாகக்காணுமே தான் போகவேண்டியலோக மிது வென்று அவனுக்குத் தெரியாமல் போனால் அவன் எப்படியாகம் செய்ய ஆரம்பிப்பன். ஆதலால் இனிசொல்லப்போகிற விஷயத்தை அறிந்தவனே யாகம் செய்யக்கடவன்.

𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌘𑌨𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௩॥

ஸ0-ரா—ப்ராதரநுவாகம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே கார்ஹபத்யாக்னிக்குப்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து வஸுக்களைதேவதையாக்கிக்கொண்டு மேல்வரும் ஸாமத்தை அவன் கானம்செய்யக்கடவன். (௩)

𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑍂 ௨,௩,௩, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌾 ௩,௩, ௩, ௩௨ 𑌹𑍁𑌂 ௩𑌆௩௨,௩,௩𑌜𑍍𑌯𑌾௩𑌯𑍋௩𑌆௩௧, ௨, ௪, ௫—𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ0-ரா—ஓ அக்னியே நீ பூலோகத்தின் வழியைத்திறப்பாயாக என்பதாம் பூலோகத்தின்போகங்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு அவ்வழியாக நாங்கள் உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம், என்பது இதன்பொருள். (௪)

𑌅𑌥 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥௫॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌅𑌪𑌜𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌸𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ0-ரா—பிறகு மேல்வரும் மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யக்கடவன் பூலோகத்திலுள்ள அக்கினிக்கு நமஸ்காரம் யஜமானனாகிய எனக்கு உனதுலோகத்தைக்கொடுக்கக்கடவாயாக நான் மரணமடைந்த பின்பு இந்தலோகத்திற்கு வருவேனாக இப்படிஹோமம் செய்வது கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் மரணமானவுடனே அந்தலோகத்திற்குப் போகுமுன் இப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்ட வஸு தேவதைகள் தங்கள் லோகத்தை இந்த யஜமானனுக்குக் கொடுக்கின்றன. (௫-௬)

𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌘𑌨𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌧𑍍𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸 𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௭॥ 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑍂 ௨,௩,௩ 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾 ௩,௩,௩ ௩𑌹𑍁𑌂௩𑌆௩௩𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋௩-௩-௩-௪-௫ 𑌇𑌤𑌿 ॥௮॥ 𑌅𑌥 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥௯॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌪𑌜𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧௦॥

ஸ0-ரா—மாத்யந்தினஸவநம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னே தக்ஷிணாக்கினியின்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு ருத்ரனை தேவதையாக உடையலோகத்வாரமபாவார்ணூ...வைராஜ்யாய என்னும் ஸாமத்தை (வைராஜயாய்- ஆகாசலோகத்தை அடைவதற்காக, மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள்.) கானம்செய்து அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாஸம்செய்யும் வாயுவுக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு நீ அந்த லோகத்தைக்கொடுப்பாயாக, நான்மரணத்துக்குப் பிறகு அங்கேவருவேனாக, என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன்மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறஎன்று சொல்லிக்கொண்டே ஆகாச லோகத்தை அடைவன். அவனுக்கு ருத்ரர்கள்மாத்யந்தினஸவனத்தின் பலமாகிய ஆகாசலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள்.

புரா த்ருதீய ஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜகநேநாஹவநீய ஸ்யோதங்முக உபவிஶ்ய ஸ ஆதித்யꣳ ஸ வைஶ்வதேவꣳ ஸாமாபி காயதி ॥௧௧॥ லோகத்வாரமபாவார்ணூ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயꣳ ஸ்வா௩,௩,௩,௩ ஹு௩ம் ஆ௩,௩ ஜ்யா௩யோ௩ஆ௩,௪,௫ இத்யாதித்யம் ॥ ௧௩॥ அத வைஶ்வதேவம் லோகத்வாரமபாவார்ணூ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயꣳ ஸாம்ரா௩,௩,௩,௩ ஹு௩ம் ஆ௩,௩ ஜ்யா௩யோ௩ஆ௩,௧,௧,௧ - இதி ॥ அத ஜுஹோதி நம ஆதித்யேப்யஶ்ச விஶ்வேப்யஶ்ச தேவேப்யோ திவிக்ஷித்ப்யோ லோகக்ஷித்ப்யோ லோகம் மே யஜமாநாய விந்தத ॥௧௪॥ ஏஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்மி அத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதாயுஷ: ஸ்வாஹா அபஹத பரிகமித்யுக்த்வோத்திஷ்டதி ॥௧௫॥ தஸ்மா ஆதித்யாஶ்ச விஶ்வே ச தேவாஸ்த்ருதீயஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்சந்த்யேஷ ஹ வை யஜ்ஞஸ்ய மாத்ராம் வேத ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ॥௧௬॥

ஸ0-ரா—த்ருதீயஸ்வனத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே ஆகவனீயாக்னியின் பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து ஸூர்யனை தேவதையாக உடைய "லோகத்வார......ஸ்வாராஜ்யாய" என்னும் ஸாமத்தையும், விச்வே தேவர்களை தேவதையாக உடைய "லோகத்வார......ஸாம்ராஜ்யாய" என்றும் ஸாமத்தையும், (ஸ்வாராஜ்யம்-ஸூர்யனைப்போல் ஆகாசலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பது. ஸாம்ராஜ்யம்-உத்தமமன ஸ்வர்க்கபலன்.) கானம்செய்து, ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வாசம் செய்கிற ஸூர்யர்களுக்கும் விச்வேதேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம், எனக்கு நீங்கள் அந்த லோகத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்களாக நான மரணமடைந்த உடனே அந்த லோகத்திற்கு வரக்கடவேனாக. என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறவுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்போகிறான். இவனுக்கு ஸூர்யர்களும் விச்வேதேவர்களும் தருதீயஸவனத்தின் பலமாகிய ஸ்வர்க்கலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள். இதை அறிபவன் யாகங்களின் தத்வத்தை அறிந்தவனும். "யஏவம் வேத என்று" மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௧௬)

மத்வ—இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்படும் சப்தங்கள் எல்லாம் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. ஸர்வஜகத்காரணபூதனான விஷ்ணுவை அறியாமையால் ஸாரத்தில் ஜீவன் அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிறான். விஷ்ணு ஸர்வவ்யாபீ. அக்னிமுதலிய தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாகிய விஷ்ணு இவன் அடையவேண்டிய லோகங்களுக்குத் தடங்கலானவைகளை நீக்கி அவைகளைக்கொடுக்கிறார். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் பேதம் உண்மையானது. விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தமமான பரதேவதை.

த்விதீயப்ரபாடகஸ்ஸமாப்த:

ச்சாந்தோக்யோபநிஷதி த்ருதீய: ப்ரபாடக:.

அத ப்ரதம: கண்ட:.

ஹரி: ஓம்|| அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது தஸ்ய த்யௌரேவ திரஶ்சீநவம்ஶோऽந்தரிக்ஷமபூபோ மரீசய: புத்ரா: ||௧||

தஸ்ய யே ப்ராஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய ப்ராச்யோ மதுநாட்ய: ருச ஏவ மதுக்ருத ருக்வேத ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப: ||௨||

தா வா ஏதா ருச: ஏதம்ருக்வேதமப்யதபம்ஸ்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்ரியம் வீர்யமந்நாத்யம் ரஸோऽஜாயத ||௩||

தத்வ்யக்ஷரத்ததாதித்யமபிதோऽஶ்ரயத்தத்வா ஏதத்யதேததாதித்யஸ்ய ரோஹிதம் ரூபம் ||௪||

ஸம்-ரா—இதில் மதுவித்யை சொல்லப்படுகிறது. வஸு முதலிய தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் ஸூர்யன் மது வென்று சொல்லப்படுகிறான். ((ரங்—ஸூர்யனை மதுவாக உபாசிப்பது.) மதுஎன்பது தேனுகையாலும் தேனனது குறுக்கானகொம்பில் கட்டப்பபட்ட தேனடையில் இருப்பதாகையாலும் அதில் தேனீக்குட்டிகள் இருப்பதாலும் அதை வண்டுகள் புஷ்பரசங்களால் உண்டாக்குகிறன வாதலாலும் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறுக்குக் கொம்பாகவும் ஆகாசத்தைத் தேனடையாகவும் கிரணங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஜலங்களைக்குட்டியாகவும், (2) அவனதுகிழக்கத்திய கிரணங்களை கிழக்குபக்கத்திய தேனறைகளாகவும், ருக்வேதத்தைப் புஷ்பமாக ருக்மந்திரங்களை வண்டு (தேனீக்) களாகவும் ருக்மந்த்ரங்களால் யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய் முதலிய வைகளை புஷ்பரஸமாகவும் பாவிப்பது தேனீபோன்ற இம்மந்த்ரங்கள் புஷ்பம்போன்ற ருக்வேதகர்மங்களைப் பரிதபிக்ககீர்த்தி தேககாந்தி கரணபாடவம் பலம் அன்னாத்யம் (அன்னம்முதலியது அன்னம் ஜீரணசக்தி தேவதைகளை களுக்குபலம் கொடுக்கத் தக்கது) என்னும் ரஸம் உண்டாயிற்று. (௩) இது சூர்யனிடம் போய் ஸூர்யனை வியாபீத்துக்கொண்டது. அது தன் சூர்யன் உதயமாகும்போது காணப்படும் சிவப்புருபம். (ரங்-இந்தருபத்தை அந்தப்பலமாக உபாசிப்பது. (௪)

அத த்விதீய: கண்ட:.

அத யேऽஸ்ய தக்ஷிணா ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய தக்ஷிணா மதுநாட்யோ யஜூம்ஷ்யேவ மதுக்ருதோ யஜுர்வேத ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப: ||௧||

தாநி வா ஏதாநி யஜூம்ஷ்யேதம் யஜுர்வேதமப்யதபம்ஸ்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்ரியம் வீர்யமந்நாத்யம் ரஸோऽஜாயத ||௨||

தத்வ்யக்ஷரத்ததாதித்யமபிதோऽஶ்ரயத்தத்வா ஏதத்யதேததாதித்யஸ்ய ஶுக்லம் ரூபம் ||௩||

ஸம்-ரா—அவனதுதென்பக்கத்து கிரணங்களைதெற்கு பக்கத்திய தேன் அறைகளாகவும் யஜுர்வேதத்தை புஷ்பமாகவும் யஜுர்வேத மந்திரங்களை வண்டுகளாகவும் பாவிப்பது. மற்றவைகளுக்குமுன்போலவேபொருள். அது தான்சூர்யனது வெளுப்புருபம்.

அத த்ருதீய: கண்ட:.

அத யேऽஸ்ய ப்ரத்யஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய ப்ரதீச்யோ மதுநாட்ய: ஸாமாந்யேவ மதுக்ருத: ஸாமவேத ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா

[illegible]

ஸ0-ரா—மேற்குபக்கத்திய கிரணங்களை அந்தப்பக்கத்திய தேனறைகளாகவும் ஸாமவேதங்களை புஷ்பங்களாகவும் ஸாமமந்த்ரங்களை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள் இது சூர்யனது கறுப்புகாந்தி.

[illegible]

[illegible]

ஸ0-ரா—வடக்கு பக்கத்துக்கிரணங்களை வடபக்கத்துத்தேன் அறைகளாகவும் இதிஹாஸபுராணங்களை புஷ்பங்களாகவும் அதர்வா அங்கிரஸ் இவர்களால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களை தேனீக்களாகவும் உபாஸிப்பது. இதுதான் சூர்யனிடத்திலுள்ள அதிககறுப்பான ரூபம்.

[illegible]

[illegible]

ஸ0-ரா—அவனது மேல் கிரணங்களை மேல் பக்கத்துத்தேனறைகளாகவும் ப்ரணவத்தைப் புஷ்பமாகவும் ப்ரஹ்மவிஷயமான உபநிஷத்துகளை உபதேசிப்பதை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது. மற்றவை முன்புபோலவே வெகு உன்னிப்பாய் பார்க்கும்போது ஸூர்ய மண்டலம் நடுவில் அசைவது காணப்படும். அதுவே இது.

[illegible]

ஸ0-ரா—இங்குசொன்ன சிவப்புமுதலிய சூர்யனுடைய ரூபங்கள் ஐந்தும் லோகத்தில் ஸாரபூதமாகையாலே ரஸமென்று சொல்லப்படும் வேதங்களில் இது ஸாரமாகையாலே ரஸத்துக்கும் ரஸமென்றும், நித்யமாகையாலே அமிருதமென்று ப்ரஸித்தமான வேதங்களில் ஸாரமாகையாலே அமிருதத்திற்கும் அமிருதமென்றும் சொல்லப்படும்.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

தத்யத்ப்ரதமமம்ருதம் தத்வஸவ உபஜீவந்த்யக்நிநா முகேந ந வை தேவா அச்நந்தி ந பிபந்த்யேததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி ॥௧॥

ஸ௦-ரா—சிவப்புமுதலியதாகச்சொன்ன ரூபங்கள் ஐந்தும் பஞ்சாமிருதங்கள் இதில் முதலான ரோஹிதரூபம் என்கிற அமிருத்தை ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் தேவதைகளாகிய வஸுக்கள் ஏழுபேரும் தங்கள் தலைவனான அக்னியோடு அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அனுபவிப்பது புசிப்பதுமல்ல குடிப்பதுமல்ல இந்த செகப்பு ரூபத்தைக்கண்ணால்பார்த்து திருப்தியடைவதேயாம்.

த ஏததேவ ரூபமபிஸம்விசந்த்யேதஸ்மாத்ரூபாதுத்யந்தி ॥௨॥

ஸ ய ஏததேவமம்ருதம் வேத வஸூநாமேவைகோ பூத்வாக்நிநைவ முகேநைததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யதி ஸ ஏததேவ ரூபமபிஸம்விசத்யேதஸ்மாத்ரூபாதுதேதி ॥௩॥ ஸ யாவதாதித்ய: புரஸ்தாதுதேதா பச்சாதஸ்தமேதா வஸூநாமேவ தாவதாதிபத்யம் ஸ்வாராஜ்யம் பர்யேதா ॥௪॥

ஸ௦-ரா—இதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தவுடன் உதாசீனமாய் விடுகிறார்கள். போககாலம்வந்தபோது மறுபடி உத்ஸாஹத்தோடுபிரவர்த்திக்கிறார்கள். (௨) இப்படி ரோஹிதரூபமென்னும் இம்முதலாவது அமிருதமானது வஸுக்களுக்கு திருப்திசெய்விப்பதும் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதும் வஸுக்களுக்கு ஜீவனாதாரமானதுமென்றறிந்து உபாசிப்பவன் தக்கதுங்கத்தால் தானும் வஸுக்களில் ஒருவனாய் இதை அனுபவிப்பதும் த்ருப்தியடைந்தபின்பு உதாசீனமாயிருப்பதும் மறுபடி போககாலம் வந்தபோது உத்ஸாஹத்தோடுப்ரவர்த்திப்பதும் செய்வான். (௩) ஸூர்யனுடைய உதயாஸ்தமயங்கள் நடந்துவரும் வரையில் வஸுக்களைப்போலே இருப்பன்.

அ-பே—சந்த்ரமண்டலத்தில் போலே பரதந்த்ரனாய் தேவதைகளுக் காஹாரமாக இராமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பன்,

அத ஸப்தம: கண்ட:.

அத யத்த்விதீயமம்ருதம் தத்ருத்ரா உபஜீவந்தீந்த்ரேண முகேந ந வை தேவா அச்நந்தி ந பிபந்த்யேததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி ॥௧॥ த ஏததேவ ரூபமபிஸம்விசந்த்யேதஸ்மாத்ரூபாதுத்யந்தி ॥௨॥ ஸ ய ஏததேவமம்ருதம் வேத ருத்ராணாமேவைகோ பூத்வேந்த்ரேணைவ முகேநைததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யதி ஸ ஏததேவ ரூபமபிஸம்விசத்யேதஸ்மாத்ரூபாதுதேதி ॥௩॥ ஸ யாவதாதித்ய: புரஸ்தாதுதேதா பச்சாதஸ்தமேதா த்விஸ்தாவத்தக்ஷிணத உதேதோத்தரதோऽஸ்தமேதா ருத்ராணாமேவ தாவதாதிபத்யம் ஸ்வாராஜ்யம் பர்யேதா ॥௪॥

ஸ௦-ரா—வெளுப்புரூபமாகியஇரண்டாவது அமிருதத்தைஇந்த்ரன்முதலாகிய ருத்ரர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றவை முன்போலவே பொருள்படும். கிழக்கில்

முதலிய மருத்துக்களும், நடுவில் சலனம் என்னும் ஐந்தாவது அமிருதத்தை ப்ரம்ம முதலிய ஸத்ய தேவதைகளும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவனிதழ் இரண்டாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவனுக்குச் சொன்னகாலத்திற்கு இரண்டுபங்குகாலம் சூர்யலோகத்தில் ஸூர்யர்களில் ஒருவனாகவும், நான்காவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவன் அதற்கு இரண்டு பங்குகாலம் மருத்துக்களில் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும், ஐந்தாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபெருங்காலம் ஸத்யதேவதைகளின் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும் இருந்து அந்தந்த போகங்களைப் பெறுவன். மற்றவைகளுக்கு முனிபோலவேபொருள்.

ஏகாதஶ: கண்ட:.

அத தத ஊர்த்வ உதேத்ய நைவோதேதா நாஸ்தமேதைகல ஏவ மத்யே ஸ்தாதா தமேஷ ஶ்லோக: ॥ க ॥

ஸு-ரா-பா—இப்படிவஸுக்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் மருத்துக்கள் ஸாத்ய தேவர்கள் இவர்களுக்கு யோக்கியமான ரோஹித ரூபம் முதலிய பஞ்சாமிருதங்களுக்கு ஸ்தானமாய் தேவமதுவென்று சொல்லப்பட்டு உதயம் அஸ்தமானமென்னும் காரியங்களையுடைய ஜ்யோதிர்மண்டலமென்னும் ரூபமுடைய சூர்யனை சரீரமாக உடைய அம்கார்யாவஸ்தையை யுடையதுமான பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இங்குநாமம் ரூபம்ஹ்ருதயம் இவையில்லாமல் முத்தி அஸ்தை (கார்யாவஸ்தையில்லாமை) யோடுகூடிய சூரியனென்னும் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது. உதயாஸ்தமய கார்யங்களால் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின்பு தினபாள்யம்வர்தவுடனே அந்தகாரியமில்லாமல் ஏகாஸ்வபாவனாய் உதாசீனனா யிருக்கிறான் சூர்யன். இது முத்தாவஸ்தை. கல்பத்தின் ஆதியில் ஸூர்யனாவதற்கு முந்தின அவஸ்தையான சூரியனைச் சொல்லுகிறதென்னும் கூறலாம். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளைகுறித்தோர் யோகிசொன்ன லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

ந வை தத்ர ந நிம்லோச நோதியாய கதாசந । தேவாஸ்தேநாஹம் ஸத்யேந மா விராதிஷி ப்ரஹ்மணேதி ॥ உ ॥

ஸு-ரா-பா—முத்தாவஸ்தையில் சூர்யனுக்கு உதயமாவது அஸ்தமானமாவது கிடையாது. இந்தஸத்தியத்தால் நான்பிரம்மத்தோடு விரோதத்தையடையவில்லை. ஸத்யமான பிரம்மஞானத்தைப் பெற்றவனாயிருக்கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

ந ஹ வா அஸ்மா உதேதி ந நிம்லோசதி ஸக்ருத்திவா ஹாஸ்மை பவதி ய ஏதாமேவம் ப்ரஹ்மோபநிஷதம் வேத ॥ ௩ ॥

ஸு-ரா-பா—இப்படிசொன்ன பிரஹ்மவித்யையை யறிந்தவன் ஜனனமரணமில்லாதவனாக ஆவன் இவனுக்குமேல் காலமெல்லாம் பகல்பொழுதேயாம்.

சங்—நிரஞ்சனமான பிரஹ்மமேயாய் விடுகிறான். ரங்—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இது வித்யையையறிந்து உபாசிப்பவன் எப்போதும் எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தியையுடையவனாய் விழுவதால் ஸூர்யன் உதயமாவதாலாவது அஸ்தமிப்பதாலாவது இவனுக்கு லாபநஷ்டங்கள் ஒன்றுமில்லை. (௩)

தத்தைதத் ப்ரஹ்மா ப்ரஜாபதய உவாச ப்ரஜாபதிர்மநவே மநு: ப்ரஜாப்ய: தத்தைதத் உத்தாலகாயாருணயே ஜ்யேஷ்டாய புத்ராய பிதா ப்ரஹ்ம ப்ரோவாச ॥ ச ॥

ஸு-ரா-பா—இவ்வித்யையின் பரம்பரை சொல்லப்படுகிறது இந்தமது வித்யையை (சங்—ஹிரண்யகர்ப்பன். விராட்புருஷனுக்கும், ரங்—சதுர்முகன் தக்ஷப்

ரஜாபதிக்கும் அவர் ஸ்வாயம்புவனுக்கும் மநுவானவர் இக்ஷ்வாகு முதலிய ஜனங்களுக்கும் உபதேசித்தார்கள். இவ்வித்யையை அருணரென்னும் ருஷிதன் ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் உத்தாலகருக்கு உபதேசித்தார். (ச)

ஐடிஂவாவதஜெஜ்ஷாய வ-த்ராய விதா ப்ரூஹப்ரப்ரூயாக
ப்ராணாய்ாயவாதெநவாவிஹெ ॥ரு॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—இப்ப்ரஹ்மவித்யையை பிதாஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக் குபதேசிக்கக் கடவன். யோக்கியனான சிஷ்யனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். (ரு)

நாநஸ்மைகஸ்மைசநயத்ய்வ்யஸ்யாஜஊஸீ:வரிக்ருஹீதாஂஶந
ஸ்வபூர்ணாஂத்வஃ ஏதெதவதெதாஹூய ஐதெத்த ஏதவதெதா
ஹூயஜதி ॥சா॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—நாலுசமுத்திரத்தின் மத்தியத்திலுள்ள இப்பூமி முழுவதையும் தனங்களால் நிறைந்துக்கொடுத்தாலும் அதைவிட இந்தவித்யையே மேல்பட்ட தாகையாலே இதைஜ்யேஷ்டபுத்திரன் தகுந்த சிஷ்யன் இவர்கள் தவிரமற்றயாருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

அ-பே-சங்—ஏததேவததோபூய: என்றுமறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.
ரா—மறுபடி சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

ஙயஹாஜஶ:வண:

காயத்ரீவாஜஹ் ஸவஂஹூதஂ யதிஜஂகிஞ்சநாஸ்ஸாகாயத்ரீவா
ஹாஜஹ் ஸவஂஹூதஂகாயதிவத்ராயதெ ச ॥க॥

ஶ்ரீ-ரா—இதில் காயத்திரீ உபாசனம் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்தில் ஸ்தாவரமாகவும் ஜங்கமமாகவும்காணப்படும் வஸ்துக்கள்யாவும் காயத்ரீயோடாம். காயத்ரீஎன்பது வாக்கு. வாக்கினாலே சொல்லப்படுவதாலும் ரக்ஷிக்கப்படுதலாலும் காயத்ரீஎன்றுபெயர் பெற்றது. எல்லசந்தஸ் ஸுக்களைக்காட்டிலும் இதுவே மேல்பட்டது இதுவே பிரம்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது.

யாவைஸாகாயத்ரீஜயஂவாவஸாயெயஂ ப்ருதிவ்யஸ்யாஂ ஹீம
ஸவஂஹூதஂப்ரதிஷ்டிதமேதாமேவ நாதிஶீயதெ ॥உ॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—எல்லா பூதங்களும் பூமியிலேயே யிருப்பதாலும் பூமியைவிட்டு அப்பால் போகக்கூடாமையா யிருப்பதாலும் கீழ்ச்சொன்ன காயத்ரீ பூமியேயாம்.
அ-பே—இதில்பிரம்மத்தினது இரண்டாவது பாதம் பூமியென்பதும் ப்ராணிகளுக்காதாரமாயிருப்பதும் ப்ராணிகளால்விடக்கூடாமலிருப்பதுமென்னும் இரண்டு விதமும் சொல்லப்பட்டது.

யாவைஸாப்ருதிவீஜயஂவாவஸாயதிஜஸ்மிந் ஸ்ரீஶ்யாஶரீரெஸ
ஸ்மிந் ஹீமெப்ராணா: ப்ரதிஷ்டிதாவதெதவ நாதிஶீயந்தெ ॥ங॥

ஶ்ரீ-பா—கீழ் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாகையாலும் சரீரமுமாம்.

ரா—சரீரம் ஒருபாதம் என்பதும் ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் அவை தன்னைவிட்டுப் போகக்கூடாமலிருத்தல் என்னும் விதமிரண்டும் விதமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

யத்வெதத்ஸ்ரீஶ்யாஶரீரமிஜஂ வாவதத்ய்திஜஸ்மிந்நந்த: ஸ்ரீஶ
ஹ்ருதயஸ்மிந் ஹீமெப்ராணா: ப்ரதிஷ்டிதாவதெதவாநாதிஶீயந்தெ

ஸ0-பா—கீழ் புருஷனது சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது கீழ்ச் சொன்ன காரணங்களாலே (ப்ராணன்களுக்சாதாரணமாகையாலும் அவைவிட்டுப் போகக்கூடாமையாலும்) சரீரத்தில் உள்ள இருதயகமலமாம்.

ரா—இது ப்ரஹ்மத்தின் நாலாவதுபாதம், சரீரத்துக்குச் சொன்னவிதமே இதற்கும். (ச)

ஸெஷாவதஷ்வதா ஷ்விதாயத்ரீ தடெதட்த்வாஹ்ந க்ஷம்॥

ஸ0-பா—இப்படி காயத்ரியானது பிரஹ்மம்போலே நாலுபாதமும் ஆறுவிதமு முடையது. இதன்மகிமை ஒருருக்மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (ரு)

ஸ0—வாக்கு, பூதம், பூமி, சரீரம், இருதயம்; ப்ராணன் என்று ஆறுவிதம்.

ரங்—இதன்விதமாலும் கீழே சொல்லப்பட்டது. (கானம் செய்யப்படுதல் ரக்ஷிக்கப்படுதல் முதலியது.) இவ்வாறு அளவிடுவதினால் பிரும்மமானது இவ்வள வென்றும் அளவிற்குட்பட்ட தாமே எனில் அதற்குச்சமாதானமாக ருக்கு மந்திரம் உண்டென்று செல்லப்படுகிறது.

தாவாநஸ்ய மஹிமா ததோ ஜ்யாயாம்ஶ்ச பூருஷ: । பாதோ ஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவீதி ॥௬॥

ஸ0-பா—இதுவே அந்தருக்கு.

ஸ0-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியாம்யவர்க்கங்களாம். பரமாத்மா இவைகளைவிட அதிகமகிமையுடையவன். சேதநுசேதனம்யாவும் அவனது ஒருஅம்சமாத்திரம். இவனது மற்ற மூன்றுகால்பங்கு அமிருதமும் பரம பதத்தில் உள்ளது. ப்ருகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத போக்யவஸ்துக்களும் அப்படிப் பட்ட போகஸ்தானங்களும் அப்படிப்பட்ட போகோபகரணங்களும் இங்கு மூன்றுகால்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஜகத்திலுள்ளவஸ்துக்கள் யாவையம் பகவானுக்கு பூஷணமும் ஆயுதமுமாயிருக்கு மாகையாலே அதன் அபிமானிகளான நித்யாத்மாக்களும் ஆகமூன்றுவித ஆத்மாக்களை மூன்றுகால்களாகச் சொல்லிலுமாம்.

யத்வை தத்ப்ரஹ்மேதீதம் வாவ தத்யோ யம் பஹிர்தா புருஷாதாகாஶோ யோ வை ஸ பஹிர்தா புருஷாதாகாஶ: ॥௭॥ அயம் வாவ ஸ யோ யம் அந்த: புருஷ ஆகாஶோ யோ வை ஸோ ந்த: புருஷ ஆகாஶ: ॥௮॥ அயம் வாவ ஸ யோ யம் அந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்ததேதத் பூர்ணமப்ரவர்த்தி பூர்ணமப்ரவர்த்தினீம் ஶ்ரியம் லபதே ய ஏவம் வேத ॥௯॥

ஸ0-ரா-பா—எங்கு வியாபித்திருப்பதாலும் தபமில்லாதிருப்பதாலும் நிச்சலமாயிருப்பதாலும் பரப்ரும்மதத்துக்கு ஸமானமான யாதோரு பூதாகாசம் இருக்கிறதோ (எ) அதுதான் சரீரத்தினடுவிலிருக்கும் ஆகாசம். அப்படி சரீரத்தின் நடுவ விருக்கும் ஆகாசமெதுவோ (அ) அதுதான் ஹ்ருதய கமலத்தில் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் ஆக இருதயமென்றும் இந்த பாதமானது விசேஷ மகிமையுடைய தாகையால் இது பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமானது. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமான மோக்ஷஸம்பத்தைப் பெறுவான். (௯)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய ஹ்ருதயஸ்ய பஞ்ச தேவஸுஷய: ஸ யோ ஸ்ய ப்ராங் ஸுஷி: ஸ ப்ராணஸ்தச்சக்ஷு: ஸ ஆதித்யஸ்ததேதத்தேஜோ ந்நாத்யமித்யுபாஸீத தேஜஸ்வ்யந்நாதோ பவதி ய ஏவம் வேத ॥௧॥

ஸ0—இதில்த்வாரபாலோபாஸனம்சொல்லப்படுகிறது. இங்கு சொன்ன இருதயமென்றும் பாதத்தில் ஐந்துவழிகள் தேவதைகளினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதுகள். இதில் கிழக்குவழியானது பிராணன் அதுவேகண், அதுவே ஸூரியன் இதுவேதேஜஸ்வரூபமென்றும் அஸ்ஸுத்யமென்றும் உபாசிப்பது. அப்படி உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸும்ஜீரண சத்தியும் பெறுவன்.

ரா-பா—ப்ராணனது வியாபார விசேஷத்தால் கண்திருப்தி செல்விக்கப்படுகிறது. அந்தகண்ணை அனுக்கிரஹிப்பவன் சூர்யன். அவன் இருதய கமலத்தின் கிழக்குவழி வாசல்காப்பவன் அவனை உபாசிப்பதினால் இந்தபலன்வரும். (௧)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤
𑌦𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌶𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥

ஸ0-ரா-பா—அதன் தெற்குவழியானது வ்யானவாயு. அதுவேகாது. அதுவே சந்திரன். வீர்யவத்தரமானகர்மங்களைசெய்வது வ்யானனுகையாலும் காதுஞான தனிக்கும் சந்திரன் அன்னத்துக்கும் ஹேதுவாகையாலும் இவைஸம்பத்தும் யசஸ்ஸும் என்று உபாசிப்பவன் ஸம்பத்தையும் யசஸ்ஸையும் அடைவன். (௨)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤
𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯
𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா—அதன் மேற்குவழியானது அபானவாயு. அதுவே வாக்கு. அதுவே அக்னி, இதுபிரும்ம தேஜஸ்ஸும் ஜீரண சக்தியும்; இவையறிந்து உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸையும் ஜீரணசக்தியையும் அடைவன். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤
𑌤𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦.

ஸ0-ரா-பா—அதன் வடக்குவழியானது ஸமானவாயு. அது மேலானது, அதுவே மேகம், இது கீர்த்தியும் காந்தியும் இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் அடைவன்.

அ-பே-ஸ—தனக்கு நேரில் தெரியாத ப்ரஸித்தி கீர்த்தியாம். தான் அறிந்த ப்ரஸித்தியசஸ்ஸாம். (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤
𑌦𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍌𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌮𑌹𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—இதன் மேல்பக்கத்து வழியானது உதானவாயு அதுவே வாயு, அதுவே ஆகாசம். அது பலமும் பெருமையும், இதை அறிந்து உபாசிப்பவன் பலத்தையும் பெருமையையும் பெறுவன்.

𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰
𑌪𑌾𑌃 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰
𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯
𑌏𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦

ஸ0-ரா-பா—இச்சொன்ன குணங்களோடு கூடிய சூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி, மேகம், ஆகாசம் என்னும் ஐந்து புருஷர்களும் இருதயாகாசமென்னும் பிரம்மலோகத்தின் த்வாரபாலகர்கள், அல்லது பரமபதத்துக்கு வழிநடத்தும் ஆதிவாஹிகர்கள்.

இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் வித்யாவீர்யமுள்ள புத்ரனைப்பெறுவதோடு பகவ ன்லோகத்தின் த்வாரபாலகர்களை உபாசிப்பதால் தடையின்றி பகவன்லோகத்தைப் பெறுவன். (சா)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌤𑌃𑌪𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂𑌵𑌾𑌵𑌤
𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃॥௭॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤
𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑍋𑌷𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌨𑌦𑌮𑌿𑌵𑌨𑌦𑌥𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵
𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤 𑌉𑌪𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌯𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦𑌯𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦 ।௮॥

ஸ௦-ரா-பா--இப்படி காயத்ரீவித்யையால் ஸகலபலப்ரதனை ப்ருஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு அழகு கீர்த்தியென்னும் பலங்களுக்காக அப்பிரு ம்மத்தையே ஜாடராக்னியாக உபாசிக்கும்படி இதில் விதிக்கப்படுகிறது. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டியென்னும் இருவகைக்கும் மேல்பட்ட லோகத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாச சுத்த சத்வஜ்யோதிஸ்வ ரூபமாய் விளங்கும் த்ரிபாத் ப்ருஹ்மமே இந்த ஜாடராக்னி ஸ்வ ரூபமானதென்று உபாசிப்பது. (எ) மற்றவை சங்-போலவே, இரண்டு தடவைசொ ன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (அ)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌅𑌥𑌖𑌲𑍁𑌕𑍍𑌰
𑌤𑍁𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌤
𑌥𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑌿𑌸𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥௧॥

ஸ௦-ரா-பா—சாண்டில்யவித்யை சொல்லப்படுகிறது. எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டானவை. எல்லாம் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் லயிப்பவை, எல்லாம் பிரம்மத்துக்கு நியாம்யம். எல்லாம் பிரும்மத்துக்கு சரீரம். உதபததியும் லயமும் ஸ்தூலசிதசித் சரீரகனை ப்ரும்மத்துக்கு உண்டு. நியாம்யத்வம் கேவலசித துக்களுக்கு மாத்ரம், இதனுல் ஜீவன் பிரம்மத்தைமேல் சொல்லும் குணங்களோடு உபாசிக்கக்கடவன். இங்கே எவ்வாறு உபாசிககிருனே மரணத்துக்குப்பின்பு அதற் குத்தகுதியான பலமே இவனுக்கு வருவது. ஆகையால் ஜீவனுக்கு முக்கியமானது உபாசனமே.

அர்த்தபேதம் க்ரது--ஸ௦-அத்தியவஸாயம் ரங்-உபாசனம். (க,

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯
𑌨𑌾𑌦𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸ௦-ரா-பா—அத்தியவஸாயம் பண்ணவேண்டிய முறை சொல்லப்படுகிறது. பிரும்மமானது மனஸ்ஸைபோன்றது. ப்ரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் மனதின் கார்ய ங்கள், ப்ராணனே ஜீவாத்மாவின் ஸூக்ஷ்மசரீரம். அதை ஸ்தூலதேகத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது பிரம்மம். அதனுல் அது பிராண சரீ ரம். ஞானசக்தி க்ரியாசக்தி இரண்டும் சேர்ந்துள்ளது. சுத்தசைதன்ய ஸ்வருபமா னது. நினைத்த நினைவெல்லாம் தவருது நிறைவேற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. எல்லாவி டத்திலும் இருப்பதினுலும் ஸூக்ஷ்மஸ்வருபமாயிருப்பதாலும் ரூபம் முதலியவை இல்லாமையாலும் ஆகாசத்துக்கு ஸமானமானது. இந்த ஜகத்தையெல்லாம் செய் வது. (ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானது) தோஷமற்ற காமங்களையுடையது. ஸக

மான வாஸனை ருசி இவைகளையுடையது. இந்த லோகங்களை யெல்லாம் வியாபித்திருப்பது. வாக்கு இல்லாதது. (இது இந்த்ரியங்களொன்று மில்லாததென்று குறிக்கிறது.) பூர்ணகாமமானதாகையாலே புதிதாய் ஒன்றுகிடைக்கப் பெற்றுல்வரும் பரபரப்பு இல்லாதது. (௨)

ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே(அ)ணீயாந் வ்ரீஹேர்வா யவாத்வா ஸர்ஷபாத்வா ஶ்யாமாகாத்வா ஶ்யாமாகதண்டுலாத்வைஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய: ॥௩॥

ஸ0—இந்த பரமாத்மாவானது என் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறது. அது சாமை, சாமை அரிசி நெல்லு, யவம், கடுகு, இவையெல்லாவற்றிலும் சிறியது. பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த லோகங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது.

ரா-பா—நாம் உபாஸிப்பதன்பொருட்டு அதிஸூக்ஷ்மரூபத்தோடு இருதயத்திலிருப்பதாகவும், நமக்கு ப்ராப்யனுகும்போது அளவிறந்த பரிணமத்தையுடையவனுயிருப்பவனுகவும் அனுசந்தானம் செய்யவேண்டும்.

ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோ(அ)வாக்யநாதர ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதய ஏதத்ப்ரஹ்மைதமித: ப்ரேத்யாபிஸம்பவிதாஸ்மீதி யஸ்ய ஸ்யாதத்தா ந விசிகித்ஸாஸ்தீதி ஹ ஸ்மாஹ ஶாண்டில்ய: ஶாண்டில்ய: ॥௪॥

ஸ0.ரா-பா—இந்த குணங்களையுடைய பரமாத்மா அதிகமான தன் கிருபையாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வதற்காக நம் மனதில் இருக்கிறது. இதை நான் உபாஸிப்பதினுல் கடைசியில் அந்த பிரம்மத்தை அடையப்போகிறேனென்று இவன் உபாசனம் செய்யக்கடவன். இவ்வித ப்ச்சயமுடையவனுக்கு பரப்ரும்ம ப்ராப்தியில் எவ்வித ஸம்சயமுமில்லை. இவ்வாறு சாண்டில்ய மஹருஷி சொன்னுர். மறுபடி சாண்டில்ய எனறது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (௪)

அத பஞ்சதஶ: கண்ட:.

அந்தரிக்ஷோதர: கோஶோ பூமிபுத்நோ ந ஜீர்யதி திஶோ ஹ்யஸ்ய ஸ்ரக்தயோ த்யௌரஸ்யோத்தரம் பிலம் ஸ ஏஷ கோஶோ வஸுதாநஸ்தஸ்மிந் விஶ்வமிதம் ஶ்ரிதம் ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—தவாரபாலோபாசனத்தினுல் வீரனுன புத்ரனைப் பெறுவன் என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. வீர்யம் மாத்திரமேபோதுமா, தீர்க்காயுஸ்ஸூம் வேண்டுமே. ஆகையால் தீர்ககாயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவிஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. நடுவில் உத்தமமான வித்யை யொன்று சொல்லப்பட்டதினுல் இது உடனே சொல்லப்படவில்லை. த்ரைலோக்யஸ்வரூபமான இந்த கோசத்துக்கு ஆகாசம் மத்தியம். பூமி அடி. திக்குக்கள், மூலைகள். ஸ்வர்க்ம், மேல்வழி, இது, நாசமில்லாதது. கர்மபலமென்னும் தனம் இதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராணிகள், அவர்களின் கர்மங்கள், அவைகளின் பலன்கள் எல்லாம் இதையே ஆச்ரயித்திருப்பது. (௧)

தஸ்ய ப்ராசீ திக்ஜுஹூர்நாம ஸஹமாநா நாம தக்ஷிணா ராஜ்ஞீ நாம ப்ரதீசீ ஸுபூதா நாமோதீசீ தாஸாம் வாயுர்வத்ஸ: ஸ ய ஏதமேவம் வாயும் திஶாம் வத்ஸம் வேத ந புத்ரரோதம் ரோதிதி ஸோ(அ)ஹமேதமேவம் வாயும் திஶாம் வத்ஸம் வேத மா புத்ரரோதம் ருதம் ॥௨॥

ரா-—அந்தந்த திக்குக்களை அந்தந்தபேரை உடையதாகத் தியானம் செய்வாய் நான் அந்த வாயுவை திக்குக்களை குழந்தையாக அறிந்து உபாசித்ததினுல் புத்ரமாணம் நேராமல் அழாமலிருக்கிறேன் என்று இதை உபதேசிப்பவன் சொல்லுகிறான்.

கஙிஷ்டஂகொஶஂவ்ரவெத்ய உமூநாஉமூநாஉமூநாவ்ராணஂவ்ரவெத்ய உமூநாஉமூநாமூநாஹஂவ்ரவெத்ய உமூநாமூநாஉமூநாஹ ஂவஃ வ்ரவெத்ய உமூநாஉமூநாஉமூநாவஸுவஃவ்ரவெத்ய உமூநாஉமூநாஉமூநா ॥நு॥

ஶ௦-பா—அதன் அங்கமான உபமந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.—ரா-அந்த கோசவிஜ்ஞானத்துக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியின் மந்த்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

அ-பே—அமுநா என்னும் இடத்தில் எல்லாம் புத்ரனது பேரைச்சொல்லி, இந்த பிள்ளை தீர்க்காயுஷ்மானு யிருப்பதற்காக (இப்படி மூன்றுதரம் சொல்லவேணும்) நாசமில்லாத இந்த த்ரைலோக்ய கோசத்தை சரணமடைகிறேன். அப்படியே ப்ராணன், பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் இதுகளையும் (தனித்தனி) சரணமடைகிறேன்.

ஸயதவொவவ்ராணஂவ்ரவஒ்ஜ.தி வ்ராணொவாஇஒஂ ஸவஂ ஹூதஂயஒிஒஂகிஞ்தவெவதத்ராவதி ॥சு॥

கயபஒவொவஂஹூஃ வ்ரவஒ்ஜதி வ்ரயிவீஂ வ்ரவெத்ய உந்தரிக்ஷஂ வ்ரவெத்யிவஂ வ்ரவஒ்ஜஉதெ்வதஒவொவஂ ॥ரு॥

கயபஒவொவஂஹூவஂவ்ரவஒ்ஜதி்ஙீஂ வ்ரவெத்யவாயுஂவ்ரவஒ்ஜூஙிதி்யஂ வ்ரவஒ்ஜஉதெ்வதஒவொவஂ ॥கூ॥

கயயஒவொவஂ ஸுவஃவ்ரவஒ்ஜஒ்ருஷ்வெஒஂ வ்ரவெத்யஜுவெஒஂ வ்ரவெத்யஸாஂவெஒஂ வ்ரவஒ் ஜஉதெ்வதஒவொவஂதஒவொவஂ ॥எ॥

ஶ௦-பா—அந்த மந்த்ரங்களைத்தானே விவரிக்கிறது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் ப்ராணஸ்வரூப மாகையால் ப்ராணனை சரணமடைகிறேனென்றதினுல் நான் ஜகத்தையெல்லாம் சரணமடைந்தவனுகிறேன். (சு) பூலோகத்தை சரணமடைகிறேனென்றதற்கு பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் இவைகளை சரணமடைகிறேனென்றும் புவர்லோகத்தை அடைகிறேனென்றதற்கு, அக்கினி வாயு ஸூர்யன் இவர்களை அடைகிறேனென்றதற்கு ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவைகளை அடைகிறேனென்றும் அர்த்தம். (ரு-கூ-எ)

கயஷொஶஃவண்ட.

வுரூஷொவாவயஜ்ஞஸ்யாநிவதூவிஂஶதி ஶதிவஷாணிதத்ராதஸ்வநஂவதூவிஂஶதி ஶத்க்ஷாராமாயத்ரீமாயத்ரஂ வ்ராதஸ்வநஂ தஒஸ்யவநவொஸுாயத்தாஃ வ்ராணாவாவவஸவ ஏதெஹீஒஂ ஸவஂ வாஸயஂதி ॥க॥

ஶ௦-ரா—கீழ்புத்ரனது தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவித்யைசொல்லப்பட்டது. இதில்தான் தீர்க்காயுஸ்ஸா யிருப்பதற்காக புருஷவித்யை சொல்லப்படுகிறது. புருஷனுடையவயது மொத்தம் நூற்றுப்பதினுறு அது முதல் பாகம் இருபத்தினுலு வயதாகயும், இரண்டாவது பாகம் நாற்பத்திநாலு வயதாகவும் மூன்முவது

பாகம் நாற்பத்தெட்டு வயதாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. புருஷனானவன் தன்னையாகமாக பாவித்துக்கொண்டு உபாசிக்கக்கடவன். காயத்ரீ யென்னும் சந்தஸ்ஸானது இருபத்திநாலு அக்ஷரங்களையுடையது; அதனாலே ப்ராதஸ்ஸவனம் செய்யவேண்டும் ஆகையால் இருபத்திநாலு வயதென்னும் முதல் பாகத்தை ப்ராதஸ்ஸவனமாக பாவிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ப்ராதஸ்ஸவனத்துக்கு வஸுக்கள் தேவதைகள். சரீரம் தளராமலிருக்கும்படி செய்வது (வஸிப்பிப்பது) ப்ராணனாகையாலே பிராணன்களே இங்கு வஸுக்கள் அவைகள் இதற்கு தேவதைகள்.

தம் சேதேதஸ்மின் வயஸி கிஞ்சிதுபதபேத் ஸ ப்ரூயாத் ப்ராணா வஸவ இதம் மே ப்ராதஸ்ஸவனம் மாத்யந்தினம் ஸவனமனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாம் வஸூனாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹ பவதி ॥௨॥

ஸம்-ரா — இவ்விருபத்திநாலு வயதுக்குள் இவனுக்கேதாவது ரோகம் முதலானது உண்டாகுமானால் இந்த மந்த்ரத்தை அவன் சொல்லவேண்டும். வஸுக்களான ப்ராணன்களே, நான் யாக மாகையாலே அதில் இப்போது ப்ராதஸ்ஸவனம் நடக்கிறது. இது மத்தியந்தின ஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யுங்கள். யாகரூபியான நான் ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் அதிபதிகளான உங்கள் நடுவில் லோபத்தை(மரணத்தை) அடையக்கடவேனல்லேன். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தல் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௨)

அத யானி சதுஸ்சத்வாரிம்ஸத்வர்ஷாணி தன்மாத்யந்தினம் ஸவனம் சதுஸ்சத்வாரிம்ஸதக்ஷரா த்ரிஷ்டுப் த்ரைஷ்டுபம் மாத்யந்தினம் ஸவனம் ததஸ்ய ருத்ரா அன்வாயத்தா: ப்ராணா வாவ ருத்ரா ஏதே ஹீதம் ஸர்வம் ரோதயந்தி ॥௩॥ தம் சேதேதஸ்மின் வயஸி கிஞ்சிதுபதபேத் ஸ ப்ரூயாத் ப்ராணா ருத்ரா இதம் மே மாத்யந்தினம் ஸவனம் த்ருதீயஸவனமனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாம் ருத்ராணாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹ பவதி ॥௪॥

ஸம்-ரா — இருபத்தைந்தாவது வயது முதல் அறுபத்தெட்டாவது வயதுவரையிலுள்ள இரண்டாவது பாகமானது மாத்யந்தினஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்துநாலுவயது. த்ருஷ்டுப் சந்தஸ்ஸு நாற்பத்திநாலு அக்ஷரமுடையது. மாத்தியந்தினஸவனமானது த்ரிஷ்டுப்சந்தஸ்ஸினால் செய்யக்கடவது. (யௌவனத்தில் விஷயப்ரவிருத்தி அதிகமாய் அதினால் அழச்செய்வதால் இப்போது பிராணன்கள் ருத்ரர்கள். ரங் (ருத்ரர்கள் க்ரூரர்கள். யௌவனத்தில் எல்லாரும் க்ரூரர்கள். ஆதலால் நடுவயதில பிராணன்கள் ருத்ரர்கள். சங்) இவை அந்த மாத்தியந்தினஸவனத்தின் தேவதைகள். இந்தவயதில் ரோகம் முதலியது ஏதாவது உண்டானால் மேல்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். ருத்ரர்களான ப்ராணன்களே. இப்போது மாத்தியந்தினஸவனம் நடக்கிறது. இது த்ரிதியஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யவேண்டும். உங்கள் நடுவில் நான் மரணமடைய வேண்டாம். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தால் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௩-௪)

அத யான்யஷ்டாசத்வாரிம்ஸத்வர்ஷாணி தத்த்ருதீயஸவனமஷ்டாசத்வாரிம்ஸதக்ஷரா ஜகதீ ஜாகதம் த்ருதீயஸவனம் ததஸ்யாதித்யா அன்வாயத்தா: ப்ராணா வாவாதித்யா ஏதே ஹீதம் ஸர்வமாதததே ॥௫॥

𑌤𑌂𑌚𑍇𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌯𑌸𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌪𑌤𑌪𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑍇 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑌵𑌨𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌨𑍁𑌸𑌂𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌪𑍍𑌸𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵 𑌤𑌤 𑌏𑌤𑍍𑌯𑌗𑌦𑍋 𑌹𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸம்-ரா. நாற்பத்தைந்தாவது வயது முதல் நூற்றுப்பதினாறாவது வயதுவரையிலுள்ள மூன்றாவது வர்க்கமானது த்ருதீயஸவனமாக உபாஸிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்தெட்டுவயது. ஜகதீச்சந்தஸ்ஸுக்கு நாற்பத்தெட்டெழுத்து. த்ருதீயஸவனம் ஜகதிச்சந்தஸ்ஸால் செய்யக்கடவது. புஷ்யங்களை யெல்லாம் கிரஹிப்பதினால் (ஆதானம்செய்வதால்) ப்ராணன்கள் ஆதித்யர்கள். இவைகளே அதன் தேவதைகள். அந்தவயதின் நடுவில் ரோகம் முதலியது உண்டானால் இந்த மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஆதித்யனென்றும் ப்ராணன்களே இப்போது நடக்கும் த்ருதீயஸவனமானது கடைசிவரையில் விச்சேதமில்லாம லிருக்கும்படி செய்யுங்கள். மத்தியகாலத்தில் நான் மரணமடையக்கடவேன் அல்லேன. இவ்வாறு ஜபிப்பவன் தாபம் ரோகம் இவைகள் நீங்கப்பெறுவன். (௫-௬)

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌹 𑌮𑌹𑌿𑌦𑌾𑌸 𑌐𑌤𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸 𑌕𑌿𑌂 𑌮 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌪𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌮𑌨𑍇𑌨 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌮𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰 𑌹 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௭॥

ஸம்-ரா—ஓ ரோகமே, நான் புருஷவித்யை அறிந்தவனாகையால் உன்னால் மரணமடைவிக்க முடியாது. வீணாய் என்பீடிக்கிறாய். என்று (சங் - இதரை என்பவளின், ரங்—இதரர் என்பவரின, புத்ரராகிய மஹிதாஸர் என்பவர் சொன்னார். அவர் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ஜீவித்திருந்தார். ரோகம் முதலியதில்லாமல் சுகமாய் இவ்வித நிச்சயத்தோடு உபாஸிப்பவன் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ரோகம்தாபம் முதலியதில்லாமல் சுகமாக ஜீவிப்பன். வித்யையின் முடிவைக்காட்ட மறுபடியும் ஏவம் வேத என்றது. (௭)

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸 𑌯𑌦𑌶𑌿𑌶𑌿𑌷𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌤𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌤𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 ॥௧॥ 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌸𑌦𑍈𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥௩॥ 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌪𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌃 ॥௪॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍋𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌭𑍃𑌥𑌃 ॥௫॥

ஸம்-ரா-ரா—புருஷன் யாகத்துக்கு ஜமானன் என்பதை உபபாதிக்கிறது.

பசி தாகம் அரதி இவைகள் தீக்ஷை. புசிப்பது குடிப்பது ஸந்தோஷிப்பது இவைகள் உபஸதங்கள் சிரித்தல் பக்ஷியாறப்புசிப்பது, ஸ்திரீகளோடு சம்போகம் செய்வது இவைகள் ஸ்துதசஸ்திரங்கள். தபஸ், தானம், கபடமின்மை கொல்லாமை, உண்மைபேசுதல் இவைகள் தக்ஷிணை. யாகம் செய்யப்போகும்போது ஸோஷ்யதி என்று சொல்வதுபோல் தாயாரால் இவன் உத்பாதனம் செய்யப்படும்போது மாதாஸோஷ்யதி என்று சொல்வதாலும், யாகம்செய்து முடிந்தபின்பு அஸோஷ்ட என்று சொல்வதுபோல் இவன் ஜனித்தபின்பு அஸோஷ்ட மாதா என்று சொல்வதாலும்இவன் யாகமென்னத்தடையில்லை. இவன்மரணமடைவது அவபிருதமாம்.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌦𑍍𑌘𑍋𑌰 𑌆𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾
𑌚𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤
𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌮𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌋𑌚𑍌
𑌭𑌵𑌤𑌃 ‖௬‖

ஶம்-ரா—பொது அர்த்தம்-இவ்வித்யையை உபாஸிப்பவன், அக்ஷிதமஸி, 'அச்யுதமஸி' 'ப்ராணஸம்ஶிதமஸி' எனகிற மூன்று யஜுர் மந்திரங்களை மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது. ப்ரும்மமே! நீ நாசமில்லாதவன் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளில் எவ்வித குறைவு மடையப்பட்டவனன்று. ஜகத்தையெல்லாம் ஜீவிக்கச்செய்யும் ஸூக்ஷ்மதத்வமா யிருக்கிறாய், என்பது அம்மந்திரங்களின் பொருள். சங்—இவ்விதையைின் விஷயத்தில், ரங்—அந்த பரப்ரும்ம விஷயத்தில், இரண்டுக்கும் மந்திரங்கள் உண்டு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍇𑌤𑌸𑌃 𑌉𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌸𑍍𑌪𑌰𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰
𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌗𑌨𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௭‖

ஶம்—இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதமாயும் ஸர்வவ்யாபியாயும் ஜ்யோதிஸ்வரூபமாயும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயுமுள்ள பரப்ரும்மத்தை விஷயவாசனை இல்லாத மகான்கள் காண்பார்கள்.

ரா—அனாதியானதும் ஜகத்துக்குக் காரணமானதுமான ப்ருக்ருதிக்கும் ஆதியாயும் ஸம்ஸாரமென்னும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிற ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமாயும் நித்யப்ரகாசமாயும் பரமபதமென்னும் ஸ்தானத்தில் நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸை உடைய திவ்யவிக்கிரஹத்தோடு கூடியதாயும் உள்ள பரப்ரும்மத்தை நித்யஸூரிகள் ஸர்வகாலமும் பார்க்கிறார்கள். இது முதல்மந்திரத்தின் அர்த்தம். மேல் இரண்டாவது மந்திரம்.

ஶம்—ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற மற்றொருவன் சொல்லுகிறான். அஜ்ஞானமில்லாததும் அல்லது அஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதும் சூர்யமண்டலத்திலிருப்பதுமான தேஜஸ்ஸும் இந்த தேகத்தினுள்ளிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் பிரம்மமே. இரண்டும் ஒன்றே. ப்ரும்மஸ்வரூபமே. இதை அறிந்தே நாம் உத்தீர்ணரானோம். அது எல்லாதேவதைகளினும் மேல்பட்டது. ஸர்வோத்தமமானது. இந்த இரண்டு ருக்மந்திரங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதும் கீழ் எடுத்த மூன்று யஜுர்மந்திரங்களாலே ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டதுமானது இந்த பிரம்மமொன்றே.

ரா—ப்ரகிருதிமண்டலத்துக்கு வெளியில் உள்ள பரமபதமென்னும் பகவன் லோகத்தையும் அதில் உள்ள பரப்ரும்மத்தையும் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும்பொருட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின்படிகளில் ஒன்றாகிய ஸூர்யமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போனோம். இது இரண்டாவது மந்திரத்தின் அர்த்தம்.

தாத்—இரண்டாவது முறை சொன்னது யாகமாகக்கல்பித்தது முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌚 ‖௧‖

ஶம்-ரா-பா—ப்ராணன்களில் மனதும், தேவதைகளில் ஆகாசமும் ப்ரும்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இரண்டு உபாசனமும் இதனால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. (க)

ததேதச்சதுஷ்பாத்ப்ரஹ்ம வாக்பாத: ப்ராண: பாதஶ்சக்ஷு: பாத: ஶ்ரோத்ரம் பாத இத்யத்யாத்மமதாதிதைவதமக்நி: பாதோ வாயு: பாத ஆதித்ய: பாதோ திஶ: பாத இத்யுபயமேவாதிஷ்டம் பவத்யத்யாத்மம் சைவாதிதைவதம் ச ॥௨॥

ஸ௦-ரா-பா—மனஸ்ஸென்னும் பிரம்மத்திற்கு வாக்கு, ப்ராணன், கண், காது இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். ஆகாசமென்னும் பிரமமத்திற்கு அக்னி வாயு ஸூர்யன் திக்குகள் இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். வாக்கு முதலியதுகள் மனதினால் நியமிக்கத்தக்கவை ஆகையாலும் அக்னி முதலியவை ப்ரம்மரூபமான ஆகாசத்தின் மார்பில் தொங்குவதுபோலிருப்பதாலும் இவைகள் கால்களாகச்சொல்லப்பட்டன.

வாகேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த: பாத: ஸோऽக்நிநா ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥௩॥ ப்ராண ஏவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த: பாத: ஸ வாயுநா ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥௪॥ சக்ஷுரேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த: பாத: ஸ ஆதித்யேந ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥௫॥ ஶ்ரோத்ரமேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த: பாத: ஸ திக்பிர்ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ॥௬॥

ஸ௦-ரா-பா—அத்யாத்மத்தில் (ப்ராணன்களில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட மனதின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய வாக்கானது அதிதைவதத்தில் (தேவதைகளில்) பிரம்மாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகாசத்தின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய அக்கினியாலே ப்ரகாசிக்கிறது. வாக்குக்கு அதிஷ்டான தேவதை அக்னியாகையாலே. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹத்தை அடைவதும் அதனாலேயே. வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரு தத்வமாகையால் ப்ராணனென்னும் பாதமானது வாயுவினாலும், ஸூர்யன் கண்ணின் அதிஷ்டாதாவாகையால் கண்ணென்னும் பாதமானது ஸூர்யனாலும், திக்கின் தேவதைகள் காதிற்கு அதிஷ்டாதாக்களாகையால் காது திக்குக்களாலும் பிரகாசிக்கின்றன. தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திக்கிறன. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் கீர்த்தி யசஸ் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸு இவைகளால் பிரகாசிப்பன். தானத்தால் உண்டாவது கீர்த்தி. பராக்கிரமத்தால் உண்டாவது யசஸ்ஸு. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹ முடையவனுவன். (௩-௪-௫-௬)

ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:.

ஆதித்யோ ப்ரஹ்மேத்யாதேஶஸ்தஸ்யோபவ்யாக்யாநமஸதேவேதமக்ர ஆஸீத் | தத்ஸதாஸீத் தத்ஸமபவத் ததாண்டம் நிரவர்தத தத்ஸம்வத்ஸரஸ்ய மாத்ராமஶயத தந்நிரபித்யத தே ஆண்டகபாலே ரஜதம் ச ஸுவர்ணம் சாபவதாம் ॥௧॥

ஸ௦-ரா-பா—ஸூர்யன் பிரம்மத்தின் பாதமென்று கீழேசொல்லப்பட்டது. அந்தஸூர்யனே பிரம்மமென்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது இங்கு உபாஸிக்கப்படுகிறது.—இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நாமம் ரூபம் இவைமுதலிய வேறுபாடில்லாமலிருந்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் நாமரூப கார்யங்களுக்கு

அபிமுகமாயிற்று. முதலில் விதைமுளைத்து கிரமமாய் பெரிதாவதுபோலே அல்பம் நாமரூபங்களைப்பெற்ற அது பெரிதாய் ஒருமுட்டையாக ஆயிற்று. அது ஒருவருஷ காலம் அப்படியேயிருந்து பிறகு இரண்டாகப்பிளந்தது. ஒன்று வெள்ளியும் ஒன்று பொன்னுமாச்சுது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌯𑍁 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍁𑌲𑍍𑌬𑌂 𑌸𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌨𑍀𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌾 𑌧𑌮𑌨𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑌂 𑌸 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸா-ரா-பா—வெள்ளியான கபாலம் பூமிமுதலிய கீழ்உலகங்கள் பொன்கபாலம் ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேல்உலகஙகள். அண்டம்பிளந்தபோது கர்ப்பத்தைச்சுற்றியிருந்த பெரும்நரம்புகள் மலைகள் ஆயின ஸூக்ஷ்மமான கர்ப்பவேஷ்டனம் மப்புபனிகளாயின ஜனித்ததின் நரம்புகள் நதிகளாயின. அஸ்தியிலிருந்த நீர் ஸமுத்ரமாயிசுயது. (௨)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌸𑍋𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂𑌲𑌵𑍋𑌨𑍂𑌦𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂𑌲𑌵𑍋𑌨𑍂𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 ॥ ௩ ॥

ஸா-ரா-பா—அதிலிருந்து உண்டானவன் ஸூர்யன் அவன் உண்டாகும்போது பெரிய இரைச்சல்களோடு சப்தங்களும் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமுமான பூதங்களும் ஸ்திரீவஸ்திரம் முதலிய காமவஸ்துக்களும் கூடவே உண்டாயின. அதனால் தான் இப்போதும் ஸூர்யனது உதயாஸ்தமய காலங்களில் சப்தங்களும் (பக்ஷிகள் முதலியவைகளினால்) பூதங்களும் காமங்களும் உண்டாகின்றன. (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍 ॥ ௪ ॥

ஸா-ரா-பா—இவ்வித மகிமையையுடைய ஸூர்யனை பிரம்மமாக உபாசிப்பவன் சீக்கிரத்தில் ஸமீபமாகவே மங்களமான சப்தங்களைக்கேட்டு ஸுகம்பெறுவான். இரண்டு தடவை (நிம்ரேடோரந்) என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

சங்—இது திருஷ்டபலம். இவன் பிரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறது ப்ரதானபலம்.

மூன்றும் ப்ரபாடகம் முற்றது.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 - 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂॥ 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍇𑌯𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌾𑌯𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌆𑌵𑌸𑌥𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌏𑌵 𑌮𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸம்வர்க்கவித்யை சொல்லப்படுகிறது. அதன்பெருமைக்காக கதைசொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦-ரா—புத்ரர் என்பவரின் பேரனுகையாலே பௌத்ராயணரென்றும் ஜாநச்ருதர் என்பவரின் புத்ரராகையாலே ஜாநச்ருதியென்றும் பிரசித்தரானஅரசனொருவன் வெகுதார்மிகனும் சரத்தையோடு தானம் செய்பவனும் அன்னம் போடுகிறவனும் இருந்தான். எல்லாவிடத்திலும் எல்லாரும் தன் அன்னத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் தர்மசத்திரங்கள் கட்டிவைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு வேண்டிய ஸகல உபசரணைகளும் செய்வித்தான்.

அத ஹ ஹம்ஸா நிசாயாமதிபேது: தத்தைவம் ஹம்ஸோ ஹம்ஸமப்யுவாத ஹோ ஹோயி பல்லாக்ஷ பல்லாக்ஷ ஜாநச்ருதே: பௌத்ராயணஸ்ய ஸமம் திவா ஜ்யோதிராததம் தந்மா ப்ரஸாங்க்ஷீஸ்தத்த்வா மா ப்ரதாக்ஷீரிதி ‖ ௨ ‖

ஸ௦-ரா—இவ்வாறு இவ்வரசன் தர்மத்திலேயே கருத்துடையவனைப் பிரம்மக்கியானத்தில் பிரவ்ருத்தி இல்லா திருப்பதைக்கண்ட சிலதேவதைகள் இவனுக்கு புத்தி உண்டாக்கவேண்டி இவன் காற்றுக்காகமேல் உப்பரிக்கையில் படுத்திருக்கும் சமயத்தில் ஹம்ஸரூபத்தைக்கொண்டு ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரித்தன. அவைகளில் முன்னே வேகமாய்ப்போகும் ஓர் ஹம்ஸத்தை நோக்கி பின்னேவரும் மற்றொரு ஹம்ஸம் அடே தூர திருஷ்டி யில்லாதவனே, பார் பார், ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ்ஸானது ஸ்வர்க்கம் வரையில் பரவியிருக்கிறது, நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே. அது உன்னைக்கொளுத்திவிடப் போகிறது, என்று சொல்லிற்று.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாச கம்வர ஏநமேதத்ஸந்தம் ஸயுக்வாநமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி ‖ ௩ ‖

ஸ௦-ரா—இதைக்கேட்ட முன் செல்லும்ஹம்ஸமானது அடே, நீஎனன் சொல்லுகிறாய், இவருக்கு என்ன அதிசயம் உண்டு, நீயேது இவரை வண்டியோடிருக்கும் ரைகவரைப்போல் நினைக்கிறாயே, என்றது. அவர் யார்ரைக்வர், அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று மற்றைய அன்னம்கேட்டது.

யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் ததபிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸவேத ஸ மயைததுக்த இதி ‖ ௪ ‖

ஸ௦-ரா—சூதாட்டத்தில். 1-2-3-4. எண்கள் உள்ள சில ஆட்டஸங்கே தங்கள் உண்டு அதில் நாலு எண் உள்ளத்தில் ஒருவன் ஜயித்துவிட்டால். 3-2-1. எண்கள் அதிலடங்கியிருப்பதால் இவன் அதையெல்லாம் ஜயித்தவனென்பது அவ்வாட்டத்தின் ஸங்கேதம. அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன் எவன் எந்த நற்கருமம் செய்தாலும் அதெல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியது. உலகத்தில் உள்ளவர்களின் கியானமெல்லாம் இவர் கியானத்தில் அடங்கியது. அவர்தாறி ரைக்வர். அவரைத்தான் நான் சொன்னேன் என்று அந்த ஹம்ஸம்பதில் சொல்லிற்று.

தது ஹ ஜாநச்ருதி: பௌத்ராயண உபசுச்ராவ ஸ ஹ ஸஞ்ஜிஹாந ஏவ க்ஷத்தாரமுவாசாங்காரே ஹ ஸயுக்வாநமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி ‖ ௫ ‖ யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் ததபிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸவேத ஸ மயைததுக்த இதி ‖ ௬ ‖

𑌸𑌹𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌤𑌾𑌽𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚
𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌨𑌮𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑌿 ॥ ௭ ॥

𑌸𑍋𑌽𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌛𑌕𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌷𑌮𑌾𑌣𑌮𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌤𑌂
𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍁 𑌭𑌗𑌵 । 𑌸𑌯𑍁𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌰𑍈𑌕𑍍𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍇 𑌇𑌤𑌿
𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌸𑌹𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌤𑌾𑌽𑌵𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌯 ॥ ௮ ॥

ஸ0-ரா—இதைக்கேட்டஜாநச்ருதிப்ரம்மக்கியானமே மேலான தென்றறிந்து கொண்டு மனவருத்தத்துடனே உதயமாவதை யெதிர்பார்த்திருந்து படுக்கையை விட்டெழுந்த உடனேதன் வேலைக்காரனைக்கூப்பிட்டு ஸாக்வரிருக்குமிடத்தை அறிந்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். ஸாக்வர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவன் கேட்டான் ஹம்ஸம் சொன்னதை அவனுக்குச்சொன்னால். அவன தேடிப்பார்த்து அகப்படவில்லையென்று சொன்னான். பிரும்மக்கியானிகள் வாஸம்செய்யும் மாஸசாரி ஆறு முதலிய இடங்களில் தேடிப்பார் என்று மறுபடி அரசன் உத்திரவு செய்தார். அப்படியே அவன் தேடிவரும்போது வண்டியின் கீழ்உட்கார்ந்து சொரிசலைச்சொரிந்து கொண்டிருக்கும் அவரைக்கண்டு விநயத்தோடு கிட்டச்சென்று தாம்தான் ஸாக்வரோ என்றுகேட்டான். அவர் ‘ஆமடா, என்று சொன்னார்- அவன் திரும்பிவந்து அவரிருப்பிடத்தை அறிந்துவந்தேனென்று அரசனுக்குச்சொன்னான்.

✱ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 ✱

𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌷𑌟𑍍𑌶𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌮𑌶𑍍𑌵
𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 ॥ ௧ ॥

𑌰𑍈𑌕𑍍𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌷𑌟𑍍𑌶𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌵𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍋𑌽𑌯𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥𑍋𑌽𑌨𑍁 𑌮
𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—பின்அரசன் அறுநூறு பசுக்களையும்கண்டத்திற்கு ஆரத்தையும் கோவேறுக்கழுதை கட்டிய தேரையும் கூடகொண்டுபோய் ஸாக்வரைஸேவித்து இவைகளை ஏற்றுக்கொணடு தாம் உபாசிக்கும் தேவதையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

𑌤𑌮𑍁 𑌹 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌹𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰 𑌤𑌵𑍈𑌵𑌸𑌹
𑌗𑍋𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌸𑌹
𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥𑌂 𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ॥ ௩ ॥

𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌰𑍈𑌕𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍋𑌽𑌯
𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥 𑌇𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌶𑍍𑌶𑌾𑌧𑍀𑌤𑌿 ॥

ஸ0-ரா—அடேசூத்ரனே இவைகளை நீயேவைத்துக்கொள் என்றுஸாக்வர் சொன்னார். மறுபடி அரசன ஆயிரம பசுக்கள் விலையுயர்ந்த ஹாரம் உயர்ந்தரதம் தன் பெண் இதுகளைக்கொண்டு வந்துஸாக்வரிடம்கொடுத்து தாம் இப்போது வாஸம்செய்யும் கிராமத்தை-சங். தாம் நங்கேவாஸம் செய்ய நினைக்கிறதோ அந்த கிராமத்தை-ரங். தம்முடையதாகச் செய்கிறேன் இவ்வாத்தாம் பத்னியாகக்கிரஹித்துக் கொள்வதோடு இப்பொருள்களையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

விசேஷார்த்தம் இருக்க இடமும் வீடும் பத்னியும் இல்லாத எனக்குப்பசுபணம்தேரிவை யெதற்கென்பதும் சிரகாலம் குருசிச்ருஷையாவது அதிகமானதனமான தில்லாமல் பிரும்மவித்யையை உபதேசிக்கக்கூடாதென்பதும் ஸாக்வர் மறுத்தத்தி

ற்குக்காரணம் அரசனை சூத்ரனென்பது பிரம்மக்ஞானமில்லையே யென்று தான் சோகமடைந்ததினாலே. அல்லது நாலாம்வருணமென்ற தன்று மேல் கண்டத்திலும் இப்படியே.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌹 𑌮𑍁𑌖𑌮𑍁𑌪𑍋𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌆𑌜𑌹𑌾𑌰𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑌾𑌲𑌾𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑍈𑌤𑍇 𑌰𑍈𑌕𑍍𑌵𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍃𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 || ௫ ||

ஸா-ரா—இந்த கன்னிகையைக்கொடுத்ததினால் வித்யையை உபதேசிக்கவேண்டியதாகிறதென்று நிச்சயித்-ரங் - தக்கஉபஹாரம் கொடுத்ததினால் அங்கீகரிக்கிறேனென்று சொல்லி மேல் பொதுதாத்—சூத்ரனே நீ இவைகளைக்கொடுத்ததினால் இவ்வழியாயே உனக்கு நான் பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கிறேனென்று ஸாக்வர் சொன்னார். மஹாவ்ருஷம் என்னும் தேசத்தில் அவர்வாசம் செய்த இடமான ஸாக்வபர்ணம் என்னும் கிராமத்தை ராஜா அவருக்குக்கொடுத்தான் அவர் தன் உபாஸ்ய தேவதையை அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 || ௧ ||

𑌯𑌦𑌾𑌪 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 || ௨ ||

ஸா-ரா—எல்லாவற்றையும் ஒன்றுக்கியெடுத்துக்கொள்வதுஅல்லதுலயமடைவிப்பது என்னும் குணமுடையதானையால் வாயுவேஸம் வர்க்கம் அக்னி அணையும் போதும் ஸூர்யன் சந்திரன் இவர்கள் அஸ்தமிக்கும்போதும் ஜலங்கள் உலரும்போதும் இவையெல்லாம் வாயுவையே யடைகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒன்றுக்கிரஸித்துக்கொள்வதால் வாயுஸம்வர்க்க மென்று உபாஸிப்பது. தேவதைகளில் வாயுஸம்வர்க்கம்.

ரா—வாயுவின் அந்தர்யாமியான பகவானே ஸம்வர்க்கனென்று உபாஸிக்கப்படுவது.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌗𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 || ௩ || 𑌤𑍌 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌗𑍌 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 || ௪ ||

ஸா-ரா—ஆத்மாவில் ப்ராணனேஸம்வர்க்கம்ஜீவன் தூங்கும்போது வாக்குகண் காதுமனம் இவையெல்லாம் ப்ராணனையே யடைகிறன இதையெல்லாவற்றையெல்லாம் ஒன்றுக்கிக்கிரகிக்கிறது. இங்கும் பிராணனென்றது ப்ராணனின் அந்தர்யாமியான பகவானை தேவதைகளில் வாயுவும் ப்ராணன்களில் பிராணனும் இரண்டுமே ஸம்வர்க்கம்.

கயஹமௌநகம்வகாபெயஜஹி வ்ருதாரிணம் வகாக்ஷஸெநிம்வரி
விஷ்ருஜோணள ப்ருஹ்மசாரீவிஹிக்ஷெதஸா உஹநததக்ஷ ॥ ரு ॥

தாத்—கபிகோத்கத்தவரும் சுனகமுனியின் குமாரருரான சௌனகமுனியும் கக்ஷஸெளரின் புத்ரரான அபிப்ரதாரி முனியும் போஜனம் செய்துகொண் டிருக்கும்போது ஸம்வர்க்கோபாஸனம் செய்யும் பிரம்மசாரி ஒருவன்வந்து பிக்ஷைகேட்டான். அவனது பிரம்மக்ஞானம் இவ்வளவென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து அவனுக்கு பிக்ஷைபோடாமலிருந்தார்கள்.

ஸ0-ரா-பா—இவ்விரண்டு ஸம்வர்க்கங்களின் ஸ்துதிக்காக, ரங்-ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக, இந்த கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (ரு)

ஸஹொவாவஜஹாதெ நமஸ்தெ௱ரொதெவஃ கஃ ஸஜகாரஹ
வநஸ்ருமொவா: । தம்காபெய நாபிவபஸ்யம் திஷ்டாகஹிவ்ருதாரிநு
வஹுதாவஸந்தம் । யஸ்மைவாஎதத்ஞம் தஸ்மாஎதந்நதத்திதி ॥ சு ॥

ஸ0-ரா-பா—தேவதைகளில், அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவைகளையும் ப்ராணன்களில் வாக்கு கண் காது மனம் இவைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் ப்ரம்மாவே வாயுரூபத்தோடும் ப்ராணரூபத்தோடும் ஸம்ஹரிக்கிறது. இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்த ஸம்வர்க்க ப்ரஜாபதிக்கஸினமாயிருக்கிறது. அது பிக்ஷைகேட்டால் யாரும் கொடுக்கவில்லையே யென்று அந்த பிரமசாரி சொன்னான். அர்த்தபோதம். ரங்—உபாசனையின்திடத்தினால் உபாசனம் செய்யும் தனக்கு பிக்ஷைகொடுக்கப்படாததையே தன் உபாஸ்ய தேவதைக்குக் கொடுக்கப் படாததாகச் சொல்லுகிறான்.

தது ஹமௌநகஃ காபெயஃ ப்ரதிநாநஃ ப்ரத்யாயகுதா
தெவாநாம ஜநிதாப்ரஜாநாம் ஹிரண்யதம் ஷ்ரூ ஸமஹமொஉந
ஸூரிஃ ।மஹாந்தமஸ்யமஹிமா நமாஹுரநத்யமாநொயதநந்நம் த்திதிமெவ
வயம் ப்ருஹ்மசாரிநெந உவாஸ்மஹெதாஸ்மஹிக்ஷாமிதி ॥ எ ॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ப்ரும்மசாரிசொன்னதைக்கேட்ட சௌனகர் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டே அவனிடம் வந்து, ஓ, பிரமசாரியே! தேவதைகளுக்கு நியந்தாவும், அழகிய அல்லது இரண்யனை ஸம்ஹாரம் செய்த கோரைப்பல்லையுடையவரும் அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் துர்வஜ்ஞரும் ஆகிய ந்ருஸிம்மனது மகிமைவெகுஅல்பமென்று முன்னோர்களால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்வேறொன்றினாலும் ஸம்ஹரிக்கதக்கவரல்லர். அவரே யெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர். அவரையே யாம் ஸம்வர்க்கமாக உபாசிக்கிறோம். நீ ஸம்வர்க்கவித்யையின் தத்வத்தை அறிந்தாயில்லை என்று சொல்லி, 'இவனுக்கு பிக்ஷைபோடுங்கள்' என்று தன்வேலைகாரர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தார்.

தஸ்மாஉஹதது ஹெஸ்வா வைஎதெபஞ்சாந்யெ பஞ்சாந்யெதஸமஸந்
க்ருதம் தந்நாதஸ்மாஸர்வாஸுதிக்ஷ நமைவதஸ க்ருதந்நமெவாவிராடநாந்நி
தயைதஸர்வம்த்ருஷ்டம் ஸர்வமஸ்யத்ருஷ்டம்பவதி அந்நாதொ பவதிய
எவம்வெத ய எவம்வெத ॥ *

ஸ0-ரா-பா—அவனுக்கு பிக்ஷைபோட்டார்கள் ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக அதன் பதார்த்தங்களை க்ருதாயமாகவும்விராட்டாகவும்அன்னமாகவும் அன்னாதியாகவும் ஸ்துதிசெய்கிறது.

தேவதைகளில் ஸம்ஹாரம்செய்யப்படும் அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவை நான்கும் ஸம்ஹாரம் செய்யும்வாயுவும், ப்ராணன்களில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ராணனும். ஆகிய பத்தும் கிருதாயமாம். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்னும் எண்ணங்கள் கொண்டது கிருதாயம். இவைகளைக்கூட்டினல் பத்தாகிறதல்லவா. இப்பத்தும் பத்துதிக்கிலும் இருப்பதால் இதுவிராட், இதுவே அன்னம். 'தசாக்ஷராவிராட் அன்னம்' விராட்! என்று சுருதி கூறுகிறது. விராட்சந்தஸ்ஸபத்தக்ஷரம். கிருத மென்றும் அயத்தில் பத்தென்றும் எண் புஜிக்கப்படுவது போல் உள்ளடங்கி யிருப்பதாலும், பத்து என்னும் கணக்கு விராட்டாகையாலும் விராட்டே அன்னமாகையாலும் இது அன்னதியுமாம். இப்படி விராட்டை உபாசிப்பதால் பத்து திக்கிலுள்ள வஸ்துக்களும் உபாசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த ஸம்மவ உபாஸிப்பவன் ஸர்வஞ்ஞனாய் ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கப் பெறுவன்; யரவம் வேத, என்றுமறுபடியும் சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (அ)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌹 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨𑍍𑌵𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸா—ஜகத்தைப் பதினுருக பர்சம் செய்து அதைப்ரம்மமாக பாவிக்கும்படி இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிரத்தையும் தபஸ்ஸும் உபாசனத்துக்கு அங்கமென்று காட்டுவதற்காக க்கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரா—ஷோட சகலப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது.

தாத்—ஜபாலை யென்னும் பதிவ்ரதையின் புதரனுன் ஸத்யகாமனென்பவர் அம்மா! வேதாத்யயனம் செய்வதற்காக குருகுலத்தில் ப்ரும்மசாரியாய் வாஸம் செய்யவிரும்பி யிருக்கிறேன். உபனயனத்துக்குக் கோத்ரம் தெரியவேண்டுமே, என் கோத்ரமெது, என்று தன்தாயாரைக்கேட்டார்.

𑌸𑌾 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌾𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌬

𑌹𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌯𑍌𑌵𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌲𑌭𑍇 𑌸𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀 𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿

𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌵 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸா-ரா—குழந்தாய், நான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்தேன், யௌவனத்திலேயே உன்னைப்பெற்றேன், கோத்ரமிது வென்ப தெனக்குத் தெரியாது. என்பேர் ஜபாலை, உன்பேர் ஸத்யகாமன், குருகேட்டால் ஜாபாலையின் புத்திரன் ஸத்தியகாமன் என்றே சொல் என்று தாயார் அவனுக்குப்பதில் சொன்னாள்.

𑌸 𑌹 𑌹𑌾𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌤𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿

𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸா-ரா—அவர் கௌதமகோத்திரத்தில் பிறந்த ஹரித்ருமத் தென்பவரின் புத்ரரான ஹரித்ருமதரிடம் வந்து யான் தமக்கு சிஷ்யனாய் வந்திருக்கிறேன், ப்ரம்மசாரியாய் குருகுலவாஸம் செய்கிறேனென்று சொன்னார்.

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚

𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌭𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌾 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰

பஹ்வஹம் சரந்தீ பரிசாரிணீ யௌவநே த்வாமலபே ஸாஹமேத
த்ந வேத யத்கோத்ரஸ்த்வமஸி ஜபாலா து நாமாஹமஸ்மி ஸத்யகாமோ நா
ம த்வமஸீதி ஸோऽஹம் ஸத்யகாமோ ஜாபாலோऽஸ்மி போ இதி ॥ ௪ ॥

ஸo-ரா—குழந்தாய்! உன் கோத்ரமென்னவென்று கௌதமரிகேட்டார். எனக்கு கோத்ரம் தெரியாது, என் தாயாரைக்கேட்டேன் தான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்ததால் கோத்ரம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ள வில்லையென்றும் யௌவனத்திலேயே யென்னைப்பெற்றபடியால் வெட்கத்தினால் என் பிதாவைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும் குருகேட்டால் ஜபாலையின் புத்ரனைஸத்யகாமன் என்று சொல் என்றும் என்தாயார் சொன்னாள். ஆதலால் நான் ஜபாலையின் ஸத்யகாமன், என்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று அவர்சொன்னார். (௪)

தம் ஹோவாச நைததப்ராஹ்மணோ விவக்துமர்ஹதி ஸமிதம் ஸோ
ம்யாஹரோப த்வா நேஷ்யே ந ஸத்யாதகா இதி தமுபநீய க்ருஶா
நாமபலாநாம் சதுஃஶதா கா நிராக்ருத்யோவாச இமாஃ ஸோம்யாநு
ஸம்வ்ரஜேதி தா அபிப்ரஸ்தாபயந்நுவாச நாஸஹஸ்ரேணாவர்தே
யேதி ஸ ஹ வர்ஷகணம் ப்ரோவாஸ தா யதா ஸஹஸ்ரம் ஸம்பேதுஃ

ஸo-ரா—ப்ராம்மணனல்லாதவர்கள் இவ்வாறு கபடமற்று வார்த்தை சொல்ல மாட்டார்கள். நீ உண்மைசொன்னதால் ஸந்தோஷித்தேன் ஸமித்துக்கள் கொண்டுவா, உனக்கு உபநயனம் செய்கிறேனென்று சொல்லி முறைப்படி அவருக்கு உபநயனம்செய்து இளைத்துமெலிந்திருந்த பசுக்கூட்டங்களில் மிகவும் துர்ப்பலமான நானூர்பசுக்களை ஓட்டிக்கொடுத்து இதை மேய்த்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவா என்றுக்கியாபித்தார். ஸத்யகாமா அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது இவைகள் ஆயிரம் கால்நடை களாவதற்குமுன் திரும்புவதில்லை யென்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து புல்லும் ஜலமும் நிறைந்தகாட்டில் அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டுபோய் அவைகள் ஆயிரம் கால் நடைகள் ஆகும்வரையில் மேய்த்து வந்தான். (௫)

அத பஞ்சமஃ கண்டஃ.

அத ஹைநம்ருஷபோऽப்யுவாத ஸத்யகாம ௩ இதி பகவ
இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ப்ராப்தாஃ ஸோம்ய ஸஹஸ்ரம் ஸ்மஃ ப்ராபய ந ஆ
சார்யகுலம் ॥ ௧ ॥ ப்ரஹ்மணஶ்ச தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே
பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ராசீ திக்கலா ப்ரதீசீ திக்கலா தக்ஷிணா
திக்கலோதீசீ திக்கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கலஃ பாதோ ப்ரஹ்மணஃ
ப்ரகாஶவாந்நாம ॥ ௨ ॥ ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம்
ப்ரஹ்மணஃ ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ப்ரகாஶவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவதி
ப்ரகாஶவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பா
தம் ப்ரஹ்மணஃ ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௩ ॥

ஸo-ரா—மேல்பொது—ஓஸத்யகாமா என்று அக்கருஷபம் கூப்பிட்டது. ஸ்வாமி என்று ஸத்யகாமா சொன்னார். உன்பிரதிஞ்ஞைப்படி நாங்கள் ஆயிரம் கால்நடைகள்

ஆய்விட்டோம். எங்களை ஆசார்யன் வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோ. என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சங்—இவ்வாறு ச்ரத்தையோடும் தபஸ்ஸோடும் தமகுருரிய சர்யை செய்யும்ஸத்யகாமன்விஷயத்தில் திக்குக்குரிய வாயுதேவதை ஸந்தோஷமடைந்து வ்ருஷபத்தினிடத்தில் அனுப்ரவேசித்தது. ரா—இப்படி பசுக்களை ரக்ஷித்ததினால் ஒருதேவதைஸந்தோஷித்து ருஷபத்தினிடத்தில் அநுப்ரவேசித்தது.

ஸ௦-ரா—பாப்ருமமத்தின் கால்பாகத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமா கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கென்னும் நாலுதிக்கும் ப்ரார்த்தியார் நாலுகலைகள் இந்நாலுகலைகளை கொண்டது ப்ரம்மத்தின் ஒருபாதம் இதற்கு ப்ரகாசவத் என்று பெயர்.

ஸ௦-ரா—இவ்வாறு அறிந்துநாலு கலைகளோடும் கூடிய ப்ரகாசவத்து என்னும் ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை உபாசிப்பவன் இந்தலோகத்தில்பிரகாசத்தை (பிரசித்தியை) அடைவதோடு ப்ரகாசமான பெரியலோகங்களையும அடைவன. (ரு)

கூஷஷ்டஃ கண்ட:

அக்நிஷ்டே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ச்வோபூதே காஸ்ஸமபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபி ஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய காஉபருத்ய ஸமிதமாதாய பச்சாதக்நே: ப்ராங் உபோபவிவேச ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா-பா—அக்னி மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று வ்ருஷபம் சொல்லிற்று. ஸத்யகாமர் மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். ஸாயங்காலம்வந்தது. அம்மாடுகளை மடக்கி ஸந்த்யாவந்தனமும் சமிதாதானமும் செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்கு முகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தமக்நிரப்யுவாத ஸத்யகாம 3 இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிசுச்ராவ ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா-பா—ஓ ஸத்யகாமா என்று அக்னி கூப்பிட்டது. ஸ்வாமியென்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். (௨)

ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ருதிவீ கலாந்தரிக்ஷம் கலா த்யௌ: கலா ஸமுத்ர: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மணோऽநந்தவாந்நாம ॥

ஸ௦-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை (நாலில் ஒருபாகத்தை) நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று அக்னி சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் ஸமுத்ரம் இவை நான்கும் நாலு கலைகள் இந்நாலு கலைகொண்டது அனந்தவத் என்னும் பாதம். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோऽநந்தவாநித்யுபாஸ்தேऽநந்தவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யநந்த வதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோऽநந்தவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௪ ॥

ஸ௦-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இந்த அனந்தவத் என்னும் பாதத்தை உபாசிப்பவன் யாவராலும் ஜயிக்கப்படமாட்டான். சாச்வதமான லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

ஸப்தமஃ கண்டஃ.

ஹம்ஸஸ்தே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ஶ்வோ பூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபி ஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உபருத்ய ஸமிதமாதாய பஶ்சாதக்நேஃ ப்ராங்உபோபவிவேஶ || ௧ ||

ஸ0-பா—மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம்சொல்லுமென்று அக்னிசொல்லிற்று மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிப்போய் ஸாயங்காலமானபோது மாடுகளைமடக்கி அங்கே ஸந்தியாவந்தனமும் சமிதாதானமும்செய்து அக்கினிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தம் ஹம்ஸ உபநிபத்யாப்யுவாத ஸத்யகாம௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ || ௨ ||

ஸ0-ரா-பா—ஹம்ஸம் ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமா என்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—இங்கு ஹம்ஸம் என்றது ஸூர்யன். (௨)

ப்ரஹ்மணஃ ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாசாக்நிஃ கலா ஸூர்யஃ கலா சந்த்ரஃ கலா வித்யுத்கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கலஃ பாதோ ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாந்நாம || ௩ ||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் என்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் மின்னல் இந்நான்கும் நாலுகலைகள். இக்கலை நாலும்கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்கு ஜ்யோதிஷ்மத் என்று பெயர். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாநித்யுபாஸ்தே ஜ்யோதிஷ்மாநஸ்மிம்ல்லோகே பவதி ஜ்யோதிஷ்மதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாநித்யுபாஸ்தே ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு ஜ்யோதிஷ்மத்தென்று இப்போதத்தை உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸையு பெறுவதோடு அக்னி லோகம் ஸூர்யலோகம் முதலிய ஜ்யோதிர் லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

அஷ்டமஃ கண்டஃ.

மத்குஷ்டே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ஶ்வோ பூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபி ஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உபருத்ய ஸமிதமாதாய பஶ்சாதக்நேஃ ப்ராங்உபோபவிவேஶ || ௧ ||

ஸ0-ரா-பா—மத்குவென்னும் நீர்ப்பறவை மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. மறுநாள் முன்போல் ஸாயங்காலம் மாடுகளைமடக்கி ஸந்தியாவந்தனமும் ஸமிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿
𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 ॥ ௨ ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾
𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌕
𑌲𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌲𑌾 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌲𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 ॥ ௩ ॥

ரா-பா...மக்கு ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமாவென்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேனென்று மத்கு சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். ப்ராணன், கண் காது மனது நாலுகலைகள். இந்நாலுகலைகள் கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்குஆயதனவத் என்று பெயர். (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌆𑌯𑌤𑌨
𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌹𑌲𑍋
𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌆𑌯𑌤
𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௪ ॥

ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இப்பாதத்தை ஆயதனவத்தென்றுபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்தில நல்ல ஆச்சர்யத்தைப்பெறுவதோடு அவகாசத்தோடு கூடிய லோகங்களையும் அடைவன். அர்த்தபோதம். ரா-பா—ஜலசம்பந்தமுடைய தாகையால் இங்கு ப்ராணனே மத்குவென்றுசொல்லப்பட்டது. ரங்-பா—ஹம்ஸமும் மத்குவும் வ்ருஷபம்போலவே தேவதையின் ஆவேசத்தால் சொல்லிற்றுக்கள். (௪)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌹𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩
𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 ॥ ௧ ॥

ரா-பா—ஸத்யகாமர் பசுக்களோடேகூட ஆசார்யரது கிருகம்போய்ச்சேர்ந்தார். கௌதமர் இவரைப்பார்த்து ஓ ஸத்யகாமா என்றார். ஸத்யகாமர் ஸ்வாமி என்றார். (௧)

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌿𑌵 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌸𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸𑍇𑌤𑍍𑌯
𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂
𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ௨ ॥

தாத்—ப்ரம்மக்ஞானிபோல் காணப்படுகிறாய், உனக்கு யார் ப்ரும்மவித்யை உபதேசித்ததென்று கௌதமர்கேட்டார். மனுஷ்யர்கள் யாருமல்லவென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைத்தாமே உபதேசிக்கவேணும். இதரர் சொன்னதை நான் மதிக்கவில்லையென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார்.

ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லத்தாம் இருக்கும்போது நான் வேறேயொருவரை ப்ரார்த்திப்பேனோ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார், (௨)

ஸ்ரு-தம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருசேப்ய ஆசார்யாத்த்யேவ வித்யா விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபதீதி தஸ்மை ஹைததேவோவாசாத்ர ஹ நகிஞ்சந வீயாய வீயாயேதி ॥ ௯ ॥

ஸ௦-ரா—ஆசார்யன்முகமாகக் கிரஹித் தவித்யைதான் ச்ரேஷ்டமானதென்று (சங்—பகவான்போன்ற—ரங்—தம்போன்ற) பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தாமே எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். வ்ருஷபம் அக்கினி ஹம்ஸம் மத்கு நாலுமாக உபதேசித்த ஷோடசகல ப்ரம்மவித்யையையே கௌதமர் கொஞ்சமும் பேதப்படாமல் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார். இவ்வித்யையில் பேதமில்லை யாதலால் ஒரேவிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. வீயாசயதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது, (௯)

தயோதஸ்கண்டம்.

உபகோஸலோ ஹ வை காமலாயநஸ் ஸத்யகாமே ஜாபாலே ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்ய ஹ த்வாதச வர்ஷாண்யக்நீந் பரிசசார ஸ ஹ ஸ்மாந்யாநந்தேவாஸிநஸ் ஸமாவர்தயம்ஸ் தம் ஹ ஸ்மைவ ந ஸமாவர்தயதி ॥ க ॥

சங்—மற்றொரு விதமாக ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரமத்தின் கதியும் அக்னிவித்யையும் சொல்லப்படுகிறது. முறைபோல ச்ரத்தையும் தபஸ்ஸும் வித்யைக்குஸாதனமென்று காட்டுகைக்காக க்கதைசொல்லப்படுகிறது. ரா-உபகோஸலர் வித்யை சொல்லப்படுகிறது, கமலர் என்பவரின் புத்ரரான உபகோஸலர் என்பவர் கீழ்சொன்ன ஜாபரென் ஜாபலரென்றும் ஸத்யகாமரிடத்தில் ப்ரும்மசாரியா குலவாஸம் செய்துவந்தார் இவருடன் கூட குருசிச்ருஷைசெய்துவந்த அனேகருக்குவேதாத்தியயனம் செய்வித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்து வந்தார் இவர் பன்னிரண்டு வருஷகாலம்அக்னிபரிசர்யை செய்து வந்தும்இவர ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்தவராகையால்ஜாபாலர் இவருக்குவித்யை உபதேசிக்கவே யில்லை.

தஞ்ஜாயோவாச தப்தோ ப்ரஹ்மசாரீ குசலமக்நீந் பரிசசாரீந் மா த்வாக்நய: பரிப்ரவோசந் ப்ரப்ரூஹ்யஸ்மா இதி தஸ்மை ஹாப்ரோச்யைவ ப்ரவாஸாஞ்சக்ரே ॥ உ ॥

ஸ௦-ரா—தபஸியான இப்பிரம்மசாரி நன்றாக அக்னி சிச்ருஷைசெய்தான். இவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யாமல் போனால் தம்மை அக்னிகள் சபிக்கும், ஆதலால் தாம் இவனுக்கு ப்ரம்மவித்யை உபதேசியுமென்று அவர பத்தினி சொன்னாள். இவள் இவ்வாறுசொல்லியும் அவர் வித்யோபதேசம் செய்யாமலே தேசாந்தரம் போனார். (உ)

ஸ ஹ வ்யாதிநாநசிதும் தத்ரே தமாசார்யஜாயோவாச ப்ரஹ்மசாரிந்நசாந கிந்நு நாச்நாஸீதி ஸ ஹோவாச பஹவ இமேஸ்மிந் புருஷே காமா நாநாத்யயா வ்யாதிபி: ப்ரதிபூர்ணோஸ்மி நாசிஷ்யாமீதி ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா—உபகோஸலர் மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவராய் போசனம் செய்வதில்லை யென்றுஸங்கல் பித்துக்கொண்டார். ஓ பிரம்மசாரியே நீ யேன் போஜனம்செய்யவில்லை. போஜனம்செய்யென்று குருபத்னிசொன்னாள். (சங்) இப்புருஷ

னிடத்தில் தோன்றும் நாநாவிதமான ஆசைகளே வியாதிகள் நான் அவைகளால் பூர்ணனாயிருக்கிறேன், (ரங்) ப்ராகிருதமான ஜனங்களெல்லாம் பிறப்பு மூப்புஇறப்புமுதலிய ஆபத்துக்களுக்கிடமானது. அவைகள் எனக்குமுண்டு. (பொது) ஆகையால் நான்புசிப்பதில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். (௫)

அத ஹாக்நய: ஸமூதிரே தப்தோ ப்ரஹ்மசாரீ குசலம் ந: பர்யசாரீத்தந்தாஸ்மை ப்ரப்ரவாமேதி தஸ்மை ஹோசு: ‖ ௪ ‖

ஸம-ரா—இவ்வாறு சொல்லி இவர் இருந்த பின்பு, கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகள் மூன்றும் இவர்செய்த பணிவிடைகளினால்மனமிரங்கிஇப்பிரம்மசாரி தபஸ்வியாயிருந்துகொண்டு நமக்கு நன்றாய்ப்பணிவிடை செய்தான், இவனுக்கு நாம் பிரம் வித்யையே உபதேசம் செய்வோம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உபகோசலருக்கு மெல்ல வருமாறு சொல்லின. (௪)

ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்மேதி ஸ ஹோவாச விஜாநாம்யஹம் யத் ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ச து கம் ச ந விஜாநாமீதி தே ஹோசுர்யத்வாவ கம் ததேவ கம் யதேவ கம் ததேவ கமிதி ப்ராணம் ச ஹாஸ்மை ததாகாசம் சோசு: ‖ ௫ ‖

ஸம-ரா—ப்ராணன் பிரமமம் கம்பிரம்மம், பேம்பிரம்மம் என்று அக்னிகள் சொல்லின, பிராணன் பிரம்மமென்பது எனக்குத் தெரியும், கம் ஓம் இரண்டும் தெரியவில்லையேயென்று உபகோசலர் சொன்னார், கம்தான் ஓம் தான் கம் ப்ராணனேதான் ஆகாசம் என்று அக்னிகள் சொல்லின.

இதி தசம: கண்ட:.

அத ஹைநம் கார்ஹபத்யோऽநுசசாஸ ப்ருதிவ்யக்நிரந்நமாதித்ய இதி ய ஏஷ ஆதித்யே புருஷோ த்ருச்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி ‖ ௧ ‖

தாத்—இப்படி மூன்று அக்னிகளும் சேர்ந்து பிரம்மவித்யையை உபதேசித்த பின் தனித்தனி தங்கள தங்களதான அக்னிவித்யையை உபதேசிக்கத்தொடங்கின.
பூமி அக்னி அன்னம் சூர்யன் இந்நான்கும் எனது சரீரம் சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று கார்ஹபத்தியாக்னி சொல்லிற்று
ஸம-பா—பூமி அன்னம் இவைகள் போஜ்யமாகையால்பரஸ்பரம் துல்யங்கள். அதுபோல அன்று அக்னியும் சூர்யனும். புஜிப்பதும் பாகம் செய்வதும் இவைகள் இவைகளுக்கு துல்யதர்மங்கள். ரா-பா—பாகம் செய்வதாலும் ப்ரகாசத்தைக்கொடுப்பதாலும் அக்னியும் சூர்யனும் ஒன்றென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அக்னிக்கு சூர்யனோடு ஒற்றுமைபோலே பூமி அன்னம் இவைகளொடு கிடையாது. (௧)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே அபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ச்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ச்ச ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே ‖ ௨ ‖

ஶ௦-ரா—ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அல்லது: ப்ரம்மலோகத்திற்குமா ர்க்கமான அக்னிலோகத்தை அடைகிறான். இவன் சிஷ்ய ஸந்ததியாரும் புத்ரசந்ததியாரும் பிரம்மக்கியானிகளாகவே இருப்பார்கள். இவன் பரப்பிரம்மத்தை அடையும்வரையில் இவனை நாங்கள் எல்லாலோகங்களிலும் ப்ரும்மப்ராப்தி விக்னங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கிறோம். (உ)

கயஉஞாஉஶஃவஊ.

கயஒெஹநஉநாஹாஈ௵வவெநாட ந஁ ஶஶாவஸாவொஃஶொ

நக்ஷத்ராணிவஂஉஊஉதி யவஷவாஉஉவி வ஁ஈ஁ஷொஃஶ௵தெ

வொஹஉஷிஷவவாஹஉஷீதி ॥ க ॥ ஷயவதஒஉவஂவிஃஈந஁வாஷெ

உவஹஒெத வாவகஷஉ௵ஂஶொகீஹவதி ஷஉய஁ஶெதி ஜெ௵ஈஜீவ

திநாஷ௵வஉஉவ஁ஈ஁ஷஃ க்ஷீயநஉவவயநஂஹ஁ஜாஒொஉஷிஹீஶொ

கெடஉ஁ஷிஹீஶ யவதஒெவஂவிஃஈந஁வாஷெ ॥ உ ॥

ஶ௦-ரா—ஜலம் திக்கு நக்ஷத்ரம் சந்திரன் இந்நான்கும் எனதுசரீரம். சந்திரனிடத்தில் காணும் புருஷனே நான். நானே அவன். என்று தக்ஷிணாக்னி சொல்லிற்று மற்றவைகளுக்கு முன் கண்டம்போலவே பொருள்கொள்க.

ஶ௦—அன்னத்தோடு ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் தேஜஸ்ஸாதலாலும் தெற்கு திக்கோடு சம்பந்தமிருப்பதாலும் தக்ஷிணாக்னியும் சந்த்ரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. ரா—ப்ரகாசம் செய்வதால் அக்னியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. (க-உ)

கயதஉயொஉஶஃவஊ.

கயஒெஹவஉஹவநீயொடந஁ஶஶாவஷஉணகூகாஒஶாஒஃ௵ள

ஷீஃ௵஁ஷிதி யவஷவிஃ௵஁தி வ஁ஈ஁ஷொஃஶ௵தெ வொஹஉஷி

ஷவவாஹஉஷீதி ॥ க ॥ ஷயவதஒஉவஂவிஃஈந஁வாஷெடவஹஒெத

வாவகஷஉ௵ஂஶொகீஹவதி ஷஉய஁ஶெதி ஜெ௵ஈஜீவதிநாஷ௵

வஉ வ஁ஈ஁ஷஃக்ஷியஒெ உவவயஜஂஹ஁ஜாஒொஉஷிஹீ ஶொகெட

உ஁ஷிஹீஶ யவதஒெவஂ விஃஈந஁வாஒெ ॥ உ ॥

ஶ௦-ரா—ப்ராணன் ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் மின்னல் நான்கும் எனதுசரீரம், மின்னலில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று ஆஹவநீயாக்னி சொல்லிற்று. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள்கொள்க. (க-உ)

கயவத஁யஉஶஃவஊ.

ஒதஒெஹாவ஁ஈ஁வகொஷஒெஷாஷொஉ௵ஒெதடஷிஷஉ௵ஈதஉவி

ஷ௵ாவாஈ௵ஷ஁ஒதஶதிஂவஒெத௵ாஜஶாஉஹாஷ௵ாவாஈ௵ஷஉவாஒெ௵ா

உஊ௵஁வாஒஷாவகொஷஶா ஈ ஜதி ॥ க ॥

ஶ௦—உபகோசலரே, இப்போது நாங்கள் உமக்கு அக்னி வித்யை ஆத்மவித்யை இரண்டையும் உபதேசித்தோம். வித்யையின் பலத்தை உமக்கு ஆசாரியர் உபதேசிப்பா என்று அக்னிகள் மூன்றும் சொல்லின.

ரங்—உபகோசலரே, உமக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசியாமல் உமது குரு தேசாந்தரம் போனதினால் நீர் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் உம்மைத்தேற

தல் செய்வதற்காக ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தையும், அதற்கு அங்கமான அக்னி வித்யையும் உபதேசித்தோம். ஆசார்யன் முகமாக கிரஹித்த வித்யையே ச்ரேஷ்டமாகையால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாச்ரயத்வம் முதலான பிரம்மகுணங்களையும் கண்ணென்றும் உபாசனஸ்தானத்தையும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் அவர் உமக்கு உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சேர்ந்து சொல்லின.

அ-பே—தேசாந்தரம்போயிருந்த ஆசார்யர் திரும்பிவந்தார். உபகோசலாவென்று கூப்பிட்டார். (௧)

𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦 𑌇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌖𑌂
𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌮𑌾𑌽𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍋 𑌇𑌤𑌿
𑌹𑌾𑌪𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌹𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌇𑌮𑍇 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍀𑌹𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌨
𑌭𑍍𑌯𑍂𑌦𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—ஸ்வாமி என்று உபகோசலர்சொன்னார். அப்பா, உனது முகமானது பிரம்மஞானியின் முகம்போல் விளங்குகிறதே. உனக்குப் பிரம்மவித்யையை உபதேசித்தது யாரென்று ஸத்யகாமர் கேட்டார். தாம் தேசாந்தரம்போயிருந்தபோது வேறுயார் எனக்கு உபதேசிப்பவர் என்று உபகோசலர் மறைத்தும் மறையாமலும் சொல்லி க்ஷணம் பொறுத்தலும் (சங் - இப்போது நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரங் - இப்போது ஜ்வாலாரூபமாயிருக்கிற) அக்னிகளைமுன்பு வேறுரூபமாயிருந்து எனக்கு உபதேசித்தனவென்றுசொன்னார். அவைகளசொன்னதென்னவென்று ஆசார்யர் கேட்டார். (௨)

𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍𑌨
𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌪𑌲𑌾𑌶 𑌆𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌏
𑌵𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤
𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—அக்னிகள் சொன்னதை உபகோசலர் ஆசார்யனுக்குச் சொன்னார் சங்—முழுதும் சொல்லாமல் சிலவற்றைச் சொன்னார். பூமி முதலிய லோகங்களை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ரங்—அங்கவித்யை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லவில்லை. அதை யான் உனக்குப் பூர்ணமாகச்சொல்லுகிறேன். தாமரை இலையில் ஜலம் ஒட்டுகிறதில்லையன்றோ. அதுபோல இந்தப் பிரமத்தை அடுத்தவனிடத்தில் ஒருவித பாபமும் சம்பந்திக்கமாட்டாது என்று ஆசார்யர் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்யையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணுமென்று உபகோசலர் கேட்டார். ஆசார்யர் உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋
𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌰𑍍𑌵𑍋𑌦𑌕𑌂
𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑍀 𑌏𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

தாத்—யோகிகளால் கண்ணில் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா, அவன் அமிருதன், அபயன், ப்ரம்மம். ஆதலினாலேதான் ஜலமோ நெய்யோ எது கண்ணில் போடப்பட்டாலும் அதில் ஸ்பர்சியாமல் வெளியே வந்துவிடுகிறது.

ஸ-ப—கீழ் ஸங்காகாசமாகச் சொல்லப்பட்டதே இங்கு அக்ஷி புருஷனைகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மா, மரணதர்மம் இல்லாதவன், அதாவது நாசமில்லாதவன், அதனாலேயே பயமில்லாதவன், அளவிடக்கூடாதவன். அந்த ஸ்தானத்திற்கே ஜலம் நெய் முதலியவை ஒடாமலிருக்கும்படியான மகிமை யிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்திலுள்ள புருஷனது மகிமையைச் சொல்லவேணுமோ என்பது கருத்து.

ரா—ஆத்மா நியந்தா. அமிருதன்-நிரதிசய சுகரூபன். அபயன்-துக்கஸம்பந்த மில்லாதவன், ப்ரும்மம். அளவில்லாத பெருமையுடையவன். நிர்லேபனை புருஷ னது பிரபாவத்தால் அவன் ஸ்தானமான கண்ணிலும் ஒன்றும் ஒட்டுகிறதில்லை. (௧)

𑌏𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌏𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌸𑌂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—எல்லோராலும் வேண்டப்படத்தக்க நல்ல குணங்களெல்லாம் சேர்ந் திருப்பதாலே இந்த அக்ஷி புருஷன் ஸம்யத் வாமனென்று சொல்லப்படுகிறான். இக்குணத்தோடு அவனை உபாசிப்பவனை நல்ல குணங்கள் தானே வந்தடையும்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்யத்வாமன், எல்லாராலும் வேண்டப்படத்தக்க குணங்க ளால்தானே வந்தடையப்பட்டவன். அதாவது ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன், அல் லது ஸத்யஸங்கல்பன்.

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌮𑌨𑍀𑌰𑍇𑌷 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾
𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௩ ॥

ஸ-ப-ரா—புண்ய கர்மபலங்களை புண்யத்துக்குத் தக்கபடி பிராணிகளை அடை விப்பதால் இவன் வாமநீ என்று சொல்லப்படுகிறான். இந்த வாமநீத்வகுணத்தோடு உபாஸிப்பவன் தக்கிருந்த உபாயத்தால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்குவான்.

அர்த்தபேதம்—வாமனீத்வமாவது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்வத் தை யுண்டாக்குவது. (௩)

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌭𑌾𑌮𑌨𑍀𑌰𑍇𑌷 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௪ ॥

ஸ-ப-ரா—ஸர்வலோகங்களிலும் வியாபித்த காந்தியுடையசரீரத்தை உடைத்தா கையே பாமநீயாகை. உபாஸகன் வேண்டினால் அவ்வித சரீரத்தையும் பெறுவன். இவைகள் கேவலஸ்தோத்ரமாத்ரமல்ல. (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍁 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌽𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌡𑍁𑌦𑌙𑍍𑌙𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾
𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌾
𑌨𑌵𑌃 ॥ ௫ ॥

𑌸 𑌏𑌨𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌥 𑌏𑌤𑍇
𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌮𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ௬ ॥

ஸா-ரா—இக்குணங்களோடு பிரம்மத்தை உபாசிப்பவர்களுக்கு மரணம் நேர்ந்த பிறகு தஹநம் முதலிய சவகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் செய்யப்படாவிட்டாலும் அவர்கள் சரீரத்தை விட்டவுடனே அர்ச்சிரபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் மத்யான்ஹபிமானி தேவதையையும் அதினின்றும் சுக்கிலபக்ஷ தேவதையையும், அதினின்றும் உத்தராயண தேவதையையும் அதினின்றும் ஸம்வத்ஸராபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் ஸூர்யனையும், அதிலிருந்து சந்திரனையும், அதிலிருந்துவித்யுத் தேவதையையும் அடைவார்கள். இவர்கள் அங்கிருக்கையில் மனிதஸ்ருஷ்டியில் சேராத அமானவன் என்னும் புருஷன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் பரப்பிரும்மத்தை அடைவிக்கிறான். இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்பது. இந்த வழியாய் மேலே போனவர்கள் மனிதலோகத்தின் சுழலுக்கு ஒருபோதும் திரும்பிவரமாட்டார்கள். நாவர்த்தந்தே என்று மறுபடி சொன்ன வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (ரு)

அ-பே-ஸா—இவனே பிரம்மமாகையால் இவன் அடைவது வேறொரு பிரம்மமல்லவாகையால் இங்கு ஸத்யலோகத்திலுள்ள பிரும்மாவை அடைவிக்கிறானென்று பொருள் கொள்கை உசிதம். ரா—இங்கு சொன்ன அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எல்லா வித்யைக்கும் துல்யமேயென்று ஸித்தாந்தம். (சு)

ஷஷ்டெஶாஷஸஃஷண்டஃ.

ஏஷ ஹவை யஜ்ஞோ யோ யம் பவத ஏஷ ஹி யந்நிதம் ஸர்வம் புநாதி

யதேஷ யந்நிதம் ஸர்வம் புநாதி தஸ்மாதேஷ ஏவ யஜ்ஞஸ்தஸ்ய மந

ஶ்ச வாக்ச வர்த்தநீ ‖ க ‖

ஸ-ரா—உபாசனம் விதிக்கப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தோடு சேர்ந்ததாலும் ஆரணியகமாகையாலும் யாகத்தில் பிசகு நேரிடுமானால் அதற்கு வியாகிருதிகளால் ப்ராயச்சித்த ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றும் அதை அறிந்தவனே பிரம்மாவாயிருக்கவேண்டுமென்றும் இவன் மௌனமாயிருக்கவேணுமென்றும் விதிக்கப்படுகிறது. எப்போதும் ஸஞ்சரிப்பதும் தன் ஸஞ்சாரத்தாலே எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தம் செய்வதுமான வாயுவே யஞ்ஞம். யா-சஞ்சரிப்பவன் 7-நாதி சுத்தம் செய்வது இப்பதங்களில் ய-ந-இரண்டு எழுத்திருப்பதாலும் ஞகரம் நகரத்தின் விகாரமாகையாலும் யஜ்ஞம் என்னும் சொல்லானது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே சுத்தியை உண்டாக்குவதென்னும் பொருள்கொண்டது. இதனால் யஜ்ஞம் கமனம் செய்வதென்று பொருளாயிற்று. வாக்கு மனது இரண்டும் அதற்கு வழி. (க)

தயோரந்யதராம் மநஸா ஸம்ஸ்கரோதி ப்ரஹ்மா வாசா ஹோதாऽத்வர்யுருத்காதாऽந்யதராம் ஸ யத்ரோபாக்ருதே ப்ராதரநுவாகே புரா பரிதாநீயாயா ப்ரஹ்மா வ்யவவததி ‖ உ ‖

அந்யதராமேவ வர்த்தநீம் ஸம்ஸ்கரோதி ஹீயதேऽந்யதரா ஸ யதைகபாத்வ்ரஜந் ரதோ வைகேந சக்ரேண வர்த்தமாநோ ரிஷ்யத்யேவமஸ்ய யஜ்ஞோ ரிஷ்யதி யஜ்ஞம் ரிஷ்யந்தம் யஜமாநோऽநு ரிஷ்யதி ஸ பாபீயாந் பவதி ‖ ங ‖

ஸா-ரா—அவைகளில் மனம் என்னும் வழியை ப்ரம்மத்யானத்தோடு கூடிய மனதினாலும், ஹோதா அத்வர்யு உத்காதா இவர்கள் வாக்கென்னும் வழியைநன்றாய் ப்ரயோகிக்கப்படும் வாக்கினாலும் ஸம்ஸ்கரிக்கிறார்கள். யாகத்தில் ப்ராதரநுவாக

சஸ்திரம் ஆரம்பித்தபோது பரிதானியை ருக்சொல்லும் வரையில் ப்ரம்மா மௌனமாயிராமல் போய்விட்டால், மனதின் தியானம் மாறுவதால் மனதென்னும்வழி நசித்துவிடுகிறது. மற்றொரு வழிமாத்திரம் நிற்கிறது. ஒருகாலால் நடக்கும் மனிதனும் ஒரு சக்கிரத்தால் நடக்கும் ரதமும்போல இந்த யாகமும் நசிக்கிறது. யாகம் நசித்தால் யஜமானன் நசிக்கிறான். பாபிஷ்டனாகவும் ஆகிறான். (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇 𑌨 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌵𑌦𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑍇 𑌏𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾। 𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌭𑌯𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌰𑌥𑍋 𑌵𑍋𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ-௦-ரா—அதுவரையில் பிரம்மா மௌனமாயிருந்தால் இரண்டு வழியும் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒன்று குறைவாகிறதில்லை. (ப) அதனால் இரண்டு காலால் நடக்கும் மனிதனும் இரண்டு சக்கிரத்தால் போகும் தேரும்போல யாகம் நிறைவேறுகிறது. யஜமானன் ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். ச்ரேஷ்டனுமாகிறான். (௫)

𑌇𑌤𑌿 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌃 ॥௧॥

ஸ-௦-ரா—கீழ் ப்ரம்மாவுக்கு மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. இதில் யஜ்ஞத்தில் நேரும் தவறுகளுக்கு வியாஹ்ருதிஹோமம் ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவானவர் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக லோகங்களில் ஆலோசித்து, பூமியினின்று அக்கினியையும் ஆகாசத்தினின்று வாயுவையும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸூர்யனையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௧)

𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌋𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௨॥

ஸ-௦-ரா—அதிலும் ஸாரக்கிரஹணம் செய்வதற்காக அத்தேவதைகளை ஆலோசித்து, அக்கினியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும் வாயுவிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும் ஸூர்யனிலிருந்து ஸாமவேதத்தையும் சிரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௨)

𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍃𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥௩॥

ஸ-௦-ரா—அதிலும் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக பிரம்மா மூன்றுவேதத்தையும் ஆராய்ந்தார். ருக் வேதத்தினின்றும் (பூ:) என்பதையும் ஸாமவேதத்தினின்றும் 'ஸுவ:' என்பதையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். இவை மூன்றுந்தான் வ்யாஹ்ருதிகள். (௩)

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑍂𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌸𑍇𑌨𑌰𑍍𑌚𑌾𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌰𑍍𑌚𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸம-ரா—யாகத்தில் ருக்கில் ஏதாவது பிசகு நேரிடுமானால் கார்ஹபத்தியம் என்னும் அக்னியில் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ருக்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வியாஹ்ருதிஹோமத்தால் யஜ்ஞத்தின் ருக்கினால்வந்த பிசகை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுவது. (ச)

அத யதி யஜுஷ்டோ ரிஷ்யேத் புவ: ஸ்வாஹேதி தக்ஷிணாக்னௌ ஜுஹுயாத் யஜுஷாமேவ தத்ரஸேன யஜுஷாம் வீர்யேண யஜுஷாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ॥ ரு ॥

ஸ-௦-ரா-தாத்—யஜுர்வேதத்தில் ஏதாவது பிசகு நேரிட்டால் தக்ஷிணாக்னியில் 'புவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. யஜுர்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் யாகத்தில் யஜுஸ்ஸில் நேர்ந்த பிறழ்தல்களை சரிப்படுத்திக்கொள்வது. (ரு)

அத யதி ஸாமதோ ரிஷ்யேத் ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யாஹவநீயே ஜுஹுயாத் ஸாம்நாமேவ தத்ரஸேன ஸாம்நாம் வீர்யேண ஸாம்நாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ॥ சு ॥

ஸம-ரா—ஸாமத்தில் பிசகு நேரிட்டால் ஆஹவநீயாக்னியில் 'ஸுவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஸாமவேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் ஸாமவேதத்தில்நேரிட்ட பிறழுதலை சரிப்படுத்திக் கொள்வது. யாகத்தில் இவைதான் ப்ராயச்சித்தாஹுதி. (சு)

தத்யதா லவணேன ஸுவர்ணம் ஸந்தத்யாத் ஸுவர்ணேன ரஜதம் ரஜதேன த்ரபு த்ரபுணா ஸீஸம் ஸீஸேன லோஹம் லோஹேன தாரு தாரு சர்மணா ॥ எ ॥ ஏவமேஷாம் லோகாநாமாஸாம் தேவதாநாமஸ்யாஸ்த்ரய்யா வித்யாயா வீர்யேண யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி பேஷஜக்ருதோ ஹ வா ஏஷ யஜ்ஞோ யத்ரைவம்வித் ப்ரஹ்மா பவதி ॥ அ ॥

ஸம-ரா—உப்பினால் பொன்னும் பொன்னால் வெள்ளியும் வெள்ளியால் தாம்பரமும் தாம்பரத்தால் ஈயமும் ஈயத்தால் இரும்பும் இரும்பால் மரமும் தோலினால் மரமும் சந்தானம் செய்யப்படுவதுபோல (7) (பொன்னுக்கு ஸந்தானமாவது மிருதுப்படுத்துகை.) லோகங்களில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதைகள் அவைகளில் ஸாரமானவை மூன்று வேதங்கள், அவைகளில் ஸாரமும் வீர்யமுமான இம்மூன்று வியாஹ்ருதிகளினால் யாகத்தில் நேரிடும் பிசகுகளை யெல்லாம் ஸரிசெய்துகொள்ளலாம். இவற்றை அறிந்தவன் எந்த யாகத்தில் பிரம்மாவாக இருக்கிறானோ, அந்த யாகமானது கைதேர்ந்த வைத்தியனால் சிகித்ஸை செய்யப்பட்ட ரோகிபோலவாம்.

ஏஷ ஹ வா உதக்ப்ரவணோ யஜ்ஞோ யத்ரைவம்வித் ப்ரஹ்மா பவத்யேஷா ஹ வா ஏவம்விதம் ப்ரஹ்மாணமனுகாதா யதோ யத ஆவர்ததே தத்தத்கச்சதி ॥ கூ ॥ மாநவோ ப்ரஹ்மைவைக ருத்விக் குரூநச்வாபிரக்ஷத்யேவம்வித்த வை ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் யஜமானம் ஸர்வாம்ஸ்ச்சர்த்விஜோऽபிரக்ஷதி

தஸ்மாதேவம்விதமேவ ப்ரஹ்மாணம் குர்வீத நாநேவம்விதம் நாநேவம்விதம் ॥ க0 ॥

ஶம்-ரா—இப்படி அறிந்தவனை ப்ரஹ்மாவாகப்பெற்ற யாகமானது தெற்கு பக்கம் உசரமாயும் வடக்குபக்கம் பள்ளமாயுமிருப்பது. உத்தரகதிக்கு ஹேதுவானது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மாவைப்பற்றி ஒரு காதை உண்டு. மௌனத்தோடுகூடிய பிரம்மாவானவன் யாகத்தில் எங்கே எங்கே என்ன பிசகு நேரிட்டாலும் யுத்தம் செய்பவர்களை குதிரை ரக்ஷிப்பதுபோல எல்லா பிசகுகளுக்கும் பரிஹாரம்செய்து யாகம் யஜமானன் ருத்விக்குகள் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பன். ஆகையால் இவ்விஷயங்களை அறிந்தவனையே ப்ரும்மாவாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே அல்லது இவ்விஷயம் தெரியாதவனை பிரம்மாவாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நாநேவம் விதம் என்று மறுபடி சொன்னது அத்யாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

மத்வ—ஸர்வ தேவதைகளையும் புசிப்பது (ஸம்ஹரிப்பது வாயுவே. வாயுவை ஸம்ஹரிப்பது புசிப்பது விஷ்ணு. அவரை ஸம்ஹரிப்பது (புசிப்பது) யாரும்இல்லை வாயுவ்ருஷபமாயும் அக்னி தானும் ப்ருஹ்மபஹம்ஸமாயும் வருணன் மத்குவாயும் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார்கள். வாயுவையும் விஷ்ணுவையும் தியானம்செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மா மௌனி ஆயிருக்கவேணும். (கூ-க0)

நாலாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

இதி சாந்தோக்யோபநிஷதி சதுர்த்த꞉ ப்ரபாடக꞉.

ஹரி꞉ ஓம்.

ஶ்ரீ [illegible] நம꞉.

சாந்தோக்யோபநிஷத் - பஞ்சம꞉ ப்ரபாடக꞉.

[illegible]꞉.

ஹரி꞉ ஓம் ॥ யோ ஹ வை ஜ்யேஷ்டம் ச ஶ்ரேஷ்டம் ச வேத ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஹ வை ஶ்ரேஷ்டஶ்ச பவதி ப்ராணோ வாவ ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஶ்ரேஷ்டஶ்ச ॥ க ॥

ஶ-ரா—பிராணவித்யை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வயதினால் பெரியதையும் குணத்தினால் மேல்பட்டதையும் அறிபவன் பெரியவனும் மேல்பட்டவனுமாவன். அப்படி பெரியதும் மேல்பட்டதும் ப்ராணனே. (க)

யோ ஹ வை வஸிஷ்டம் வேத வஸிஷ்டோ ஹ ஸ்வாநாம் பவதி வாக்வாவ வஸிஷ்ட꞉ ॥ உ ॥

ஶம்-ரா—வஸிஷ்டமானதை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்குள் வஸிஷ்டனவன். வாக்கே வஸிஷ்டம்.

அர்த்தம் பேதம்—வஸிஷ்டம் - மறைப்பது, தனமுடையது ஆதல் கர்ப்பத்தில் புருஷனிருக்கும்போது ப்ராணவ்யாபாரத்துக்குப் பின்பே இந்திரியவ்யாபாரங்கள் உண்டாவதால் ப்ராணன் பெரியது. இந்திரியவ்யாபாரங்கள் எப்போதும் பிராணனுக்கு அதீனமானதாகையால் ப்ராணனே மேற்பட்டது. உயர்ந்த வாக்குடைய புருஷர்களே அந்யரை பரிபவிக்கிறார்கள். தனவான்களும் ஆகிறார்கள். ஆகையால் வாக்கே வஸிஷ்டம். (உ)

யொ ஹவை ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதிதிஷ்டத்யஸ்மிꣳஶ்ச லோகே உஷ்மிꣳஶ்ச சக்ஷுர்வாவ ப்ரதிஷ்டா ॥௩॥

ஸ0-ரா—ப்ரதிஷ்டையை யறிந்தவன் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ப்ரதிஷ்டையை அடைவன். ப்ரதிஷ்டையென்பது கண்களே. ப்ரதிஷ்டையாவது சுகமான இருப்பு. அதற்கேதுவாக மேடுபள்ளங்களை அறிவதுகண்ணே ஆகையால் அவை பிரதிஷ்டையென்று சொல்லப்பட்டன. (௩)

யொ ஹவை ஸம்பதம் வேத ஸꣳ ஹாஸ்மை காமா: பத்யந்தே தைவாஶ்ச மாநுஷாஶ்ச ஶ்ரோத்ரம் வாவ ஸம்பத் ॥௪॥

ஸ0-ரா—ஸம்பத்தை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதிகளான தேவதைகளுக்குரிய காமங்களும் பசுமுதலிய மனிதர்க்குரிய காமங்களும் கைக்கூடும். காதால் வேத வேதார்த்தங்களைக்கேட்டு அதன்படி கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மனோரத பூர்த்திபெறவேண்டுமாகையால் ஸம்பத்து காதுகளே. (௪)

யொ ஹவா ஆயதநம் வேதாயதநꣳ ஹஸ்வாநாம் பவதி மநோ ஹ வா ஆயதநம் ॥௫॥

ஸ0-ரா—ஆயதனத்தை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்கு ஆயதனமாவின். ஆயதனமென்பது ஆச்ரயம். மாலை சந்தனம் முதலிய போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதனம் மனதே. (௫)

அத ஹ ப்ராணா அஹꣳ ஶ்ரேயஸி வ்யூதிரெ உஹꣳ ஶ்ரேயாநஸ்ம்யஹꣳ ஶ்ரேயாநஸ்மீதி தே ஹ ப்ராணா: ப்ரஜாபதிம் பிதரமேத்யோசு: கோ ந: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥௬॥

ஸ0-ரா—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்திலும் முக்கிய பராணனே உத்திருஷ்டமென்று காட்டும்பொருட்டு கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் வாக்கு கண் காது மனது என்னும் ஐந்து ப்ராணன்களும் நான் தான் ச்ரேஷ்டன், நான் தான் ச்ரேஷ்டன் என்று சண்டையிட்டன. அவைகள் தங்கள் பிதாவான ப்ரஹ்மாவினிடத்தில்சென்று எங்களில் ச்ரேஷ்டன் யார் என்று கேட்டன. (௬)

தான்ஹோவாச யஸ்மிந்வ உத்க்ராந்தே ஶரீரம் பாபிஷ்டதரமிவ த்ருஶ்யேத ஸ வ: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥எ॥

ஸ0-ரா—உங்களில் யார் வெளிப்பட்டுப்போய்விட்டால் இந்த சரீரம் மிகவும் ஹேயமாகக்காணப்படுமோ, அவனே உங்களில் ச்ரேஷ்டனென்று அவர் பதில் சொன்னார். (எ

ஸா ஹ வாகுச்சக்ராம ஸா ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமஶகதர்த்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா கலா அவதந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண த்யாயந்தோ மநஸைவமிதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக் ॥அ॥

ஸ0-ரா—அதைக்கேட்ட ப்ராணன்களில் வாக்குமுதலில் வெளிப்பட்டுப்போய் ஒருவருஷகாலம் தனியேயிருந்து மறுபடிவந்து நீங்கள் நானில்லாமல் எப்படி ஜீவி

த்தீர்களென்று கேட்டது. ஊமைகள் வாக்கில்லாமையால் பேசமாட்டுகிறதில்லை ஆனாலும் ப்ராணனால் ஜீவித்துக்கொண்டும் கண்ணால்பார்த்துக்கொண்டும் காதால் கேட்டுக்கொண்டும் மனதால் ஆலோசித்துக்கொண்டும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வார்களல்லவா. அது போலவே நாங்களும் நடத்திக்கொண்டோமென்று மற்றவைசொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மறுபடி பிரவேசித்துக்கொண்டது. (அ)

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதாந்தா அபச்யந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா ச்ருண்வந்த: ச்ரோத்ரேண த்யாயந்தோ மனஸைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ சக்ஷு: ॥ ௯ ॥

ஸம்-ரா—பிறகு வாக்குபோலவே கண்ணானது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து நானில்லாமல் நீங்கள் எப்படி ஜீவித்தீர்களென்று கேட்டது. குருடர்கள் கண் இல்லாமையால் பார்க்கக்கூடாமல் போனாலும் வாக்கினால் பேசுவதும் காதால் கேட்பதும் மனதால் யோசிப்பதும் ப்ராணனால் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல நாங்கள் இருந்தோமென்று அவைகள் பதில் சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று கண் மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௯)

ச்ரோத்ரம் ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா பதிரா அச்ருண்வந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா பச்யந்தச்சக்ஷுஷா த்யாயந்தோ மனஸைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ ச்ரோத்ரம் ॥ ௰ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே காது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது செவிடர்கள் காதால் கேளாமற்போனபோதிலும் மற்ற இந்திரிய வியாபாரங்களில் குறையாது நடப்பதுபோலவென்று அவைபதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்றுகாது மறுபடிவந்து புகுந்துக்கொண்டது. (௰)

மனோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா பாலா அமனஸ: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா பச்யந்தச்சக்ஷுஷா ச்ருண்வந்த: ச்ரோத்ரேணைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ மன: ॥ ௧௧ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே மனது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று மனது மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௧௧)

அத ஹ ப்ராண உச்சிக்ரமிஷந் ஸ யதா ஸுஹய: பட்வீசசங்கூந் ஸங்கிதேதேவமிதரான் ப்ராணான் ஸமகிதத்தம் ஹாபிஸமேத்யோசுர்பகவந்நேதி த்வம் ந: ச்ரேஷ்டோ(அ)ஸி மோத்க்ரமீரிதி ॥ ௧௨ ॥

ஸம்-ரா—இவ்விதம் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் பரீக்ஷைசெய்தபிறகு முக்கியப்ராணனானது வெளிப்புறப்படவேண்டுமென்று நினைத்தது, ஜாதி அச்வ

மானது பரீக்ஷைக்காகத் தன்மேல் ஒருவன் ஏறிக்கொண்டு கொறடாவினால் அடித்தால் கால் கயிறு கட்டியிருக்கும் கூச்சுக்களைப்பிடுங்குவதுபோல ப்ராணன் மற்றவைகளைப்பிடுங்கி இழுத்தது. அதனால் தங்கள் தங்கள் இடத்திலிருக்கத் திறமையற்றுப்போன மற்ற ப்ராணன்கள் இதைச் சூழ்ந்துநின்று நீ எங்களுக்கு யஜமானனாகக்கடவாய், வெளியில் போகவேண்டாம் என்று வேண்டிக்கொண்டன. (௧௨)

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 ||௧௩|| 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌹𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌸𑍀𑌤𑌿 ||

ஸ௦-ரா—நான் வஸிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயே யாகையால் அது உன் குணமேயென்று வாக்கும், நான் ப்ரதிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயாகையால் அது உன்குணமேயென்று கண்ணும், (௧௩) நான் ஸம்பத்தாயிருப்பது உன்னாலே ஆகையால் அது உன்குணமேயென்று காதும், நான் ஆயதனமாயிருப்பது உன்னாலே யாகையால் அது உன்குணமேயென்று மனதும் சொல்லின. (௧௪)

𑌨 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨 𑌮𑌨𑌾𑌂𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧௫||

ஸ௦-ரா—ச்ருதி சொல்லுகிறது, லௌகிகர்களாவது ஆகமக்கியானிகளாவது வாக்கு கண் காது இவைகளை கரணங்களாகச்சொல்வதில்லை, ப்ராணன்களென்றே சொல்லுகிறார்கள். ப்ராணனென்றே வாக்குமுதலிய எல்லாக்காரணங்களுக்கும் நியந்தாவானது. ஆதலால் அவைகள் சொன்னது யுக்தமே. வாக்குமுதலியவை அக்னிமுதலிய தேவதைகளால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டவையென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் சண்டைசெய்ததும் வெளியில்போனதும் வந்ததும் கேட்டதும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யத்தை ஒப்புக்கொண்டதும் மறுபடி புகுந்துகொண்டதும் ஸ்துதி செய்யக்கூடும். வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களை வாக்குமுதலிய சப்தங்களால் வ்யவஹரிப்பதில்லை. இவை யெல்லாம் ப்ராணனுக்கு அதீனமாகையால் ப்ராணனென்றே சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் எல்லா இந்திரியங்களும் ப்ராணனிடத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன. (௧௫)

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌮𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌦𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌭𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 || ௧||

ஸ௦-ரா—எனக்கு போஜ்யமான அன்னம் யாதென்று முக்கிய ப்ராணன் கேட்டது. நாய் பக்ஷிகள் அளவான எல்லா பிராணிகளின் அன்னமும் உன்னுடையதுதான் என்று வாக்கு முதலியவை சொல்லின. உலகத்தில் ப்ராணிகளால் புஜிக்கப்படும் அன்னமெல்லாம் ப்ராணனாலேயே புஜிக்கப்படுகிறது. புஜிப்பது முதலிய பல வியாபாரங்களுடைமையால் அநமென்று பெயர்பெற்றது. தேவதைகளுக்கு மறைவிடமாய்ச் சொல்வதில் இஷ்டமாகையால் ப்ராணமென்று சொல்லப்படு

கிறது. இவ்வாறு அறிந்தவனுக்குப் புசிக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை. ப்ராண வித்யா நிஷ்டனான புருஷன் ப்ராணிகளின் அன்னத்தை ப்ராணனின் அஸனமாக புத்தி பண்ண வேண்டு மென்றும் இவனுக்கு ஆபத்காலத்தில் அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தால் தோஷம் இல்லையென்றும் கருத்து. (௧)

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌕𑌿𑌂𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌏𑌤𑌦𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑍋𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑌤𑌿 𑌲𑌮𑍍𑌭𑍁
𑌕𑍋𑌹𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌗𑍍𑌨𑍋𑌹𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ-ம்-ரா—எனக்கு வஸ்திரம் எதுவென்று ப்ராணன் கேட்டது. ஜலங்கள் என்று வாக்கு முதலானவை சொல்லின. ஆகையால் தான் பெரியோர்கள் போஜனத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கிறார்கள். ஆசமனம் செய்வதை வஸ்த்திரமுடுத்துவதாகவும் ஜலத்தை வஸ்திரமாகவும் பாவிப்பது. இப்படி பாவிப்பவன் வஸ்திரங்களைப் பெறுவன். எப்போதும் துணியில்லாதவனாகமாட்டான். (௨)

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋𑌗𑍋𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍇𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰
𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑌵𑍇𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑍇
𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌾𑌖𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑍇𑌯𑍁𑌃𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ-ம்-ரா—இந்த ப்ராண வித்யையை ஜபாலையின் புத்திரராய் கீழ் ப்ரபாடகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யகாமர், வ்யாகரபத் என்பவரின் புத்ரரான கோச்ருதி என்பவருக்கு உபதேசித்து, இவ்வித்யையை உலர்ந்துபோன கட்டைக்குச் சொன்னாலும் உடனே அதில் கிளைகளும் இலைகளும் உண்டாகும் என்று சொன்னார். (௩)

𑌅𑌥𑌯𑌦𑌿𑌮𑌹𑌜𑍍𑌜𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌥𑌂𑌦𑌧𑌿𑌮𑌧𑍁𑌨𑍋𑌰𑍁𑌪𑌮𑌥𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌶𑍍𑌰𑍇
𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ௪ ॥
𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾 𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨
𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑍈𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵
𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇
𑌤𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍

ஸ-ம்-ரா—இப்பிராண வித்யாநிஷ்டன் பெருமையை அடைய விரும்பினால், (சங்—பெருமையால் ஸ்ரீமானாவன். ஸ்ரீமானுக்கு தனம் ஸித்தம், அதனால் காமங்களை அனுஷ்டிப்பது. அதனால் நல்கதி அடைவது என்று அபிப்பிராயப்பட்டவன் செய்யவேண்டியது, மந்தம் என்னும் இக்கார்யம் அல்லது விஷயபோகத்தைக் கோரினவன் செய்யத்தக்கதல்ல.) அமாவாஸியையில் தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டு (சங்—தீக்ஷி தன்போலே பூமி சயனம் ஸத்யவசனம் ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய நியமங்களோடிருந்து) பௌர்ணமீதின ராத்திரியில் கிராமத்தினதும் காட்டினுடையதுமான ஒஷதிகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சக்திக்குத் தக்கபடி கொண்டுவந்து தோல் போக்கிபச்சையாய் மாவாக்கி தயிர் தேன் இவைகளை சேர்த்துப்பிசைந்து அத்திமரத்தால் கபஸம் அல்லது சமஸம்போல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில்வைத்து எதிரே வைத்துக்கொண்டு, ஔபாசனம் செய்யும் அக்னியில் நெய்யினால் 'ஜ்யேஷ்டாயச்ரேஷ்டாயஸ்வாஹா' என்று ஹோமம்செய்து ஹோமத்தில் மிகுந்து ஸ்ருவத்தில் நிற்கும் நெய்யை மந்தியில் (பிசைந்துவைத்த மாவில்) சேர்க்கவேண்டும்.

(ஃ, அப்படியே வஸிஷ்டாயஸ்வாஹா என்றும் ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹா என்றும் ஸம்பதேஸ்வாஹா என்றும் ஆயதனாயஸ்வாஹா என்றும் தனித்தனி நெய்யால் ஹோமம்செய்து மிகுதியை முன்புபோலத் தனித்தனி மந்தத்தில் சேர்க்கவேண்டும்.

தாத்—பிறகு (சங்—அக்னியைவிட்டுக் கொஞ்சம் விலகி, ரங்—அக்னியை சேவித்து அபிவாதனம் செய்து) கைகளைத்தப்பி அதில் மந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு 'அமோ காமாஸி' என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அம: என்று ப்ராணனுக்குப் பெயர். அன்னத்தாலேயே ப்ராணன் தேஹத்தில் நிற்பதால் இந்த மந்தத்திரவ்யமே ப்ராணனாக ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. நீ அம: என்னும் பெயரையுடையவன். நீ ப்ராமந தத்ரவ்யமே. (ரு)

அமோ நாமாஸ்யமா ஹி தே ஸர்வமிதம் ஸ ஹி ஜ்யேஷ்ட: ஶ்ரேஷ்டோ ராஜாதிபதி: ஸ மா ஜ்யைஷ்ட்யம் ஶ்ரைஷ்ட்யம் ராஜ்யமாதிபத்யம் கமயத்வஹமேவேதம் ஸர்வமஸானீதி || சு ||

(சங்—உன்னுடன் கூடவே உன்னுடையதான எல்லாப் பிராணிகளும் இருப்பதால் நீ அமா. ரங்—நீயே ப்ராணன் ஆகையால் நீயே அமா.) எல்லாம் உன் அதீனம். ப்ராணனான மந்த திரவியமே பெரியதும் மேற்பட்டதும் ப்ரகாசமுடையதும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பதும், ஆகையால் அது எனக்குப் பெருமை மேன்மை காந்திர க்ஷணசக்தி இவைகளைக் கொடுக்கட்டும். (சங்—நானே இந்த ஜகத்தெல்லாமாக்க கடவேன். ரங்—நான் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகக்கடவேன்.) என்பது மந்திரத்தின் பொருள். (சு)

அத க²ல்வேதயர்சா பச்ச² ஆசாமதி தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹ இத்யாசாமதி வயம் தேவஸ்ய போ⁴ஜனமித்யாசாமதி ஶ்ரேஷ்ட²ம் ஸர்வதா⁴தமமித்யாசாமதி துரம் ப⁴க³ஸ்ய தீ⁴மஹீதி ஸர்வம் பிப³தி || எ ||

ஸம-ரா—பிறகு 'தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹே' என்று ஒருதரமும் 'வயம் தேவஸ்ய போஜனம்' என்று ஒருதரமும் 'ச்ரேஷ்டகம் ஸர்வதாத்தமம்' என்றொருசரமும் ஆக கொஞ்சம் கொஞ்சம் புசித்து தாம்ப கஸ்யதீமஹி என்று எல்லாவற்றையும் புசித்துவிடுவது.

நிர்ணிஜ்ய கம்ஸம் சமஸம் வா பஶ்சாத³க்³னே: ஸம்விஶதி சர்மணி வா ஸ்த²ண்டி³லே வா வாசம்யமோ(அ)ப்ரஸாஹ: ஸ யதி³ ஸ்த்ரியம் பஶ்யேத்ஸம்ருத்³த⁴ம் கர்மேதி வித்³யாத் || அ || ததே³ஷ ஶ்லோக: யதா³ கர்மஸு காம்யேஷு ஸ்த்ரியம் ஸ்வப்னேஷு பஶ்யதி | ஸம்ருத்³தி⁴ம் தத்ர ஜானீயாத்தஸ்மின்ஸ்வப்னநித³ர்ஶனே தஸ்மின்ஸ்வப்னநித³ர்ஶனே || கூ ||

ஸ்ம-ரா—கம்ஸமோச மஸமோ மந்தம் வைத்திருந்த பாத்திரத்தை அலம்பி (புசித்துவிட்டாசமனம் செய்து) அக்னிக்கு மேற்கு பக்கத்தில் க்ருஷ்ணாஜினம் போட்டுக்கொண்டோ போட்டுக்கொள்ளாமலோ பூமியில் கிழக்கே தலை வைத்துக்கொண்டு மௌனியாய் துஸ்ஸ்வப்னம் காணாதபடி மனதை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கவேண்டியது. உத்தம ஸ்வப்பனத்தில் உத்திமியான ஸ்திரீயை கண்டால் காம்யகர்மங்களில் பூர்ணமாய் பலம் சித்திக்குமென்று அறியதக்கது.

அத த்ருதீய: கண்ட:

ஶ்வேதகேதுர்ஹாருணேய: பஞ்சாலாநாம் ஸமிதிமேயாய தம் ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாச குமாராநு த்வாஶிஷத்பிதேத்யநு ஹி பகவ இதி ‖ க ‖ வேத்த யதிதோ(அ)தி ப்ரஜா: ப்ரயந்தீதி ந பகவ இதி வேத்த யதா புநராவர்தந்தா3 இதி ந பகவ இதி வேத்த பதோர்தேவயாநஸ்ய பித்ருயாணஸ்ய ச வ்யாவர்தநா3 இதி ந பகவ இதி ‖ உ ‖ வேத்த யதாஸௌ லோகோ ந ஸம்பூர்யதா3 இதி ந பகவ இதி வேத்த யதா பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தீதி நைவ பகவ இதி ‖ ங ‖ அதாநு கிமநுஶிஷ்டோ(அ)வோசதா யோ ஹீமாநி ந வித்யாத்கதம் ஸோ(அ)நுஶிஷ்டோ ப்ருவீதேதி ஸ ஹாயஸ்த: பிதுரர்தமேயாய தம் ஹோவாசாநநுஶிஷ்ய வாவ கில மா பகவாநப்ரவீதநு த்வாஶிஷமிதி ‖ ச ‖ பஞ்ச மா ராஜந்யபந்து: ப்ரஶ்நாநப்ராக்ஷீத்தேஷாம் நைகஞ்சநாஶகம் விவக்துமிதி ஸ ஹோவாச யதா மா த்வம் ததைதாநவதோ யதாஹமேஷாம் நைகஞ்சந வேத யத்யஹமிமாநவேதிஷ்யம் கதம் தே நாவக்ஷ்யமிதி ‖ ரு ‖

பதா-ர்த்தம்—ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹணன் கேட்கிறான் அதாவது இந்த பூமி யில் நின்றும் கர்மிகள்வின் ப்ரஜைகள் மேலே எந்த விடத்தை யடைகிறார்கள் எப்படி திரும்பி வருகிறார்கள். தேவமார்க்கத்துக்கும் பிதுர் மார்க்கத்துக்கும் பேதமென்ன இவ்விடத்திலின்று போகப்பட்டவர்களாலே ஸ்வர்க்கலோகம் ஏன் நிறைக்கப்படுகிற தில்லை இந்த உலகமும் ஏன் நிறைக்கபடுவதில்லை பஞ்சமாகுதியிலே பூதஸூக்ஷ்மங்க ளெந்தப்ரகாரத்தால் புருஷ சப்தத்தை யடைகிறதென்ன அதற்கு அவன் தெரியா தென்றுசொன்னான். பிதாவினால் நன்றாய் ஸிக்ஷிக்கப் பட்டதென் றுசொல்விகேள்வி க்குயுத்தரம் சொல்லாமா லிருப்பது யுக்தமோவென்று ப்ரவாஹணன்சொன்னான். இப்படி ப்ரவாஹணனால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவனாய் தகப்பனிடம் போய் உப சிக்க வேண்டியகாலத்தில் எனக்கு ஒன்றும் ஸிக்ஷைசொல்லாமல் உனக்கு யெல் லாம் ஸிக்ஷித்தாயாகிவிட்டதென்று யெனக்கு சொல்லிவிட்டீரே அதை நம்மினன் ராஜபசதனாகிய ப்ரவாஹணன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல ஸக்தி யற்றவனானேன்.

அதை கேட்டபிதா இந்த கேள்விகளுக்கு எனக்கே உத்தரஞ் சொல்லத்தெ ரியாது அப்படி தெரிந்திருந்தால் ஆப்த புத்திரனாகிய உனக்கு சொல்லாமல் யாருக் கும் சொல்லப்போகிறேனென்று சொன்னான்.

ஸ ஹ கௌதமோ ராஜ்ஞோ(அ)ர்தமேயாய தஸ்மை ஹ ப்ராப்தாயார்ஹாம் சகார ஸ ஹ ப்ராத: ஸபாக உதேயாய தம் ஹோவாச மாநுஷஸ்ய பகவந் கௌதம வித்தஸ்ய வரம் வ்ருணீதா இதி ஸ ஹோவாச தவைவ ராஜந் மாநுஷம் வித்தம் யாமேவ குமாரஸ்யாந்தே வாசமபாஷதாஸ்தாமேவ மே ப்ரூஹீதி ‖ சு ‖ ஸ ஹ க்ருச்ச்ரீ பபூவ தம் ஹ சிரம் வஸேத்யாஜ்ஞா

யதா மா த்வம் கௌதமாவதோ யதேயம் ந
ப்ராக் த்வத்த: புரா வித்யா ப்ராஹ்மணான் கச்சதி தஸ்மாது ஸர்வேஷு லோகேஷு
க்ஷத்ரஸ்யைவ ப்ரஶாஸனமபூதிதி தஸ்மை ஹோவாச || எ ||

ஸ0-ரா—கவுதம கோத்திரியான ஸ்வேதகேதுவின் பிதா ப்ரவாஹனனென் அரசனிடம்போய் சேர்ந்தான் அந்த அரசன் ஸ்வேதகேதுவின் பிதாவைப் பூஜித்து பொருள் விஷயமான வார்த்தை கேளுமென்று சொன்னான், அதற்கு ஸ்வேதகேதுவின் ஓ அரசனே மானிட சம்பந்த மான பொருள் யுனக்கே யிருக்கட்டும் என் புத்திரனிடம் சொன்ன வார்த்தத்தை எனக்கு சொல்லென்று சொன்னான் அதைக்கேட்டு மிகவும் துக்கிதனாய் வித்தியாப்பாஸார்த்தம் அனேககாலம் இவ்விடத்தில் வென்று கவுதமானனை நேமித்து இந்த வித்தியையாவது எந்த எந்தகாரணத்தால் உன்னிடத்தி லின்று இதர ப்ராமணர்களை அடைய வில்லையோ அத்தாலே உலகத்தில் க்ஷத்திரியனே இந்தவித்யைக்கு உபதேசிக்கிறவனாயானன் என்று சொன்னான். அனேககாலம் வாசம் செய்த கவுதமன்னரும் பொருட்டு அரசன் வித்தியையுபதேசித்தான்.

அத சதுர்த: கண்ட:

அஸௌ வாவ லோகோ கௌதமாக்னிஸ்தஸ்யாதித்ய ஏவ ஸமித்ரஶ்மயோ தூமோஹரர்சிஶ்சந்த்ரமா அங்காரா நக்ஷத்ராணி விஸ்புலிங்கா: || க ||

தஸ்மின்னேதஸ்மின்னக்னௌ தேவா: ஶ்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே: ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி || உ ||

ஸ0-ரா—ஐந்தாவது கேள்விக்கு சொல்லப்படபோகிற உத்தரம் மற்ற ப்ரஸ்னங்களுக்கும் அனு கூலமாகையால் அதை முதலில் சொல்லுகிறார் அதாவது ஓதவுதமனேசுவர்க்கலோகமாகிய புகை-பகல் ஒளி சந்திரன்-தனல் நக்ஷத்திரங்கள்பொரிகள் இப்படிபட்டஸ்வர்க்கமாக அக்னியில் தேவர்கள் ஜலங்களைக்கொண்டு ஓமம் பண்ணுகிறார்கள். ஸ்ருதியில் ஸ்ரத்தா சப்ததார் ஜலம் சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஆகதிக்கி சந்திரன் அரசனாகிறான் இப்படி தனது கர்மங்களால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்த ஜீவன் ஸ்வர்க்க சுகத்தைஅனுபவிக்க தக்க திவ்ய தேகத்தோடு கூடினவனாகிறான் இங்கேசொல்லுகிற சோமராஜ பாவம் பூதஸூக்ஷ்மத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவவிஷயமென்று அறியத்தக்கது.

அத பஞ்சம: கண்ட:

பர்ஜன்யோ வாவ கௌதமாக்னிஸ்தஸ்ய வாயுரேவ ஸமிதப்ரம் தூமோ வித்யுதர்சிரஶனிரங்காரா ஹ்ராதனயோ விஸ்புலிங்கா: || க || தஸ்மின்னேதஸ்மின்னக்னௌ தேவா: ஸோமம் ராஜானம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேர்வர்ஷம் ஸம்பவதி || உ ||

ஸ-0-ரா—மழைக்கு காரணமாகிய பர்ஜன்ய தேவன், அக்னி வாயுவு சமித்து ஆகாசம், திக்கு, மின்னல் ஒளி, இடி, தனல் மேககர்ஜனம் பொரி மழை உண்டாகின்றது முன்போலவே காண்க.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—பூமி, அக்னி, வஸ்திரம் சமித்து. ஸம்வஸ்ரமாகிய காலத்தினாலே யன்றோ பயிர்முதலாகிய பலவஸ்துக்களால் நிரைக்கப்படுகிறது. பூமி பூமியின்று உசர கிளம்பினவதுபோலவும் கருப்பாயுமிருப்பதால ஆகாயம் புகை, ராத்திரி ஜ்வாலை திக்குகள் தனல் அவாந்தர திக்குகள் பொரிகள். வருஷத்திற்கு ஓமம் செய்கிறார்கள் அன்னமுண்டாகிறது. உ)

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ ௧ ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

புருஷனாகிய அக்னி, வாக்கு சமித்து, வாக்கினாலன்றோ புருஷன் ஜ்வலிக்கிறான் தேவர்கள் அன்னத்தை ஓமம் செய்கிறார்கள் ரேதஸ்ஸும் உண்டாகிறது.

𑌅𑌥 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯𑍋𑌷𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌯𑌦𑍁𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ ௧ ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—ஸ்திரீ, அக்னி, குறி, சமித்து சங்கேதம் செய்கையொளி ஜ்வாலை அதில் செய்யப்படும் காரியம் தனல சுகம் பொரி தேவர்கள் ரேதஸ்ஸை ஓமம் செய்கிறார்கள் கர்ப்பம் உண்டாகிறது.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌲𑍍𑌬𑌾𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌭𑍋 𑌦𑌶 𑌵𑌾 𑌨𑌵 𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌥 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧ ॥ 𑌸 𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌯 𑌏𑌵 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤 𑌏𑌵𑍇𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—கீழ்ச்சொன்னபடி ரத்தா, ஸோம, வ்ருஷ்டி அன்னரேதோ ரூபங்களாகிய ஆஹுதிகளில் அஜ்வதாகிய ரேதோ ரூபமாகிய ஆகுதியில் அப், சப்தாலே சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்கள் புருஷசப்தத்துக்குப் பொருளாகின்றதுகள் இதிசப்தம் ஐந்தாவது ப்ரஸ்நத்திற்கு முடிவைக்காட்டுகிறது. உல்பை என்கிற கர்ப்பபையினால் சூழப்பட்டு 9 - 10 - மாசம் வாசம் செய்து பிறகு வெளிப்படுகிறது

கர்மாநுகூலமாய் சிலகாலம் ஜீவித்து நசித்த உடனே அக்னிய பகரிக்கிறது மறுபடியும் முன்போலவே உண்டாகிறது இந்த உபன்னியாஸம் வைராக்கியம் பொருட்டு.

𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌯𑍇 𑌚𑍇𑌮𑍇𑌽𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌽𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌡𑍁𑌦𑌙𑍍𑌙𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 ‖ ௧ ‖ 𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌸 𑌏𑌨𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 ‖ ௨ ‖

மூன்றாவதுகேள்விக்கு உத்தரம்சொல்லுகிறான். சிறத்தையோடு காட்டிலுட்கார்ந்து தபஸ் சப்தத்துக் கர்த்தமாகிய பிரும்மத்தை உபாஸித்திருக்கிறானோ அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால்போய் பிரும்மத்தை அடைந்து திரும்புகிறதில்லை அதாவது கீழ்ச்சொன்னப்படிக்கு த்யுபர்ஜன்னிய, பிருதிவீ, புருஷயோஷித்துகளில், சிறத்தா ஸோம, விருஷ்டி, அன்ன, ரேதஸ்ஸு, இவைகளை சரீர மாயுடைய தேஹத்துக்கு வேறுபட்டதாயும் ஞானசுவரூபியான ஜீவனை உள்ளபடி அறிந்து கீழ்ச்சொன்னபடிக்கு தபஸ்ஸைசெய்கிறவன் தேஜோலோகம் தினம் சுக்லபக்ஷம், ஆறுருது உத்தராயணம் வர்ஷம் சூரியன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளுக் கதிபதியின் லோகவழிப்போய் விரஜை என்கிற நதியில் ஸ்நானம்செய்து பிரும்மத்தை அடைகிறான். இவன் திரும்பி ப்ரக்ருதியில் வந்து பிறப்பதில்லை.

𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌮𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌧𑍂𑌮𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌰𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌡𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍈𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ‖ ௩ ‖ 𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌮𑍇𑌷 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ‖ ௪ ‖ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑍈𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌥𑍇𑌤𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ‖ ௫ ‖ 𑌅𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌯𑌵𑌾 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ‖ ௬ ‖

எவனொருவன் வீட்டிலிருந்தே யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல், தோட்டம் வைத்தல், தானம்செய்த முதலியவைகளை செய்கிறானோ, அவன் தூமம் ராத்திரிகிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம் பிதுரு ஆகாசம் சந்திரன் இவர்களின்லோகங்களை அடைந்து அவ்வர்க்கதில் உத்தமமான சரீரத்தை அடைந்து தேவர்களுக்கு மிகவும்போக்கியனாகிறான். பிறகு கர்மாநுகூலமாய் சிலநாள் சுகத்தை அனுபவித்து புண்ணியம் நசித்தவுடனே போனவழியே திரும்பி கீழேவந்து (இதயிரண்டாவதுக்குத்தரம்) மேகத்திலின்றும் மழைவழியாய் தான்னியாதிருபமாய் ஆய்ரேதோரூபமாகிறான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌹 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌚𑌰𑌣𑌾 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿
𑌮𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌯𑍋
𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌯 𑌇𑌹 𑌕𑌪𑍂𑌯𑌚𑌰𑌣𑌾 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌪𑍂𑌯𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿
𑌮𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌰𑌞𑍍𑌶𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌕𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾 ॥ ௭ ॥

முன்னநுபவித்தகர்மம் நல்லதானல் பிராம்ஹாணாதி உத்கிருஷ்ட ஜன்மமும் துஷ்டகர்ம்மமானல் நீசஜன்மங்களும் கிடைக்குமென்றவாறு.

𑌅𑌥𑍈𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌥𑍋𑌰𑍍𑌨 𑌕𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌚𑌨 𑌤𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯
𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤 𑌤𑌦𑍇
𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥ ௮ ॥

நான்காவதுகேள்விக்குத்தரம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவிதகர்ம்மங்களையும் செய்யாத புழுமுதலாயின இவ்விடத்திலேயே ஜநநமரணங்களை அடைந்து திரிவதாலும் சுவர்க்கத்துக்கு போவோர் கொஞ்சமாகையாலும் சுவர்க்கம் பிரஜைகளால் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை ஆகையாலே மிகவும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க இந்த ஜன்மமேவேண்டாமென்று ஜுகுப்சைதோத்துகிறது.

𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌸𑍍𑌤𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌵𑌸𑌨𑍍
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌾 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌚𑌰𑌂𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ ௯ ॥ 𑌅𑌥
𑌹 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌸𑌹 𑌤𑍈𑌰𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌲𑌿
𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂
𑌵𑍇𑌦 ॥ ௧௦ ॥

சுவர்ணத்தை அபஹரித்தவனும் சுராபானம் செய்தவனும் குருவின் மனைவியை அடைந்தவனும் அந்தணனைகொன்றவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்தவனும் ஆக ஐவரும் மஹாபாதகியென்று சொல்லப்படுவோர் இவர்கள் கோரமானநரகத்தில் வீழ்வார்கள்.

ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ரும்மஸ்வரூபத்தையும் சிறத்தையுடன் அறிந்துபஞ்சாக்னி வித்தியயை அப்பியசித்தவன் பாதகியோடு சேர்ந்தாலும் கெடான். சித்திபெத்தவனுகையாலே எனறவாறு.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 ।

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌶𑌾𑌲 𑌔𑌪𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍌𑌲𑍁𑌷𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁
𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌭𑌾𑌲𑍍𑌲𑌵𑍇𑌯𑍋 𑌜𑌨𑌃 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍁𑌡𑌿𑌲 𑌆𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍈
𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌕𑍋
𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

௧௦-ரா-வைசுவானரவித்தியயைசொல்லத்தொடங்கினார்கிரஹஸ்தாசிரமத்தை செவ்வையாய் அநுஷ்டித்தும் சிரோத்திரியர்களாகவுமிருக்கப்பட்ட உபமன்யுபுத்திரனாகிய ப்ராசீனசாலனும் புலுஷபுத்திரனாகிய ஸத்தியனும் பால்லவிபுத்திரனாகிய இந்திரதுயம் மஹானும் சர்க்காரக்ஷிய புத்திரனாகிய ஜனனும் அசுவதராசுவ புத்

திரனாகிய புடிலனுமாகிய இந்த ஐவரும் கும்பலாய்க்கூடி நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹம் எதுவென்று விசாரித்தார்கள்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௨ ॥

கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களும் நிச்சயத்தை தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாய் பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மஹத்தை உபதேசிக்கிற அருணபுத்திரனாகிய உத்தாலகரை நிச்சயித்து அவரை நாம் எல்லோரும் கிட்டதெரிந்துக் கொள்ளக்கடவோமென்றுபோய் அவரை கிட்டினார்கள்.

𑌸 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸம்·ரா—இவர்களைக் கண்ட உத்தாலகர் இவர்களோ மிகவும் சுரோத்திரியர்களாகவும் கிரஹஸ்தர்களாகவுமிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையை நன்றாய் உபதேசிக்கத் தக்க சக்தியில்லை ஆகையால் வேறொருவரை கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளும்படிக்கு இவர்களுக்கு சொல்லுகிறேனென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௪ ॥

ஸம்—உத்தாலகரிப்படிக்கு நிச்சயித்து கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களைக் குறித்து கேகயபுத்திரனாகிய அசுவபதியானவர் இந்த வித்தியை சொல்ல வல்லமைசாலியாகையாலே அவரைநாமெல்லோரும் கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளுவோமென்று சொல்லி அவர்களும் தானும் அசுவபதியைகிட்டினார்.

𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌨 𑌕𑌦𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸம்—இவர்களைக்கண்டு அசுவபதியானவர் தனது புரோஹிதனாலும், பிருத்தியர்களாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடிக்கு அதிதிபூஜையை செய்வித்து அவர்களை பிரித்து சொல்லுகிறார் அதாவது, என்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் திருடனும், தானம் செய்யாதவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் அக்னிஹோத்திரத்தை விட்டவனும், வேதாத்தியானம்செய்யாதவனும், அசலானுடையமனைவியை அங்கீகரிப்பவனும் கிடையாது, எல்லாரும் யோக்கியர்களாகையாலே அயோக்கியர்களுடைய தனத்தை நான் அங்கீகரிக்காததாலே என்னுடைய தந்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாமாகையாலே யான் கூடிய சீக்கிரத்தில் யாகம் செய்யப்போகிறேன் அதின் பூர்த்திவரைக்கு மிருக்கவேணும் அதில்எவ்வளவுதாம் கொடுக்கப்போகிறேனோ அவ்வளவும் உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று பிரார்த்திக்கிறார். (௫)

𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌵𑌦𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஸ௦—இதைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது எவ்விதமான தனம் யாருக்கு இஷ்டமோ அவர்களுக்கு அதையேதானே கொடுக்கவேணும், ஆகையாலே நாங்கள் வைசுவானர வித்தையை தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்று வந்தோமாகையாலே எங்களுக்கு அந்தவித்தியயை உபதேசிக்கவேணுமென்னும் அதைவிடவேறு பிரயோஜனமில்லை என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். எல்லாவஸ்துக்களையும் அடைந்தும் எல்லாவஸ்துக்களாலும் அடையப்பட்டுமிருப்பதாலே வைசுவநரமென்னும், விசுவாநரமே, வைசுவாநரமென்றும் ஆச்சுது இதற்கு எல்லாவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மமும் அர்த்தம், வைசுவானரதின வித்தையை அந்தர்யாமியான ப்ருமஹத்தின் வித்தையை என்றவாறு. (௬)

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑌾𑌨𑍁𑌪𑌨𑍀𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌦𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ஸ௦-ரா—அவர்களைக்குறித்து அரசன் நாளைக்கு வித்தியோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்கள் மறுநாள்காலையில், கையில் பல ஸமித்துக்களை அஹங்கார மில்லாமைக்கு விநயத்துடன் அரசனிடம்சென்று இதோ உமக்கு சிஷியர்களாய்வந்து சேர்ந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட வரசன் மிகவும் மனம்மகிழ்ந்து இவர்களுக்கு யான் நீசனாகையாலே ஸமித்தை வாங்கலாகாதென்று எண்ணி அதைவாங்காமலே ஸ்நேஹத்தாலேயேவித்தியோபதேசம் செய்தார் என்றவாறு. (௭)

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌔𑌪𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍁𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌤𑌮𑌾𑌸𑍁𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா—அந்தவரசன் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையில் எதாவது தெரியுமாவென்று பரீக்ஷாநிமித்தமாக உபமன்னியு புத்திரனைக் குறித்துசொல்லுகிறார். ஓ உபமன்னியுபுத்திரா எந்தவாத்மாவை நீஉபாஸித்தாய என்றுகேட்டார், ஓ பூஜ்யரே. சுவர்க்கத்தை சரீரமாக வுடையவை சுவாநரனை யான் உபாஸித்தேன் என்றான் கேகயன் சொல்லுகிறார். யாதொரு சுவர்க்கலோகத்தை தேஹமாக உடைய வைசுவானரமான வாத்மாவை உபாஸித்தயோ அத்தால் உனக்கு யாகோபயோகியான ஸுதபிராஸுதமா ஸுதவென்கிற புத்திரர்களுண்டாகிறார்களென்று சொன்னார்.

𑌅𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—முன்னப்பிய வித்தவித்தியா பலத்தாலே அன்னத்தையும் ப்ருமஹ ஞானியான நல்லபுத்திரனையும் அடைகிறாய் இப்படியே எல்லாருக்கும்கிடைக்கும் உன்னால் வைசுவான நரபுத்தினால் உபாஸிக்கப்பட்ட புலோகமானது வைசுவான ாத்மாவுக்கு சிரஸ்தானமானது அதை அறிந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு என்னிடத்

தில் நீவராமற்போனால் உன்னுடைய தலைவீழ்ந்துவிடும். ஏனென்றால் விபரீதமாய் வித்தியையை கிரஹித்தால் கீழ்ச்சொன்ன விபத்துநேரிடும், நீஎன்னிடம்வந்தது மிகவும் நல்லதாச்சுது என்று அபிப்பிராயம். (௨)

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍌𑌲𑍁𑌷𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷
𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾
𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯
𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾
𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—பிராசீனயோக்கியனென்றும் வேறுபெயருடைய ஸத்திய யஜ்ஞனை பார்த்து அரசன் சொல்லுகிறார் நீவைசுவாநரவித்தியயை உபாஸித்தாயாவென்று ஆஹா சூரியனை உபாஸித்தேனென்றான். அதற்கரசன் உலகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித்தமான வஸ்துவை உபாஸித்தபடியால் உன்னுடைய குலத்தில் அப்படிப்பட்ட புத்திரன் ரத்தினம் முதலாகிய உத்கிருஷ்டவஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன, உத்கிருஷ்டமான குதிரைகளோடுகூடிய ரதங்களும் முக்தாஹாரம் முதலியவஸ்துக்களும் உன்னைச்சேரும், மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் அறிக. (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌲𑍍𑌲𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷
𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾
𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌬𑌲𑌯 𑌆𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌰𑌥𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌅𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂
𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—வையாக்கிரபத்தியனென்னும் வேறுபெயருடைய இந்திரத்யும்னனைக்குறித்து நீவைசுவானரவித்யயை உபாஸித்தாயாவென்று கேட்டதற்கு யான்வாயுவை உபாஸித்தேன் என்றான் மற்றவைக்கும் முன்போலவே பொருள். (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨
𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌬

ஸ०-ரா—உத்தாலகனைக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியவை உபாஸித்தாயாவென்றுகேட்க யான்பிருதிவியை உபாஸித்தேன் என்றுசொன்னான். மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம் முன்போலவே. (க-உ)

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌿𑌵𑍇𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿
𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿 ॥ க ॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍈𑌵 𑌸𑍁-
𑌤𑍇𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌬𑌹𑍁-
𑌲𑍋 𑌬𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍁𑌰 𑌏𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿-
𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌚𑌨 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑌃 ॥ உ ॥

ஸ०-ரா—பிறகு அரசன் அவர்களை எல்லாரையும் பார்த்துசொல்லுகிறார். அதாவது நீங்கள் யாதொருகாரணத்தாலே போக்கியமுமான கல்லியாணகுணபூர்ணமானவைசுவானர் பதத்துக்கு பொருளாகிய ப்ருமஹத்தை உபாஸித்தீர்களோ அதனாலே ஸகலவஸ்துக்களையும் அவயவமாயுடைத்தான ப்ருமஹத்தை செவ்வையாய் அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ப்ரும்ஹபிராப்திக்கங்கமான பிராணாக்னிஹோத்திரத்தை உபதேசிக்கிறார், அதாவது, உபாஸகனுடைய தலையே ப்ரும்ஹத்தின்தலையாகிய வாகாசம், சூரியன் பிரும்மத்தின்கண், வாயு பிராணன், உபாஸானுடைய மத்திய தேஹமே பரமாத்வாவின மத்தியதேஹம் இவனுடையவஸ்தியே அவனுக்குஜலம், பூமியே அவனுக்குபாதம், இப்படி தனது தேஹத்தையே பரமாத்துமாவின் சரீரமாக தியானித்து இருதயகமலத்திலிருக்கப்பட்டவக்னி, கார்ஹபத்தியம், மனதிலிருக்கப்பட்டது அன்வாஹாரியம், முகத்திலிருக்கப்பட்டது ஆஹவனீயம், பிராணாஹுதி ஆஹுதி என்று இப்படிக்கு உபாஸிக்கக்கடவனென்றவாறு. ()

𑌅𑌥𑍈𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌮𑍀𑌯𑌂 𑌸 𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌂
𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ க ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌸𑍍𑌤𑍃-
𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚
𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯-
𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥

ஸ०-ரா—தனக்கு புஜிப்பதற்கு சித்தமான வன்னத்தை முதலில் பிராணாயஸ்வாஹாவென்று புஜித்தால் பிராணனும் கண்ணும் சூரியனும் சுவர்க்கமும் திருப்தி அடைகின்றன. இவைகள் அசேதனங்களாகையாலே இவைகளுக்சந்தர்யாமியான தேவதை திருப்தி அடைகிறதென்று அர்த்தம். அதனால் உபாஸகனுக்கு பசுபுத்ரதனதான்யாதிகளுண்டாகின்றன அத்தால்இவன் திருப்தி யடைகிறானென்றவாறு.

அத விம்ஶ: க²ண்ட:.

அத² யாம் த்³விதீயாம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாத்³ வ்யாநாய ஸ்வாஹேதி வ்யாநஸ் த்ருப்யதி ‖ ௧ ‖ வ்யாநே த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரம் த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரே த்ருப்யதி சந்த்³ரமாஸ் த்ருப்யதி சந்த்³ரமஸி த்ருப்யதி தி³ஶஸ் த்ருப்யந்தி தி³க்ஷு த்ருப்யந்தீஷு யத்கிஞ்ச தி³ஶஶ்ச சந்த்³ரமாஶ்சாதி⁴திஷ்ட²ந்தி தத் த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ‖ ௨ ‖

ஸ0-ரா—யாவனொருவன் வியானனை ஸ்வாஹாவென்று இரண்டாவதா ஆஹுதிசெய்கிறானோ அதனாலே வியானவாயுவும் சுரோத்திரமும் சந்திரனும் திக்கும் திருப்தி அடைகிறார்கள். மீந்ததற்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

அத² ஏகவிம்ஶ: க²ண்ட:.

அத² யாம் த்ருதீயாம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாத³பாநாய ஸ்வாஹேத்யபாநஸ் த்ருப்யதி ‖ ௧ ‖ அபாநே த்ருப்யதி வாக் த்ருப்யதி வாசி த்ருப்யந்த்யாமக்³நிஸ் த்ருப்யத்யக்³நௌ த்ருப்யதி ப்ருதி²வீ த்ருப்யதி ப்ருதி²வ்யாம் த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச ப்ருதி²வீ சாக்³நிஶ்சாதி⁴திஷ்ட²தஸ் தத் த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ‖ ௨ ‖

ஸ0-ரா—அபானனையஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட மூன்றாவதாஹுதியாலே அபானவாயுவும் வாக்கும் அக்னியும் பூமியும் திருப்தி அடைகிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டம்.

அத² த்³வாவிம்ஶ: க²ண்ட:.

அத² யாம் சதுர்தீ²ம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாத் ஸமாநாய ஸ்வாஹேதி ஸமாநஸ் த்ருப்யதி ‖ ௧ ‖ ஸமாநே த்ருப்யதி மநஸ் த்ருப்யதி மநஸி த்ருப்யதி பர்ஜந்யஸ் த்ருப்யதி பர்ஜந்யே த்ருப்யதி வித்³யுத் த்ருப்யதி வித்³யுதி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச வித்³யுச்ச பர்ஜந்யஶ்சாதி⁴திஷ்ட²தஸ் தத் த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ‖ ௨ ‖

ஸ0-ரா—ஸமானனையஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட நான்காவதாஹுதியாலே ஸமானவாயுவும் மனதும் மேகமும் மின்னலும் திருப்தி அடைகிறது. இதரது ஸ்பஷ்டம்.

அத² த்ரயோவிம்ஶ: க²ண்ட:.

அத² யாம் பஞ்சமீம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாது³தா³நாய ஸ்வாஹேத்யுதா³நஸ் த்ருப்யதி ‖ ௧ ‖ உதா³நே த்ருப்யதி த்வக் த்ருப்யதி த்வசி த்ருப்யந்த்யாம் வாயுஸ் த்ருப்யதி வாயௌ த்ரு

வ) த்ருப்யதி ஆகாசஸ்த்ருப்யதி, ஆகாசே த்ருப்யதி யத்கிஞ்ச த்யௌச்சாதித்யச்சா திஷ்டத ஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யானு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பசுபிரன்னாத்யேன தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—உதாநாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட ஐந்தாவதான ஆஹுதியாலே உதானவாயுவும் ஆகாசமும் வாயுவும் திருப்தி அடைகிறது மேலே ஸ்பஷ்டம்.

சதுர்விம்சஃ கண்டஃ.

ஸ யத இதமவித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி யதாங்காராநபோஹ்ய பஸ்மநி ஜுஹுயாத்தாத்ருக்தத்ஸ்யாத் ॥ க ॥ அத ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஹுதம் பவதி ॥ உ ॥ தத்யதேஷீகாதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாநஃ ப்ரதூயந்தே ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி ॥ ஙூ ॥ தஸ்மாது ஹைவம்வித்யத்யபி சண்டாலாயோச்சிஷ்டம் ப்ரயச்சேதாத்மநி ஹைவாஸ்ய தத்வைச்வாநரே ஹுதம் ஸ்யாதிதி ததேஷ ச்லோகஃ ॥ ச ॥ யதேஹ க்ஷுதிதா பாலா மாதரம் பர்யுபாஸதே । ஏவம் ஸர்வாணி பூதாந்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இத்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இதி ॥ ரு ॥

ஸ0-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துக்கொள்ளாமல் ஆஹுதி செய்கிறானோ அவனிக்கு சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபலந்தான்கிடைக்கும் அதாவது பலனில்லை என்றவாறு. (க) ஸ0-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்து கொண்டு ஆஹுதிசெய்கிறானோ அவனாலே ஸர்வாந்தரியாமியான ப்ருஹ்மஹும் பூஜிக்கப்பட்டதாயாகிறதுஅதனாலே எல்லா இஷ்டங்களேயும் அடைகிறானென்றவாறு.() ஸ0-ரா—வைசுவானர வித்தியைக்கு அங்கமாகிய பிராணக்னி வித்தியயை யாவனொருவன் செவ்வையாய் உபாஸிக்கிறானோ அவனுடைய எல்லாபாவங்களும் நெருப்பில் போட்ட ஊர்போலே நாசமாய் போகுமென்றவாறு. (ஙூ) ஸ0-ரா—எச்சிலேக் கொடுக்கலாகாது சண்டாளனுக்கு கொடுத்தாலும் முன்சொன்னகிரமத்துக்கு ஆஹுதிசெய்தால் சண்டாளதேஹத்திலிருக்கப்பட்ட ஜீவனுச்கும் பலம்சித்திக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. (ச) ஸ0-ரா—பிராணக்னிஹோத்திரஸதைத் ஸேதாத்திறம் செய்கிறது இந்தசிலோத அதாவது உலகத்தில்மிகவும் பசியுடன் கூடியபிள்ளேகள் அன்னத்தைக்கொடுக்கத்தக்கன்னது தாயை எப்படிக்கு நான்குபக்கத்திலும் சுற்றி உபாஸிக்கிறார்களோ அப்படிக்கு ஸர்வபூதங்களும் இந்தபிராணக்கிஹோத்திர வித்தியயை உபாஸிக்கிரதுகள்என்றவாறு அக்னிஹோத்திரமுபாஸதெ என்று இரண்டு தடவை சொன்னது அத்தியாயத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

மத்—இந்தப்ரபாடகத்தில்ப்ராணவித்யையைப்பற்றிவிஸ்தரத்தைப்புராணவசநங்களே யெழுதியிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் பெரும்பாலும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தை யொற்றதே என்றறிக.

ஐந்தாம் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஹரி: ஓம்.

ஶ்ரீ குருப்யோ நம:.

ஸாமவேதீய சாந்தோக்யோபநிஷதி - ஷஷ்ட: ப்ரபாடக:.

ப்ரதம: கண்ட:.

சத்வித்தியையை உபதேசிக்கிறதற்காக ஒருகதாவிசேஷம் சொல்லுகிறார்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹாருணேய ஆஸ தம் ஹ பிதோவாச ஶ்வேதகேதோ வஸ ப்ரஹ்மசர்யம் ந வை ஸோம்யாஸ்மத்குலீநோऽநநூச்ய ப்ரஹ்மபந்துரிவ பவதீதி ॥ க ॥

ஶ்வே-ரா—உத்தாலகரென்பவருக்கு சுவேதகேதுவென்றொரு குமாரன் இருந்தான் பன்னிரண்டு சம்வத்சரங்கள் உபநயனரஹிதனாயும் வேதம் அத்தியயனம் பண்ணாமலுமிருக்கிறதைப்பார்த்து, வாராய் சுவேதகேதுவே நீநல்ல ஆசாரியனிடத்தில் வேதாத்தியயனம் பண்ணுவதற்கு பிரம்மசரியமென்கிற ஆச்சிரமத்தை அடையவேணும். நம்முடையவம்சத்தில் பிறந்தவர்களில் ஒருவன் வேதாத்தியயனம் பண்ணாமற்போனால் பிராமணனாக நினைக்கப்படமாட்டான் என்றார். (க

ஸ ஹ த்வாதஶவர்ஷ உபேத்ய சதுர்விம்ஶதிவர்ஷ: ஸர்வாந்வேதாநதீத்ய மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்த ஏயாய தம் ஹ பிதோவாச ॥ உ ॥

ஸ-ரா—அந்த சுவேதகேதுவென்பவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வேதாத்தியயனம் பண்ணாமலிருந்து பின்புஒரு ஆசாரியரிடத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஸமஸ்தவேதங்களையும் அத்தியயனம்பண்ணி தனக்கு யாரும் *ஒப்பில்லை என்கிற நினைவுடன் தன்னை ஸாங்கவேதாத்தியயனம் பண்ணினவனைப்போல் எண்ணிக்கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம்வந்தான் அவனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொன்னார். (உ)

ஶ்வேதகேதோ யந்நு ஸோம்யேதம் மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்தோऽஸ்யுத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்யோ யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதமிதி கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேஶோ பவதீதி ॥ ௩ ॥

ஶ்வே-ரா—வாராய் சந்திரனைப்போல் பிரியதரிசனனான சுவேதகேதுவே உலகத்தில் எந்தவஸ்து கேட்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் ஊஹிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் எல்லாவஸ்துக்களும் கேட்கப்பட்டதாகவும் ஊஹிக்கப்பட்டதாகவும் நிச்சயிக்கப்பட்டதாகவு மாகிறதோ; அந்த வஸ்துவையும் அந்த ஆசாரியரிடத்தில் கேட்டையா எதனால் உனக்கு பரிபூர்ணனென்கிற புத்தி உண்டாயிற்று; என்று தகப்பனால் கேட்கப்பட்டவனாய் இதென்ன ஆச்சரியம் வேறொருவஸ்து தெரிந்தமாத்திரத்தால் மற்றவைகளெல்லாம் எப்படி தெரியவரும் என்கிற சங்கையுடன் சொன்னார். வாரீர் அய்யரே அந்த ஆதேசமென்கிறவஸ்துவெப்படி யாகிறது என்று கேட்கப்பட்ட உத்தாலகர் மகனைப்பார்த்து திருஷ்டாந்தத்துடன் உத்தரம் சொல்லுகிறார். (௩)

யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௪ ॥

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌹𑌮𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌮𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌨𑌖𑌨𑌿𑌕𑍃𑌨𑍍𑌤𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌸 𑌆𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஸ0-ரா—எப்படியானும் உலகத்தில் ஒருமிருத் பிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினால் கரகம் கலசம் முதலான மிருத்திரவிஷயங்கள்யாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ ஒரு சுவர்ணபிண்ட மறியப்பட்டமாத்திரத்தால் அதன் விகாரமாகிய வளயகுண்டல முதலாகிய வாபரணங்கள் சுவர்ணமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ, ஒரு அயபிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினால் அதன் விகாரமானவைகளெல்லாம் அயபிண்டமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ அப்படியாகிறது அந்த ஆதேசம் அப்படிகாரணகாரியங்கள் ஒருவைப்பட்டிருந்தால் வியவஹாரபேதத்துக்குகாரணமென்னென்றில் நாமரூபபேதங்கள் மிருத்துகள். என்றே பரமார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

𑌨 𑌵𑍈 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌦𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌮𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ஸ0-பா—இப்படிதகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேதுவை சொல்லுகிறார். பூஜ்யர்களான என்னுடைய ஆசாரியர்கள் அந்த ஆதேசவஸ்துவை அறியவில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன் அப்படி அறிந்திருந்தால் குணவானாயும் பக்தனாயுமிருக்கிற எனக்கு அந்த ஆதேசத்தை அவர்கள் ஏன்சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் நீர் எனக்கு நன்றாகச்சொல்ல வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட தகப்பன் அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று பதில் சொன்னார். (௭)

* 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃. *

அவதாரிகை.

ஸ0—அனேகாவஸ்தைகளுடன் இப்பொழுதுகாணப்படுகிற உலகத்திற்கு சன்மாத்திரத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ரா—முன்சொல்லப்பட்ட ஒருவஸ்து அரியப்பட்ட மாத்திரத்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் அரியப்படுகின்றன என்கிற விஷயத்தை சமர்த்திக்கிற தர்க்காக பிரும்மைக்காரணத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌕 𑌆𑌹𑍁𑌰𑌸𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑌤𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥ ௧ ॥

𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌸𑌤𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍 ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—நாம ரூபக்ரியைகளுடன் காணப்படுகிற இந்தவஸ்துக்கள் சிருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஏகரூபங்களாய் ஸஹகாரிதாரணுந்தராரஹிதங்களாய் கேவல சப்த புத்திமாத்திரவிஷயங்களாயிருக்கின்றன, அந்த வஸ்து நிரூபணவிஷயத்தில் சிலபௌத்தர்கள் அபாவமாத்திரமே உள்ளது அதிகின்று மூவக முண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிறார்கள். அர்த்த பேதம்=ப்ரம்மபேத்தை பிரதிபாதிக்கிறார். (௧)

ஸ0-ரா—அனேகாவஸ்தைகளுடன் கூடின இந்த உலகம் ஸிருஷ்டிக்கு பிராத காலத்தில் அவஸ்தா சூன்னியமாய் ஏகரூபமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள் நையாயிகர்கள். (க)

ஸ0-பா—பௌத்தபக்ஷத்தை உபக்ஷேபித்து நிரசித்து தன்மதத்தைச்சொல்லுகிறார். வாராய் சுவேதகேதுவே எந்தபிரமாணத்தால் அசத் சப்தவாச்சியமான இல்லாமை என்கிற வஸ்துவிலிருந்து சத் சப்தவாச்சியமான உலகமுண்டாயிற்றென்பது எப்படி சங்கதமாகும்ஆகையால் ஸிருஷ்டிக்கு பிராதக்காலத்தில் சச்சப்த வாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

ரா-பா—நையாயிகமதத்தை நிரசித்து ஸ்வமதத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் அதுவே இதுவென்கிற பிரத்தியக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அவித்தியமானமான திரவியத்துக்கு உத்பத்தி உண்டாகிறதென்பது எத்துபிரமாணத்தால்சேரும் ஆகையால் இந்த ஜகத்து பூர்வம்சச்சப்தவாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோऽஸ்ருஜத தத்தேஜ ஐக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ததபோऽஸ்ருஜத தஸ்மாத்யத்ர க்வ ச ஶோசதி ஸ்வேததே வா புருஷஸ்தேஜஸ ஏவ தததாபோ ஜாயந்தே ॥ ங ॥

ஸ0-ரா—அந்த ஸத்சப்த வாச்சியமானது நான்பஹுவாகக்கடவேன் அதற்காக தேஜோபக்ஷாதி சரீரவிசிஷ்டித்தது தேஜச்சரீரனுகிய பரமாத்மாபஹுவாகக்கடவேனென்று சங்கல்பித்து, ஜலங்களை சிருஷ்டித்ததாகையால் தேசத்திலேயும் காலத்திலேயும் புருஷன் துக்கியாயும் சுவேதயுக்தனுயும் ஆகிறான். அதனால ஜலங்கள் அக்கினிகாரியங்கள். (ங)

தா ஆப ஐக்ஷந்த பஹ்வ்ய: ஸ்யாம ப்ரஜாயேமஹீதி தா அன்னமஸ்ருஜந்த தஸ்மாத்யத்ர க்வ ச வர்ஷதி ததேவ பூயிஷ்டமன்னம் பவத்யத்ப்ய ஏவ தததயன்னாத்யம் ஜாயதே ॥ ச ॥

ஸ0-ரா—முன்போல் ஜலாகாரமானஸச்சப்த வாக்கியம் நாம்பஹுவாகக்கடவோம் அதற்காக உண்டாகக்கடவோம் என்று சங்கல்ப்பித்து அந்த ஜலங்கள் பிருதுவியை உண்டுபண்ணினுன். ஆகையால் யாதொருதேசத்தில் வருஷமுண்டாகிறதோ அவ்விடத்திலேயே அன்னசப்தவாச்சியமானதில் ஏகதேசமான விரீஹிமுதலானதுகள் பிருதுவி அதிகமாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜலத்தினின்றும் பிருதுவி உண்டாகிறது. (ச)

அத த்ருதீய: கண்ட:

தேஷாம் கல்வேஷாம் பூதானாம் த்ரீண்யேவ பீஜானி பவந்த்யாண்டஜம் ஜீவஜமுத்பிஜ்ஜமிதி ॥ க ॥

ஸ0-ரா—ஜீவாவிஷ்டங்களான பக்ஷியாதி பூதங்களுக்கு காரணங்கள் அண்டஜமென்றும் ஜீவஜமென்றும் மூன்றுவகையாகப்பட்டிருக்கின்றன. (க)

மஹாபூதங்களான அசேதனங்களுக்கு ப்ரும்மகாரியத்வத்தைச் சொல்லி ஜீவாவிஷ்டங்களான பௌதிகங்களுக்கும் ப்ரும்மகாரியத்வமேயுள்ளதென்று ப்ரும்மகாரியத்வத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ஆப:பீதாஸ்த்ரேதா விதீயந்தே தாஸாம் ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தந்
மூத்ரம் பவதி யோ மத்யமஸ்தல்லோஹிதம் யோ(அ)ணிஷ்ட: ஸ ப்ராண: ॥ ௨ ॥

ப௦-ரா—புருஷனால் பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் மூன்றுவிதமாக முன்
போல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்தூலாம்சம் மூத்திரமாகவும் மத்திய
பாகம் லோஹிதமாகவும் ஸூக்ஷ்மபாகம் பிராணனாகவும் ஆகின்றது. (௨)

தேஜோ(அ)ஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாது
ஸ்தத்ஸ்தி பவதி யோ மத்யம: ஸ மஜ்ஜா யோ(அ)ணிஷ்ட: ஸா வாக் ॥ ௩ ॥

ப௦-ரா—முன்போல் பிரிக்கப்பட்ட தேஜோனுடைய ஸ்தூலாம்சம் அஸ்தியா
கவும் மத்தியமாம்சம் தாதுவிசேஷமாகவும் ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரிய -மாகவும்
ஆகின்றன. (௩)

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகி
தி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥

ப௦-ரா—கேவலான்னத்தையேபுஜிக்கிற எலிமுதலான ஜந்துக்களுக்கும்வாகிந்தி
ரியமும்பிராணவாயுவுமிருக்கிறபடியாலும் ஜலமாத்திரத்தையே புஜிக்கிற மத்ஸ்யம்
முதலான ஜந்துக்கும் கோவாகிந்திரியங்கள்காணப்படுகின்றன. தேஜச்சப்தவாச்சிய
மானகிருதலைலங்களைபுஜிக்கிறஜனங்களுக்கு மநஸ்ஸும் பிராணனும்இருக்கிறபடியா
லும் மனஸ்ஸும் அன்னமயமென்னும் பிராணன் ஜலமயமென்னும் வாக்குதேஜோ
மயமென்றும் எப்படி சொல்லப்படும் என்று சங்கைபண்ணக்கூடாது. எல்லாம் திரி
விருத்கிருதமாகையால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாவஸ்துக்களும் சேர்ந்திருக்கிறபடி
யால், என்று உத்திரம் சொல்லி ஆச்சுவாசிப்பிக்கப்பட்ட குமாரன் மறுபடியும் பூஜ்
ஜியனாயிருக்கப்பட்ட நீர் எனக்கு அன்னத்யாதிகளை தெரியப்படுத்த வேணும் என்று
கேட்க உத்தரம் சொன்னார். (௪)

ஷஷ்ட: கண்ட:.

தத்ந: ஸோம்ய மத்யமாநஸ்ய யோ(அ)ணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி தத்ஸ
ர்பிர்பவதி ॥ ௧ ॥

ஏவமேவ கலு ஸோம்யாந்நஸ்யாஶ்யமாநஸ்ய யோ(அ)ணிமா ஸ ஊர்த்வ:
ஸமுதீஷதி தந்மநோ பவதி ॥ ௨ ॥

அபாம் ஸோம்ய பீயமாநாநாம் யோ(அ)ணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி
ஸ ப்ராணோ பவதி ॥ ௩ ॥

தேஜஸ: ஸோம்யாஶ்யமாநஸ்ய யோ(அ)ணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி
ஸா வாக் பவதி ॥ ௪ ॥

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகிதி
பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥

ஸ்ரீ-ரா—கடையப்பட்ட தயிரினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மேலே கிளம்பி நவனீத பாவத்தையடைந்து கிருதமாகிறதோ அப்படியே புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மனஸ்ஸாக ஆகிறது அதுபோல் பானம் பண்ணப்பட்ட ஜலங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் பிராணனுக் காகிறது, அதுபோலவே புஜிக்கப்பட்ட கிருத்தைத வாதிகளுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரியமாகிறது. மனம் பிராணாதிகள் அன்னமயாதிகள் என்கிற விஷயத்தில் வேறொரு திருஷ்டாந்தத்தால் சொல்ல வேண்டுமென்கிற சங்கையில் சமாதானம் சொல்லுகிறார். (க-உ-ங-ச)

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌶𑍀𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌪𑌃
𑌪𑌿𑌬𑌾𑌪𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨𑌪𑌿𑌬𑌤𑍋𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌇𑌤𑌿 । க ॥

ஸ்ரீ-ரா—புருஷன் அன்னரசத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டும் பதினைந்துவிதமா கப்பாரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சக்தி என்கிறகலைகளையுடையவன், அதில் பதினைந்து தினங்கள் புசிக்கவேண்டிய தில்லை. இதையறியவேணுமானால் இஷ்டப்படிக்கி ஜலங்களை பானம் பண்ணவேணும் ஜலமயமாகிய பிராணன் நசிக்கமாட்டாது, என்று உத்தாலகர் சொன்னார். (க)

𑌸𑌹𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌥𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿
𑌭𑍋𑌇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌵𑍈𑌮𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍋𑌇𑌤𑌿 ॥ உ ॥

ஸ்ரீ-ரா—மனதினுடைய அன்னமயத்துவத்தை அறிவதற்காக பதினைந்து தினங்கள் புஜிக்கவில்லை. பதினாறுவது தினத்தில் தகப்பனிடம்சென்று நான் என்சொல்லுகிறது என்று சுவேதகேதுவால் சொல்லப்பட்ட பிதாவானர், நீமுன் அத்தியயனம் பண்ணிய ருக் யஜுய ஸ்ஸாம வேதங்களை படியாய் என்று சொல்ல எனக்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை என்று சொன்னார். (உ)

𑌤𑌂𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾
𑌰𑌃 𑌖𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌬𑌹𑍁
𑌦𑌹𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌕𑌲𑌾𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑍈𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯𑌶𑌾𑌨𑌾𑌥 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿

ஸ்ரீ-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே அதற்கு காரணம்தெரிந்துகொள்; உலகத்தில் மகத்பரிமாணமுடையதாயும் கட்டைகளால் ஜ்வலிக்கப்பட்டு மிருக்கிற அக்கினியினுடைய கத்தியோதபரி மாணமான ஒருதணல் சேஷித்தது அனேகவஸ்துக்களை எப்படிதஹிக்கமாட்டாதோ; அப்படியே அன்னங்களால் விருத்தியடையப்பட்டபதினாறுவிதங்களான மனதினுடைய அம்சங்களில் பதினைந்து அம்சங்கள் க்ஷீணித்து ஒரு அம்சம்மிருந்தது. அதனால் வேதங்கள் தோன்றவில்லை புஜித்தபிறகு சமஸ்தவேதங்களையு மறியப்போகிறாய் என்று மகனைப்பார்த்து பிதா சொன்னார். (ங)

𑌸𑌹𑌾𑌶𑌾𑌥𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌤𑌂𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌤𑌂𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ச ॥

ஸ்ரீ-ரா—இப்படி சுவேதகேது வென்பவன் தகப்பனால் சொல்லப்பட்டு புஜித்து தகப்பனரிடம் சென்று, தகப்பனரால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொன்னான். பிறகு மகனைப்பார்த்து தகப்பனர் சொல்லுகிறார். (ச)

தஸ்ய க்வ மூலம் ஸ்யாதன்யத்ராத்ப்யோ(அ)த்பி: ஸோம்ய ஶுங்கேன தேஜோ மூலமன்விச்ச தேஜஸா ஸோம்ய ஶுங்கேன ஸன்மூலமன்விச்ச ஸன்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதனா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா யதா து கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: புருஷம் ப்ராப்ய த்ரிவ்ருத்த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி தது3க்தம் புரஸ்தாதேவ பவத்யஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயதோ வாங்மனஸி ஸம்பத்யதே மன: ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா — அப்ஜலமயமான சரீரத்துக்கும் தேஜஸ்ஸை காரணமாகவும் அந்த தேஜஸ்சம் சரீரமாக பரிணமிக்கையால் அதற்கு சச்சப்தவாச்யமான பரதேவதை காரணம். ஆகையால் இந்தப்ரஜைகளுக்கு பரதேவதை உத்பாதகமென்றும் ஆதாரமென்றும் நாசகமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தசரீரம்தேஜோபங்கமூலகமானுல் ல்லோஹிதமாம்ஸ்வரூபமாக பரிணமிக்கிறதற்கு ஹேதுதார்த்த கர்த்தமான தேஜோபன்னங்கள் தாவ்த்கரண ப்ரகாரம் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹவியோககாலத்தில் வாக்மனதிலும் மன்ஸ்சு ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணந்தேஜஸ்சு நிடத்திலும் தேஜஸ்சு பரதேவதையினிடத்திலும் லயிக்கிறது, இதை பரமாத்மா அணுவான வஸ்துபோல் காணப்படமாட்டான்.

ஸ ய ஏஷோ(அ)ணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—இப்படி காணப்படுகிற ஜகத்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய் அவன் சரீரியா யிருக்கிறபடியால் நீயும் அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுது ஸ்வேதகேது தகப்பனைப்பார்த்து தினங்கள்தோறும் ப்ரஜைகள் அஷுப்திகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகின்றன, நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. ஆகையால் அந்த விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்க அப்படியே யென்று சொன்னர். (எ)

அத நவம: கண்ட:.

யதா ஸோம்ய மது மதுக்ருதோ நிஸ்திஷ்டந்தி நாநாத்யயானாம் வ்ருக்ஷாணாம் ரஸான்ஸமவஹாரமேகதாம் ரஸம் கமயந்தி ॥ க ॥

தே யதா தத்ர ந விவேகம் லபந்தே(அ)முஷ்யாஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரஸோ(அ)ஸ்ம்யமுஷ்யாஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரஸோ(அ)ஸ்மீத்யேவமேவ கலு ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்ய ந விது: ஸதி ஸம்பத்யாமஹ இதி ॥ உ ॥

த இஹ வ்யாக்ரோ வா ஸிம்ஹோ வா வ்ருகோ வா வராஹோ வா கீடோ வா பதங்கோ வா தம்ஶோ வா மஶகோ வா யத்யத்பவந்தி ததாபவந்தி

𑌸𑌯𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿𑌭𑍂𑌯𑌏𑌵𑌮𑌾𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿
𑌤𑌥𑌾𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௪ ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஜநங்கள் சுஷுப்தி காலத்திலும் மரணகாலத்திலும் ப்ரளயகாலத்திலும் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்து, பிறகுசேர்ந்தோமென்கிற அறிவு இல்லாமைக்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸௌ-ரா—உலகத்தில் வண்டுகள் எப்படி நாநாதேசங்களிலிருக்கிற மரங்களுடைய புஷ்பரஸங்களைக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கு மதுபாகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தரஸங்கள் மதுபாகத்தால் ஏகீபூதங்களாய் பிறகு நான்மாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும் பலாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு அஸமர்தங்களோ இப்படி ஏஜீவாத்மாக்கள் சுஷுப்தி காலாதிகளில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்துபிறகு நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்கிறதில்லை ஜந்துக்கள் சுஷுப்திபூர்வகாலத்தில் என்றுதந்த தேஹாபிமானிகளாயிருந்ததுகளோ ஸுஷுப்திக்கி பிற்காலத்திலும் அந்தந்த தேஹாபிமானிகளாய் நான் வ்யாக்ரமென்றும் ஸிம்ஹமென்றும், நான்சென்நாய் என்றும் வராஹமென்றும் கிடமென்றும் பக்ஷியென்றும் அம்சமென்றும் மசகமென்றும் அபிமானத்துடன் இருக்கின்ற, அந்தஸச்சப்தவாச்யமானபரமாத்மா அணுஸ்வரூபியாய் சராசரங்களுக்கு காரணமானபடியால் நீஅவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுதுஸ்வேதகேது என்பவன் தகப்பனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அதாவது ஒரு மநுஷ்யன் தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லுகிறார்போல், நான் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லக்காண்கிறதில்லை. ஆகையால் வேறொரு உதாஹரணம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌥𑌦𑌶𑌮𑌃𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌇𑌮𑌾𑌃𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌏𑌵𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌯𑌥𑌾𑌤𑌤𑍍𑌰
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌖𑌲𑍁𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃𑌸𑌤𑌆𑌗𑌮𑍍𑌯𑌨𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃𑌸𑌤
𑌆𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌇𑌹𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌵𑌾𑌵𑌰𑌾
𑌹𑍋𑌵𑌾𑌕𑍀𑌟𑍋𑌵𑌾𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍋𑌵𑌾𑌦𑌂𑌶𑍋𑌵𑌾𑌮𑌶𑌕𑍋𑌵𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌤𑌦𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸𑌯𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌸𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋𑌇𑌤𑌿𑌭𑍂𑌯𑌏𑌵𑌮𑌾𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿
𑌤𑌥𑌾𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸௌ-ரா—உலகத்தில் கங்கை முதலான நதிகள் மார்க்கத்தால் புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பிறகு மேகங்களால் பரப்ரம்ம பானம்பண்ணப்பட்டு பூமியி

𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌥 𑌮𑍋𑌪𑌸𑍀𑌦𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌭𑌾𑌲𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌲𑍇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஒருவஸ்து ஒருப்ரகாரமாம் காணப்படாமல் வேறொரு ரீதியாய்க் காணப்படுமென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸo-ரா—வாராய் ச்வேதகேதுவே ராத்ரியில் சலத்தில்லவணத்தைசேர்த்து காலையில் என்னுடைய சமீபத்துக்குவரவேணுமென்றுசொல்ல அப்படியேசெய்து தகப்பனருடைய ஸமீபத்துக்குவர தகப்பன் அந்தலவணத்தைக் கொண்டுவரவேணுமென்றுசொல்ல, அவன் சலத்தில்லவணத்தை தேடிப்பார்க்க அப்பொழுது லவண ஜலத்தில்லீநமாய் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையென்று தகப்பன் சொல்லுகிறார். இப்படியே ஸதாக்மஸ்வரூபம் அறியவும்.

ஸo-ரா-இப்படி கையாலும் கண்ணாலும் அறியப்படாதலவணம்வேறொருஉபாயத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். ஜலத்தினுடைய அடிபாகத்திலும் மத்தியபாகத்திலும் அக்ரபாகத்திலும் ஜலத்தை யெடுத்து பானம் பண்ணி அது எந்தவிதமாயிருக்கிறதென்று கேட்க அப்பொழுது லவணமாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல அதை உத்தாலகனாகேட்டு எப்படி ஜலத்திலிருக்கிற லவணம் கண்ணுக்கு விஷயமாகிறதில்லையே அப்படியே ஸ்தாவரஜங்கமங்களில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரதேவதை ஆசார்யோபதேச ஶாஸ்த்ரங்களைவிட்டு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதென்று சொல்ல அப்பொழுது ச்வேதகேது என்பவன் ஸச்சப்தவாச்யமான பரதேவதை எந்த உபாயத்தால் காணப்படுகிறதோ, அதை உதாரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று பிரார்த்திக்கச் சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌨𑍀𑌯 𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌤𑌿𑌜𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑍋𑌦𑌙𑍍𑌵𑌾𑌧𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌆𑌨𑍀𑌤𑍋𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌿𑌨𑌹𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾𑌨𑍇𑌵𑍋𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌹𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌥 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸயவஷொாடணிஜெகஷாத்ரூயிஷீ ஸூ்தஹக்ரூ ீஸக்ரூதா தக்ஷவஸி ஸ்ரூதகெஜொ ஐதிஸ வயணவஸோஹமவாநிஜாவயகஸிதி தயாவெஸாஜ்ரூக்ஷெஹாவாவ ‖ ௩ ‖

ஸ0-ரா—எப்படி உலகத்தில் ஒருமநுஷ்யன் திருடன் கண்களேக்கட்டி தேச த்திலிருந்து அரண்யத்துக்குக் கொண்டுபோய் சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட அப்பொழுது அந்த மனுஷயன் திக்ப்ரம்மத்தை அடைந்து நாலுமூலேகளிலும் பார்த்து என்ன திருடன் கண்களை கட்டி சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட்டானென்று சொ நித்து பிறகு தயாளுவான ஒரு புருஷனால் பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு உன்னுடையதேசம் உத்தாபாகத்திலிருக்கிறது அந்தமார்க்கத்லலி போனால் ஸ்வதேசத்தை அடையலாமென்று சொல்லப்பட்டு அப்படியேஸ்வதேசத்தை அடைந்து சுகாதிகளை அநுபவிக்கிறாப்போல் சேதநர்கள் கர்மங்களாகிற பாசங்களால்கட்டப்பட்டு சம்சாரபாதையே அநுபவிக்கிற காலத்தில் பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தால் நல்ல ஆசாரியனை அடைந்து அவருடையஉபதேசத்தால் ஸ்வஸ்ரூபங்களேயும் பரமாதம ஸ்வரூபத்தையும் அநுஸந்திக்கிறார்களோ அப்பொழுது சரீர விமோசனகாலத்தில் பரமாத்மாவை அடைகின்றன சரீரம்போன பிறகு ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றன் என்கிறவிஷயம் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமாநம் சரீரமுள்ளதன்மையுமிருக்கிறபடியால் எப்படி ஸங்கதமாகும் என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

ஸயவஜஷஹஸவ்ஷ்ணஃ.

வரஷீவொாஜ்ராவதாவிநஜ்ஞாதயஃ வரூ்வாஸஜெதஜா நாஸிரோஜா நாஸிரேதிதஸ்யாவஞுவாஜநஸிஸம்வஷ்ரூதெநஃவ்ரா ணெவ்ராணஷேஜஸிதெஜஃ வாஸ்ராம்ஷெவதாயாம்தாவஜ்ஞாநாதி ‖ ௧ ‖

ஸயஷாடஸ்ரூவாஜநஸி ஸம்வஷ்ரூதெநஃவ்ராணெவ்ராணஷே ஜஸிதெஜஃவாஸ்ராம் ஷெவதாயாஜயநஜாநாதி ‖ ௨ ‖

ஸயவஷொாணிஜெகஷாத்ரூயிஷீ ஸூ்தஹக்ரூீ ஸக்ரூதா தக்ஷவஸிஸ்ரூதகெஜொ ஐதிஸவயணவஸோ ஹமவாநிஜாவ யகஸிதி தயாவெஸாஜ்ரூதிஹாவாவ ‖ ௩ ‖

ஸ0-ரா—மரணபாதையை அநுபவிக்கிற புருஷனை தன்னுடைய பந்துக்கள் ஸமீபத்துக்கு வந்து என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளுகிறாயா என்று சுற்றிக்கொண்ட சமயத்தில் எதுவரையில் வாக் மத்திரிலும்வந்து ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணன் தேஜஸ்சுலும் தேஜஸ் பரதேவதைனிடத்திலும் அதுவரையில் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறான். ஸச்சப்தவாச்ய மான பரதேவதையை வாகிந்திரியும் மனோமார்கத்தால் அடைகிறதோ அப்பொழுது புருஷன்ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லே உலகத்தில் சநங்களுக்குதேஹமே ஆத்மாஎன்கிற அபிஸந்தாநத்தால் அநர்த்தம் வருகிறதும் ஸதாத்மகத்வாபி சந்தாநத்தால்புருஷார்தப்ராப்தியுண்டாகிறது என்கிறவிஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ0-ரா-உலகத்தில்ஒருபுருஷன்என்னுடையவீட்டில்திருடன்பிரவேசித்துசிலவஸ்துகொண்டு போனான் என்று சொல்ல, அப்பொழுது ராசபடர்கள் ஒருவனிடத்தில் ஸம்சயப்பட்டு அவனை பிடித்துக்கொண்டு போகிறகாலத்தில் வழிநடுவில் சிலர் இவன் என்னகுற்றம்பண்ணினானென்றுகேட்க, அப்பொழுது படர்கள் இவன்ஒருவருடைய தநங்களை அபஹரித்தானென்று சொல்லி இவனை சோதிக்கிறதற்காக ஒரு அய:பிண்டத்தை தப்தமாகப் பண்ணுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டே அதைக் கொண்டுவருகிறார்கள். அப்பொழுது இவன்திருடியிருந்தால் நான் திருடினேனென்றுசொல்லுகிறவார்த்தை அஸத்யமாகிறது அஸத்யாபிஸந்தியுடன் அதை ஸ்பரசித்தால் தஹிக்கப்பட்டு படர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்படுகிறான். அப்படிதிருடாவிட்டால்இந்த வார்த்தை ஸத்யமாகுறது அதனால் தஹிக்கப்படாமல் படர்களால் விடப்படுகிறான். எப்படி ஸத்யாபி ஸந்தியுடன்கூடின புருஷன் பரசுவை ஸ்பர்சித்து தகிக்கப்பட்ட மாட்டானோ, அப்படியே உலகம் சகத்ஸதாத்மக மென்று அபிஸந்தானத்துடன் கூடின புருஷன் ஸம்ஸாரிகஷ்டத்தை அநுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் சராசரங்கள் அவனுக்கு சரீரபூதங்களென்று சொல்ல அப்பொழுது ஆசாரியனுடைய வசநத்தால் ச்வேதகேது என்பவன் பரமாத்மாவை தெரிந்துக்கொண்டான். (அ)

மத்வபாஷ்யம்—இந்தப்ரபாடகத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பற்றின புராண வசனங்கள் விசேஷித்து எழுதப்பட்டன. மேலும் ஜீகவச்சர பேதங்களுக்கு யாதங்கள் காட்டப்பட்டன, பேதமே (அததத்வமஸி) என்று பதவிபாகமாயை பேதமேசொல்லப்பட்டதென்றும் பேதத்திற்கே த்ருஷ்டாந்தங் கூறப்பட்டதென்றும் அபேதத்திற்கு ஒருத்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டதில்லை என்றும், அபேதமாய் நினைப்பவர்களுக்கு மகாபாபமுண்டென்று அநேக புராண வசனங்களெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

[illegible]

ஆறாவது ப்ரபாடகம் முற்றும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌸𑌨𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌪𑌸𑍀𑌦 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑍇𑌮𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑍇𑌮𑌿 ॥௨॥

𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌶𑍋𑌚𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌂 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑍈𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌗𑍀𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍 ॥௩॥

(ஶம-ஹா-ரா-ஹா.) மந்திரவிசேஷோச்சாரணம் செய்துகொண்டே நாரதமகா முனி ஸநத்குமாரரிடம் சென்று, அவரறிந்ததைச் சொல்லும்படி நியமிக்க, தனக்கு நான்கு வேதங்களும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வியாகரணமும், ச்ராத்தகல்பமும், கணிதமும், உத்பாதஜ்ஞாநமும், நிதிகளையறிகிற மஹாகாலாதிசாஸ்திரமும், தர்க்கசாஸ்திரமும், ஏகாயநமும், சிக்ஷாதிசாஸ்திரங்களும், தேவதோபாஸந வித்யைகளும், வசீகரவித்யையும், தநுர்வேதமும், ஜ்யோதிஷமும், கருடவித்யையும், சங்கீதவித்யையும், வைத்தியசாஸ்திரமும், தெரியும். இவையெல்லாமறிந்து மாத்மஜ்ஞாநமில்லாமல் சோகித்திருக்கிறேன். ஆகையால் நானறிந்ததற்கு மேல் சோகந்தீரும்படி ஆத்மாவை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், ஆத்ம ஜ்ஞானத்தால் சோகந்தீருமென்று தங்களைப் போல்வார்சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேனென்றும் சொல்ல நீரறிந்த தெல்லாம் நாமமென்றார்.

𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦 𑌆𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌰𑍍𑌦𑍈𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌵𑍈𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

𑌸 𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥௫॥

(ஶம-ஹா-ரா--ஹா.) இப்படிக்கெல்லாம் நாமமாகையால் நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நாமமுள்ளவிடமெல்லாம் காமசாரமுண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னார். நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல நாமத்தை விடச் சிறந்ததில்லையோவென்றுகேட்க, உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

ஃயஃ த்வீதீயஃவண்டஃ.

வாஹாவ நாமெ்ரா ஹூயஸீவாஹா ஐமெ்ஹவிஜ்ஞாவயதி யஜுவெஃஷதீ ஸாசவெஷஊயவடுணஃவ தாயடுசீதிஹாஸவுாரணஃ வஞ்சஃவெதாநாஃ வெஹஃவீதாந்தி ராஶிஃமெஷவஃநிமிஃவா கொவாகூூநெகாயநஃ தெவவி ஷாஃப்ஸவிஷாஃ ஹூதவிஷாஃக்ஷதுவிஷாஃ நக்ஷத்ரவிஷாஃ ஸவ்வஜநவிஷாஃதிவஞ்சவுவிஃவாயாக்காஸஞ்ச வஞ்சதெஜஸ்லெவாதீ ஸுநஷாதீ ஸுவஸுஃஸவயாதீ ஸிவக்ஷ்வநஹூஃதீஞ்சவஷாநாஃ கீடவதஃக ஶிவாசிகஃயஃஞ்சாயஃஞ்சுஸசஞாநுதஃவ ஸாயுவாஸா யுவஹூஷயஜஞா ஹூஷயஜஃவமெஷவாஷாஹவிஷஊ யநொடுநாய நொடுவஜ்ஜாவிஷஹுநஸசஃநாநுதஃநஸாயுநாஸாயுநஹூஷயஜ்ஜா நாஹூஷ யஜ்ஜாவாமெவெதஸவுஃவிஜ்ஜாவயதிவாவஃவாஸ்ஸீதி ‖க‖

ஸயொவாவஃப்ஸூஹதூவாஸ்யாவஷாவொமதஃ தத்ராஸூய யாகாஶவாரொஹவதியொவாவஃ ப்ஸூஹதூவாஸீஹூ ஸிஹூமவொவா வொஹூயஊதிவாவொவாவ ஹூயொஸ்தீதிதஹூஹமவாநுப்ஸவீதிதி ‖உ‖

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்கு ஸகல வேதங்களையும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், ஸகல விஷயங்களும் வாக்கினாலேயே தெரிவிக்கப்படுகின்றன. வாக்கை விட்டால் ஸத்யாந்ருதங்களொன்றுமே ஏற்பட மாட்டாவென்றும், ஆகையால் வாக்கையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், வாக்கே ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால், அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, இதற்கும் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்றார். அதைச் சொல்லுமென்றார்.

ஃயஃ த்ருதீயஃவண்டஃ.

மநொவாவவாவொஹூயொ யதாவெவெஷவாமலகெஷவாகொவெ வாக்ஷஊஷ்டிரநுஹவதெவஃ வாவஃவநாஸ்ச நாநு ஹவதிஸய மநஸாமநஸ்திஃதாநயீயெதூயாமெதகாடுணிகாவீடுயெதூ யகாராதெவாதாதி ஸுவஸுஃஸ்வெயெதூயெஷதஜஃவொகஸ் ஃஞ்செஷயெதூயெஷ மநஸ்ஹூதாமநஸிவொகொமநஸ ப்ஸஹூமந உபாஸ்ஸீதி ‖க‖

ஸயொமநொப்ஸூஹதூவாஸ்யாவந்நமவொமதஃ தத்ராஸூ யதாகாஶவாரொஹவதியொமநொ ப்ஸூஹதூவாஸ்ஸிஹூமவொமந வொஹூயஊதிமநவொவாவஹூயொஸ்தீதிதஹூஹமவாநுப்ஸவீதிதி ‖உ‖

(ஸ்ரீஹா-ரா-ஹா.) வாக்கும் வாக்குக்குக் கதீநமான நாமமும் மநோதீநமாகையால் மநமே சிறந்தது. ஸகலத்தையும் இதனாலறிகின்றானன்றோ? ஆகையால் மநஸ்ஸையுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்றுகேட்க உண்டென்ன சொல்லவேண்டுமென்றார்.

ஃயஃ சதுர்த்தஃவண்டஃ.

ஸங்கல்ரவாவமநஸொ ஹூயாநூஷாவெஸஙூயதெடயமநஸூதூ யவாசமீரயதிதாமு நாம்நீரயதிநாம்நி மந்த்ரா ஏகஃ வந்திமந்த்ரேஷு கர்மாணி ‖

தாநிஹவா ஏதாநி ஸங்கல்பைகாயநாநி ஸங்கல்பாத்மகாநி ஸங்கல்பே ப்ரதிஷ்டிதாநி ஸமக்லு2ப்தாம் த்3யாவாப்ருதி2வீ ஸமகல்பேதாம் வாயுஶ்சாகாஶஞ்ச ஸமகல்பந்தாபஶ்ச தேஜஶ்ச தேஷாꣳ ஸங்க்லு2ப்த்யை வர்ஷꣳ ஸங்கல்பதே வர்ஷஸ்ய ஸங்க்லு2ப்த்யா அந்நꣳ ஸங்கல்பதே(அ)ந்நஸ்ய ஸங்க்லு2ப்த்யை ப்ராணா: ஸங்கல்பந்தே ப்ராணாநாꣳ ஸங்க்லு2ப்த்யை மந்த்ரா: ஸங்கல்பந்தே மந்த்ராணாꣳ ஸங்க்லு2ப்த்யை கர்மாணி ஸங்கல்பந்தே கர்மணாꣳ ஸங்க்லு2ப்த்யை லோக: ஸங்கல்பதே லோகஸ்ய ஸங்க்லு2ப்த்யை ஸர்வꣳ ஸங்கல்பதே ஸ ஏஷ ஸங்கல்ப: ஸங்கல்பமுபாஸ்ஸ்வேதி ॥ ௨ ॥

ஸ ய: ஸங்கல்பம் ப்3ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே க்ல்ு2ப்தாந்வை ஸ லோகாந் த்4ருவாந் த்4ருவ: ப்ரதிஷ்டிதாந் ப்ரதிஷ்டிதோ(அ)வ்யத2மாநாநவ்யத2மாநோ(அ)பி4ஸித்4யதி யாவத் ஸங்கல்பஸ்ய க3தம் தத்ராஸ்ய யதா2காமசாரோ ப4வதி ய: ஸங்கல்பம் ப்3ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப4க3வ: ஸங்கல்பாத்3பூ4ய இதி ஸங்கல்பாத்3வாவ பூ4யோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே ப4க3வாந் ப்3ரவீத்விதி ॥ ௩ ॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) மநஸ்ஸைவிட ஸங்கல்பம் சிறந்தது. ஸங்கல்பித்த பிறகன்றோ மநஸ்ஸினுல் நினைக்கின்றேன். பின்பெல்லாம் ததநீநமென்பது ஸித்தமன்றோ? ஆகையால் ஸகலமும் ஸங்கல்பத்தினுல் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸங்கல்பத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தை யுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகும். ஸகலமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பித்தபடி யடைகிறுன். ஆகையால், ஸங்கல்பமே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதிலும் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றுர்.

பஞ்சமக2ண்ட3:.

சித்தம் வாவ ஸங்கல்பாத்3பூ4யோ யதா3 வை சேதயதே(அ)த2 ஸங்கல்பயதே(அ)த2 மநஸ்யத்யத2 வாசமீரயதி தாமு நாம்நீரயதி நாம்நி மந்த்ரா ஏகம் ப4வந்தி மந்த்ரேஷு கர்மாணி ॥ ௧ ॥

தாநி ஹவா ஏதாநி சித்தைகாயநாநி சித்தாத்மாநி சித்தே ப்ரதிஷ்டிதாநி தஸ்மாத்3யத்3யபி ப3ஹுவித3சித்தோ ப4வதி நாயமஸ்தீத்யேவைநமாஹுர்யத3யம் வேத3 யத்3வா அயம் வித்3வாந்நேத்த2மசித்த: ஸ்யாதி3த்யத2 யத்3யல்பவிச்சித்தவாந்ப4வதி தஸ்மா ஏவோத ஶுஶ்ரூஷந்தே சித்தꣳ ஹ்யேவைஷாமேகாயநம் சித்தமாத்மா சித்தம் ப்ரதிஷ்டா சித்தமுபாஸ்ஸ்வேதி ॥ ௨ ॥

ஸ யஶ்சித்தம் ப்3ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே சிதாந்வை ஸ லோகாந் த்4ருவாந் த்4ருவ: ப்ரதிஷ்டிதாந் ப்ரதிஷ்டிதோ(அ)வ்யத2மாநாநவ்யத2மாநோ(அ)பி4ஸித்4யதி யாவச்சித்தஸ்ய க3தம் தத்ராஸ்ய யதா2காமசாரோ ப4வதி யஶ்சித்தம் ப்3ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப4க3வஶ்சித்தாத்3பூ4ய இதி சித்தாத்3வாவ பூ4யோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே ப4க3வாந் ப்3ரவீத்விதி ॥ ௩ ॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) அதைவிடச் சிறந்தது சித்தமென்று சிந்தித்துக்கொண்டபிறகன்றோ ஸங்கல்பம் முதலான ஸமஸ்தமுமுண்டாகின்றது? எத்தனை படித்தவனயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்ய மில்லாதவனை வித்வானுக மதிப்பதில்லை. கொஞ்சம்

படித்தவனுயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்யமுடையவனையே ஜனங்களை கௌரவித்து அவன் சொல்லும் வார்த்தையையே கேட்கின்றார்கள். ஆனதால் சித்தத்தை யுபாஸித்தால் சிந்தித்த லோகங்களை யடைகின்றான். ஆகையால் சித்தத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, சித்தத்தைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌦𑍇𑌵
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌹 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌕𑌲𑌹𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌉𑌪𑌵𑌾
𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍁
𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯
𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) சித்தத்தைவிட த்யாநம் சிறந்தது. த்யாநம் செய்பவனுக்கு மாகாத்ம்யம் லோக ப்ரஸித்தம் பூம்யாதிகளும் மாகாத்ம்யாபேக்ஷயினுற் போல த்யாநம் பண்ணுவதுபோல் நிச்சலமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் த்யாநம் ப்ரம்மமென் றுபாஸித்தால் ஸகல ஸித்தியையு முடையலாம், த்யாநமாவது விச்சேதமில்லாமல் ஒன்றைப்பற்றி வருகிற சிந்தை' என்று சொல்ல, இதைவிட மேலுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லு மென்றார்.

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃,

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂
𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿
𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚𑌾𑌪𑍍
𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌞𑍍𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪
𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍁
𑌚𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌂 𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚 𑌵𑌿
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋
𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾
𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾
𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) த்யாநத்திலும் விஜ்ஞானம் சிறந்தது. விஜ்ஞானத்தினுல் இருக் வேதம் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் நன்று யறிகின்றானன்றோ? ஆதலால் விஜ்ஞானத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும். இப்படி விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்

பவனுக்கு விஜ்ஞானஸித்தமான ஸகல லோகங்களையு மடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌬𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹 𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑌾𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌬𑌲𑍀 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌸 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது பலம்; பலத்தினாலே பரம்பரையாய் ஸகலமுமுண்டாகின்றன. ஆனதால் பலத்தையே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டும். இப்படிப் பலத்தை ப்ரம்மமென்றுபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களையடைகின்றான் என்று சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌶 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁 𑌹 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌦𑌥𑌾𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌽𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌽𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌽𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) பலத்தைவிட அந்நம் சிறந்தது; ஏனென்றால் ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் அந்ந மூலமா யுண்டாகின்றன; ஆனதால் அந்நத்தையே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டியது. அந்நத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவே ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾

𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑌹𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾
𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚
𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌮𑌾𑌪
𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌪 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍
𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿
𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்நத்தைவிட அப்பு சிறந்தது; அந்நமும் அப்பினாலேயே ஸித்திக்கின்றது; ஆகையால் அப்பையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும்; அப்படி யுபாஸித்தால் அதற்குத்தக்க லோகங்களை யடைகின்றான்; காமசாரியாகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லவேண்டு மென்றார்.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿
𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌾𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿
𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜 𑌉𑌪𑌾
𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌵𑍈 𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌹𑌤𑌤𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜
𑌸𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾
𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அப்பிலும் தேஜஸ்ஸு சிறந்தது; தேஜஸ்ஸினால் அப்புண் டாகின்றது. மழை பெய்வதற்கு முன் தேஜஸ்ஸு ப்ரகாசிக்கின்றது. அந்தத் தேஜஸ் ஸைப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டியது அப்படி உபாஸித்தால் அதற்குரிய லோகங் களை யடைகிறானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென் னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌵𑍈 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰
𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌶𑍃
𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌰𑌮𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌨 𑌰𑌮𑌤
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑌂𑌬𑌾𑌧𑌾𑌨𑍁𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯

ஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி ய ஆகாசம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே அஸ்தி பகவ ஆகாசாத் பூய இதி ஆகாசாத்வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||உ||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) தேஜஸ்ஸைவிட ஆகாசம் சிறந்தது. சூரிய சந்திரர்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கெல்லா மாகாசமாதாரமன்றோ? சப்தத்தைக் கேட்பது ஆகாசத்தினாலன்றோ? இப்படி யநேகமான அதிசயங் கொண்டிருக்கின்றமையால் ஆகாசத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களை யடைகின்றான் என்று சொல்ல அதற்கு மேலானதுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

த்ரயோதச: கண்ட:

ஸ்மரோ வாவாகாசாத்பூயஸ்தஸ்மாத்யத்யபி பஹவ ஆஸீரன்னஸ்மரந்தோ நைவ தே கஞ்சன ச்ருணுயுர்ந மன்வீரன்ன விஜாநீரன் யதா வாவ தே ஸ்மரேயுரத ச்ருணுயுரத மன்வீரன்னத விஜாநீரன் ஸ்மரேண வை புத்ரான்விஜாநாதி ஸ்மரேண பசூன்ஸ்மரமுபாஸ்ஸ்வேதி ||க||

ஸ ய: ஸ்மரம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவத்ஸ்மரஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி ய: ஸ்மரம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவ: ஸ்மராத்பூய இதி ஸ்மராத்வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||உ||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகாசத்தைவிட ஸ்மரணம் சிறந்தது. சப்தாதி ச்ரவணமெல்லாம் ஸ்மரணத்தாலன்றோ? இப்படி ஸ்மரணத்தை ப்ரம்மமென்று யவனுபாஸிக்கின்றானோ அவன் ஸ்மரிக்கப்படுகின்ற ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

சதுர்தச: கண்ட:

ஆசா வாவ ஸ்மராத்பூயஸ்யாசேத்தோ வை ஸ்மரோ மந்த்ரானதீதே கர்மாணி குருதே புத்ராம்ச்ச பசூம்ச்சேச்சத இமம் ச லோகமமும் சேச்சத ஆசாமுபாஸ்ஸ்வேதி ||க||

ஸ ய ஆசாம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்த ஆசயாஸ்ய ஸர்வே காமா: ஸம்ருத்யந்த்யமோகா ஹாஸ்யாசிஷோ பவந்தி யாவதாசாயா கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி ய ஆசாம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவ ஆசாயா பூய இதி ஆசாயா வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||உ||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்மரணத்தைவிட ஆசை சிறந்தது. ஆசையினால் தான் ஸகல கர்மங்களையும் செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஆகையால் ஆசையை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன், ஆசைப்பட்ட ஸகலத்தையுமடைகின்றானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

பஞ்சதச: கண்ட:

ப்ராணோ வா ஆசாயா பூயான்யதா வா அரா நாபௌ ஸமர்பிதா ஏவமஸ்மின் ப்ராணே ஸர்வம் ஸமர்பிதம் ப்ராண: ப்ராணேன யாதி ப்ராண:

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌤𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾-
𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) ஆசையிலும் சிறந்தது ப்ராணன்; அரங்கள் நாபியில் அர்ப்பிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல ஸகலமும் ப்ராணத்தி லர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ராணனே கந்தா. ப்ராணமே கமந ஸாதநம். மாதாபித்ராதிகளும் ப்ராணனே.

𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑍃𑌶𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃
𑌪𑌿𑌤𑍃𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌵-
𑌸𑍃𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌹𑌾 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌞𑍍𑌛𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑌂
𑌦𑌹𑍇𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌾-
𑌤𑍃𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍃𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌹𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 ॥

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) ஸப்ராணர்களான மாதாபித்ராதிகளைத் திரஸ்கரித்த போதிலும் மாத்ருஹத்யை செய்பவன் என்றுப்போல நிந்திக்கின்றார்கள். ப்ராண ஹீநமாதாபித்ராதி சரீரங்களை சூலத்தால் குத்தினாலும் அப்படிக்குச் சொல்லுவாரில்லை.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂
𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯-
𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑍁𑌵𑍀𑌤 ॥௪॥

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) ஆகையால் ஸகலமும் ப்ராணனே; இதை யறிந்து விசாரித்து நிச்சயித்தவன் அதிவாதியாகின்றான். இவனை யதிவாதியென்று யாரேனும் சொன்னாலும் அப்படியே யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

𑌅𑌥 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌏𑌷 𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿-
𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) இப்படி அதிவாதி யாகின்றான்; ப்ராணவித்தென்று சொல்லும்போது மேல் ஜிஜ்ஞாஸைப் பிறவாதாகையால் வாஸ்தவத்தி லதிவாதியாயிருப்பவன் நித்ய ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனேயென்று சொல்ல ஆனாலப்படியே அதிவாதியாகவேண்டுமென்ன ஆனாலதை யறிந்தபின் னதுஸித்திக்குமென்ன அப்படியே ஸத்யத்தை உபாஸிக்க விரும்புகிறேனென்றார்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌵𑌿-
𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌗-
𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) விஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்தால்மட்டுமே ஸத்யத்தைப் பற்றின அதிவாதி யாகலாமேயன்றி வேறுவிதமில்லையென்ன அப்படியே யென்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். கீழ் ப்ராண சப்தத்தில் ஜீவாத்மா வென்று ஆர்த்தம் (ரா-பா-த்திலும்)ஸாக்ஷி சித்தென்று (சங்-பாத்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டதுபோல் இங்கும் விஜ்ஞாநமென்று, சாஸ்திரத்தில் விசதமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகின்றதெ ன்று (சங்-பாத்திலும்) தர்சந ஸமாநாகார ஜ்ஞாநமென்று (ரா-பா-த்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டது.

அத அஷ்டாதஶ: ஖ண்ட:.

யதா வை மநுதேऽத விஜாநாதி நாமத்வா விஜாநாதி மத்வைவ விஜா நாதி மதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி மதிம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மநநம் ஸித்தித்தாலல்லது விஜ்ஞாநம் ஸித்தியாதென்ன அப்படிக்கு மநநம் செய்கிறேனென்றார்.

அத ஏகோநவிம்ஶ: ஖ண்ட:.

யதா வை ஶ்ரத்ததாத்யத மநுதே நாஶ்ரத்ததந்மநுதே ஶ்ரத்ததத்தேவ மநுதே ஶ்ரத்தா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி ஶ்ரத்தாம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மநத்திற்கு ச்ரத்தை வேண்டுமென்று சொல்ல அப்படியே என்றார். ச்ரத்தை என்பது த்வரை யென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுகின்றார்.

அத விம்ஶ: ஖ண்ட:.

யதா வை நிஸ்திஷ்டத்யத ஶ்ரத்ததாதி நாநிஸ்திஷ்டஞ்ச்ரத்ததாதி நிஸ்திஷ்டந்நேவ ஶ்ரத்ததாதி நிஷ்டா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி நிஷ்டாம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டை யென்பது ச்ரத்தைக்குக் காரணம்; அதுவேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

அத ஏகவிம்ஶ: ஖ண்ட:.

யதா வை கரோத்யத நிஸ்திஷ்டதி நாக்ருத்வா நிஸ்திஷ்டதி க்ருத்வைவ நிஸ்திஷ்டதி க்ருதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி க்ருதிம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாயது க்ருதி யென்றும் அந்த க்ருதி யென்பது யத்நமென்றும் சொல்லப்படன. அது வேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

அத த்வாவிம்ஶ: ஖ண்ட:.

யதா வை ஸுகம் லபதேऽத கரோதி நாஸுகம் லப்த்வா கரோதி ஸுகமேவ லப்த்வா கரோதி ஸுகம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸுகம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுகமின்னதென்று அறிந்து யத்நப்படுகின்றமையால் ஸுகத்தை யறியவேண்டு மென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

அத த்ரயோவிம்ஶ: ஖ண்ட:.

யோ வை பூமா தத்ஸுகம் நால்பே ஸுகமஸ்தி பூமைவ ஸுகம் பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய இதி பூமாநம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அல்பம் ஸுகமல்ல. அதிக ஸுகமே ஸுகமாகும். ஆகையாலதையே அறியவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். அல்பஸுகமதிக த்ருஷ்ணா ஹேதுவாகையால் துக்க ஹேதுவாமாதலால் ஸுக ஹேதுவன்றெனத் தள்ளப்பட்டது என்று (சங்-பா-த்திலும்) உத்தம ஸுகத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இதர ஸுகம் நிந்திக்கப்பட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

சதுர்விம்ஶ: கண்ட:.

யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி நாந்யத்விஜாநாதி ஸ பூமாத யத்ராந்யத்பஶ்யத்யந்யச்ச்ருணோத்யந்யத்விஜாநாதி ததல்பம் யோ வை பூமா ததம்ருதமத யதல்பம் தந்மர்த்யம் ஸ பகவ: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி ஸ்வே மஹிம்நி யதி வா ந மஹிம்நீதி ||௧||

(ஶம்-பா.) அந்த உத்தம ஸுகம் எப்படிப்பட்டதென்றால் பேத ஜ்ஞாநமாகிய த்வைத மென்கிற ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ஸ்தாநமான மோக்ஷஸுகமென்கிற ப்ரம்மாத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அந்த ப்ரம்மாத்ம ஸாக்ஷாத்கார முண்டானபோது மற்றொன்றைக் காண்பது கேட்பது முதலியவை ஏற்படாவென்றும் இந்தச் சுருதிக்குக் கருத்து. இது பூம ஸுகமின்னதென்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்டது.

(ரா-பா.) பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கும்போது இதர வஸ்துக்களை நினைக்கும்படி யிராது. ஆதலா லது பூமஸுக மென்னப்படுகின்றது. எதை யநுபவிக்கும்போது நினைவு மற்றொன்றை யநுபவிக்க விரும்புமோ அது அல்பம். அந்த பூமஸுகம் சுயம்ப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்கின்றது. மற்றொன்று அதற்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இதனால் சேதநா சேதநங்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் முதலியவை சங்கிக்க வழியில்லை. இந்தப்படி விசிஷ்டா த்வைதமாகின்றது.

கோஅஶ்வமிஹ மஹிமேத்யாசக்ஷதே ஹஸ்திஹிரண்யம் தாஸபார்யம் க்ஷேத்ராண்யாயதநாநீதி நாஹமேவம் ப்ரவீமி ப்ரவீமீதி ஹோவாசாந்யோ ஹ்யந்யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி ||௨||

(ஶம்-பா.) பூமஸுகம் அநாதாரமென்பதை மெய்ப்பிக்கின்றதற்கு ஒன்றை மற்றொன்று அடைந்திருக்குமேயல்லது அபேதப்பட்ட பொருளுக்கு ஆதாராதேய பாவம் ஏது.

(ரா-பா.) ஸர்வமும் பூமஸுகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லது அவற்றிலிதற்கு ப்ரதிஷ்டை யில்லை. தன்னிலும் ப்ரதிஷ்டை யில்லை. அநாதாரமாயிருக்கின்றதென்று கருத்து.

பஞ்சவிம்ஶ: கண்ட:.

ஸ ஏவாதஸ்தாத்ஸ உபரிஷ்டாத்ஸ பஶ்சாத்ஸ புரஸ்தாத்ஸ தக்ஷிணதஸ்ஸ உத்தரதஸ்ஸ ஏவேதம் ஸர்வமித்யதாதோஹங்காராதேஶ ஏவாஹமேவாதஸ்தாதஹமுபரிஷ்டாதஹம் பஶ்சாதஹம் புரஸ்தாதஹம் தக்ஷிணதோஹமுத்தரதோஹமேவேதம் ஸர்வமிதி ||௧||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அந்த பூம ஸுகமானது மேலும் கீழும் மற்றுமுண்டான எல்லா இடங்களிலுமுண்டா யிருக்கின்றது. இனி அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகிறது. நானே கீழும் மேலும் பின்னும் முன்னும் தெற்கும் வடக்கும் இருக்கிறேன்; நானே யெல்லாம்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறு என்கிற சங்கையுண்டாகாமலிருப்பதற்கு நானே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டு மென்று அஹங்காராதேசம் தொடங்கப்படுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) பரமாத்ம சரீரமென்று தன்னை யறிய வேண்டுவதற்கு அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், ஜீவ பரமாத்

மாக்களுக்கபேதம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை யென்பது ஸ்புடமாய் விளங்குகின்றதெ ன்றும், அப்படி அபேதமாயிருந்தால் (அஹமாதேசஃ) என்றிருக்குமென்றும் (அஹங்கா தேசஃ) என்றிராதென்றும் (ரா-பாத்திலும்) பேதங்கள் காண்க.

[illegible] ॥உ॥

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) அபேதோபாஸநம் செய்தால் முக்திக்கு வழியென்று சங் கரபாஷ்யத்திலும் சரீர சரீரிபாவத்தையுபாஸிக்க வேண்டுமென்று இராபாத்திலும் சொ ல்லப்பட்டது. மேலும் அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்று இரண்டு பாஷ் யங்களிலும் சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

[illegible]

[illegible] ॥க॥

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) ப்ராணன், ஆசை, ஸ்மரணம், ஆகாசம், தேஜஸ்ஸு, அப்பு, உத்பத்திலயங்கள், அந்நம், பலம், விஜ்ஞாநம், த்யாநம், சித்தம், ஸங்கல்பம், மநஸ்ஸு, வாக்கு, நாமம், மந்த்ரங்கள், கர்மங்கள் முதலியவை யெல்லாம் ஆத்மாவி னிடத்திலிருந் துண்டாகின்றன என்று பாவிக்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். உபாஸகனை ஸ்துதிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டி செய்கிரு னென்று சிறப்பிக்கப்பட்டதெனச் சங்-பா-த்திலும் அஹங்க்ரஹஸாமாநாதி கரண்யத் தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக ஸ்ருஷ்டிகர் த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ரா-பா-த்தி லும் சொல்லப்பட்டன.

[illegible] ॥உ॥

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) இப்படிச் சொன்னபடி க்ரமமாயுபாஸித்தவன் முக்தி யடைகின்ருன்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே இந்த உபாஸகனுமாகின்றமை யால் இவனே பரமார்த்த தசையில் ஏகரூபியாகின்ருன். ராகத்வேஷங்களைவிட்டால் ஸத்வத்தியாகின்றது என்று சங்-பா-த்திலும் முக்தனுக்குக் கைங்கர்யத்தைச்செய்யும்

பொருட்டாகத் திவ்ய தேஹமுண்டென்றும், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேஹ ப்ராப்திக்காக இப்படிப்பட்ட உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த உபாஸநத்திற்கு ஸத்வசுத்தி வேண்டுமென்றும், ஸத்வசுத்திக்கு ஆகார சுத்தி வேண்டுமென்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஸநத்குமாரருடைய உபதேசம் முடிந்தது என்று தெளிந்து கொள்க.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஏழாவதுப்ரபாடகம் முற்றிற்று.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂॥ 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா.) நடந்த ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் அத்வைத ஸ்வரூபமெல்லாம் சொல்லப்பட்டது; நிர்க்குணம் ப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்பட்டது; ஆயினும் மந்தபுத்திகளுக்கு அபரிச்சின்னாத்வைத ப்ரம்ம ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலும் குணமுள்ள வஸ்துவையே விரும்புவர்களானதாலும் தஹர பரிச்சேதமும் ஸத்யகாமாதி குணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்றால் எப்படியாயினும் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் உருசி வருவதற்குக் காரணம் தேடப்படுகின்றது. வைராக்கியத்தையுமுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமும் சொல்லவேண்டு மென்றும் இந்த எட்டாம் ப்ரபாடகம் தொடங்கப்படவேண்டும். ஹ்ருதயம் வீடென்றும், சரீரம் புரமென்றும் ரூபிக்கப்பட்டன. இந்தப் பட்டணத்தில் ஆகாசமென்கிற ப்ரம்மம் காணப்படுகின்றது. ஆகையாலதை யறிந்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக் காண்க.

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மமும் தஹர புண்டரீகத்தி லுபாஸிக்கப்படவேண்டு மென்பதும் சொல்லப்படுகின்றது. இதின் விரிவை சாரீரக பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்க.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரபாடகம் உபஸம்ஹார ப்ரபாடகமா யிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்தில் ப்ரமார்த்தா த்வைதத்தைச் சொல்லவேண்டுமாதலால் அப்படிச் சொல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதத்தையே இந்த ப்ரபாடக முழுதும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலிதுவே இந்த உபநிஷத்திற் கபிமதமென்று வெளியாகின்றதென்று புத்திமான்களுகித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌸 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌭𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) தஹராகாச மென்பது யாது? அதினுள்ளிருப்பதென்னவென்று கேட்டால் ஆகாசம் போன்றதே தஹராகாசம் எல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாயிருக்கின்றதென்றும், ஸர்வ போக்யமென்று முபதேசிக்க வேண்டும்.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍈𑌤𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ ப்³ரூயாந்நாஸ்ய ஜரயைதஜ்ஜீர்யதி ந வதே⁴நாஸ்ய ஹந்யத ஏதத்ஸத்யம் ப்³ரஹ்மபுரமஸ்மிந் காமா꞉ ஸமாஹிதா ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிக⁴த்ஸோऽபிபாஸ꞉ ஸத்யகாம꞉ ஸத்யஸங்கல்போ யதா² ஹ்யேவேஹ ப்ரஜா அந்வாவிஶந்தி யதா²நுஶாஸநம் யம் யமந்தமபி⁴காமா ப⁴வந்தி யம் ஜநபத³ம் யம் க்ஷேத்ரபா⁴க³ம் தம் தமேவோபஜீவந்தி ॥

(ஶம்-ஹா ரா-ஹா.) இது கேட்ட சிஷ்யர்கள் சரீர நாசாதிகளால் அது நசியாதோ வென்று கேட்டால், இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஜரையினால் ஜராதிகள் அதற்குக் கிடைக்க மாட்டாது. அபஹதபாப மத்வம் முதலிய குணங்களுக் கிடமாகின்றது. அதை யடைந்த வர்களுக்கு யதேஷ்டமாய் ஸகலமும் கிடைக்கும்.

தத்³யதே²ஹ கர்மஜிதோ லோக꞉ க்ஷீயத ஏவமேவாமுத்ர புண்யஜிதோ லோக꞉ க்ஷீயதே தத்³ய இஹாத்மாநமநநுவித்³ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந்காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷ்வகாமசாரோ ப⁴வதி அத² ய இஹாத்மாநமநுவித்³ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந்காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப⁴வதி ॥௬॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) கர்மார்ஜித ஸகல லோகங்களையும் அழிந்து போமவை யென்றும் அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் இந்த லோகத்திலே பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் ஸத்ய குணங்களை யுபாஸிப்பவன் ஸர்வலோக காமசார முண்டாகுமென்றும் அந்த உபாஸந மில்லாதவனுக்குக் காமசாரமுண்டாகா தென்றும் சொல்லப்பட்டன.

த்³விதீய꞉ க²ண்ட³꞉.

ஸ யதி³ பித்ருலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய பிதர꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந பித்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௧॥ அத² யதி³ மாத்ருலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய மாதர꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந மாத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௨॥ அத² யதி³ ப்⁴ராத்ருலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய ப்⁴ராதர꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந ப்⁴ராத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௩॥ அத² யதி³ ஸ்வஸ்ருலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய ஸ்வஸார꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந ஸ்வஸ்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௪॥ அத² யதி³ ஸகி²லோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய ஸகா²ய꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந ஸகி²லோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௫॥ அத² யதி³ க³ந்த⁴மால்யலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய க³ந்த⁴மால்யே ஸமுத்திஷ்ட²த꞉ தேந க³ந்த⁴மால்யலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௬॥ அத² யத்³யந்நபாநலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்யாந்நபாநே ஸமுத்திஷ்ட²த꞉ தேநாந்நபாநலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௭॥ அத² யதி³ கீ³தவாதி³த்ரலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய கீ³தவாதி³த்ரே ஸமுத்திஷ்ட²த꞉ தேந கீ³தவாதி³த்ரலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௮॥ அத² யதி³ ஸ்த்ரீலோககாமோ ப⁴வதி ஸங்கல்பாதே³வாஸ்ய ஸ்த்ரிய꞉ ஸமுத்திஷ்ட²ந்தி தேந ஸ்த்ரீலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௯॥ யம் யமந்தமபி⁴காமோ ப⁴வதி யம் காமம் காமயதே ஸோऽஸ்ய ஸங்கல்பாதே³வ ஸமுத்திஷ்ட²தி தேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥௰॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸகல லோகங்களை யதேஷ்டமா யடைகிருனென்பதைத் தனித்தனியே பிதா, மாதா, ப்ராதா, ஸ்வஸா, ஸகா, இந்தமால்யங்கள், அந்நபாநங்கள், கீதவாத்யங்கள், ஸ்த்ரீகள், இப்படிக்கு எந்த லோகங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தால டைகின்ருனென்று கருத்து.

[illegible]

[illegible] ||௧||

(ஶ௦-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸத்ய காமங்கள், அந்ருதமாகிய மாயையினால் மூடப் பட்டிருக்கின்றமையால், அறியப்படுவதில்லை. இப்படியே லோகாந்தரத்தை யடைந்த பந்துவர்க்கங்களையும் ஹ்ருதயத்தில் தன்னிலிருந்தும் காண விரும்பியும், காண்பதில்லை.

(ராஹா.) கர்மத்தினை லமுந்திய ஜ்ஞானமுடைய ஜீவாத்மாவினால் பரமாத்மாவி னுடைய கல்யாண ஸத்ய குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ப்ரேதர்களான பந்துக்களையு மடைகின்ருனில்லை. ஸத்யமான கர்மம் நிவ்ருத்தமானால் ஸகலத்தையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்ருனென்பது கருத்து.

[illegible] ||௨||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிதிநமும் நித்ராஸமயத்தில் அந்த ப்ரமம்மத்தை யடைந்துகொண்டிருந்தும், நிதியுள்ள பூமியின் மீது நடந்துகொண்டே நிதியை யறியாதிருப் பதுபோலவே யறிகிறதில்லை.

பாதாவயார்த்த பேதங்கள், அந்ருத சப்தத்திற்கு முன் ச்ருதியைப்போல அர்த்த பேதங் காண்க.

[illegible] ||௩||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் இந்த ஆத்மா வர்த்திக்கின்ருனென் றறிந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை யடைகின்ருன்.

[illegible] ||௪||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்த ஆத்மா இந்த சரீரத்தில் நின்றும் பரஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஸ்வரூபம் பெற்றவனாய் உஜ்வலனாகின்ருன். இதுவே அம்ரு தம், அபயம், அம்ருதாபய ஸ்வரூபமே ப்ரம்மம். அந்த ப்ரம்மத்திற்கே ஸத்யமென்று பெயர்.

[illegible] ||௫||

(மூ-ஹா-ரா-ஹா.) ஸத், த, யம் என்று மூன்றக்ஷரங்கள் கலந்து ஸத்ய மென்ருகின்றது. முதலாவது அம்ருதம், இரண்டாவது மர்த்யம், மூன்ருவது இவ்வி ரண்டையுமடைவது. ஆகையா லிப்படி யறிந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகின்ருன்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑌂𑌭𑍇𑌦𑌾𑌯 𑌨𑍈𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌮𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌰𑌤𑍋 𑌨 𑌜𑌰𑌾 𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥௧॥

(மூ-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த பரமாத்மா ஸகல லோகங்களுக்கும்ஸேது. எல்லாவற் றையும் தரிப்பவன். அபஹதபாப்மா. இந்த ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவனுக்கு ஒரு துக்கமுங் கிடைக்கமாட்டாது.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌨𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌨𑍁𑌪𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌕𑍍𑌤𑌮𑌹𑌰𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥௨॥

(மூ-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஸேதுவை யடைந்தவனுக்கு இராப் பகலென்கிற பேதமில்லாமல் எப்போதும் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும். அதாவது ஸர்வ ஜ்ஞனுகின்ருன்.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩॥

(மூ-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படி யறிந்து முக்தனைவனுக்கு ஸகல லோகங்களி லும் காமசாரமுண்டாகின்றது.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 ॥௧॥

(மூ-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்ம சர்யத்திஞல் ஸகலத்தையுமடைகின்ருர்கள். அவை யே யஜ்ஞமென்று சொல்லுகின்ருர்கள். இந்த ப்ரம்ம சர்யத்திஞ லாத்மாவை யடை கின்ருன்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍌𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥௨॥

(மூஹா-ரா-ஹா.) மநநமும் ப்ரம்ம சர்யமே. இதுவே ஸத்யராயண மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸத்தாகிய ஆத்மாவை இரக்ஷிக்கின்றமையா லிந்தப் பெயர டைந்தது

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌨𑌾𑌶𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌦𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾

வக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ ததரஶ்ச ஹ வை ண்யஶ்சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யாமிதோ திவி ததைரம்மதீயம் ஸரஸ்தத³ஶ்வத்த²: ஸோமஸவநஸ்ததபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண: ப்ரபுவிமிதம் ஹிரண்மயம் ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அரசகாயநமென்று சொல்லப்படுகின்றதும் ப்ரம்ம சர்யமே யாகின்றது. அரண்யாயந மென்பதும் ப்ரம்ம சர்யமேயாம். இப்படிப்பட்ட ப்ரம்ம சர்யாதி ஸாதந ஸம்பத்தியுடையவன் மூன்றுவது லோகமாகிய ப்ரம்ம லோகத்தை யடைகின்றான். அதில் அச்வத்தமும் ஸோமஸவநமும் மண்டபமும் அபராஜிதை யென்கிற பட்டணமும் ப்ரபுவினால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இது ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்தைச் சொல்லுகின்றதென்று சங்-பா-த்திலும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்ம லோகமென்று இரா-பா-த்திலும் பேதங் காண்க.

தத்ய ஏவைதாவரம் ச ண்யம் சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே ப்ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்தந்தி தேஷாமேவைஷ ப்ரஹ்மலோகஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி ||௪||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த வர்ணனையினால் கொண்டாடப்பட்ட ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவன் ஸகல லோகங்களிலும் காமசார முடையவனாகின்றான்.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:

அத யா ஏதா ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தா: பிங்களஸ்யாணிம்நஸ்திஷ்டந்தி ஶுக்லஸ்ய நீலஸ்ய பீதஸ்ய லோஹிதஸ்யேத்யஸௌ வா ஆதித்ய: பிங்கள ஏஷ ஶுக்ல ஏஷ நீல ஏஷ பீத ஏஷ லோஹித: ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வெண்மை, கருமை, சிவப்பு ரூபங்களை யுடைய நாநா நாடிகள், பிங்கள ஸம்பந்தமுடையவைகள் ஸூர்யரச்மியைச் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கின்றன. அவை ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றன.

தத்யதா மஹாபத ஆதத உபௌ க்ராமௌ கச்சதீமம் சாமும் சைவமேவைதா ஆதித்யஸ்ய ரஶ்மய உபௌ லோகௌ கச்சந்தீமம் சாமும் சாமுஷ்மாதாதித்யாத்ப்ரதாயந்தே தா ஆஸு நாடீஷு ஸ்ருப்தா ஆப்யோ நாடீப்ய: ப்ரதாயந்தே தேऽமுஷ்மிந்நாதித்யே ஸ்ருப்தா: ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸூர்யரச்மிகள் உபய லோகத்தையும் அடைந்து நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. மகாபதம்போல உபயலோக ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன.

தத்யத்ரைதத்ஸுப்த: ஸமஸ்த: ஸம்ப்ரஸந்ந: ஸ்வப்நம் ந விஜாநாத்யாஸு ததா நாடீஷு ஸ்ருப்தோ பவதி தம் ந கஶ்சந பாப்மா ஸ்ப்ருஶதி தேஜஸா ஹி ததா ஸம்பந்நோ பவதி ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் கரணங்களை யுபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யும்போது இந்த நாடிகளில் ப்ரவேசிக்கின்றான். அப்போதொரு பாபத்தையுமடையின்றதில்லை. ப்ரகாச ப்ரம்மத்தோடு சேருகின்றான்.

அத யத்ரைததபலிமாநம் நீதோ பவதி தமபித ஆஸீநா ஆஹுர்ஜாநாஸி மாம் ஜாநாஸி மாமிதி ஸ யாவதஸ்மாச்சரீராதநுத்க்ராந்தோ பவதி தாவஜ்ஜாநாதி ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மாவை சரீரத்தில் பலங் குறைந்து ரோகத்தால் வருந்தும்போது என்னைத் தெரிகின்றதா என்னைத் தெரிகின்றதா வென்று கேட்கின்றார்கள். உத்க்ராந்திக்குமுன் வரையிலறிகின்றார்கள். அப்போது அந்த நாடிகளிலிருக்கின்றான்.

அத யத்ரைததஸ்மாச்சரீராதுத்க்ராமத்யதைதைரேவ ரஶ்மிபிரூர்த்வமாக்ரமதே ஸ ஓமிதி வா ஹோத்வா மீயதே ஸ யாவத்க்ஷிப்யேந்மநஸ்தாவதாதித்யம் கச்சத்யேதத்வை கலு லோகத்வாரம் விதுஷாம் ப்ரபதநம் நிரோதோऽவிதுஷாம் ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸூர்ய மண்டலத்தை ரச்மிவழியாயடைந்து அதி சீக்ரமாகச் சேருகின்றான். இதுவே வித்வான்களுக்கு மோக்ஷவதாரம். அவ் வித்வான்களுக்கு வழியடைப்பு.

ததேஷ ஶ்லோக: ஶதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தாஸாம் மூர்தாநமபிநி:ஸ்ருதைகா தயோர்த்வமாயந்நம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே பவந்த்யுத்க்ரமணே பவந்தி ||௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நாடிகளில் ஒரு நாடி மூர்த்த ப்ரதேசத்தை யடைந்திருக்கின்றது. அந்த நாடியால் உத்க்ராந்தியை யடைந்தவன் மோக்ஷத்தையடைகின்றான். இதர நாடிகள் சுற்றுமிருக்கின்றன.

அத ஸப்தம: கண்ட:

ய ஆத்மாऽபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: ஸோऽந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: ஸ ஸர்வாம்ஶ்ச லோகாநாப்நோதி ஸர்வாம்ஶ்ச காமாந்யஸ்தமாத்மாநமநுவித்ய விஜாநாதீதி ஹ ப்ரஜாபதிருவாச ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை யறிந்து அந்தப்படி யுபாஸிப்பவனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களோடு கூடினவனாகின்றான்.

தத்தோபயே தேவாஸுரா அநுபுபுதிரே தே ஹோசுர்ஹந்த தமாத்மாநமந்விச்சாமோ யமாத்மாநமந்விஷ்ய ஸர்வாம்ஶ்ச லோகாநாப்நோதி ஸர்வாம்ஶ்ச காமாநிதீந்த்ரோ ஹைவ தேவாநாமபிப்ரவவ்ராஜ விரோசநோऽஸுராணாம் தௌ ஹாஸம்விதாநாவேவ ஸமித்பாணீ ப்ரஜாபதிஸகாஶமாஜக்மது: ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைப் பரம்பரையா யறிந்த தேவாஸுரர்கள், அந்த ஆத்மாவை யறியவிரும்பினார்கள். அப்போது தேவதைகளுக்காக இந்திரனும் அஸுரர்களுக்காக விரோசனனும் ஸமித்பாணிகளாய்ப் ப்ரஜாபதியைக் கிட்டினார்கள்.

தௌ ஹ த்வாத்ரிம்ஶதம் வர்ஷாணி ப்ரஹ்மசர்யமூஷதுஸ்தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச கிமிச்சந்தாவவாஸ்தமிதி தௌ ஹோசதுர்ய ஆத்மாऽபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: ஸோऽந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: ஸ ஸர்வாம்ஶ்ச லோகாநா

𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵
𑌤𑍋 𑌵𑌚𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) அவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ப்ரம்மசர்யத்தை யடைந்திருந்தார்கள். அவர்களை ப்ரம்மா எதற்காக ப்ரம்மசர்யம் செய்கின்றீர்களென்று கேட்க அபகதபாபமித்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மாவை யறிந்து ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரத்தை யடைவதற்காக வென்றார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤
𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌭
𑌗𑌵𑍋𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌕𑌤𑌮 𑌏𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌉 𑌏
𑌵𑍈𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௪॥

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) அவர்களுக்குக் கண்ணில்தோற்றுகிற புருஷன் ஆத்மா, அம்ருதஸ்வரூபமுடையவன் என்று சொல்ல ஜலாதர்சாதிகளிலெல்லாம் தோற்றுகிற சாயையை ஆத்மாவோ வென்ன ஆமென்றார்.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌉𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤
𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁
𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌵 𑌆 𑌲𑍋𑌮𑌭𑍍𑌯 𑌆 𑌨𑌖𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௧॥

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) தண்ணீர் மடக்கில் உங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோளென்ன அவர்கள் பார்க்க என்னென்ன தலைமயிர் தொடங்கிக் கால்நகம் வரையில் ப்ரதிபிம்பம் தெரிகின்றதென்று சொன்னார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃
𑌤𑍌 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌥𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸
𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪
𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌥 𑌇𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸
𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌵 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑍌 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪
𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿
𑌤𑍌 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍁𑌃 ॥௩॥

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) ப்ரஜாபதி யலங்கரித்துக்கொண்டு பார்க்கச்சொல்ல அப்படியே பார்க்க அலங்காரமாய்த் தெரிய அதுவே ஆத்மா அம்ருதம் ப்ரம்மமென்று சொல்ல அவர்களும் சாந்தா காங்க்ஷர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍁𑌵𑌿
𑌦𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌰 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌵𑌾
𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍋𑌸𑍁𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜
𑌗𑌾𑌮 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌯𑍍𑌯
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌭
𑌯𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌵𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌮𑌂𑌚𑌾𑌮𑍁𑌂𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

த்ஸாஹைவாஸ்மாத்வைரோசநோஸுரேஷு தா ஹோசுரா வேதத்யாபங்கத்யேஹைத்பகதோஹைவதா பரவ ஸ் ஸமிதஞ்சதாஹைவகரோநாத்யா தாஸுரா ஸ்வம் தஸுவமுவிஹவயந்தி ஸ்மாத்ஹேதமப்யேவேஹாததாநமச்ரத்ததாநமயஜமாநமாஹுராஸுரோ பதேத்யஸுராணா ஹ்யேஷோபநிஷத்ப்ரேதஸ்ய சரீரம் பிக்ஷயா வஸநேநாலங்காரேணேதி ஸம்ஸ்குர்வந்த்யேதேந ஹ்யமும் லோகம் ஜேஷ்யந்தோ மந்யந்தே ‖௫‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ப்ரமஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது தப்பாய் எதற்காக க்ரஹித்துக்கொண்டு போகவேண்டும்? கர்ணாகர்ணிகையினால் கேட்டாயினும் உண்மை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று இப்படிக்குச் சொன்னார். அதாவது யார் இவர்களிப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ப்ரம்மத்தை நம்புகின்றார்களோ அவர்கள் பராபவத்தை யடைவார்களென்பது; இதை இப்படியே நம்பிக்கொண்டவனைத் தேஹமே ஆத்மாவென்றுபதேசித்து அதின் போஷணத்தையே புருஷார்த்தமாக விரோசநன் அஸுரர்களுக்குபதேசித்தான். ஆனதாலிப்போதும் தேஹாத்ம ப்ரம்மத்தால் நாஸ்திகனாயிருப்பவனை அஸுரனென்று சொல்லுகின்றார்கள். இது ஆஸுரகோஷ்டியிலிருந்து வந்தாய்யம் ஆனதால் ப்ரேதத்தை யலங்கரிக்கின்றார்கள்.

அத நவமః கண்டః.

அத ஹேந்த்ரோப்ராப்யைவ தேவாநேததபயம் ததர்ச யதைவ கல்வயமஸ்மிஞ்சரீரே ஸாத்வலங்க்ருதே ஸாத்வலங்க்ருதோ பவதி ஸுவஸநே ஸுவஸநः பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தே அந்தோ பவதி ஸ்ராமே ஸ்ராமః பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ருக்ணோऽஸ்யைவ ஸரீரஸ்ய நாஸமந்வேஷ நஷ்டமேவாஹமத்ர போக்யம் பஸ்யாமீதி ‖௧‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்திரனோ வென்றால் தேவதைகளுக்கு இதை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னமே சுத்தாந்தக்கரணனானதால் தேஹாத்மபாவத்தில் தோஷபுத்தி பிறந்து ஹேயமான சரீரத்தை யோக்யமான ஆத்மாவாய்க் கொள்ளுவதில்லை யென்று நினைத்தான்.

ஸ ஸமித்பாணி: புநரேயாய தம் ஹ ப்ரஜாபதிருவாச மகவந்யச்சாந்தஹ்ருதய: ப்ராவ்ராஜீ: ஸார்தம் விரோசநேந கிமிச்சந்புநராகம இதி ஸ ஹோவாச யதைவ கல்வயம் பகவோऽஸ்மிஞ்சரீரே ஸாத்வலங்க்ருதே ஸாத்வலங்க்ருதோ பவதி ஸுவஸநே ஸுவஸந: பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தே அந்தோ பவதி ஸ்ராமே ஸ்ராம: பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ருக்ணோऽஸ்யைவ ஸரீரஸ்ய நாஸமந்வேஷ நஷ்டமேவாஹமத்ர போக்யம் பஸ்யாமீதி ‖௨‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஸந்தேகங்கொண்ட இந்திரன் மறுபடியும் சிஷ்யவ்ருத்தியோடு ப்ரம்மாவினிடத்தில் வர, ஏன் வந்தாயென்று கேட்க, விஷயத்தை விவரித்தான்.

ஏவமேவைஷ மகவந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூயோऽநுவ்யாக்யாஸ்யாமி வஸாபராணி த்வாத்ரிம்ஸதம் வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி த்வாத்ரிம்ஸதம் வர்ஷாண்யுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ‖௩‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆம்யா இந்திரனே, அதினுண்மையை நன்றாய் வெளியிடுகின்றேன்; இன்னமும் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருக்க வேண்டுமென்ன அப்படியே காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற ஆத்மாவை யறியும்படி யுபதேசிக்க, சாந்தா காங்க்ஷனாய்ச் சென்று மீண்டும் துக்காநுபவத்தினால் ஸந்தேஹப்பட்டுப் போக்யமென்று நினைக்கவில்லை.

𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௩॥

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௪॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) மீண்டும் ஸமித்பாணியாய் ப்ராஜாபதியைக்கிட்ட வெனென்ன ஸந்தேகத்தைச் சொல்ல முன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருந்தாலதை விசிதமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்னக் காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌕𑌶𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍇𑌦𑍁𑌃 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑌶𑌤𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௩||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தியில் தோற்றுகிற ரூபத்தை ஆத்மாவென்றுபதே சிக்கச் சாந்தா காங்க்ஷிணுய்ச் சென்று மீண்டு அப்போது ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லை ஆனதால், நாசமென்று ஸந்தேகித்துப் போக்யமில்லையென்று நினைத்து ஸமித்பாணியாய் முன்போல் வந்து கேட்கப்பட்டு, ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல, அஞ்சு வர்ஷங்கள் காத்திருக்கச் சொல்ல அப்படியே இருக்க அப்படியே உபதேசித்தார்.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌵𑍈 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑍋𑌰𑌪𑌹𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌃 ||௧||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ஓ இந்திரனே, இந்தச் சரீரமே மரணத்தையடைவது. அந்த மரணமும் காலநியதியுடையதல்ல; க்ஷணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்ருதஸ்வரூபியாகிய ஆத்மாவுக்கு அதிஷ்டாநமாயிருக்கின்றது நிரவயவனுயிருக்கிற ஆத்மாவுக்குச் சரீரஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்கமுண்டாகின்றன. சரீரஸம்பந்தாஸம்பந்தங்களே ஸுகதுக்க தத்பாவங்களுக்குக் காரணமென்றறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சரீரம் என்பது கர்ம ஸம்பந்தப்பட்ட சரீர மில்லையென்றவாறு என்று (ரா பா-த்தில்) பேதம்.

𑌅𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு முதலிய சரீரமில்லாமலிருக்கின்ற வஸ்துக்கள், ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்வகாரண ஜ்யோதியை யடைந்து, நிஜரூபத்தைக்கொண்டு விளங்குவதுபோல் இந்த ஜீவனுமிந்தச் சரீரத்திலிருந்து பரஜ்யோதியை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை ... பிரகாசிக்கின்றான்.

𑌸 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌨𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍋𑌪𑌜𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯 𑌆𑌚𑌰𑌣𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ||௩||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யடையப்படுகிற புருஷ னுத்தமபுருஷன். இவனையடைந்த ஸம்ப்ரஸாதனென்கிற ஆத்மா யதேஷ்ட ஸகலபோகங்களையு மநுபவிக்கிறான்; விளையாடுகிறான்; ஸந்தோஷிக்கின்றான்; ஸ்த்ரீகளையும், வாஹநங்களையும் அடைகின்றான். இந்தபோயாகாரங்களைக்களை நினைப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவ னுபாதியினால் இரதத்தில் குதிரை கட்டப்படுவதுபோல் கர்மபாசத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றான்.

[illegible] ||௪||

[illegible] ||௫||

(ஸ॰-ஹா-ரா-ஹா.) கண்ணைத் தர்சநகரணமாகக்கொண்டவனாத்மா. இப்படியே அந்தந்த விஷயங்களை அறிவதற்கு அந்தந்தக் கரணங்களைக் கரணமாகக்கொண்டவன் ஆத்மா.

[illegible] ||௬||

(ஸ॰-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை தேவர்களுபாஸிக்கின்றார்கள். ஆதலால் எல்லா லோகங்களையு மடைகின்றார்கள்; எல்லாக் கர்மங்களை யநுபவிக்கின்றார்கள். இந்த ஆத்மாவை யறிந் துபாஸிப்பவனுக்கு ஸகல ஸித்தியுமுண்டாகின்றது என்று ப்ரஜாபதி சொன்னான்.

அத த்ரயோதஶ: க²ண்ட:.

[illegible] ||௧||

(ஸ॰-ஹா-ரா-ஹா.) கம்பீரருமான ஹார்த்தப்ரம்மத்தை யடைந்து ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸர்வவிதமான உபாஸநமும் செய்து பாபஸம்பந்தம் நீங்கிச் சந்திரனைப் போலும், குதிரையைப்போலும், ராஹுமுகம்போலும், மயிர்கள்போலு மிருக்கிற ஸமஸ்த வ்யஸ்தப்ரக்ருதியம் பந்தத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்தையடைவேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இது முமுக்ஷு அநுசந்திக்கிற மந்திரம். (ச்யாம) தப்தத்தால் (விக்ரஹம்) சொல்லப்படுகிறதென்று (ரா-பா-த்தில்) சொல்லப்பட்டது.

அத சதுர்தஶ: க²ண்ட:.

[illegible] ||௧||

(ஸ॰-ஹா-ரா-ஹா.) நாமரூபங்களை நிர்வஹிக்கிற பரமாத்மா நாமரூபங்களில்லாதவன். அவனம்ருதம். அப்படிப்பட்ட பரமாத்ம லோகத்தை யடைகின்றேன், அப்படிப்பட்ட நான் ஸர்வாத்மாவாகிறேன். பரமாத்மாத்ம ஸிக்ஷாத்காரத்தைப் பெறக்கடவேன். ஜந்மஸம்பந்தம் நீங்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். உபஸம்ஹார மந்திரத்தனும் பேதம் ஸ்திரமாகின்றது. (ரா-பா-த்திலும்) ஐக்யமே தோற்றுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑌵𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்ம விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மாமுதல் பரம்பரையாய் வித்வான்களநுஷ்டிப்பதற் குபதேசம் பெறுகின்றார்கள். யதாக்ரமமா யத்யயநம் செய்து க்ருஹஸ்தனாய் ஸகல கர்மங்களையும் விதிப்படி யநுஷ்டித்துக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் வர்த்திப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான்; புநராவ்ருத்தி யடைவதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இங்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மாநுஷ்டாநம் அஞ்ஞாநிகளுக்கே என்று (சங்-பா-த்திலும்) ஜ்ஞாநிக்கே உபாஸநாங்கமாச் சொல்லபபட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌆𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌥𑍋 𑌬𑌲𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍌𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌾 𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑍋𑌦𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌮𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑍇 𑌯 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 ‖௨‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது அத்யயநார்த்த மந்திரபாடம் ப்ரம்மப்ரதிபத்யோடு எனக்கு ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் பலமுண்டாகி அநுஷ்டாநம் ஸித்தித்து, ப்ரம்ம கடாக்ஷம் பெறவேண்டும்; மற்றும் ஸகல நன்மைகளுமுண்டாகவேண்டும்; உபநிஷதர்த்தங்களெல்லாம் நிலைப்படவேண்டும்.

பதினைந்தாங் கண்டம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றும்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நம:

ஏழாம்ப்ரபாடகம்.

(ஹ - ஹா.) இந்தப்ரபாடகத்தில் பூமவித்யையைப்பற்றிப் புராணவசந ஸம்வாதம் பகுவாய்க் காட்டப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லை.

ஏழாம்ப்ரபாடம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம்.

(ஹ - ஹா.) இந்த ப்ரபாடகத்தில், தஹரவித்யை அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இவை முதலிய விஷயங்களில் அநேக புராணச்லோகங்க ளுதஹரிக்கப்பட்டன.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றிற்று.